Continuarea seriei *Cere-mi ce vrei!*

MEGAN MAXWELL

CERE-MI *ce* VREI *și-ți voi da!*

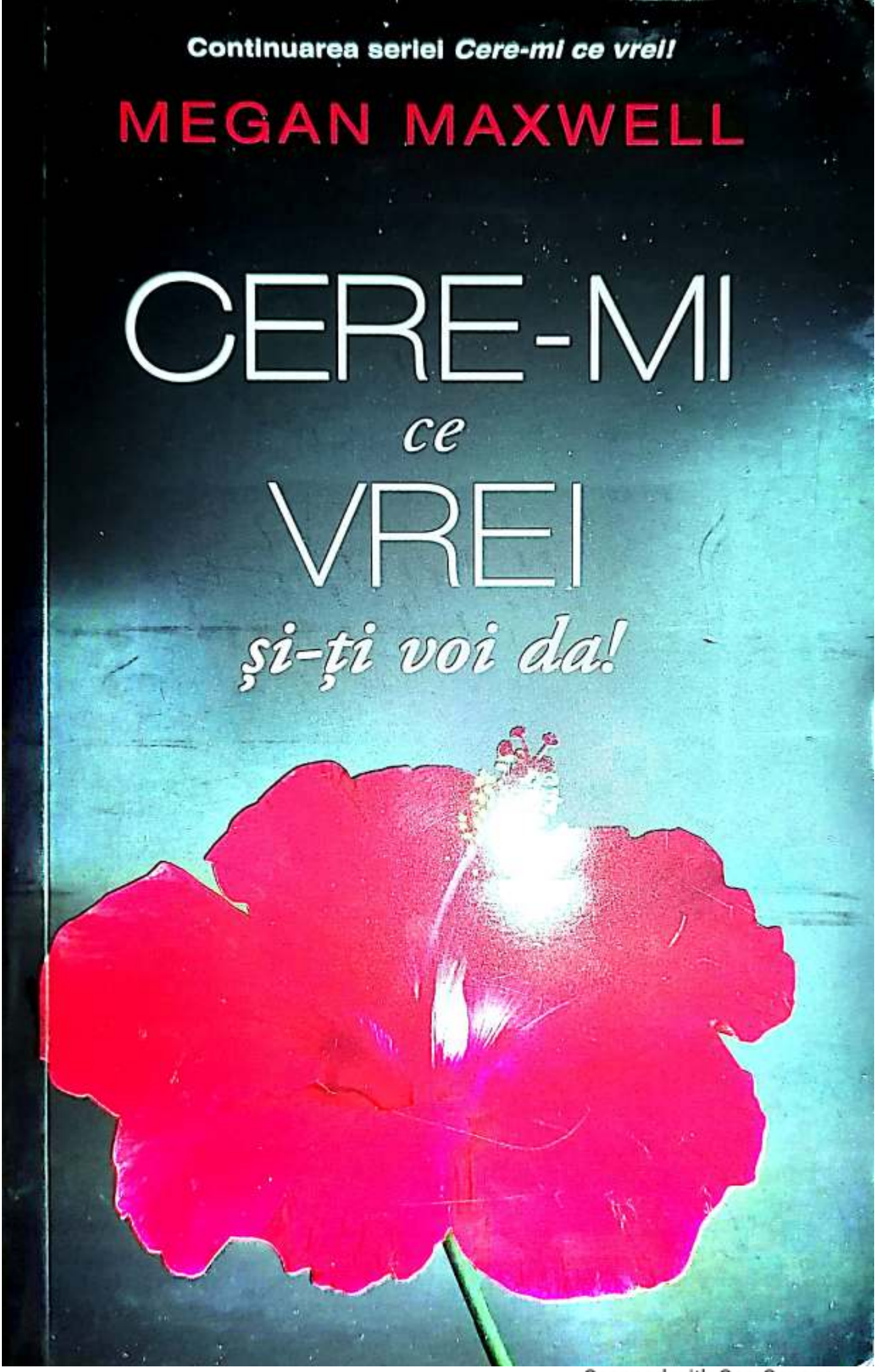

Scanned with CamScanner

1

Căldură..., Doamne, ce căldură m-a cuprins!

Eric Zimmerman, iubitul meu, soțul meu, cel pe care-l doresc și care e totul pentru mine, se uită la mine jucăuș.

Înconjurați de oameni, bem ceva la barul unui club foarte aglomerat.

Suntem fericiți. Ultimul control pe care iubitul meu și l-a făcut la ochi, după Crăciunul petrecut în Jerez cu familia mea, ne-a dat vești bune. Problema lui de vedere este o boală degenerativă, care se va agrava odată cu trecerea anilor, dar care, momentan, este ținută sub control.

– În cinstea ta și a minunaților tăi ochi, dragul meu, spun ridicând paharul.

Neamțul meu zâmbește, ciocnește paharul cu mine și șoptește șugubăț, cu o voce răgușită:

– Pentru tine și gemetele tale minunate.

Zâmbesc..., zâmbește.

Îmi iubesc soțul!

Suntem împreună de cinci ani, iar pasiunea pe care o simțim unul pentru celălalt este intensă, în ciuda faptului că, în ultimele luni, morocănosul meu favorit este destul de ocupat cu firma lui, Müller.

În acest moment, Eric mă dorește. Știu asta. Îl cunosc. Și, în timp ce-și plimbă privirea peste picioarele mele, îi văd dorința din privire. Dorință care mă întărâtă și îmi produce plăcere.

Știu ce-și dorește, ce-i lipsește, ce vrea, iar eu, fără să ezit, așezată pe scaunul de bar, îi ofer. Nu mai vreau să aștept. Cu un gest îndrăzneț, îmi trag în sus pe pulpe rochia mea neagră și sexy și-mi desfac picioarele pentru el. Pentru iubitul meu.

Scanned with CamScanner

Eric zâmbește. Îmi place zâmbetul lui șugubăț! Și înainte să apuce să întrebe, murmur:

– Nu am.

Zâmbetul îi devine și mai larg atunci când află că nu am chiloți. Ce șmecher! Se apropie de mine, mă sărută ușor și șoptește, făcându-mă să mă ud toată:

– Mă bucur că nu ai.

Câteva clipe mai târziu, îmi apucă ferm și posesiv coapsele. Tremur.

Mi se accelerează respirația, corpul mi se înfierbântă și, când îi simt mâinile lui adorate mișcându-se în sus, între picioarele mele, închid ochii și încep să gem.

Eric zâmbește..., zâmbesc și eu aproape sar de pe scaunul de bar când îmi separă labiile cu degetul și-l introduce în vaginul meu.

Oh, Doamne, cât îmi place ce-mi face!

Închid ochii, încântată de moment și de joc. Acest joc sexy, fierbinte și pasional, pe care, acum că suntem părinți, ni-l permitem mai rar, dar pe care, atunci când îl jucăm, o facem cu frenezie.

– Micuțo...

Micuțo... Mmmm! Îmi place la nebunie să-mi spună așa.

– Micuțo, deschide ochii și uită-te la mine, insistă cu glas răgușit, când își scoate degetul din mine.

Vocea lui... Îi ador vocea răgușită și fascinantă, cu accentul ăsta german și, fără să ezit, îl privesc, așa cum mi-o cere.

Suntem la Sensations, un club de swingeri, unde ne putem da tot timpul frâu liber fanteziei și îndeplini cele mai perverse dorințe.

Am rămas cu Björn și cu Mel, prietenii noștri buni. Prieteni cu care împărțim, pe lângă viața de zi cu zi, și o parte din sexualitatea noastră plină de perversitate, chiar dacă, în afara clubului, între mine și Mel nu a fost niciodată nimic și nici nu va fi.

Eric se uită la ceas și mă uit și eu. Zece și douăzeci.

După douăzeci de minute, iubitul meu își scoate mobilul cu mâna liberă, cealaltă fiind între picioarele mele, și, după ce dă un

telefon scurt, îl bagă înapoi, în buzunarul pantalonilor închiși la culoare și spune:

– Nu mai ajung.

Nu întreb de ce, aflu eu mai târziu.

Vreau doar să mă bucur de plăcerea produsă de mâna iubitului aflată între picioarele mele și, când îl văd privind spre un grup de bărbați, știu ce-i trece prin minte. Zâmbesc.

La Sensations am împărțit plăceri sexuale extreme cu mulți cunoscuți, dar și cu necunoscuți, lucru care a făcut ca senzațiile să fie și mai intense. Îmi îndrept privirea către un bărbat înalt, cu părul închis la culoare, cu un zâmbet frumos și spun fără ezitare:

– Brunetul cu cămașă albă, care e cu Olaf.

Eric îl studiază câteva secunde, știu că-l analizează și, în cele din urmă, cu un gest obraznic, mă întreabă înainte să-și apuce din nou paharul:

– El și cu mine?

Încuviințez, dar rămân așezată pe scaun. Sunt excitată și, câteva secunde mai târziu, brunetul, care, s-o spun drept, stă bine pe fizic, vine lângă noi, după ce Eric îi face semn.

Aici ne înțelegem cu toții din priviri, așa că se apropie, și stăm toți trei de vorbă preț de câteva minute. Îl cheamă Dennis și este prieten cu Olaf. Și, deși nu l-am mai văzut înainte, ne spune că a mai trecut pe aici în care a trecut pe aici.

Odată ce Eric și cu mine ne hotărâm că ne e pe plac și poate să facă parte din jocul nostru, iubitul meu îmi pune mâna pe o coapsă, iar Dennis, fără să ezite, își pune mâna pe genunchiul meu. Îl mângâie. Sunt conștientă că soțul meu observă ceea ce face, când îl aud spunând pe un ton intim:

– Gura ei e doar a mea.

Dennis încuviințează și știu că a venit momentul pe care îl așteptam toți trei.

Fără să ezit, cobor de pe scaun, iar Eric mă apucă cu putere de mână și mă sărută.

Scanned with CamScanner

Ne îndreptăm spre saloanele private, iar gemetele pline de plăcere și excitante care răzbat din ele îmi umplu urechile.

Gemete de plăcere, încântare, bucurie, extaz, fericire...

Toți cei care ne aflăm la Sensations știm ce căutăm. Cu toții ne dorim fantezii, sex, desfrânare. Toți.

Pe drum, simt cum mâna lui Dennis se lipește de fundul meu. Îl atinge și eu îi dau voie și, când ajungem în fața unei uși pe care scrie Camera de argint, ne privim toți trei și încuviințăm. Nu e nevoie de cuvinte.

Este Camera oglinzilor. O încăpere mai mare decât celelalte din local, cu diferite paturi rotunde și cu podele argintate, în care, mulțumită oglinzilor, vezi și în care te vezi în mii de poziții.

Nu sunt o novice, dar în momentul în care intru în vreuna din camerele clubului, mă excit imediat, vaginul mi se umezește și știu că o să am parte de plăceri nebune.

Odată ajunși în cameră, văd că lumina este mai slabă decât în restul clubului și că mai multe persoane fac sex acolo. Sex intens, nebun și păcătos. Un fel de sex pe care multe persoane nu-l înțeleg, dar de care eu mă bucur și de care sper să mă bucur încă multă vreme de acum încolo, împreună cu soțul meu.

După ce am închis ușa, vedem cum în spatele încăperii se distrează doi tipi și o tipă. Mă excită la culme să le aud gemetele și sunetele scoase de trupurile care se izbesc unul de celălalt. Eric mă apucă posesiv de talie și-mi șoptește la ureche:

– Numai la gândul de a te avea așa o și iau razna.

Ufff... ce-mi vine să fac!

Suntem împreună de mai mulți ani, dar efectul Zimmerman încă nu a trecut.

Mă înnebunește!

Înfierbântată de moment, zâmbesc. Fără să-mi dea drumul mâinii, Eric se îndreaptă spre unul dintre paturile rotunde, pe care se află diverse prezervative, se așază pe el și mă privește.

Rămân în picioare în fața lui, când Dennis, care e în spatele meu, se apropie și mă ia de talie ca să mă lipească de el. Erecția

lui, pe care o simt prin haine, îmi spune cât de mult mă dorește. Mâinile lui dispar sub rochia mea. Mă atinge. Îmi atinge sânii, vaginul, fundul, iar Eric ne privește. Privirea plină de dorință a iubitului meu mă înnebunește.

Și atunci îl aud pe Dennis cum îmi spune la ureche, cu accentul său aparte:

– Îmi place că nu porți chiloți.

Abia reușesc să nu mă mai uit la Eric, care ne observă. Se bucură de ceea ce vede, așa cum și eu mă bucur de felul în care situația mă face să mă simt.

Felul în care ne înțelegem din punct de vedere sexual ne face să ne simțim bine. Să fim atinși de persoane străine, în astfel de întâlniri amoroase, nu ne stârnește gelozii, pentru că suntem tot timpul împreună când se întâmplă. Dar, în afara jocurilor noastre și în viața de zi cu zi, gelozia ne face să ne certăm pasional, doar dacă cineva ne privește sau ne zâmbește. Suntem ciudați, știu. Dar așa suntem noi.

După ce mi-a mângâiat lasciv corpul, Dennis scoate mâinile de sub rochia mea, desface o broșă dintr-o parte a rochiei, iar câteva secunde mai târziu, aceasta cade la podea, iar eu rămân complet goală.

Fără chiloți și fără sutien. Știu exact unde merg și ce vreau. Bravo mie!

Ochii iubitului meu se aprind de dorință, iar eu zâmbesc. Îl privesc și simt cum respirația i se accelerează în fața a ceea ce arăt fără niciun pic de pudoare. Fără să piardă vreo secundă se ridică de pe pat și începe să se dezbrace. Foarte bine!

Mai întâi își dă jos cămașa.

Doamne Dumnezeule, cât de mult îmi place soțul meu!

Cu un zâmbet care îmi încălzește sufletul, se descalță, apoi își descheie pantalonii și și-i dă jos odată cu chiloții.

În fața mea rămâne zeul meu, nerușinatul meu și numai al meu, și mă trec fiorii când îi văd erecția.

Dacă ar fi fost pe Facebook, i-aș fi dat un „like" mare, mare de tot.

Scanned with CamScanner

Observ că Dennis face același lucru pe care l-a făcut și Eric cu câteva secunde mai devreme. Îl simt mișcându-se în spatele meu și știu că se dezbracă.

Foarte bine, pentru că vreau să mă facă a lui!

Odată ce toți trei suntem dezbrăcați, Dennis și Eric se așază în fața mea, mândri de corpurile lor. Gesturile lor spun totul, așa că fac un pas în spate și mă așez în genunchi în fața lor, le iau în mâini penisurile mari și netede și încep să mă mângâi tandru cu ele pe obraji.

Văd că ceea ce fac eu le dă fiori de plăcere și mă gândesc că în scurt timp vor fi ai mei, doar ai mei.

Câteva secunde mai târziu, simt mâna lui Eric pe capul meu și, apoi, pe cea a lui Dennis. Amândoi îmi mângâie părul, încurajându-mă să frec ce am în mâini. Apoi, mai întâi unul și apoi celălalt îmi bagă penisurile în gura mea umedă și fierbinte, iar eu mă bucur de plăcerea provocată de chestia asta.

Îi simt tremurând, înfiorându-se, vibrând de la ceea ce gura și limba mea le oferă, și asta îmi place. Mă simt puternică.

Simt că în acel moment eu sunt cea care deține controlul și continuăm așa minute în șir, până când penisurile li se întăresc rău de tot și atunci le dau drumul din gură. Eric mă trage în sus și, în timp ce-l privesc, îmi șoptește, în culmea excitării:

– Dă-mi! gura ta, dă-mi-o.

Asta e tot ce-mi doresc mai mult.

Gura mea îi aparține. E a lui.

Gura lui îmi aparține. E a mea.

Când vine vorba de sex, ne contopim până când devenim o singură persoană. Cum știe foarte bine ce-mi doresc, Eric îmi suge buza de sus, apoi pe cea de jos, și după ce mă mușcă ușurel și mă face să zâmbesc, murmură, în timp ce mâinile lui Dennis mi se plimbă pe tot corpul și se strecoară peste tot.

– Îți place?

Încuviințez. Cum să nu încuviințez?

Brusc, mâinile frumosului meu soț și cele ale străinului se unesc și, împreună, mă ating încetișor până când mă înnebunesc. Și atunci, îl aud pe Eric cum spune:

– Dennis, așază-te pe pat și oferă-mi-o pe soția mea.

Acesta face ce îi cere iubitul meu.

Mă așază deasupra lui, cu fața la Eric. Îmi îndoaie picioarele și, după ce-și trece mâinile pe sub coapsele mele, mă deschide pentru Eric, iar acesta spune fără să-și ia ochii de la mine:

– Mai târziu voi fi eu cel care te va oferi lui. De acord, Jud?

Încuviințez... încuviințez și iar încuviințez.

Plăcerea pe care mi-o provoacă mă face să înnebunesc. Cu Eric lângă mine, îmi place la nebunie să fiu oferită cui are el chef.

Un fior îmi parcurge întregul corp, când simt cum iubitul meu se apropie, îmi îndoaie picioarele ca să ajungă la înălțimea mea și mă penetrează cu o mișcare bruscă.

Strig de plăcere. Ne place sexul mai dur și, pentru a face lucrurile să meargă mai ușor, Dennis mă ține cu putere, în timp ce Eric se împinge în mine, în căutarea acelei plăceri extreme, ce ne scoate din minți și ne transformă în cei care suntem cu adevărat.

Sfârcurile mi s-au întărit, sânii mi se mișcă la fiecare penetrare a iubitului meu, iar Dennis, încântat de ceea ce vede, îmi spune la ureche lucruri care mă excită și pe care-mi doresc să mi le facă.

Eric își continuă asaltul fără să se oprească. Șapte..., opt..., doisprezece...

Privirile noastre se întâlnesc și îl încurajez să continue, să se înfigă în mine, să mi-o tragă așa cum ne place, iar el o face. Savurează, trăiește și gustă momentul la fel de mult ca mine.

În timp ce eu simt că o să explodez de plăcere, văd că iubitul meu nu are probleme în a-și păstra controlul.

Chiar dacă trăiește din plin excitația momentului, Eric deține tot timpul controlul, spre deosebire de mine, care mă abandonez total plăcerii. Din fericire pentru mine, știm amândoi cum stau lucrurile, iar eu mai știu și că lui, în momente

Scanned with CamScanner

ca astea, îi place să mă vadă înnebunită de plăcere, lipsită de inhibiții și plină de intensitate.

Cu toate astea, de când suntem împreună, în pofida tuturor lucrurilor și a temperamentului meu hispanic, total opus celui al neamțului meu, am învățat, în tot haosul care mă stăpânește, să dețin, într-un fel sau altul, controlul. Știu că e ciudat ce spun, dar așa e adevărul. În felul meu, controlez lucrurile.

Timpul trece, gemetele mele cresc în volum, iar Eric, înnebunit, mă apucă de talie și mă smulge din mâinile lui Dennis, lăsându-mă suspendată în aer. Nu mă pierde din ochii lui albaștri și mă manipulează după pofta inimii, fără să se oprească din a se înfige, iar și iar, în mine.

Ce plăcere! Nimeni nu știe să mă posede ca Eric!

Mă agăț cum pot de gâtul lui de neamț, dur și puternic, care mă scoate din minți.

Unu..., doi..., șapte... Tremur toată.

Opt..., doisprezece..., cincisprezece... Gem.

Douăzeci..., douăzeci și șase..., treizeci... Strig de plăcere.

Iubitul meu mă posedă cu pasiune, iar asta mă face să ard pe dinăuntru.

Când mă aude și-mi vede expresia, soțul meu înnebunește de plăcere. Știu asta. Savurează. Îl înnebunesc.

Trebuie doar să-i văd privirea pentru a ști că-i place ce vede, ce simte, ce oferă și ce primește. Iar atunci când, câteva clipe mai târziu, vaginul meu pulsează sub posesia lui, tremur toată și scot un țipăt de plăcere supremă, iubitul meu știe că am ajuns la orgasm.

Încântat, se oprește și se uită la mine. Îi place să-mi vadă plăcerea și, când reușesc să mă întorc în propriul corp după călătoria către cel de-al nouălea cer, îl privesc cu un zâmbet care-mi umple sufletul.

– E totul în ordine, micuțo? mă întreabă.

Încuviințez..., nu pot vorbi, iar Eric, care își dă seama de asta, spune:

– Îmi place să te văd cum termini, dar acum o să terminăm toți trei, ești de acord, Jud?

Încuviințez din nou, zâmbesc, iar Eric îmi șoptește, în timp ce mă sărută:

– Ești cel mai frumos lucru din viața mea.

Cuvintele lui...

Curtoazia lui...

Felul lui de a mă iubi, de a mă privi sau de a mă seduce mă fac să mă topesc de dragul lui.

El știe asta și zâmbește, mă mușcă de buza de jos și intră mai adânc în mine, cu o mișcare din șolduri, iar eu strig din nou. Jud cea rea a ieșit la iveală și, înfigându-mi degetele în spatele lui, șoptesc, printre gemete, în timp ce-l privesc:

– Cere-mi ce vrei.

Fraza asta...

Cuvintele astea îl înnebunesc la fel ca pe mine, iar eu, dornică să înnebunească și mai mult, insist:

– Futeți-mă amândoi.

Iubitul meu zâmbește și văd cum îi tremură buza de plăcere, în timp ce terminațiile mele nervoase sunt reactivate în câteva zeci de secunde și toată masculinitatea lui mă face să înțeleg că el și doar el este stăpânul corpului și al voinței mele.

Fără să iasă din mine, iubitul meu se uită spre Dennis și-l aud cum spune, în culmea excitării:

– Pe pat este lubrifiant. Haide, vino și tu.

Când aud asta, vaginul meu se contractă în jurul penisului lui Eric. Acum el e cel care geme.

Dennis ia unul dintre prezervativele aflate pe saltea. Și-l pune și ia sticluța de lubrifiant. Iubitul meu continuă să mă penetreze, în timp ce eu stau agățată de gâtul lui. Încremenim în poziția asta, pentru că altfel nu ne-am mai putea opri.. Îl așteptăm pe al treilea.

Dornic de a intra în joc, Dennis îmi trage câteva palme peste fese care mă cam ustură, dar Eric zâmbește de plăcere. Deschide

Scanned with CamScanner

sticluța de lubrifiant și, în timp ce îl întinde pe fundul meu și-mi introduce un deget în anus, ne spune:

– Abia aștept să mă înfig în curul ăsta fabulos.

Eric și cu mine ne privim și, câteva secunde mai târziu, iubitul meu îmi desface fesele și mă oferă lui Dennis. Acesta își așază vârful penisului la intrarea anusului meu, iar Eric șoptește:

– Grijă..., cu grijă.

Penisul viguros al lui Dennis mă penetrează puțin câte puțin, abia lăsându-mi timp să respir, în timp ce Eric cel vigilent se asigură că totul e în ordine.. Nu mă doare. Anusul meu s-a dilatat, și câteva secunde mai târziu mă penetrează amândoi. Unul prin față și altul prin spate. Poziția asta e relativ nouă pentru mine, mi-am tras-o din picioare doar de câteva ori, iar mișcările iubitului meu mă fac să țip de plăcere și mă las dusă de val.

Vreau să fiu o marionetă în mâinile lui...

Vreau să nu îmi pot abține țipetele de plăcere...

Vreau să termin...

Eric și Dennis știu foarte bine ce fac. Știu exact unde e limita oricărui joc și, mai ales, știu că sunt importantă și că, la cel mai mic semn de durere, trebuie să se oprească.

Dar nu poate fi vorba de durere. Aici e loc doar de plăcere, de pasiune și de joc.

– Încearcă să te stăpânești, Jud, îmi spune Eric văzându-mă cum tremur.

– Așteaptă-ne, insistă Dennis, cu jumătate de glas.

Oftez... Hai că nu e greu!

Corpul meu e ca un vulcan pe cale să erupă!

Orgasmul din interiorul meu vrea să explodeze, dar încerc să-mi păstrez controlul, acela pe care cred că-l am, și să-i aștept. Trebuie să o fac. Știu că, atunci când va veni momentul, extazul va fi și mai înnebunitor. Mai devastator. Mai amețitor.

Jocul nostru mai continuă câteva minute.

Tremur eu... Tremură și ei.

Gem... Gem.

Corpul meu se deschide pentru a-i primi cu nerușinare pe acești doi Adonis, pe care îi las să facă ce vor cu mine.

Oh, Doamne, ce plăcere!

Cât îmi place ce-mi fac și cât îmi place să simt cum mă umplu.

Da, asta e ce vreau. Asta e ce-mi place. Asta e ce vreau.

Se mișcă fără să obosească, își caută plăcerea, îmi oferă plăcere, geme și oftează până când aproape la unison scot un geamăt prelung, agățându-se de mine. Atunci știu că, în sfârșit, a venit momentul și că, în cele din urmă, îmi permit să explodez.

Corpul mi se relaxează, strigătul mă eliberează și simt cum toți trei ajungem pe culmile plăcerii, în timp ce vibrăm de la propriul extaz. Fără nicio îndoială am obținut ceea ce căutam: pasiune, plăcere, fantezie și sex. Mult... mult sex.

Timp de mai multe ore ne bucurăm fără limite de tot ceea ce ne place, ne înfierbântă, ne excită, până când, după o noapte plină de voluptate și senzualitate, plecăm de la Sensations și ne luăm la revedere de la Dennis, despre care aflăm că e brazilian.

Când ieșim din club și mergem spre mașină, întreb de prietenii noștri Björn și Mel. Eric se strâmbă și-mi spune că lui Björn i-a fost spart site-ul web al cabinetului său. Asta mă surprinde. Deja e a treia oară în mai puțin de o lună. Nu-i voi înțelege niciodată pe hackeri.

Ce câștigă făcând asta?

La trei dimineața ajungem la locuința noastră din München. Suntem epuizați, dar fericiți.

Imediat ce băgăm mașina în garaj, Susto și Calamar, câinii noștri, vin să ne salute de parcă nu ne-au mai văzut de o lună. Ce șarlatani!

– Animalele astea nu se vor schimba niciodată, vociferează Eric.

Neamțul meu îi adoră pe răsfățații ăștia, dar uneori se simte sufocat de asaltul lor entuziast.

Anumite lucruri nu se schimbă și, deși știu că Eric nu ar putea trăi fără ei, îl văd mereu cum protestează când dau năvală peste

Scanned with CamScanner

el, și asta este motivul pentru care el rămâne în mașină, iar eu mă dau jos ca să-i răsfăț cu mângâieri.

Dintr-odată, din mașină începe să se audă muzică, iar eu zâmbesc. Iubitul meu, adoratul meu, știe că sunt înnebunită după *A que no me dejas* („Nu mă părăsi"), cântecul interpretat de Alejandro Sanz și Alejandro Fernández. Doi titani!

Aud portiera deschizându-se și, când îl văd ieșind din mașină, îi propun cu un ton jucăuș:

– Dansezi, Iceman?

Blondul meu zâmbește. Doamne, ce zâmbet frumos are!

Momentele astea prostești, dansurile astea romantice care îmi plac atât de mult nu se întâmplă atât de des pe cât mi-aș dori, dar privindu-mi iubitul mă topesc ca o proastă și zâmbesc. Fără îndoială, atunci când vrea Eric se descurcă de minune... chiar de minune.

Mă strânește când îl văd cum se apropie serios de mine și, ignorându-i pe Susto și Calamar, își trece încet de tot mâinile sale uriașe peste talia mea, mă trage mai aproape de el și începem să dansăm pe ritmurile acestui cântec incredibil.

Impresurați de muzică, ne mișcăm prin garaj, în timp ce ne mâncăm din priviri și îngânăm cu un zâmbet melodia *A que no me dejas*. Știm amândoi, desigur, că nici eu nu-l părăsesc pe el și nici el pe mine. Ne contrazicem, ne certăm în fiecare zi, dar nu putem trăi unul fără celălalt. Ne iubim ca doi nebuni, cu o disperare cu care cred că nu vom mai iubi pe nimeni niciodată.

Când cântecul ia sfârșit, Eric mă sărută. Tremur excitată. Limba lui îmi explorează posesiv interiorul gurii și, când, în cele din urmă, terminăm sărutul nostru pasional, îl aud cum îmi șoptește pe buze:

– Te iubesc, micuțo.

Încuviințez..., zâmbesc și, încântată de lucrurile pe care mă face să le simt atunci când devine atât de romantic, îi șoptesc:

– Eu te iubesc și mai mult, dragul meu.

După ce ne revenim, ne luăm la revedere de la Susto și de la Calamar și, când Eric îmi dă mâna ca să intru în casă, îi spun în timp ce-mi dau jos pantofii cu toc:

– Stai o secundă. Tocurile astea mă omoară.

Când mă aude, neamțul meu zâmbește și, cum sunt ca o pană pentru el, mă ia în brațe și începe să urce scările. Râdem amândoi. Când ajunge la primul etaj, Eric se oprește în fața camerei lui Flyn, deschide ușa, îl vedem că doarme și zâmbim mândri de adolescentul nostru de 14 ani.

Ce repede cresc copiii!

Mai ieri era un micuț cu obraji bucălați și cu pereții plini de postere cu jocul manga Yu-Gi-Oh! Iar cum e un tânăr înalt, slab, care are în dulap postere cu Emma Stone și care se ferește de noi. Problemele vârstei.

Apoi, ne îndreptăm spre camera pe care o împart Eric și Hannah și, când deschidem ușa, Pipa, bona internă care ne ajută cu ei, se ridică din pat și spune:

– Toți trei copiii dorm ca niște îngerași.

Eric și cu mine zâmbim.

Îngerași..., orice s-ar zice, numai îngerași nu sunt. Dar nu i-am schimba nici pe cei mai buni îngerași din lume.

Plini de iubire, îl privim pe micuțul Eric, care are trei ani și e un năzdrăvan, și pe micuța Hannah, care are doi ani și e o mare plângăcioasă, și ne simțim cei mai norocoși părinți din lume.

Câteva minute mai târziu, Eric și cu mine intrăm în camera noastră, în refugiul nostru privat. După ce intrăm, ne dezbrăcăm și mergem direct la duș, unde ne mângâiem și ne sărutăm cu multă dragoste. Apoi, ne culcăm și adormim îmbrățișați, epuizați și fericiți.

Scanned with CamScanner

2

În dimineața următoare, când Eric mă trezește și mă îndeamnă să mă scol, sunt praf.

Oare de ce înainte puteam să pierd noaptea fără niciun fel de probleme, iar acum, de câte ori ies, îmi ia atât de mult să mă refac?

Fără nicio îndoială, după cum ar spune sora mea cea grozavă, Raquel: Bubulino, vârsta nu iartă pe nimeni!

Și așa este.

Până acum ceva vreme, organismul meu se recupera rapid, dar acum, de câte ori pierd o noapte, a doua zi sunt terminată.

Îmbătrânesc!

Copiii, care s-au trezit deja, ne așteaptă cu Pipa și cu Simona în bucătărie.

În timp ce se îmbracă, Eric se uită la mine și-mi spune:

– Haide, somnoroaso! Scoală-te!

Mă uit la ceas și oftez.

– Dar abia e nouă și jumătate, dragule.

Printre gene îl văd cum zâmbește și se apropie de mine.

– De acord, răspunde. Poți să mai dormi, dar să nu te vaiți când îți voi povesti despre moacele drăgălașe pe care le face Hannah sau despre chicotelile din zori ale micuțului Eric.

Când mă gândesc la ei, mă umplu de energie. Putem lua micul dejun împreună doar la sfârșit de săptămână și, cum îmi ador copiii, mă ridic și mormăi:

– Fie. Așteaptă-mă.

Eric se uită la mine și zâmbește când mă îndrept spre baie.

Mă uit în oglindă. Felul în care arăt lasă mult de dorit: păr vâlvoi, ochi umflați și un aer obosit. Chiar și așa, în loc să mă întorc

în pat, mă spăl pe ochi, pe dinți și, după ce-mi prind părul într-o coadă în creștetul capului, mă întorc în cameră.

– Vreau sărutul meu de bună dimineața, îmi cere Eric, privindu-mă.

Încântată de cererea lui, îl sărut, îl sărut și-l sărut, și când respirația mea devine tot mai accelerată, el șoptește tandru:

– Mi-e greu să te refuz, dar ne așteaptă copiii.

Copiii...! De când avem copii și Eric este atât de prins cu firma lui, momentele noastre de nebunie, cum a fost cel de azi-noapte, când am dansat în garaj, au dispărut aproape cu totul, deși, atunci când le avem, sunt dintre cele mai minunate!

Mă apucă râsul. Oare de ce soțul meu mă excită indiferent de ora din zi?

Cu o privire amuzată, mă desprind de el și-mi pun rapid un halat. Nu e cel mai sexy din lume, dar este cel mai la îndemână la ora asta.

Când suntem gata, iubitul meu îmi face loc să trec înaintea lui și, când ieșim din cameră, îmi dă o palmă la fund și șoptește când eu mă întorc să mă uit la el:

– Aseară ne-am distrat bine, nu-i așa?

Încuviințez.

– Noi doi ne simțim întotdeauna bine, răspund ca o liceană îndrăgostită.

Zâmbește..., zâmbesc și eu și pornim spre bucătărie ținându-ne de mână.

Când intrăm, Flyn, adolescentul, care acum nu mai vrea să dea pupicuri, pentru că i se par absurde, protestează când vreau să-l pup.

– Mamaaaaa, te roooog, spune fugind din brațele mele.

– Dă-mi un pupic, că am nevoie de el, insist ca să-l enervez.

Dar copilul meu, care este la momentul în care vrea să fie independent, se uită la mine și-mi spune pe un ton plin de reproș:

– La naiba, oprește-te o dată!

Scanned with CamScanner

Gestul lui mă face să râd.

De la cine o fi moștenit firea asta îmbufnată și serioasă?

În cele din urmă, mă apropii de micuțul meu Eric, de acest blonduț micuț, care într-o bună zi va fi la fel de dur ca tatăl său, și-l umplu de pupici. Și el, ca și fratele lui, Flyn, își ferește fața. Nu îi place să fie alintat, dar mie mi-e indiferent, îl alint dublu!

Cu coada ochiului le văd zâmbind pe Simona și pe Pipa. Ton nu înțeleg obiceiul meu, dat de temperamentul hispanic, de a acoperi cu sărutări tot ce prind. Imediat ce termin cu el, mă îndrept spre Hannah, care zâmbește când mă vede.

Îmi vine să o mănânc!

Este o mare plângăcioasă, dar când nu plânge, Hannah are cel mai frumos zâmbet din lume. E brunetă ca mine, dar șmechera are aceeași expresie misterioasă ca a lui Eric și asta îmi place la nebunie. Mă emoționează. Mă fascinează.

Odată ce am terminat să-mi alint cei trei copii iubiți, mă așez la masa din bucătărie, iar Flyn spune:

– Ce mai petrecere ai avut, mamă! Fața ta spune tot.

Auzind asta zâmbesc.

Dacă ar ști el!

Fără îndoială, adolescentul meu observă totul și, în timp ce Eric o ia pe Hannah la alintat, îi răspund:

– Dragule, o să-ți spun doar că m-am distrat de minune!

– Tati, și tu te-ai distrat la fel? îl văd pe Flyn întrebând curios.

Eric îl privește. Rămâne impasibil și, văzându-i aerul pierdut, decid să răspund în locul lui:

– La fel de bine ca mine, Flyn. Poți să fii sigur de asta.

Când mă aude, soțul meu se uită la mine, zâmbește, iar eu îi fac complice cu ochiul, în timp ce iau de la micuțul Eric suzeta surorii lui.

O bună bucată de vreme, deși Pipa și Simona sunt cu noi, Eric și cu mine ne ocupăm să le pregătim micul dejun copiilor noștri. Sunt adorabili. Dar instinctul meu matern mă face să-l studiez pe

Flyn, și-mi dau seama că mă observă printre genele sale negre și pare neliniștit.

Măi..., măi... Ce-o mai fi făcut?

De vreo câteva luni, atitudinea lui Flyn față de lume s-a schimbat. Își petrece jumătate din timp lipit de telefonul mobil și de computer, de pe care intră pe rețelele de socializare. Asta îl scoate din pepeni pe Eric și uneori se ceartă cu el, dar degeaba, că Flyn mereu face cum vrea el.

În timp ce-l hrănesc pe micuțul Eric, îmi dau seama că ceva nu e în regulă, iar privirea lui mă face cred că-mi ascunde ceva.

Cu grijă, îmi studiez soțul. Din fericire, e atât de prins cu strâmbăturile lui Hannah în timp ce o hrănește, că nu și-a dat seama de privirea lui Flyn.

Lingura pe care o țin în mână îmi cade. Micuțul Eric, Superman, cum îi spune unchiul său Björn, mi-a dat una peste mână și, după ce-l ciupesc de obraz, mă ridic să iau o lingură curată, înainte ca Pipa sau Simona să mi-o ofere. Asta îmi dă ocazia să mă apropii de Flyn.

– Ce ai pățit? șoptesc.

Răspunde fără să mă privească:

– Nimic.

– Ai vorbit cu Dakota?

Atitudinea lui Flyn devine și mai sumbră. Dakota e prietena lui, o fată încântătoare, colegă de școală.

– Dakota aparține trecutului, îmi răspunde, luându-mă prin surprindere.

Îl privesc cu gura căscată.

– Cum așa, ce s-a întâmplat?

Flyn se uită la mine de parcă aș fi venit de pe o altă planetă. Sunt sigură că se gândește că sunt ultima persoană din lumea asta căreia să-i povestească ce s-a întâmplat cu iubita lui.

– Nimic, răspunde.

– Dar, Flyn...

Scanned with CamScanner

– Mamă..., nu vreau să vorbesc despre asta. Dakota este neinteresantă, îngustă la minte și...

– Flyn Zimmerman, i-o retez. Cum poți spune așa ceva despre fata aia atât de drăguță?

Mama lui de copil! Auzi la el, mucosul, îngustă la minte! Bărbații ăștia!

Și când vreau să mai adaug ceva, mă lămurește cu un gest serios:

– Ca să știi, acum mă văd cu Elke.

– Elke? îl întreb din nou perplexă. Cine e Elke?

– Futu-i...

– Hei, ai zis futu-i? protestez eu, hotărâtă să-l cert.

– Ce șoșotiți voi acolo? intră Eric în discuție.

Flyn și cu mine îl privim în același timp și, cu un cel mai inocent aer de care suntem în stare, răspundem la unison:

– Nimic.

Fără să-și ia ochii de la noi, Eric zâmbește și, înainte să-i bage în gură lui Hannah o altă lingură cu mâncare, mormăie în barbă:

– Voi și secretele voastre.

Observația lui îmi face plăcere. Are dreptate. Deși Flyn nu-mi mai povestește la fel de multe ca înainte, sunt convinsă că încă vede în mine cea mai apropiată persoană și, deși știu că lui Eric îi place asta, știu că îl și enervează puțin.

Când terminăm cu micul dejun al copiilor, Flyn se uită la mine și mă întreabă:

– Mergem?

Întrebarea lui mă face să zâmbesc.

Sâmbăta dimineața este momentul nostru să ieșim cu motocicletele și să ne distrăm pe câmp, așa că mă uit la Eric și-l întreb:

– Vii?

Iubitul meu se uită fix la mine. Apoi se uită la Hannah și la Eric, iar, când îl vede pe Flyn ieșind din bucătărie, îmi răspunde:

– Azi, nu. Trebuie să dau niște telefoane de...

– Eric, e sâmbătă! protestez. Azi nu lucrezi.

Soțul meu zâmbește, apoi își dă ochii peste cap și mă lămurește.

– E vorba de câteva telefoane rapide, sufletul meu. Apoi, știi că prefer să rămân cu cei mici.

Sunt de acord. Nu înțeleg de ce trebuie să lucreze, dar înțeleg că vrea să stea cu copiii. Eu stau toată săptămâna cu ei și, când ies sâmbătă dimineața cu motocicleta, mă relaxez. Îi fac cu ochiul iubitului meu și spun:

– De acord. Flyn și cu mine plecăm.

Pipa îmi ia rapid locul cu micuțul Eric, în timp ce Eric cel mare mă apucă de mână, mă oprește și îmi spune cu un aer serios:

– Aveți grijă.

Încuviințez. Îi fac cu ochiul și fug spre camera mea, să mă schimb.

Când ajung acolo, îmi scot echipamentul de motociclism. Ca de obicei, zâmbesc în timp ce mă îmbrac, iar când îmi pun ghetele și îmi aranjez cataramele, nerăbdarea mea atinge cote maxime.

Când termin, cobor scările două câte două și alerg spre garaj. Acolo mă așteaptă Flyn, îmbrăcat în salopeta lui albastră. Îi salut pe Susto și Calamar, apoi îi spun uitându-mă la el:

– Trebuie să-mi povestești cine e Elke asta.

– Pas.

Refuzul său mă cam deranjează, dar cum vreau să râd cu el, șoptesc:

– Sau Elke nu e îngustă la minte?

Privirea lui în stilul Zimmerman mă străfulgeră.

– Bine..., bine... oftez. Treaba ta, dar cel puțin îmi vei povesti ce s-a întâmplat cu Dakota, nu?

Fără să-mi răspundă, Flyn își pune casca și mă întreabă privindu-mă:

– Azi, dacă nu vine tata, mergem pe pistă?

Scanned with CamScanner

Lovitură sub centură. Când Eric vine cu noi, trebuie să ne plimbăm cu motocicletele pe câmp și să nu facem prea multe nebunii. I se face rău dacă vede că ne asumăm riscuri. Dar, când el nu vine, Flyn și cu mine mergem până la o pistă de motocros din apropiere, ca să ne desfășurăm în voie. Băiatul meu nu e la fel de îndrăzneț ca mine când vine vorba de salturi, dar mai face și el câte unul mai mic, din când în când, iar eu îl aplaud când îi văd satisfacția din privire.

Odată urcați pe motociclete, ieșim din garaj, scot din buzunarul gecii mele roșu cu alb telecomanda care deschide poarta și, după ce apăs butonul, observ cum aceasta începe să se deschidă.

Cu un ton ferm, îl cert pe Susto. Năzdrăvanul vrea să o ia la fugă, dar când aude că-l strig, se așază lângă Calamar și nu se mișcă. Ce drăguț e!

Flyn și cu mine accelerăm și ieșim de pe proprietate. Ne oprim pentru a ne asigura că poarta s-a închis și câinii au rămas în curte, iar apoi accelerăm la viteză maximă și ne îndreptăm spre o esplanadă din apropiere. O bună bucată de vreme de bucurăm de motociclete pe un câmp, până când ne apropiem de pista de motocros. Acolo, ca întotdeauna, mă bucur și mă relaxez. Am nevoie de asta. Statul în casă cu copiii întreaga săptămână îmi provoacă un stres pe care nu-l doresc nimănui.

Îmi ador copiii. Nu i-aș schimba pentru nimic în lume, dar mi-ar plăcea ca Eric să înțeleagă o dată pentru totdeauna că am nevoie să muncesc. Problema e că de fiecare dată când pomenesc de asta, sfârșim prin a ne certa. Cam ciudat, nu?

După Eric, nu am nevoie să muncesc. El îmi oferă totul, dar eu nu vreau asta. Vreau să fac ceva mai mult decât să cresc copii. După ultima noastră discuție pe această temă, se apropie termenul-limită pe care i l-am dat pentru a mă întoarce la lucru, și-mi imaginez că vom avea iar o ceartă zdravănă. Așa îmi spune intuiția.

Epuizată după ce am dat mai multe ture de pistă și am sărit peste obstacole, opresc în cele din urmă motorul, îmi dau jos casca și-l aștept pe Flyn.

Când ajunge lângă mine, face și el același lucru, iar eu deschid un mic rucsac pe care-l am în spate și scot două sticle cu apă. După ce-mi potolesc setea, mă sprijin de motocicletă și întreb:

– Foarte bine. Spune-mi ce s-a întâmplat cu Dakota?

Fiul meu oftează, asta de la mine a luat-o, și, văzând că nu-l slăbesc din priviri, răspunde:

– Dakota e un copil... asta e tot.

Răspunsul lui mă surprinde și, când vede că vreau să zic ceva, adaugă:

– Și, dacă nu te deranjează, nu am chef să vorbesc despre asta.

– Ba mă deranjează, răspund sigură pe mine.

Îl privesc așteptând să-mi povestească, când, fără niciun pic de rușine, spune:

– Futu-i, mamă! E viața mea privată.

Deranjată de tonul lui, mai mult decât de vorbe, îi răspund:

– E a doua oară în dimineața asta când spui un cuvânt care nu-mi place, iar tonul pe care l-ai folosit îmi place și mai puțin. Dacă te întreb de Dakota este pentru că o cunosc, e o fată bună și...

– Și mie nu-mi place pentru că mă plictisește. Ce vrei să-ți mai spun?

Bine... e clar că Dakota e de domeniul trecutului. Mă întristează. Este o fată încântătoare și-mi plăcea să glumesc cu ea. Dar vreau să înțeleg ce se întâmplă, așa că insist:

– Foarte bine. Nu mai vorbim despre Dakota. Cine e Elke? Pentru că nu-mi amintesc să te fi auzit vreodată pomenind numele ăsta.

Expresia lui Flyn se îndulcește și zice, cu un zâmbet reținut:

– Elke e incredibilă. E frumoasă, amuzantă și e o bunăciune.

Cuvântul ăsta mă lasă cu gura căscată, dar reușesc să fiu diplomată cu întrebările:

Scanned with CamScanner

– S-a mutat anul ăsta în școală?

– Nu.

– Și atunci?

– Repetă anul și, înainte să întrebi, mi-o trânțește cu nerușinare, o face pentru că părinții săi s-au despărțit anul trecut, iar ei i-a fost dificil să treacă peste asta.

Mă amuză să văd cum îi ia apărarea și, în cele din urmă, după ce beau o gură de apă, îi zic:

– Flyn, mă interesează ce faci pentru că te iubesc.

Puștiul încuviințează. Nu zâmbește ca alte dăți și, fără să-i pese de momentul meu sensibil, își pune casca și-mi spune fără să mă privească:

– Mi se pare foarte bine. Auzi, ce-ai zice să te duci să faci niște sărituri și mă întorc și eu într-o oră?

– Poftim?

Surpriza mea evidentă în fața faptului că vrea să scape de mine îl face să adauge:

– Mamă, mi-ar plăcea să merg cu motocicleta să o văd pe Elke, dar nu vreau să vii cu mine. Nu mai sunt un bebeluș ca să am nevoie de bonă.

Ia uite unde era adultul!

Îmi face plăcere să aud asta, dar nu vreau să-l las singur cu motocicleta, căci Eric m-ar jupui de vie, așa că îi răspund:

– Îmi pare rău, frumosule, dar atunci când mergi cu motocicleta, eu sunt umbra ta. Dacă vrei să o vezi pe Elke, mergem acasă, te schimbi de haine, lași motocicleta și...

– La naiba, cum vrei să controlezi totul!

Lipsa lui de tact mă deranjează, așa că îl apuc de braț și-l oblig să fie atent la mine.

– Te întreci cu gluma, șuier eu.

– Haide..., nu fi o pacoste!

Răspunsul lui mă deranjează din nou. De când s-a mutat la noua școală, Flyn s-a schimbat.

– Auzi, mucosule, mârâi supărată... Fă-mi plăcerea și arată-mi puțin respect, sunt mama ta, nu o colegă! Ce naiba ai pățit în ultima vreme?

Observ tensiunea din corpul lui. Îi știu prea bine privirea asta sfidătoare. Rău..., rău... Și, fără chef să o mai lungesc, îmi pun casca și spun:

– Haide, ne întoarcem acasă. S-a terminat cu motocrosul pe ziua de azi.

Scanned with CamScanner

3

Luni, când Eric merge la muncă și Flyn la școală, săptă-mâna mea începe din nou.

Copii..., copii..., copii... Sunt sătulă de copii până peste cap!

Oricine mă aude ar zice că sunt o mamă rea, dar s-ar înșela.

Am grijă de ei, îi mângâi, îi sărut și-i iubesc din tot sufletul, dar simt nevoia să mai fac și altceva.

În noaptea asta am chef să fiu cu neamțul meu blond, așa că pregătesc o cină specială. Îl anunț să nu vină târziu și-mi spune că ajunge mai devreme azi. Fără îndoială, la zece seara, obosită să-l tot aștept, cu mâncarea rece și după ce am băut singură o sticlă de șampanie cu etichetă roz, mă pun în pat și adorm. Așa e cel mai bine, pentru că imediat ce-l văd pe nesimțitul ăsta, îl omor că m-a lăsat de planton.

A doua zi, când mă scol, observ că Eric a plecat deja și că mi-a lăsat pe masă un bilețel:

Iartă-mă, micuțo..., dar mi-a fost imposibil să scap. Și dormeai așa de frumos că nu mi-a venit să te trezesc. Te iubesc, draga mea.

Nesimțitul tău

Îl citesc și zâmbesc. Mă cunoaște și știe că așa i-aș fi spus.

Din fericire, am o prietenă pe care mă pot baza, care are grijă de mine la fel cum am și eu de ea. E Mel, soția prietenului nostru Björn. O sun imediat ce mă dezmeticesc și stabilim să mergem împreună la cumpărături.

A rămas fără serviciu după ce a lucrat câteva luni la un studio de grafică și e la fel de plictisită ca mine de la atâta

stat acasă. Mă gândesc la Eric și la felul în care m-a lăsat să-l aștept cu o seară înainte, cu cina pe masă, când Mel îmi arată ceva și întreabă:

– Cum ți se pare?

Vocea ei mă face să revin la realitate și, când văd ce-mi arată, o întreb:

– Asistentă medicală?

Mel, amuzată și șugubeață, coboară vocea și șoptește:

– Știu că e ceva banal, dar dacă tot nu voi sta prea mult cu ele pe mine, ce mai contează?

Zâmbesc. Costumul este pentru o petrecere care va avea loc la Sensations, peste câteva zile. Îmi atrag atenția alte costume și le iau la probat.

– Auzi, și dacă mergem îmbrăcate în înger și demon? propun.

Mel izbucnește în râs și, lăsând din mână costumul de asistentă medicală, spune:

– Îl vreau pe cel de demon. Îmi place să fiu rea și obraznică.

Probăm costumele și râdem. Cel roșu cu negru, cu mânuși lungi până la cot, coarne și furcă este pentru Mel, iar cel cu mânuși albe, aură deasupra capului și baghetă albă e pentru mine.

Ce drăguțe suntem!

Amuzate, ne privim în oglindă și Mel spune:

– Dacă la astea mai adăugăm niște cizme înalte, suntem perversiunea întruchipată.

– Părem două femei ușoare, constat eu.

– Dar cu clasă, spune Mel, râzând și scuturându-și părul scurt.

– Mare clasă, zic și eu amuzată.

– Of..., când o să mă vadă Björn... La cât îi place să mă dezbrac...

Amândouă râdem, iar eu îmi imaginez fața lui Eric când mă va vedea îmbrăcată în îngeraș. O să fie încântat!

Nu e frumos ce spun, dar sunt teribil de sexy și de apetisantă în ținuta asta scurtă. Chiar și kilogramele în plus care mă ener-

Scanned with CamScanner

vează uneori și cele care au rămas în jurul taliei par să arate foarte bine în costumul ăsta.

După ce ne-am ales ținutele, le alegem rapid pe cele pentru soții noștri. Ei au vrut așa, iar noi decidem să-i deghizăm în polițist și în pompier.

Ce bine vor arăta!

Când terminăm cumpărăturile și ieșim din sex-shop, urcăm în mașina mea.

– Dar Eric chiar ți-a tras iar țeapă la cină? întreabă Mel.

– Exact cum ai auzit. Se întâmplă din ce în ce mai des. Și, culmea, pe deasupra, când m-am trezit, am găsit un bilet de la el în care-și cerea scuze, iar el plecase deja. Dar, ce naiba, omul ăsta nu se odihnește niciodată?

Mel oftează și-și dă bretonul la o parte.

– Uite, Jud, îmi spune, Eric și Björn sunt doi bărbați ambițioși când vine vorba de munca lor și, oricât de mult ne-ar enerva, sunt dintre cei care își aduc munca și acasă.

– Detest când face asta, spun supărată.

– Și eu, dar, cum îl iubesc, îl suport!

Asta mă face să zâmbesc, în ciuda faptului că, în ultimul an, firma l-a preocupat mai mult ca niciodată și, deși îi spun că avem mai mulți bani decât avem nevoie, Eric nu mă ascultă și lucrează în fiecare zi din ce în ce mai mult.

– Ah, chiar, o aud pe Mel zicând. Am o cină cu plicticoșii ăia de la biroul de avocați la care vrea Björn să intre.

– Of, ce plictiseală! șoptesc eu cu compătimire.

– Nu cred că există ceva mai plicticos decât asta.

– Ba da, femeie, ba da, glumesc eu. Cinele pe care le am eu, din când în când, cu plicticoșii oameni de vânzări de la Müller.

Zâmbim amândouă. Fără îndoială, să iei cina cu necunoscuți sau cu persoane cu care nu ai foarte multe în comun e plicticos și complicat.

Brusc, telefonul lui Mel sună. O aud vorbind câteva secunde și, când îl închide, spune:

– Eric și Björn sunt împreună.

– Și ce? întreb surprinsă.

– Se pare că el și Eric aveau ceva de vorbit pe teme legale legate de Müller și ne așteaptă la masă. Ce zici?

– Perfect! spun eu și zâmbesc fericită la gândul că mă voi vedea cu frumusețea mea de bărbat.

– Minunat, căci am stabilit cu ei că ne vedem la unu și jumătate la Trattoria di Joe. Dar înainte de asta, trebuie să mergem să-mi iau rochia pe care am cumpărat-o pentru botezul copiilor lui Dexter. Așa că, accelerează, că o să întârziem și știi că acestor nemți nu le place să mănânce atât de târziu.

În timp ce conduc pe străduțele din München, îi povestesc lui Mel ce s-a întâmplat cu Flyn.

– Să nu mi-o iei în nume de rău, îmi răspunde, dar mereu am crezut că și tu, și Eric l-ați răsfățat și protejat prea mult pe Flyn. E un copil care primește ceea ce-și dorește chiar înainte să ceară. S-a învățat să facă mereu ce vrea, iar acum...

– Și acum e obraznic cu noi, mai ales cu mine, termin eu fraza, conștientă că prietena mea are dreptate.

– Poate că sunt rea și am un stil învechit, sau cine știe, poate e de la faptul că în armată am învățat ce înseamnă disciplina, dar o palmă la timpul ei evită multe neplăceri, nu crezi?

– Nu... Cum să dau în el?

Mel suspină. Eu oftez și, în cele din urmă, îmi spune:

– Uite ce e, Jud, sunt de acord că să-i dai o palmă unui puști care e deja mai înalt decât tine nu e foarte plăcut, dar nu trebuie să-i dai voie să fie obraznic cu tine.

– Nici prin minte nu-mi trece să-l lovesc.

– Eric știe cât de urât îți vorbește?

Dau din cap că nu și ea mă întreabă:

– De ce, mă rog?

– Pentru că Eric are multă treabă și nu vreau să-l încarc cu mai mult decât are deja pe cap. Dar, în ultima vreme, Flyn s-a trans-

Scanned with CamScanner

format din nou în copilul tiranic care mi-a făcut viața un calvar cu mulți ani în urmă și asta mă cam sperie.

Mel mă mângâie pe cap. Știe că sunt o femeie puternică, dar că, atunci când vine vorba despre copii, sunt o sensibilă.

– Ești cea mai bună mamă pe care Flyn ar putea-o avea, spune ea cu glas scăzut, iar mucosul ăsta coreeano-german își va da seama de asta într-o bună zi. Să nu te îndoiești niciodată de asta, bine?

Încuviințez și zâmbesc.

Ajungem la magazinul de unde Mel trebuie să-și ridice rochia, iar ea o probează imediat.

– Îți vine de belea.

Mel e o tipă senzațională. E mai înaltă decât mine, iar corpul său este perfect proporționat.

– Sunt invidioasă! zic când îi văd talia.

Se uită la mine, ridică din sprâncene și mă întreabă:

– De ce ești invidioasă?

Mă ridic, mă așez lângă ea, din profil, îmi ridic bluza și spun:

– După nașterea lui Hannah, nu am reușit să scap de colăcelul ăștia. Kilogramele refuză să dispară, indiferent ce aș face și, mai și văd fotografii de celebrități care au născut de curând și par că au venit de la o defilare de modă și mă întreb cum naiba fac.

– Mi se pare că exagerezi, răspunde ea, apoi pune o mână pe umărul meu și adaugă: Să știi că eu te văd minunată, cât despre celebritățile despre care vorbești, îmi imaginez că unele dintre ele se operează, iar altele au parte de vreun miracol divin și își revin cât ai clipi. Totuși trebuie să recunoști că cele umane suntem noi, cele cărora după o sarcină le rămân vergeturi, colăcei și toate cele.

Suspin și zâmbesc.

– Ai dreptate. Dar sunt atât de invidioasă când mă uit la fotografiile celor care au născut de curând și să le văd atât de minunate...

– Photoshop, draga mea... Photoshop!

Amândouă izbucnim în hohote în fața acestui adevăr incredibil și, după ce mă privesc în oglindă, recunosc:

– Sigur este că lui Eric îi plac colăceii mei. Îl încântă să glumească, cum că el și doar el a creat această curbă pe corpul meu.

– Păi, dacă el e încântat, nu te mai chinui!

Asta mă face să zâmbesc. Uneori, noi, femeile, ne batem capul cu prostii, când, de fapt, în viață există lucruri mai importante și mai grave, care ar trebui să ne procupe cu adevărat.

– Ai dreptate, spun ridicând din umeri. Trăiască colăceii!

După ce Mel plătește rochia, ieșim din magazin și mergem repede la mașina mea. Conduc cu îndemânare până la restaurantul la care se află soții noștri.

Când intrăm în *trattoria*, îi văd așezați în fundul sălii. Fără îndoială e o plăcere să îi privești. Un blond și un brunet, unul mai frumos și mai atrăgător decât celălalt. Când ne văd, se ridică și zâmbesc. Ca de obicei, atât eu, cât și Mel suntem conștiente că suntem ținta privirilor celorlalte femei, dar asta nu ne oprește din a ne bucura de atenția acordată de partenerii noștri.

Eric îmi ține scaunul să mă așez, mă sărută pe gât și mă întreabă:

– Tot mai ești supărată pe mine?

Îi arunc o privire de „îmi vine să te omor" și, când se așază, șoptesc cu un zâmbet:

– Nesimțitule!

Când mă aude, iubitul meu zâmbește. Adesea îmi spune că vorbesc urât, dar în astfel de momente se amuză la fel de mult ca mine. Bietul de el... nu are încotro.

Când ospătarul vine să ia comanda, decid să încep cu o salată. Eric mă privește surprins, pentru că nu prea le am cu verdețurile.

– Au *crostini*[1] cu mozzarella și roșii uscate, spune. Nu vrei?

Eu dau din cap că nu, iar Eric insistă:

– Judith, draga mea, de ce?

1. Felii mici de pâine prăjită, unse cu ulei de măsline și diverse ingrediente. *(n.red.)*

Scanned with CamScanner

Fără să am nevoie să scot vreun cuvânt, îi arăt colăcelul care, indirect, se vede pe burta mea, iar el zâmbește și privește spre chelner.

– Vă rog, îi spune, schimbați salata soției mele cu niște crostini cu mozzarella și roșii uscate.

Îl privesc cu gura căscată. Mă pregătesc să protestez, când el mă sărută și șoptește:

– Ești minunată, micuțo. Să nu te îndoiești niciodată de asta.

Zâmbesc. L-aș umple de sărutări de frumos ce e și, fără să-mi pese de cine ne privește, mă apropii de el și-l sărut. Îl iubesc, îl ador, mor după el...

– Cu riscul de a fi ucis, țin să-ți spun, înainte să uit, că în seara asta am câteva întâlniri și nu știu la ce oră voi termina. Așa că, nu mă aștepta la cină.

– Din nou?!

– Jud, e muncă, nu distracție! răspunde supărat.

La naiba, cât mă enervează când îmi spune asta.

Înțeleg că să deții și să conduci o firmă de succes, cum e Müller, înseamnă multe ore de muncă, dar de ce nu mai deleagă din sarcini și altor persoane, așa cum făcea înainte?

Eu vreau ca Eric să-mi acorde aceeași atenție ca la începutul relației noastre, atât sunt de romantică și de toantă, dar, din câte văd eu, nici nu poate fi vorba de asta! Iar acum, cu copiii, timpul nostru împreună e din ce în ce mai limitat. Cu toate acestea, cum știu că nu rezolv nimic nefiind de acord, spun doar:

– De acord.

Eric mă sărută din nou, iar eu nu vreau să stric acest moment, așa că mă bucur de el și zâmbesc.

În timpul mesei, râdem și glumim toți patru și vorbim despre copiii noștri. E clar că ăsta e subiectul nostru favorit. Björn și Mel vorbesc despre Sami, iar noi despre Flyn, Eric și Hannah. Dacă ne-ar înregistra cineva, ne-am prăpădi de râs uitându-ne la expresiile noastre de fraieri și la felul în care râdem când vorbim despre ei.

Când se termină primul fel, ospătarul ia farfuriile, iar eu aud brusc, în spatele meu:

– Eric... Eric Zimmerman, tu ești?

Să aud vocea unei femei menționând numele soțului meu mă face să ridic privirea și-l văd pe neamțul meu cum se întoarce și, după o secundă de surpriză, spune încet, în timp ce se ridică:

– Geneva.

Se îmbrățișează, iar eu îi studiez. Cine e femeia asta brunetă?

Îmbrățișarea e prea lungă după părerea mea. Dacă eu aș face asta cu un tip pe care Eric nu l-ar cunoaște, ar exploda. Chiar și așa, fără chef de ceartă, zâmbesc, deși sunt surprinsă de gestul său. Zâmbetul lui, atunci când nu-mi este adresat, rareori este atât de larg, iar felul în care o privește pe femeie mă deranjează.

Dar cine e ea?

O studiez cu atenție: brunetă, cam de aceeași vârstă cu Eric, cu părul lung ca mine, înaltă, slabă, în egală măsură stilată și sexy, cu niște ochi verzi impresionanți și, evident, fără colăcei. Fără nicio îndoială, este o femeie foarte frumoasă, din acelea cum vezi în reclamele la televizor și mă enervează că trebuie să admit că fără Photoshop.

Mă uit la ea cu încăpățânare, când îl aud pe soțul meu întrebând:

– Dar ce faci la München?

– Lucrez.

– Te credeam la Chicago.

Cum adică o credea la Chicago? Ia să vedem, cum adică o credea la Chicago?

Femeia ridică mâna, îi atinge obrazul neamțului meu și șoptește:

– Vai, Eric... ce mă bucur să te văd!

– Și eu pe tine, Gini.

Gini?! Gini?!

Of..., începe să mă mănânce gâtul.

Scanned with CamScanner

Cei doi se privesc..., se privesc..., se privesc și, când sunt pe punctul să fac o scenă, o aud pe Geneva șoptind cu drag:

– Gogoșică...

Auzi la ea... „Gogoșică"?!

I-a zis „gogoșică"?

Cum adică „gogoșică"?

Apoi, cu un ton cam prea familiar, adaugă:

– Mi-am amintit de multe ori, iubitule.

Măi să fie!

Mă apucă pandaliile.

Care-i faza cu „amintitul" și cu „iubitule"?

Mă uit la Eric. Privirea lui intensă mă scoate din minți. El și privirile lui.

Bine... Bine... Bine...

Respiră, Judith..., respiră, că te cunosc și acum e jale!

Nivelul meu de toleranță scade cu fiecare secundă și, brusc, simt că cei doi mă calcă pe nervi, ca să nu zic altceva mult mai vulgar. Mă ia cu călduri. Mă înțeapă gâtul.

Inima mi-o ia razna, când observ mâna lui Mel pe sub masă.

Ea știe ce simt în acel moment, și-mi cere din priviri să mă liniștesc. Așa că o privesc și-i zâmbesc fals, ca să-i dau de înțeles că sunt bine, nervoasă, dar bine.

După câteva secunde în care cei doi se privesc, își zâmbesc și-și comunică din priviri care mie mi se par interminabile, Eric se întoarce spre mine și spune:

– Geneva, vreau să ți-o prezint pe soția mea, Judith.

Poftim?!

De ce nu zice acum acel „minunata și încântătoarea mea soție", cum face mereu cu toată lumea, mai ales cu bărbații! Of..., of...

Ochii mei negri îi întâlnesc pe cei verzi ai femeii, iar aceasta își schimbă total expresia și atitudinea și, ducând mâna la gură, se îndepărtează de Eric pentru a apropia de mine și spune:

– Vai, Doamne, iartă-mă... Iartă-mă..., nu știam că Eric e căsătorit, apoi mă apucă de mână și insistă: Pentru Dumnezeu, Judith, nu am vrut să te fac să te simți prost cu comentariile mele nefericite.

Inima îmi bate cu putere și, fără intenția de a reitera aici *Masacrul din Texas*[2], încerc să schițez un zâmbet.

– Nu-i nicio problemă, spun gâtuit.

– Ba sigur că e, insistă ea. Mă simt prost.

Sinceritatea cuvintelor ei mă face să zâmbesc și, domolindu-mi enervarea, insist:

– Serios, Geneva, nu-i nicio problemă.

După asta, Eric mă apucă de talie și mă trage aproape de el.

– Geneva, spune, Judith e tot ceea ce și-ar dori un bărbat și, din fericire, eu am întâlnit-o, am făcut-o să se îndrăgostească de mine și am convins-o să se căsătorească cu mine.

Această declarație de dragoste mă face din nou să zâmbesc.

Doamne..., ce toantă sunt!

– Ei sunt Björn și Mel, niște prieteni buni, îi prezintă Eric.

– Încântată, spune zâmbind Geneva și apoi întreabă: Și voi sunteți un cuplu?

După ce o ia pe Mel de mână, Björn încuviințează și afirmă sărutându-i degetele:

– Fără nicio îndoială.

Mel zâmbește. La fel și eu, când Geneva se întoarce spre o femeie blondă care așteaptă răbdătoare în spatele ei și spune:

– Ea e Fabiola, mă ajută cu casa de producție.

– Casa de producție?! exclamă Eric.

– Da..., da..., am reușit! spune ea cu entuziasm, uitându-se la iubitul meu. Am propria casă de producție.

2. *Masacrul din Texas*, film horror din 1974, regizat de Tobe Hooper. Titlul original: „The Texas Chain Saw Massacre". *(n.tr.)*

Scanned with CamScanner

– Mereu ai fost hotărâtă și cu spirit antreprenorial, comentează nesimțitul meu special.

Ea încuviințează, scoate din buzunar o carte de vizită, i-o dă, iar Eric spune:

– Ai știut întotdeauna ce vrei și ți-ai urmărit scopul. Asta mi-a plăcut întotdeauna la tine, Gini.

Întotdeauna i-a plăcut asta la ea?

Vai..., vai..., vai... Dacă iau paharul ăsta de vin pe care-l am în față și i-l vărs în poală?

Dar cum nu vreau să mă enervez iar, zâmbesc când Eric întreabă:

– A venit și Félix cu tine?

– Bineînțeles, dar s-a dus să viziteze un coleg de la una dintre clinicile sale veterinare lăsându-mi mie timp de shopping, spune Geneva râzând și arătându-ne niște pungi pe care le avea în mână.

Zâmbim cu toții și atunci ea vede un bărbat care-i face semne și spune:

– Trebuie să vă las. Am ceva de rezolvat pentru soțul meu.

Și, uitându-se la mine, direct, mă întreabă:

– Ne vedem la prânz într-o zi?

Eu încuviințez, iar Eric îi dă o carte de vizită de la firmă.

– Sună-mă și mâncăm, spune.

Geneva ia cartea și se uită la ea.

– Președinte și director la Müller? întreabă.

Eric încuviințează și ea continuă cu un zâmbet încântător:

– Cred că avem multe să ne povestim.

– Fără îndoială, afirmă Eric.

Zâmbesc din nou ca o toantă, când femeia se uită spre mine și-mi spune:

– Judith, mi-a făcut plăcere.

– La fel și mie.

Câteva secunde mai târziu, pleacă cu blonda după ea și, când văd că Eric o urmărește cu privirea, întreb în timp ce mă așez:

– „Gogoșică"?!

Björn zâmbește, la fel și Mel, dar Eric, care mă cunoaște, nu o face.

– Cine e Geneva și de ce nu mi-ai pomenit niciodată de ea? insist.

– Vai, vai, vai, ascundeți cuțitele că o cunosc pe spanioloaica asta, se amuză Björn.

– Taci, tontule! protestează Mel, care-mi imaginez că se gândește la același lucru la care mă gândesc și eu.

Eric zâmbește, de parcă și-ar cere o palmă. Iar Björn întreabă:

– E Geneva care cred eu?

Soțul meu încuviințează și, când observă că mă uit la el așteptând să mă lămurească cine e, răspunde:

– Geneva a fost logodnica mea în timpul studenției.

– Mamă..., ce interesant, mă strâmb eu.

Când îmi aude tonul, Eric nu mai zâmbește și spune, printre dinți:

– Cred că Fernando ți-a fost logodnic niște ani.

Asta mă face să zâmbesc malițios și răspund:

– Nu a fost logodnicul meu, iar tu ai știut mereu că există. Nu ți-am ascuns niciodată nimic.

– Nici eu ție.

– Ha! Dă-mi voie să râd, „gogoșică", dar nu am auzit niciodată vorbindu-se despre *Gini*, răspund sarcastică.

Observ că Mel și Björn se uită unul la altul. Încep să se simtă inconfortabil, iar ea spune:

– Să facem pace. Cu toții avem câte un ex în viața noastră, nu-i așa?

– Da, dar ai mei, când mă văd, adaug nervoasă, nu-mi spun „gogoșică" și nici cât de mult s-au gândit la mine, și nici eu nu mă uit la ei cu un aer tâmp.

Eric, pe care-l calc pe bătături, și știu să o fac foarte bine, se uită la mine cu un aer serios.

– Geneva este cea cu care am făcut prima oară sex în trei și am aflat despre lumea swingerilor, îmi explică. Apoi, l-a cunoscut pe Félix, s-a

Scanned with CamScanner

mutat în Statele Unite cu el și asta e toată povestea până acum zece minute, când ne-am văzut pentru prima oară după mulți ani. Altceva?

Acest altceva îmi dă de înțeles că, dacă mai continui, voi strica prânzul. Așa că mă uit la farfuria pe care o am în față, zâmbesc și spun cu voce joasă:

– Mmm..., ce apetisant arată asta!

– Da, arată minunat, spune Mel ca să-mi dea o mână de ajutor.

Și, fără să mai adaug ceva, încep să mănânc de parcă vine sfârșitul lumii.

Prânzul continuă și, din nefericire, tensiunea rămâne în aer. Dacă e ceva ce Eric și cu mine ne pricepem să facem, în afară de sex, este să ne certăm; ce pot spune, suntem un cuplu extrem de priceput!

Mă uit la el pe furiș și observ că nu privește nici măcar o singură dată spre locul în care se află femeia.

După ce terminăm de mâncat, ne ridicăm, ne luăm la revedere și plecăm. El se întoarce la Müller, la birou, Björn și Mel se duc la școala lui Sami, iar eu mă întorc singură acasă. Hai că am făcut treabă.

Nici nu deschid bine ușa, că aud strigăte. Sunt Simona și Flyn. Las repede sacoșele și fug la bucătărie.

– Am spus că nu vreau lapte, strigă Flyn când intru. În ce limbă să-ți spun ca să înțelegi?

– Dar, băiete, eu îți spuneam doar ca să...

– Nu-mi pasă absolut deloc de ce-mi spuneai.

– Flyn! strig eu, văzând cum îi vorbește Simonei.

Femeia oftează când mă vede.

– Stai liniștită, Judith. Nu s-a întâmplat nimic.

Oh, ba da... Ba da, s-a întâmplat! Oare e cazul să-i dau o palmă, așa cum zicea Mel?

Mucosul ăsta devine tot mai obraznic în fiecare zi. Mă uit la el și mârâi:

– Cere-i scuze Simonei în secunda asta, dacă nu vrei să te aleg cu o pedeapsă uriașă pentru că ai fost atât de obraznic cu ea.

Puștiul se uită la mine cu privirea lui de „te mănânc cu fulgi cu tot!", dar nu reușește să mă intimideze. Timp de câteva secunde mă sfidează, până când, în cele din urmă, schimbându-și atitudinea, spune:

– Îmi pare rău, Simona.

Femeia zâmbește. Ce drăguță e! Pentru ea, Flyn și copiii mei sunt ca niște nepoți și-i iubește la fel de mult, dacă nu chiar mai mult decât tatăl meu.

Enervată pe atitudinea puștiului, spun cu fermitate:

– Du-te imediat la tine în cameră!

Fără să se uite la mine, Flyn iese din bucătărie, iar Simona întreabă:

– Dar, ce se întâmplă?

– Adolescența și hormonii sunt o combinație foarte proastă, Simona, explic în timp ce mă așez la masă, și, fără urmă de îndoială, Flyn nu se descurcă deloc bine.

Ne uităm una la alta și încuviințăm. Ce mai avem de tras cu puștiul!

O oră mai târziu, primesc mesaj de la Eric ca să-mi amintească că va ajunge târziu. Asta mă supără și mai tare decât sunt deja, dar mi-o asum.

Știu cât are de muncă și nu vreau deloc să mă gândesc că ar fi cu femeia care i-a spus „gogoșică"!

Două ore mai târziu, după ce, cu ajutorul Pipei, le dau să mănânce și-i bag la culcare pe Eric și pe Hannah, mă duc în camera lui Flyn. Nu a ieșit de acolo toată după-amiaza și este ora cinei. Când mă apropii de camera lui, aud muzica celor de la Imagine Dragons, trupa preferată a fiului meu și, după ce bat de două ori la ușă, deschid și-l văd întins pe pat, cu ochii-n tavan.

Intru în cameră și, când bag de seamă că nu se uită la mine, încep să fredonez cântecul care se aude și care nu e altul decât *Radioactive*.

Încă îmi amintesc ziua în care Flyn și cu mine am mers să cumpărăm CD-ul și cum, la întoarcere, l-am cântat în mașină, din toți rărunchii.

Scanned with CamScanner

La asta mă gândesc când se ridică din pat, oprește muzica și se uită la mine.

– Ce vrei? mă întreabă.

Bun... Încă e supărat. Nu am chef de discuții, așa că spun:

– Cina e gata. Vii?

– Nu mi-e foame.

Tonul său tăios e identic cu cel al lui Eric. Cu fiecare zi care trece seamănă tot mai mult cu el și, dorindu-mi puțină afecțiune, îi spun, în timp ce mă apropii de el:

– Haide, Flyn. Coboară să iei cina cu mine. Eric se întoarce târziu și nu am chef să mănânc singură.

Când văd că se uită la mine, iau o față de cățel bătut și spun, cu voce de fetiță:

– Te rog frumi..., frumi..., frumi... Nu vreau să mănânc singură.

În cele din urmă, puștiul zâmbește. Ce frumos e când o face!

– Fie, oftează.

Încântată, îl sărut pe obraz și, când se pregătește să vocifereze din cauza demonstrației mele de afecțiune, mă uit la el și zic:

– Sunt mama ta și am chef să te smotocesc.

Zâmbește din nou. Vaiii, îmi vine să-l mănânc!

Cina e plăcută, în pofida atitudinii inițiale a lui Flyn. Mă bucur de câteva minute cu fiul meu cel cool, căruia îi place la nebunie să vorbească despre muzică. A aflat că Imagine Dragons vine în Germania și încearcă să mă convingă să-l duc la concert. Timp de mai multe minute, îi spun că nu, dar, în cele din urmă, puștiul obține aprobarea. Fără urmă de îndoială, Mel are dreptate: sunt mult prea blândă cu el și-și permite cam multe cu mine.

După ce terminăm de mâncat, ne așezăm cu laptopul meu pe canapea și, fără să ezit cumpăr două bilete, pentru el și pentru mine. Pe Eric nici nu are rost să-l întreb, lui nu-i plac cei de la Imagine Dragons. Când Flyn își atinge scopul, mă îmbrățișează și mă pupă, făcându-mă să zâmbesc ca o toantă.

Tot timpul știe cum să obțină ce vrea de la mine!

Când se duce la culcare pentru că a doua zi merge la școală, rămân să mă uit la televizor, dar, cum mă plictisesc, intru pe Facebook și mă apuc să vorbesc cu prietenele mele, Luptătoarele Maxwell. Un grup de fete amuzante și deștepte, unde găsesc mereu veselie și optimism.

La ora unsprezece, decid să merg în camera mea, nu înainte, însă, de a trece să-mi văd copiii și toți trei dorm. Fericită să-i văd pe frumoșii mei puișori, mă duc în pat. Pe noptieră am o carte despre un pompier și o fotografă, pe care mi-a recomandat-o o mamă de la colegiul lui Sami și decid să citesc până când vine Eric.

La unsprezece și douăzeci, ușa camerei se deschide. Frumosul meu soț își face apariția, iar eu îl privesc cu încântare. Se apropie de mine și mă sărută, dar nu spune nimic.

Nu mă înnebuni, pe deasupra vine și supărat...

În oglindă, îl văd cum își dă jos cravata, își desface cămașa și, după ce o dă jos și o aruncă pe scaun, se uită la mine și-mi spune:

– Jud..., azi nu mi-a plăcut felul în care te-ai comportat la restaurant după ce a apărut Geneva.

Măi..., măi..., măi..., iubitul meu are o noapte proastă, și se pare că și eu sunt pe cale să fiu în aceeași situație. Așa că, închid cartea și mă uit la el.

– Nici mie nu mi-a plăcut ce am văzut, îi răspund.

Se pare că i-am dat răspunsul potrivit. Dacă asta vrea, asta primește.

Să ne certăm!

Eric se încruntă, asta e rău, și mormăie în timp ce-și desface cureaua:

– Și ce ai văzut, mă rog?

Conștientă de ceea ce am spus, las cartea pe măsuță și răspund:

– Păi, l-am văzut pe Eric Zimmerman reîntâlnindu-se cu o veche iubire, care-i spune „gogoșică" și care l-a lăsat cu un aer tâmp și bălbâindu-se ca un copil. Asta am văzut. Și, da, sunt geloasă, recunosc!

Atitudinea lui nu se schimbă. Asta mă face să bănuiesc că nu mă înșel prea tare și mă enervez și mai mult când îmi spune:

Scanned with CamScanner

– Ți-am spus cine e Geneva. De unde și până unde prostia asta?

Fiindcă am mai mult chef de ceartă decât el, zâmbesc malițios. Știu că zâmbetul ăsta al meu îl scoate din minți pe Eric, dar, cum sunt dispusă să-l scot și eu din minți pe el, cum o face și el cu mine, întreb:

– Félix e soțul ei?

– Da, îmi răspunde și cu un aer contrariat mă întreabă: ce-ți veni să mă întrebi de soțul ei?

– Te-a părăsit pentru el?

După ce zic asta, îmi dau seama nu că am depășit o limită, ci că le-am depășit pe toate.

Doamne, ce gură spartă sunt!

Pieptul lui Eric se umflă; fără îndoială va scoate cel mai puternic răget din istorie, dar, așa cum se umflă, așa se și dezumflă, și îmi spune uitându-se la mine:

– Da.

Încuviințez... Mă mănâncă rău gâtul, dar aleg totuși să nu mă scarpin, și, deși partea mea băgăcioasă vrea să știe, e o parte din mine care-mi strigă să nu întreb, așa că închid gura.

Eric continuă să se dezbrace în liniște. Stânjeneala e aproape palpabilă și asta mă enervează. De ce ne deranjează atât de tare discuția despre femeia asta?

Două secunde mai târziu, se bagă în pat și mă ia în brațe.

– Nu te mai gândi la trăsnăi, Jud, te cunosc, șoptește.

Nu mă mișc. Mă hotărăsc să nu vorbesc, dar peste nici cinci secunde nu mă pot abține și spun scrâșnit:

– Mă gândesc la ce mă faci tu să mă gândesc. Ar trebui să fi putut vedea expresia tâmpă cu care te uitai la femeia aia, la... la... Gini.

– Jud...

– Iar când i-ai mai zis și chestia aia cu „Mereu mi-ai plăcut" sau cealaltă cu „decisă și cu spirit antreprenorial" vă sorbeați din priviri, și Eric, îți jur că..., că...

Îl aud râzând. Proasta sa dispoziție s-a evaporat, mama lui! Și insistă:

– Gata, iubito..., nu căuta fantome acolo unde nu sunt.

– Dar...

Iubitul meu îmi pune un deget la gură ca să mă facă să tac și, uitându-se în ochii mei, îmi spune:

– Te iubesc, Jud. Nu te otrăvi cu gândurile tale. Geneva este o femeie din trecutul meu, la fel cum și în viața ta au existat bărbați. Și acum, cred că este mai bine să lăsăm lucrurile așa.

Nu mai zic nimic. Îl las pe Eric să stingă lumina și mă hotărăsc să nu întreb dacă are de gând să o sune ca să rememoreze trecutul. Mai bine tac.

Scanned with CamScanner

4

Când Mel s-a dus după Sami la școală, micuța a fugit spre ea și, cu un gest drăgălaș, a întrebat în șoaptă:

– Mami, poate veni Pablo în parc?

După ce își sărută blondina, Mel îl vede alergând pe Pablo. Se uită la copii și răspunde:

– Mai întâi trebuie să vedem dacă mama lui Pablo nu are altceva de făcut.

În acel moment, apare și Louise, mama băiatului care, după ce aude răspunsul lui Mel, spune:

– Excelent. Să mergem toți în parc!

Zece minute mai târziu, Mel și mama băiețelului erau așezate pe o bancă și-și priveau copiii jucându-se, când lui Louise îi sună telefonul.

– Iartă-mă o secundă, spune.

Apoi, fără să-i pese că Mel o putea auzi, începe să se certe și să spună lucruri oribile. Când termină și închide telefonul, se uită spre Mel și zice:

– Relația dintre mine și soțul meu merge din ce în ce mai prost.

– Uf... îmi pare rău.

Mel nu mai adaugă nimic. Cu cât te amesteci mai puțin în problemele unui cuplu, cu atât mai bine. Dar Louise adaugă:

– Trei ani de logodnă, șase de căsnicie și, acum, când totul ne merge bine și avem un fiu minunat, descopăr în calculatorul lui niște fotografii de la o petrecere cu colegii de cabinet, cu niște prostituate. M-am blocat, pur și simplu.

Rămasă cu gura căscată, Mel o apucă de mână și o întreabă:

– Ești bine?

Louisa clatină din cap, iar ochii i se umplu de lacrimi.

– Nu, spune. Nu sunt bine, dar trebuie să fiu pentru Pablo. Brusc, simt că viața mea trebuie să ia o cotitură rapidă, dar... nu știu cum să fac. Nu mi-am imaginat niciodată că mi s-ar putea întâmpla așa ceva. Johan era atât de îndrăgostit de mine... Imediat adaugă cu furie: Încă îmi amintesc câte iluzii ne făceam în ziua în care a început să lucreze în blestematul ăla de cabinet de avocatură.

Asta îi atrage atenția lui Mel, care întreabă:

– Soțul tău e avocat?

Louise încuviințează, apoi mormăie cu un anume subînțeles:

– Da, lucrează pentru Heine, Dujson și Asociații. Un cabinet plin de demoni cu fețe de îngerași, care au adus asemenea perversități în viața noastră de familie.

Surprinsă, Mel o privește atent. Acela era cabinetul la care Björn încerca să devină asociat majoritar.

– De ce spui asta? întreabă ea.

– Pentru că fac pe moraliștii, pe apărătorii vieții de familie și ai căsniciei, dar când vine vorba despre fapte e cu totul altceva, răspunde Louise cu o privire pierdută. Nenorociții ăștia de avocați duc o viață dublă plină de vicii și corupție; dar da, văzuți din afară, sunt tații și soții perfecți, iar soțiile lor acceptă orice, câtă vreme continuă să trăiască ca niște regine.

Mel o asculta neîncrezătoare. Dacă era adevărat, Björn trebuia să afle. Văzând că Louise își ștergea ochii cu un șervețel, spune din nou:

– Îmi pare rău.

Louise dă din cap în timp ce-și șterge lacrimile, și, după ce-și recapătă forțele, zice:

– Și mie îmi pare rău, dar sunt în acel moment în care nu văd nicio ieșire. Johan își trăiește viața și-mi cere ca eu să fiu soțioara perfectă care-l așteaptă acasă înconjurată de copii, la fel ca și celelalte soții ale avocaților din cabinet. A trebuit să renunț la prietenele mele ca să ies cu femeile alea.

Scanned with CamScanner

– Dar ai vorbit cu el despre asta?

Louise recunoaște abătută:

– Da. Deși nu folosește la nimic. Johan spune că asta e viața noastră acum, iar dacă pomenesc de divorț, mă amenință că Pablo rămâne cu el. Mi-l va lua.

Mel se simte foarte îndurerată să audă asta și pentru că nu știe ce să-i spună, o îmbrățișează. Rămân așa câteva secunde, apoi își dau drumul. Mel nu-i spune că Björn urmărea să devină partener la acea firmă selectă, dar în schimb îi zice:

– Ascultă, Louise, nu suntem prietene apropiate, dar vreau să știi că, indiferent de ce ai nevoie, poți apela la mine.

Louise zâmbește.

– Mulțumesc.

În timp ce discutau, Mel aude plânsul lui Sami și, când se uită, o vede căzută pe jos. Amândouă se ridică repede și pornesc în fugă spre ea, dar, până să ajungă ele, un băiat cu skateboard și un cățeluș se apropie de fetiță să o ajute.

Când Mel ajunge lângă Sami și caută prin buzunar după un plasture cu prințese, fetița încetează să plângă și începe să mângâie câinele.

– E foarte drăguță, spune. Cum o cheamă?

– Leya, răspunde băiatul. Și este foarte fericită că o mângâi. Vezi cât de mult îi place? Dar dacă plângi, se sperie și plânge și ea.

Sami zâmbește, apoi privește spre mama ei, care se uita cu surprindere la ea, și spune:

– Mami, vreau un cățeluș ca Leya.

În timp ce se apleacă să o ridice pe micuță, după ce s-a lămurit că e doar o căzătură ușoară, îi răspunde:

– O să ne gândim la asta, bine?

Fetița încuviințează, se întoarce pe călcâie și o ia la fugă să-l prindă pe Pablo, care se urca pe un tobogan. Fericită că nu a fost nimic grav, Mel îi mulțumește băiatului pentru grijă, apoi pornește înapoi spre bancă la brațul lui Louise. Copiii au nevoie de porția lor de joacă.

În acea noapte, când Sami și-a văzut tatăl, i-a cerut cu insistență un cățeluș. Animăluțul ei, un hamster numit Peggy Sue, murise cu câteva luni în urmă, iar Björn, după ce i-a citit o poveste și a învelit-o, i-a promis un cățel. Nu i-a precizat însă nici când, nici cum.

Scanned with CamScanner

5

Sună ceasul deșteptător și-mi vine să mor!

Nu-mi place deloc să mă trezesc devreme, dar o fac.

Când Eric se ridică și se duce la duș, nu discutăm despre cele întâmplate cu o noapte înainte. Să vorbim despre asta ar însemna să ne certăm din nou, așa că decid să-mi țin gura. Nu am chef să mă supăr în cele cinci minute în care ne vedem.

Când cobor la bucătărie, Flyn tocmai termină micul dejun. Mă apropii de el, dar, înainte să apuc să-l pup, se ridică. Se pregătește să iasă, iar eu îl strig:

– Flyn.

– Ce e?

În acel moment, Eric intră în bucătărie, iar eu spun, îndreptându-mi privirea către puști:

– Nu-mi dai un pupic înainte să pleci la școală?

Puștiul se uită la mine, și se uită și iar se uită și, în cele din urmă, spune:

– Haide... nu mai sunt un bebeluș, mami.

Și, fără să mai adauge ceva, se întoarce pe călcâie și pleacă. Eu rămân cu un aer tâmp, uitându-mă la ușă, când Eric se apropie de mine și șoptește, în timp ce mă apucă de talie:

– E bun un sărut de-al meu, draga mea?

Încuviințez, e bun! Evident că e bun și, în plus, mi-a spus draga mea!

Fericită, îl sărut, apoi, Eric îmi face cu ochiul și-și pregătește o cafea cu acel aer de canalie care îmi place atât de mult și care mă face să-l iubesc.

Zece minute mai târziu, pleacă la birou. De la fereastra bucătăriei îl văd cum se îndepărtează cu mașina și mă pregătesc să-mi petrec ziua fără el.

Ca în fiecare dimineață, după ce le dau micul dejun copiilor, ne ducem în vechea mea cameră, care acum e camera de joacă și ne jucăm. Dar, după două ore, deja o iau razna. Hannah mai mult plânge decât zâmbește, iar uneori e mai mult decât pot îndura.

De ce am o fetiță atât de plângăcioasă, pe lângă micuțul Eric care a fost atât de cuminte?

Din fericire, Pipa, bona internă care mă ajută cu copiii, are foarte multă răbdare și o preia ea pe plângăcioasă.

Când, după prânz, copiii adorm, mă hotărăsc să-mi pun un costum de baie și să fac o baie în piscina acoperită. Este una dintre marile plăceri pe care mi le oferă faptul că sunt doamna Zimmerman.

Mă bălăcesc, înot, mă odihnesc, înot iar și, când mă plictisesc, plutesc în mijlocul piscinei în timp ce ascult în fundal vocea lui Michael Bublé care cântă *Cry Me a River*. Zâmbesc. De fiecare dată când Björn aude cântecul ăsta și este cu Eric și cu mine, se uită la noi și zice ceva despre „cântecul nostru".

În timp ce plutesc privind spre tavanul piscinei acoperite, îmi amintesc de acel moment când, cu ani în urmă, am fost cu Björn și cu Eric la casa avocatului. Închid ochii și simt cum mă ud doar la amintirea serii în care cei doi titani, unul blond și altul brunet, m-au posedat, cu acordul meu.

Mă gândesc la asta, când o aud pe Simona strigându-mă. Ridic repede capul și văd că-mi arată telefonul pe care-l are în mână.

– Judith, te caută doamna Dukwen, spune ea.

Fără să știu despre cine este vorba, ies din piscină, mă șterg puțin pe mâini și pe față și iau telefonul, făcându-i semn Simonei să plece.

– Alo, da, spun.

– Judith?

– Da, eu sunt.

– Bună, sunt Geneva, prietena lui Eric. Am făcut cunoștință ieri la restaurant. Îți amintești?

La naiiiiiiibaaaa!

Scanned with CamScanner

Rămân cu gura căscată când aflu despre cine e vorba și, în timp ce mă așez pe o banchetă ca să-mi pun inelele pe care mi le scosesem înainte de a intra în apă, răspund:

– Da, evident că-mi amintesc...

– Ah..., ce mă bucur să aud. Motivul pentru care am sunat e că în seara asta vreau să vă invit pe tine și pe Eric la cină. I-am povestit soțului meu că m-am întâlnit cu Eric și că te-am cunoscut și pe tine și e înnebunit să vă vadă pe amândoi. Și, evident, după neînțelegerea de ieri, am decis să te sun și să te întreb pe tine, ca să evit orice problemă.

– Pe mine? o întreb surprinsă.

– Da, normal, pe tine, o aud că răspunde.

O liniște ciudată mă paralizează.

– Uite, draga mea, eu detest ca soțul meu să meargă la cină cu o persoană pe care doar ce am cunoscut-o și, cum nu vreau să te supăr, am îndrăznit să te sun acasă, pentru că mi-am imaginat că te voi găsi. Serios, Judith, serios, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat ieri. Că mă crezi sau nu, mă gândesc tot timpul la asta și mă simt prost. Pentru că, te asigur, dacă o femeie i-ar spune soțului meu de față cu mine „gogoșică" și „iubitule" aș fi foarte supărată. Și știu că ție, fiind soția lui, nu ți-a plăcut și...

– Fie, admit, nu mi-a plăcut, recunosc în cele din urmă. Și-ți accept scuzele.

– Îți mulțumesc din suflet! Nici nu-ți imaginezi greutatea pe care mi-o iei de pe umeri.

Fără să știu de ce, zâmbesc când ea insistă:

– Ce zici dacă luăm cina împreună în seara asta? Dacă ești de acord, îl sun pe Eric, îi spun că am vorbit cu tine și stabilesc detaliile cu el. Ce părere ai?

O parte din mine nu are chef, dar partea mea curioasă, care vrea să afle mai multe despre ea, mă face să răspund:

– De acord. Sună-l pe Eric și stabilește cu el.

După ce ne luăm la revedere, închid și oftez. De ce am acceptat?

Cinci minute mai târziu, sună din nou telefonul. Mă uit la ecran și văd că scrie „Birou Eric", apoi răspund și spun:

– Da, iubitule, am vorbit cu Geneva și a rămas să cinăm cu ei în seara asta.

– Cine să te mai înțeleagă și pe tine, îl aud. Ieri mi-ai făcut scandal că am salutat-o la restaurant, iar acum luăm cina cu ei?

Comentariul lui mă face să zâmbesc. Fără îndoială, sunt un specimen demn de studiat.

– Unde ne vedem? îl întreb.

– La Nicolao, la șapte. Ce părere are doamna?

– Perfect!

Îl aud râzând și asta mă face din nou să zâmbesc în timp ce întreb:

– Vii acasă să te schimbi?

– Bineînțeles.

Aud un alt telefon care sună în birou și Eric spune:

– Trebuie să te las.

– Pe curând, iubitul meu.

– Pe curând, draga mea.

Acestea fiind zise, închid și înțeleg de ce Eric spune că nu mă poate înțelege nimeni. Dacă nici măcar eu nu pot!

La șapte fix intrăm în restaurant. Eu sunt îmbrăcată cu o rochie albastră care-mi place la nebunie, iar iubitul meu poartă o ținută simplă, închisă la culoare. Eric își spune numele, iar șeful de sală, după ce ne verifică rezervarea, ne conduce până la masa din spate. Sunt surprinsă să descopăr că Geneva și soțul ei sunt deja acolo.

De la distanță, îl observ pe bărbat. E mult mai în vârstă decât ea, iar când spun mai în vârstă mă refer la douăzeci și cinci, treizeci de ani. Când ne vede, Geneva îi face semn lui Félix, iar acesta zâmbește și se ridică.

Eric și el își strâng mâna cu afecțiune. Ce drăguț! Câteva secunde mai târziu, mă prezintă și pe mine. Galant, bărbatul îmi ia mâna, mi-o sărută și-mi spune:

Scanned with CamScanner

– Sunt încântat să te cunosc, Judith.

– Și eu, Félix.

Recunosc că, la începutul cinei, nu mă simt foarte confortabil: faptul că știu că Eric și femeia asta au avut un trecut comun nu mă încântă foarte tare. Cu toate acestea, treptat, nervozitatea mea dispare, când văd că Geneva nu face nimic care m-ar putea supăra; dimpotrivă, are mereu grijă ca atmosfera să fie plăcută.

Când mă hotărăsc să merg la baie, mă însoțește. Când rămânem singure acolo, îmi spune:

– Te gândești probabil că Félix e prea în vârstă pentru mine.

Mă uit la ea cu surprindere. Geneva zâmbește și, sprijinindu-se de perete, îmi spune:

– Îmi imaginez că știi deja că Eric și cu mine eram un cuplu când l-am cunoscut pe Félix, nu-i așa?

– Da, mi-a spus Eric.

Geneva încuviințează și continuă:

– Când l-am cunoscut pe Félix aveam douăzeci de ani. Eram o fetiță curioasă în legătură cu sexul, dar și cu ceea ce însemna pasiune. Într-o noapte, în loc să ies cu Eric, am mers cu niște prietene la o petrecere privată, unde l-am cunoscut pe Félix.

Încuviințez. Îmi dau seama despre ce vorbește, iar ea adaugă:

– Știi la ce mă refer când spun petrecere privată?

Încuviințez din nou. Nu sunt proastă. Ea zâmbește și continuă:

– Félix era un bărbat atrăgător, de cincizeci de ani, un bărbat destul de în vârstă pentru mine la momentul acela, dar, după ce m-am jucat cu el în acea noapte, cum nu o mai făcusem niciodată în viața mea, nu m-am mai putut desprinde de el. Félix mi-a oferit ceea ce mi-am dorit întotdeauna și nimeni altcineva nu a putut să-mi ofere.

Întreb uimită:

– De ce îmi povestești toate astea?

Geneva zâmbește, coboară tonul și șoptește:

– Pentru că vreau să știi că sunt fericită cu soțul meu și că, în ciuda vârstei, îmi oferă, printre multe alte lucruri, genul de sex care mă înnebunește. Cu el mă bucur de pasiune în mii de feluri, lucru care nu mi s-a întâmplat niciodată cu Eric.

Cuvintele ei îmi atrag din ce în ce mai mult atenția.

– De ce spui asta? întreb.

– Pentru că sunt femeie și știu că ești neliniștită în prezența mea. Văd în privirea ta că ești atentă la ce se întâmplă între mine și Eric, dar nu trebuie să fii.

Sinceritatea ei absolută îmi place, dar mă și deranjează în egală măsură. Nu știu ce să cred când ea continuă:

– Félix e bărbatul vieții mele. El îmi oferă ceea ce caut, iar eu îi dau ceea ce-și dorește. Împreună suntem o echipă perfectă. O pereche bună. Când sunt singură fac ceea ce am chef, iar când suntem împreună mă las pe mâna lui și accept cu bucurie toate capriciile lui întunecate. Se poate spune că sunt sclava lui sexuală.

Încuviințez din nou, iar ea mă lasă din nou fără cuvinte în momentul în care mă întreabă:

– Dacă ți-aș da jos chiloții și te-aș masturba în cabina asta de WC, crezi că Eric s-ar supăra?

Vâleeeeuuuuu, ce scandal ar face neamțul meu! Și ce palmă i-aș trage eu ei pentru obrăznicia asta! Dar, excitată de ceea ce spune, îi răspund:

– Da.

Geneva zâmbește și insistă.

– Și de ce s-ar supăra?

Mă sprijin cu șoldul de placa de marmură roz din baie și răspund:

– Pentru că noi doi avem reguli. Și prima dintre ele e că tot ce facem, facem împreună.

Geneva încuviințează și, după ce se dă cu ruj, îmi spune:

– Félix ar fi încântat ca eu să te masturbez sau ca tu să mă masturbezi, cu condiția ca apoi să-i povestesc tot.

Scanned with CamScanner

Apoi, coborând vocea, continuă:

– Niciodată nu mi-a plăcut la Eric că e posesiv și vrea exclusivitate.

– Păi, mie tocmai asta îmi place la el, spun sigură pe mine.

Geneva se uită la mine, zâmbește din nou și spune:

– Félix și cu mine avem ceva ce e doar al nostru. Mă încântă să fiu sclava lui, curva lui, moneda lui de schimb. Mă excită să mă ofere, să mă forțeze, să mă oblige, să mă lege pentru alții, iar asta e ceva ce lui Eric nu i-a plăcut niciodată.

Oh, Doamne, nici vorbă! Asta nu-l atrage. Nu știu ce să spun, când ea întreabă:

– Mă înșel cumva și lui Eric au început să-i placă lucrurile astea?

– Nu, răspund cu fermitate.

Geneva încuviințează și, dându-și părul de pe față, spune:

– Nu mă privi ca pe o amenințare, Judith. Îmi iubesc prea mult soțul și știu că mi-ar fi imposibil să găsesc altul ca el.

Din ce în ce mai surprinsă, încuviințez din nou.

La naiba, par toantă!

– Trebuia să-ți spun asta, nu vreau să existe neînțelegeri între noi două, spune în timp ce-și bagă rujul în buzunar.

Cinci minute mai târziu, ne întoarcem la masă, unde ne așteaptă soții noștri și, o oră mai târziu, după o seară minunată, ne luăm la revedere și ne întoarcem acasă.

În mașină, Eric îmi pune mâna pe genunchi, în timp ce conduce și mă întreabă:

– Te-ai simțit bine?

Oricât de ciudat ar părea, recunosc, îmi vine să pun o mie de întrebări despre Geneva, dar știu că, în cele din urmă, ar spune ceva ce m-ar deranja și am sfârși prin a ne certa. Așa că zâmbesc și spun:

– Da, iubitul meu.

Când ajungem acasă, după ce ne smotocim câinii care ne întâmpină cu entuziasm și afecțiune, urcăm în camera noastră.

Aici, îl iau pe Eric de mână și, fără să fie nevoie de cuvinte facem dragoste cum numai noi doi știm să facem, atunci când suntem singuri și aprinși de pasiune.

Îl vreau numai și numai pentru mine.

Scanned with CamScanner

6

Vine și ziua de vineri.

Eric își aranjează cravata în fața oglinzii din camera noastră, iar eu vociferez din pat:

– Haide, Eric, anul trecut nu am fost la *Feria de Jerez*[3].

El se uită la reflexia mea din oglindă cu un aer serios și-mi răspunde:

– Pentru că nu ai vrut, micuțo... pentru că nu ai vrut.

Mă rog, are dreptate. El pleca într-o călătorie în Cehia și am preferat să merg cu el.

Continuă să se ocupe de nodul de la cravată și adaugă:

– Draga mea, mergi tu la festival și fă-i pe plac tatălui tău. Eu sunt foarte ocupat. Știi că am treabă până peste cap și...

– De ce nu delegi o parte din treaba ta și celorlalți directori?

– Jud...., nu începe, spune în șoaptă.

– Păi, să vedem...., bombăn în timp ce mă ridic. Înainte delegai o mare parte din treabă și puteam petrece mai mult timp împreună. La ce bun să avem bani, dacă nu ne putem bucura de ei?

Neamțul meu capătă un aer iritat, asta ne mai lipsea! Deja am zis ceva ce-l enervează și, fără să-mi răspundă la ce l-am întrebat, îmi spune:

– Uite ce e, Jud, e firma mea, trebuie să am grijă de ea, nu pot să pierd vremea ca să merg la o petrecere la Jerez, înțelege!

3 Cunoscut și sub numele de *Feria del Caballo* („Târgul de cai"), este cel mai important festival din regiunea Cádiz din Andaluzia. Acesta datează din epoca medievală. *(n.red.)*

Asta mă enervează. Bineînțeles că Eric mă încurajează să merg la festivalul de la Jerez, dar eu vreau să vină cu mine. Să mă pot plimba la brațul spectaculosului meu soț, să petrec timp cu el și să vadă toată lumea cât de fericită sunt cu el. Dacă merg singură, vor începe bârfele și nu-mi convine ca toate astea să se răsfrângă asupra tatălui meu.

Dar mi-e clar că Eric nu poate veni din cauza muncii și, cum n-am chef să mă cert cu el, când la combina muzicală începe să se audă *Me muero*, interpretat de La Quinta Estación, mă uit la el, mă ridic, mă așez în fața lui și-i spun:

– Haide, dansează cu mine.

Eric mă privește, rămâne încruntat și bombăne:

– Jud, mă grăbesc.

Nu cedez și, în timp ce fredonez mental versurile „mor să te sărut, să mă înec în gura ta", insist:

– Haide, Iceman, dansează cu mine.

Dar nimic, Iceman, nici poveste! Se pare că azi nu e o zi potrivită, iar Eric mă străfulgeră cu privirea, în timp ce vociferează:

– Jud. Ți-am spus că mă grăbesc și nu am chef de prostii.

Mă enervează să aud asta. De ce e incapabil să privească lucrurile din punctul meu de vedere? De ce nu moare de drag să danseze cu mine?

– Fie, rostesc printre dinți, în timp ce mă așez pe pat. Pierderea ta.

Timp de câteva secunde rămânem amândoi tăcuți, în timp ce eu privesc cum iubitul meu își îmbracă sacoul. Doamne, arată incredibil îmbrăcat în costumul ăsta!

Când îmi dau seama că mă studiază în oglindă ca să vadă dacă m-am supărat pentru că m-a refuzat cu dansul, îi spun, încăpățânându-mă să continui subiectul Jerez:

– Auzi, Eric, eu merg cu tine la Oktoberfest în fiecare an și...

– Jud, nu-i același lucru!

Vorbele lui mă fac să râd, dar, răutăcioasă, mijesc ochii și șuier:

– Cum adică nu-i același lucru?

Scanned with CamScanner

– Draga mea, Oktoberfest are loc la München și nu trebuie să las nimic deoparte, dar, ca să merg la Jerez, trebuie să renunț la toate obligațiile mele și să merg în altă țară, mi se pare mie, sau nu chiar nu înțelegi ce spun eu aici?

Nu. Nu sunt incapabilă să înțeleg ce vrea să spună, ce mă enervează este că Iceman nu este în stare să se pună în locul meu.

– Vreau doar să înțelegi că și pentru mine este important să particip la sărbătoarea asta a mea la brațul tău, pentru ca tatălui meu să nu-i facă capul baniță toate bârfitoarele. Atât.

Eric nu răspunde. Aerul său sumbru vorbește de la sine și, în cele din urmă, mă hotărăsc să tac, căci altfel vom avea parte de o ceartă zdravănă. Cu toate astea am impresia că las cam mult de la mine, mai ales după ce mi-a făcut cu nenorocitul ăla de dans.

Zece minute mai târziu, când suntem deja la bucătărie, cum nu mai spun nimic, neamțul meu se apropie de mine, știe că a greșit, și mă îmbrățișează.

– O să încerc să-mi iau niște zile libere ca să mergem la Jerez, îmi spune în șoaptă, dar nu-ți pot promite nimic. Bine, micuțo?

Deja e o victorie faptul că măcar s-a gândit la asta, așa că zic:

– De acord.

Eric mă sărută și, când buzele lui se separă de ale mele, mă întreabă cu un zâmbet malițios, fără să ne audă nimeni:

– E adevărat că în seara asta costumul meu e de polițist?

Încuviințez. Uit de supărarea noastră și îi spun zâmbind:

– Aștept să mă arestezi.

Eric zâmbește și el, dă din cap și mă întreabă curios:

– Și tu? Ce costum ai?

Îl privesc în felul acela care știu că-i place și-l scoate din minți, mă uit drept în ochii lui și zic:

– O să fie surpriză.

Când neamțul meu pleacă la muncă, privesc de la fereastră cum se îndepărtează cu mașina. Știu că mă iubește și știu că și-ar

da viața pentru mine, dar acum, între copii și firmă, nu mai am timp să stau cu el și mă simt oarecum abandonată. Ce porcărie!

Îmi petrec ziua cum pot. Mă plictisesc de moarte. Îmi iubesc copiii, dar am nevoie să fac și altceva decât să am grijă de ei și asta mi-e din ce în ce mai limpede.

După-amiază, Mel trece pe la noi s-o lase pe Sami și, după ce ne despărțim de copii, care rămân acasă cu Simona, Norbert și Pipa, mergem acasă la Mel unde Björn și Eric ne așteaptă. Primul e îmbrăcat în pompier, iar celălalt în polițist. Ne apucă râsul când îi vedem.

Ne punem și noi costumele de înger și demon, care sunt de un prost gust absolut, și, când ieșim îmbrăcate cu ele, băieții ne fluieră. Sunt încântați de ce văd.

Eric se uită la mine și șoptește:

– Ești cel mai drăguț și ispititor înger pe care l-am văzut în viața mea.

Zâmbesc. Nu mă pot abține.

Ne punem paltoanele pe deasupra, ca să nu scandalizăm pe nimeni cu ținutele noastre, ne urcăm toți patru în mașina lui Björn și ne îndreptăm spre Sensations.

După cum era de așteptat, petrecerea e excelentă. Mă amuză să văd costumele pe care le poartă oamenii.

– Bună! aud brusc pe cineva.

Când mă întorc, îl văd pe Félix îmbrăcat în muschetar. Ne salutăm amuzați. Eric îi face cunoștință cu Mel și Björn, apoi îl întreabă:

– Și Geneva?

Félix zâmbește și, după ce-i cere ospătarului o sticlă de șampanie, ne spune:

– Am lăsat-o să se distreze în separeul numărul cinci, cât am venit eu să iau șampanie.

Apoi se apropie și spune:

– I-am cerut soției mele să aibă grijă ca cei trei prieteni ai mei să fie satisfăcuți.

Scanned with CamScanner

Eu și Eric dăm din cap, în semn de încuviințare, și, după ce Félix pleacă, iubitul meu mormăie:

– Văd că nu se abat de la stilul lor.

Comentariul lui mă surprinde. Dacă e cineva relaxat când vine vorba de sex, el e acela. Mă uit la el și-l întreb:

– De ce spui asta?

El mă privește, îmi trece un deget peste bărbie și spune în timp ce se apropie de mine:

– Pentru că te apreciez și niciodată nu te-aș folosi ca monedă de schimb sau nu te-aș lăsa la dispoziția altor bărbați. În relația noastră suntem egali și facem totul împreună.

Mă sărută. Îl sărut și eu. Îi ador sărutările pline de dragoste.

Cinci minute mai târziu, când Eric vorbește cu Björn, Mel se apropie și mă întreabă discret, arătând cu degetul:

– Și tipul ăla frumușel, care-și mișcă șoldurile ca Ricky Martin și e îmbrăcat în cowboy, cine e?

Cu grijă, îmi îndrept privirea spre direcția pe care mi-o arată Mel și constat că frumușelul se uită spre noi. Zâmbesc. Zâmbește și el și se apropie de noi.

– Bună, Dennis, îl salut.

Apoi mă uit către prietena mea și adaug:

– Mel, ți-l prezint pe Dennis.

În câteva secunde, Eric și Björn sunt lângă noi. Măi să fie! Politicos, Dennis îi salută, apoi o apucă pe Mel de mână, o sărută și îngână cu accentul lui special:

– *Obrigado*.[4]

– Nu-mi spune că ești brazilian..., o aud pe Mel spunând în germană.

El încuviințează și, fără să știu de ce, mă bag și eu în seamă:

– Bossa nova, samba, *capoeira*[5]...

4. „Încântat" (portugheză braziliană în orig.). *(n.red.)*

5. Formă de artă marțială braziliană, care combină autoapărarea, acrobația, dansul și muzica. *(n.red.)*

Și apoi mă opresc.

De ce mă comport așa cum se comportă toată lumea de câte ori sunt eu subiectul discuției: *olé, torero, paella*?

Sunt idioată?

Eric se uită la mine amuzat. Îmi citește gândurile pe față și-mi șoptește amuzat la ureche:

– Iubito, ai uitat să spui *caipirinha*[6].

Toți cinci vorbim și râdem preț de câteva minute. Dennis, în afară de faptul că e un armăsar pe care mulți ar vrea să-l călărească, pare a fi o persoană bună și când, puțin mai târziu, se îndepărtează la brațul unor blonde, iubitul meu mă sărută pe frunte și mă întreabă:

– Vrei să bei ceva?

– O coca-cola.

– Simplă sau cu votcă?

Mă gândesc. E încă devreme, așa că răspund:

– Mai bine simplă.

Când iubitul meu și Björn pleacă să ne aducă băuturile, Mel, care se uită undeva spre dreapta, șoptește:

– La naiba..., ăla mai în vârstă este soțul Genevei.

– E mai în vârstă decât ea cu treizeci de ani, îi explic. O avea în jur de șaizeci de ani.

Apoi mă ridic de pe scaun.

– Hai cu mine, îi spun și, văzând că soții noștri ne privesc, le fac semn și-i lămuresc:

– Mergem la baie.

Eric și Björn încuviințează și, după ce dispărem în spatele cortinei, când vede că nu mă îndrept spre baie, Mel mă întreabă:

– Unde mergem?

– Vreau să văd ceva, îi spun fără să-i dau drumul și mă țin după Félix.

6. Cocktail tradițional brazilian. *(n.red.)*

Scanned with CamScanner

Când ajung la separeul numărul cinci și mă pregătesc să dau la o parte draperia, Mel mă oprește.

– Ce faci? mă întreabă.– Vreau doar să privesc și nu spune nicăieri că nu e voie. Așa că pot privi.

Mel zâmbește, este de acord, și, curioase, dăm perdeaua la o parte ca să ne uităm.

În separeu, Geneva este legată de un scaun într-un mod care mă lasă cu gura căscată.

Spatele îi este pe șezutul scaunului, capul îi atârnă spre podea, iar picioarele îi sunt legate la înălțimea spătarului. Un bărbat, care se ține cu forță de scaun, intră în ea, iar și iar, în timp ce ea gâfâie și țipă de plăcere.

Mel și cu mine ne uităm, iar tipul, cu o ultimă mișcare, iese din ea. Câteva secunde mai târziu, un alt bărbat îngenunchează în fața Genevei și, cu o ușurință care mă lasă fără cuvinte, îi introduce o mână în vagin, în timp ce ea strigă de plăcere.

– Îți place, iubita mea? îl aud pe Félix întrebând-o.

– Da..., da...! strigă Geneva.

Fără oprire, bărbatul bagă și scoate mâna din vaginul ei.

– La naiba..., fistingul nu e pentru mine, spune Mel.

– Nici pentru mine, zic și eu ținându-mi respirația.

În acel moment, Félix se apleacă și-i dă să bea Genevei din cupa lui de șampanie, după care spune:

– Așa îmi place, curvă! Prietenii mei vor să primească ce le-am promis.

Ea zâmbește. Félix își apropie buzele de ale ei, în timp ce un alt bărbat îi prinde niște clești de sfârcuri, iar Geneva țipă, dar eu știu că de plăcere.

Bărbații râd când o aud. Félix se ridică, se apropie de penisul bărbatului, și, după ce îl linge, varsă restul de șampanie peste el.

– Bagă-i-l în gură până la capăt, spune.

Imediat, bărbatul o apucă pe Geneva de cap și acționează cu un gest hotărât. Asta mă face să nu mă simt bine, deși știu că ei

îi place. Genul ăsta de sex nu-mi place. Să văd cum tipul acela o forțează pe Geneva, în timp ce celălalt se joacă cu mâna în interiorul vaginului ei mă lasă fără cuvinte. Atunci, Mel mă trage și-mi spune:

– Să ne întoarcem la băieți.

Sunt de acord. E suficient cât am văzut și acum înțeleg de ce Geneva mi-a spus că lui Eric nu-i plăcea asta. Fără nicio îndoială că nu-i place și nici mie.

Ne întoarcem la soții noștri, care ne dau băuturile și ne așezăm.

În acel moment, se apropie de noi Diana și Olaf. Stăm de vorbă până când-mi dau seama că în fundul sălii e Dennis cu blondele. Brazilianul se uită la noi, ne studiază, iar Eric, care a observat asta, la fel ca mine, își lipește buzele de urechea mea și, mișcând scaunul, spune:

– Îngeraș..., desfă-ți coapsele pentru cowboy.

Încântată de excitarea pe care mi-o oferă întotdeauna acest lucru, fac ce-mi cere și ce mă excită, în timp ce observ că Dennis continuă să se uite la noi. Genul ăsta de lucruri îmi plac și-i plac și iubitului meu.

Fără îndoială, picioarele mele desfăcute îi oferă lui Dennis o priveliște destul de interesantă. Eric, care știe asta, care mă cunoaște și care savurează momentul la fel ca mine, bagă un deget în whisky, apoi cu un aer complice, excitat și cu premeditare, mi-l bagă în gură și mi-l trece peste buze. Continuă să mă privească în ochi, iar eu simt cum degetul lui îmi coboară pe bărbie, pe gât, pe sâni, pe buric. Mă sărută în timp ce degetul lui coboară..., coboară..., și iar coboară, până ce-l simt ajungând în acel loc umed și plin de dorință.

Uf..., ce fierbințeală!

Labiile mele se deschid singure, în timp ce ochii lui Eric privesc fix în ai mei, iar când degetul lui îmi atinge clitorisul deja excitat, eu gem, închid ochii de plăcere și-l aud cum îmi spune:

– Privește-mă, draga mea..., privește-mă.

Scanned with CamScanner

Îl ascult. Știu cât de mult îl excită pe Eric să-l privesc în acest
te momente și, cu o privire perversă, încep din nou să gem. El
zâmbește, mă sărută pe gât și murmură:

– Privirea ta îmi dă de înțeles că ești pregătită să te joci.

Încuviințez. Asta e sexul care-mi place și, fără să strâng picio
rele, îmi sărut iubitul. Îl doresc. Îmi doresc la nebunie să mă joc.
Stăm așa câteva clipe. Stăm așa câteva minute, până când buzele
noastre se separă și Dennis, care s-a despărțit de blonde, ca un bun
jucător ce este, ajunge lângă noi în câteva secunde. Eric îl privește,
nu e nevoie de cuvinte și, câteva secunde mai târziu, mâna lui
Dennis s-a strecurat între coapselor mele, în timp ce murmură:

– Îmi place la nebunie că nu porți chiloți.

Eric zâmbește. La fel și eu.

Atunci, Diana, care ne-a văzut și care e deghizată în femeia
peșterilor, spune:

– Judith, păstrează primul dans pentru mine.

Asta mă face să zâmbesc. Îmi cere să fie prima care să profite
de corpul meu, când Björn, care e cu Mel și cu Olaf, întreabă pe
un ton lasciv:

– Cine vine în camera din spate?

Mergem toți cu el. Toți avem chef să ne distrăm.

Camera e mare și mai sunt și alți oameni în afara noastră. Dife
rite paturi sunt ocupate de bărbați și femei care fac sex, și, imediat
după ce intră, Björn o duce pe Mel spre un pat liber și acolo încep
să se joace cu Olaf. Toți ne uităm la ei până când Diana, care e
un prădător ce are mereu chef de sex, se așază lângă Eric și spune:

– Ce-ai zice, dacă încep cu îngerașul?

Eric se uită la mine, zâmbește și, când vede gestul meu afir
mativ, încuviințează:

– E toată a ta.

Diana mă ia de mână și mă duce spre un alt pat liber. Fără
să-mi spună nimic, știu ce-și dorește ea, ce-l excită pe iubitul meu
și ce-mi doresc eu. Așadar, mă întind pe pat. Costumul meu scurt,

de îngeraș, se ridică singur, și lasă la vedere lipsa chiloților și pu
binul meu epilat perfect.

Eric, Diana și Dennis mă studiază. Le văd privirile. Toți și-ar
dori să-mi facă sex oral, să se bucure de mine, să mă savureze, iar
Eric se apropie de mine și, apucându-mă de mâini, mi le ridică
până la barele de la capătul patului.

– Ține-te de ele și nu le da drumul pentru nimic în lume,
îmi spune.

O fac. Eric mă sărută, își trece mâinile posesiv peste corpul
meu și întreabă:

– Ești înfierbântată, iubita mea?

Când îl aud, mă trece un fior și încuviințez.

– Știi că da, murmur.

Soțul meu îmi atinge picioarele. Tremur. Cu un gest sigur îmi
desface coapsele, lăsând vederii vaginul meu umed și, trecând un
deget peste labiile mele, murmură în timp ce le desface:

– Ador când ești umedă.

Câteva secunde mai târziu, gura Dianei suge cu încântare ceea
ce Eric îi oferă. Nerăbdarea nu i-a permis să aștepte nicio secundă
în plus. Simt cum limba ei îmi atinge clitorisul și observ cum Eric
și Dennis se așază fiecare pe câte o latură a patului.

– Așa, iubita mea, desfă picioarele pentru Diana.

O fac fără să ezit. Doamne, ce plăcere de nemărturisit!

Încântată de ceea ce-mi face, gem și mă zvârcolesc agățată de
barele patului, în timp ce Eric și Dennis ne observă cu pasiune.

Când plăcerea și excitarea îmi cuprind corpul, sunt o jucărie în
mâinile oricui, iar Diana știe foarte bine cum să mă manipuleze după
cum îi convine, încă de la prima noastră întâlnire de genul ăsta.

Fără pauză, suge, linge, își introduce degetele în mine și mă mas
turbează în timp ce se joacă cu clitorisul meu, iar Eric și Dennis îmi
dau costumul mai jos, ca să-mi scoată sânii la iveală. Fiecare dintre
ei pune stăpânire pe câte unul și-l savurează după plac, în timp ce
eu pierd noțiunea timpului și mă las docilă pe mâna lor.

Scanned with CamScanner

Nu știu câtă vreme rămânem așa; știu doar că, atunci când devin din nou conștientă, sunt în genunchi pe pat, dezbrăcată complet, iar Diana mă ține de șold cu o mână, în timp ce cu cealaltă mă masturbează ritmic, după zgomotul umed care se aude din interiorul vaginului meu.

Eric și Dennis ne studiază, cu penisurile erecte, pregătite pentru mine, când ea murmură apropiindu-se de gura mea:

– Asta e, îngerașule..., mișcă-te... Așa..., așa.

Înnebunită..., înnebunită de dorință, fac ce-mi cere Diana.

Mă mișc și simt cum îmi arde tot corpul, până la punctul în care e gata să explodeze și atunci aud gemetele de plăcere ale tuturor celor prezenți. Diana, care are experiență în a oferi plăcere, mă face să țip, să mă mișc, să-i călăresc mâna umedă de fluidele mele, în timp ce eu îl privesc pe Eric.

Atitudinea lui. Privirea lui mă înnebunește și mai tare, până când mă arcuiesc, iar plăcerea pune stăpânire pe corpul meu și, cu un ultim geamăt, le dau de înțeles că am ajuns la climax.

Dar Eric și Dennis își doresc sex și, când Diana se dă la o parte, Dennis o apucă, o pune în patru labe și se înfige în ea. Diana țipă de plăcere în momentul în care Eric mă ridică, mă întoarce, mă pune în aceeași poziție în care e ea, mă apucă de păr și-mi șoptește la ureche:

– Mă scoți din minți, brunetico..., mă scoți din minți.

Și, plin de dorință, se înfige în mine până la capăt și mă posedă ca un sălbatic, în timp ce eu gâfâi și vreau mai mult și mai mult, și mă las purtată de extazul momentului. Ca un animal, iubitul meu, soțul meu, cel mai important om de pe lumea asta, mă posedă, iar eu mă fut cu el și-l posed la rândul meu. Este felul nostru de a privi sexul. E delirul nostru.

Gâfâim toți patru, fără oprire, în timp ce zgomotul corpurilor noastre lovindu-se unul de celălalt umple toată camera. O dată, de două ori..., de trei..., de douăzeci, neamțul meu intră și iese din mine și, când știe că nu mai rezist nici măcar o secundă, se

lasă dus de val în același timp cu mine și ne bucurăm împreună de momentul cel magic și plin de pasiune.

Când se termină acest asalt, Diana, care e neobosită, îmi desface din nou picioarele, în timp ce Eric se așază pe pat. Atunci când Dennis îi dă voie, Diana murmură:

– Vreau să-ți simt umezeala. Vreau umezeala ta.

Eric și Dennis se uită la noi. Diana cea nesătulă nu obosește să mă savureze, iar eu îi dau voie să o facă, în timp ce Eric se apropie de mine, mă sărută pe buze și mă întreabă:

– E totul bine, micuțo?

Încuviințez..., încuviințez și gem, lăsându-mă pradă plăcerii, așa cum știu că-i place.

Nicio altă femeie nu mă savurează precum Diana. M-au avut și altele. S-au bucurat și altele de mine, dar Diana este femeia care m-a făcut cu adevărat să mă scurg de plăcere.

Lăsându-mă în voia gurii sale care mereu vrea mai mult, închid ochii și mă bucur de moment. Când îi deschid din nou, o văd în fața noastră pe Geneva, alături de o altă femeie. Amândouă ne studiază, iar Geneva zâmbește imediat ce vede că o privesc.

În extaz datorită Dianei, îi întind mâna fără să știu exact de ce. Geneva o ia, iar eu o strâng în timp ce mă zvârcolesc de plăcere. Eric ne privește. În privirea lui văd lascivitate și cu mâna liberă apuc unul dintre prezervativele de pe masă și i-l ofer.

Iubitul meu nu-și ia ochii de la mine. Încearcă să înțeleagă ce-i sugerez și, când își dă seama, desface prezervativul și-l pune și, dând-o pe Geneva la o parte, o apucă pe cealaltă femeie, o așază în poala lui și se înfige în ea, feroce.

Brusc, îmi dau seama ce am provocat, dar Eric nu a acceptat, iar să știu asta depășește cu mult plăcerea pe care mi-o provoacă în timp ce eu mă zvârcolesc.

Când Diana e în sfârșit satisfăcută și mă lasă, după câteva secunde în care-mi recapăt suflul, mă ridic în genunchi, îmi

Scanned with CamScanner

Îmbrățișez iubitul pe la spate și încep să-l sărut pe gât, în timp ce șoldurile lui sunt lipite de cealaltă femeie.

Când mă simte, Eric se înfioară. Contactul cu mine îi oferă tot atâta plăcere cât și situația pe care am provocat-o.

Îi aud gemetele, pe cele ale Genevei, care e alături de un alt bărbat și, după ce-mi apuc soțul cu forță de păr, observ cum se înfige cu forță în femeia necunoscută.

Încântată de ceea ce văd, îl sărut pe gât. Simt cum Dennis, care e în spatele meu, intră și el în joc și, dându-și seama că nu-l resping, murmură făcându-mi pielea de găină:

– Corpul tău e ca samba.

Mă excită vocea lui tandră și caldă. Uffff..., ce pasiune zace în Dennis!

Imediat, cu apă și un prosop curat, mă spală pentru el. Răcoarea mă încântă, când mă sărută pe piept, pe fese, își trece mâinile mari peste corpul meu gol, în timp ce eu observ printre genele negre ce face Eric, ce face iubitul meu.

Rămânem așa mai multe minute până când blondul meu își lasă capul pe spate, iar eu îl sărut. Îl devorez, conștientă de faptul că Geneva ne observă.

– Te iubesc, îi șoptesc între sărutări.

Eric tremură. Iar eu tremur cu el. E imposibil să-l iubesc mai mult.

Dennis, când mă simte vibrând și observă umezeala dintre picioarele mele, mă apucă de talie și, după ce-și pune un prezervativ, fără să mă îndepărteze un milimetru de iubitul meu, intră în mine și, când își dă seama de mișcarea șoldurilor mele, murmură în portugheză:

– *Eu gosto de seu corpo.*[7]

7. „Îmi place trupul tău". *(n.tr.)*

Când îl aud vorbind așa, mă excit și mai tare, iar când aud că-i place trupul meu, mișc șoldurile și simt cum Dennis tremură de pasiune.

Plăcere pentru plăcere.

Ceea ce simt, simt toți cei de aici, și mă face să închid ochii și să gâfâi ca o posedată. Dennis mă mută după cum are chef, iar eu îi dau voie să o facă, în timp ce sânii mei sunt lipiți de spatele lui Eric, dându-i de înțeles că și eu mă bucur de ceea ce se întâmplă.

Deschid ochii și, din poziția mea, văd că Geneva, în timp ce e cu celălalt bărbat, atinge cu o mână umărul lui Eric și ține gura aproape, mult prea aproape de a lui. Asta mă face să fiu atentă.

Timp de câteva minute, pasiunea ne cuprinde pe toți cei aflați în încăpere. Aud gemetele intense ale tuturor și, bineînțeles, pe ale mele și pe ale lui Dennis, care devin mai puternice și mai puternice, dar eu mă concentrez asupra altui lucru. Eric.

Cu toții suntem aici pentru că vrem asta.

Toți suntem aici pentru că ne dorim, până când din nou o văd pe Geneva că se apropie prea mult de gura iubitului meu. Sunt conștientă de cum ea îi atinge barba și, atunci, îi dau mâna la o parte și murmur:

– Gura lui e doar a mea.

– E doar a ta, micuțo..., doar a ta, gâfâie Eric ca eu să-l aud.

Să-i aud vocea într-un astfel de moment mă scoate din minți. Dennis intră cu totul în mine și, câteva secunde mai târziu, ajungem amândoi la orgasm, în timp ce Eric și Geneva, fiecare cu partenerul lui, se zvârcolesc de plăcere.

În acea noapte, când ajungem acasă, după ce facem duș și ne punem în pat, mă uit la Eric și-l întreb:

– Ai fi sărutat-o pe Geneva, dacă nu ți-aș fi interzis?

Mă privește. Știe despre ce vorbesc și, dând din cap că nu, mormăie simplu:

– Nu.

Dar eu nu sunt mulțumită de răspuns și insist:

Scanned with CamScanner

– Ți-ar fi plăcut să o faci cu ea?

– Jud...

– Răspunde, insist eu.

Atunci, Eric mă fixează cu privirea și spune:

– Mi-ai dat voie, iar eu am refuzat. De unde și până unde întrebarea asta acum?

Încuviințez. Nu pot să-i reproșez ceva ce am provocat, chiar dacă el l-a respins.

– Eric, spun în șoaptă, cu doar voiam să-ți demonstrez că am încredere în tine, iar dacă mă minți, eu...

Rapid, iubitul meu se mișcă, se ridică în șezut și, luându-mi fața între palme, îmi spune:

– Draga mea, nu știu despre ce vorbești, nici de ce te-aș minți. Am respins ceva ce tu mi-ai oferit. Ce te-a apucat acum?

Fără să știu de ce am făcut ceea ce am făcut, întreb:

– De ce ai respins-o?

Eric înjură și răspunde în timp ce mă privește:

– Ți-am zis că nu vreau să am de-a face cu ea, Jud. Deloc!

– Atunci de ce nu ai îndepărtat-o de gura ta?

– Nu știu, Jud. Poate pentru că eram la limită. Ai văzut și tu, că doar ai zis acele lucruri și am ajuns la orgasm cu femeia aceea. Dar, draga mea, gura mea e doar a ta, așa cum și a ta e doar a mea. Nu te îndoi de mine, te rog.

Fără chef să mai continui discuția, încuviințez, îl sărut pe buze și mă cuibăresc deasupra lui. Câteva secunde mai târziu, Eric stinge lumina. Spre deosebire de alte dăți, de data asta nu facem glume pe seama celor petrecute iar asta, deși Eric nu vrea să accepte, îmi dă de gândit.

7

În dimineața următoare, când mă trezesc, sunt singură în pat. Privesc ceasul: e zece și douăzeci. Mă scol rapid.

De ce Eric nu m-a trezit mai devreme?

Mă îmbrac ca o nebună. Îmi pun o pereche de blugi, o cămașă, niște pantofi sport și cobor scările.

Când ajung în bucătărie, Simona, Pipa și Eric sunt cu copiii, în timp ce Flyn tastează pe mobil. Intru ca un uragan și-mi întreb iubitul:

– De ce nu m-ai trezit?

Se apropie de mine cu un zâmbet minunat și, după ce mă sărută pe buze, îmi răspunde:

– Pentru că aveai nevoie să te odihnești. Bună dimineața, micuțo.

Să-l văd binedispus mă face să zâmbesc și, fără să vreau să mă gândesc la ce am vorbit cu o noapte înainte, privesc în jur și întreb:

– Unde e Sami?

Eric, care se strâmbă la Hannah, nu răspunde. Flyn se uită la mine grăbit și spune:

– Björn a venit azi-dimineață și a luat-o.

Brusc, telefonul lui Eric sună. Aruncă o privire către ecran și, în timp ce-i dă fetița Pipei, spune:

– E Weber, e legat de muncă. Mă duc în birou să vorbesc cu el.

– Iar muncă?

Eric oftează și iese din bucătărie fără să răspundă.

După ce pleacă, mă apropii de Flyn.

– Ce ai pățit, dragule? îl întreb.

Acum, că Eric nu mai e, se uită direct în ochii mei.

Vai..., vai..., privirea aceea de miel dus la tăiere...!

Ce o mai fi făcut, Doamne? Ce o mai fi făcut?

Scanned with CamScanner

Obișnuită cu privirea lui specială coreeano-germană, ridic din sprâncene și în cele din urmă spune:

– Putem să mergem în camera mea?

Știam eu!

Știam cu că se întâmplă ceva!

Convinsă că are ceva să-mi povestească, încuviințez și ieșim amândoi din bucătărie. Când ies, văd că Flyn se uită spre biroul lui Eric și, după ce se asigură că ușa e închisă și că nu ne vede, mă apucă de mână și, trăgând cu nerăbdare de mine, zice:

– Haide!

Urcăm scările două câte două, în liniște. Când ajungem în camera lui, închide ușa și mă privește.

– Mamă, îmi spune, trebuie să-ți povestesc ceva.

Sunt de acord. Fără îndoială este vorba despre ceva serios. Mă așez pe patul lui, după ce dau la o parte vreo două cămăși, pe care, ca de obicei, le-a lăsat aruncate, și zic cu un oftat:

– Știu. Îți cunosc privirea, așa că spune odată!

Fiul meu se scarpină pe gât.

Bun așa, și îștuia o să-i iasă bube.

Apoi se scarpină în creștetul capului și, în cele din urmă se duce până la biroul lui, caută în sertar și întinzându-mi un plic îmi spune:

– Să nu te superi, dar astea sunt notele.

Vai, copilașul meu... Bietul de el, ce grăbit e!

Dacă ar ști el ce elevă slabă am fost eu la vârsta lui și ce neplăceri le provocam alor mei, cu siguranță s-ar uita la mine cu alți ochi. Dar nu, nu pot să-i spun și zâmbesc.

Flyn e un elev bun, mereu a fost un copil cu rezultate bune și excelente și extrem de exigent cu sine însuși. Iau plicul pe care mi-l întinde și încerc să detensionez situația.

– Haide, dragule, nu face fața asta. Tata și cu mine ți-am spus deja de multe ori că nu trebuie ca mereu rezultatele să fie excelente. În plus, anul ăsta ai schimbat școala și clasa și totul e mai dificil, așa că e normal ca notele tale să fi scăzut.

Bietul de el se uită la mine cu o privire de șoricel speriat, iar eu zâmbesc.

Cum mă manipulează germano-coreeanul ăsta!

Și atunci, fără să deschid plicul cu notele, îl întreb:

– Ești speriat pentru că ai rămas corijent la o materie, bubulinule?

Încuviințează. Dar îl văd atât de palid...

Eu zâmbesc și chicotesc, deși, spre deosebire de alte dăți când spun acel ridicol „bubulinule" pe care sora mea Raquel îl repetă atât de des, nu zâmbește, așa că încep să mă îngrijorez.

– Ce s-a întâmplat? întreb.

Se lălăie. Ezită. Privește spre tavan.

Oh..., oh..., asta nu-mi place!

Apoi ochii i se îndreaptă spre dulapul unde sunt posterele cu Imagine Dragons, grupul lui preferat.

Of..., începe să mă sperie!

Apoi, își privește picioarele și, în cele din urmă, când vede că mă mișc și că o să înnebunesc, șoptește fără să se uite la mine:

– Am rămas la șase.

Aoleo, cred că fac un atac!

Am auzit bine?! A zis șase?!

Mama lui de copil!

– Șase?! șoptesc înainte să strig. Ai rămas la șase?!

Flyn, când îmi vede reacția și-mi aude vocea, își ia fața de „bietul de mine" și răspunde:

– Da..., dar... e pentru că...

– La naiba, Flyn, șase! repet fără să-mi vină să cred, în timp ce gâtul începe să mă ardă.

Dar cum a putut să se întâmple asta, dacă el mereu a fost un elev eminent?

Mamă! Mamă, când o să afle cine știu eu, să vezi ce scandal!

Copilul nu știe încotro să se uite și nici eu!

Scanned with CamScanner

Și, ca o nebună, deschid carnetul de note și, cu un fisticel de voce, înșir:

– Ai rămas la... istorie, matematică, filosofie, geografie, engleză și desen... Dar... dar... cum ai putut să rămâi corijent până și la desen? Mamă, când o să afle Eric, nu aș vrea să fiu în pielea ta.

Fiul meu mă privește, știe că am dreptate.

– Cum îl cheamă pe dirigintele tău, că nu-mi amintesc? îl întreb supărată.

– Alves. Domnul Alves.

Dau din cap și spun supărată:

– Luni să-i spui domnului Alves că vreau să mă întâlnesc cu el ca să-mi explice ce naiba s-a întâmplat, ne-am înțeles?

Flyn încuviințează, nu are de ales. Încă surprinsă de toate acestea, întreb:

– Și cum îi povestim asta tatălui tău?

În acel moment, se deschide ușa camerei. Văzând că e Eric, ascund rapid notele la spate.

Ce om, mereu ne surprinde!

Ne vede pe amândoi stânjeniți, așa că intră, închide ușa și întreabă:

– Ce plănuiți pe la spatele meu?

Flyn și cu mine stăm ca și cum ne-ar fi mâncat pisica limba. Copilul nu știe ce să zică și nici eu nu știu ce să răspund.

Mamă..., mamă..., când o să vadă nenorocitele astea de note...

Mutenia noastră și faptul că stăm ca niște statui îl alertează pe Eric. Ne cunoaște. Se apropie de mine și-mi spune:

– Ce s-a întâmplat, micuțo?

Când îmi vede mâna dusă la spate, privește pe deasupra capului meu și întreabă:

– Ce e hârtia aia pe care o ascunzi?

Acum eu sunt cea care are o privire de șoricel speriat și atunci îl aud pe Flyn zicând:

– Tată, sunt notele.

Eric se uită la mine...

Eu mă uit la el...

Eric zâmbește...

Eu mă scarpin pe gât...

Petele de pe gâtul meu mă dau de gol și asta-l face să bănuiască că ceva nu merge bine. Așa că, îmi dă mâna la o parte ca să nu mă mai scarpin, îmi dă drumul, întinde mâna și zice:

– Îmi arăți notele, Jud?

Fie. A venit momentul. Dar, înainte să i le dau, mă gândesc să ușurez puțin lucrurile pentru Flyn:

– Dragule, gândește-te că anul ăsta a schimbat clasa și..

– Haide, Jud, știu asta. Arată-mi-le.

Flyn și cu mine ne uităm unul la altul.

– Mă speriați cu privirile voastre, zice Eric, încă în glumă.

Vai..., vai..., vai..., ce o să se mai întâmple...

Și fără să mai pot amâna teribilul moment, i le dau.

E cazul să ne adăpostim!

Fără să-mi iau privirea de la iubitul meu, văd cum trece de la o expresie amuzată la una de surpriză și, de acolo, la una de supărare, în câteva zecimi de secundă.

În fața noastră a apărut ghețarul Iceman care-l sperie pe Flyn și atunci îl aud spunând cu voce răgușită și controlată:

– Flyn, du-te în birou și așteaptă-mă acolo.

Cât ai clipi, puștiul dispare din încăpere, iar Eric se uită la mine și șuieră:

– Cât timp aveai de gând să mi le ascunzi?

Acuzația lui mă scoate din pepeni. Mă ridic de pe pat și întreb precaută:

– Poftim?

Cu un aer iritat și cu blestematele de note în mână, Eric mormăie:

– Aici spune că le-a primit pe data de 18 și astăzi suntem în 23. Până când aveai de gând să mi le ascunzi?

Poftim! Eric și concluziile lui pripite!

Scanned with CamScanner

Îl fixez cu ochii mei negri și protestez:

– Stai..., stai..., stai. Abia acum cinci minte le-am văzut pentru prima dată.

– Sigur?

– Foarte sigur!

– Nu pot să cred.

– Păi, să crezi.

– Jud, mă deranjează când minți ca să-l acoperi pe Flyn.

Asta era!

De ce Eric crede mereu că sunt complicea copilului la orice?

După ce mă apropii de el fără nicio teamă, îl împung cu degetul în piept și șuier:

– Uite ce e, „gogoșică"...

– Jud!

– Ce?

– Nu-mi mai spune așa! răspunde furios.

Privirea lui îmi dă de înțeles că nu are chef de glume și, pentru că nu vreau să agravez lucrurile mai mult, spun:

– Bine. Scuze. Cât despre copil, îți înțeleg surprinderea și supărarea, pentru că exact așa am pățit și eu când mi le-a arătat. Dar ce nu înțeleg e de ce îți pierzi încrederea în mine atât de repede, când eu...

– Cum să nu-mi pierd încrederea în tine, dacă mereu îl acoperi?

– Ce naiba spui acolo, nesimți...?!

Privirea lui aspră mă reduce la tăcere. Într-un astfel de moment e mai bine să nu-l insult sau lucrurile vor sta și mai rău. Dar, să vedem, ce e treaba asta cu neîncrederea în mine, când eu am deplină încredere în el?

Eric se mișcă nervos. Din nefericire pentru mine, când lucrurile scapă de sub control, poate fi cel mai dezagreabil om de pe planetă.

– Ți se pare că sunt tâmpit și nu-mi dau seama de nenumăratele ocazii în care mi-ai ascuns lucruri ca să nu-l pedepsesc? insistă el.

La naiba! Are dreptate!

Bine..., bine..., bine... Dacă află că am cumpărat două bilete pentru concertul Imagine Dragons, nu va fi deloc plăcut ce mă așteaptă!

Recunosc că sunt destul de protectoare cu Flyn în anumite momente, dar la fel sunt și cu ceilalți copii ai mei, cu familia mea, cu prietenii mei și chiar și cu el. Dar, când dau să răspund, Eric mi-o ia înainte:

– Nu contează ce spui, Jud. Ca de obicei, ție totul îți intră pe o ureche și îți iese pe cealaltă, nu-i așa?

Apoi se îndreaptă către ușă și adaugă:

– Mă duc să vorbesc cu Flyn. Singur. Vreau o explicație pentru notele astea dezastruoase.

Și fără să se mai uite la mine, iese din cameră și trântește ușa.

Am încurcat-o!

Se pare că, atunci când se îngroașă gluma, discuțiile nu se termină prea repede!

Rămasă singură în cameră, stau câteva secunde cu privirea în podea.

Știu că Eric are o mulțime de motive să fie nervos, dar, ca de obicei, m-a scos pe mine vinovată. Cea mai surprinsă când am văzut notele am fost eu, dar sunt sigură că schimbarea de atitudine a lui Flyn are un motiv. Fără îndoială, adolescența, prietenii și iubirea l-au prostit.

În orice caz, cum mă consider mama lui Flyn, decid să merg în birou. Vreau să fiu de față când ne explică dezastrul. Așa că ies din cameră, cobor scările și mă îndrept spre biroul iubitului meu supărat.

Când ajung, ușa e închisă și aud vocea autoritară a lui Eric.

Mamăăăă..., ce e pe capul lui Flyn!

Îl cunosc bine pe Eric, căci altfel aș fi speriată de moarte auzindu-l cum latră ca un câine furios și turbat. Fără să pierd vremea, deschid ușa și intru.

Scanned with CamScanner

Eric și Flyn se uită la mine, și văd în ochii copilului ceva ce am văzut niciodată și pe care tatăl meu îl numește apatie. Asta nu-mi place, așa că mă îndrept spre Eric, care e cu notele în mână, și-i spun:

– Sunt mama lui și vreau să fiu de față la tot ce vrei să-i spui.

Observ cum respirația i se accelerează și ochii i se îngustează. La naiba, seamănă cu un chinez!

Văd în privirea lui că i-ar plăcea să mă dea afară din birou, dar știe că ceea ce am spus este important pentru copil și pentru noi ca familie, așa că, întorcându-și privirea spre copil, își continuă discursul.

Ca de obicei, Eric pune întrebări, iar când Flyn dă să răspundă, îl întrerupe, iar copilul se face mic. Asta mă scoate din pepeni. Eric nu-l lasă să răspundă. Tac și decid să-i spun ce cred când copilul nu va fi de față.

– Ești pedepsit. Nu mai ai voie să ieși cu prietenii tăi.

– Tatiiii...

– Am zis că ești pedepsit! insistă neamțul meu.

– Nu sunt un copil! strigă Flyn.

Când aude asta, Eric pufnește, se sprijină cu mâinile de masă și, controlându-și vocea, șuieră:

– Ești fiul meu și asta e de ajuns ca să te pedepsesc.

Flyn e disperat, o văd în privirea lui. Se uită spre mine și spune:

– Vineri am o petrecere importantă.

– Ce petrecere? întreabă Eric.

Fără să se sperie, puștiul îi răspunde tatălui său:

– E petrecerea de aniversare a iubitei mele.

– Spune-i Dakotei că nu te duci, zice Eric.

– Dakota nu mai e iubita mea, tati. Acum e Elke.

Eric se uită la mine și, la fel de surprins ca mine când am aflat, întreabă:

– Și cine naiba e Elke?

Vai..., vai..., vai..., lucrurile se încing cu fiecare secundă, iar Flyn, care caută sprijinul pe care i-l ofer mereu, se uită spre mine cu aerul ăla care îmi înmoaie sufletul.

– Mamă, ajută-mă! mă roagă el. Trebuie să merg la petrecerea Elkăi.

– Mama ta n-o să te ajute, pentru că n-o să mergi. Ești pedepsit! insistă Eric.

– Tatiiii...

Suspin și mă ia cu călduri. N-o să-l contrazic pe Eric, nu de data asta, pentru că știu că are dreptate. Așa că îmi adun puterile și zic:

– Îmi pare rău, Flyn, dar, așa cum a zis tati, ești pedepsit! Băiatul meu mă privește fără să-i vină a crede. Nu înțelege de ce nu-l ajut de data asta.

Mă doare sufletul!

Să fii mama unui adolescent în plină perioadă rebelă e mai greu de cât credeam.

Observ privirea aprobatoare a lui Eric și, când Flyn dă să se milogească din nou, zice:

– Și, bineînțeles, poți să uiți de computer, tabletă, rețele de socializare și telefon mobil.

– Nu poți face asta! strigă Flyn.

Eric se enervează când aude tonul și, apropiindu-se de el, îi răspunde:

– Pot și o voi face!

– Dar, tatiiii...

Vai..., vai..., vai..., îi ia chiar tot copilului, exagerează. Bietul de el!

– Și dacă mai protestezi sau mai ridici vocea, șuieră Eric furios, Flyn, îți jur că vor fi consecințe mult mai grave.

Copilul se uită la mine. Îngerașul! Iar eu, din priviri, fără să mă pierd cu firea, îi cer să nu deschidă gura și nici să nu-i treacă prin cap să pomenească de biletele la concert.

Din fericire, înțelege, mă ascultă și privește spre podea. Of, bine că am scăpat!

Când Eric se supără, devine cel mai intransigent om de pe planetă, dar știu că, în acest moment, în ciuda faptului că mă întristează să-l văd așa pe Flyn, iubitul meu are dreptate.

Scanned with CamScanner

Câteva minute rămânem toți trei tăcuți, până când, în cele din urmă, Eric spune:

– Ieși din birou și adu-mi laptopul, tableta și mobilul. Ți le voi înapoia pe toate și vei putea ieși din nou cu prietenii tăi când vei scăpa de corijențe, ne-am înțeles?

Abătut, coreeano-neamțul meu lasă capul în jos. Știe că în acest moment e mai bine să asculte și, din acest motiv, fără să mă privească, trece pe lângă mine și iese din cameră.

Când rămân singură cu iubitul meu, Eric se uită la mine.

Acum... e rândul meu!

– Îmi pare rău că m-am purtat așa cu tine, spune. Flyn mi-a spus că abia ai văzut notele. Îmi pare rău, iubito. Iartă-mă.

Nu răspund, doar îl privesc cu un aer supărat și-l informez:

– I-am spus lui Flyn să-i transmită dirigintelui că vreau să am o discuție cu el.

– Mergem amândoi, afirmă Eric.

Două secunde mai târziu, se deschide ușa și Flyn intră cu tot ceea ce i-a cerut Eric. Fără să ne privească pe vreunul dintre noi, lasă calculatorul, tableta și mobilul pe masa din birou și pleacă.

Eric își trece mâna prin păr și întreabă:

– Jud, unde greșim?

Când îi aud tonul abătut, îmi dau seama că pe el l-a durut mai tare decât pe fiul nostru că a trebuit să facă asta.

– Nu am făcut nimic greșit, Eric, șoptesc, apropiindu-mă de el. Suntem aceiași de ieri, dar el se schimbă și deja nu mai este copilul pe care-l învățam să urce pe skateboard sau care se juca împreună cu noi pe PlayStation.

– Și, dacă nu am făcut nimic greșit, de ce, brusc, rămâne corijent la șase materii?

E o întrebare la care e greu de răspuns.

– Nu pot să intru în mintea lui Flyn, spun, dar am avut și eu vârsta lui, așa cum ai avut-o și tu, și...

– Jud, eu am fost mereu foarte responsabil, inclusiv la vârsta aceasta, mi-o reteză. Întotdeauna am știut că școala e ceva ce trebuia să fac pentru mine și pentru părinții mei, chiar dacă uneori nu aveam chef.

Zâmbesc. Fără îndoială, iubitul meu a fost mereu o persoană responsabilă. Ridic din umeri și răspund:

– Îmi pare rău să-ți spun, dar pe mine, la vârsta lui, școala și ce gândeau părinții mei erau ultimele lucruri care mă interesau, pentru că voiam doar să mă plimb ca o nebună cu bicicleta, să mă distrez și, când mergeam la discotecă cu prietenele mele, să fiu frumoasă și admirată de băieți.

Mărturisirea mea îl face pe Eric să se uite la mine și atunci observ cum i se relaxează colțurile gurii.

Bine..., e bine!

Mă apucă de talie și spune:

– Prietenii tăi ar fi fost nebuni să nu te admire.

Zâmbesc din nou. Ce drăguț e când are chef, ticălosul!

– Eram și neîndemânatică, pe lângă faptul că eram toantă când venea vorba de băieți, mărturisesc. Îmi plăcea prea mult sportul și mă simțeam urâtă față de alte fete care, la aceeași vârstă, erau mai dezvoltate și mai feminine.

Iceman zâmbește, asta mă liniștește și, apropiindu-și fruntea de a mea, întreabă:

– Crezi că am procedat bine cu Flyn?

Îl privesc și mă pierd în ochii lui.

– Ai făcut ceea ce ar fi făcut orice tată preocupat de fiul lui, îi spun. L-ai făcut să vadă că orice faptă are o consecință. Acum, trebuie să-și dea seama ce are cu adevărat și ce trebuie să facă pentru a se bucura de toate privilegiile pe care le avea. Și, dacă vrei să fii mai liniștit, vreau să știi că de această dată aș fi procedat exact ca tine.

– Dar mă simt prost, insistă.

Nu mă pot abține și zâmbesc.

Scanned with CamScanner

În copilăria mea, îmi amintesc că mi-am auzit părinții având exact aceeași discuție când ne pedepseau, pe Raquel și pe mine, iar asta se întâmpla destul de des.

– Înțeleg că nu te simți confortabil, pentru că și eu mă simt la fel, spun, mai ales că nu l-am ajutat cu mersul la petrecerea lui Elke.

Eric oftează când aude asta, dar eu continui:

– Până în acest moment, Flyn a mers bine la școală și nu am avut motive să ne supărăm din cauza asta, dar, acum, cred că va trebui să trecem printr-o perioadă complicată până când vom reuși din nou să-l punem pe linia de plutire.

– Cine e Elke și de când nu mai e cu Dakota?

– N-am nici cea mai vagă idee, iubitule, spun și, văzându-i confuzia din privire, continui. Dragul meu, totul este probabil din cauza mai multor lucruri. Vârsta, iubita, prietenii, interesul pentru orice, mai puțin pentru școală și răzvrătirea. Gândește-te că am trecut de la a fi părinții perfecți la stadiul de inamici care trebuie eliminați. Așa stau lucrurile, Eric. Este în firea lucrurilor, iubitule.

Eric oftează. Știe, fără îndoială, că am dreptate.

– Îmi amintesc că, la Jerez, tatăl meu îmi interzicea să ies sau îmi confisca bicicleta. Asta mă supăra, dar erau singurele lucruri care mă făceau să reacționez.

Eric zâmbește.

– Dar, te rog, data viitoare când vorbești cu el, dă-i voie să răspundă. Nu-l întrerupe de fiecare dată când vrea să răspundă sau nu va mai vorbi cu tine și nu vrei asta, nu-i așa?

Dă din cap că nu, iar eu insist:

– Atunci, ascultă-mă. Nu e nimic mai neplăcut decât să vrei să răspunzi și să nu ți se dea voie.

Eric încuviințează. Fără îndoială știu că data viitoare când va vorbi cu el va face asta. Mă sărută și murmură:

– Îl ierți pe nesimțitul tău că a tras concluzii greșite legate de tine?

Asta mă face să izbucnesc în râs și, încântată, îl îmbrățișez și-i spun mângâindu-l cu drag:

– Îmi place la nebunie că uneori ești un nesimțit. Știi de ce?

El dă din cap că nu, iar eu îl lămuresc amuzată:

– Pentru că-mi place să mă împac cu tine.

Zâmbetul lui devine și mai larg.

Oh, Doamne, ce zâmbet minunat are neamțul meu preferat!

Când mă sărută și știu că-mi va tăia respirația, ne întrerup niște bătăi în ușa biroului.

– Intră, spune Eric.

Ușa se deschide. E Simona, care, cu un aer preocupat, ne spune:

– Scuzați-mă că vă deranjez, dar Flyn și-a prins un deget la ușă și e la bucătărie. Îl doare.

Eric și cu mine ieșim în fugă.

Vai, copilul meu!

Când ajungem în bucătărie, adolescentul nostru ne privește. Eric se grăbește să îngenuncheze lângă el, îi ia mâna, dă la o parte punga cu gheață pe care i-a pus-o Pipa și examinează degetul strivit și roșu.

– Jud, sun-o pe Marta, să vezi dacă e la spital, îmi cere cu un aer îngrozit.

Fără să mai pierdem vremea, ne îndreptăm toți trei spre garaj. Acolo, ne întâlnim cu Norbert care, când ne vede, deși nu știe ce s-a întâmplat, spune repede:

– În cinci minute ajungem la urgență.

Lui Flyn, de durere, îi dau lacrimile, iar Eric deja nu mai poate nici să respire.

Mamă, ce agitat devine când e vorba despre astfel de lucruri!

Vorbesc cu Marta. E la spital. Pe drum îi liniștesc cum pot, și pe copil, și pe adult. Nu știu care dintre ei e mai complicat. Când ajungem la urgență, Marta, sora lui Eric care lucrează acolo, ne așteaptă deja.

Cumnata mea, care e o bomboană de fată, se ocupă de Flyn cum îl vede.

– Tu rămâi aici, îi spune lui Eric.

– Nu. Eu merg cu Flyn, insistă el.

Scanned with CamScanner

Marta și cu mine ne uităm una la alta și, în cele din urmă, ca să-l relaxez, îi spun:

– Eric și cu mine rămânem aici. Flyn, du-te cu mătușa Marta.

Când dispar amândoi pe ușă, Eric mă privește stresat, iar eu, înainte să apuce să deschidă gura, îi spun:

– Știi că e mai bine să nu fim și noi, pentru ca Flyn să fie atent la ce-i spun Marta și doctorul, așa că, nici să nu-ți treacă prin minte să protestezi, căci eu sunt mama, sunt îngrijorată, dar nu mă dau în spectacol, ne-am înțeles?

Eric încuviințează și nu zice nimic. Norbert, care deja a parcat mașina, intră la urgențe. Când ne vede, se așază lângă noi și așteptăm toți trei agitați, dar în liniște.

Patruzeci de minute mai târziu, ușa se deschide și apar Marta și Flyn. Mă uit la Eric și observ cum se înmoaie când îl vede. Îl iubește la nebunie. Știu asta și-mi doresc să o știe și Flyn.

Când se apropie de el, se uită la mâna bandajată, apoi îl privește în ochi.

– Ești bine amice? îl întreabă.

Puștiul, care deja nu mai plânge, schițează un zâmbet și dă din cap.

– Mă doare, dar sunt bine, tati.

Eric îl îmbrățișează, iar eu mă emoționez. Atât sunt de bleagă!

Marta ne spune că i-au făcut o radiografie și degetul nu e rupt, dar are o mică fisură. I-au pus o atelă, ca să-l imobilizeze și trebuie să ia antiinflamatoare. Când termină explicațiile, văd că sora lui Eric nu arată prea bine.

– Marta, ești bine? o întreb.

Cumnata mea mă privește, își strânge părul într-o coadă în creștetul capului și răspunde:

– Da. Doar că azi-noapte nu prea am dormit.

Imediat ce ne lămurim că totul e bine, în ciuda spaimei, Marta se uită la nepotul ei, care e la fel de înalt ca noi și-i spune:

– Tot nu mi-ai spus cum ți-ai prins degetul.

El se uită spre mine și spre Eric, că noi suntem inamicii, și răspunde:

– Eram supărat. Am închis ușa cu forță și mi-am prins degetul. Cu tandrețe, îi ating părul și-l sărut pe umăr.

– Și de ce erai supărat? insistă Marta.

Flyn privește în podea. Eric se uită la mine. Marta se uită la Eric, iar eu, în cele din urmă, spun:

– Haide, dragule, răspunde la întrebare.

Băiatul meu oftează, se uită la mătușa lui și răspunde:

– Am primit notele și am rămas corijent la șase materii.

– Șase?! exclamă Marta.

Eric încuviințează. Eu încuviințez. Flyn se uită din nou în podea, iar Marta spune, luându-ne prin surprindere pe toți:

– Flyn Zimmerman, sper că părinții tăi te-au pedepsit după cum meriți, tinere. Treaba ta e să înveți și să iei note bune, așa cum obligația părinților tăi e să aibă grijă de tine și să facă în așa fel încât să nu-ți lipsească nimic.

Uimit, iubitul meu își privește sora. Sunt sigură că se aștepta la cu totul altceva și zâmbesc când îl aud spunând:

– Mulțumesc!

Marta îi face complice cu ochiul.

Când ajungem acasă, Simona și Pipa sunt îngrijorate, iar când îl văd pe Flyn, îngrijorarea le trece și la fel se întâmplă și cu Sonia, soacra mea și bunica copilului. Marta o sună ca să-i spună, și ea, după ce ne telefonează și vorbește cu Flyn, se liniștește.

După ce mâncăm, Eric vorbește cu Björn și apoi ne așezăm cu copiii în salon. Hannah și micuțul Eric adorm, iar la televizor începe filmul *The Avengers*. Bun, ne place tuturor.

Eric, Flyn și cu mine ne uităm vreo douăzeci de minute până când se deschide ușa salonului și Simona spune:

– Flyn, la telefon e o anume Elke.

Puștiul se uită la noi. Știe că e pedepsit. Eu nici nu clipesc, iar Eric, în cele din urmă, când își dă seama că nu am de gând să zic nimic, iar copilul continuă să se uite la el, spune:

– Du-te să vorbești cu ea, dar fă-o din camera ta.

Scanned with CamScanner

Flyn sare de pe canapea și o ia la fugă spre telefon. Eu zâmbesc și zic:

– Măi..., măi... Nu vrei să știi ce vorbește cu iubițica lui?

Eric dă din cap că nu și răspunde cu un aer calm:

– Problemele de amor ale lui Flyn îl privesc doar pe el.

Zâmbesc. Nu mă pot abține, și, fără să mai adaug nimic, mă așez lângă iubitul meu și ne uităm în continuare la film, în timp ce micuții dorm duși.

Filmul e genial. Îmi place, dar, cum l-am mai văzut, după ce ne amuzăm la o scenă caraghioasă, îl întreb:

– Ce ți-a zis Björn?

Eric întoarce capul și explică:

– Iar i-au spart site-ul.

– Bietul de el... E a treia oară, nu?

– A patra. Încearcă să-l găsească pe un anume Marvel, dar nu dau de el. Mai mult ca sigur e un hacker profesionist.

Oftez. Este evident că Björn are o problemă serioasă.

Ne uităm în tăcere câteva secunde, până când îl privesc și-i spun:

– Trebuie să vorbim.

Observ că Eric devine tensionat, dar, în cele din urmă, răspunde:

– Draga mea, dacă are legătură cu Geneva...

– Nu e despre asta, i-o retez, apoi adaug, am încredere în tine.

Eric încuviințează. Îi place răspunsul meu, așa că zâmbește și spune:

– Atunci, zi-mi.

Îmi adun curajul și rostesc fără să clipesc:

– Are legătură cu munca.

Expresia lui se schimbă.

– Judith, te rog.

– Ah..., ah..., nu-mi spune pe numele întreg, pentru că asta faci doar când te enervezi, mormăi eu.

Oftează. Știe că nu poate să continue să evite subiectul, așa că închide ochii și răspunde:

– De acord, știu că fata are doi ani și...

– Eric, i-o retez impasibilă. Știi că-i ador pe copii și că te ador și pe tine, și că mi-aș da și viața pentru voi, dar am nevoie să mă ocup și de altceva care să nu aibă legătură cu creșterea copiilor, cu mesele lor, cu somnul lor, sau îți jur că voi deveni la fel de nebună ca sora mea Raquel; asta vrei?

– Nu, răspunde el repede. Dar, draga mea, nu e nevoie să lucrezi. Știi că am grijă să nu vă lipsească nimic și...

– Știu, îl lămuresc, bineînțeles că știu! Știu cine ești și cu cine m-am căsătorit, răspund. Dar știu și că fie fac ceva, fie, în cele din urmă, mă voi transforma într-o ființă insuportabilă.

Eric se uită la mine, eu mă uit la el, și-n cele din urmă îi spun:

– Să nu zici că nu ți-am spus.

Și cum n-am chef să tac, adaug:

– În plus, nu am uitat ce i-ai spus Genevei, cum că-ți plac femeile care se luptă pentru ce vor, iar eu, amice, întotdeauna mă lupt pentru ce vreau. Să nu uiți asta.

Îi aud oftatul. Eric și oftaturile lui! În cele din urmă, când vede că nu cedez, spune:

– Știi că, dacă vei lucra, timpul pe care-l vei petrece cu copiii și cu mine va fi limitat, nu-i așa?

– Bineînțeles că știu, știu tot! răspund conștientă de asta. Dar și tu știi că nu sunt o femeie care să rămână acasă tot restul vieții, așteptând ca soțul să se întoarcă de la muncă.

Atitudinea lui se schimbă. Nu-i place ce-i spun, și insist:

– Haide, Eric. Am avut discuția asta de multe ori și nu sunt dispusă să o tot repet. Lămurește-te o dată pentru totdeauna că asta sunt eu, sunt Jud! O femeie independentă pe care ai cunoscut-o la Müller, pe când lucra ca secretară și care, pe deasupra, seara ținea lecții de fotbal pentru copii. Dacă nu vrei să lucrez la afurisita ta firmă pentru că sunt soția ta, îți jur că-mi voi căuta de muncă în altă parte și...

Scanned with CamScanner

Dar Eric nu mă lasă să termin, îmi pune un deget pe buze ți tac și răspunde:

– Nu vei munci pentru alții. Bine, nu aveam de gând să-ți spun acum, dar e un post liber, pentru câteva luni, în departamentul de marketing.

– Nu-mi vine să cred.

A spus ce cred eu că a spus?

Am un loc de muncă?!

Expresia mea trebuie să fie neprețuită. Marketing?!

– Marguerite lipsește vreo două luni. Așa că am vorbit cu Mika și i-am spus că e posibil să lucrezi cu ea în perioada asta și i s-a părut în regulă.

– Marketing?!

Râd amuzată gândindu-mă că voi lucra cu Mika; îmi place la nebunie!

– Da, iubita mea, dar cu o condiție.

– Care? întreb nerăbdătoare.

– Vei lucra doar jumătate de normă și nu vei călători.

Asta mă face să zâmbesc. Mi-e indiferent. O să lucrez, am un serviciu! Așa că spun repede fără să mă gândesc:

– Accept. Accept condiția ta.

Iubitul meu zâmbește și el. Doamne..., ce-mi place să-l văd așa.

– Sunt sigur că te vei descurca de minune, spune. Dacă vrei, luni vii cu mine la birou și vorbești cu Mika.

– Da, îi răspund cu un firicel de voce.

– Bine. Îi voi da un mesaj ca luni să te aștepte.

Mamă ce surpriză mi-a făcut neamțul meu!

Germania, 1 – Spania, 0.

Nu mai pot de dragul lui..., nu mai pot de dragul lui..., nu mai pot de dragul lui!

Eu, care sunt mereu dispusă să mă cert și să mă lupt ca o leoaică, am rămas fără cuvinte. Ca de obicei, Eric m-a luat prin surprindere.

Mă așez călare peste el și zic:

– Acum e momentul să-ți spun că nu știu ce să spun.

Zâmbește. Îi ador zâmbetul. Nu-și ia privirea de la mine și, după ce oftează, îmi șoptește:

– Spune-mi ceva drăguț.

Acum sunt eu cea care zâmbește.

– Ești cel mai grozav, te iubesc..., te iubesc și iar te iubesc.

Iubitul meu râde satisfăcut.

– Micuțo, vreau doar să fii fericită. Dar da, amintește-ți situația noastră și faptul că eu și copiii existăm, că avem nevoie de tine și totul va merge ca pe roate.

Avertismentul lui e plin de tandrețe și-i spun:

– O să țin minte asta, așa cum o să ții minte și tu.

Zâmbetul lui se estompează puțin, știu că prostia pe care am zis-o i-a picat prost, dar nu sunt dispusă să stric momentul pentru că am făcut un comentariu nepotrivit, așa că îl sărut pe vârful nasului și adaug:

– Domnule Zimmerman, știi că sunt nebună după tine?

Zâmbetul lui Iceman devine din nou larg și mă apucă delicat cu degetele de talie.

– Îmi place că ești nebună după mine..., domnișoară Flores, murmură.

Privim spre copiii care dorm și, în câteva secunde, buzele noastre se unesc.

Au trecut niște ani de când ne-am sărutat prima oară, dar fluturii pe care-i simt în stomac atunci când Eric mă sărută sunt la fel de vii ca în prima zi și sper doar că și pentru el e la fel. Îmi doresc asta.

Sărutul nostru devine tot mai pasional și înnebunit, Eric se ridică cu mine în brațe și mă întinde pe canapea; apoi se așază deasupra mea cu grijă, să nu mă strivească.

Știm că nu e momentul potrivit.

Știm că lângă noi dorm copiii.

Scanned with CamScanner

Știm că e o nebunie, dar știm și că e nebunia noastră, iar atunci când începem să ne sărutăm, uităm de cuvântul „știm"!

Rapid, simt excitarea lui Eric când se lipește de mine.

Oh, Doamneeee! Îl vreau!

Intensitatea sărutărilor crește și tot crește. Căldura ne inundă corpurile și, înnebunit, neamțul meu începe dă-mi desfacă nasturii blugilor, iar eu mă arcuiesc pentru a-i ușura munca. Îmi trag peste cap bluza pe care o port și, când mă apucă de gât ca să mă sărute și mai profund, se deschide brusc ușa salonului și auzim:

– Mamiiii..., tatiiii...

Sărim amândoi și asta face să se clatine canapeaua, iar Flyn care e foarte șmecher, insistă, privindu-ne contrariat:

– Ce faceți?

Ne-a prins! Ne-a prins!

Eric se așază țeapăn pe canapea și continuă să se uite la televizor.

Ce șmecher și el și cum evită situația!

Dar eu, când văd că puștiul nu-și ia ochii de la mine și așteaptă o explicație, îmi dau părul de pe față și murmur, în timp ce-mi acopăr pantalonii desfăcuți cu bluza:

– Dragule, n-o să te mint, ne sărutam.

– Jud! mă apostrofează Eric când mă aude.

Mă apucă râsul. Nu mă pot abține și mă uit către iubitul meu, care se uită la mine surprins și insist:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Eric, Flyn e deja mare și știe perfect ce facem. Ce vrei să-i spun?

Neamțul meu se uită la mine și oftează, știe că am dreptate. Apoi se întoarce către puști și afirmă:

– Cum a spus și Jud, ne sărutam!

Flyn dă din cap și zâmbește șmecher.

Ce nerușinat!

Nu mai întreabă nimic și se așază pe canapeaua din dreapta lui Eric. Timp de câteva minute ne concentrăm toți trei la filmul de la televizor, până când, brusc, soțul meu întreabă:

– Când e petrecerea aniversară a lui Elke?

Mă uit la el...

Flyn îl privește și răspunde:

– Vinerea viitoare.

Nu știu unde vrea să ajungă cu asta, dar, în cele din urmă, cel mai iubit neamț al meu de pe întreaga planetă, spune:

– Te duci la ziua lui Elke, dar apoi ești pedepsit, ne-am înțeles?

Flyn zâmbește, sare în picioare și se aruncă în brațele lui Eric, uitând de degetul rănit.

– Mulțumesc..., mulțumesc..., mulțumesc, tati! Ești cel mai bun!

Tati? Păi și eu?

Evident mă emoționez ca o toantă și zâmbesc fericită când îmi dau seama că Eric s-a pus în pielea lui Flyn și a înțeles nevoia fiului său de a nu o dezamăgi pe Elke.

Bineînțeles că neamțul meu, la fel ca mine și ca Flyn, de altfel, are o fire foarte schimbătoare.

Scanned with CamScanner

8

Ca în fiecare an, cina de gală a biroului de avocatură Heine, Dujson și Asociații, de la restaurantul Chez Antonin, era plină de agitație. Faimosul birou organizează anual un eveniment pentru noii parteneri.

Björn, care era considerat unul dintre cei mai buni avocați din München, se afla și el acolo bând ceva în compania lui Mel. Visul său fusese mereu să lucreze în faimosul birou, dar nu ca asociat; el își dorea ceva mai mult, voia ca numele său să facă parte din numele biroului: Heine, Dujson, Hoffmann și Asociații.

De data asta era mai aproape ca oricând de a-și vedea visul împlinit, pentru că biroul avea nevoie de mai mulți oameni, iar cei doi asociați majoritari se vedeau cu diverși profesioniști. Dornic să obțină postul, Björn și-a prezentat candidatura, dar știa că la fel ca el mai erau alți trei și că totul depindea de ce vor decide Gilbert Heine și Amadeus Dujson.

Îmbrăcată cu o frumoasă rochie negru cu alb, Mel, care stătea la unul dintre baruri, îl studia pe Björn care stătea de vorbă cu alți avocați. Era superb în costumul albastru cu dungi.

Dar, în ce nu arăta el bine?

Nu-i povestise lui Björn ce i-a spus Louise despre birou. Ea prefera mereu să observe înainte să împrăștie zvonuri false. Și, din ceea ce vedea, toți acei bărbați erau niște obsedați de avocatură și nimic altceva.

Curioasă, fostul locotenent Mel Parker o vede pe Louise, care intra la brațul tânărului ei soț. Părea fericită la brațul lui până când o observă și expresia i se schimbă brusc. Era clar că nu se aștepta să o întâlnească pe Mel acolo.

Câteva momente, Mel o urmărește cu privirea prin încăpere, până când vede că se îndreaptă spre baie. Fără să ezite, pentru a o liniști, Mel merge după ea. Când intră, Louise o întreabă:

– Ce faci aici?

– Björn, logodnicul meu, este avocat și vrea să lucreze în acest birou.

Atitudinea lui Louise se schimbă imediat.

– Nu-i da voie. Dacă o face, viața ta va fi un dezastru.

Auzind asta, Mel zâmbește și răspunde:

– Stai liniștită, Louise, îl cunosc pe Björn și nu e un bărbat care să se lase manipulat de nimeni, și...

În acel moment, ușa se deschide și intră două femei. Le urmărește cu privirea, apoi, când acestea dispar în cabine, Louise îi spune șoptit:

– Să nu spui că nu te-am avertizat.

După ce spune asta, pleacă din baie, lăsând-o pe Mel cu gura căscată.

Când iese, se îndreaptă din nou spre barul unde stătuse cu câteva clipe înainte, privește în jur și oftează. Fără îndoială, toate soțiile acelor bărbați, dincolo de faptul că beau prea mult și că toate semănau între ele, erau exact ceea ce nu-și dorea ea să fie. Doar privindu-le, ascultându-le vorbind și văzând cum se mișcau prin sală, își putea da seama că nu va avea prea multe prietene printre ele.

Plictisită, dar afișând cel mai frumos zâmbet al ei, Mel așteaptă ca Björn să termine de vorbit cu tipii ăia și să se apropie de ea, ceea ce el nu întârzie să facă, pentru că este conștient că mulți dintre cei de acolo îi studiază partenera.

– Încă un cocktail? întreabă Björn.

– Mor după o bere rece.

– Mel...

Ea zâmbi.

– Bine, domnule Hoffmann, voi fi fină și elegantă și-mi voi dori un alt cocktail.

Scanned with CamScanner

Björn zâmbi și el. Știe ce efort înseamnă pentru Mel să se amestece cu acei oameni și, când îi oferă băutura, ea spune:

– Îți jur că acești ciudați obsedați de lege sunt cei mai plicticoși oameni de pe fața pământului. Nu-mi vine să cred că ești unul dintre ei și că eu sunt cu tine.

– Tocmai ce m-ai făcut „ciudat plicticos" sau mi se pare mie? întreabă Björn râzând.

Mel încuviințează. Atunci Björn se apropie de ea și murmură:

– Asta o să mi-o repeți diseară, când ajungem acasă, Catwoman.

Rădeau amândoi, când unul dintre organizatorii cinei, Gilbert Heine, asociatul majoritar, se apropie de ei.

– Vă simțiți bine?

– Minunat! răspunde Mel cu cel mai frumos zâmbet al ei.

– Totul e perfect, Gilbert, îl asigură Björn.

Bărbatul privește atunci obosit în jur și le șoptește, apropiindu-se mai mult de ei:

– Vreau să luăm cina. Am comandat un pate austriac, o minunăție, un pește incredibil și un desert de-al casei bun de să te lingi pe degete. O să vedeți!

Björn și Mel îl ascultă și zâmbesc.

Bărbatul grizonant rămâne cu ei mai mult decât i-ar fi plăcut lui Mel. Pe de altă parte, Björn considera asta o onoare și, văzându-l cum glumea și râdea cu partenera lui, e conștient că îl studiază și consideră asta un semn bun.

Când șeful pleacă și îl roagă pe Björn să-l însoțească, Mel îi îndeamnă să meargă. E hotărâtă să îl aștepte acolo, dar planurile ei se duc pe apa sâmbetei în momentul în care soția șefului, Heidi, vine la ea, o ia de braț și o conduce la o masă unde alte femei stăteau de vorbă.

Louise o privea, dar nu a spus că se cunoșteau, așa că Mel tace și ea. O bună bucată de vreme rămâne tăcută și zâmbitoare, ascultând ce vorbesc femeile.

De ce sunt atât de false și de nesuferite?

Mel nu are nimic în comun cu ele, și, când nu mai rezistă să le audă vorbind despre botox sau de nu știu ce rochie minunată și extrem de scumpă pe care o purta una dintre ele, se scuză, spunând că trebuie să meargă la baie și pleacă de acolo.

Când ajunge la baie își dă cu apă pe ceafă. Atunci, intră și Louise în baie.

– Îmi cer scuze că am fost atât de rece de față cu ele, spune, dar...

– Nu spuneai că vrei să divorțezi de Johan? Ce faci aici, atunci? o întreabă Mel și o privește.

Louise suspină.

-Ți-am spus deja ce se întâmplă, ai uitat?

Se studiau reciproc și, în cele din urmă, Mel zice:

– Te asigur că, dacă aș fi fost în locul tău și un tip m-ar amenința, l-aș face praf oricât de avocat ar fi el.

În acel moment, se deschide una dintre cabine și din ea iese o femeie. Cu un zâmbet inocent se spală pe mâini, în timp ce Louise intră într-o cabină, iar Mel se uită în oglindă.

Cu răbdare, Mel așteaptă ca necunoscuta să plece, dar aceasta nu părea să se grăbească. După ce se spală pe mâini, își deschide de geanta, scoate o trusă de machiaj, din care ia un ruj și începe să-și facă buzele.

Louise iese din cabina de WC și, când vede că cealaltă femeie e tot acolo, se spală pe mâini și, fără să mai spună ceva, pleacă. Când rămân singure, Mel și cealaltă, femeia își strânge fardurile și iese din baie. Mel rămâne cu o senzație ciudată. Ce se întâmplă aici?

Se îndreaptă din nou spre bar și, când barmanul îi oferă un alt cocktail, zâmbește și și-i imaginează pe camarazii de la unitate alături de ea.

– La ce se gândește frumoasa mea locotenent? întreabă Björn apropiindu-se.

Simțindu-i mâinile pe talie și buzele pe creștetul capului, tânăra șoptește:

Scanned with CamScanner

– Aș lua bandă adezivă și le-aș lipi gurile unor tipe plictisitoare de ț
aici. La asta mă gândesc și, dacă tot am spus-o, aș opri și muzica asta
de vioară și aș pune ceva mai bun, cum ar fi Bon Jovi și Aerosmith.

Björn zâmbește și se așază lângă ea.

– Ce dezamăgire! spune el. Credeam că te gândești la ceva mai
bun, văzând că zâmbești.

Îi făcea plăcere să știe că Björn a văzut-o zâmbind și răspunde:

– Zâmbeam pentru că mi-i imaginam pe Fraser sau pe Neil
aici, printre atâta prețiozitate și prostie.

Apoi continuă cu vocea șoptită:

– Auzi, ți-i imaginezi pe vreunul dintre fandosiții ăștia la un
concert Bon Jovi sau Aerosmith? Sunt sigură că, dacă dau de fu-
mul unui joint, rămân blocați trei luni.

– Mel, murmură el stânjenit.

– Stai liniștit, James Bond, nu m-a auzit nimeni.

Björn dă din cap. Fără îndoială, genul acesta de întâlniri nu
erau dintre cele care să-i placă lui Mel.

– Dragă, asta e lumea mea. Aceștia sunt oamenii cu care am
de-a face zilnic și...

– Știu, știu..., dar sunt atât de plicticoși și de diferiți de tine
încât, pe bune, chiar nu știu ce facem noi aici.

Dar chiar atunci Mel vede un afiș pus undeva pe lateral și
spune abia auzit:

– Deci visul tău este ca numele să-ți apară într-o bună zi pe
afișul ăsta, nu?

Amândoi privesc afișul celebrului birou de avocați.

– Da, draga mea, recunoaște Björn. Acesta este visul meu.

După o secundă în care amândoi stau tăcuți, când vede că Mel
nu se simte confortabil, spune:

– Fie, ca să te consolez, o să-ți spun că mâncarea pe care am
comandat-o este excelentă.

– Măcar atât. Cel puțin voi mânca ceva delicios.

Amuzat, Björn adaugă:

– Gilbert Heine ne-a pus pe mine și pe tine la masa prezidiului.

– Nu mai spune!

– Mel...

– Ce plictiseală!

– Mel!

– Gata, schimb placa. Ce încântare! spune ea zâmbind, ceea
ce-l făcu să râdă.

Björn ia o gură de băutură și, când este sigur că nu-l aude
nimeni, spune:

– Draga mea, sunt conștient de efortul pe care-l faci pentru
a interacționa cu soțiile colegilor mei, care sunt nesuferite, iar
ei destul de plicticoși, dar trebuie să fim aici. Biroul meu e unul
dintre cele mai noi din München și știu că am multe dosare care
mă pot ajuta să obțin ce mi-am propus. Și, dacă reușesc, să te
pregătești, pentru că vom putea cumpăra tot ceea ce ne dorim.

Când aude asta, Mel se uită la el.

– Oare acum nu cumpărăm tot ce vrem? zice.

Björn nu răspunde, iar ea șoptește:

– Fie, eu te sprijin și te voi sprijini mereu în tot ce-ți dorești,
dar amintește-ți că aștept de la tine același sprijin.

Atunci avocatul se crispează.

Să se gândească la oportunitățile de muncă pe care le avea Mel
nu era ceva care să-i facă plăcere.

– Nu e momentul să vorbim despre asta, nu crezi? bombăne el.

Mel înțelege, chiar dacă își amintește de ultima discuție
avută pe această temă. Și, oftând când îi vede reacția, răspunde:

– Mesaj recepționat, nu te agita.

– Mă agit pentru că văd că nu ești bine, dar dacă tu nu vii...

– Ei..., ei, ei... Crezi că voi înceta să vin aici doar pentru că
sunt atâtea lupoaice cu față de Scufița Roșie?

Björn zâmbește, iar ea adaugă:

– Dacă se uită cu nerușinare la tine când sunt eu aici, nici nu
vreau să mă gândesc ce ar face dacă n-aș fi.

Scanned with CamScanner

– Păi...

– Ah, nu, nu-mi face pe ofensatul, Björn Hoffmann, sau îți jur că...

Nu apucă să spună mai mult. Fără să-i pese de privirile indis-crete care erau fixate asupra lor, Björn se apropie de ea și o sărută cu pasiune. Când se desprind, șoptește:

– Am lângă mine cea mai minunată și dorită femeie pe care un bărbat ar putea-o visa. Restul nu mă interesează.

Îndepărtând-o de el, adaugă:

– Dar la astfel de mese trebuie să zâmbești și să îi faci să vadă că poți fi la fel ca ei, nu ești de acord, iubito?

Râdeau încă, în momentul în care Gilbert se apropie de ei și spune, uitându-se spre Mel:

– Să mă ierte soția mea, dar tu, Melania, ești cea mai frumoasă și interesantă femeie de la petrecerea asta și am venit să-ți ofer brațul pentru a mă însoți la masă.

– Ar trebui să fiu gelos, Gilbert? se amuză Björn.

Avocatul sexagenar izbucnește în râs.

– Stai liniștit, Hoffmann, spune. Nu cred că pot intra în competiție nici cu tinerețea ta, nici cu vigoarea ta, apoi, mi se pare că soția ta...

– Logodnică, Gilbert..., logodnică, îl lămurește ea.

Auzind asta, bărbatul îl privește cu surprindere pe Björn.

– Cum e posibil ca încă să nu te fi căsătorit cu ea? întreabă.

Björn oftează și Gilbert precizează:

– Amintește-ți că una dintre cerințele obligatorii ale acestui birou este să fii căsătorit cu cineva potrivit.

– Știu, spune Björn zâmbind. Și mă ocup de asta.

Bărbatul cu părul alb încuviințează.

– Hoffmann, se vede că fata asta nu e numai frumoasă, ci este și inteligentă și amuzantă. Nu rata ocazia!

– Gilbert, ești un lingușitor, spune Mel amuzată când vede figura logodnicului ei.

La brațul lui și urmată de Björn, merge cu Gilbert până la locul unde era soția acestuia, care nu întârzie să se agațe de brațul său și se așază împreună la masa prezidențială.

Mâncarea este excelentă, dar pe Mel o enervează compania. Soția lui Gilbert, împreună cu altele care erau pe lângă ea, după ce au vorbit despre copii, au început să discute despre rețete de bucătărie și religie, iar Mel nu putea să facă altceva decât să zâmbească și să încuviințeze.

Când și-a dat seama că e foarte tăcută, Gilbert o întreabă:

– Îți place mâncarea?

– Da..., da..., e foarte bună, răspunde Mel zâmbind.

– Îmi pare rău că discuțiile soției mele și ale celorlalte nu sunt interesante pentru tine.

– Nu spune asta, pentru numele lui Dumnezeu, soția ta și celelalte sunt minunate, minte Mel.

Bărbatul dă din cap, era evident că nu o crede, și cina a continuat.

Când cina se termină, merg cu toții în salonul alăturat, unde imediat începe muzica swing, iar Gilbert o invită la dans. După ce-i face cu ochiul lui Björn, Mel se duce pe ring cu avocatul, unde ea încă râdea când acesta îi spune:

– Sunt surprins.

– De ce?

– Björn mi-a spus că erai locotenent și pilotai un avion al forțelor aeriene ale Statelor Unite.

Ea zâmbește. Îi place că Björn era mândru de asta.

– E o slujbă ca oricare alta, răspunde.

– Nu. Nu... Ceea ce ai făcut tu nu face toată lumea. E mai mult de atât, sunt incapabil să-mi imaginez pe oricare dintre cele trei fete ale mele sau pe soția mea făcând așa ceva.

– Gilbert, tatăl meu e militar și, să spunem că asta e ceva ce am trăit încă de când eram mică, adaugă ea.

Bărbatul zâmbește și spune:

– Eu sunt avocat și niciunul dintre copiii mei nu a călcat pe urmele mele.

Scanned with CamScanner

– Nici sora mea Scarlett nu e militar, Gilbert. Nu e neces
obligatoriu ca toți din aceeași familie să se dedice aceleiași cariere.

– Pot fi absolut sincer cu tine, Melania? întreabă atunci bă
batul privind-o.

Ea încuviințează.

– Björn este un avocat impecabil, spune el. Este unul dintre
cei mai buni din München și în cabinetul meu îi vrem doar pe
cei mai buni.

Mel zâmbește. Fără îndoială, lui Björn nu avea să-i fie prea
greu. Dar atunci, Gilbert zâmbește la rândul său și adăugă:

– Cu toate acestea, faptul că nu e căsătorit și că logodnica lui
e o mamă singură, nu-i ușurează accesul în cabinet; dacă lucrurile
nu se schimbă, nu se căsătorește cu o femeie perfectă și nu devine
legal tatăl fetiței tale și...

– Cu tot respectul, Gilbert, i-o retează Mel, zărind pentru pri-
ma dată lupul în blană de oaie, cred că ar trebui să te concentrezi
asupra muncii pe care Björn e capabil să o realizeze și în nicio
caz asupra altor lucruri care nu au nicio legătură cu cabinetul tău.

Când o aude, bărbatul dă din cap. Fără îndoială, era o femeie
de caracter.

– Ai dreptate, spune, știu că ai dreptate, dar în această pro-
fesie totul contează și, deși asta sună rău, suntem un cabinet de
avocatură foarte tradiționalist. Tu îmi placi și știu că ai putea fi
femeia perfectă pentru avocatul Björn Hoffmann, cea care să-l
poată ajuta să avanseze în viață, sau n-am dreptate?

Mel nu răspunde. Dacă i-ar fi spus ceea ce credea și ceea ce știa
de la Louise, fără îndoială că logodnicului ei i-ar fi fost rușine cu ea.

– Te pot ruga să-mi înapoiezi soția? îl aude atunci pe Björn.

Încântat, bărbatul zâmbește și, făcându-i cu ochiul, spune în șoaptă:

– Logodnică, Hoffmann. Logodnică. Îți reamintesc că încă
nu e soția ta.

Amuzat de comentariu, Björn o ia în brațe pe Mel, iar când
Gilbert pleacă, șoptește:

– Măi..., măi..., corupi bunicuții?

Mel, care era hotărâtă să nu spună nimic despre ce pomenise
avocatul, răspunde:

– Mă cunoști, dragule. Sunt corupătoarea de serviciu.

Björn o îmbrățișează. Nimic nu-i plăcea mai mult decât să se
bucure de compania ei. Își apropie gura de urechea ei și îi șoptește:

– Aștept să mă corupi când ajungem acasă.

Mel zâmbește și, uitând de ceea ce-i spusese bărbatul cu păr
alb, zice:

– Să nu ai nicio îndoială, James Bond.

Scanned with CamScanner

9

Duminică dimineața, după ce ne-am trezit și le-am dat și mâncare copiilor, Eric îmi spune că a vorbit cu Björn și că au stabilit să ne petrecem ziua împreună.

Asta m-a făcut să fiu binedispusă. Îi ador pe Björn și pe Mel, iar să petrec timp cu ei e mereu amuzant. Flyn încearcă să se eschiveze. Deși nu-i mai place să vină cu noi prin diverse locuri, dar Eric nu-i dă voie și, în cele din urmă, micuțul meu morocănos ne însoțește împotriva voinței lui.

Odată ce am reușit să aranjăm copiii și să încărcăm în mașină toate cele necesare pentru a ne petrece ziua în aer liber cu ei, ne-am îndreptat fericiți spre centrul Münchenului. La unu după-amiază, Eric și cu mine am ajuns cu trupa noastră, care o includea și pe Pipa, la casa prietenilor noștri.

Cu cei trei copii ai noștri și cu Sami, fetița lor, revoluția era asigurată.

Când ne-a văzut venind, Sami a zâmbit și a fugit spre noi. Ne adoră, așa cum și noi o adorăm pe ea. Se aruncă în brațele iubitului meu și-l întreabă:

– Mi-ai adus un cadou, unchiule Eric?

Mă apucă râsul, Sami e atât de dulce...

Eric, care e foarte blând cu ea și cu copiii noștri, bagă mâna în geanta mea și, ca prin magie, scoate un ou Kinder.

Nu lipsesc niciodată!

Când îl vede, fetița îl ia fericită și fuge după micuțul Eric, care deja e ocupat cu jucăriile lui, timp în care Flyn se așază pe un fotoliu cu o față nefericită pentru că nu are mobilul la el să poată butona.

Björn, frumosul meu prieten, se apropie de noi, mi-o ia din brațe pe șmechera de Hannah și întreabă:

– Ce face monstrulețul meu?

Monstruleț! Björn îi spune așa pentru că e o plângăcioasă. Fetița îl privește. Se gândește dacă să plângă sau nu din cauza apelativului, dar în cele din urmă zâmbește. Ura pentru fetița mea! Când zâmbește, îți vine să-i mănânci obrăjorii ăia bucălați, dar oh..., oh..., brusc încruntă sprâncenele și începe să plângă.

Gata..., a început!

Râd. Nu mă pot abține! Björn îi dă rapid fetița lui Eric, care o ia în brațe și zâmbește cu drag.

Câtă răbdare are iubitul meu cu Hannah!

Fără îndoială este pentru că e micuța lui brunețică, pentru că, dacă n-ar fi fata lui, ar fugi de ea ca de ciumă.

Când văd că fata se oprește din plâns, mă uit la bunul meu prieten Björn și-l întreb:

– Ai rezolvat cu pagina ta web?

Încuviințează din cap și spune:

– Mâine va fi din nou funcțională. Dar când voi pune mâna pe acel Marvel o să mi-o plătească. O să-i rup capul.

Mel se apropie de noi, se uită la Flyn și întreabă:

– Dragule, ce-ți face degetul? Mama ta mi-a trimis un mesaj pe WhatsApp ca să-mi spună ce s-a întâmplat. Ce durere!

Flyn se uită spre mine ca să-și dea seama dacă i-am povestit doar asta sau și altceva. Eu nu mișc niciun mușchi ca să încuviințez sau să dezmint și, în cele din urmă, copilul spune arătându-i mâna:

– Da, sunt bine.

Björn se uită la Flyn și anunță:

– Noi doi trebuie să stăm de vorbă, tinere. Am auzit ceva ce nu mi-a plăcut deloc, referitor la notele tale.

Flyn oftează, se uită la mine cu o privire acuzatoare, iar eu răspund:

– Nu am fost eu. O fi fost tatăl tău.

Brusc, Sami se apropie de Björn și spune cu un aer trist:

Scanned with CamScanner

– Tati, mă doare burtica.

Björn își concentrează atunci toată atenția asupra micuței, și, după ce-i spune tot felul de lucruri caraghioase, Sami zâmbește și pleacă în fugă. Asta mă face să râd. Încă îmi amintesc de cât efort a fost nevoie ca să-l poată pronunța pe „r". Mel își dă ochii peste cap când vede comportamentul fiicei ei și i-o ia lui Eric din brațe pe Hannah, ca s-o sărute.

– Prințișorule..., prințișorule..., cred că te-a păcălit ca pe un bleg, constat amuzată, privindu-l pe prietenul meu.

Björn zâmbește, îl ia pe micuțul Eric, care aleargă cu una dintre păpușile lui Sami și încearcă să-i smulgă capul, și-l întreabă:

– Ce face Superman?

Frumosul meu băiețel blond cu ochi albaștri zâmbește, iar Sami, supărată, strigă:

– Superman ești un prost! Dă-mi prințesa!

Iubitul meu se apropie rapid de Supermanul nostru distrugător și, după ce-i ia păpușa lui Sami chiar înainte să-i smulgă capul, i-o dă fetiței, care o îmbrățișează cu un zâmbet încântător.

– Mulțumesc, unchiule Eric. Te iubesc mult.

– Mai mult decât pe tati? întreabă Björn și se uită la ea.

Măi..., măi, numai asta mai lipsea. O fi gelos, tati.

Fetița, care este o minune, nu doar de frumoasă ce e, zâmbește șmecheră. Măi, ce figură e isteața! Se uită la cei doi titani pe care-i are în față și răspunde:

– Tati, pe tine te iubesc mult, mult, mult, iar pe unchiul îl iubesc doar un mult.

– Ah, bine...

Îl văd pe blegul de Björn cum zâmbește.

Mel și cu mine ne uităm una la alta și zâmbim și noi.

– Ce figură e și prințesa asta! Când o să mai crească ce o să ne mai bage în sperieți.

Eric și Björn zâmbesc cu niște fețe toante, ca să vezi ce efect au copiii asupra lor!

Odată ce ne-am sărutat și salutat cu toții, bărbații și copiii însoțiți de Pipa se duc în camera de joacă, conduși de Björn. Sunt convinsă că se vor distra de minune!

Când îi văd că se îndepărtează, o iau pe Mel de braț și o întreb:

– Cum a fost cina de aseară cu avocații?

– O mare porcărie.

Râdem amândouă. Fără îndoială venim din lumi diferite de cele în care se învârt partenerii noștri și, uneori, să stăm cu femei perfecte, pe care le interesează doar cum să fie mai frumoase sau care e cel mai bun lifting, nu e pentru noi.

Atunci, Mel mă trage mai încolo și, când ajungem lângă o măsuță, ridică o pernă și-mi dă niște hârtii. Atitudinea ei îmi dă de înțeles că nu e ceva care să-l facă să sară în sus de bucurie pe amicul meu Björn.

Zâmbesc. „Oare ce-o fi?"

Mă uit la hârtiile din mâna mea și, când încep să le citesc, Mel îmi atrage atenția:

– Îți amintești ce ți-am spus, nu-i așa? Ce părere ai?

Citesc și exclam:

– La naiba!

– Știam că vei spune asta, aplaudă Mel.

Mamă..., mamă...

– Björn a văzut asta? întreb.

Ea încuviințează cu o mișcare a capului, iar eu adaug:

– Și ce a zis?

Prietena mea se așază pe frumosul fotoliu de culoarea caramelei. Se uită spre Björn, care chiar în acel moment iese din camera de joacă cu Eric, ținând în mână câteva din revistele sale de benzi desenate, și zâmbește.

Vai..., vai, expresia asta ironică nu-mi prevestește nimic bun. În timp ce băieții își pregătesc ceva de băut la minibarul din salon, Mel spune:

– Evident, lui Björn nu-i convine deloc.

– Știam eu!

Scanned with CamScanner

– E un retrograd, mormăie ea.

– Și asta știu. E din aceeași stofă cu Eric, zic amuzată.

Mel zâmbește și, după ce se uită la Björn, care vorbește cu soțul meu, șoptește:

– Nu spune nimic de față cu el, deja am avut destule în dimineața asta. Mi-a trecut prin minte să-i arăt hârtiile și nu vrei să știi ce l-a apucat pe James Bond. Așa că, te rog, să nu comentezi de față cu el.

– Fie.

Mel suspină și continuă:

– Nu-i face nicio plăcere să lucrez ca agent de securitate la Consulatul Statelor Unite de la München.

Râdem amândouă. Apoi Mel se întrerupe și spune:

– Vai, Jud, ce mă fac? Zi-mi ce părere ai. E clar, ca artist grafic, nu a fost rău, dar am nevoie de mai mult.

– Și ce vrei să-ți spun eu? E ceva ce trebuie să hotărăști tu.

– Știu, dar dificilul de Björn nu vrea să vorbească despre asta.

Râd din nou. Fără îndoială, Eric și Björn s-au îndrăgostit de un gen de femei la care nu s-ar fi așteptat vreodată.

– Agent de securitate? șoptesc amuzată.

Mel gesticulează.

– Îmi place la nebunie. Asta îmi va da voie să fiu o dură îmbrăcată bărbătește și cu ochelari de soare.

Încep din nou să râd. Nu mă pot abține.

Mel a renunțat la tot de dragul lui Björn, cum și eu la rândul meu am renunțat pentru Eric, și, deși știu că e la fel de fericită ca mine, o întreb:

– Te pregătești să te întorci din nou în armată?

Întrebarea mea o face să zâmbească. Mamă care ai făcut-o!

Mel, durul locotenent Parker din armata Statelor Unite, îmi ia hârtiile din mână, le îndoaie și, atunci când vede că băieții se apropie, le ascunde și-mi șoptește:

– Nu mă întorc în armată. Asta nu. Dar aș putea fi agent de securitate al...

– Mel..., e periculos.

– Ascultă, Jud, e imposibil să fie mai periculos decât vechea mea slujbă! Voi călători din când în când, puțin mai mult.

– Puțin mai mult?

Apoi Mel adaugă cu voce joasă:

– Tatăl meu a tras niște sfori pentru postul ăsta și cred că ar trebui să profit.

– Dar poți fi agent de securitate? întreb surprinsă.

Ea, cu obrăznicia care o caracterizează, își dă părul din ochi și spune cu un aer încântat:

– Sunt fiica maiorului Cedric Parker și fost locotenent în armata americană, desigur că pot!

Râdem amândouă când auzim în spatele nostru vocea lui Björn:

– Nu mai spuneți, despre ce vorbiți voi aici?

Expresia lui îmi dă de înțeles că nu-l încântă ideea, iar Mel îi răspunde, privindu-l:

– Nu despre asta vorbim, 007.

– Mincinoasă..., ești o mincinoasă, se strâmbă Björn.

Eric se așază lângă mine și, ca de obicei, cu atitudinea lui protectoare îmi trece mâna pe după talie și se apropie de mine. Mă uit la el..., mă privește la rândul lui și zâmbim când Björn spune, în timp ce se uită la iubita lui:

– Care parte din cuvântul „Nu" nu reușești să o înțelegi?

Mel ridică din sprâncene. Aoleo, ce idee proastă! Și cu un gest care-mi dă de înțeles că asta nu se va termina cu bine, răspunde:

– Ascultă, băiete, nu mă faci tu pe mine, nici dacă iei cursuri rapide, așa că nu strica lucrurile și mai tare.

Lui Björn nu-i vine să creadă. Fără îndoială, a trecut timpul, dar e evident că face eforturi să se adapteze la felul de a vorbi al lui Mel și, când văd că se pregătește să răspundă, ea adaugă:

– Sau încă nu ți-ai dat seama că nu tu decizi pentru mine?

Atitudinea lui Björn devine tot mai stânjenită.

Vai..., vai..., s-au pornit iubita și iubițelul, iar noi avem locuri în primul rând.

Scanned with CamScanner

Imediat, Björn răspunde, apoi e rândul lui Mel și, în cele din urmă, încep să-și arunce vorbe grele. Atunci, Eric își apropie gura de urechea mea și întreabă:

– Ce se întâmplă cu James Bond și logodnica lui Thor?

Poreclele astea mă fac să zâmbesc și încă îmi amintesc de vremea când și le adresau ei înșiși. Mă uit în ochii iubitului meu, ochii aceia albaștri de care m-am îndrăgostit și răspund:

– Tatăl lui Mel a tras câteva sfori, pentru ca ea să poată lucra la consulatul Statelor Unite ca agent de securitate.

Văd expresia de surpriză a lui Eric și nu mă mir când îl aud zicând:

– Micuțo, și în cazul tău răspunsul ar fi același ca al lui Björn: „Nu!"

Măi..., măi...

Dacă e cineva care ar trebui să știe la ce rezultat nefericit ar duce asta, acela ar trebui să fie Eric Zimmerman, dar, înainte să am timp să răspund, adaugă:

– Și ar fi un „Nu" categoric.

Vai, ce râs m-a apucat!

Nu mă pot abține.

Fără nicio îndoială, râsul meu îi dă de înțeles neamțului meu preferat la ce mă gândesc și, după ce-mi dă la o parte de pe față o șuviță de păr insistă:

– Nu ți-aș da voie, știi asta, nu-i așa?

Mă uit la el...

Se uită la mine...

Zâmbesc...

Ridică din sprâncene...

Și, în cele din urmă, cu sângele spaniol care-mi curge prin vene, îi răspund:

– Ascultă, Iceman, dacă eu aș fi ea, în cele din urmă aș face ceea ce aș vrea. Și știi asta. Așa că bucură-te că nu sunt ea, sau ai avea o mare problemă, una din aia care te scoate din pepeni.

Eric zâmbește.

E clar că știe că ceea ce spun e adevărat, așa că-și apropie gura de a mea și șoptește, tentându-mă:

– Bucură-te tu că nu ești ea...

Zâmbesc ironic și, fără să-și ia privirea din ochii mei, Eric mă atinge ușor cu buzele lui ispititoare.

Mamă, ce joc necinstit!

Îmi suge buza de sus, apoi pe cea de jos și termină cu o mușcătură. Continuă să joace murdar! Și, înainte să mă sărute așa cum știe doar el, spune:

– Și tu, indiferent dacă-ți place sau nu, ai avea o mare problemă din aceea care te scot din pepeni.

Mă grăbesc să-l sărut. Nu pot să mă gândesc la ceea ce a spus. Mă rog, pot, dar nu vreau să o fac acum. Vreau doar să mă sărute și să mă facă să mă simt la fel de specială cum o face mereu.

Gurile noastre se întâlnesc, așa cum se întâmplă de zeci de ori pe zi, când îl auzim pe Björn care ne strigă. Când ridicăm privirea, îi vedem pe el și pe Mel în picioare.

– Dacă ne scuzați un minut, Mel și cu mine trebuie să mergem în biroul meu să stăm de vorbă.

– Nu. Acum nu, răspunde ea.

Când o aude, el zâmbește și spune uitându-se la ea:

– Nu sunt militar, dar am și eu artileria mea, care te poate face să-ți schimbi opțiunea.

– Acum?! protestează Mel.

Convins de ceea ce spune, Björn se uită la logodnica lui.

– Da, Mel, acum! rostește el

Mă apucă râsul, în timp ce prietena mea îl maschează pe al ei. Amândouă știm prea bine ce se va întâmpla în acel birou.

– Björn, continuă Mel, sunt copiii, Pipa, Eric și Jud; nu crezi că e un moment nepotrivit?

Dar Björn o ia în brațe, se uită la noi și spune:

– Ne întoarcem imediat.

Scanned with CamScanner

Eric încuviințează...

Eu zâmbesc...

Mel își dă ochii peste cap...

Iar Björn ne face cu ochiul în timp ce pleacă.

Două secunde mai târziu, când prietenii noștri dispar, Eric mă privește și-mi spune amuzat:

– Ce părere ai dacă mergem să vedem ce fac Pipa și copiii?

Încuviințez calm, îl sărut și șoptesc:

– Aș prefera să facem altceva.

– Nu te saturi niciodată, șoptește el zâmbind.

– Doar de tine, nuanțez eu când îl aud.

Încântat, iubitul meu îmi dă o pălmuță la fund și, ridicându-se cu mine în brațe, spune, în timp ce se îndreaptă spre sala de jocuri:

– Momentan, să ne comportăm ca niște părinți responsabili, care sunt în vizită în casa unor prieteni și, când suntem singuri, îți voi arăta cât nu mă satur eu de tine.

Zâmbesc amuzată. Fără îndoială, amândoi suntem niște nesătui.

10

La câțiva metri de ei, și în aceeași clădire unde se afla și apartamentul lui, Björn deschidea ușa cabinetului de avocatură.

Fiind duminică, nu era nimeni, biroul era gol și, fără să-i dea drumul brațului lui Mel, trece printre birourile angajaților până când ajunge la ușa biroului său.

Mel îl privește și șoptește încruntată:

– Björn, ceea ce faci tu este incalificabil.

Avocatul suspină.

Dacă era ceva ce-i plăcea la Mel era aerul ei atât de războinic și, după ce pune mâna pe clanță, o privește în ochi și spune:

– Ți-am spus că, de câte ori te voi auzi vorbind despre acest subiect, se va întâmpla asta, așa că...

– Dar avem invitați, îl întrerupe ea.

Björn zâmbește.

Mai mult decât invitați, Eric și Jud făceau parte din familie și ei nu se vor speria de ce urma să facă.

– Nu se vor scandaliza, răspunde. Tu și cu mine trebuie să vorbim.

– Dar, Björn...

– Intră în birou.

Mel oftează.

Björn voia să vorbească sau voia altceva?

Se gândește la Eric și la Jud.

Știa foarte bine că ei nu vor fi scandalizați de absența lor.

Nu era prima dată când, chiar dacă erau împreună cu copiii, una dintre perechi lipsea pentru câteva minute și se întorcea la scurt timp, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Cel mai bun lu-

Scanned with CamScanner

cru al unei astfel de prietenii era că nu trebuiau să ascundă nimic. Se știa totul. Nu trebuiau să disimuleze.

Văzându-i atitudinea, care-l fascina, Björn avu chef să zâmbească. Știa că, în cele din urmă, Mel va face ceea ce avea chef, dar trebuia să-i demonstreze că el nu era de acord. Nu voia să se separe de ea nici măcar o singură zi și cu atât mai puțin să se gândească că va avea o viață plină de schimbări și absențe. În mod ciudat, asta îl făcea să fie gelos. Își amintea de o perioadă în care nu voia să știe nimic, pentru că era conștient că, atunci când apărea locotenentul Parker, bărbații o priveau într-un fel pe care el nu era dispus să-l suporte.

Cu un aer supărat, Mel intră în birou. Se oprește înainte să ajungă la masă, iar Björn o apucă de braț ca să o ducă mai departe. Ea abia dacă se mișcă. Atunci, el se decide să-și schimbe planul și o ia prin surprindere: când se îndreaptă spre masă, își trage scaunul și se așază liniștit.

– Stai jos, îi spune. Trebuie să vorbim.

Expresia de surprindere a lui Mel când vede clar că aveau să stea de vorbă e mai mult decât evidentă. Cu câteva ore mai devreme, la ultima discuție pe acest subiect, Björn îi spusese că data viitoare când avea să mai pomenească acest subiect vor avea o conversație serioasă și chiar așa avea să fie. Așadar, avocatul nu-și schimbă atitudinea și insistă:

– Mel, te-am rugat să iei loc.

Uimită de faptul că într-adevăr aveau să stea de vorbă, ea merge până la masă. Se așază în fața lui și, sprijinindu-se cu grație de spătarul scaunului, ridică bărbia și spune:

– Foarte bine. Să vorbim.

Björn face același lucru. Se lasă pe spătarul scaunului și o privește.

– Mel, începe el, nu vreau să o faci și știi foarte bine de ce.

Ea închide ochii, dă din cap că nu și mormăie încruntându-se:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Björn, iar te apucă geloziile?

El nu răspunde și Mel continuă:

– Am fost înconjurată de sute de bărbați o bună bucată de vreme și am știut să am grijă de mine tot timpul.

– Nu mă îndoiesc de asta, dar acum ești cu mine și nu vreau să fii cea care să apere pe cineva, când eu sunt cel care vrea să te apere pe tine.

– Dar, Björn, cred că...

– Am spus nu, insistă el. În plus, cu ceea ce câștig eu dacă sunt printre în cabinetul de avocatură nu vei avea nevoie...

– Haide, omule, nu mă lua iar cu lucrurile astea, mormăie Mel, amintindu-și conversația cu Gilbert Heine. Bine..., știu că vei câștiga o mulțime de bani dacă intri în afurisita aia de firmă, dar nu avem nevoie. Deja o ducem foarte bine, nu?

– De unde ai scos-o pe asta cu „afurisita aia de firmă"?

Mel a început să ofteze. Trebuia să fie sinceră cu el, dar, omițând ceea ce îi spusese Gilbert, să nu-i facă rău, îi povestește tot ceea ce Louise îi spusese referitor la locul acela și la corupție. Björn asculta. Când ea termină, el spune:

– Bârfe, iubito. Este normal ca ea să fie supărată pe Jonas dacă știe că umblă cu alte femei, dar de aici și până la a da vina pe biroul de avocatură, cred că...

– Dar, Björn...

Avocatul ridică mâna și răspunde cu un aer ferm:

– S-a terminat. Nu am chef să vorbesc de Johan și de Louise, pentru că nu mă interesează problemele lor personale, dar, da, vreau să vorbesc despre noi și pentru nimic în lume nu vreau să lucrezi acolo unde intenționezi, ne-am înțeles?

– Björn...

El, disperat de insistențele logodnicei, întreabă:

– Printre acești tovarăși vechi cu care ai putea lucra din nou este vreunul cu care ai avut vreo relație?

Întrebarea o ia prin surprindere. Bineînțeles că exista posibilitatea să apară vreun coleg cu care să fi avut o legătură. Ea însăși îi povestise, așa cum și el îi povestea totul ei și, cum nu voia să-l mintă, îi spune:

Scanned with CamScanner

– Știi că da. De unde ai scos-o pe asta?

Conștient de toate lucrurile care erau în joc în această conversație, cu atât mai mult când era vorba despre o femeie ca Mel, Björn răspunde calm:

– Uite ce e, iubito, am fost invitat la diverse defilări de modă, petreceri și evenimente, la care am refuzat să merg ca să nu te superi tu, dar știi asta, nu?

– Nu-ți bate joc de mine, 007. Ce vrei să spui cu asta?

Dispus să spună tot ce avea pe suflet și nu putuse spune până acum, el continuă:

– Vreau să spun că, dacă pe tine te deranjează să mă întâlnesc cu vechi cunoștințe, eu n-ar trebui să fiu preocupat că tu vei face din nou pe Superwoman printre atâția masculi?

Mel tăcea.

Neamțul avea dreptate.

De când erau împreună, Björn o făcuse să simtă cât de specială era pentru el, și chiar de față cu ea dăduse de înțeles oricărei femei care se apropiase de el că era logodit și indisponibil. Dacă mergea la o petrecere, mergeau împreună. Dacă mergea la o defilare de modă, Björn evita să rămână singur cu modelele, iar atunci când făceau sex cu alții, niciodată nu o făcea să se simtă prost, pentru că, chiar și în acele momente, îi dădea de înțeles că era unică și de neînlocuit.

– Ascultă, Björn. Referitor la această slujbă...

– Practic, mă preocupă siguranța ta, i-o retează el. În ceea ce-i privește pe bărbații cu care vei lucra, or fi buni și așa cum spui tu, dar crezi că te vor respecta și că nu vor face comentarii malițioase?

Mel zâmbea. Cunoștea câțiva asemenea agenți de securitate și, fără îndoială, atunci când o vor vedea îi vor spune tot felul de chestii, și nici nu se îndoia că unii dintre ei nu vor încerca să se dea la ea de dragul vremurilor trecute.

– Chiar și tu zâmbești, de ce?

– Păi să vedem, iubitule, sunt bărbați și...

– Tocmai pentru că sunt bărbați ca mine, știu despre ce vorbesc, și din acest motiv răspunsul meu e că nu vreau să mergi, pentru că nu vreau să fii singură cu ei.

– Dar...

– Fără niciun dar!

– Björn...

El zâmbea. Ajunsese la momentul limită la care voia să ajungă:

– Să facem un troc. Tu-mi dai, eu îți dau.

Mel se gândește. Putea fi o idee bună, așa că era de acord.

– Fie. Ce vrei?

– Orice? întreabă avocatul cu îndrăzneală.

Mel își atinge părul scurt și rebel și spune:

– Dacă asta te face să te simți mai liniștit, cu siguranță, iubitule!

Zâmbetul lui Björn devine și mai larg și, brusc, ea își dă seama încotro bătea brunetul. Se lasă în față, se sprijină de masă și șoptește:

– Ești un șmecher.

– De ce? întreabă el și râde amuzat.

– Pentru că știu bine ce îmi vei cere și mi se pare urât din partea ta.

– Și ce vreau să-ți cer? întreabă el și râde din nou, conștient de faptul că logodnica lui avea dreptate.

Mel se agită pe scaun, oftează și spune, în timp ce făcea semn cu degetul:

– Îmi vei cere să mă mărit cu tine și să facem un micuț Spiderman, care să se numească Peter, nu-i așa?

Neamțul zâmbi. Nimic nu i-ar fi făcut mai multă plăcere și se amuză:

– Păi, dacă te numești Parker, draga mea.

– Björn..., protestează ea, conștientă de cât îl admira pe Peter Parker, alter-egoul lui Spiderman. Ceea ce mă deranjează cel mai mult este că, dacă ne căsătorim, imbecilul de Gilbert Heine va

Scanned with CamScanner

crede că o facem ca să-i îndeplinim una dintre dorințele sale ab-surde, legate de cabinetul lui de avocatură.

Când o aude, Björn se încruntă.

– Știi că nu-i adevărat, răspunde el. Eu niciodată nu ți-am cerut să te căsătorești cu mine din acest motiv. Dacă ți-am cerut-o e pentru că te iubesc și vreau să fii soția mea... De unde ai mai scos-o și pe-asta?

Conștientă că nu i-a povestit discuția pe care o avusese cu bărbatul, Mel oftează și, până să apuce să spună ceva, Björn continuă:

– Știi că mi-ar face plăcere să mă căsătoresc cu tine, dar, draga mea, îmi pare rău să-ți spun, nu asta este ceea ce-ți voi cere.

– Nu? întreabă ea uimită.

– Nu. Nu asta.

– Și, dacă nu e asta, atunci, ce e?

Lui Björn îi făcea o deosebită plăcere să-i vadă expresia de uimire. Nu-și dorea nimic mai mult decât să se căsătorească cu ea și, ezitând, zice:

– Fie. Te-am mințit. Vreau să te căsătorești cu mine.

– Știam eu..., vezi că știam eu, mormăie Mel, care nu gusta glumele.

Avocatul, amuzat, o aude vociferând. Ia telecomanda combinei muzicale și o pornește. Alege melodia 3 și se aude *Quando, Quando, Quando*, varianta lui Michael Bublé.

– Acum și muzică..., spune Mel.

Cântecul minunat și romantic umplu camera. Björn, care nu avea de gând să renunțe, îi face cu ochiul, o ajută să se ridice și începe să fredoneze:

– *Quando..., Quando..., Quando...*

Fostul locotenent oftează și, până să apuce să zică ceva, el o îmbrățișează, o lipește de el ca să danseze împreună și șoptește:

– Pot fi foarte convingător atunci când îmi propun; știi, nu-i așa?

Mel încuviințează. Dacă era cineva care putea obține ceva de la ea, acela era Björn. Acest nemernic de avocat, cu romantismul și

felul său de a o privi, reușea uneori să o determine să facă lucruri de neconceput, deși încă nu reușise să o convingă să meargă la altar.

Mel se lăsă dusă de muzică și se pregătea să spună ceva, când el îi murmură la ureche:

– Stăm împreună deja de doi ani. Mi-ai cerut timp și eu ți l-am dat. Știi că te ador, că sunt leșinat după prințesica mea și...

– Ăsta e șantaj.

Björn zâmbi. Nu exista o altă cale când era vorba de ea.

– Știu, iubito, dar dacă tu vrei ca eu să cedez la anumite lucruri, trebuie să cedezi și tu la altele. Știi că mor de nerăbdare să mă căsătoresc cu tine și cel mai minunat lucru dintre toate e că undeva acolo, în adâncurile ființei tale, și tu mori de nerăbdare să te măriți cu mine, așa-i că am dreptate?

Mel zâmbi fără să vrea.

– Ești un închipuit, 007. Și dacă nu știi încă, îți amintesc că petrecerile în ținută de gală nu mă interesează. Dacă într-o bună zi ne vom căsători, o voi face în blugi și vom sărbători cu câteva beri.

Björn, care era conștient de asta, nu putea decât să zâmbească.

– Tu, Sami și cu mine. Noi trei suntem o familie, o minunată familie și, ca un avocat ce sunt, vreau doar să fac lucrurile oficiale. Haide..., spune „da" și vom încerca să o facem într-un fel care să ne placă amândurora.

– Un șantajist emoțional..., asta ești.

– Iar tu ești minunată.

Mel se uită la prespapierul pe care Björn îl are pe birou. „Dacă îl pocnesc cu asta în cap?" se întrebă ea.

Dansează împreună pe ritmurile acelei melodii minunate, fără să spună un cuvânt, până când pe fața ei apare un zâmbet. Îi e imposibil să lupte împotriva lui Björn și a propriei inimi, așa că îl privește și îi spune:

– De acord. Mă voi căsători cu tine.

Atunci, el se oprește brusc.

– Repetă ce ai spus, îi cere.

Scanned with CamScanner

Mel își dă ochii peste cap și repetă:

– De acord. Mă voi căsători cu tine anul ăsta, deși pentru moment data rămâne să fie stabilită.

Și adaugă:

– Dar o voi face în blugi.

Plin de mândrie pentru că și-a atins scopul, avocatul zâmbește și tocmai se pregătea să spună ceva, când ea îl întrerupe ca să precizeze:

– Și, bineînțeles, pentru moment, piticul chel și fără dinți, pe care vrei să-l numim Peter Parker, va trebui să aștepte pentru că vreau să lucrez ca agent de securitate, ne-am înțeles?

Björn zâmbește încântat. Fără îndoială, obținuse o parte din ceea ce voia și, dorindu-și ca Mel să lase deoparte cea de-a doua parte a pactului, spune în șoaptă:

– Cât voi trăi nu voi uita acest moment.

Ea își dă ochii peste cap, dar, incapabilă să se abțină să nu zâmbească, declară:

– Nici eu.

Corpurile lor se ating, iar Mel se desprinde de el și se așază pe masa din biroul viitorului său soț.

– Ce ai spune dacă am semna acest pact înainte de a ne întoarce la invitații noștri? întreabă ea.

– Parker ești foarte șmecheră, murmură Björn amuzat.

– Știu, dar mai știu și că îți place să fiu așa, afirmă ea zâmbind.

Björn surâde fericit.

– Să ne aștepte! exclamă și își desface cămașa.

Câteva momente mai târziu, haina lui zboară, bluza ei aterizează pe unul dintre scaune și pantalonii amândurora pe jos, în timp ce vocea lui Michael Bublé cânta. Dezbrăcată, Mel se întinde pe masă și fără niciun preambul își deschide picioarele pentru el. Văzând ceea ce-i oferă ea, Björn începe să geamă, se apropie de ea și șoptește trecându-și degetele peste umezeala labiilor ei:

– Te-aș mânca toată, dar mă tem că, de data asta, trebuie să fim rapizi.

Și, fără să mai adauge altceva, se pune între picioarele ei și o penetrează rapid.

Când îl simte pe Björn înăuntrul ei, Mel se arcuiește deasupra mesei și geme de plăcere, în timp ce el se lipește de ea și începe să o asalteze cu mișcări puternice.

Sunetul corpurilor lor care se ciocnesc se aud cu ecou în biroul tăcut. Björn își pune atunci mâinile pe pieptul ei, îi atinge sânii și, după ce se apleacă, ca să ajungă mai bine la ei, îi ia în gură și, fără să se oprească din mișcările de asalt, îi mușcă încetișor până când gemetele lui Mel îl scot din minți.

Avocatul vibra, în timp ce ea tremura și, înnebunit, se îndreaptă, o apucă de picioare, și le pune pe umeri și, privind-o, îi spune pe un ton senzual:

– Îmi place să ți-o trag, locotenente Parker.

Fostul locotenent încuviințează. Să-l audă spunând asta în acel moment i se pare sexy. Foarte sexy.

Extazul provocat de ceea ce el făcea și-i spunea o lasă fără putere, așa că se abandonează în voia momentului, se agață de masă și continuă să geamă de plăcere. Björn e teribil de sexual.

Fără să se oprească, neamțul continuă până când ea, atingând orgasmul, începe să strige.

– Björn...

Să-și audă numele din gura ei, în timp ce se zvârcolește de plăcere e unul dintre lucrurile care-i plac cel mai mult. Să o privească și să îi admire plăcerea de pe chip, nu-l poate decât excita și mai tare, până când, câteva secunde mai târziu, după ce se înfige cu putere în ea și o face să țipe din nou în culmea extazului, avocatul ajunge și el la orgasm.

Cu respirația întretăiată, Björn dă jos picioarele lui Mel, cu grijă și, lăsându-se peste ea pe masă, șoptește epuizat:

– Doamnă Hoffmann, te voi face foarte fericită.

Scanned with CamScanner

Zece minute mai târziu, odată îmbrăcați, se întorc în casă ținându-se de mână. Văzându-i, Eric și Jud zâmbesc și se bucură de minunata veste.

Va fi o nuntă!

11

Să ieși cu copiii, și cu atât mai mult cu patru, e mereu o aventură, mă gândesc epuizată.

După ce bag copiii în mașină, o privesc pe Pipa și o întreb:

– Ești bine?

Biata de ea, care are un suflet bun ca pâinea caldă și o figură de călugăriță, mă privește și răspunde:

– Da. Mulțumesc, Judith.

Când se asigură că toți suntem bine, Eric, omul meu, pornește motorul mașinii.

– Mel și Björn deja ies din garaj, spun. Ține-te după ei.

– Mergem la restaurantul lui Klaus?

Încuviințez, iar iubitul meu răspunde punându-mi mâna pe genunchi:

– Atunci, stai liniștită, micuțo, știu cum să ajung.

Zâmbesc. Sunt fericită și, când aud primul scâncet al micuței mele plângăcioase, mă întorc spre ea și încep să-i cânt: *Soy una taza, una tetera, una cuchara, un cucharón*[8]. Fetița tace. Îi place să-i fredonez acest cântecel, așa cum micuțului Eric îi place să i-l cânt pe cel despre tăieței[9].

Am trecut de la a asculta Aerosmith la a cânta cântecele care de care mai prostești, dar care copiilor mei le plac. Ce face viața din om!

Flyn, care ar putea să mă ajute, nu o face. Preferă să privească pe geamul mașinii și să ne ignore pe mine și pe copii.

---

8. „Sunt o cănuță, sunt un ceainic, o lingură, un polonic", versuri ale melodiei *Soy una Taza*, interpretată de Grupo Encanto. *(n. red.)*
9. Cântec pentru copii, interpretat de Grupo Encanto. *(n. tr.)*

Scanned with CamScanner

Douăzeci de minute mai târziu, epuizată de atâta lingură și polonic, când ajungem la restaurant, Eric parchează și atunci plângăcioasa de copilă adoarme.

Parcă n-am făcut-o eu!

Veseli, ieșim din mașină. Ne face tuturor plăcere să mâncăm la restaurantul lui Klaus. Cu grijă, o iau pe fetiță și o pun în cărucior, ei, în timp ce mormăi.

– La naiba, iar am făcut-o de oaie cu copilul ăsta!

Văd că Eric zâmbește.

Mă privește..., își privește fetița și, când Flyn iese din mașină cu fratele său și cu Pipa alergând în urma lor, șmecherul îmi spune:

– Cum era cântecul?... Sunt un polonic...

Amândoi ne prăpădim de râs. Tot timpul are efectul ăsta cântecelul!

Când ajungem lângă Mel, Björn și Sami, aceștia se uită la copilă.

– Da, spun, monstruleţul a adormit.

Eric zâmbește, la fel și Björn, iar Mel șoptește:

– Când o să se trezească, o să ne termine!

Râdem din nou. Hannah, pe cât e de frumoasă când e adormită, pe atât e de agitată și plângăcioasă când e trează și, fără îndoială, când se va trezi, așa cum spune Mel, o să ne dea de furcă!

Când intrăm în restaurant, Klaus ne vede și zâmbește, iar Sami, care-și adoră bunicul, căruia-i spune *lelu*, o ia la fugă spre el.

– *Lelu...*, *lelu...*, am venit.

Bărbatul se apleacă fericit și o privește pe fetiță.

– Ce face prințesa mea? întreabă.

Micuța, căreia îi place la nebunie să i se spună prințesă, își atinge coroana aurită și răspunde:

– Bine, dar vreau apă pentru că mi-e foarte sete și tati mi-a zis să-ți cer ție apică. Îmi dai apică?

Klaus, care e topit după ea, se conformează imediat și-i dă fetiței ce-i cere. Odată ce micuța are paharul cu apă, îl văd pe Klaus cum se uită la micuțul meu și întreabă din nou:

– Și Superman ce face?

Spre deosebire de Sami, Eric e mai zgârcit cu cuvintele. Fără îndoială e un Zimmerman, așa că doar dă din cap. Când văd gestul lui Klaus, mă amuz și răspund:

– Asta înseamnă foarte bine.

Bărbatul zâmbește și, câteva secunde mai târziu, ne salută pe toți. E fericit că suntem acolo și, ca întotdeauna, remarc dragostea pe care i-o poartă fiului său Björn și lui Mel, după care e topit.

Câteva secunde mai târziu, ne îndreptăm spre masa pe care ne-a rezervat-o. Björn trage două scaune înalte pentru Sami și pentru Eric, și mă întreabă:

– Vrei unul și pentru Hannah?

Cu drag, mă uit la frumoasa mea adormită și răspund:

– Momentan, nu. Să lăsăm monstruleţul să mai doarmă.

Printre râsete, ne așezăm, în timp ce Björn și Mel îl trag deoparte pe Klaus ca să-i dea vestea cea bună despre nuntă. Mă uit la ei cu curiozitate, îi observ și mă emoționez când văd că bărbatul își îmbrățișează mai întâi fiul și apoi pe Mel. Fără îndoială, vestea l-a bucurat.

O jumătate de oră mai târziu, Hannah se trezește și, după mai multe chicoteli, începe concertul său de plânsete. Rapid, Klaus îi duce biberonul la bucătărie, ca să-l încălzească, îl aduce înapoi și, aproape fără să respire, Hannah se pune pe mâncat, în timp ce tatăl ei o privește cu o expresie de fericire tâmpă.

Dar, cum termină de mâncat, fetița se pune din nou pe plâns, și, la cele din urmă, buna Pipa, care a mâncat în timp ce eu îi dădeam să mănânce monstruleţului, o pune pe micuță în cărucior și iese să facă o plimbare cu ea pentru ca noi, restul, să ne putem bucura de un moment de liniște. Flyn merge cu ea. Compania noastră îl plictisește.

Când iese din restaurant, văd că Mel se uită la Björn și-l întreabă:

– Ei, te-a făcut monstruleţul să-ți piară cheful de a mai avea copii?

– Hei, ai grijă ce spui despre fetița mea, se prostește Eric.

Acesta îi răspunde cu zâmbetul lui încântător:

Scanned with CamScanner

– Dumnezeule... și, arătând spre micuța mea spune: Ei au un Superman, iar eu vreau un Spiderman. Un micuț Peter Hoffmann Parker.

Mel își dă ochii peste cap, iar eu izbucnesc în râs.

Brusc, telefoanele lui Eric și al lui Björn încep să vibreze de la mesaje. Soțul meu le aruncă o privire și spune:

– Alfred și Maggie ne informează că organizează o petrecere privată la conacul de la țară pe care-l au lângă Oberammergau.

– Da, spune Björn, lăsând mobilul. Și eu tocmai am primit mesajul.

– Oberammergau este satul ăla care pare scos dintr-o carte de povești? întreb eu, iar Eric încuviințează.

Când mă aude, Mel devine interesată, iar eu îi explic că Eric și cu mine am petrecut un sfârșit de săptămână în acel loc incredibil. Prietena mea rămâne surprinsă când îi spun că acolo am văzut casa Scufiței Roșii și pe ce a lui Hansel și Gretel.

Atunci Björn zâmbește și murmură, în timp ce-și întoarce privirea spre iubita lui:

– Mmm..., ar fi tentant să te deghizezi în Scufița Roșie, locotenente.

Râdem toți patru când Mel, care nu a asistat niciodată la una dintre aceste depravate petreceri private, întreabă:

– Cine sunt Maggie și Alfred?

Eu zâmbesc. Încă îmi amintesc prima dată când am auzit vorbindu-se despre ei. Eram la Zahara de los Atunes, în minunata casa a Fridei și a lui Andrés. Mă uit la prietena mea și răspund, în timp ce mă joc cu inelul pe care Eric mi l-a făcut cadou:

– Un cuplu foarte interesant, care odată la ceva vreme organizează niște petreceri tematice foarte private.

– Tematice? întreabă Mel curioasă.

Eric și Björn zâmbesc.

– Se împlineau deja doi ani de când nu mai organizaseră nimic din cauză că Alfred a fost bolnav, explică iubitul meu, dar se pare că și-a revenit și acum au chef de distracție.

– Mă bucur foarte tare că Alfred e mai bine, spun.

Mel ne privește așteptând ca unul dintre noi să mai adauge ceva și, în cele din urmă, spun:

– Eu am fost doar la două petreceri organizate de ei. La ultima, tema era preistoria, dar la prima la care am fost trebuia să mergem îmbrăcați ca în anii douăzeci. Am fost cu Frida și Andrés. Ei erau deghizați în gangsteri, iar noi purtam *flappers*[10]!

Mel zâmbește, știe ce înseamnă *flapper*, iar Björn spune:

– La acea petrecere te-am cunoscut.

Eric încuviințează...

Björn zâmbește... Să-mi amintesc acea primă dată și ce s-a întâmplat cu Eric și cu Björn acolo, încă mă înfierbântă și, zâmbind, spun, când observ ca nimeni nu ne poate auzi:

– Fără îndoială, petrecerea aceea a fost un moment de cotitură în materie de sex; îmi amintesc de ea ca de ceva foarte special. Doar mă gândesc și mă excit.

Eric zâmbește.

La fel și Björn. Ce obraznici! Iar Mel, care înțelege zâmbetul, întreabă fără urmă de gelozie:

– Înainte de petrecerea aceea nu făcuseși nimic... nimic?

Acum eu sunt cea care zâmbește.

– Cu câteva zile înainte, avusesem prima mea experiență cu Frida și Andrés, acasă la ei, răspund. Și, înainte de asta, Eric, șmecherul ăsta blond, care acum râde și se uită la tavan, m-a păcălit la un hotel din Madrid. M-a legat la ochi, a pus o cameră să înregistreze și m-a făcut să cred că el era cel care se juca cu mine, când, de fapt, cea care o făcea în realitate era Frida.

– Nu mai spune! exclamă Mel.

Amintirea acelui moment petrecut împreună mă face să râd.

10. Rochii scurte, drepte, cu bretele și acoperite cu franjuri, specifice anilor 1920. Moda aceasta a marcat o întreagă generație de femei occidentale, care au îmbrățișat un stil de viață privit de mulți la vremea aceea ca fiind unul scandalos și imoral. *(n.red.)*

Scanned with CamScanner

– Nici nu pot să-ți spun ce furioasă am fost când am văzut înregistrarea. Voiam să-l omor!

Eric zâmbește din nou, se apropie de mine și spune:

– Dar spune tot, iubito. Înainte de asta te-am întrebat dacă vrei să te joc așa cum voiam eu și ai spus că da.

Suspin amuzată, evident că-mi amintesc!

– Câteva secunde mai târziu, am repetat întrebarea și ai spus din nou da, cu singura precizare că nu voiai sado.

– Ce mai șmecher! râde Mel.

– Întrebarea nu a fost o capcană, spune Björn.

Când aud asta, suspin din nou. Dar ca să-i fac să înțeleagă o dată pentru totdeauna supărarea pe care am simțit-o în acel moment, îi privesc și le spun:

– Fie, aveți dreptate, el a întrebat. Dar imaginați-vă că, într-o bună zi, Hannah sau Sami, iubitele voastre fete, vor cunoaște niște bărbați și se vor trezi în aceeași situație. Ce părere ați avea?

– Îl omor, declară neamțul meu.

– Îi smulg capul, afirmă Björn.

Mel și cu mine ne privim și ne prăpădim de râs auzindu-le răspunsurile primitive, în timp ce ei se uită foarte serioși la noi. Exemplul meu nu le-a plăcut deloc, dar insist:

– Și de ce i-ați omorî sau le-ați smulge capul? Dacă ei ar fi întrebat același lucru, la fel cum m-a întrebat și Eric pe mine... Și ei ar putea răspunde ca tine și...

– Bine..., bine..., mi-o retează iubitul meu, cât se poate de serios, luându-l în brațe pe micuțul Eric. Să schimbăm subiectul.

– Da, mai bine, spune Björn, aranjându-i coronița fetei lui.

– Ce diferit se vede totul când ești tăticuț, nu-i așa, masculilor? se amuză Mel și mă face să râd.

Apoi adaugă:

– Că vă place sau nu, într-o bună zi, fetițele voastre, care sunt și ale noastre, se vor bucura de sex așa cum o facem și noi și sper să se bucure mult..., mult..., mult.

Amândoi se privesc. Nu spun nimic. Fără îndoială, nici măcar nu vor să se gândească la ceea ce spune Mel.

Surprinsă de reacțiile lor, mă uit la ei și zâmbesc pentru că știu că acest exemplu i-a făcut, în sfârșit, să înțeleagă ceea ce în alte dăți nu au înțeles. Fără îndoială, Eric m-a întrebat, dar întrebarea lui era retorică și, chiar dacă aș repeta de o mie de ori acea experiență, să privesc înregistrarea m-a făcut să nu știu ce să cred sau să zic.

Fără îndoială, cum nu vreau să mă mai joc cu mințile lor de masculi posesivi, schimb subiectul:

– Ați mai vorbit cu Dexter?

Björn confirmă și, după ce bea din bere, spune:

– Chiar ieri am vorbit cu el și mi-a spus că botezul e peste două săptămâni. Să vezi când o să afle despre nunta noastră.

Zâmbim cu toții și atunci Mel spune, ca să-l enerveze pe Björn:

– Mexic! Ce chef am să merg.

– Mexic? Și cu nunta noastră cum rămâne? protestează el, iar când o vede zâmbind, șoptește: Ești foarte șmecheră, și o să mi-o plătești.

De câte ori îmi amintesc luna mea de miere acolo, nu mă pot abține să nu zâmbesc. Riviera Maya. Hotel Mezzanine. Eric și cu mine. Of..., ce momente și ce bine m-am simțit! Ce n-aș da să mă întorc acolo.

Dar de data asta călătoria va avea alt scop și nu vom mai fi singuri, mă rog, vom fi oarecum singuri.

Dexter și Graciela au devenit părinți. Pentru că el nu putea avea copii, au căutat o bancă de spermă, iar câteva luni mai târziu a apărut și rezultatul sub forma lui Gabriel și a Nadiei, niște gemeni minunați.

– Nici nu vreau să-mi imaginez cum se descurcă Dexter și Graciela cu gemenii.

– Îți spun eu, răspunde Björn râzând. Sunt epuizați!

Eric zâmbește, eu îi fac complice cu ochiul și mă apropii de el și-l sărut. Nu ratez niciodată un moment de fericire.

Scanned with CamScanner

12

Luni când mă trezesc, sunt în extaz. Merg la Müller!

În sfârșit, altceva decât să dau de mâncare, să curăț covoare și să cânt despre furculițe și tăieței.

Trăiască munca!

După ce fac duș, mă uit în dulap și mă decid să îmbrac un costum gri și o cămașă neagră. Când mă privesc în oglindă, îmi place ce văd. Îmi pun niște pantofi gri cu toc și sunt gata!

Cobor la bucătărie, unde Eric și Flyn iau micul dejun. Când intru, Eric nu spune nimic, dar Flyn, când mă vede îmbrăcată așa, și nu în blugi sau în capotul cu care umblu prin casă, mă privește cu surprindere și mă întreabă:

– Mami, unde te duci?

O salut pe Simona care iese din bucătărie cu două căni cu lapte pe care să i le ducă Pipei și, în timp ce-mi pun cafea în cană, răspund:

– La birou cu tati. Am o întâlnire.

Eric nu spune nimic, doar se uită în continuare în ziar. Atunci, Flyn, care nu-și ia ochii de la mine, întreabă surprins:

– Vei lucra la Müller?

Mă așez lângă el.

– Da, iubitule, îi răspund emoționată.

– De ce?

Iau o înghițitură de cafea, mă uit la Eric care mă privește pe deasupra ziarului și spun:

– Pentru că sunt o femeie căreia îi place să mai facă și altceva în afară de a sta în casă toată ziua și, dacă am șansa de a avea un serviciu, de ce să nu profit?

Flyn deschide gura ca și cum s-ar fi pregătit să spună ceva cu adevărat neplăcut.

– Și cine va avea grijă de Eric și de Hannah? întreabă.

Oftez. Altul pe care trebuie să-l conving... Cum pot, fără să mă enervez, îi spun:

– Pipa și Simona.

– Și pe mine cine mă va ajuta la teme?

– Păi, va trebui să te descurci singur, dar stai liniștit, voi avea timp să te ajut, pentru că voi lucra doar jumătate de zi.

– Dar vei fi obosită și sâmbăta dimineață nu vei mai avea chef să ieși cu mine să mergem cu motocicleta.

– Nu, răspund, mereu am chef să merg cu motocicleta.

– Nu-mi place că lucrezi, insistă el.

La naiba..., la naiba, ce-mi îngreunează lucrurile copilul ăsta încăpățânat. Nu voi răspunde. Nu îi voi face jocul sau vom sfârși prin a ne certa, așa cum am tot făcut-o în ultima vreme. Dar Flyn este un Zimmerman și, când iau o gură de cafea, zice:

– Nu vreau să mergi la muncă. Tata muncește pentru noi și-și petrece jumătate din viață la birou. De ce trebuie să o faci și tu?

Mă uit spre Eric, în speranța că mă va ajuta, și văd cum colțurile gurii i se ridică. Ce ticălos! Dacă mi-ar da și el o mână de ajutor cu discuția asta...

– Flyn, încep să spun, te asigur că...

– Vreau să stai acasă ca o mamă, insistă, lovind masa cu palma.

Măi..., măi..., măi..., în ce secol trăiește fiul meu?

Mă uit la el.

Mă privește răutăcios.

E crud. Voi sfârși prin a-l face chinez și ne vom certa, arătând amândoi aceeași cruzime, așa că explic pentru a-mi revendica drepturile:

– Flyn, noi, femeile, decidem ce vrem să facem în viața asta și te asigur că voi fi disponibilă pentru orice vei avea nevoie. Oricum, nu mi se pare în regulă să gândești ca un bătrân din secolul trecut, cum că mamele trebuie să stea acasă.

Scanned with CamScanner

– Asta cred eu.

– Păi, crezi foarte rău, spun. Eu nu te-am educat să gândești așa. Femeile și bărbații sunt ființe independente și cu aceleași șanse și, chiar dacă trăim într-un cuplu, tre...

– Nu vreau să lucrezi. Nu tu.

– Flyn, gata! exclamă Eric și, lăsând jos ziarul pe care-l are în mână, adaugă: Jud e deja suficient de mare să știe ce vrea sau nu să facă. S-a terminat cu ținutul cont doar de ce-ți dorești tu! Și uită de motocicletă și de restul lucrurilor.

Copilul oftează, se uită la noi și tace.

În cele din urmă, toți trei ne terminăm micul dejun în tăcere.

Excelent început de zi!

Douăzeci de minute mai târziu, îi spunem lui Norbert că nu e nevoie să-l ducă el pe Flyn: îl vom lăsa noi la școală, în drum spre birou.

Tăcerea continuă și în mașină, iar eu decid să pun muzică. Caut printre CD-urile pe care Eric le are în mașină și aleg să-l pun pe ultimul pe care i l-am făcut cadou: Alejandro Sanz.

Când vede ce iau, soțul meu mă privește și spune:

– Îmi place mult aia care zice „Nu mă părăsi"...

Râd. Știu la ce cântec se referă, dar când vreau să pornesc CD-ul îmi amintesc că e și Flyn cu noi în mașină și, încercând să fac ceva drăguț pentru el, caut albumul Imagine Dragons, trupa sa preferată, și-l pun.

Când începe să se audă *Demons*, îi caut complice privirea, dar el mă ignoră. Ce figură e și afurisitul ăsta de coreeano-german!

Când ajungem la școală, Flyn tot nu zice nimic. E supărat.

Încerc să-i înțeleg frustrarea, dar măcar o dată vreau și am nevoie ca el să mă înțeleagă. Când mă întorc, ca să-i zâmbesc și să-i urez o zi bună, el deschide portiera mașinii, coboară și o trântește fără a măcar să se uite la mine.

Asta îmi frânge inima. Îl iubesc mult pe Flyn, a fost un adevărat efort să-l fac să mă accepte și nu vreau să mă respingă.

Mă întristez. Îmi privesc copilul care deja este un adolescent slăbănog, mai înalt decât mine, prin geamul mașinii și nu am nicio

intenție de a ieși. De ce să o fac? Dacă aș ieși, l-aș face de rușine în fața prietenilor lui. Conștient de ceea ce simt, Eric mormăie:

– Jud, e un adolescent. Dă-i timp.

– Îi voi da tot timpul de care are nevoie, spun încercând să zâmbesc.

Cu o privire tandră, Eric zâmbește și pornește mașina, în timp ce eu observ că Flyn se îndreaptă spre un grup de fete și băieți pe care nu-i cunosc. Nu mai stă cu prietenul său Josh? Atitudinea lui se schimbă, la fel și mersul și, când să dăm colțul, fără să știu de ce, strig:

– Oprește!

Eric frânează brusc.

– Parchează, îi cer, mai repede, parchează.

Trage mașina lângă trotuar, iar eu deschid rapid portiera și cobor. La fel face și Eric, și, când ajunge în dreptul meu, întreabă îngrijorat:

– Ce s-a întâmplat? Ce e?

Când îi văd expresia, îmi dau seama ce spaimă i-am tras.

– Vai, iubitule, iartă-mă, spun. Vreau să știu dacă Elke, noua prietenă a lui Flyn, e în grupul acela.

Eric înjură. L-am speriat rău, e clar. Brusc, îl văd că se încruntă și întreabă în timp ce-mi arată:

– Asta o fi?

Mă uit și rămân fără cuvinte.

Flyn, copilașul meu, morocănosul meu, se apropie de o fată blondă cu sânii mai mari decât ai mei, îmbrăcată într-o rochie foarte scurtă din blugi. O apucă, o trage spre el și o sărută pe gură.

Dar..., măiiii să fie!

Ce trăsnăi face băiatul meu și câți ani are fata asta?

Sărutul se prelungește, se prelungește și se lungește, apoi mâna lui Flyn ajunge pe fesele ei, pe care le strânge. Atunci îl aud pe Eric care declară amuzat:

– Asta e băiatul meu!

Scandalizată de ceea ce tocmai am văzut, cu inima gata să-mi sară din piept, mă uit la soțul meu și-l întreb uimită:

Scanned with CamScanner

– Dar ce vârstă are Elke?

Eric ridică din umeri și, când vrea să-mi răspundă, spun:

– Cu cel puțin doi ani mai mare ca Flyn.

– I-or fi plăcând mai mature, se amuză obraznicul.

Zâmbetul lui mă enervează. Oricât de dezvoltat fizic ar fi, Flyn e un copil și, când văd că o sărută din nou pe blonda cu picioare lungi și sânii mari, mormăi:

– Pentru numele lui Dumnezeu, știi cu ce boli se poate alege sărutându-se așa?

Eric izbucnește în râs. Mă ia de mână, mă duce la mașină și-mi deschide portiera.

– Haide, să mergem! spune.

– Îmi plăcea mai mult Dakota, mormăi fără să mă mișc.

Iubitul meu zâmbește și insistă:

– Haide, cloșcă ce ești, fă-mi plăcerea și intră în mașină.

Mă uit la Flyn pentru ultima oară și văd că nu se oprește din a o săruta pe blondă, mama lui de copil!

Mă urc în mașină, închid portiera și, când Eric vine și se așază lângă mine, mă întreabă cu un aer amuzat:

– Haide, iubito, de ce faci fața asta?

– La naiba, Eric, tu ai văzut ce am văzut și eu?

– Flyn e un adolescent care începe să descopere plăcerea de a săruta și a atinge o fată.

Râde și adaugă:

– Și, din ce văd, nu are gusturi rele când vine vorba de fete.

Să-i spun că e nesimțit, sau să nu-i spun?

Nu, categoric, nu voi spune nimic. E cel mai bine așa.

Dar, confuză încă de la cele văzute, îi zic:

– Trebuie să vorbești urgent cu el despre importanța prezervativului când are relații sexuale, ca să evităm viitoare probleme și boli, ne-am înțeles?

Eric izbucnește în râs. Îmi râde în față și, când își apropie gura de a mea, șoptește:

– Ești minunată, iubito... Absolut minunată.

După un sărut rapid, iubitul meu pornește mașina, pune CD-ul cu Alejandro, iar eu rămân în aceeași stare de uimire provocată de ceea ce tocmai am văzut.

O jumătate de oră mai târziu, ajungem la birou și lăsăm mașina în parcarea companiei. Eric își ia aerul de șef, de om rece, pe care îl cunosc încă de la începutul relației noastre, și, când mă ia de mână în ascensor, îl îndepărtez și-i șoptesc:

– Să ne purtăm ca niște profesioniști, dragule.

Asta îl surprinde. Se oprește și, încruntându-se și mai mult, îmi spune:

– Vrei să zici că nu o pot lua de mână pe soția mea?

Mă uit la el cu gura căscată.

– Eric, suntem la birou, vrei să mă iei de mână de fiecare dată când mă vezi?

– Nu, răspunde el sincer.

– Păi, atunci, înțelege ce-ți spun.

Și, după ce zic asta, îmi continui drumul spre lift. Doar sunetul tocurilor mele se aude cu ecou în parcarea goală, când îl aud că zice:

– Îmi place la nebunie cum îți vine costumul ăsta. Ești foarte sexy.

Zâmbesc când aud asta și, privindu-l, oftez conștientă că în ultimul an am pus cinci kilograme pe mine.

– Sunt expandată, dar costumul încă îmi vine.

Eric zâmbește, îmi arde repede o palmă la fund și șoptește:

– Mie îmi placi.

Vai, îmi vine să-l mănânc..., îmi vine să-l mănânc!

Ținând cont de cât de traumatizată sunt de afurisitele astea de kilograme, să-l aud că-mi spune asta mă încântă!

Când se deschide liftul, ne urcăm amândoi și Eric apasă pe butonul pentru etajul șase. Îl privesc și-l întreb:

– Nu mergi în biroul tău?

– Mai întâi te însoțesc la Mika.

Scanned with CamScanner

Când aud asta, oftez. Mă uit spre el și îi spun printre dinți:

– Eric, nici prin cap să nu-ți treacă să mergi cu mine acolo, ca și cum ai fi tatăl meu, pentru că vreau să fiu tratată ca Judith Flores. Mi-e destul că toată lumea știe că sunt soția ta, așa că nu mai e cazul să mergi cu mine pe post de paznic. Să fim niște profesioniști, te rog!

Trag aer în piept și insist:

– Știu exact unde e biroul și nu vreau să vii cu mine, ai înțeles?

Eric oftează la rândul lui. Ceea ce tocmai i-am spus l-a rănit și, cu un gest sec, văd că apasă butonul pentru etajul zece, acolo unde e biroul lui. Imediat mă simt prost pentru observația pe care i-am făcut-o, așa că mă apropii de el.

– Dragule, șoptesc, înțelege că...

– Domnișoară Flores, vă rog, răspunde el îndepărtându-se de mine, amintiți-vă că aici sunt domnul Zimmerman.

Se uită la mine și adaugă:

– Să ne comportăm ca niște profesioniști.

Vai..., vai..., vai..., ce chef am să-l ciupesc zdravăn. Dar în loc de asta încuviințez și, în tăcere, ajungem la etajul meu. Ce dură sunt!

Câteva secunde mai târziu, ușile se deschid și mă pregătesc să ies din lift, când mâna lui Eric mă oprește.

– După ce se termină întâlnirea cu Mika, să urci să-ți iei la revedere, să nu pleci fără să o faci, îmi spune fără să se apropie.

După ce spune asta, îmi dă drumul și ușile liftului se închid, iar iubitul meu dispare.

Când rămân singură, mă întorc, îmi netezesc sacoul și mă îndrept cu mers sigur către biroul în care lucrează Mika. Când ajung, secretara ei, care mă cunoaște, se ridică repede și-mi spune:

– Doamnă Zimmerman, Mika mi-a cerut să vă las să intrați imediat ce sosiți.

Zâmbesc. Încuviințez și, înainte să intru în birou, mă întorc și o întreb:

– Cum te cheamă?

– Tania, doamnă Zimmerman, spune ea cu un aer speriat.

Încuviințez. Trebuie să spun repede ceva sau fata asta va face un infarct, așa că zâmbesc și adaug:

– Tania, pe mine mă cheamă Judith. Ți-aș fi recunoscătoare dacă ai folosi acest nume, pentru că vom lucra împreună și va fi incomod să-mi spui mereu pe numele de familie al soțului meu, bine?

Tânăra dă din cap. Cred că nici măcar nu-și va aminti cum mă cheamă la cât e de agitată.

Mă întorc, bat la ușa biroului și, când Mika răspunde, intru. Nu mai e cazul să spun că Mika îmi place mult. Ne-am întâlnit pe la diverse petreceri ale firmei și este o tipă amuzantă, cu care îți face plăcere să stai de vorbă. Are cu vreo zece ani mai mult decât mine, dar se vede că e o femeie modernă, nu numai pentru felul în care se îmbracă, ci și pentru cel în care gândește.

Vorbim câteva momente și Mika îmi dă explicații despre departamentul de marketing de la Müller. Acesta este împărțit pe zone: concepere de piață, imagine, cumpărări, vânzări, design și inovație și, în cele din urmă, comunicare, zona în care voi lucra și eu.

Apoi îmi dă niște hârtii în care se specifică faptul că ne vom ocupa amândouă de această zonă, și mă bucur să văd că în aria noastră intră dezvoltarea de campanii de comunicare, evenimente, petreceri, rețele sociale și altele.

Zâmbesc fericită. Mă simt pregătită pentru toate astea și mă simt foarte mândră. Eric mă cunoaște foarte bine!

Imediat ce aflu postul pe care-l voi ocupa, mergem în biroul alăturat, lângă cel ocupat de Mika. Va fi biroul meu și-l privesc cu ochii cât cepele. Am propriul meu birou și mai are și fereastră!

Ura și iar ura!

– După cum vezi, spune Mika, Marguerite este în concediu medical din cauza unui accident domestic și nu se va întoarce vreo două luni.

– Vai! spun eu în șoaptă.

– Judith, pe masă e o paletă de culori. Înainte să pleci azi, spune-mi în ce culoare preferi să-ți zugrăvească biroul, bine?

– O să-mi zugrăvească biroul?

Scanned with CamScanner

Expresia mea de încântare surprinsă o face pe Mika să spună:

– Eric a cerut ca atâta vreme cât ocupi biroul ăsta să fie totul pe gustul tău.

– Bine, reușesc să spun emoționată.

Când ne întoarcem în biroul ei, îi sună telefonul, răspunde și, după ce închide, mă privește.

– Am o ședință. Organizez diferite târguri și...

– Pot participa și eu la ședință? o întreb direct.

Mika încuviințează încântată.

– Bineînțeles că da, spune zâmbind. Dă-mi câteva secunde să-mi iau lucrurile.

Cât timp aștept să-și adune niște hârtii de pe masă, îmi vibrează mobilul. Un mesaj de la Eric.

Tot cu Mika ești?

Zâmbesc și mă grăbesc să răspund:

Da. Acum voi intra într-o ședință cu ea. Sunt încântată!

Imediat ce-l trimit, aștept să primesc un răspuns, dar oricât de ciudat ar părea, nu-l primesc. Mă uit la telefon și înjur în gând, la ideea că, mai mult ca sigur, Eric va veni la ședință.

Când Mika și-a luat tot, merg alături de ea în direcția sălii de ședințe, în timp ce observ că sunt privită cu curiozitate de cei care mă recunosc. Zâmbesc cum pot. Nu vreau să se creadă că sunt o tipă rece și îngâmfată.

Când intru în sala de ședințe, Mika mă prezintă bărbaților de acolo ca Judith Flores, nu ca pe doamna Zimmerman. Îmi vine s-o pup pentru asta. Cred că și ea știe și, fără alte introduceri, le explică faptul că, din acest moment, ea și cu mine suntem la conducerea departamentului de comunicare.

Imediat ce au fost făcute prezentările, aflu că aceștia sunt de la sucursalele Müller din Elveția, de la Londra și din Franța, apoi începe

ședința la care eu asist tăcută și atentă. Este tot ceea ce pot face până când mă prind cum stă treaba.

Timpul trece și, după o oră, telefonul meu vibrează.

Unde ești?

Pe ascuns, îl citesc și încep să tastez.

Încă în ședință. Te sun când se termină.

Cum nu vreau ca atenția mea să fie distrasă, îmi opresc mobilul și mă concentrez asupra noii mele slujbe.

O oră mai târziu, când ședința se încheie, ne hotărâm să urcăm toți la cafenea, care e la etajul nouă. Când intru, văd că sunt privită de câteva angajate; fără îndoială, știu cine sunt, veștile au zburat repede prin Müller și mă simt prost să le văd cum discută în șoaptă.

Mika, dându-și și ea seama, se apropie de mine și șoptește:

– Stai liniștită. Fii tu însăți și în curând nu se vor mai teme.

Încuviințez. Fără îndoială va trebui să trec din nou prin ce am trecut la Madrid, când, la birou, toată lumea a aflat că sunt logodnica șefului cel mare. Cu diferența că acum nu mai eram logodnica lui, ci soția!

Când ajungem la bar cerem niște cafele. Îmi plimb privirea prin cafenea și văd intrând o fată blondă, cu o față încântătoare și un coc frumos. O studiez, se așază departe de noi și văd că vorbește la telefon, în timp ce se joacă cu o șuviță de păr care-i vine peste față.

Ce drăguță e!

Conversația care se poartă în jurul meu mă face să încetez să mă mai uit la ea și să mă implic în discuție, până când Harry, englezul care a stat lângă mine tot timpul, mă întreabă?

– Cum ți s-a părut ședința?

Zâmbesc, îmi duc mâna la frunte și răspund:

– Deși sunt puțin pe dinafară, a fost interesantă. Sper doar să mă pun rapid la curent cu tot, ca să mă ridic la înălțimea voastră.

Scanned with CamScanner

Harry zâmbește.

– Stai liniștită, spune. Nu am nici cea mai mică îndoială că o să te descurci foarte bine.

– Mulțumesc, îi spun, recunoscătoare pentru atitudinea lui pozitivă.

Ne alăturăm din nou conversației grupului, când Teo, francezul, se uită la mine și întreabă:

– Și când vei intra cu normă întreagă, Judith?

Mă uit la Mika.

– Judith va lucra cu jumătate de normă timp de două luni, câte Marguerite este în concediu, explică ea.

Toți se uită la mine pentru faza cu jumătatea de normă, văd din expresiile lor că nu înțeleg nimic, dar nu voi fi eu cea care să le dea explicații. Refuz.

Conversația se reia și mă simt fericită. Nimeni nu vorbește despre copii, despre mâncărică și, mai ales, nimeni nu cântă despre tăieței și nici nu plânge!

Acum, că mă gândesc la plâns, oare ce or face monstrulețul meu și Superman?

Îmi scot rapid imaginile din minte sau o să o iau razna și mă concentrez asupra conversației adulte care are loc în fața mea. Câteva minute mai târziu, când cineva îmi pune o întrebare legată de accentul meu ciudat și află că sunt din Spania, mă aștept să aud ca de obicei *„olé..., torro..., paella"*.

Vaiii, nu-mi vine să cred!

În cele din urmă, spun că sunt din Spania și nimeni nu face gestul castanietelor din mână.

Zâmbesc, iar zâmbetul meu e atât de larg, încât Harry, englezul, se apropie de mine și mă întreabă:

– De ce zâmbești?

Fără să-mi pot șterge zâmbetul, îl privesc și răspund:

– Pentru că azi a fost o zi perfectă.

Acum, el e cel care zâmbește. Mă privește și propune:

– Încă o cafea?

locuvințez. O comandă și, când barmanul o aduce în fața noastră și îmi adaug zahăr, îl aud pe Harry că spune, în timp ce arată spre inelul meu:

– Din câte văd, ești măritată.

Mă uit cu drag la degetul pe care port inelul pe care Eric mi l-a oferit și care înseamnă atât de mult pentru noi și zic:

– Da.

Câteva secunde mai târziu, privim din nou spre ceilalți, care vorbesc despre muncă. După vreo douăzeci de minute, se propune să mergem cu toții la masă. Știu că ar trebui să mă întorc acasă, dar am chef să merg la masă, așa că decid să o sun pe Simona să văd cum sunt copiii.

Mă îndepărtez un metru de grup ca să pot vorbi și zâmbesc când ea mi-l dă pe Superman la telefon. Îi vorbesc și îmi spune câteva fraze amuzante. Și el ca și Hannah sunt bine și încep din nou să zâmbesc când aud smiorcăielile feriței în fundal. Monstrulețul meu e foarte bine.

Când închid, mă pregătesc să-l sun și pe Eric, să-l anunț că ies la masă, dar îl văd brusc intrând pe ușa cafenelei. Știam eu! A aflat că sunt aici și a venit să bârfească.

Începe prost, dacă îl apucă cheful să controleze lucrurile.

Cu grijă, nu se apropie de noi, dar știu că mă studiază printre genele lui blonde.

Nu e fraier și știe că, dacă i-ar da prin minte să se apropie, mă voi supăra, așa că se ține departe de grup. Cu toate acestea, când Mika îl vede, îl salută repede, iar Eric, profitând de ocazie, ni se alătură.

Cu expresia sa tipică, de „eu sunt cel care dictează aici" le strânge mâna celorlalți, care-l salută cu respect – el e șeful – și, fără să piardă vreo secundă, se așază lângă mine, mă ia posesiv pe după talie și spune:

– Văd că o cunoașteți deja pe minunata și încântătoarea mea soție.

Cei trei bărbați mă privesc cu gura căscată.

Eu zâmbesc..., zâmbesc..., zâmbesc, pentru că altfel îl pocnesc pe Eric pentru asta!

Scanned with CamScanner

Ce treabă are „minunata și încântătoarea mea soție" cu munca? Nu mai lipsea decât să ridice piciorul și să facă pipi pe mine, ca un câine care-și marchează teritoriul. Ce nesimțit!

Harry mă privește, eu mă uit la el și zâmbesc din nou. Din fericire și el face același lucru.

Timp de câteva minute vorbesc toți, în timp ce eu ascult cu un zâmbet prefăcut, până când Eric, uitându-se la ceas, îmi aruncă o privire, apoi se îndreaptă spre Mika și întreabă:

– Ați terminat cu ședința?

Încuviințăm amândouă.

– Da, Eric, spune Mika. Acum, ne gândeam să mergem cu toții să mâncăm.

Fără să se uite la mine, văd că neamțul meu se grăbește să răspundă:

– Ce idee bună! Îi voi spune secretarei să facă o rezervare la restaurantul de vizavi.

Bărbații și Mika acceptă încântați. Să ia masa cu șeful e un lux, dar eu cred că am să-l omor..., cred că am să-l omor.

De ce se autoinvită la masă?

Fără să-mi dea drumul, mă privește zâmbind, iar eu îi arăt din priviri ce părere am. Eric mă cunoaște, știe că nu-mi place deloc ceea ce face. Dar, fără să se jeneze, mă ia de mână și spune:

– Mika, luați-o voi înainte spre restaurant. Vin și eu cu Jud imediat.

Deja m-a separat de grup!

Repet: Îl omor!

Merg lângă el până la lift și, când vreau să spun ceva, un angajat se oprește lângă noi. Tac.

Fără să vorbim, luăm liftul împreună cu mai mulți angajați, care mă privesc curioși. Eu le zâmbesc, nu vreau să creadă că sunt o înțepată pentru că sunt doamna Zimmerman. Când ajungem la etajul zece, Eric, care încă nu a deschis gura, mă trage delicat de mână și mergem împreună până la biroul său.

În trecere, văd mai multe femei care se uită la mine cu atenție și le zâmbesc.

Zâmbesc oricărei ființe vii!

Ajungem în fața ușii biroului și sunt surprinsă să o văd pe fata blondă foarte drăguță și cu cocul drăguț așezată pe scaunul lui Dafne, secretara lui Eric. Privirile noastre se întâlnesc, când soțul meu spune pe un ton poruncitor:

– Gerta, sună la restaurantul lui Floy și spune-i să rezerve o masă pentru șase persoane.

Tânăra încuviințează, își mută privirea de la mine, ia rapid telefonul și începe să formeze numărul, în timp ce Eric și cu mine intrăm în birou.

Când rămânem singuri și el închide ușa, se întoarce spre mine și îmi spune printre dinți, fără să ridice vocea:

– Ai acceptat să lucrezi jumătate de normă și apoi să te întorci acasă, la copii, ai uitat, deja?

Mă pregătesc să-i răspund, când atacă din nou:

– Ți-am spus să mă suni când se termină ședința.

Deranjată de atitudinea lui, mă desprind de el și răspund sarcastică:

– De ce? Eram deja supravegheată de informatorii tăi.

Eric oftează. Își atinge părul și, când vrea să vorbească, îi fac semn cu degetul și rostesc cu voce joasă:

– Foarte rău, Eric, începem prost. Dacă voi lucra în această firmă, am nevoie de libertate de mișcare, nu vreau să-ți simt privirea, nici pe a ta și nici pe a altcuiva, în ceafă. Ce ai pățit? Nici dacă lucrez în afurisita ta de firmă nu ai încredere în mine?

El nu răspunde. Privirea lui îmi dă de înțeles cât e de furios, iar eu, care nu sunt mai puțin decât el, mă îndrept spre ferestrele uriașe. M-a luat cu niște călduri infernale și nu din motivele din care mă apucă de obicei.

Când ajung la ferestre privesc spre stradă și câteva secunde mai târziu, simt că Eric se îndreaptă spre mine. Înfierbântată cum sunt, mă întorc spre el și spun:

– Nici nu mă mir că Flyn are ideile astea legate de faptul că vreau să lucrez, dacă tu, care mă cunoști, nu ai încredere în mine.

Scanned with CamScanner

Eric nu răspunde, iar eu continui:

– Vreau doar să lucrez, să mă simt bine cu mine însămi, dar dacă asta presupune să stau mereu cu teama că o să te simți deranjat de persoanele cu care stau de vorbă sau cu care beau o cafea, mai bine încheiem aici!

În acel moment, se aud niște bătăi în ușă, care se deschide și apare blonda cu coc.

– Domnule Zimmerman, spune atingându-și părul cu un gest cochet, am făcut rezervarea la restaurant.

– Foarte bine, Gerta. Mulțumesc, zice Eric cu fermitate.

Privirile noastre se intersectează și-mi dau seama că persoana cu care vorbea tipa, când era în cafenea și-și atingea părul, era Eric. Asta mă enervează.

Să trăiesc cu un bărbat ca el înseamnă să fiu mereu atentă când vine vorba de femei, dar am depășit momentul ăsta, sau aș fi înnebunit. Chiar și așa, privirea tipei cu coc nu-mi place deloc și, când, după ce schițează un zâmbet prostuț, se întoarce și închide ușa, întreb:

– Unde e Dafne?

Eric își întoarce privirea spre mine și, înțelegând unde bat, răspunde nepoliticos:

– Dafne e în concediu de maternitate, altceva?

Vai..., vai, e adevărat, Dafne a născut. Dar obrăznicia asta tipică pentru Iceman mă omoară. Mă enervează. Mă scoate din minți!

Am mult mai multe lucruri de zis, care-mi stau pe vârful limbii, îmi vine să muș! Dar nu-i voi da această satisfacție. Așa că, dând din cap, mă uit pe geam și mârâi:

– Nu sunt geloasă, sunt supărată. Ca să știi.

A trecut ceva vreme de când Eric m-a scos în halul ăsta din minți. Ultimele luni, petrecute acasă, cu copiii au fost uneori înnebunitoare, dar, în ceea ce privește cuplul nostru, au fost minunate și liniștitoare. Fără îndoială, acum că voi începe să muncesc, lucrurile se vor schimba. Eric nu-mi va face viața ușoară, și nici Flyn... Ce mă mai așteaptă!

Eric mă privește. Reflexia din geam mă ajută să văd tot ce face la spatele meu și oftez. Văd că își descheie nasturii sacoului, își pune mâinile în șolduri și lasă capul în jos. Fără îndoială, își dă seama de greșeala comisă. Știu asta. Îl cunosc.

– Ascultă, Jud... începe să spună.

– Nu, ascultă tu, spun și mă întorc ca un taur Miura[1] pursânge. Cât timp am stat acasă ca să cresc copiii am avut sută la sută încredere în tine, în ciuda faptului că știu că ai un talent aparte să atragi femeile și că lucrezi înconjurat de ele.

Să vorbesc despre acest subiect mă face să tremur.

– Nici măcar o dată nu am suflat vreo vorbă despre călătoriile sau ciudele tale de afaceri, nici nu te-am făcut să te simți prost insinuând lucruri neplăcute. Am încredere în tine sută la sută și o fac pentru că știu că mă iubești, știu cât de importantă sunt pentru tine, și că nimeni nu-ți va da tot ce-ți ofer eu ca femeie și ca mamă a copiilor tăi. E cazul să cred că fac rău că am încredere în tine?

– Nu, Jud..., nu, se grăbește să răspundă.

– Păi atunci încetează să crezi că voi sfărâma inimi pe unde voi merge și...

– Mie mi-ai sfărâmat-o, spune el și mă privește, lingușitorul.

Inconștient, răspunsul lui mă face să zâmbesc, dar îmi reprim zâmbetul tont și răspund:

– Să fie ultima dată când ai trimis pe cineva să mă supravegheze în timpul orelor de serviciu, pentru că, dacă îmi dau seama că o mai faci, îți jur că o să-ți pară rău.

Eric mă privește. Știe că vorbesc serios și insist:

– Ce va crede acum Gerta despre mine? Sau poate nu-ți dai seama că, din cauza lucrului pe care l-ai făcut, oamenii pot trage concluzii greșite despre relația noastră?

Eric înnoviințează. Știe că a greșit. Închide ochii și când îi deschide răspunde:

---

[1] Cea mai reputată creșcătorie de tauri folosiți la coridele din Spania. *(n.red.)*

Scanned with CamScanner

– Îmi cer iertare, Jud. Ai dreptate cu tot ce ai spus.

Oftez...

Mă privește...

Îl privesc și, când îi văd privirea plină de remușcări, pe care o ador și pe care o știu atât de bine, scâncesc:

– Eric...

Nu e nevoie să spun mai mult. Iubitul meu, omul meu, cea mai importantă persoană pentru mine face un pas spre mine și mă îmbrățișează. Niciunul dintre noi nu spune nimic preț de câteva minute, până când, în cele din urmă, el zice:

– Promit că n-o să se mai întâmple.

– Așa sper, încuviințez, dorindu-mi ca așa să stea lucrurile.

Ca de obicei, e de ajuns o privire pentru a trece imediat la sărutat. În ciuda faptului că ne aflăm la poli opuși, între noi există o atracție și ne bucurăm de minunatul nostru sărut. Dar, ca de obicei când o facem, pasiunea ne invadează și șoptesc în timp ce mă separ de el:

– Dragule..., suntem în biroul tău.

Iubitul meu încuviințează, mă privește în ochi și spune:

– Cred că acum, când te voi avea din nou aproape de mine, va trebui să fac unele amenajări.

– Amenajări?!

Eric zâmbește și, fără să-mi dea drumul, adaugă:

– O arhivă, în interiorul biroului meu... nu crezi că ne-ar prinde bine?

Râd când aud asta. Niciunul dintre noi nu a uitat de întâlnirile noastre nebune și imprudente din arhiva care era la biroul din Madrid.

– Ce idee bună, domnule Zimmerman, spun!

Ne sărutăm printre râsete. Amintirea începuturilor e mereu o sursă de amuzament și de excitare pentru noi. După ultimul său sărut, Eric întreabă:

– Acum, serios, iubire, o să te simți aiurea dacă vin la masa asta?

Mă uit la el... Îmi vine să-l mănânc! Și, în cele din urmă, apucându-l de mână, răspund:

– Evident că vreau să vii, dragule. Tu ești șeful, iar asta înseamnă că o să achiți nota.

Iceman zâmbește, își încheie nasturii de la haină, își reia mina serioasă și ieșim din birou ținându-ne de mână. Când ieșim, Gerta ne privește, Eric îmi dă drumul la mână, mă apucă posesiv de talie și spune:

– Gerta, indiferent de urgență, am ieșit să mănânc cu minunata mea soție.

Fata cu coc încuviințează, eu zâmbesc și plec, plină de optimism, împreună cu soțul meu, să luăm masa..

Când ajungem la restaurant, ceilalți sunt deja acolo, și Mika zâmbește când ne vede. Floy, patronul localului, vine repede spre noi și ne salută. Încântată, îl sărut pe amândoi obrajii; nu e prima dată când Eric și cu mine mâncăm acolo. În continuare, ne reunim cu restul grupului și Floy ne conduce cu amabilitate spre masa pe care o avem rezervată.

Odată ajunși la masă, îl las pe Eric să-și aleagă locul, eu mă așez la dreapta lui, iar Mika se grăbește să se așeze la stânga mea. Harry, englezul, se apropie de ea și-i ține scaunul. Ce galant e! Evident, Eric face același lucru pentru mine, numai asta mai lipsea! Când ne așezăm toți, ospătarul ne oferă meniurile și ne alegem ce vrem să mâncăm.

Cinci minute mai târziu, după ce dăm comanda, ospătarul pleacă, apoi apare un altul, care ne toarnă vin în pahare. După ce termină și pleacă, Teo, francezul, își ia paharul, îl ridică și spune:

– Să toastăm pentru doamna Zimmerman și pentru venirea ei în firmă.

Măi să fie..., am trecut de la Jud la doamna Zimmerman. Ce porcărie!

Într-un fel asta mă enervează, pentru că știu că nu mă vor mai trata niciodată ca pe un egal. Cu toate acestea, toți ridică paharele și toastează.

Nu mă uit la Eric. Știu ce gândește, așa cum știu că și el știe ce gândesc eu în acest moment. Iau o gură de vin și, fără să mă pot abține, spun:

Scanned with CamScanner

– Teo, te rog, mi-ar fi mult mai comod, dacă la muncă mi-ai spune pe nume, așa cum fac și cu cu tine. Fără îndoială, sunt soția lui Eric, asta o știm deja, dar la muncă vreau să fiu doar Judith Flores.

Văd că toți se privesc pe furiș, când Harry, englezul, ridică paharul și spune:

– Pentru Judith!

Din nou, toți ridică paharele. Cu coada ochiului, îl observ pe Eric cum se crispează, dar în acel moment mă ia prin surprindere și spune:

– V-aș fi recunoscător tuturor, dacă ați trata-o pe soția mea ca pe oricare dintre voi și i-ați spune pe nume. Fără îndoială, Judith are o personalitate puternică și, dacă nu o s-o faceți, să nu veniți la mine să vă plângeți!

Comentariul lui îi face să râdă și atmosfera se relaxează. Bineînțeles că Eric îi are la degetul mic.

Când terminăm de mâncat, Eric și cu mine ne luăm la revedere de la toată lumea. Apoi, mă îndrept spre Mika și îi spun:

– Mâine voi alege culoarea biroului.

Ea îmi face cu ochiul și plecăm. Mergem spre clădirea Müller, intrăm și coborâm la garaj să ne luăm mașina. Când ne urcăm în ea, mă uit la Eric și-l întreb:

– De ce nu lucrezi în după-amiaza asta?

El pornește mașina, îmi face cu ochiul și spune:

– Pentru că vreau să stau cu tine și, cum sunt șeful, îmi pot permite.

Zâmbesc. Ador răspunsul ăsta.

13

Marți, Mel și Björn o lasă pe Sami la școală. Avocatul are o înfățișare gravă. Mel, care știe motivul, exclamă înainte să se urce la loc în mașină:

– Dumnezeule, Björn, ajunge, e doar un interviu...

– Mă enervează la culme că faci asta.

– Björn, am zis că vreau să mă mărit cu tine..., spune Mel zâmbind.

– Da, zice mâhnit avocatul, dar nu mi-ai spus și când.

Ea zâmbește din nou și, încercând să-l facă și pe el să zâmbească, șoptește:

– Asta rămâne să negociem. Ce, credeai că doar tu știi să negociezi?

El o privește încruntat. Era deșteaptă, foarte deșteaptă.

– Nu-mi place deloc că te duci la interviul ăsta, mormăie el.

– Björn...

– Bine, Parker. Știu că am ajuns la o înțelegere. Tu te căsătorești cu mine, iar eu nu comentez când vine vorba de slujba asta, dar, la naiba, Mel, de ce?

Ea îl privește, trage aer în piept și, pe când se pregătea să răspundă, el continuă, dând din mâini:

– Nu avem nevoie de bani. Cu ce câștig eu putem trăi foarte bine, tu, Sami și cu mine.

– Devii urât când te cerți.

– Vorbesc serios, Mel, spune el și se uită la ea.

– Și eu, zice ea zâmbind.

Björn înjură. Uneori îl apucă disperarea când se ceartă cu logodnica lui și, fără să cedeze, insistă:

– Deja ți-am spus că, dacă vrei un loc de muncă, Eric ar fi încântat să...

Scanned with CamScanner

– Eric! i-o retează ea, pierzându-și buna dispoziție. Tu crezi că Eric e un fel de societate caritabilă? La naiba, Björn! Eric trebuie să se ocupe de firma lui. Deja a făcut destule când i-a cedat lui Jud, numai grija asta nu-i mai lipsea acum...

– Mel, protestează Björn. Fără ca eu să-i spun ceva, Eric mi-a zis că, dacă vrei să te întorci la muncă, poate să-ți găsească un loc la firmă. Dar, draga mea, ai putea lucra chiar și la biroul meu.

– Ca secretară?

– Da.

– Dumnezeule, ce plictiseală!

El oftează.

– Sunt convins că ai fi o secretară excelentă, o asigură.

– Uite ce e, Björn, nu mă enerva, spune Mel dând din cap, și, fără să se gândească la ce spune, adaugă:

– Dacă voiam o muncă de birou era suficient să-i spun tatei, iar el mi-ar fi găsit un post la Consulatul Statelor Unite.

Abia termină fraza, că închide imediat ochii. Tocmai dăduse cu bâta-n baltă.

– Ce ai spus? întreabă el.

Mel se scarpină după ureche. Cum de a putut să-i scape așa ceva?

– Ah, genial, *Superwoman!* Genial!

– Am zis 007.

Dar avocatul, tot mai furios cu fiecare clipă care trecea, se îndepărtează de ea și o întreabă, în timp ce-și descheie nasturii de la sacou:

– Vrei să spui că nu i-ai cerut tatălui tău o muncă de birou pentru că te plictisește?

Mel nu voia să-l mintă, așa că spune:

– Ascultă, Björn. Să stau cu tine și cu Sami în fiecare zi mă face să mă simt împlinită și sunt teribil de fericită că mă pot bucura de voi, dar... dar am nevoie de ceva mai mult. Sunt obișnuită să am o slujbă activă, plină de acțiune și...

Fără să mai vrea s-o asculte, acționează telecomanda mașinii și ușile se deschid.

– Perfect! exclamă. Acum se pare că Sami și cu mine nu-ți suntem de ajuns.

Mel deschide gura și, când el se mișcă, îl lipește de mașină, își apropie fața de a lui și mârâie:

– Nu am zis asta. Voi contați cel mai mult pentru mine. Spun doar că am nevoie de o slujbă care să-mi ofere ceva activitate. Nu mă simt bine la birou, așa ca tine. E atât de greu de înțeles?

Supărat de vorbele ei și de faptul că fusese împins, Björn o privește.

– Nu, mormăie. Ceea ce e greu de înțeles este că atât Sami, cât și eu te iubim și avem nevoie de tine lângă noi în fiecare zi. Chiar nu înțelegi? Sau într-o altă zonă de conflict. E vorba doar să fiu agent de securitate și...

– Agent de securitate, repetă Björn în timp ce tasta pe mobil. Conform Wikipedia, un agent de securitate este un profesionist în pază și protecție, publică sau privată. Specializat în protecția persoanelor (cu putere politică, economică sau mediatică). Un agent de securitate este expert în lupta corp la corp, specialist în arme de foc și arme albe, cu abilitatea de a reduce orice situație de risc. Și odată ce am spus asta, vrei să-mi spui că nu trebuie să-mi fac griji? La naiba..., Mel..., la naiba... De ce sunt toate lucrurile atât de dificile cu tine?

– Dacă o privești așa, pare...

– Dacă o privești așa nu pare, Mel, asta e! E o slujbă riscantă, iar eu nu-mi doresc să existe astfel de riscuri pentru soția mea. Nu vreau nici pentru tine și nici pentru Sami, ce nu înțelegi?

Înțelegea.

Bineînțeles că înțelegea!

Dar fiindcă nu voia să cedeze, se dă un pas înapoi și răspunde:

– Björn, azi e doar un interviu la consulat. O primă întâlnire.

Incapabil să mai stea o singură secundă lângă ea, care refuza să înțeleagă ce spunea el, avocatul se urcă în mașină și, spre surprinderea lui Mel, pornește motorul și pleacă. Nu mai avea chef să se certe.

Scanned with CamScanner

Rămasă cu gura căscată pentru că avusese tupeul să o lase baltă, se uită după el cum se îndepărtează cu viteză. Când nu-l mai vede, se pregătește să cheme un taxi. Atunci o zărește pe Louise. Cu un zâmbet, ridică mâna să o salute, dar ea nu-i răspunde, ci se urcă direct în mașină și pleacă.

Surprinsă, în cele din urmă, Mel oprește un taxi.

– La Consulatul General al Statelor Unite din München, Königinstrasse, numărul 5, îi spune șoferului.

O jumătate de oră mai târziu, când ajunge și plătește cursa, se oprește să privească imobilul. Cu siguranță nu era o capodoperă, dar era consulatul. La intrare își arată pașaportul american și i se spune unde să meargă. Cu răbdare așteaptă vreo zece minute când, brusc, aude o voce în dreapta ei:

– Melania Parker.

Când aude acea voce, Mel ridică privirea și zâmbește.

– Comandant Lodwud, spune ea surprinsă.

Vreme de câteva secunde se privesc, până când el își revine din uimire și ia un dosar pe care i-l întinde fata de la recepție.

– Anunță-l pe Cheese Adams că o voi intervieva eu pe domnișoara Parker, spune.

Imediat se întoarce spre Mel:

– Vino cu mine, te rog!

Îl urmează până la biroul său, iar după ce ușa se închide, se privesc intens, apoi se îmbrățișează strâns. Cândva avuseseră nevoie unul de celălalt și, cu toate că această tandrețe era greu de înțeles pentru ceilalți, ei o înțelegeau și o respectau.

Când se desprind din îmbrățișare, comandantul Lodwud o privește și spune:

– Arăți minunat. Ești mai frumoasă ca niciodată, ți-au dispărut până și cearcănele.

Râd amândoi, iar apoi Mel întreabă:

– Ce faci aici, James?

El îi indică un scaun și, după ce se așază și el, îi explică:

– Am cerut transferul la consulat acum vreo opt luni, după ce m-am căsătorit!

Tot mai surprinsă, Mel zâmbește, iar el ia un teanc de fotografii de pe masă și spune cu mândrie:

– Soția mea.

Uimită, Mel se uită la fața zâmbitoare a femeii și, după ce aude uimitoarea veste, își privește vechiul prieten și declară:

– Să fie într-un ceas bun, James. Mă bucur să văd că îți merge bine.

El încuviințează.

– Când ai plecat și am văzut că tu ai fost capabilă să treci peste ce s-a întâmplat cu Mike, am știut că și eu trebuia să fac același lucru cu Daiana și, cum nu te mai aveam lângă mine, pentru a ne continua micile noastre jocuri murdare, recunosc că mi-a fost mult mai ușor.

Mel dă din cap. Inevitabil, își amintește de acele momente în care, după o misiune, ea intra în biroul comandantului și, după ce încuia ușa cu cheia, se dezbrăca pentru el, îi spunea Mike, iar el ei Daiana, bucurându-se astfel de un joc promiscuu, la care se mulțumeau să se limiteze.

Nu puține au fost diminețile în care cei doi au ales un al treilea, bărbat sau femeie, nu prea conta, pentru a-și face jocul lor pasional. De nenumărate ori, Mel s-a așezat pe picioarele lui, s-a legat la ochi cu o eșarfă și i-a cerut să i-o tragă fără milă, în timp ce se gândea că e Mike cel care i-o trage. Ăsta a fost jocul ei. Un joc pe care puțini îl cunoșteau, dar de care ei s-au bucurat fără să simtă presiunea unei implicări emoționale, doar desfrâu și egoism. Atât le era suficient.

– Serios, James. Să fie într-un ceas bun! reușește ea să repete.

El zâmbește și, după ce lasă fotografia din nou pe masă, își privește mâna și întreabă:

– Ce face Sami?

Mel scoate o fotografie din geantă.

– E minunată și a mai crescut, spune. Și, în sfârșit, îl spune pe „r"!

Scanned with CamScanner

Comandantul se uită la fotografia pe care i-o arăta și zâmbește. Fetița crescuse incredibil de frumoasă.

– Și băieții? Te mai vezi cu vreunul dintre vechii tăi colegi?

– Da. De fiecare dată când pot și când sunt la München, mă văd cu Fraser și cu Neil, ți-i amintești?

Militarul încuviințează și spune zâmbind:

– Neil se uita mereu urât la mine. Nu i-a plăcut niciodată de mine. Nu știu de ce am impresia că intuia ce făceam noi doi în birou când veneai să-mi dai raportul.

Mel zâmbește. Neil nu-i zisese niciodată nimic.

– Mă îndoiesc, răspunde. Mi-ar fi zis.

Încuviințează amândoi, iar el continuă:

– Nu-mi spune că nu mai ești cu avocatul ăla frumos care-ți plăcea atât de mult...

– Ba da. Sunt cu el, răspunde ea.

– Și de ce nu te-ai măritat? întreabă și-i arată verigheta lui.

Când aude asta, Mel ridică din umeri.

– O s-o fac și pe-asta, răspunde.

Comandantul zâmbește. O cunoștea foarte bine și știa că răspunsul însemna că nu are chef să discute acel subiect. Așa că, deschide dosarul pe care-l luase de la secretară, aruncă o privire în el și, când vede scrisoarea semnată de tatăl tinerei, întreabă:

– Vrei să lucrezi ca agent de securitate?

Încă tulburată de faptul că-l întâlnise acolo și de discuția avută cu Björn, Mel răspunde:

– Mă gândesc la asta, James. Momentan, vreau să mă informez asupra postului, ca să știu dacă sunt în stare să fac față.

James este de acord și începe să-i povestească despre cerințele obligatorii pentru a fi agent de securitate la consulat. Din fericire, Mel le îndeplinea pe toate. Atunci, el îi întinde o hârtie și continuă:

– Acesta este salariul de bază. La acesta se adaugă un spor de pericol, transport, uniformă, călătorii etc.

Se oprește să o privească și întreabă:

– Avocatul cu care trăiești e de acord cu genul acesta de muncă?

Mel zâmbește. Fără îndoială, James începea să-și pună întrebări în legătură cu ea.

– Avocatul ăsta se numește Björn și, nu, nu este de acord cu munca asta.

Comandantul dă din cap, apoi pune hârtiile pe masă, se lasă pe spate în scaunul său și zice:

– Dacă ai fi fost soția mea, nici eu nu aș fi fost de acord.

Ea îl privește amuzată.

– Ești serios când spui ceea ce tocmai am auzit? întreabă.

– Foarte serios, afirmă el.

– Și de când ai devenit atât de tradiționalist și misogin?

Lodwud izbucnește în râs și răspunde:

– De când m-am îndrăgostit de Franzesca. Ca să fiu sincer, ca un bărbat îndrăgostit ce sunt, nu mi-ar plăcea ca Franzesca să fie mereu plecată, pentru a servi de platoșă pentru altcineva. Și dacă avocatul ăsta te iubește măcar pe jumătate din cât o iubesc eu pe Franzesca, te asigur că n-o să-i placă.

– Bărbații! suspină ea.

Comandantul zâmbește, iar Mel ia hârtiile pe care el i le întindea peste masă și întreabă:

– Când trebuie să înceapă munca agentul de securitate?

– În iulie.

Ea încuviințează și atunci el zice:

– Dacă spui da, postul e al tău. Cheese Adams și cu mine intervievăm candidații, dar te asigur că, dacă vrei postul, oprim interviurile.

Inima lui Mel începe să bată cu putere. Această nouă aventură îi plăcea, o atrăgea. Cu toate acestea, decisă să nu se lase dusă de entuziasm, își bagă hârtiile în buzunar și se ridică în picioare.

– Prefer să mă mai gândesc puțin și să vorbesc cu Björn, spune.

Militarul se ridică și încuviințează. Apoi o îmbrățișează și spune:

– Indiferent ce hotărăști, sună-mă. Mi-ar face plăcere să ți-o prezint pe Franzesca.

Scanned with CamScanner

– O să te sun, răspunde ea și zâmbește.

– Pup-o pe Sami din partea mea, salută-l pe Björn și, bineînțeles, pe Fraser și pe Neil, bine?

Încântată că și-a revăzut prietenul, Mel încuviințează și, după ce-l sărută pe obraz, deschide ușa și iese. Trebuia să se gândească.

14

Tot restul săptămânii, merg în fiecare dimineață la Müller, iar copiii încep să plângă de câte ori mă văd că plec. Ce greu mi-e să-i las așa!

Eric privește, dar nu spune nimic. Dar îl cunosc și știu că în sinea lui îmi reproșează plânsul copiilor și strigătele micului Eric, care spune: „Mami, nu pleca!"

De fiecare dată când îl aud, mi se rupe sufletul. Micuțul meu vrea să fiu lângă el, vreau și eu asta, dar am nevoie și de puțină distanțare, altfel o iau razna.

Flyn continuă să fie supărat pe mine, dar, spre deosebire de micuțul Eric, în loc să se lipească de mine când vin acasă, se îndepărtează din ce în ce mai mult. Dar o să-i treacă, e mare, așa că îl las în pace.

Marți am ales culoarea pentru pereții biroului meu. Gri-deschis. Merge bine cu mobila de culoare închisă și dă un aer profesional.

În birou, dimineața, mă uit ore în șir peste tot ceea ce îmi aduce Mika, iar vineri, când mă așez pentru prima dată în biroul meu, văd o plantă foarte frumoasă, cu un bilețel pe care scrie:

Eu îți cunosc valoarea.

Acum arată-le și lor care e adevărata valoare a lui Judith Flores.

T.I. și, așa cum spune cântecul nostru, „Te port cu disperare în mine"[11].

Eric

11. Vers din cântecul *Blanco y negro* („Alb și negru"), interpretat de Malú. *(n. red.)*

Scanned with CamScanner

Cu zâmbetul pe față, citesc ce mi-a scris iubitul meu și simt cum mă cuprind emoțiile. Cinci ani de iubire, cu suișuri și coborâșuri, dar cinci ani pe care i-aș lua oricând de la capăt, cu ochii închiși.

Când îmi amintesc de melodia noastră, inima îmi tresare de bucurie, pentru că știu că Eric își va ține promisiunea pe care mi-a făcut-o. Nu m-a mai deranjat și nici nu m-a mai spionat, cât timp am fost la birou.

Fericită, aleg locul în care va sta planta, apoi iau mobilul și îi scriu:

Mulțumesc pentru planta minunată; iei masa cu mine? Te invit eu.

Două secunde mai târziu, îmi sună telefonul.

Te aștept în parcare, peste două ore.

Zâmbesc. Îmi face plăcere că nu a stat pe gânduri. Las mobilul pe masă și continui să mă uit la niște documente, în timp ce fredonez melodia noastră dragă.

Când termin și cu ultima hârtie, ochii îmi cad din nou pe telefonul de pe masă. Ridic receptorul, formez numărul și, când aud o voce, spun:

– Bună, tati.

– Brunețico..., ce bucurie să vorbesc cu tine, draga mea!

Tatăl meu e drăgăstos ca întotdeauna. E o plăcere să vorbesc cu el. Vorbim o vreme de una și-alta, până când îl aud spunând:

– Auzi, zilele trecute l-am văzut pe dubiosul ăla de prieten al tău, Sebas, și mi-a spus că urma să facă o călătorie în Germania. Mi-a cerut să-ți spun că, dacă va trece prin München, te sună să vă întâlniți.

Sunt fericită să aud asta. Sebas e un prieten amuzant, cu el nu te poți opri din râs, în ciuda faptului că pe Eric îl scoate din minți cu nenumăratele lui ezitări și lingușeli. Cum spune tatăl meu, mai dubios de atât nu se poate.

– Măcar de ar trece prin München, spun. Ar fi minunat să-l văd

– Ia spune, brunețico, cum a rămas, veniți anul acesta la festival? Când aud asta mă enervez, pentru că tot nu l-am convins încă pe Eric să mă însoțească. În cele din urmă, răspund:

– Nu știu, tati.

Și, ca să dau vina pe mine și nu pe fraierul meu de soț, adaug:

– Amintește-ți că am început să lucrez și acum e complicat să cer zile libere.

– Dar, brunețico, soțul tău este patronul firmei. De ce să fie complicat?

Perspicacitatea tatălui meu mă face să zâmbesc.

– Tati, îi explic, nu vreau ca lumea să vadă că sunt tratată preferențial și să înceapă să spună tâmpenii. Te rog..., te rog, înțelege. Îți promit că, dacă putem, venim cu toții, iar dacă nu, o lăsăm pentru anul următor.

Timp de câteva minute, tatăl meu protestează cu eleganță. Întotdeauna i-a plăcut ca sora mea și cu mine să fim alături de el la festival. Iar eu îl ascult fără să spun nimic.

– Știi că sora ta pleacă în Mexic? spune el atunci.

– Da, răspund. Plec și eu. Este botezul copiilor lui Dexter și ai Gracielei. Amintește-ți că Juan Alberto este văr primar cu Dexter.

– Da, fiica mea, știu asta. Dar, după câte se pare, Juan Alberto are afaceri de care trebuie să se ocupe și va profita de această călătorie în acest scop. Vor pleca cu o săptămână mai devreme cu Lucía și Juanito.

Apoi, coborând vocea, continuă:

– E drept că Luz nu merge. Mai mult, e cu mine. Se pare că s-a certat cu sora ta.

Nu mă surprinde deloc să aud asta. De fiecare dată când Luz și sora mea se ceartă, fetița merge la tatăl meu. Bietul de el, ce pacoste l-a lovit cu femeile din familie.

– Ascultă, brunețico, adaugă el atunci. Dacă e ceva ce am învățat cu voi e să nu întreb. Sora ta mi-a spus doar că fata rămâne cu mine, iar Luz și cu ea aproape că nu-și mai vorbesc. Eu, ca un bărbat înțelept ce sunt, voi aștepta ca una dintre ele să-mi povestească ce s-a întâmplat. Desigur, Luz e aici, vrei să vorbești cu ea?

Scanned with CamScanner

– Da, tati. Cheam-o.

Câteva secunde aud vocea tatălui meu, care-mi cheamă nepoata. Vocea lui, gravă și blândă, care-mi place atât de mult.

– Bună, mătușică, o aud atunci pe Luz spunând.

– Bună, draga mea. Ce faci?

– Super! Mega-super! Spune-i enervantului de Jackie Chan Zimmerman că...

– Luz!

– Ce e?

– De ce îi spui așa?

Obrăznicătura izbucnește în râs. Să nu-ți vină s-o căsăpești...

– Mătușico..., ciripește ea, asta e noua lui poreclă, nu știai?

Nu, nu știam. Întotdeauna am detestat să fie asociat cu un chinez. Îi reproșez:

– Uite ce e, Luz, știi că-l enervează să...

– Dar, ascultă, mătușică... Nu face ca mama care a rămas în secolul trecut.

– Dar, despre ce vorbești?

O aud pe nepoata mea oftând. Mi-o imaginez privind spre tavan, așa cum fac și eu, când mă întreabă:

– Poate nu ai văzut cum se numește pe noul lui profil de Facebook!

Cred..., clar că știu. Pe profilul său se numește Flyn Zimmerman, de aceea rămân surprinsă când Luz spune:

– Pe noul său profil se numește Jackie Chan Zimmerman, dar să nu zici nimic, dacă el nu ți-a spus, că altfel mă blochează.

– Poftim?!

Luz se prăpădește de râs. O aud râzând ca o posedată, în timp ce-mi povestește cât de amuzant și de surprinzător este noul Flyn pe Facebook. Asta mă surprinde, pentru că acasă are așa o față acră, de parcă tocmai ce a mușcat dintr-o lămâie.

O bună bucată de vreme stau de povești cu nepoata mea, care-mi povestește despre prietenele ei, Chari și la Torrija, până când, încercând să schimb subiectul, o întreb:

– Ce s-a întâmplat de nu mai vorbești cu mama ta?

– Nimic.

– Cum adică nimic, Luz! insist eu. Haide, varsă tot!

Îi aud oftatul. Oftează la fel ca mine.

– Mătușico, zice în cele din urmă, tot ce face mama e să bombăne mereu.

– Luz!

– Vorbesc serios.

– Nu-mi place când vorbești așa de mama ta. E sora mea și o iubesc. Ne-am înțeles?

– Vai, mătușică, și eu o iubesc, dar uneori pare că s-a născut în secolul trecut. Cum poate fi atât de enervantă?!

Sunt de acord cu ea. Înțeleg ce spune, căci și mie mi se pare uneori că e așa, dar nu-i voi da dreptate, numai asta ar mai lipsi! Îmi imaginez că tata trage cu urechea, așa că insist:

– Nu mai bate câmpii și povestește-mi. Știu deja că mama ta, când vine vorba de anumite lucruri, e puțin cam...

– Puțin?! mormăie ea. Te rog, mătușică, am paisprezece ani și încă îmi pune agrafe de păr cu personaje din desene animate, ca Dora Exploratoarea, șosete cu buline și mai vrea să vină să mă ia și de la școală.

Râd. Nu mă pot abține. Raquel e Raquel, și cu atât mai mult când vine vorba de fetele ei.

– Și? întreb.

– Păi, când a venit ieri, a ajuns înainte de ora stabilită și, să vezi..., eu..., eu eram... cu prietenul meu și...

Măi..., măi..., măi... Și asta are prieten?!

Îmi fac vânt cu mâna. Dacă sora mea a văzut ce am văzut eu acum câteva zile cu Flyn, am înțeles de ce s-a scandalizat. Dar cum nu vreau să par venită din secolul trecut, ca ea, o întreb:

– Luz, ai prieten?

– Da. Îl cheamă Hector și îmi vine să-l mănânc, de dulce ce e!

– Luz!

Scanned with CamScanner

– Mătușico, nu mai fi și tu la fel de învechită. Spun doar adevărul. Hector are un corp și un fund foarte mișto.

– Dar, Luz!

– Înainte să mai zici ceva, adaugă obraznica, te anunț că nu am de gând să renunț la el, oricât de mult nu v-ar conveni vouă.

Vai, ce mă enervează...!

De când a încetat nepoata mea să se vadă cu copii, ca să iasă cu tipi buni, cu corpuri super și funduri mișto?

Simt cum încep să ard de nervi. Mă ridic de pe scaun.

Sunt convinsă că hormonii lui Luz și ai lui Flyn fierb la cote maxime. În cele din urmă, reușesc să mă abțin să dau drumul la vorbe ce-mi trece prin minte și spun:

– Ascultă Luz, trebuie să înțelegi că mama ta...

– Ce înțeleg e că Hector mă înnebunește și îmi place mult.

O înnebunește? A spus că o înnebunește?

Oh, Doamne!

– Luz!

– Spun ce simt, nu te supăra, femeie.

Vocea ei nu mai e cea a fetiței dulci și șmechere. Vocea ei a devenit autoritară și asta mă deranjează, așa că răspund:

– Ascultă Luz, mie nu-mi vorbești așa...

– La revedere, mătușică.

Și, fără să mai spună ceva, mă lasă cu receptorul în mână și cu gura căscată.

– Brunețico, mai ești acolo? îl aud atunci pe tatăl meu.

– Da, tati, mormăi. Poți să-i spui nerușinatei ăleia că, atunci când am s-o văd, o să afle ce înseamnă să o ciufulesc. M-a lăsat cu telefonul în mână!

Brusc, tatăl meu începe să râdă.

– Calmează-te. E doar o etapă. Nu-ți mai aduci aminte cum erai tu la vârsta ei?

Oftez. Bineînțeles că-mi amintesc și tocmai că nu vreau ca ea să facă aceleași greșeli pe care le-am făcut eu.

– Dar ea...

– Judith, draga mea. Luz crește și ăsta e doar începutul procesului ei de maturizare.

Bine. Înțeleg asta, așa cum sunt sigură că și sora mea înțelege, dar ca și Flyn sunt copiii noștri.

– Dar, tati, insist, are prieten!

– Câți prieteni ați avut sora ta și cu tine?

– Tati...

Zâmbesc.

– Și de câte ori m-am supărat eu din cauza asta?

– Of..., de destule ori.

– Și, serios acum, au servit la ceva supărările mele?

Înțeleg ce vrea să spună.

– La vremea voastră, continuă el, și voi ați făcut ce ați vrut, indiferent dacă mamei voastre sau mie ne-au plăcut sau nu acele lucruri, și acum trebuie să fim foarte atenți ca Luz să nu facă prea multe prostii. Dar, fiica mea, ca să înveți să trăiești, trebuie să te înșeli, să ai parte de decepții și să suferi. Așa e viața, brunețico..., așa e viața.

Fără îndoială, înțeleptul meu tată are perfectă dreptate.

Când eu eram de vârsta lui Luz, credeam că sunt cea mai deșteaptă din întreg universul și de ce mi se interzicea să fac un lucru, de aia îl făceam mai abitir. În cele din urmă, conștientă că nu prea se poate face mare lucru, zic:

– Ai dreptate, tati. Ca de obicei, ai dreptate.

– Stai liniștită, fata mea. Adolescența e un moment dificil în viața oricărei persoane, dar dacă eu am trecut peste a ta și peste cea a surorii tale, fără îndoială și Raquel va trece peste cea a lui Luz.

– Și dacă-ți spun că la fel e și Flyn?

Râsul tatălui meu nu se mai oprește.

– Și tu, și Eric veți depăși momentul, spune. Să fiți siguri.

Acum, eu sunt cea care râde. Îmi dau seama că tata a avut mult de lucru cu noi.

Apoi, mă uit la ceas și spun:

Scanned with CamScanner

– Tati, trebuie să plec, dar te voi suna mâine să văd cum mai merg lucrurile.

– Desigur, draga mea. Vă pup toți și, vă rog, faceți un efort și veniți la festival!

Închid și oftez. Problema cu festivalul de la Jerez și situația asta de acum, cu copiii..., ce a dat peste mine și peste sora mea, cu afurisiții de adolescenți și hormonii lor răzvrătiți.

Fără să mai pierd timp, îmi iau geanta, ies din birou, îmi iau la revedere de la Mika și de la Tania, secretara, și mă urc în lift ca să ajung în parcare.

În timp ce cobor, mă gândesc la nepoata mea Luz și la Flyn.

Ce mai copii! Când mă gândesc la momentul nasol prin care trec, mă crispez și simt că mă apucă mâncărimea de gât. Mă scarpin fără să-mi dau seama, în timp ce mă gândesc la lumea complicată în care au intrat din cauza vârstei, și oftez din nou.

Când ajung la primul nivel al subsolului și se deschid ușile liftului, observ mașina lui Eric în parcare și că el e deja înăuntru. Cu pași siguri ajung la mașină, deschid portiera și, când mă așez, mă întreabă:

– Ce ai pățit?

La naiba! Ce bine mă cunoaște!

– Jud, insistă, gâtul tău îmi spune că se întâmplă ceva. Despre ce e vorba?

Deschid rapid parasolarul ca să mă uit în oglindă și când îmi văd semnele mă apucă nervii; la naiba și cu semnele astea!

– Luz are iubit, spun. Zice că e nemaipomenit, ca are un corp mișto și un fund incredibil de ferm, îți vine să crezi?

Eric mă privește, văd cum i se ridică colțurile gurii și, înainte să poată răspunde, spun:

– Nici să nu-ți treacă prin cap să râzi, că ne certăm.

– Iubito...

Ridic parasolarul și, fără să-i spun nimic despre Jackie Chan Zimmerman, insist:

– Nu vreau să vorbim despre asta. Haide, unde vrei să mâncăm?

– Vorbești serios că mă inviți la masă?

– Da.

– Unde vreau eu?

– Bineînțeles, îi răspund zâmbind.

Neamțul meu încuviințează, se apropie mai mult de mine și șoptește:

– Chiar dacă e un loc teribil de scump și cu porții din acelea atât de mici că nu te saturi?

Asta mă face să zâmbesc. Dacă e ceva ce Eric apreciază sunt restaurantele bune, așa că încuviințez.

– Bineînțeles, domnule Elită!

Zâmbește și el și mă sărută rapid pe buze.

– Să plecăm înainte să te dezbrac în parcarea firmei și să-mi pierd reputația, spune și se grăbește să-mi dea drumul.

Zâmbesc amuzată când aud vocea solistei de la trupa germană de rock Silbermond care cântă *Ja* („Da").

O jumătate de oră mai târziu, Eric și cu mine mergem printr-un parc, în căutarea unei bănci pe care să ne așezăm ca să mâncăm. Soțul meu își dă ochii peste cap când aude despre posibilitatea ca Sebas să apară la München, iar eu mă prăpădesc de râs.

Ca să-mi facă o surpriză așa cum îmi place mie, Eric a oprit la un McDrive și printre râsete a cerut hamburgeri, coca-cola și cartofi prăjiți.

Cum zice sora mea: Îți vine să-l mănânci cu totul!

Când ne așezăm la o măsuță din parc, deschidem pungile în care avem hamburgerii și, după ce-mi bagă în gură un cartof, spune:

– Îmi plac la nebunie mesele astea la care suntem doar noi doi, dragostea mea.

Îmi place când îmi spune „dragostea mea", și el știe asta. O spune într-un fel..., și cu accentul lui... mă înnebunește!

Zâmbesc. Neamțul meu tocmai mi-a mai făcut o plăcere cu acest mic detaliu și, după ce înghit cartoful, zâmbesc și zic:

– Acum nu mai am nicio șansă să slăbesc, dar te iubesc.

Scanned with CamScanner

Eric zâmbește încântat, îmi arată din nou cât mă iubește chiar și cu kilogramele mele în plus și, printre alinturi și mângâieri, înfulec un hamburger cu cartofi prăjiți și mă simt plină și satisfăcută.

După această minunată masă, la care iubitul meu și cu mine am vorbit despre Flyn – din nou nu pomenesc despre Jackie Chan Zimmerman – și despre Luz și am încercat să ne amintim de adolescența noastră și să-i înțelegem, suntem de acord că dialogul este esențial în aceste momente, și Eric mă aprobă când spun că nu putem pierde comunicarea cu fiul nostru.

După ce cădem de acord cu toate lucrurile legate de adolescentul nostru încăpățânat, ne întoarcem acasă.

Îi salutăm pe Susto și pe Calamar care se gudură, ca de obicei pe lângă noi și imediat ce intrăm în casă o auzim pe Hannah plângând. Mă uit la Eric, el se uită la mine și zâmbim. Fără îndoială, când va crește nu va mai fi acasă plângând de fiecare dată când noi ne întoarcem de la serviciu, sau cel puțin așa sper și, ca doi părinți iubitori, ne ducem să o consolăm.

15

Am zis că nu vreau să vorbesc despre asta.

Pe Mel o apucă disperarea când aude răspunsul lui Björn. De când se întorsese de la consulat, a încercat de o mie de ori să stea de vorbă cu el despre ce discutase cu comandantul Lodwud, dar el n-a lăsat-o, cu o încăpățânare maximă. Cu toate acestea, voia să fie ascultată și insistă:

– Pe urmă spui că eu sunt aia încăpățânată, fir-ar să fie! Voiam să-ți spun că m-am văzut cu Lodwud la consulat și...

– Te rog să nu-mi povestești despre tipul ăsta, spune Björn furios.

Nu-i făcea nicio plăcere să-și amintească ce-i povestise Mel despre ea și acel tip.

– Auzi, spune ea, dar de când nu mai putem avea o discuție?

– De când vorbești despre ceva ce nu mă interesează și, pe deasupra, mai pomenești și de tipul ăsta...

– Björn, despre ce vorbești? Lodwud ține de trecut, așa cum și alte femei țin de trecut pentru tine.

– Uite ce e, Mel..., las-o baltă.

Supărată pe încăpățânarea lui, îl privește și insistă:

– Serios, e chiar atât de dificil să asculți ceva ce am să-ți povestesc?

Björn, care-și aranja cravata în timp ce se privea în oglindă, dă din cap.

– Nu e vorba dacă e ușor sau greu, pur și simplu nu am chef să te ascult. Nu sunt de acord cu blestematul ăsta de serviciu și nici nu voi fi. Acum, dacă vrei să stabilim data nunții, voi fi încântat să notez ziua în agendă.

Mel oftează, iar Björn, când îi vede atitudinea plictisită, declară:

– Fie. Să nu vorbim despre date și despre nunți, și acum, cum îți place ție, decide singură ce vrei să faci, dar să nu-ți pară rău.

Scanned with CamScanner

– Să nu-mi pară rău de ce?

Avocatul închide ochii. În anumite momente, Mel era mai rea ca un coşmar.

– Că lucrurile ar putea înceta să mai meargă bine între noi doi, spune el printre dinţi şi o priveşte fix.

– Despre ce vorbeşti acolo?

– Mel, uite ce e, ajunge!

Răspunsul ăsta era ultimul lucru pe care ea îşi dorea să-l audă. Niciodată, în tot timpul pe care-l petrecuseră împreună, nu-i mai vorbise aşa şi, tocmai când se pregătea să-i răspundă, Sami intră în fugă şi se aruncă în braţele lui Björn.

– Tati, mă duci la şcoală?

Björn, căruia i se înmuia inima de câte ori micuţa îi spune tati, zâmbeşte, îşi îmblânzeşte vocea şi răspunde după ce îi dă un pupic:

– Prinţeso, azi nu pot. Te duce mami.

– Păi, azi, era rândul tău, mormăie Mel.

El o priveşte şi răspunde:

– Nu pot.

Fetiţa se uită întâi la unul, apoi la celălalt. Nu-i văzuse de prea multe ori în dispoziţia asta. Apoi, se uită la Björn şi-l întreabă:

– Tati, eşti supărat?

Avocatul zâmbeşte şi îi dă un pupic pe gât.

– Şi de ce aş fi supărat? zice.

Sami îşi întoarce privirea spre mama ei, care-i zâmbea, şi răspunde:

– Pentru că te cerţi cu mami. N-o mai iubeşti?

– Sami..., murmură Mel.

Când priveşte faţa femeii pe care o iubea, Björn se apropie de ea cu fetiţa în braţe şi, după ce o îmbrăţişează cu mâna liberă, spune:

– Pe mami o iubesc la nebunie, aşa cum te iubesc şi pe tine şi, deşi ne certăm, draga mea, nu încetez să o iubesc, ne-am înţeles, broscuţo?

Micuţa încuviinţează şi, după ce îşi vede părinţii unul lângă altul, se dă jos din braţele lui şi fuge spre camera ei, în timp ce strigă:

– Atunci sărutaţi-vă cât îmi caut eu diadema!

După ce copila dispare, Björn şi Mel se privesc. Aveau o mulţime de lucruri să-şi spună şi să-şi reproşeze, dar el, obosit din cauza situaţiei neplăcute, o ia în braţe, o trage spre el şi murmură:

– Îmi pare rău că ţi-am vorbit aşa.

– Şi mie îmi pare rău, spune Mel.

Conştienţi că niciunul dintre ei nu vrea să fie supărat, Björn se dă înapoi şi, fără să-i dea drumul brunetei care-l scotea din minţi, şopteşte tandru:

– Sami vrea să te sărut, vreau şi eu; tu vrei să primeşti un sărut?

Mel zâmbeşte şi, după ce se ridică pe vârfuri, îşi apropie buzele de cele ale bărbatului, pe care-l iubea cu toată fiinţa ei, şi-l sărută. Sărutul devine tot mai pasional cu fiecare secundă care trece, ultimele zile fuseseră foarte reci unul cu celălalt şi, când se opresc ca să tragă aer în piept, Björn spune:

– Haide, du-te să duci fata la şcoală că, dacă nu, mă duc în cămară, iau cutia cu Nutella şi te ung de sus până jos, ca după aia să te ling, să te sug şi să ţi-o trag cum îmi place.

– Sună tentant. Pot face şi eu acelaşi lucru? zice ea râzând.

Björn o priveşte în acel fel care o scotea din minţi, coboară vocea şi şopteşte:

– Dacă te porţi frumos, în seara asta o punem în practică.

Cu un zâmbet mai luminos decât cel din ultimele zile, Mel zice:

– Promit să fiu o fată cuminte.

Imediat ce fata şi mama ei pleacă, Björn se duce la birou mai bine dispus. Acolo îl aştepta prima vizită a dimineţii. Musafirii nu erau alţii decât avocaţii Heine şi Dujson, alături de alţi colegi din cabinet.

Mel o duce pe Sami cu maşina la şcoală şi se amuză copios cu ea, pe drum. Îi place mult să se distreze împreună cu ea, pe seama poveştilor pe care micuţa i le spune. După ce parchează maşina, merge cu copila de mână până la intrare. Acolo, ca în fiecare dimineaţă, rămâne să stea de vorbă cu câteva dintre mame şi cu micuţii lor. Pe când se îndrepta înapoi spre maşină, îi vibrează telefonul. Un mesaj de la Björn.

Scanned with CamScanner

Ține minte. Trebuie să fii cuminte.

Tocmai citea mesajul, când aude o voce care o strigă. Când se întoarce, se trezește față în față cu soția lui Gilbert Heine, Louise, și cu alte două femei ceva mai tinere.

Ce făceau aici?

Cum nu putea să o rupă la fugă pentru că ar fi dat prost, se apropie, iar cea mai în vârstă dintre ele spune:

– Bună, draga mea, sunt Heidi, soția lui Gilbert Heine. Îți amintești de mine?

Mel dă afirmativ din cap, afișează un zâmbet de circumstanță și răspunde după ce schimbă o privire rapidă cu Louise:

– Bineînțeles.

– Soțul meu, Gilbert, e cu Björn. El ne-a spus că vii s-o lași pe Samantha și am decis să te așteptăm. Haide..., să mergem să luăm micul dejun.

Mel se uită la ele. Björn le-a spus că o puteau găsi aici?

Îi arată ea lui când se văd din nou.

Ăsta era motivul mesajului lui?

Confuză, vrea să se miște, când una dintre femeile mai tinere zice:

– Soții noștri și viitorul tău soț sunt în acest moment într-o întâlnire, iar noi am venit să te răpim, ca să te luăm cu noi și să petrecem dimineața împreună, să ne cunoaștem mai bine.

Lui Mel i se ridică părul pe ceafă. Nu era nebună să meargă cu ele!

– Îmi pare rău, încearcă ea să zică, dar eu...

– Ah, nu, draga mea, insistă Heidi. Nu știu ce ai de făcut, dar, indiferent ce ar fi, anulează, pentru că vii cu noi.

Louise zâmbea în tăcere lângă cea care vorbea. Mel o privește. Avea două variante. Să meargă cu ele sau să fugă. Îl înjură în gând pe Björn pentru asemenea capcană, dar, cum nu voia să-i facă probleme, cedează. Trebuia să meargă.

Primul loc în care merg este o cafenea din centru. Acolo le așteptau alte două femei și, timp de o oră, toate iau micul dejun printre chicoteli și bârfe.

Mel le ascultă, în timp ce o observă pe Louise cum ia parte la tot, de parcă ar fi fost una dintre ele. Fandosita asta este la fel cu celelalte și se întreabă: unde e Louise, cea candidă, pe care o cunoscuse la școală?

Când termină micul dejun, merg la cel mai faimos și mai scump spa din întregul München. Când intră în luxosul stabiliment, o tânără le cere legitimațiile de membru și, când ajunge la Mel, după un gest de-ale lui Heidi, e clar că nu există altă opțiune decât să o primească și pe ea.

Timp de peste trei ore rămân în acel minunat centru spa, unde Mel are parte de un circuit termal în compania acelor harpii și le suportă privirile furișe, când acestea îi văd tatuajul.

Când o parte dintre femei se mută în altă sală, Heidi o apucă de braț pe Mel.

– Draga mea, îi spune, voiam să vorbim despre Louise și despre soțul ei, Johan. S-a întâmplat să-mi ajungă la urechi că ați discutat amândouă, nu cu multă vreme în urmă și...

– Heidi, i-o retează Mel. Ceea ce discut cu Louise e doar între noi două. Nu privește pe nimeni altcineva.

Femeia strânge din buze. Fără îndoială, felul în care i-o retezase Mel nu-i plăcuse, așa că trece la contraatac:

– Fie. Să nu mai vorbim despre asta, dar dă-mi voie să-ți recomand o clinică uimitoare unde ți-ar putea îndepărta cu laser ceea ce ai pe corp.

Mel rămâne cu gura căscată.

– Te referi la tatuajul meu? întreabă.

Femeia încuviințează, iar ea, abținându-se să nu o trimită la plimbare așa cum avea chef, răspunde:

– Mulțumesc, dar nu. Tatuajul face parte din mine pentru o serie de motive, care nu sunt relevante acum.

Odată zise acestea, le ajunge din urmă pe celelalte femei. În ciuda faptului că erau un grup de harpii plictisitoare și enervante, care nu făceau altceva decât să o scoată din minți, Mel era decisă să se bucure de minunatul spa.

Scanned with CamScanner

După circuitul termal, s-au agitat să o convingă să treacă pe la coafor, ca să-și facă o coafură diferită de cea pe care o avea: părul ei zburlit era mult prea avangardist și modern pentru acele fandosite. În cele din urmă, Mel cedează, de dragul lui Björn și pentru că nu voia să-i creeze din nou probleme, dar îi pomenește întruna, în gând, pe tot timpul strămoșii frumosului ei iubit.

Când termină cu coaforul, Mel se privește în oglindă. Arăta ca și cum o vacă tocmai i-ar fi lins părul. Fără îndoială, nu era ea aceea, și trebuia să scape de acolo cu orice preț. Se uită la ceas, îi chiorăiau mațele de foame. Era ora mesei, și Heidi, dându-și seama de asta, se apropie de ea și murmură:

– Nu e nicio grabă, draga mea, Björn știe că ești cu noi și e fericit că ești aici. În plus, am vorbit cu el acum câteva minute și mi-a zis să nu-ți faci griji pentru Samantha. Are el grijă să o ia bona care stă cu ea până te întorci tu.

Mel o ascultă, nevenindu-i să creadă. Acum, Bea era bona ei? Și Sami devenise Samantha pentru Björn? Dar cum nu voia să zică nicio vorbă nelalocul ei, încuviințează și își afișează cel mai frumos zâmbet de care e în stare:

– De acord.

Heidi și restul femeilor plictisitoare îi zâmbesc.

– Ce ați zice să mergem să mâncăm la O'Brian? întreabă una dintre ele.

Celelalte sunt de acord. Mel nu știa unde se află localul și, după ce ele îi explică, se uită la ele și zice:

– Mă scuzați, dar trebuie să merg la baie.

După ce scapă de ele, intră la baie, scoate din halatul său alb telefonul mobil și, după ce formează numărul lui Björn, spune cu voce joasă:

– Ai să mi-o plătești!

Björn, care era împreună cu soții harpiilor într-un club doar pentru bărbați, se îndepărtează puțin de grup și răspunde:

– Ascultă, iubito, dacă ți-aș fi spus, nu ai fi vrut să mergi.

– Dar, ești tâmpit sau ce ai? șuieră ea. Cum ți-a trecut prin minte să-mi faci așa ceva?

– Mel...

– Niciun Mel! mârâie, privindu-se în oglindă. Îți jur că sunt pe cale să le strâng pe toate de gât, dacă vreuna dintre ele îmi mai spune că tunsoarea mea e prea masculină, și felul meu de a mă îmbrăca, la fel. La naiba, a trebuit să merg la coafor și acum nu mă mai recunosc.

Björn zâmbește când o aude, apoi, privind către bărbații care stăteau de vorbă cu un pahar de bourbon în mână, răspunde:

– Draga mea, cu siguranță ești minunată și nu neapărat din acest motiv, dar acum trebuie să te las. Să fii cuminte!

Supărată, Mel întrerupe convorbirea. Respiră adânc până când reușește să se calmeze, apoi o sună pe Judith. Avea nevoie de ea.

Prietena ei, care abia ajunsese acasă după ce își petrecuse dimineața la Müller, când vede numele lui Mel pe ecranul iPhone-ului 6, o salută:

– Bunăăăăăă!

– Judith, ascultă-mă, am nevoie de ajutorul tău.

Uimită, Jud întreabă:

– Ce s-a întâmplat?

Rapid, Mel îi povestește ce s-a întâmplat și, după ce află unde mergeau să mănânce, prietena ei zice:

– Nu te îngrijora! La ce oră vrei să fiu acolo?

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine, că îmi vine să le omor.

– Stai liniștită, că te salvez eu, spune Judith și râde.

– Nu întârzia, te rog, și când mă vezi, fii tu însăți!

Judith zâmbește. Îi părea rău pentru Björn, dar papagalii ăia aveau să afle cine era ea.

După ce Mel iese din baie cu cel mai frumos zâmbet al ei, ajunge la locul unde femeile se îmbrăcau cu mult fast și, după ce-și pune tanga roșii, pe care toate îi privesc oripilate, blugii și cămașa, când vrea să-și pună jacheta din piele, Heidi cea insuportabilă ciripește:

Scanned with CamScanner

– Melania, dacă vrei, într-o zi care să-ți convină, putem merge din nou cu tine să-ți arătăm câteva magazine de haine exclusiviste în care poți găsi modele incredibil de frumoase.

Stomacul lui Mel se revoltă. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să ajungă să se îmbrace la fel ca leșinatele alea, așa că răspunde cu mai puțină răbdare decât avusese până atunci:

– Heidi, îți mulțumesc, dar îmi plac hainele mele.

– Draga mea, nu trebuie să uiți că, dacă Björn ajunge să fie unul dintre asociații majoritari, la fel ca soțul meu, va trebui să schimbi anumite lucruri la tine, și nu vorbesc numai de tatuajul otibil de pe spatele tău.

Mel strânge din dinți, dar îi este imposibil să mai reziste o singură secundă, așa că zice de față cu toate:

– Heidi, cred că ai uitat că Björn este cel care-și dorește să lucreze la cabinet, nu eu. Așa că, dă-mi voie să-ți spun că, dacă cuiva nu-i place tatuajul meu, să nu se uite la el, pentru că va rămâne unde e.

Comentariul nu-i pică bine „minunatei" Heidi, dar nu o arată. Era acolo pentru că i-o ceruse soțul ei, așa că își ia geanta scumpă și spune:

– Să mergem să mâncăm la O'Brien.

Când ajung acolo, majordomul, imediat ce o vede pe Heidi, le face semn să aștepte câteva minute. Le pregătea una dintre minunatele lor mese. Agitată, după ce-și privește ceasul, Mel oftează. Dacă intrau în restaurant, lui Judith îi va fi mult mai greu să le găsească, așa că decide să se sprijine de perete cu indolență pentru a trage de timp, când brusc zgomotul strident al unei motociclete atrage atenția tuturor.

Mel zâmbește când recunoaște motocicleta lui Eric, o impresionantă BMW neagră cu gri metalizat, pe care uneori o folosea și Judith.

Femeile privesc spre carosabil și constată că motociclistul oprește lângă ele și coboară. Rămân toate cu gura căscată când văd, după ce acesta își dă casca jos, că e vorba despre o femeie, care se îndreptă spre ele și spune:

– La naiba, Mel...

Fericită de această apariție, împricinata zâmbește și spune, prefăcându-se surprinsă de apariție:

– Bună, Jud, ce faci aici?

– Eram în trecere, te-am văzut și am decis să mă opresc.

După care adaugă amuzată:

– Ce-ai pățit la păr?

Mel oftează și, în fața expresiei amuzate a prietenei sale, răspunde:

– Coafor..., cum arăt?

Abținându-se să nu râdă, Jud zice:

– Prințeso, nu e stilul tău.

Acum, cea care zâmbește este Mel, care se întoarce spre femeile care o studiau și spune:

– Fetelor, v-o prezint pe prietena mea Judith, ele sunt soțiile avocaților de la minunatul cabinet în care Björn vrea să intre.

Obișnuită să aibă de-a face cu astfel de femei, datorită afacerilor lui Eric, Jud o privește pe fiecare în parte și răspunde:

– Sunt încântată să vă cunosc, doamnelor.

Celelalte încuviințează, dar nu deschid gura. Surprinsă de lipsa lor de educație și, ca să le dea o lovitură de efect, Mel, când vede fața scârbită pe care o avea Louise zice:

– Judith este soția lui Eric Zimmerman, proprietarul fabricii Müller. Știți despre cine vorbesc?

Brusc, Heidi reacționează, se apropie de ea și zice:

– Oh, draga mea, e o plăcere să te cunosc. Bineînțeles că știu cine e soțul tău.

Apoi, se uită la ea ca și cum ar fi fost un extraterestru și o întreabă:

– Vrei să ni te alături la masă?

Mel și Judith se privesc. Era clar că, dacă Jud nu ar fi fost soția lui Zimmerman, nu ar fi invitat-o și, cu casca de motociclist încă în mână, dă din cap că nu și răspunde:

– Mulțumesc pentru invitație, dar am stabilit că mă văd cu niște prieteni să bem niște beri și să ne plimbăm cu motocicleta.

Scanned with CamScanner

Apoi, își fixează privirea asupra lui Mel și întreabă amuzată:

– Vii?

Fără să ezite nicio secundă, Mel este de acord, apoi se uită spre femeile care o priveau cu ochii cât cepele și spune cu un zâmbet cald, pe care am petrecut-o împreună, dar acum mor să beau o bere rece.

– Sper că mă veți ierta. Vă mulțumesc pentru dimineața minunată

Expresia femeilor lăsate baltă era mai mult decât evidentă. Când Judith deschide portbagajul motocicletei și îi dă lui Mel o altă cască, se aude o voce care spune:

– O să-ți strici coafura, Melania.

Împricinata zâmbește, se uită spre Louise, care încercă să mascheze un zâmbet, și răspunde:

– Nu contează.

Apoi, spre surprinderea celorlalte, Mel și Judith se urcă pe motocicletă și pleacă, lăsând urme de cauciucuri pe asfalt.

Câteva secunde mai târziu, când se opresc în fața restaurantului lui Klaus, Mel își dă casca jos, își privește prietena și o îmbrățișează.

– Mulțumesc că ai venit să mă salvezi, îi spune.

Judith zâmbește și, atingându-i părul, zice:

– Cu siguranță, plicticoasele alea nu au influență bună asupra ta.

Zece minute mai târziu, când Mel se declară satisfăcută că le tocase bine pe vrăjitoarele alea, intră amândouă în restaurant. Când o vede pe Mel, Klaus o întreabă:

– Dar, fata mea, ce ai pățit la cap?

Judith izbucnește în râs, iar Mel răspunde în timp ce se îndreptă spre baie:

– Nimic care să nu poată fi rezolvat în cinci minute.

Odată ce zice asta, intră în baie, bagă capul sub robinet și, când iese din nou, Judith o studiază amuzată.

– Așa da! zice privindu-i părul ciufulit și rebel. Asta ești tu.

În acea după-amiază, când Mel ajunge acasă, Sami aleargă să o îmbrățișeze. Își petrece seara cu ea, iar în momentul în care o bagă în

pat și vine și Bjõrn, îl privește și-i face semn cu degetul, apoi îi spune, printre dinți:

– Să nu-mi mai faci niciodată una ca asta, ne-am înțeles?

Avocatul zâmbește și, când vrea să o îmbrățișeze, ea se ferește.

– Ah, nu. James Bond..., mârâie. În seara asta, nici să nu-ți treacă prin minte să te apropii de mine sau îți jur că-ți voi băga cutia aia de Nutella într-un loc în care n-o să-ți placă prea mult.

Mel dispare, iar Bjõrn înjură. Era clar că de data asta greșise rău.

Scanned with CamScanner

16

Vineri, Norbert e punctual, apare la ora cinci după-amiaza. Îl va duce pe Flyn la ziua lui Elke.

În acel moment, îmi sună telefonul și văd numele lui Sebas! Mă grăbesc să-l iau și aud:

– Fetițăăăăăă!

Hohotul meu de râs îi atrage atenția lui Eric, care se uită și, când îi explic prin semne cine e, fuge înspăimântat!

– Sebas, ce mă bucur să vorbesc cu tine. Chiar zilele trecute mi-a spus tatăl meu că poate reușim să ne vedem, pentru că vii la Germania. Ce faci aici?

Aud zgomot de fond și voci care cântă, iar Sebas răspunde:

– Sunt într-o excursie super-amuzantă cu treizeci și șase de neburi în căutare de geypermans[13].

Râd. Sebas întotdeauna îi spune Geyperman lui Eric.

– Mâine – seară trecem prin München, mai spune prietenul meu. Ne-am putea vedea vreo două ore? Zi că da..., zi că da, fetiță, că am chef să te văd și să-ți povestesc o mie de lucruri.

Mă gândesc. Știu că a doua zi trebuie să mergem acasă la Mel și la Björn, dar am chef să-l văd pe Sebas, așa că zic:

– Bineînțeles, dă-mi un mesaj și ne vedem.

Două minute mai târziu, închid fericită. E întotdeauna un motiv de bucurie să-l văd pe Sebas.

13. Figurină de acțiune, produsă de compania Geyper, în anii '70, sub o licență Hasbro. *(n. tr.)*

Cu telefonul în mână, merg până în salon, unde Eric citește. Mă așez lângă el și-i povestesc despre Sebas și, la un moment dat, se uită la mine și mă întreabă:

– Treizeci și șase?

– Cu el, treizeci și șapte, răspund râzând.

Eric încuviințează și întreabă amuzat:

– Și vrei ca Björn și cu mine să fim acolo?

Acum cea care stă în cumpănă sunt eu. Îl cunosc pe Sebas, dar cum nu-i cunosc pe ceilalți treizeci și șase, iar dacă sunt la fel ca prietenul meu, fără îndoială, Eric și Björn nu vor ieși vii de acolo. Așa că zic:

– E mai bine să stați acasă și să așteptați până ne întoarcem.

Încă mai râdem, când un adolescent frumos, îmbrăcat cu niște blugi lăsați pe șolduri, cu tricoul gri al formației sale preferate, Imagine Dragons, și niște Converși negri, apare în fața noastră. În anii de când îl cunosc, Flyn s-a schimbat din toate punctele de vedere. L-am cunoscut pe când era un copil mărunțel și dolofan, iar acum e un adolescent slab, frumos, stilat și înalt.

– Cu țoalele astea te duci la aniversare? protestează Eric.

– Tati, vrei să-mi pun costum și cravată?

Mă apucă râsul. Fără îndoială, timpurile s-au schimbat.

– Dragul meu, Flyn e modern, șoptesc eu, și-mi privesc iubitul.

Eric încuviințează. Știe că am dreptate. Scoate un telefon din buzunar, i-l întinde și-i spune:

– Ia telefonul. Vreau să știu unde ești.

Puștiul zâmbește, și-a recuperat cel mai de preț lucru. Îi fac cu ochiul și nu-i cer un pupic. Flyn încă e supărat pe mine. Dar în clipa asta zâmbește, iar eu mă simt bine. Foarte... foarte bine.

Cinci minute mai târziu, după ce și-a pus jacheta din piele, albastră, pleacă cu Norbert, iar eu mă uit după el, ca o mamă mândră.

– Ce mare și frumos e băiatul meu! șoptesc. Încă îmi amintesc când l-am cunoscut. Era atât de mititel, iar acum, uită-te la el, e mai înalt decât mine.

Scanned with CamScanner

Lui Eric îi place comentariul meu și șoptește, în timp ce mă îmbrățișează:

– Haide, mamă cloșcă, avem treabă.

Restul după-amiezii îl dedicăm micuților și, când, la opt și jumătate, cei doi adorm, Eric și cu mine respirăm ușurați. Facem un duș și-mi pun o rochie de bumbac verde ca sticla și o pereche de încălțări care țin de cald, de stat prin casă. Când mă vede, iubitul meu zâmbește, îmi dă o palmă la fund și șoptește:

– Ești minunată!

Eu zâmbesc. Întotdeauna i-a plăcut felul meu relaxat de a mă îmbrăca și, printre râsete, mergem la bucătărie să mâncăm ceva.

La nouă și jumătate, Eric primește un mesaj pe telefon. E Flyn, care-l roagă să-l lăsăm până la miezul nopții. Soțul meu refuză.

– Dragule, nu-i strica petrecerea.

– Nu, Jud, îți amintesc că e pedepsit.

– Știu. Dar e la o petrecere, insist.

Dar neamțul meu încăpățânat mormăie:

– E deja destul că l-am lăsat să meargă la petrecerea iubitei lui.

Bine... are dreptate. Chiar și așa, încerc să mă pun în pielea lui Flyn și-l atac din nou.

– Haide, iubitule, gândește-te. Băiatul nostru se simte bine la petrecere și vrea și el să mai stea.

– Să-ți amintesc cum e prietena lui, Elke?

Imaginea blondei frumoase, cu sânii mari, îmi vine în minte. Evit să mă gândesc la ceea ce copilul meu ar putea face cu ea chiar în acest moment, pentru că nu vreau să mă alarmez și insist:

– Dragul meu, nu mă provoca sau mintea mea perversă va începe să se gândească la lucruri la care nu vreau să mă gândesc despre Elke și copilul meu.

Și, trăgând aer în piept, îmi impun să mă calmez:

– Trebuie să avem încredere în copilul nostru. Deși vrea să facă pe adultul, Flyn e încă un copil și amândoi știm asta. Haide, spune-i că mai poate sta și amintește-ți despre ce am vorbit. Trebuie să-i dăm un vot de încredere.

Eric oftează. Se gândește..., se gândește, și iar se gândește și, în cele din urmă, îi scrie ca să-i spună că Norbert va merge să-l ia la miezul nopții.

Fericită, îl îmbrățișez și rămânem întinși pe canapea. Îmi place senzația pe care o am când stau alături de el și ne uităm la televizor.

Orele trec, în timp ce noi suntem prinși cu un film despre dezastrele nucleare, când, brusc, telefonul lui Eric sună.

– Norbert, ce s-a întâmplat?

Ochii mei se îndreaptă spre ceas: douăsprezece și douăzeci.

Rapid, Eric îmi dă drumul. Se ridică de pe canapea și, în timp ce mă ridic și eu, aud că spune:

– Vin chiar acum.

Închide, se uită la mine și spune cu un aer sumbru:

– Trebuie să mă duc după Flyn.

– Ce s-a întâmplat? întreb surprinsă.

Expresia lui Eric îmi spune că nu e nimic de bine.

– Copilul tău nici nu iese de la petrecere și nici nu-i răspunde la telefon lui Norbert.

Vai... vai... Asta cu „copilul tău" a sunat rău, dar fără să-i dau de ales, mă iau după el.

– Vin cu tine.

– Ești în pijama și nu e timp să te schimbi, protestează.

Mă privesc. Sunt îmbrăcată cu haine de stat prin casă; nu-mi pasă și insist:

– Am zis că merg. Îmi pun un pardesiu lung și...

– O să ieși în pijama?

Insistența lui mă supără și, fără să-mi vină să râd, zic:

– Pentru fiul meu, merg și în pielea goală dacă e cazul.

Eric nu vorbește, nu răspunde, doar încuviințează.

După ce îi spun Simonei că ieșim, îmi pun un pardesiu lung peste pijamaua mea din bumbac și nu-mi schimb pantofii. Apoi ne urcăm în mașină și mergem în tăcere până la casa lui Elke, unde e petrecerea aniversară.

Când ajungem, îl vedem pe Norbert. Bărbatul ne privește și spune:

– Îmi pare rău că a trebuit să vă sun, dar nu știu ce să fac.

Scanned with CamScanner

Expresia lui Eric e tot mai sumbră cu fiecare minut care trece. Mamă..., mamă..., ce o să iasă!

– Să-l mai sunăm o dată, insist. Poate s-a luat cu altele și nu își dat seama...

Dar Eric nu mai raționează și mormăie îndepărtându-se de mine:

– Hai, Judith, nu-i mai lua apărarea!

Cu o față despre care nici nu vreau să vorbesc, ajunge până la poarta casei, sună, așteaptă, dar nu răspunde nimeni. Asta îl crispează încă și mai tare, și începe să vocifereze:

– Cumva părinții fetei nu sunt acasă?!

Un alt tată care așteaptă lângă noi, strigă brusc cu telefonul la ureche:

– Bradley, în secunda asta pleci de la petrecere, gata!

Supărat, celălalt tată se uită la Eric, care-l privește, iar necunoscutul zice:

– I-am spus de mii de ori fiului meu că nu vreau să-l văd cu golanii ăștia, dar nu pot să-l iau de lângă ei.

Eric nu spune nimic, iar eu, incapabilă să-mi țin gura, întreb:

– De ce spuneți că sunt golani?

Bărbatul își dă la o parte părul de pe față și spune, supărat:

– O să credeți că sunt un încuiat, dar fiului meu nu-i face bine să stea cu gașca asta. De când umblă cu ei, deja a fost arestat de două ori, și, oricât aș încerca să vorbesc cu el, nu mă ascultă.

Vai de mine... Vai de mine! În ce s-a băgat Flyn?

Mă sperii, mă uit la Eric și-i spun:

– Iubitule, sună-l din nou pe Flyn. Dacă Bradley a răspuns, de ce nu o face și el?

Sună o dată, de două, de patru, de șapte ori... Nimic! Nu răspunde, dar, spre norocul nostru, câteva minute mai târziu, se deschide poarta, iese un băiat, pe care-l identific rapid ca fiind Bradley, și care, după ce-și ia o chelfăneală de la tatăl său, se urcă rapid în mașină.

Când mă uit la Eric, acesta a intrat în curte și, fără să mă gândesc, fug după el. Trebuie să-l calmez sau uraganul Zimmerman va face ravagii.

Se aude muzică. Mai precis, Pitbull[14], *Hotel Room Service*, un cântec care-i place lui Flyn, dar care mie, când îl dă la maximum, îmi dă dureri de cap.

Prin grădină, văd diverși adolescenți, unii dintre ei mai mari decât fiul meu, care fumează, se sărută și se pipăie. Bine... bine..., ce mai orgie e aici. Eric și cu mine privim în jur, dar niciunul dintre ei nu e Flyn.

Ce mai petrecere a organizat fata!

Unde îi sunt părinții?

Când intrăm în casă, pe lângă muzica la maximum, simt că mirosse a marijuana. Privesc în jurul meu și văd mai mulți dintre puștanii aia descreierați fumând. Fețele lor nu-mi sunt cunoscute. Niciodată nu i-am văzut pe acești prieteni ai lui Flyn.

Expresia lui Eric e și mai sumbră.

– Îl omor.

– Calmează-te, iubitule, calmează-te.

Versiunea rea a lui Iceman își fixează privirea albastră asupra mea și mârâie:

– Cum vrei să mă liniștesc când văd asta?

Îl iau de mână pentru a încerca să-l liniștesc, dar el îmi dă drumul și, cu pași mari, se îndreaptă spre un colț. Brusc, îl văd. Flyn râde, cu iubita lui așezată pe genunchi și cu o bere mare în mână.

Măi să fie, de când bea bere mucosul?

Alerg după Eric și, când ajungem în fața puștiului, acesta ne privește și, în loc să se fâstâcească sau să fie surprins, izbucnește în râs și ne lasă fără cuvinte. Imediat îmi dau seama că, pe lângă faptul că a fumat marijuana, a mai și băut. Îl omor!

Eric pufnește, eu îi iau berea din mână. Aflat la limita nervilor, iubitul meu izbucnește și îl aud cum răcnește:

– Flyn, ridică-te!

Elke ne privește. Flyn nici măcar nu se mișcă, și atunci ea întreabă cu un joint între degete:

14. Numele de scenă al rapperului american Armando Christian Pérez. *(n. red.)*

Scanned with CamScanner

– Gălbejitule, cine sunt dinozaurii ăştia?

Măi..., măi..., măi... Dacă îi dau âsteia o palmă, o trimit direct pe lună.

Dar de ce îi spune „gălbejitule"?!

Mucoasă obraznică!

Fără să stea prea mult pe gânduri, Eric o trage pe Elke de pe picioarele fiului nostru şi, dintr-o mişcare, îl ridică pe Flyn. Fata ne priveşte, iar eu, fără să ezit, îi iau jointul din mână şi-l arunc într-o vază cu flori care e lângă noi.

– Urât, frumuşico, urât, mârâi. Şi ca mamă de dinozaur, îţi spun: stai departe de fiul meu!

Tânăra zâmbeşte. Alta care se dă... şmecheră.

Flyn încearcă să se elibereze, dar singurul lucru pe reuşeşte este să-l facă pe Eric să-l apuce cu şi mai multă forţă şi să-l scoată din casă în ghionturi.

Imediat ce am ieşit din agitaţia petrecerii şi din mirosul de marijuana, în grădină, Eric îi dă drumul şi strigă:

– Îmi poţi spune ce faci?!

Flyn, care din mişcările pe care le face ne arată că e într-o stare de ebrietate avansată, izbucneşte în râs şi murmură obraznic:

– Ce te pricepi să strici cheful oamenilor..., la naiba.

– Ce ai zis? rage Eric, ieşindu-şi din minţi.

Mă uit la Flyn şi, brusc, mi se pare un necunoscut.

Răspunsul lui din acel moment mi se pare o mare obrăznicie şi o mare provocare, aşa că îl apuc de mână, trag de el şi-l întreb în timp ce-l privesc în ochi:

– Ce e cu tine? Unde vrei să ajungi cu comportamentul ăsta?

– Hei, gălbejitule, unde te duci, strigă doi puşti care trec pe lângă noi.

Flyn zâmbeşte maliţios. Eric înjură, iar eu sunt pe cale să-l pocnesc pe mucos. Dar în loc să fac asta, mă abţin şi insist:

– Ce ai mai luat, pe lângă marijuana şi alcool?

El clatină din cap, şi, cu un gest care nu este al lui, murmură:

– Nu e treaba ta.

– Flyn! scrâşneşte Eric.

Îl privesc. Îmi lipesc mâna de coapsă, sau palma pe care i-o voi *urge va fi* teribilă. Pe de altă parte, Eric e în stare de orice, iar eu, în*cercând să* împiedic să se întâmple lucruri pe care le-am putea regreta *mai târziu*, mă aşez între ei şi-l apuc pe puşti.

– Ciocul mic şi nu face lucrurile mai rele de cât sunt, îi spun. Să *mergem* acasă.

– Jackie Chan, deja te cari? întreabă un puşti care trece pe lângă *noi*.

Flyn zâmbeşte, iar Eric şopteşte tot mai supărat cu fiecare clipă:

– Jackie Chan..., gălbejitule... Ce sunt prostiile astea?

Nu spun nimic. Dacă i-aş spune ce ştiu, m-ar face praf pe mine.

– Să plecăm de aici, mormăie Eric în cele din urmă.

Când ieşim, e evident că Norbert este surprins de felul în care *arată* Flyn.

– Norbert, spun, nu te îngrijora, du-te acasă. Ne descurcăm noi.

Când ne urcăm toţi trei în maşină, Eric trânteşte cu putere portiera. Mamă ce, nervos e. Atunci se uită spre mine şi strigă:

– Tot mai crezi că trebuie să am încredere în copilul tău?!

– Copilul *nostru*, îl corectez.

– Copilul *tău*, insistă Eric.

Păi, da, normal. Ca de obicei.

Când face ceva rău e copilul meu, iar când face ceva bine e copilul *nostru*. Dar nu-l voi contrazice şi nici nu voi răspunde provocărilor. Eric e foarte nervos, şi mi-e clar că, indiferent ce voi spune, o voi încasa din toate părţile, aşa că decid să-mi ţin gura.

Câteva secunde mai târziu, Eric porneşte furios maşina şi conduce până acasă. Nimeni nu scoate nicio şoaptă, iar mie nici prin cap nu-mi trece să pornesc muzica. Ştiu că mama spune că muzica poate îmblânzi fiarele, dar, într-un astfel de moment, este mai bine ca nici fiarele să nu asculte muzică.

Când ajungem acasă, Susto şi Calamar ne ies în întâmpinare şi îi ţin cum pot ca să nu se apropie de Eric sau de Flyn. Nu este momentul pentru giumbuşlucuri şi ar putea fi răniţi.

Scanned with CamScanner

După ce băieții intră în casă, dau drumul câinilor și intru și eu. Simona, care ne așteaptă împreună cu Norbert, când vede cum arată copilul, își duce mâna la gură și zice:

– Vai, Flyn, ce ai pățit?

Niciodată nu l-a văzut așa, iar eu încerc să o calmez și-i spun în timp ce-mi dau jos pardesiul lung:

– Stai liniștită, e bine. Mergeți la culcare, vă rog.

După un schimb de priviri cu mine, Norbert o apucă de braț pe Simona și amândoi se fac nevăzuți. Biata femeie, ce neplăcut pentru ea!

Fără îndoială, copilăria lui Flyn s-a terminat dintr-o suflare și a lăsat în fața noastră un adolescent plin de conflicte.

Tăcerea din bucătărie e neplăcută. Cum ar spune tatăl meu, poți tăia aerul cu cuțitul. Ce a făcut Flyn e rău, e foarte rău.

Eric deschide dulapul în care se află medicamentele lui, desface rapid o cutie și ia o pastilă, cu puțină apă. Asta îmi atrage atenția. Nu e bine pentru problemele pe care le are cu ochii. Fără îndoială, stresul momentului i-a dat dureri de cap, dar, când vreau să spun ceva, se uită spre puști și întreabă:

– De ce ai vrut să mergi la aniversarea acestei fete, Jackie Chan?

Flyn nu răspunde, iar Eric, furios, strigă, și strigă, și strigă. Spune tot ce-i vine la gură, fără a se abține de la ceva.

Nici nu-mi trece prin cap să-i spun să coboare tonul, să nu-i trezească pe Pipa și pe copii, sau să-și schimbe atitudinea. Fără îndoială, lucrurile stau cum stau, și când a spus tot ce avea de spus, declară:

– Sunt dezamăgit de tine. Foarte dezamăgit.

După ce spune asta, pleacă și mă lasă în bucătărie, doar cu puștiul.

Obrăznicia inițială a lui Flyn a dispărut.

Fără îndoială, i-a scăzut elanul, după cuvintele și reacțiile lui Eric.

Mă uit serioasă spre el. El nu mă privește, dar, când văd că brusc își pierde culoarea din obraji, mă grăbesc să iau un castron albastru, care stătea gol pe dulap și să i-l dau. Imediat, fiul meu vomită.

Dumnezeule, ce scârbos!

Fără îndoială, în calitate de mamă, mă ridic și ... pot sta departe de el în ciuda faptului că sunt furioasă. E ...

Când termină, îi iau castronul, îl duc îngrețoșată la cea mai apropiată baie, îl golesc și, când mă întorc, arunc cu furie castronul la gunoi. Apoi, pun apă la fiert și caut în dulap un pliculeț de ceai de mușețel.

Cu coada ochiului îmi dau seama că Flyn mă privește. Are păreri de rău. Îl cunosc, iar această privire și ochii lui privind în jos îmi transmit asta, dar nu-i adresez niciun cuvânt. Nu merită.

După ce fierbe apa, o torn într-o cană și, după ce pun și pliculețul cu ceai și o las pe masă, mă așez în fața lui și întreb:

– Mai e nevoie să-ți spun că e rău ce ai făcut?

Copilul face semn că nu, cu privirea ațintită în podea. Nu e prost deloc.

– Care-i treaba cu Jackie Chan? îl întreb în continuare.

Nu-mi răspunde. Nu-i spun că știu pentru că mi-a spus Luz, trecă de la mine, dar insist:

– Uită că trebuia să mergi la concertul Imagine Dragons. Ceea ce ai făcut e incalificabil, și tu știi asta. O știi foarte bine.

Partea mea de cloșcă vrea să-l ia în brațe și să-l legene, dar cealaltă parte a mea, de mamă supărată, îmi spune că nu, că nu trebuie să o fac. Ceea ce a făcut e rău și Flyn trebuie să înțeleagă asta așa cum, la cincisprezece ani, am înțeles-o și eu după ce am băut prea multă tequila la petrecerea aniversară a prietenei mele Rocío.

Mamă ce am mai tras pentru că mi-am dorit să fiu băgată în seamă de un anumit băiat!

Îmi amintesc reacția părinților mei. Mama striga și mă pedepsea și mă certa, dar ceea ce m-a impresionat cu adevărat a fost tăcerea dezamăgită a tatălui meu. Asta m-a marcat suficient de tare, încât să nu mai beau niciodată atât de fără măsură ca în acea zi.

Și acum, iată-mă făcând același lucru cu Flyn, ca să-l fac să înțeleagă că asta nu-i face niciun bine.

O bună bucată de vreme, amândoi rămânem în bucătărie, tăcuți și aproape pe întuneric, cât el își bea ceaiul. Dar, când văd că-i revine culoarea în obraji, mă ridic și spun, întinzând mâna:

Scanned with CamScanner

– Dă-mi telefonul tău.

– Nu.

– Dă-mi telefonul tău, insist.

În cele din urmă, mi-l dă. În continuare, îi spun, fără să-mi iau privirea de la el:

– Nu știu cine e Elke și nici de ce acum ți se spune „gălbejitule" sau Jackie Chan, când tu...

– Nu e treaba ta, mi-o retează mucosul. Prietenii mei sunt prietenii mei, și nu e treaba ta să decizi cine poate fi prietenul meu sau cine poate fi iubita mea. La naiba!

– Flyn, ai grijă ce spui și uită de prietenii ăștia și de fata asta. Nu sunt potriviți pentru tine.

– Că așa vrei tu.

Tonul lui, felul în care mă privește și agresivitatea pe care i-o citesc în privire mă paralizează. Așa că, îmi iau geanta, care e pe un scaun, scot portofelul, scot biletele pentru concertul Imagine Dragons și le rup în fața lui:

– S-a încheiat!

Flyn rămâne cu gura căscată. Apoi, arunc bucățile la coș și adaug:

– Și acum, spală-te pe dinți și în pat cu tine.

Fără vreun alt cuvânt, ieșim din bucătărie.

Și atunci văd lumină pe sub ușa biroului lui Eric și spun:

– Haide, urcă să faci ceea ce ți-am spus. Vorbim mâine.

După ce văd că Flyn a urcat și a dispărut, mă întorc pe călcâie și intru hotărâtă în biroul iubitului meu. Ceea ce s-a întâmplat în seara asta nu îi face bine nici lui și nici ochilor lui. Nervozitatea are efect asupra vederii, iar lucrul ăsta evident că mă îngrijorează.

Când intru, îl văd așezat la birou. Nu are un aer prea binevoitor. Hotărâtă mă îndrept spre masă și întreb:

– Te simți bine?

– Da.

Are în mână un pahar de whisky și, când îmi amintesc că un moment mai devreme a luat o pastilă, încep să spun:

– Eric, cred că...

– Jud, mi-o retează. Nu e cel mai bun moment.

– Dar cred că...

– Am spus că nu e cel mai bun moment, subliniază implacabil.

Fie. E mai bine să tac.

Fără îndoială, am și eu o parte de vină în cele întâmplate. L-am îndemnat să-l mai lase puțin pe Flyn, dar Eric este și el vinovat, căci el a fost cel care a decis că poate merge la petrecerea aceea. Amândoi suntem responsabili de cele întâmplate, dar el trebuie să se gândească și să-și dea seama de asta. Așa că încuviințez, mă întorc și mă îndrept spre minibar. Iau un pahar, un cub de gheață și-mi torn un deget de whisky.

Cu coada ochiului observ că Eric mă privește. Mă studiază. Mă cunoaște așa cum și eu îl cunosc și știe că am o mie de lucruri de spus, dar chiar și așa mă abțin și tac. Îmi e foarte greu, dar o fac. Apoi, mă îndrept spre sofaua din fața șemineului în care arde focul și mă așez cu spatele la el.

Dacă nu vrea să-mi vorbească sau să se uite la mine, nu vom vorbi și nici nu mă voi uita la el.

Stăm așa o bună bucată de vreme. Fiecare dintre noi cufundat în propriile sale gânduri și, când mă uit în jos, mă îngrozesc când văd colăceii care mi se văd prin rochie. Rapid, sug burta și colăceii dispar.

Trebuie să dau jos cinci kilograme!

Brusc îl aud pe Eric că se ridică și, deși nu-l văd, știu că se apropie de mine. Privesc ceasul de pe șemineu. E ora două fără douăzeci dimineața și toți ai casei dorm.

Pașii lui Eric se opresc în spatele meu. Îmi imaginez că mă privește și, inconștient, îmi relaxez burta. Îl cunosc, știu că are nevoie de un moment să se gândească la lucruri și deja și-a dat seama de greșeala pe care a făcut-o. În cele din urmă, se apropie de canapea și se așază la celălalt capăt.

Cu toată încăpățânarea și felul său morocănos de a fi, Eric este totuși un bărbat foarte simplu. Știu să-l manevrez foarte bine, deși

Scanned with CamScanner

uneori, chiar dacă știu că vom ajunge să ne certăm, nu am chef să-l manipulez.

Privirile ni se întâlnesc. Ochii lui încearcă să mă provoace să spun ceva, dar nu... Nu, Iceman, am învățat că, dacă tac, am mai mult de câștigat decât dacă strig. Îi susțin privirea și, în cele din urmă, spune:

– Iartă-mă. Te-am rănit, deși nu meritai.

– Ca de obicei, eu sunt sacul tău de box, spun supărată.

Eric încuviințează, știe că am dreptate.

– Mă ierți? insistă.

Nu vorbesc. Refuz!

Își lasă paharul pe masă și mi-l ia din mână pe al meu. Mă privește, mă privește, și iar mă privește, se apropie să mă sărute și, puf! Eforturile mele sunt inutile, mai ales când șoptește:

– Așa-i că mă ierți?

Zâmbesc în sinea mea. Fără ca el să-și fi dat seama, eu am câștigat bătălia asta, făcându-l să mă sărute și să vină spre mine.

Iubitul meu mă face să tremur toată și, pentru că am chef să mă urmeze, mă ridic și mă dau un pas în spate. Accept să mă apuce de talie cu brațul și să mă tragă spre el. Accept ca buzele lui să-mi atingă fața și mă topesc ca o înghețată când mă atinge și-mi spune „micuțo".

Fără o vorbă, iubitul meu uriaș mă ia în brațe, iar eu îmi încolăcesc picioarele în jurul lui și-l apuc cu mâinile pe după gât. Îl sărut... îl sărut, și-l sărut și, când, în cele din urmă mă opresc, îl privesc în ochi și-l întreb:

– Te mai doare capul?

– Nu, suflete..., nu mă mai doare.

Îi simt mâna sub rochia mea subțire din bumbac și mă cutremur. Fără îndoială, când vine vorba despre sex, Eric este mult mai puternic decât mine și, când îmi apucă chiloții și mi-i smulge dintr-o mișcare, mă excit ca o nebună și sunt gata de orice.

– Așa îmi place mai mult, spune Iceman, mușcându-mă de buza de jos.

Respirația mi se accelerează când mă pune pe birou. Ca de obicei, e foarte ordonat și nu e niciun lucru nelalocul lui. Sărutul nostru continuă, în timp ce ne bucurăm de această nebună seducție și singurul lucru care se aude e zgomotul focului din șemineu.

Corpurile noastre se încing, se topesc când se ating și, rapid, îl dezbrac pe Eric de cămașa gri pe care o poartă. Îl sărut pe gât, pe umeri, pe brațe, în timp ce el mă atinge și mă sărută. Ne privim cu încântare. Ne mâncăm din priviri, privirile noastre ne excită, și zâmbesc când el se dă un pas în spate, își desface șnurul pantalonilor negri, iar aceștia cad, urmați la doar câteva secunde de chiloți.

Gura mi se usucă.

Dumnezeule, ce grozav e soțul meu!

Când îi văd erecția iubitului meu mă tulbur, mă pierd, iar Eric șoptește în timp ce se atinge:

– Sunt doar al tău, iubito!

Zâmbesc și înghit nodul de emoții care e pe cale să mă sufoce. Suntem două specimene demne de a fi studiate. Întotdeauna ne rezolvăm problemele în același mod: prin sex. Poate că nu e cea mai bună soluție, dar e a noastră.

Eric e al meu. E cu totul al meu și al nimănui altcuiva, și el știe. Bineînțeles că știe.

Dornică să-i arăt ce e al lui, îmi dau jos rochia scurtă, peste cap, și, când ajunge jos și sunt goală, eu sunt cea care șoptește:

– Sunt toată a ta, iubitule!

Respirația neamțului meu devine din ce în ce mai accelerată. Nebunia pe care o simțim unul pentru celălalt nu a scăzut deloc de când ne cunoaștem. Dimpotrivă, a crescut prin încrederea pe care o avem unul în celălalt atunci când ne provocăm.

Eric zâmbește, îmi privește sfârcurile dure, se apleacă și-l linge mai întâi pe unul, apoi pe celălalt și, dintr-o mișcare, îmi rupe de tot chiloții, ca să rămân complet goală pentru el.

Știu ce vrea și știe și el ce vreau eu...

Știu ce-mi cere, fără să fie nevoie de cuvinte și el știe ce-i cer...

Scanned with CamScanner

Și cel mai grozav lucru este că ne vom oferi aceste plăceri unul altuia la nesfârșit...

Furată de moment, mă sprijin cu coatele de masă și, cu abandon și complicitate, desfac încet picioarele pentru el, lăsându-l să-mi vadă centrul umed al dorințelor mele. Eric privește și, cu voce răgușită, sexy și insinuantă, șoptește în timp ce-și trece degetul peste tatuajul meu:

– Cere-mi ce vrei... și, privindu-mă, încheie: Și eu îți voi da.

– Ce vreau eu?

Vai... vai... ce e cu mine.

Colțurile gurii mi se ridică, și ale lui. Începutul acestei fraze și tatuajul meu ne definesc minunata poveste de dragoste.

– Așa zic și eu, Iceman. Așa zic și eu.

Iubitul meu zâmbește. Își scoate încet degetele din umezeala mea și-mi cere:

– Vreau să mi te oferi.

Excitată de ceea ce aud, mă întind din nou peste masă, mă fac comodă, îmi trec mâinile peste coapse și, după ce le ating și văd că neamțul meu nu mă slăbește din priviri, îmi duc degetele spre labii și vagin, mă ating și-mi dau seama de cât de umedă sunt. Iubitul meu, cu privirea lui, cu vocea lui, cu dorințele lui, mă face să iau foc. Îmi desfac labiile și-mi dau seama că sunt alunecoase. Cum pot, îmi las la vedere clitorisul și, în cele din urmă, șoptesc plină de dorință:

– A ta sunt.

Iubitul meu încuviințează, se apleacă, scoate limba și-mi înconjoară clitorisul cu ea. Corpul meu reacționează rapid și mă arcuiesc. Eric zâmbește, mă împiedică să-mi strâng picioarele, își pune mâna pe partea interioară a coapselor mele, scoate limba și mă scoate din minți când îmi atinge din nou clitorisul cu ea. În continuare simt cum gura lui se strânge și mi-l suge.

Corpul îmi tremură. Îmi place ca iubitul meu să se joace astfel cu mine și mă abandonez plăcerii, în timp ce privesc spre ușa pe care nu am închis-o cu cheia și mă rog ca nimeni să nu îndrăznească să o deschidă.

Câteva secunde, gura incredibilă a lui Eric rămâne pe sexul meu și, când în cele din urmă se desprinde, îl implor:

– Nu te opri, te rog..., nu te opri!

Cu un zâmbet fermecător, văd că-și bagă din nou capul între picioarele care-mi tremură și începe din nou să mă lingă. Extaziată, închid ochii, îmi duc brațele spre spate, mă apuc de marginea mesei și-mi desfac și mai mult coapsele pentru el.

Ritmul lui Eric în timp ce mă linge mă scoate din minți și începe să tremur violent. Îmi place..., îmi place..., iar corpul meu se zvârcolește de plăcere.

– Oh, da..., da..., nu te opri, reușesc să bâlbâi.

Plăcerea crește, la fel și senzațiile înnebunitoare, spasmele se amplifică, în timp ce simt plăcute străfulgerări care mă fac să gâfâi și să gem fără să mă pot abține și un orgasm incredibil pune stăpânire pe mine de la ceafă până în vârful degetelor de la picioare.

Oh, Doamne... Ce plăcere! Ce senzație!

Dar iubitul meu vrea mai mult, își dorește mai mult și la fel și eu. Mă ia pe sus, mă ridică de pe masă, mă duce până la bibliotecă și, cât mă sprijină de ea, mă sărută pasional. Apoi, cu o mișcare din șolduri, își introduce penisul erect și nerăbdător în mine.

Din nou, mă arcuiesc de plăcere. Eric e mare, totul la el e mare și, când vaginul meu îl primește, înnebunesc când îl aud gemând și când văd cum își mușcă buzele.

Îl privesc extaziată. E atât de sexy... Îl iubesc atât de mult...

Câteva secunde mai târziu, începe să se miște, mai întâi încet și, când e cu totul în mine, ritmul devine mai accelerat. Șoptesc, abia auzit:

– Privește-mă..., privește-mă...

Iubitul meu mă privește, face ce-i cer și simt cum ochii noștri ard de pasiune pentru ceea ce facem și pentru lucrurile de care ne bucurăm. Nu pot să mă mișc, Eric mă înghesuie lângă bibliotecă și nu pot decât să-l primesc, să gem și să mă bucur. Gemetele noastre umplu tăcerea din birou, în timp ce se înfige în mine, iar și iar, iar eu îl încurajez să continue să o facă.

Scanned with CamScanner

Sunt a lui așa cum și el e al meu.

Momentele noastre de sex, singuri sau cu alții, sunt incredibile. Ne bucurăm de ele. Le trăim. Le dorim. Ne implicăm sută la sută fără rușine. Nimic nu mai există în afara acestui moment magic, cu excepția noastră. Când, în cele din urmă, plăcerea ne face să ne cutremurăm la unison, Eric intră pentru o ultimă dată în mine, gemând cu voce răgușită și apoi cădem sfârșiți unul în brațele celuilalt.

Respirația agitată a amândurora răsună în birou și, după jumătate de minut, șoptesc:

– Dragule, am un cotor de carte care mi se înfige în spate.

Eric reacționează imediat, mă îndepărtează de bibliotecă, mă privește și întreabă:

– Ești bine?

Încuviințez și zâmbesc. Între mine și soțul meu se rezolvă totul cu sex. Așa cum ne place.

Îmi place la nebunie să mă întrebe asta de fiecare dată după ce facem sex. Asta înseamnă că este preocupat de mine la fel ca în prima zi, și nu vreau să înceteze să o facă.

Când, câteva minute mai târziu mă lasă jos, mă îndrept dezbrăcată spre minibar. Acolo avem și apă, desfac o sticluță, iau o gură și apoi i-o dau lui ca să bea din ea.

Bietul de el, cum transpiră; într-o bună zi o să se deshidrateze de la atâta efort.

Ne îmbrăcăm printre râsete și-i arăt chiloții mei. Nu câștig suficient ca să-mi cumpăr lenjeria pe care mi-o strică el. Face parte din jocul nostru și-mi doresc să continue să o facă. E incredibil cum mă excită când o face.

Zece minute mai târziu, intrăm în camera noastră și, îmbrățișați și fără să pomenim vreun moment despre Flyn, adormim. Avem nevoie să ne odihnim.

Când mă trezesc, ca de obicei, sunt singură în pat. Privesc ceasul digital de pe noptieră. Este ora nouă și patruzeci și cinci.

Mă întind și lenevesc pe saltea. Cât îmi place să mă răsucesc în patul nostru uriaș. Zâmbesc când îmi amintesc brusc cele petrecute noaptea trecută cu Flyn și sar ca arsă. Nici nu vreau să-mi imaginez ce se întâmplă între el și Eric.

Vai, copilul meu..., vai, copilul meu, o să fie jale.

Mă spăl pe dinți, pe față și, fără să fac duș, grăbită, îmi îmbrac rochia de bumbac pe care am purtat-o și ieri, îmi pun încălțările de casă, îmi iau mobilul și ies ca fulgerul din cameră.

Înainte să cobor, trec pe la camera lui Flyn, să văd dacă mai e acolo și, când deschid ușa, rămân cu gura căscată când îi văd, pe el și pe Eric, așezați pe pat și stând de vorbă.

– Ce se întâmplă? întreabă iubitul meu, care se ridică speriat când mă vede așa grăbită.

Cu inima care-mi bate gata să-mi sară din piept, intru în cameră și spun în timp ce închid ușa:

– Nimic.

Eric se așază din nou pe pat și, după ce mă studiază atent, spune:

– Ce, credeai că o să-l omor?

La naiba, la naiba... Cum de mă cunoaște așa de bine?

Cu toate acestea, zâmbesc prefăcut și, în timp ce mă uit la Flyn, care arată rău, întreb:

– Cum te simți?

Puștiul mă privește și din ochii lui îmi dau seama că Eric i-a ținut deja morală.

– Bine, răspunde.

Neamțul meu mă ia de mână, mă așază pe genunchii lui și, când mă pregătesc să vorbesc, Flyn mârâie:

– Jud, tata mi-a spus tot ce avea de spus.

Mamă!

Mi se strânge sufletul.

Flyn nu mi-a mai spus „Jud" de când s-a născut micuțul Eric și, când dau să spun ceva, iubitul meu se ridică, mă apucă cu forță de mână și spune:

Scanned with CamScanner

– Flyn, îmbracă-te și apoi coboară. Azi le vei face baie lui Susto și lui Calamar.

Când aude asta, puștiul se pregătește să răspundă, dar Eric i-o retează:

– Și cum ți-am spus, nu vreau să aud niciun fel de vociferare. Ne-am înțeles?

Încă surprinsă de cele zise de Flyn, ies cu Eric pe culoar. Când îmi vede nedumerirea, îmi spune fără să-mi dea drumul:

– Iubito, respiră adânc. Ce ai pățit?

Fac ce-mi spune și, când dau drumul aerului din piept, șoptesc:

– Eric, mi-a spus Jud... Nu mi-a spus „mamă".

Văd că încuviințează și clatină din cap.

– Stai liniștită. Mâine îți va spune din nou „mamă".

Încuviințez cum pot, dar la fel ca acum mulți ani, inima mi se frânge când îmi dau seama că neamțul meu coreean nu mă mai iubește.

Mă hotărăsc să mă duc să fac ture cu motocicleta, dar Flyn nu vrea să vină cu mine. Când mă întorc, mi-e foame, deschid frigiderul, văd unul dintre pachetele de șuncă dintre cele trimise de tatăl meu și încep să mă îndop. Dumnezeule, ce bună e!

17

Când Judith și Eric ajung la casa prietenilor lor, Sami se aruncă în brațele unchilor ei. Câteva minute aceștia îi acordă toată atenția lor micuței, care, la fel ca întotdeauna, era un vârtej plin de viață și lumină.

În momentul în care, în cele din urmă, Björn, Eric și Sami se îndepărtează, Judith și Mel intră în bucătărie, iar Jud întreabă:

– Totul e în regulă cu Björn?

Când înțelege ce o întreabă prietena ei, Mel se sprijină de frigider și zâmbește.

– Totul e perfect. Cred că frumușelului îi este limpede că, dacă-mi mai face vreodată figura cu grupul ăla de țicnite, nu voi mai fi la fel de amabilă cu ele cum am fost ultima dată. Nu-mi plac și nici eu nu le plac lor, iar acea Heidi nu e decât o cutră.

– Heidi e o cutră, repetă Sami trecând pe lângă ea.

Când aud asta, amândouă se privesc și Mel întreabă repede:

– Sami, de ce spui asta?

– Mami, tu ai spus-o.

– Da, iubito, această Heidi e o cutră și o jigodie, zice Jud, lăsându-se pe vine în fața micuței. Dar, Sami, acestea sunt niște cuvinte foarte urâte și nu se spun, ai înțeles?

Mel se lasă la rândul ei pe vine și-i pune fiicei ei coronița pe care o purta cu atâta plăcere.

– Bineeeeee, zice în cele din urmă Sami. Îmi dai o prăjitură cu ciocolată?

Fără niciun chef să mai discute pe subiect, Judith ia o prăjitură dintr-o cutie și i-o dă micuței, care iese în fugă din bucătărie.

În acel moment, Björn și Eric își fac apariția, iar avocatul se strâmbă în timp ce scoate niște beri din frigider:

Scanned with CamScanner

– Ia te uită... Cele două fete motorizate care au chef de bere rece... Și azi vă duceți să vă dați cu motocicleta?

Eric zâmbește. Judith îi povestise întâmplarea și izbucnește în râs când Mel răspunde:

– Dacă îmi mai aduci aminte, nu numai că ne vom da cu motorul, dar vom lua la rând tot Müchenul, frumosule.

Apoi, după ce stau toți patru de vorbă și râd pe seama celor întâmplate, telefonul lui Judith sună. Era un mesaj:

Sunt într-o berărie mai mult decât divină, în Marienplatz[15]*. Ai câteva clipe pentru nebunul tău?*

Judith zâmbește. Sebas! Se ridică, îi face cu ochiul lui Eric și zice:

– Mel, a venit un prieten din Spania. Vii cu mine să-l vedem câteva ore?

– Ce prieten? întreabă Björn.

Eric se relaxa pe un scaun și-și privește prietenul care-i era aproape ca un frate și, cu un gest complice, zice:

– Stai liniștit, Björn. Sebas și cei treizeci și șase le vor păzi mai bine decât noi doi.

Amuzată, Jud îi face cu ochiul soțului ei și, în timp ce iese pe ușă, îl aude pe Björn întrebând:

– Treizeci și șase?

Când ajung în stradă, Mel își privește prietena și zice:

– Foarte bine, zi-mi tot. Cine e prietenul ăsta?

Judith zâmbește, dar cum voia să fie o surpriză, deschide portiera mașinii și răspunde:

– Urcă și taci.

15. Piață turistică istorică și populară, situată în inima orașului München. *(n. red.)*

În timp ce conduce, Jud vorbește despre o mulțime de lucruri. Când ajung în parcarea publică din Marienplatz, lasă mașina și merg încântate până la minunata berărie Hofbräuhaus. Sebas era acolo, iar ele nu deschid bine ușa să intre, că se și aude:

– Bubulinooooo!

Judith zâmbește. Sebas, nebunul ei Sebas, la fel de frumos ca întotdeauna, aleargă către ea pentru a o îmbrățișa și săruta. Când îmbrățișările și sărutările se termină, Judith i-o prezintă pe Mel, care era uimită, iar el, ca și când ar fi cunoscut-o dintotdeauna, o sărută cu afecțiune.

Apoi, fără a-i privi pe scandaloșii săi tovarăși de călătorie, spune:

– Cred că este mai bine să ne așezăm la masa aceea. Dacă ne așezăm cu ei, nu vom putea bârfi în voie.

Timp de mai bine de o oră, Mel observă cu ochii cât cepele cum prietena ei și cu el vorbesc cu viteza luminii, punându-se la curent cu toate, până când el șoptește pentru a termina ceea ce povestea:

– Și așa s-a terminat romanesca mea poveste de dragoste, desfrâu și sex cu mânzul suedez care mi-a întunecat rațiunea. Prin urmare, am hotărât ca, de acum încolo, să-mi fac de cap cu mulți, dar să mă îndrăgostesc doar de armăsari de Peralta[16], din regiunea mea natală.

Judith se întristează. Ultima dată când îl văzuse pe Sebas, el era îndrăgostit lulea de acel surfer suedez.

– Îmi pare rău, Sebas, spune ea. Știu cât de mult îl iubeai pe Matías.

– Stai liniștită, scumpo, afirmă el. Acum nu mă mai ambalez așa și am ajuns la concluzia că, atunci când toate urcă, singurul lucru care coboară este lenjeria intimă.

Și, privind un neamț care trecea pe lângă ei, spune:

– Geyperman, iubire, e atât de greu să mă găsești și tu m-ai și pierdut deja...

Mel izbucnește în râs. Tipul era incredibil.

– Sebas! mârâie Judith amuzată.

16. Sat din sudul Navarrei, Spania. *(n. red.)*

Scanned with CamScanner

El îi face cu ochiul strengărește și-i șoptește:

– Nici măcar nu a înțeles ce am zis, drăguțooooo; lasă-mă să-mi fac de cap!

Izbucnesc toți trei în râs și continuă să vorbească. Mel se bagă în vorbă de data aceasta și Sebas și ea termină prin a se înțelege perfect. După un timp, văzând că Judith se uita la ceas, întreabă:

– Și Geyperman al tău blond și bun de ce nu a venit? Păcat... mare păcat, pentru că muream să-l prezint celor treizeci și șase de nebuni care mă însoțesc.

Mel și Judith se privesc și Judith răspunde:

– Te pupă, dar...

– Cu limba?

– Sebas! spune Judith râzând, tocmai în momentul în care cei treizeci și șase se ridică de la masă și, cu zarvă și chef de glume, se așază la masa lor.

Ceea ce, la început, aveau să fie doar vreo două ore, s-au transformat în patru și când, în sfârșit, se despart de Sebas și cei treizeci și șase și se urcă în mașină, Mel își privește prietena.

– Promite-mi că data viitoare Eric și Björn vor veni cu noi, îi spune, moartă de râs.

Povesteau ce bine s-au distrat, când lui Mel îi sună mobilul. Un mesaj. Björn.

Iubire, cumpără beri. Din cauza lungii voastre absențe, Eric și cu mine am început să bem.

După ce îi citește mesajul lui Jud, se opresc la un supermarket.

Dar, după cum se întâmplă de fiecare dată când o femeie merge la cumpărături, au ieșit cu căruciorul plin și, în timp ce puneau pungile în portbagaj, un adolescent brunet, cu părul lung le întreabă:

– Vreți să vă duc eu căruciorul înapoi, doamnelor?

Judith încuviințează cu un zâmbet și Mel, privindu-l pe băiat, întreabă în timp ce el le ajuta cu pungile:

– Hei..., de unde te știu eu?

Auzind întrebarea, băiatul o privește și se grăbește să răspundă, zâmbind:

– Sigur de aici.

Mel clipește. Unde-l mai văzuse înainte? Și, dând drumul la cărucior, adaugă:

– E al tău, băiete.

Băiatul zâmbește și, fără să mai spună nimic altceva, se îndepărtează cu căruciorul. Moneda de 1 euro dinăuntru avea, probabil, să-i ofere un sandvici pentru cină în seara aceea.

Scanned with CamScanner

18

După o săptămână pe care nu i-o doresc nici celui mai mare dușman al meu, sunt epuizată.

Flyn ne face zile fripte. Au sunat de la școală pentru a ne spune că nu s-a dus la ore și sunt conștientă că băiatul meu începe să piardă controlul asupra situației. I-am cerut de câteva ori să solicite o întrevedere cu dirigintele lui, dar până acum i-a fost „imposibil". Voi insista până când mă ascultă, iar dacă nu o să mă asculte, o voi solicita eu.

Când Eric vine de la serviciu, nu am încotro și îi povestesc ce s-a întâmplat și, imediat ce pleacă spre biroul lui, înfuriat, Flyn mă înfruntă și-mi spune lucruri cum ar fi faptul că eu nu mai sunt demnă de încredere pentru că l-am pârât tatălui său. Încerc să-i bag mințile în cap, și, în special să-l fac să înțeleagă că nu se poate să se comporte așa, dar lui nu-i pasă, continuă să respingă tot ceea ce-i spun până când se întoarce Eric și micuțul tace și nu mai scoate un cuvânt.

Ce se întâmplă cu Flyn?

În seara aceea, în intimitatea camerei noastre, Eric încearcă să minimizeze din importanță. Este supărat din cauza comportamentului micuțului, dar viziunea sa asupra problemei nu coincide cu a mea. Flyn nu se comportă cu Eric așa cum se comportă cu mine și nici noi nu reacționăm la fel. Pe mine se supără, este impertinent, spune lucruri groaznice pe care nici nu i le mai zic uneori lui Eric, pentru a nu agrava lucrurile, iar în fața lui tace. Dintr-un copil capricios, Flyn a devenit un adolescent sfidător și rebel.

Marți, Eric pleacă în deplasare. Flyn își aduce un prieten acasă și, când îl prind că fumează un joint în cameră, îl dau afară pe prieten și îl cert pe fiul meu. El, supărat de gestul meu, mă acuză că-i amărăsc viața iar eu mă văd nevoită să respir adânc. Fie respir, fie îi dau cu un scaun în cap.

Miercuri, când Eric se întoarce, decid să tac și să nu-i spun nimic din cele întâmplate. Știu că nu procedez bine, dar Eric sosește obosit și ultimul lucru pe care mi-l doresc este să-l stresez cu problemele mele.

Joi, când se scoală, văd că soțul meu nu arată bine. Acest lucru mă neliniștește, dar, după ce-și ia medicamentele, zâmbește și mă calmează. Știu că viața noastră va fi mereu așa. Durerile de cap ale lui Eric mă vor speria mereu din cauza problemelor lui cu ochii, dar, când, până la urmă îl văd zâmbind, știu că durerea a trecut; în caz contrar, aș ști acest lucru datorită umorului negru care o precede de obicei.

În dimineața aceea, în timp ce sunt la Müller la serviciu, primesc un apel de la sora mea, Raquel. Tata a vorbit cu ea despre Flyn și, sărmana, care se află în Mexic, mă sună pentru a-mi oferi sprijin moral.

– Și zici că acum urâciosul ăsta de copil îți spune Jud?

– Da, încuviințez, tristă, omițând celelalte detalii.

– Ce mă enervează chinezul ăsta!

– Raquel!

Amândouă râdem și, în cele din urmă, spune:

– Da..., da..., știu că este coreean neamț, dar dacă el te enervează, îl enervez și eu și-l numesc „chinez"!

– Nici cu tine nu mi-e rușine, spun, râzând.

Atunci o aud pe Raquel cum oftează la telefon și spune:

– Copilul ăsta te iubește, te iubește mult, dar au venit toate pe capul lui dintr-odată. Brusc, s-a văzut mai mare, drăguț și frumușel, și crede că nimeni nu mai e ca el. Dar, stai liniștită, cum spune tata, o să revină pe drumul cel bun. Dar și dacă nu revine, să te ții bine!

Zâmbesc din nou când sora mea adaugă:

– Uite ce este, bubulino, tu ești în aceeași situație în care mă aflu eu cu nepoata ta. Nici nu-ți poți imagina ce rebelă este și cât poate riposta Luz. Asta da, la școală este as, nu mă pot plânge în sensul acesta, dar în ceea ce privește băieții, văleu! ce prostii are în cap. Acum nu mai vrea să joace fotbal, ci să-și cumpere sutiene cu umplutură din gel.

Scanned with CamScanner

– Cu umplutură de gel? întreb, surprinsă.

– Da, draga mea, da. Zilele trecute, mi-a spus că vrea un sutien Wonderbra *push-up* pentru ca pieptul ei să pară mai mare și să aibă un decolteu perfect. Ce părere ai?

– Așa ți-a spus?

– Da, draga mea, da. Fetele din ziua de azi sunt foarte emancipate!

Râd. Nu mă pot abține. Nu mi-o imaginez pe Luz, fetișcana mea dragă, spunând acest lucru și, brusc, amintindu-mi de ceva, spun, după ce-i povestesc că l-am văzut pe Sebas în München:

– Că tot veni vorba de Luz, ia să nu-i mai pui ace de păr cu Dora Exploratoarea și șosete cu buline, că este mare de-acum.

– Dar îi stă așa de bine cu ele.

Râdem amândouă și-mi dau seama de cât de nesuferită este sora mea când adaugă:

– Fac așa ca să văd cum vociferează, prostovana. Știu că nu mai este la vârsta asta.

– Nu știu cine este mai copil, ea sau tu.

Raquel râde. Îmi place la nebunie râsul ei. Când o aud cum râde este ca și cum o aud pe mama.

– După spusele nepoțelei tale, continuă, acum este îndrăgostită nebunește de Hector ăla, dar până acum o lună îi plăcea un tip, Quique și, bineînțeles, eu trebuie să am grijă de reputația ei, pentru că știi cum sunt oamenii și cât de mult le place să bârfească.

Dau din cap că da. Știu perfect ce bârfitoare și băgăcioasă este lumea. Cobor tonul vocii și șoptesc:

– Adu-ți aminte de când aveam noi vârsta ei, sau ai uitat, oare, vara în care te îndrăgostiseși de Roberto, cel de la jocurile mecanice, sau de Manuel, cel de la magaz...?

– Vaaaaai, Roberto, ce frumos era! Aoleu, mamă, bubu! exclamă ea brusc. Îți aduci aminte de Damian, cel care avea o Montesa albastră care-ți plăcea atât de mult și pentru care săreai gardul în fiecare seară pentru a-l vedea?

– Da. Normal că-mi aduc aminte.

Când mă gândesc la el, izbucnesc în râs. Fără îndoială, în adolescență facem cu toții mai multe prostii decât vrem să ne amintim, deși, atunci când ne amintim de ele, zâmbim.

– Apropo, tata este trist pentru că spune că nu veți veni la Târgul din Jerez.

– Nu știu. Mai este mult până atunci.

– Dar bubu..., l-ai pierdut deja pe cel de anul trecut, îl vei pierde și pe cel de anul acesta?

Mă enervez când mă gândesc la asta. De când m-am născut, am lipsit de la această sărbătoare o singură dată în viață, motiv pentru care, dispusă să fac orice ca să-l iau pe Eric cu mine anul acesta, afirm:

– Nu. Sigur că nu. Voi face tot posibilul ca să merg.

La sfârșit, când închid, starea mea de spirit este mult mai bună. Nebuniile surorii mele și ale nepoțelei mele mă amuză. În acel moment, aud cum bate cineva la ușa biroului meu și, când mă uit, o văd pe Geneva. Ce caută ea aici?

– Bună, frumoaso! mă salută veselă. Iau prânzul cu Eric și, cum știu că lucrezi aici, m-am gândit să trec să te salut în timp ce el termină ce are de făcut.

Rămân cu gura căscată. Eric o să ia masa cu ea și nu mi-a spus?

Geneva intră în biroul meu ca la ea acasă, se așază în fața mea și șoptește:

– Ce bine ne-am distrat zilele trecute...

– Când?

Ea mă privește și zâmbește.

– La Sensations, explică în șoaptă, deși soțul tău, răutăcios, m-a refuzat.

Nu spun nimic. Nu pot, dar ea continuă:

– Apropo, te-am văzut că te uitai pe după perdele când eram cu prietenii lui Félix. Te-a excitat ce ai văzut?

Îmi aduc aminte imediat și, cu aceeași sinceritate cu care mă întreabă ea, îi răspund, înjurându-mă, în același timp, pe mine însămi, pentru curiozitate:

Scanned with CamScanner

– La drept vorbind, nici nu m-a excitat, nici nu mi-a plăcut.
Geneva zâmbește.
– De ce?
– De ce, ce?
Mă observă. Nu-și ia ochii de la mine și răspunde:
– De ce nu te-a excitat? La urma urmei, este sex.
– Pentru că tipul acesta de sex nu mă atrage, răspund.
Geneva izbucnește în râs și apoi, tot în șoaptă, spune:
– Judith, ce mă excită pe mine este exact momentul când sunt tratată așa, iar soțul meu o permite și mă folosește după cum dorește. Dar, bineînțeles, tu preferi...
– Prefer ceea ce ai văzut chiar tu pe urmă, o întrerup, sigură pe mine. Nu m-aș simți niciodată bine cu ceea ce-ți place ție, nu este genul meu.
Zâmbetul îi devine și mai larg și încuviințează.
– Eric și cu tine nu vă oferiți altor persoane?
– Ba da.
– Păi exact asta face Félix cu mine, draga mea.
Bine. Știu că poate părea același lucru, dar nu este. Și adaug:
– Nu. Nu este același lucru. Și să fie clar că nu critic ceea ce am văzut; dacă ție și soțului tău vă place acel tip de sex, nu aveți decât.
– Spun doar că nu aș face așa ceva. Dar, repet: dacă ție îți place, te excită și sunteți de acord, faceți-o și simțiți-vă bine!
Geneva înțelege foarte bine ce-i spun și în continuare șoptește:
– Mie îmi place la nebunie ca Félix să mă oblige și să mă ofere prietenilor săi pentru ca aceștia să mă folosească după cum au chef. Cred că este cea mai excitantă parte a jocului nostru fierbinte.
– Gusturile nu se discută, afirm zâmbind.
– Tu ai spus-o! încuviințează ea cu o expresie amuzantă a feței.
Cu Geneva pățesc ceva foarte ciudat. Îmi și place și-mi și displace, în același timp. Nu-mi dau seama prea bine care-i treaba cu ea, dar recunosc că încearcă întotdeauna să fie amabilă și fermecătoare cu mine.

În timp ce o privesc, se ridică, se apropie de perete și spune:
– Să nu-mi spui că ăștia sunt copiii voștri...
– Ba da, spun, văzând că arată spre pozele copiilor mei.
– Oh, Doamne, sunt superbi, Judith. Ce frumuseţeeeee! Ce duuuuulci!
– Sunt, afirm, mândră de ei.
– Ați adoptat un copilaș chinez?
Dau să răspund, când, brusc, intră Eric și răspunde în locul meu:
– Flyn nu este chinez, este coreean neamț. Era copilul surorii mele, Hannah, și acum este al nostru.
– *Era?* întreabă Geneva.
Eric încuviințează, trist, și în acel moment mi se confirmă faptul că ei nu au mai vorbit de câțiva ani.
– Hannah a murit, explică el.
– Oh, Doamne, Eric..., îmi pare rău. Nu am știut.
Iubitul meu dă din cap. Îl doare să vorbească despre asta și știu că-l va durea toată viața. Și răspunde:
– Flyn a rămas la mine și, de când Jud a venit în viața noastră, suntem o familie.
Geneva își duce mâinile la gură. Văd că-i pare rău de ce s-a întâmplat și, emoționată, îi ia mâinile.
– Știu cât o iubeai și ce legătură specială aveai cu ea.
Eric încuviințează din nou. Eu îl mângâi pe spate și Geneva îi dă drumul și spune, venindu-și în fire:
– Fără îndoială, Judith și cu tine ați creat o familie superbă.
– Da, afirmă el, sigur pe el, făcându-mi cu ochiul.
Geneva se uită din nou pe peretele unde sunt fotografiile copiilor și întreabă:
– Cum îi cheamă pe ceilalți doi?
– Eric și Hannah, răspund.
Atunci Geneva adoptă o expresie a feței tandră și șoptește:
– Sunt superbi..., superbi.
Și, privindu-l pe Eric, adaugă:

Scanned with CamScanner

– Încă îmi amintesc că tu nu voiai să ai copii și eu da.

Eric zâmbește, iar ea încheie:

– Ce ciudată este viața..., în cele din urmă, tu ai avut și eu nu. Aveți de gând să mai faceți și alții?

– Nu, afirmă Eric înainte ca eu să răspund.

Hopa! Acest lucru mă surprinde. Întotdeauna eu am fost cea care am spus categoric că nu și, auzindu-l pe Eric că spune asta mă revoltă cumva. Dar are dreptate: trei sunt mai mult decât suficienți!

Văzându-mi expresia feței, Eric se apropie de mine, mă cuprinde de talie și, privindu-mă direct în ochi, întreabă:

– Mergem să luăm masa, vii cu noi?

– Te simți mai bine decât dimineață? întreb.

– Era doar o mică durere de cap, iubire, răspunde, zâmbind. Hai, vino să mănânci cu noi.

Îl privesc..., nu știu ce să fac. Sunt plină de contradicții: ar trebui să merg sau nu? Dar, fiind consecventă cu încrederea pe care o am în el, răspund.

– Mergeți voi mai bine.

– Sigur? întreabă iubirea mea, încercând să-mi citească pe chip.

Cu un zâmbet ce-l liniștește, încuviințez.

– Da, iubire. Sigur. Mergeți voi, aveți multe de vorbit.

Două secunde mai târziu, Geneva și Eric ies din biroul meu și eu mă așez, din nou, pe scaun. Am încredere în Eric și, deschizând un dosar, șoptesc:

– Judith Flores, nu te mai gândi la prostii!

19

În dimineața aceea, Mel se află în centrul comercial cu foștii ei colegi de batalion, Neill și Fraser. Cu o zi înainte, Björn, care aflase că veniseră din Afganistan, i-a sunat pentru a organiza întâlnirea. Era modul lui de a-i cere iertare pentru capcana de acum câteva zile cu femeile avocaților.

De când s-a retras din armată, viața lui Mel se schimbase la o sută optzeci de grade. Se bucură, acum, de o viață prea liniștită cu fiica ei și cu un bărbat care o adoră.

– Mă gândesc să accept postul de escortă de la consulat. Ce părere aveți?

Neill și Fraser se privesc și Fraser zâmbește și răspunde:

– Mie nu mi se pare ceva rău; ba mai mult, sunt conștient că o vei face extraordinar de bine, dar ce spune avocatul tău?

– De spus, spune multe, dar nimic pozitiv, spune Mel oftând.

Neill încuviințează. Este de acord cu Björn și, pentru a-l ajuta, se plânge:

– Escortă?! Ai înnebunit?

– De ce?

Atunci Neill o privește pe Mel în ochi și spune:

– Stai puțin: ai plecat din armată pentru a petrece mai mult timp cu Sami și Björn, iar acum te gândești să fii escortă? Chiar așa de multă nevoie aveți de bani?

– Nu, răspunde ea.

Björn nu ducea lipsă de bani și militarul, care cunoștea foarte bună ei situație financiară, o privește și insistă:

– Știi că, de obicei, sunt de acord cu tine în multe aspecte, dar aici, îmi pare rău să-ți spun că sunt de acord cu Björn. Nici mie nu mi-ar plăcea prea mult ca soția mea să fie escorta cuiva.

Scanned with CamScanner

– Dar, Neill...

– Nu, Mel, o întrerupe el. Altceva era când munceai pentru a-ți crește singură fiica. Acum ai o viață bună și vrei să o complici cu jobul ăsta. Gândește-te. Poate că nu merită.

O bună bucată de timp, toți trei vorbesc despre plusurile și minusurile jobului respectiv, până când Fraser, ducând mâna la burtă, spune:

– Începe să mi se facă foame. Ce vreți să mâncați?

– Trebuie să-l așteptăm pe Björn, care s-a dus să o ia pe fată de la școală ca să vă vadă, anunță Mel. Prin urmare, spune-i stomacului tău să aștepte.

Fraser zâmbește, dar, în acel moment, Neill arată spre cealaltă parte a drumului.

– Stomacul tău are noroc, colega, spune el. Uite cine vine.

Mel și Fraser se uită și zâmbesc când o văd pe micuța Sami în brațe la Björn, râzând fericită cu codițele ei pe jumătate desfăcute, în timp ce așteptau ca semaforul să se facă verde pentru a putea traversa.

Se vedea că Mel este îndrăgostită.

– Fără îndoială, acest avocat este un mare om, glumește Fraser. Nu trebuie decât să-l privești și să vezi fericirea lui Sami când este cu el.

– Idiotule! spune ea, râzând.

– Björn este un tip extraordinar și nu merită neplăcerea pe care ai de gând să i-o faci cu postul tău de escortă, șoptește Neill.

Mel suspină. Björn era totul pentru ea. Când l-a văzut sosind cu micuța în brațe, fără să-i pese că ea îi păta costumul extrem de scump, având ghiozdanul roz cu prințese agățat de braț și-a dat seama cât de mult îl iubea. Își privește, apoi, prietenii și întreabă șoptit:

– Dacă voi ați întâlni pe cineva care v-ar face extrem de fericiți, care v-ar oferi toată dragostea și v-ar face viața minunată în fiecare zi, i-ați da o dată fixă pentru nuntă?

– Fără îndoială, afirmă Neill.

Mel zâmbește când aude asta și Neill adaugă:

– Când am cunoscut-o pe Romina, m-am îndrăgostit de ea în câteva secunde. Modul ei de a vorbi, de a mă trata, de a-mi ușura viața, m-a făcut să mă îndrăgostesc nebunește și am știut că trebuia să fac pasul el mare ca nu cumva altul, mai deștept decât mine, să o cucerească și să uite de mine. Și te asigur că este cel mai bun lucru pe care l-am făcut în viața mea.

Atunci, îi sună telefonul.

– Vorbim de iubirea mea..., iată că mă sună.

Fraser râde și Neill, după ce schimbă câteva cuvinte cu adorata lui soție, închide telefonul și explică:

– Romina a spus că ne așteaptă pe toți acasă pentru a ne pregăti o masă excelentă și nu acceptă un refuz.

Mel încuviințează: vor merge la masă. Totuși, nu-și putea lua privirea de la Björn și Sami. Ei nu o vedeau, dar ea pe ei da, și o încânta să observe cum Björn gesticula și fetița râdea în hohote. De multe ori, când ei se jucau acasă, Mel îi privea pe furiș și se emoționa când vedea cât de frumos comunică. Björn și Sami erau tată și fiică. Amândoi au vrut asta de la început, iar ea a acceptat, cu plăcere.

Fără a-și lua ochii de la ei, care deja traversau strada, brusc, Mel înțelege că trebuie să facă ce-i dictează inima și, privindu-și colegii, care o priveau fix, spune:

– Îi voi da lui Björn o dată pentru nuntă.

Neill și Fraser încep să aplaude, dar ea îi face să tacă imediat:

– Să nu spuneți nimic, guri sparte, vreau să fie o surpriză pentru el.

– Sami și cu tine ați găsit pe cineva care chiar merită, spune Neill, dând noroc cu pumnul cu ea, după cum le era obiceiul. Nu-l supăra.

Fără a-și lua privirea de la Björn, Mel încuviințează.

– Fără îndoială, el merită.

– La naiba, locotenente, glumește Fraser. Cum de a avut loc minunea asta?

Cu ochi de îndrăgostită, Mel îl privește pe Björn, care în clipa aceea o urca pe Sami pe umeri, și răspunde:

Scanned with CamScanner

– Pur și simplu, mi-am dat seama că nu mai pot trăi fără el.

– Și când s-a întâmplat asta? întreabă Neill, curios.

Amuzată și uimită de propria decizie, Mel ridică din umeri.

Când el și Sami ajung la ei, Neill și Fraser o tot laudă pe micuță, iar Björn o sărută pe iubita lui și o întreabă:

– Ce face eroina mea preferată?

– Bine, răspunde ea, încântată. Și mulțumesc.

– De ce?

– Pentru că i-ai chemat pe Neill și Fraser.

Surprins că ea știe, Björn se uită la Fraser și acesta mărturisește:

– Îmi pare rău, frate, dar până la urmă a reușit să scoată de la noi că am vorbit ieri. Locotenentul, când suspectează ceva, continuă interogatoriul de gradul 3 până când află adevărul.

Zâmbiră toți la acest comentariu și Mel, fără a-i da drumul lui Björn, spune:

– Te-am așteptat. Romina ne invită să luăm prânzul la ea acasă.

– Cum așa, frumoaso?

– Pentru că Romina nu acceptă un refuz, răspunde Neill. În plus, cred că avem ceva de sărbătorit.

Auzind ce spune, Mel îl privește. Îi vine să-l omoare!

– Ce trebuie să sărbătorim? vrea să știe Björn.

Fraser și Neill se privesc complice și acesta din urmă, râzând de Mel, care îi străpungea cu privirea, spune:

– Locotenente, trebuie să sărbătorim ceva?

Ea zâmbește și, ca și când s-ar fi întors în timp, răspunde:

– Vom sărbători că doi tâmpiți, foarte tâmpiți, s-au întors din ultima misiune în Afganistan.

Neill și Fraser izbucnesc în râs și Björn, care nu înțelege nimic, când vede că ei se concentrează din nou pe micuța Sami, șoptește la urechea femeii pe care o adoră:

– Locotenente..., ce mă excită când ți se spune așa!

Mel zâmbește amuzată.

Iubitul ei se integrase total în grup. Nu mai era un străin de acești americani, ci se bucura de fiecare dată când se întâlneau cu toții și era conștient de respectul și afecțiunea lor.

După ce beau niște beri și vorbesc tot felul de banalități, se îndreaptă cu toții spre casa lui Neill și a Rominei, unde gălăgia și larma sunt nelipsite, în timp ce Mel, îl privește, îndrăgostită lulea, pe prietenul ei și se convinge că trebuie să se mărite cu el. Björn era dragostea ei.

Scanned with CamScanner

20

– Judith, mă duc la masă, aud că spune Mika exact când închid dosarul pentru a face același lucru.

Când ies din birou, angajații cu care mă întâlnesc mă privesc și mă salută cu un zâmbet. Asta mă bucură. Îmi place că-mi văd latura umană, nu consideră că sunt doar doamna Zimmerman.

Când ajung în stradă, caut un taxi pentru a mă întoarce acasă, când aud că mă strigă cineva. Mă uit și zâmbesc, văzând-o pe Marta, sora lui Eric, cum îmi face semn să aștept și ajunge rapid la mine.

– Ce faci aici? întreb, după ce ne pupăm.

Marta mă privește și zâmbește.

– Venisem să vorbesc cu Eric, spune.

– Nu este la birou. A ieșit să ia prânzul cu o veche prietenă.

Cred că ultimele cuvinte mi-au ieșit pe un anumit ton, pentru că mă întreabă imediat:

– Ce prietenă?

Fără să fac fețe ciudate, după tonul pe care l-am folosit, răspund:

– O tipă, Geneva..., o cunoști?

– Geneva este aici? întreabă, surprinsă.

Încuviințez și ea adaugă:

– Vai, mi-ar plăcea să o văd. Îmi aduc aminte de ea cu drag, deși eram doar o copilă când am cunoscut-o. Era foarte simpatică..., foarte simpatică!

Nu știu dacă-mi place sau displace faptul că și Marta își aduce aminte de ea cu drag. Cumnata mea îmi citește, probabil, din nou pe față supărarea, pentru că spune:

– Dar tu, pentru mine, ești singura..., cea mai bună pentru fratele meu!

Aprecierea și dragostea ei mă fac, în cele din urmă, să zâmbesc.

– Mâncăm împreună? întreabă.

Dau din cap că da. O sun pe Simona, îmi spune că cei mici sunt bine și-i spun că voi ajunge mai târziu.

La braț, ne plimbăm pe străzile din München și, dintr-odată, nebuna de cumnata mea se oprește, ridică o mână și, strigând, spune:

– Mă căsătoresc!

Îi văd imediat inelul de pe deget. Cum adică se căsătorește, când ea nu este genul să se căsătorească? Cu cine se căsătorește? O văd cum sare, zâmbește și se emoționează când spune:

– Sunt nebună..., știu! Dar... dar am spus „da" și mă căsătoresc!

O privesc. Mă privește. Râdem amândouă. De ce râd?

Marta s-a despărțit de prietenul ei nebun, Peter, acum opt luni și, din câte știu eu, nu ieșea cu nimeni altcineva. De aceea, când nu mai rezist, serioasă, întreb:

– Și cu cine te căsătorești?

Nebuna de cumnată-mea izbucnește în râs, aplaudă ca o fetiță, își dă părul blond de pe față și, după ce trage aer în piept, șoptește:

– Cu Drew Scheidemann.

Mă rog..., nu știu cine este.

– Este un anestezist care lucrează la spital, explică ea, emoționată.

– Un anestezist?!

Marta încuviințează și, extrem de fericită, adaugă:

– Ne cunoaștem de câțiva ani și recunosc că prima dată când l-am văzut nu prea mi-a plăcut. Chiar și când mergeam la cină cu colegii de la serviciu mi se părea că era mereu prea înțelept pentru gustul meu. Dar, acum șase luni, într-o seară, când ieșeam de la spital, ne-am întâlnit în parcare... Oh, Doamneeeeeeee, îmi amintesc și mi se ridică părul pe mine!

– De ce? întreb, curioasă.

– Pentru că este atât de... atât de... serios, stabil și liniștit, încât nici nu înțeleg cum de s-a putut uita la mine. Ce să-ți mai spun, uneori, îmi amintește de fraierul de fratele meu...

Scanned with CamScanner

Râd când mi-l imaginez pe Drew în pielea lui Eric.

– Dar... a fost uimitor, continuă ea. Ne-am dus să bem ceva. El mi-a spus că nu avea pe nimeni și i-am mărturisit că nici eu și, ei bine..., un lucru a dus la altul, am început să ne vedem în fiecare zi și nu pot să-ți spun decât că sunt fericită și... și... însărcinată!

– Cum?!

Asta chiar că e o bombă! Nuntă și sarcină.

– Sunt însărcinată în patru luni! insistă Marta, atingându-și burta aproape inexistentă.

Din ce în ce mai uimită de tot ceea ce-mi povestește în mijlocul străzii, nici nu știu ce să spun. Până acum cincisprezece minute nici nu știam că Marta are prieten și acum, dintr-odată, se va căsători și este însărcinată. Marta vorbește..., vorbește, și iar vorbește. Este emoționată.

– Sonia știe?

Neagă din cap.

– Mă gândeam să-i spun mai încolo mamei. Mai întâi voiam să-i spun țăranului de fratele meu și, deoarece știam că tu erai la Müller, m-am gândit că tu ai putea să-mi ții partea atunci când o să mă facă nebună, dezechilibrată și netoată.

– Nu, draga mea... Cum să spună asta?

Râdem amândouă și ea continuă:

– Apropo, îți aduci aminte când ați venit cu Flyn la spital?

Dau din cap că da.

– Eu aveam fața aia pentru că, înainte să vi-l aduc pe Flyn, tocmai vomitasem..., nu este emoționant?

O privesc uimită și încuviințez, gândindu-mă ce grețuri aveam eu în timpul sarcinii.

– Extrem de emoționant.

Cumnata mea, care este surescitată, vorbește întruna. Eu o ascult și ajungem la un restaurant spaniol care ne place la nebunie. Acolo ne umplem de șuncă bună, omletă cu cartofi, ceapă și carne în sos și când simt că plesnesc de la atâta mâncare, spun:

– Marta, cu riscul de a părea idioată, vreau să știi că o căsnicie nu este o joacă de-a „azi te iubesc și mâine nu".

– Știu, răspunde ea, zâmbind fericită. Dar sunt atât de îndrăgostită, încât sunt sigură că totul va ieși bine.

Dau din cap că da. Cedez. Nu am de gând să mai fiu contra și ea spune:

– Drew și cu mine vrem să ne căsătorim înainte să se nască bebelușul. Ne-am tot gândit de câteva luni și, ei bine..., am hotărât să o facem peste câteva săptămâni. Ce părere ai?

– În câteva săptămâni?

Marta încuviințează.

– Și, bineînțeles, adaugă, vreau ca petrecerea burlacilor să aibă loc în Guantanamera! Trebuie să o anunț pe Mel și toți prietenii; o să vezi ce petrecere va ieși!

În acea clipă, izbucnesc în râs. Dar nu e râsul meu. Când o să afle Eric, o să fie foarte uimit! Marta râde, cred că știe ce gândesc. Amândouă murim de râs și, în momentul în care reușesc să mă opresc din râs, șoptesc:

– Să vezi când o să afle fratele tău de nuntă...

– Și mai grav va fi când va afla că te voi duce din nou în Guantanamera.

Asta ne face din nou să râdem. Nu ne putem abține.

După o masă în timpul căreia mor de râs împreună cu nebuna de cumnată-mea, aceasta mă convinge să o însoțesc pentru a-i da vestea mamei ei. Accept încântată: o ador pe soacra mea și nu aș pierde pentru nimic în lume momentul în care află, pentru că vreau să-i văd reacția.

Când ajungem în cartierul Bogenhausen, unde locuiește Sonia, ne oprim în fața gardului închis la culoare al superbei sale vile.

– Îți vine să crezi că am emoții?

– Stai liniștită. Știi cum este mama ta. Sigur se va bucura.

După ce sunăm la sonerie, poarta se deschide și intrăm. Indiferent de anotimp, grădina Soniei este permanent o încântare. O admir,

Scanned with CamScanner

când Amina, femeia care lucrează pentru ea, ne deschide ușa de la intrare și ne salută:

– Bună ziua, doamna este în camera de zi.

Marta și cu mine zâmbim, dar, când ajung în camera de zi, zâmbetul mi se taie brusc. Ce face Eric cu Geneva aici?

Cu gura căscată, mă uit la soțul meu, care, văzându-mă, se ridică repede și spune:

– Bună, iubire.

Îl observ și, când văd că Marta o îmbrățișează pe Geneva cu prea mare efuziune, șoptesc:

– Ce faci aici cu ea?

Dar nu îmi poate răspunde. Sonia, care este alături de mine, mă îmbrățișează, mă sărută, ca întotdeauna și, luându-mă de mână, mă așază lângă ea și spune:

– Ce mă bucur că ai venit, Judith!

Și, privind-o pe femeia pe care o consider o străină și care nu știu de ce se află aici, adaugă:

– Mi-a spus fiul meu că ai făcut deja cunoștință cu Geneva, așa este?

– Da, afirm.

Geneva și cu mine ne privim și atunci ea spune:

– Ne-am văzut de câteva ori. Când a cunoscut-o, Félix a spus că Judith este o femeie cu clasă și maniere, amuzantă și frumoasă. Ce noroc a avut Eric!

Sonia zâmbește și, fără a-mi da drumul, declară:

– Sunt întru totul de acord cu Félix; orice s-ar spune despre Judith este prea puțin. Este cea mai bună noră pe care o soacră și-o dorește pentru fiul său.

Sunt încântată de lauda ei, când Sonia îmi dă drumul la mână, o apucă pe cea a Genevei și spune:

– Dar tu astăzi mi-ai făcut cea mai mare surpriză, Geneva. Am atâtea amintiri bune și frumoase cu tine încât, atunci când ai apărut cu fiul meu, am avut impresia că m-am întors în trecut.

– Mamă, te rog, nu exagera, șoptește Eric, așezându-se lângă mine.

Mamă..., mamă..., mamă... Nu știu ce să cred. Iată-mă aici, cu soacra, cumnata, soțul meu și fosta lui; totul este suprarealist!

Chiar și așa, încerc să schițez un zâmbet convingător, încuviințez și răspund:

– Și soțul tău mi s-a părut a fi un bărbat bun, Geneva. Să-i spui acest lucru din partea mea.

Ea zâmbește și, cu vioiciunea obișnuită, începe să-și reamintească de lucruri care văd că îi distrează pe Marta, Sonia și Eric. Și eu zâmbesc, până când nu mai pot și, ridicându-mă, spun:

– Iertați-mă, trebuie să merg până la baie.

Fără a privi în urmă, ies din camera de zi. Mă îndrept spre baie și, când intru, trag zăvorul. Îmi duc mâna la inimă. Îmi bate foarte tare și, privindu-mă în oglindă, observ că gâtul începe să se înroșească. Îmi dau, repede, cu apă. Nu vreau să-și dea cineva seama că sunt emoționată și, când văd că roșeața dispare, mă simt ușurată.

Imediat ce ies din baie, mă întorc în camera de zi și, când intru, îi găsesc pe toți patru râzând. Continuă cu amintirile și, mă rog..., înțeleg! Dar mă enervează la culme. Ce n-aș da să-l văd pe Eric cu tata, sora mea și un fost de-al meu, amintindu-ne de timpuri trecute.

Soțul meu mă privește. Caută susținerea mea și, dispusă să-l aprob, îi fac cu ochiul, mă apropii de el și-l sărut.

Soacra mea, care practică deja parașutismul de câțiva ani, vorbește despre ultimele ei salturi și Eric, ca întotdeauna, nici nu vrea să audă. Râd de ceea ce povestește, când aud că Marta spune:

– Uite ce este, mamă! Eu am venit să-ți povestesc niște lucruri importante și, pentru că Eric este aici, vă anunț pe amândoi și așa, după cum se spune în popor, împușc doi iepuri dintr-o lovitură.

Auzind acest lucru, Geneva vrea să se ridice și să plece, dar Marta o oprește și spune:

– Stai liniștită, nu trebuie să pleci.

Acest lucru îmi atacă moralul. Dar o înțeleg: cumnata mea este foarte corectă.

Scanned with CamScanner

Sonia și Eric își ațintesc privirea asupra Martei, când aceasta, după ce mă privește căutându-mi sprijinul, ridică mâna și spune:

– Mă căsătoresc!

Cri-cri..., cri-cri..., se aud greierii din grădină, până când Sonia șoptește, neîncrezătoare:

– Slavă Domnului!

Tăcerea se lasă din nou în camera de zi. S-ar putea spune că se auzea până și o furnică mergând prin grădină pe vârfuri, până când Eric întreabă:

– Te căsătorești, ai spus?

– Da.

Cu o expresie a feței indescifrabilă, iubitul meu se uită la sora lui și insistă:

– Și cu cine te căsătorești?

Marta, care nu este deloc impresionată de expresia serioasă a feței lui Iceman al meu, zâmbește și răspunde:

– Cu Drew Scheidemann.

Sonia, care este încă uimită, întreabă:

– Și cine este Drew Scheidemann?

Nu mai pot..., nu mai pot..., nu mai pot! Îmi vine să râd, îmi vine să râd! Și, până la urmă, izbucnesc în râs.

Este totul atât de suprarealist...!

Marta râde și ea și atunci Eric, privindu-ne pe amândouă, murmâie, serios:

– Nu înțeleg ce vi se pare atât de amuzant.

Bine. Ne oprim din râs ca să nu ne înghită.

– Stai puțin, draga mea, spune Sonia, aplecându-se în față. Tu știi că sunt o mamă deschisă în ceea ce privește nebuniile tale, dar o nuntă...

– Știu, mamă, o întrerupe Marta. Știu că-mi vei spune ceea ce mi-a spus și Jud: căsătoria nu este un joc în care astăzi te iubesc și mâine nu. Dar trebuie să știi că sunt sigură de ce fac și cu cine o voi face, pentru că nu este o persoană pe care am cunoscut-o ieri, ci cineva pe care-l cunosc de ani de zile și...

– I-ai pus coarne lui Peter? rage neamțul meu.

– Eric! protestez eu.

Auzind acest lucru, Marta îl privește și răspunde:

– Nu, frățioare! Când am prieten, sunt teribil de fidelă. Dar pe Drew îl cunosc de mult timp, pentru că lucrează la spital. Prin urmare, să fie clar, când am fost cu Peter, am fost doar cu el; nu emite ipoteze care nu sunt adevărate!

Geneva ne privește. Se ridică de unde stă și iese din camera de zi. O privesc. Unde se duce? Câteva secunde mai târziu, intră din nou și, așezându-se lângă Sonia, spune:

– I-am spus Aminei să-ți prepare un ceai de tei.

Ce să zic, acum este salvatoare și stăpâna casei, nenorocita?

Eric este, încă, uimit de veste, când Marta deschide poșeta și, scoțând dovada, care nu este altceva decât testul de sarcină, o arată și adaugă:

– De asemenea... de asemenea vreau să vă spun că sunt însărcinată în patru luni și sunt foarte... Foarte fericită. Cum vreți să nu râd?

Of, Doamne, îmi vine să râd iar.

Fața lui Eric și a mamei lui sunt cel mai amuzant lucru pe care l-am văzut în ultima vreme. Dar în acel moment, sărmana Sonia șoptește cu un firicel de voce:

– Însărcinată... Tu, însărcinată.

– Da, mamă. Eu, însărcinată. Voi avea un bebeluș! Nu-i așa că-i drăguț?

– La naiba, ce nebunie! oftează Eric.

Soacra mea își face vânt cu mâna. Vai, ce leșin a apucat-o! Și abia mai reușește să spună:

– Of, draga mea, dar ție îți mor și plantele de plastic.

– Mamă! protestează Marta.

– Să-mi facă un ceai dublu de tei, cere Sonia, luându-și fața în mâini.

Eric o privește pe mama lui, clipește și i se umflă vena de la gât. Oh..., oh..., pericol! Și, înainte ca el să-i spună ceva tipic, mă ridic

Scanned with CamScanner

și, îmbrățișând-o pe Marta, pentru ca ea să simtă că o sprijin în totalitate, exclam:

– Nu vi se pare minunat că o să mai avem un bebeluș în familie?!

Cu coada ochiului, văd că vena lui Eric se dezumflă. Ce bine!

Atunci Geneva se ridică, vine lângă mine și spune:

– Felicitări, Marta. Pentru nuntă și pentru bebeluș.

Cumnată-mea acceptă, încântată, îmbrățișarea ei, apoi Sonia se ridică și șoptește, emoționată:

– Vai, draga mea... Vai, draga mea..., nu credeam că va sosi acest moment.

Zâmbind, Marta o îmbrățișează. Cine să o înțeleagă pe femeia asta!

Eric, care încă nu s-a mișcat, ne privește și spune:

– Ați înnebunit toate?

– Eric..., șoptesc.

– Nu, Jud..., taci! protestează morocănosul meu. S-a tâmpit, se va căsători cu cineva pe care nu-l cunoaștem și, în plus, va avea și un copil?

Marta se așază liniștită pe fotoliu și, privindu-mă, șoptește:

– Ți-am spus eu. Ți-am spus că fratele meu, care vrea să controleze și să știe tot, o să mă facă tâmpită.

– Marta, nu te lua de fratele tău, intervine Sonia.

– Nu, mamă, las-o să se ia de mine, mormăie iubirea mea. O să vină ea, plângând, când lumea, cum spune ea, va fi împotriva ei.

Marta, care nu schițează niciun gest, mă privește și glumește:

– Iar mă întreb, draga mea, cum îl suporți pe țăranul ăsta.

Comentariul ei mă face să zâmbesc, dar atunci Eric continuă:

– Ce-ar fi să nu faci comentarii absurde și tu, sâsâie, privindu-mă, nu mai zâmbi!

– Eric, fiule..., îl ceartă Sonia.

Dar neamțul meu, care, când se supără, este ca un cilindru compactor, răspunde:

– Nu te înțeleg, mamă. Nesăbuita asta îți spune că este însărcinată, că se căsătorește cu un necunoscut și tu nu spui nimic!

Aoleu..., aoleu..., se va isca o încăierare, știam eu!

În cele din urmă, Marta se ridică, începe să se certe cu Eric, iar neamțul meu nu se lasă mai prejos. Amina intră și lasă o tavă cu mai multe cești și un ceainic cu ceai de tei și fuge înspăimântată.

Timp de câteva minute, Eric și Marta își aruncă în față tot felul de vorbe, în timp ce Geneva privește și Sonia îi ceartă pentru comentariile lor, în timp ce bea ceai de tei. Când cred că trebuie să spun ceva pentru a încerca să mediez, Geneva se apropie de Eric și spune:

– Uite care este treaba, iubitule, Marta este deja mare și poate face ce vrea cu viața ei, la fel cum ai făcut și tu când te-ai căsătorit, așa cum mi-ai povestit, fără să o cunoști prea bine pe Judith.

Ia uite la ea!

Despre ce vorbește și, mai ales, ce i-a povestit țăranul, ca să nu spun idiotul de soț al meu?

Comentariul ei nu îmi place și privirea mea îi transmite absolut tot ce simt idiotului meu, când Geneva continuă:

– Eric, tu ai găsit iubirea vieții tale: pe Judith. De ce nu poate și Marta să o găsească pe a ei?

Bine... asta îmi place. I-a spus Eric că eu sunt iubirea vieții lui?

Privirea mea se îndulcește. Și a lui și, în cele din urmă, Marta izbucnește în plâns, așezându-se pe canapea.

Sonia, Geneva și cu mine îl privim pe Eric. Așteptăm să facă ceva, să repare situația și el, după ce-și pune mâinile în șolduri, dă din cap și oftează, se așază lângă sora lui și spune:

– Îmi pare rău.

– De ce îți pare rău? geme Marta printre suspine.

– Pentru că am gura mare și, în afară de țăran, mai sunt și idiot, așa cum crede soția mea.

Acest lucru mă face să zâmbesc. Știu cât de mult o iubește pe Marta și spune:

– Mă cunoști, iau totul în serios, dar reacționez așa tocmai pentru că sunt îngrijorat pentru tine. Nu știu cine este acest Drew și asta mă descumpănește. Dar, dacă tu ești fericită, să știi că voi fi și eu, cu atât mai mult acum, că vom mai avea încă un micuț alergând prin casă.

Scanned with CamScanner

Marta se oprește din smiorcăit, ridică privirea și, zâmbindu-i iubitului meu, explică:

– Drew este medic anestezist la spital și persoana cea mai afectuoasă și cel mai mare cavaler pe care l-am cunoscut, în afară de tine. Și, deși nu crezi, seriozitatea lui, atât de asemănătoare cu a ta, mi-a atras atenția la el. El mă calmează, mă face să văd viața altfel și te asigur că-ți va plăcea când îl vei cunoaște.

Eric zâmbește și o îmbrățișează pe sora lui. Vai, ce dulce este iubițelul meu!

După ce totul de calmează, Sonia suspină și, așezându-se lângă fiica ei pe canapea, întreabă:

– Așa, acum că ne-am mai liniștit cu toții, când va fi nunta?

Marta mă privește. Eu mă uit în tavan și, în cele din urmă, spune:

– Peste două săptămâni.

– Aduceți-mi un Martini dublu, șoptește Sonia, în timp ce Eric oftează și eu râd fără să mă pot abține.

21

După după-amiaza petrecută la Neill și Romina, Björn și Mel se întorc acasă epuizați, dar fericiți. Mereu se simt bine în compania lor..

Era rândul lui Björn să-i facă baie lui Sami, iar a lui Mel să pregătească cina. După ce termină, fostul locotenent zâmbește când îi aude pe amândoi cum cântă în baie din melodia *Honra nos dará* („Onoare ne vei dărui").

Fiicei ei i-a plăcut mereu melodia respectivă din filmul *Mulan*[17] și Björn, care știa acest lucru, o învățase văzând filmul de atâtea ori cu fetița. De fiecare dată când îi făcea baie, ea îi cerea să i-o cânte, iar el accepta bucuros.

Când termină baia, cinează toți trei, și apoi Björn îi spune o poveste micuței, timp în care Mel profită de ocazie și pregătește surpriza.

Ca întotdeauna când era rândul lui să spună povești, fetița profita și-l punea să citească două capitole în loc de unul, iar el accepta. Nu o putea refuza pe micuța lui.

Când termină, Mel aude de pe hol că Björn încă mai citea. Zâmbește. Sami nu ar fi putut avea un tată mai bun.

Atunci, fetița întreabă:

– Tati, de ce vine vrăjitoarea la Albă-ca-Zăpada și îi dă un măr roșu?

– Pentru că era atât de frumoasă... atât de frumoasă... încât vrăjitoarea, geloasă pe frumusețea ei, voia să o otrăvească.

– Și de ce mărul era roșu și nu verde sau galben?

17. Film de animație, produs în anul 1998 de Walt Disney Animation Studios, inspirat din istoria Chinei antice. *(n.red.)*

Scanned with CamScanner

Björn zâmbește. Sami și întrebările ei...

– Pentru că merele roșii sunt magice și foarte... foarte dulci și, uneori, îndeplinesc dorințe și vrăjitoarei i-a îndeplinit dorința de a o otrăvi pe Albă-ca-Zăpada.

Răspunsul lui pare să o convingă pe fetiță și Björn continuă până când Sami îl întrerupe din nou:

– Tati, dar de ce Mutulică nu vorbește? Nu știe să vorbească?

Auzind acest lucru, Mel bagă capul pe ușă pentru a vedea fața lui Björn. El, suspinând, se gândește o clipă la răspuns și, în cele din urmă, spune:

– Știi că există copii care au probleme la ochi și nu pot vedea, nu-i așa?

Micuța încuviințează și el adaugă:

– Mutulică s-a născut bolnăvior și nu putea vorbi, dar, în rest, el...

– Dar nu l-au învățat să vorbească?

Björn zâmbește. Nu este ușor să-i explici anumite lucruri unei fete de vârsta lui Sami.

– Au încercat toți piticii, chiar și Albă-ca-Zăpada, dar vocea nu a vrut niciodată să iasă.

– Sărăcuțul, nu-i așa?

Björn încuviințează și Sami adaugă:

– Și dacă vocea mea mâine nu vrea să iasă și nu mai pot vorbi, cum o să-ți cer să-mi spui o poveste seara?

Auzind acest lucru, Mel se emoționează și Björn, plin de sentimentele de tandrețe pe care micuța blondă i le trezea, răspunde, închizând cartea:

– Te asigur, prințesă, că, dacă mâine îți pierzi vocea, când te voi privi în ochi, voi ști ce îmi ceri.

– Sigur?

Björn o sărută pe frunte și încuviințează.

– Puiule, noi, tăticii și mămicile, de multe ori, știm ce vor copiii noștri doar privindu-i în ochi. Sau nu ai văzut că uneori, fără ca tu să spui ceva, noi știm că tu vrei o înghețată sau o ciocolățică?

Fetița dă din cap și, deschizând ochii mari, șoptește:

– Sunteți magici, ca merele roșii.

Avocatul zâmbește.

– Exact, este el de acord. Suntem magici. Continuăm povestea?

Sami încuviințează și Björn continuă să citească până când, după zece minute, închide iar cartea și spune:

– Și acum, la culcare, domnișoară.

– Of, tati...

– La culcare, insistă el cu dragoste.

Sami cedează rapid și Björn o învelește. O adoră pe micuța lui la fel de mult cum o adoră pe mama ei și, sărutând-o pe nas, îi aranjează păpușa preferată și șoptește:

– Noapte bună, prințeso.

– Noapte bună, tati.

Fericit, Björn pornește monitorul în caz că fetița avea nevoie de ei în timpul nopții și iese din cameră. Zâmbește când se întâlnește pe hol cu Mel, îmbrăcată cu halatul ei negru de mătase, închis la toți nasturii, de sus până jos. Ea i se agață de gât și-l sărută pe gură.

– Bună, iubire, șoptește.

Fermecat de demonstrația de iubire, Björn întreabă:

– Vrei să-ți spun și ție o poveste?

Mel zâmbește, îl privește fix în ochii lui albaștri și, adâncindu-și degetele în părul negru și des al iubitului ei, șoptește:

– Du-mă în cameră.

– Așa? Dintr-odată? spune el, râzând.

– Du-mă în cameră, insistă ea.

Cu o față de șmecher, Björn face ce i se cere. Se gândește că pe Mel întâlnirea cu Neill și Fraser o mai făcuse să uite de evenimentele din ultima vreme. Intrând în cameră, vede că aceasta era toată luminată de lumânări.

– Închide ușa, cere ea.

Björn face din nou ce spune ea. Apoi o privește și șoptește:

– Lucrurile devin foarte... foarte interesante.

Scanned with CamScanner

Încântată de cum o privea, Mel îa un plic și i-l întinde.

– Citește-l.

Björn, care devenea din ce în ce mai curios, deschide plicul și citește:

Sami doarme și nu vreau să o trezesc. Ia aparatul de supraveghere ca să o poți auzi dacă se trezește și apoi, ia-mă de mână și hai să mergem în biroul tău.

Ochii lui îi caută pe ai ei și ea spune cu un zâmbet:

– Îmi pare rău, iubire. Trebuie să deschizi ușa și...

– Nu..., șoptește Björn decepționat ca un copil, privind patul.

Mel încuviințează, ridică din umeri și insistă:

– Hai! Surpriza ta te așteaptă în birou.

Faptul că și acolo îl aștepta o surpriză îl face să zâmbească și, după ce ia monitorul, Björn deschide ușa și pornește către biroul său, un loc destul de îndepărtat de camera lui Sami și de restul casei, deoarece se afla în apartamentul vecin.

Ajungând acolo, când dă să aprindă lumina, descoperă că aceasta este roșie și, amuzat să vadă sutele de becuri colorate de la decorațiunile de Crăciun, șoptește, privind-o:

– Nu uita că apoi trebuie să facem ordine, altfel toți cei de la birou se vor întreba ce s-a întâmplat aici.

Mel zâmbește. În continuare, îl ghidează până la biroul lui mare, îl așază pe scaunul de piele neagră și, după ce-l sărută pe buze fierbinte și pasional, se îndepărtează de el și întrebă:

– Ești pregătit, James Bond?

Björn încuviințează ca un bleg când ea, luând telecomanda combinei muzicale, apasă pe un buton și se aud primele acorduri ale melodiei *Bad to the Bone* („Rău până în măduva oaselor"), interpretată de George Thorogood.

Mel își desface halatul negru și, spre surprinderea lui, Björn vede că era îmbrăcată cu pantalonii de camuflaj și tricoul kaki. Apoi,

pumându-și șapca de militar, zâmbește și începe să se unduiască în ritmul muzicii.

Lui Björn îi plăcea mult acea melodie și când o vede că dansează așa..., offf... îl excită. Îi face inima să bată nebunește. Nu era prima dată când ea făcea acest lucru și el spera să nu fie nici ultima.

Când halatul îi cade pe jos, Björn aplaudă, în timp ce Mel, încântată, dusă de val, dansează doar pentru el.

Senzuală, se urcă pe birou și-și scoate cizmele militare. Începe, apoi, să se descheie la pantaloni în timp ce-și unduiește șoldurile și observă cum el îi urmărește, hipnotizat, toate mișcările.

Când pantalonii ajung într-un colț al biroului, zboară și tricoul kaki, Mel rămânând îmbrăcată doar cu un set verde de camuflaj format din chiloți și sutien.

Björn o studiază încântat. Acea femeie obraznică îl făcuse să se îndrăgostească și, când ea se întoarce pentru a-i arăta tatuajul, el simte că înnebunește. Adora fiecare centimetru de pe corpul acestei femei. Atunci ea începe să miște umerii și-și bagă plăcuțele de identificare în gură, iar Björn își pierde orice urmă de rațiune.

Mel era sexy...

Mel era apetisantă...

Mel era provocatoare...

Convinsă de efectul dansului ei asupra lui, coboară de pe birou, i se așază pe picioare și, fermecată de privirea lui, își scoate sutienul în timp ce-și mișcă șoldurile pe ale lui și-și trece mâinile peste sfârcurile tari pentru a-i arăta cât de mult o excita privirea lui.

– Uau, iubito! reușește să îngaime el.

Apoi, după ce se ridică, Mel se urcă, din nou, pe masă și, cu sensualitate, plăcere și erotism, începe să-și dea jos chiloții lent, foarte lent, în fața lui. În fața iubitului ei.

Björn abia dacă mai putea reacționa. Îi transpirau și mâinile văzând festinul pe care ea i-l punea în fața ochilor. Când se dezbracă de tot și melodia se termină, Mel se așază pe birou și, aproape pe nerăsuflate, șoptește:

Scanned with CamScanner

– Sunt sigură că ceea ce tocmai am făcut ar scandaliza femeile acelor avocați ciudați care sunt prietenii tăi. Dar, în această clipă, tu sunt cadoul tău, 007. Fă ce vrei cu mine.

Nu a mai trebuit să spună nimic altceva. Excitat cum era, Björn o culcă de-a lungul mesei și, deschizându-i picioarele, o suge, o degustă și face dragoste cu ea cu limba cu frenezie, până când, împins de instinctele cele mai sălbatice, își deschide fermoarul pantalonilor și, după ce-și scoase membrul tare și catifelat, o penetrează și amândoi se arcuiesc de plăcere.

Văzând că și ei îi tremură picioarele de excitație, Björn se așază în scaunul lui și, trăgând-o până la el, o întinde peste el și o sărută. Nu vorbesc. Cuvintele sunt de prisos. Sentimentele lor, unite cu excitația momentului și nevoia imperioasă pe care o aveau unul de altul fac totul. Se iubesc cu disperare. Se ating cu pasiune. Se posedă dezlănțuiți și, când termină și rămân întinși unul în brațele celuilalt, Mel șoptește:

– Ca preludiu, nu a fost deloc rău.

– Chiar deloc, Parker, afirmă el, fără răsuflare.

Câteva clipe mai târziu, Björn este din nou pregătit și se iubesc pe birou ca nebunii.

– După doi, vine trei, șoptește Mel după al doilea asalt.

Epuizat și transpirat, Björn o privește și zâmbește:

– Ai de gând să mă omori, iubire?

Mel încuviințează și-l sărută.

– Fără nicio îndoială, spune ea. Astăzi sunt gata de orice pentru tine.

Încântat de modul în care ea se dăruia în acea seară, avocatul o sărută pe nerăsuflate, până când ea propune:

– Ce zici dacă mergem la bucătărie să bem ceva înainte de a ne deshidrata?

Amuzat și pe jumătate îmbrăcat, Björn acceptă. Mel își strânge rapid hainele și, după ce scoate din priză luminile de Crăciun, își pune halatul negru.

– Hai, iubire..., urmează-mă, spune.

Björn o urmează fără ezitare. Deschid ușa dintre birou și casă și, după ce traversează holul, ajung în bucătărie, unde se dezbracă și sting luminile. Însetată, Mel deschide frigiderul și scoate două beri. Le scoate și-i oferă una lui Björn, care se grăbește să o ia și, după ce ciocnește cu ea, spune:

– Pentru tine, ca să continui să mă surprinzi.

Mel zâmbește. Este ceea ce spera.

Sprijiniți de blatul bucătăriei, ea râde la comentariile provocatoare pe care el le face despre modul în care îl excita dansul ei pentru el. Când termină berile, ea scoate un alt plic din buzunarul halatului de mătase neagră și i-l dă, spunând:

– Deschide-l și citește ce scrie.

Björn acceptă, face ce-i cere și citește:

Pentru această noapte atât de specială mi-aș fi dorit să avem căpșune, dar nu am avut timp să merg să cumpăr. Am, în schimb, ciocolată și un fruct magic; ghicești care?

El o privește surprins și șoptește:

– Căpșune și ciocolată, ce amintiri frumoase! Devine totul din ce în ce mai promițător.

Mel zâmbește satisfăcută de comentariul lui și, după ce deschide frigiderul, scoate un măr roșu strălucitor și un borcan cu Nutella.

– Nu avem căpșune, iubire, spune ea, dar am auzit undeva că merele roșii sunt magice și, uneori, îndeplinesc dorințe.

– Ah, da?

– Da.

Și, dându-i mărul, adaugă:

– Pentru tine.

Björn îl ia și, fără să privească fructul, șoptește:

– Ești Eva mea și vrei ca eu să mușc mărul ca Adam.

– Da. Ar fi o plăcere să văd cum mușți din el.

Scanned with CamScanner

Din ce în ce mai surprins, Björn privește mărul și, văzând că din el iese o hârtiuță fină rulată, își ridică privirea și se uită la Mel.

– Jocul continuă? întreabă.

– Da, iubire. Jocul continuă. Citește ce scrie.

Savurând momentul, Björn derulează hârtiuța și citește:

Pentru că nu vreau să trăiesc fără tine, pentru că Sami te adoră și pentru că ne iubești pe amândoua așa cum nu am văzut pe nimeni să iubească, vrei să te căsătorești cu mine în Las Vegas, în data de 18 aprilie și, mai târziu, să sărbătorim alături de familie în München?

Mel știe că nu avea să uite toată viața fața lui Björn când citește această frază. O privește cu ochii săi albaștri pătrunzători și, după ce clipește și înțelege că tot ce citise este adevărat, încuviințează, emoționat:

– Bineînțeles că vreau să mă căsătoresc cu tine în ziua de 18 aprilie, iubirea mea.

Mel i se aruncă în brațe și el o îmbrățișează. O iubea la nebunie pe această femeie și, în sfârșit, ea se decisese să facă pasul. S-au îmbrățișat și s-au sărutat până când, dintr-odată, Björn o îndepărtează de el și șoptește:

– Atunci asta înseamnă că vei abandona ideea de a fi escortă?

Lui Mel nu-i place ce aude, dar, cum nu dorea să distrugă acel moment magic, răspunde:

– Vom vorbi de asta altădată, iubire.

Convins că era mai bine să tacă și să se bucure de triumful său, Björn încuviințează și o sărută din nou.

– Îmi pare rău că nu am un diamant superb să ți-l ofer, spune, dar îți promit că mâine ți-l cumpăr pe cel pe care ți-l dorești.

Fostul locotenent zâmbește; inelul o interesa cel mai puțin. Apoi, după ce deschide borcanul de Nutella, bagă mâna înăuntru și, luând degetul lui Björn, întinde ciocolată pe el în locul în care se pun inelele și spune, amuzată:

– *Tu ai un inel acum. Îmi pui și mie unul pe deget?*

Uimit de originalitatea de care dădea dovadă Mel întotdeauna în toate privințele, își introduce și el degetul în borcan și, luând degetul ei, îi desenează un inel de ciocolată.

Câteva secunde mai târziu, îndrăgostiți și fericiți, se retrag împreună în cameră cu borcanul de Nutella. Fără îndoială își vor aminti de acel moment toată viața, deși nu au avut nici căpșune, nici diamante.

Scanned with CamScanner

22

Când ieșim din casa Soniei, Marta și Geneva cheamă un taxi pentru a merge fiecare la destinația ei, iar noi ne îndreptăm spre garaj pentru a scoate mașina. În tăcere, Eric face manevre, în timp ce eu îmi pun centura de siguranță.

După ce ieșim din parcare și-i fac cu mâna Soniei, mă sprijin de tetieră și închid ochii.

– Obosită? întreabă Eric, cu voce neutră.

Din tonul lui, văd că așteaptă să ne certăm. Știe că nu mi-a plăcut deloc să-l găsesc acasă la mama lui cu Geneva, dar răspund:

– Da.

– Micuțo, cred că...

– Nu-mi spune *micuțo*, nu acum! sâsâi, pe punctul de a-i sări la beregată.

Eric mă privește.

– Jud...

Și, incapabilă să mă mai abțin, răspund:

– Ești prost sau, pur și simplu, crezi că eu sunt tâmpită?

Răspunsul meu îl surprinde. Văd că trage pe dreapta și oprește. Trage frâna de mână și, privindu-mă, întreabă:

– Îmi zici și mie ce ai?

Corpul meu se revoltă. Mă înfierbânt ca o spanioloaică adevărată și, privindu-l, sâsâi:

– Ce făceai cu Geneva la mama ta acasă?

– Trebuia să vorbesc cu mama. Când am terminat de mâncat, i-am spus și Geneva m-a întrebat dacă mă deranjează dacă trece să o salute. Nu am putut să o refuz.

– Nu mi-ai spus că trebuia să o vezi. Minți!

Eric închide ochii, oftează și șoptește în cele din urmă:

– Jud. Eu și mama se înțeleg foarte bine și nu i-am putut spune nu.

Dau din cap că da. Ori aprob, ori îi trag un șut.

Și mai înfierbântată decât înainte, îmi desfac centura de siguranță, deschid portiera și ies. Am nevoie de aer, altfel simt că leșin.

Eric iese și el din mașină. O ocolește și, ajungând lângă mine, întreabă:

– Iubire, chiar ești atât de supărată pentru că Geneva a vizitat-o pe mama?

Pufnesc. Mă mănâncă gâtul. Mă scarpin și, când este pe punctul de a-mi da mâna la o parte, îl privesc și mârâi:

– Nu mă atinge.

– Judith!

Vocea lui autoritară mă scoate din sărite și, fără să-mi pese de oamenii care trec pe lângă noi și ne privesc, strig:

– Chiar așa de greu era să-mi spui că o să mergi cu Geneva la mama ta?!

Eric nu răspunde și eu adaug:

– Încerc să am încredere în tine. O fac. Încerc să nu mă gândesc la prostii, dar...

– Poți să vorbești mai încet? protestează văzând cum se uită lumea la noi.

Când aud acest lucru mă revolt. Puțin îmi pasă de cine ne privește, prin urmare, răspund:

– Nu. Nu pot vorbi mai încet, așa cum nici tu nu ai putut să o refuzi pe Geneva. Este bun răspunsul meu?

Eric ridică mâinile în aer. Își duce mâinile la ceafă, înjură și, privindu-mă, spune:

– Uneori ești insuportabilă.

– Ce să spun... Mai bine să nu vorbesc eu despre cât de insuportabil ești tu!

Răspunsul meu, plin de îndrăzneală, îl irită și sâsâie grosolan:

– Urcă în mașină!

Scanned with CamScanner

– Nu.

Neamțul meu lasă bărbia în piept, mijește ochii și repetă:

– Urcă odată în mașină și hai acasă. Să nu ne certăm aici.

În clipa aceea, aud râsetele unor femei care ne observă și, ca nu cumva să mă iau și de ele, urc în mașină și trântesc portiera. Urcă și Eric și trântește și el portiera. Săraca mașină, cât o mai maltratăm...

Într-o tăcere stranie ajungem acasă, dar mie nu-mi pasă. Dacă nu se simte în largul lui, asta e. Nu mă interesează. Sunt iritată. Foarte supărată.

După ce-i mângâi pe Susto și pe Calamar, pentru că ei, sărmanii, nu sunt vinovați de nimic, intru pe ușa care duce din garaj în casă și repede micuțul Eric aleargă să mă întâmpine. Mă bucură să văd că Pipa i-a ținut treji până la sosirea noastră. Îl iau în brațe, îl strâng, apoi micuțul mă privește și spune:

– Mami, am mâncat biscuiți.

Satisfăcută pentru că a spus o frază completă, îl privesc pe Eric, acesta zâmbește și, luându-mi-l din brațe, îi pupă drăgăstos pe obraz.

– Foarte bine, Superman, spune. Foarte bine!

Acel detaliu mic mă înveselește și zâmbesc. Nu mă pot abține.

Când intrăm în bucătărie, văd că Hannah moare de somn. Este prea târziu pentru ei, dar o scot din scaunul ei înalt, o sărut așa cum am făcut înainte cu micuțul meu și micuța zâmbește fericită că este cu mama ei.

Pentru o clipă, bucătăria se umple de fericire, copiii merită să ne ascundem starea proastă, până când Flyn deschide ușa, se oprește și, văzându-ne râzând pe toți, ne privește și întreabă:

– Deranjez?

Eric și cu mine îl privim. Fără îndoială, puștiul are multe emoții înăbușite. O zi proastă. O zi proastă. Și, înainte ca neamțul meu să spună ceva, răspund:

– Nu, puiule, sigur că nu.

Flyn intră și, fără a ne privi, ia o cutie de coca-cola din frigider, o deschide, o bea pe nerăsuflate și o lasă pe blat. Apoi se întoarce cu spatele și se îndreaptă spre ușa bucătăriei, când Simona îl strigă:

– Flyn!

El continuă să meargă.

– Flyn! insistă femeia.

El nu o bagă în seamă, lucru care ne face pe mine și pe Eric să ne privim și, când Simona îl strigă pentru a treia oară și el se face că nu o aude, nu pot să tac văzând lipsa lui de respect și strig:

– Flyn!

Acum da. Acum se oprește. Se întoarce și Eric, la fel de enervat ca și mine, și îi reproșează:

– Nu o auzi pe Simona?

Contrariat, oftează și o privește pe Simona.

– Ce vrei? întreabă.

Femeia, emoționată din cauza atenției noastre, șoptește:

– Puiule, cutia nu se lasă acolo.

Îl privim cu toții pe Flyn și el, nerușinatul, răspunde:

– Păi arunc-o la gunoi atunci.

Poftim?!

Ei bine, asta chiar că nu. Nu tolerăm tupeul!

O las pe Hannah la loc în scaunul ei înalt și, apropiindu-mă de adolescentul meu plin de fumuri, mă așez în fața lui și-i spun:

– Flyn Zimmerman Flores, te rog să binevoiești să iei nenorocita aia de cutie de coca-cola în acest moment și să o arunci la gunoi, înainte de a-mi pierde puțina răbdare care mi-a mai rămas și să-ți dau o palmă pe care nu o vei uita toată viața.

Micuțul mă privește..., mă privește..., și iar mă privește. Mă provoacă.

Îi susțin privirea și, în cele din urmă, cu un rânjet de-ți vine să-i dai două după ceafă, ia cutia și o aruncă la gunoi.

După ce o face, se uită din nou la mine și, cu o sfidare ce-mi face pielea de găină, întreabă:

– Mulțumită?

În acel moment, îmi aduc aminte de ce am vorbit cu Mel și, ca și cum mâna mea ar avea viață proprie, îi dau o palmă, care se aude aproape cu ecou și, fără să o pot evita, întreb:

Scanned with CamScanner

– Mulțumit?

Surprins, Flyn își duce mâna la față.

La naiba..., la naiba..., la naiba..., ce am făcut?

Nu l-am lovit niciodată. Niciodată nu m-am comportat așa cu el. Fără să spună nimic, Flyn se întoarce cu spatele și iese din bucătărie. Tocmai l-am jignit.

Hannah începe să plângă și, privind către ea, văd chipul lui Eric. Este alb, surprins și, fără să-mi spună nimic și supărat iese din bucătărie. O observ pe Simona și, sprijinindu-mă de blatul din bucătărie din cauza tremurului care m-a apucat, șoptesc:

– Nu... nu știu ce a fost cu mine.

Femeia, la fel de emoționată ca și mine, mă ajută să mă așez într-un fotoliu. Văzând situația, Pipa se grăbește să-i culce pe cei mici. Atunci, Simona se așază lângă mine.

– Calmează-te, Judith, spune. Calmează-te.

Dar eu nu pot să mă calmez. I-am dat o palmă lui Flyn din cauza supărării pe Eric. O privesc și șoptesc:

– Am procedat prost..., cum de am putut face asta?

Câteva minute mai târziu, mă trezesc că iau cina singură în camera de zi. Nici lui Flyn, nici lui Eric nu le este foame. Înjur în timp ce îmi bag o bucată de roșie în gură. De ce nu-mi pierd, oare, apetitul în momentele neplăcute, ca restul oamenilor din lumea asta?

Ca să vezi ce chestie, mie, neplăcerile îmi provoacă foame!

După ce termin de mâncat, nu știu ce să fac. Mă simt ciudat. Mă simt prost din cauza celor întâmplate și decid să vorbesc cu Eric. Mă duc la el în birou și văd că nu este acolo. Mă duc la piscina acoperită, dar nici acolo nu este. Intru în camera noastră, dar nici acolo nu-l găsesc. Tristă, mă duc să-i văd pe micuții mei. Amândoi dorm ca niște îngerași și, după ce-i sărut drăgăstos pe cap, când ies, aud vocea lui Eric. Vine din camera lui Flyn.

Intru sau nu?

După ce număr până la douăzeci pentru a-mi face curaj, decid să deschid ușa.

Amândoi mă privesc acuzator. Ce tupeu pe ei!

Privirile lor mă fac să mă simt ca mama vitregă din basmul *Albă-ca-Zăpada*. Câteva secunde, amândoi tac, apoi Eric continuă:

– După cum spuneam, am vorbit cu bunica Sonia și va sta cu tine cât timp noi vom fi în Mexic. I-am dat instrucțiuni cu privire la ceea ce nu ai voie să faci din cauză că ești pedepsit.

– Dar eu voiam să mă duc să-l văd pe Dexter, se plânge micuțul. I-am promis să merg la el când mai plecați și...

– În viață, orice cauză are un efect, îl întrerupe Eric. Și tu singurel, din cauza comportamentului tău, ai ajuns în această situație.

Flyn pufnește. Nici nu mă privește. Eu îl observ și întreb:

– Ai vorbit cu dirigintele tău?

Micuțul răspunde fără a mă privi.

– Da.

Dau din cap. Vreau să-mi cer iertare pentru palma dată și spun:

– Flyn, cu privire la ce s-a întâmplat azi, eu...

– M-ai lovit, mă întrerupe fără a mă privi. Nu trebuie să clarificăm nimic.

– Ba da, trebuie să clarificăm, insist, dispusă să vorbesc.

Puștiul, care nu are chef, se uită la Eric, căutând susținere și el spune:

– Jud, mai bine las-o așa. Nu-l supăra mai mult.

Uimită de răspunsul lui, aud că Flyn spune:

– Și acum, dacă nu vă deranjează, aș vrea să mă culc.

Mă deranjează, normal că mă deranjează!

Vreau să clarific ce s-a întâmplat. Vrea să știe că regret, dar răceala lui și cuvintele lui Eric îmi frâng inima și nici nu știu ce să mai spun.

Soțul meu mă privește, îmi face semn din cap să plec și eu ies, abătută. El iese după mine și, privindu-mă, spune:

– Jud, vino cu mine în birou.

Fără să mă ia de mână, cum ar fi făcut-o în alte cazuri, începe să coboare scările. Știu că mergem în camera noastră pentru ca Flyn să nu ne audă cum ne certăm și mă pregătesc pentru artileria grea pe care mi-o va arunca Iceman.

Scanned with CamScanner

Când ajungem în birou, Eric închide ușa și, privindu-mă, întreabă:
– Cum ai putut să-l lovești?
– Nu știu..., eu...
– Cum adică nu știi? ridică tonul neamțul meu.
Am două opțiuni: să-l înfrunt sau să tac. La câte emoții am, este parcă mai bine să tac, dar Eric este specialist în a mă scoate din minți și răspund:
– Este a doua oară când se poartă urât cu Simona în fața mea și nu am de gând să-i permit acest lucru. Îmi pare rău din tot sufletul că i-am dat acea palmă, nu știu ce m-a apucat, dar... dar...
– Nu trebuia să faci asta.
– Știu. Știu că nu trebuia să o fac, dar Flyn nu se poate comporta așa. Sunt de acord ca tu și cu mine să-l răsfățăm și-i dăm tot ceea ce în anumite ocazii nu merită, dar, dacă nu-l oprim atunci când îi vorbește așa Simonei, în timp, va fi din ce în ce mai rău și...
– Să nu te mai atingi de el.
Privirea lui mă enervează mai mult decât cuvintele și sâsâi:
– Și tu să nu-mi mai vorbești așa în fața copilului. Este frumos să-mi spui să tac ca să nu agravez situația?
– Ți s-a părut că am avut un comportament urât?
– Da, normal că mi s-a părut urât.
Atunci el adaugă:
– Asta faci tu mereu cu el; nu-i așa că e enervant?
Recunosc... mi-a dat un gol mare. Are dreptate. Dar, cum nu am chef să tac, sâsâi din nou:
– Mi se pare că fraza „mai bine las-o așa, nu-l supăra mai mult" era de prisos, nu crezi?
– Nu cred, răspunde furibundul.
Vocea lui, tensionată și tăioasă, face ca inima să-mi bată nebunește. Nu mă aude, oare? Insist:
– Te asigur că pe mine mă doare mai mult decât pe tine faptul că i-am dat acea palmă, dar nu puteam să permit lipsa lui de respect. Este un copil și...

– Să nu-l mai lovești niciodată, repetă.
Gata..., până acum am avut răbdare. Îmi trec greutatea de pe un picior pe altul și întreb:
– Altfel... ce? Ce se va întâmpla dacă mă mai ating de el?
Eric mă privește..., mă privește..., mă privește și, în cele din urmă, când știe că sunt pe punctul de a mă arunca la jugulara lui din cauza capului pe care-l are, răspunde:
– Nu voi răspunde la întrebarea ta ridicolă și acum, la culcare, este târziu.
Și, fără a mai spune ceva, deschide ușa biroului și pleacă, lăsându-mă cu ochii în soare. Păi ce facem? Nu eram pe punctul de a ne certa?
Singură în birou, mă uit în jur. Cu nervii pe care îi am, aș distruge totul, dar, ca o persoană civilizată care sunt, trag aer în piept și ies de acolo. Când ajung la scară, văd că nu mă așteaptă și, cum nu am chef să-l simt lângă mine, mă duc la piscina acoperită. Când ajung acolo, mă dezbrac și, fără să mă mai gândesc, mă arunc în apă.
Înot... înot... și iar înot, și mă descarc și, când sunt epuizată și fără suflu, ies din apă și mă înfășor într-un prosop.
Supărată din cauza celor întâmplate, mă îndrept spre cameră. Apropiindu-mă, văd lumină pe sub ușă și, când intru, Eric nu este, dar aud apa curgând la duș. Trebuie să fac duș, dar voi aștepta să iasă. Nu am chef să fac duș cu el.
Mai întâi ne-am certat din cauza Genevei și acum din cauza lui Flyn. Un lucru este clar: a fost o zi deosebit de plină.
Ușa de la baie se deschide și apare neamțul meu apetisant, umed și cu un prosop în jurul taliei. Întotdeauna când îl văd așa mi se taie respirația. Doamne, ce bine arată!
Dar, cum nu vreau să-i arăt ceea ce-i spun uneori din priviri, intru la duș și închid ușa. Aici, îmi dau prosopul jos și intru sub apă. Când termin, îmi usuc părul cu uscătorul și, când ies, văd că Eric este întins în pat și mă privește.
Într-o situație normală m-aș fi aruncat asupra lui printre râsete, dar nu, în seara aceasta situația nu este normală și,

Scanned with CamScanner

îndreptându-mă spre dulapul meu, iau niște chiloți și un tricou și mi le pun pentru somn.

Eric mă urmărește prin cameră cu ochii lui albaștri și, când intuiește că nu voi deschide gura, spune:

– Nu te mai gândi la tâmpenii în ceea ce o privește pe Geneva, că te cunosc.

Nu răspund. Refuz. Mă bag în pat, dar cuvintele îmi ard gâtul și, în cele din urmă, sâsâi:

– Nu-ți voi spune decât că, dacă ar fi fost invers, dacă tu ai fi intrat și ne-ai fi văzut pe tata, sora mea și un fost de-al meu fără ca eu să te fi anunțat, nu ți-ar fi plăcut. Și eu te cunosc, să știi!

Neamțul se încruntă; și eu, și continui:

– Am încredere în tine. La naiba! spun, ridicând tonul. Am încredere în tine.

– Jud...

– Te-am îndemnat să te joci cu ea seara trecută la Sensations, ți-am spus să mergeți singuri azi la masă, dar... dar tu mă faci să încep să mă îndoiesc.

– Ascultă-mă, iubire. Geneva este doar o prietenă. Nu trebuie să-ți faci griji în privința ei.

Înjur. Înjur tot ce mișcă.

– Și în ceea ce-l privește pe Flyn, continui, nu mă enerva, Eric Zimmerman: el este la fel de mult fiul meu ca și al tău, motiv pentru care să nu mă mai certi așa cum ai făcut-o azi, că îți jur că nu-ți va fi deloc bine, ne-am înțeles?

Se crispează. Știu că-l doare ce spun. Și de asta nu mai pot eu! Să-l doară la fel de mult cum mă doare pe mine.

– Jud, ascultă-mă...

– Nu, nu vreau să te ascult, închei, întinzându-mă și întorcându-mă cu spatele la el. După cum ai spus înainte, hai să ne culcăm că este târziu!

– Iubire!

– Nu, sâsâi, dându-i mâna la o parte de pe umărul meu. Astăzi nu vreau să fiu iubirea ta. Lasă-mă în pace!

Nu mă mai atinge. Simt că se mișcă în pat. Se simte incomod, cuvintele mele l-au rănit la fel cum m-au rănit și pe mine ale lui și, în cele din urmă, apropiindu-se pe la spate, șoptește:

– Geneva este pe moarte.

Mi s-a oprit inima. Mă întorc, încet și, când ochii noștri se întâlnesc, explică:

– Are o tumoare neoperabilă. I-au spus că mai are între patru și șase luni de trăit și s-a întors în Germania pentru a-și lua rămas-bun de la oamenii care au fost importanți în viața ei.

Nu spun nimic. Acum chiar că nu mai pot.

– Am cunoscut-o pe Geneva când aveam vârsta lui Flyn, continuă el. Părinții ei erau niște oameni de afaceri nemți bogați, care aveau mai multe fabrici de încălțăminte, dar nu aveau deloc grijă de singura lor copilă. Când a văzut acest lucru, mama mea a iubit-o, iar surorile mele au adorat-o ca pe o soră. Ani de zile, ea a făcut parte din familie, până când, la universitate, părinții ei au murit într-un accident de avion și s-a întâmplat ceva între noi care a schimbat totul.

Eric se ridică de pe pat și eu mă așez pentru a-l urmări. Apoi continuă:

– M-am îndrăgostit de ea ca un prost. Geneva era hotărâtă, impetuoasă și amuzantă și, împreună, am descoperit multe lucruri, printre care și sexualitatea. O sexualitate care ne-a despărțit atunci când ea a început să ceară anumite lucruri care nu-mi plăceau. Când l-a cunoscut pe Félix și m-a lăsat pentru el, m-am supărat enorm. I-am interzis să se apropie de mama și de surorile mele, care erau singura mea familie. Mă simțeam trădat și atunci, ea a plecat la Chicago. Nu am mai văzut-o până când ne-am întâlnit în restaurant și astăzi, la masă, când mi-a spus care este motivul călătoriei sale și mi-a cerut să o vadă pe mama, nu am putut spune că nu, Jud.

Dau din cap că da. Fără îndoială, nici eu nu i-aș fi putut spune nu. Mă ridic cu gândul de a-l îmbrățișa, dar el mă oprește cu ochii plini de lacrimi.

Scanned with CamScanner

– Tu ești viața mea, ești iubirea mea, spune, ești mama copiilor mei și singura femeie pe care o vreau alături. Dar, când am aflat că Geneva este pe moarte și mi-a cerut să o vadă pe mama..., eu... eu...

– Îmi pare rău, iubire..., îmi pare rău.

Rămânem o clipă îmbrățișați în mijlocul camerei. Eric mă strânge la piept și eu mă lipesc de el și, când ne calmăm, ne băgăm în pat. Îmi este milă de Geneva și mi se rupe inima.

23

În dimineața aceea, Mel se trezește și, după ce trimite câteva mesaje pe WhatsApp lui Judith, care nu răspunde, o pregătește pe Sami și o duce la școală, ca în fiecare zi.

Vorbea cu celelalte mame, când vede că sosește Johan cu Pablo. Avocatul se apropie de ușa unde se afla grupul de mame cu un zâmbet candid și, după ce-l sărută pe micuț, acesta aleargă la colegii săi.

Mel îl observă curioasă. Este prima dată când îl vede pe Johan că aduce copilul la școală, dar, cum nu vrea să se bage unde nu-i fierbe oala, continuă să discute cu celelalte. Atunci, dintr-odată, observă că cineva îi atinge brațul și, întorcându-se, vede încântătorul zâmbet al lui Johan.

– Melania, ai timp un minut? întreabă el.

Surprinsă de faptul că bărbatul se apropiase de ea, își ia rămas-bun de la celelalte mame și, când mergeau spre parcare, el spune:

– Louise mi-a povestit că tu cunoști problema noastră, ba chiar ceva mai mult și, deși-mi imaginez că ea ți-a spus-o deja, îți cer și eu discreție.

Mel îl privește. Nu înțelege de ce el îi spune acest lucru acum, de vreme ce ea nu mai vorbise cu Louise.

– Viața voastră de cuplu este ceva ce trebuie să rezolvați voi, răspunde ea, dar cred că...

– Tu nu trebuie să crezi nimic, o întrerupe Johan. Tu nu trebuie decât să stai departe de Louise și să-ți ții gurița bine închisă.

– Poftim?!

Fără încântătorul zâmbet de acum câteva secunde, el rostește printre dinți:

– Nu-mi placi, așa cum am informații că nu le placi multora din firma de avocatură din cauza tupeului tău. Fără îndoială, ești

Scanned with CamScanner

o influență nefastă pentru soția mea și, îndrăznesc să spun, chiar și pentru iubitul tău.

Auzind acest lucru, Mel se dă înapoi.

– Și eu am informații conform cărora tu ești un idiot fără margini, ca să nu spun ceva mai rău, răspunde. Cine te crezi? Cine te crezi să-mi vorbești așa?

Cu un zâmbet machiavelic, Johan o ia atunci de braț, cu putere. Mel scoate la suprafață temperamentul locotenentului Parker și șuieră:

– Dă-mi drumul dacă nu vrei să-ți dau una în ouă.

El nu-i dă drumul, dar brusc, aud amândoi cum cineva spunea:

– Hei..., domnule... Ce-i faceți doamnei?

Când se uită, văd un băiat pe trotinetă care se apropia de ei supărat. Johan îi dă drumul, dar, înainte de a se întoarce cu spatele pentru a se urca în mașină, șoptește:

– De tine depinde ca Björn să obțină sau nu ceea ce dorește.

Agitată de cele întâmplate, Mel nici nu se clintește de pe loc. Atunci, băiatul se apropie de ea cu trotineta în mână.

– Sunteți bine, doamnă? o întreabă.

Încă surprinsă, ea dă din cap că da, în timp ce mașina lui Johan se îndepărta și, privindu-l pe băiat, încearcă să zâmbească.

– Da, mulțumesc.

Auzind acest lucru, băiatul se urcă din nou pe trotinetă și se îndepărtează de ea în viteză.

– La revedere, doamnă! Trebuie să plec.

Ca o proastă, Mel spune la revedere și apoi oftează: Cine se crede idiotul de Johan?

Timp de câteva minute se gândește ce să facă, până când, în cele din urmă, se urcă în mașină și se îndreaptă spre casa lui Louise. Nu avea nimeni voie să-i spună ei ce putea sau nu putea face.

Când sună la ușă, o blondă, pe care Mel nu o cunoștea, deschide având un telefon mobil în mână și salută:

– Bună ziua.

Mel se uită la numărul casei și spune:

– Bună ziua. Sunt prietenă cu Louisa. Este acasă?

Tânăra zâmbește și, făcându-i loc să treacă, strigă, vorbind în continuare la telefon:

– Louise, a venit o prietenă de-ale tale!

Mel intră în casă și, așezată, privește fotografiile zâmbitoare expuse pe șemineu, când aude vocea lui Louise:

– Bună, Veronica, ce faci aici?

Mel se întoarce și o privește. Veronica? Dar, văzând că are un braț imobilizat, exclamă:

– Doamne, Louise, ce-ai pățit?!

Blonda, care închide telefonul în acel moment, zâmbește și explică:

– Și-a pierdut echilibrul și a căzut pe scări. Sora mea merge ca bolidul.

Cele trei femei zâmbesc. Totuși, ceva îi spune lui Mel că nu era adevărat. Atunci, blonda adaugă:

– Profit de ocazie că Veronica este aici și mă duc să cumpăr câte ceva, da?

– Bine, Ulche, spune Louise zâmbind.

Când rămân singure, se așază lângă Mel și aceasta o privește.

– Veronica? Acum mă cheamă Veronica?

– Mel...

– Ce se întâmplă?

Louise răspunde cu un zâmbet trist:

– Este mai bine ca Johan să nu știe că ai fost aici.

Mel o privește neîncrezătoare. Ce se întâmpla acolo? Și, fără ocolișuri, insistă:

– Bine, voi fi Veronica. Dar spune-mi ce s-a întâmplat?

– Ți-a spus sora mea: am căzut pe scări.

– Daaaaa, siiigur, și eu te cred, răspunde Mel, ridicându-se fără a-și lua privirea de la ea. Chiar vrei să cred asta? Chiar acum mergem la poliție și-l denunți. Tu nu ai căzut.

– Nu.

Scanned with CamScanner

– Dar Louise...

– Uite ce este, Mel, nu te supăra, cred că este mai bine să mă lași să-mi văd de viața mea.

Tăcerea se lasă în camera de zi. Lui Mel nu-i plăcea deloc ce se cocea în acea casă frumoasă și imaculată.

– De ce îl suporți? întreabă.

Louise nu răspunde și Mel, așezându-se din nou lângă ea, insistă:

– Nu ești obligată să-l suporți. Oricât de avocat ar fi Johan, nu-ți poate face asta, nu te poate reține. Uite, eu nu știu nimic despre legi, dar știu că ceea ce vrea el nu se poate. Tu ești un om și, ca atare, trebuie să ai propria voce și să iei propriile decizii.

– Și ce vrei să fac? întreabă Louise, cu ochii în lacrimi. El deține puterea și mi-l poate lua pe Pablo.

– Mai vedem asta. Ai discutat situația ta cu un avocat?

– Nu.

– Vino atunci acasă la noi și întreabă-l pe Björn. Sunt convinsă că el va ști să te consilieze și așa poți lua propria decizie, fără teamă.

– Nu pot.

– De ce nu poți?

Lui Louise îi curg lacrimile pe obraji când răspunde:

– Pentru că Björn este unul dintre ei.

Lovită direct, Mel o corectează:

– Nu, Louise, nu. Aici greșești. Björn vrea să lucreze la firma aceea, dar nu este unul dintre ei. Și când va afla asta, te asigur că...

– Nu poate afla.

– Louise, Björn este un avocat integru care...

– Mel, vezi adevărul! strigă ea. Toți cei care intră în firma aceea de avocatură devin corupți. Și Johan era un avocat integru până când nu a mai fost. Nici nu-ți imaginezi câte documente frauduloase am văzut în calculatorul lui. Dacă aș putea, dacă aș ști, îți jur că...

Face o pauză și încheie:

– Dar nu pot. Nu pot...

– Louise, nu te lăsa..., să nu permiți ca...

Atunci ea, ridicându-se fără a o privi, adaugă:

– Știu că nu fac bine, dar pentru fiul meu fac orice. Și, dacă pentru Pablo este bine ca eu să rămân cu tatăl lui și să accept acest stil de viață, o voi face. Nu vreau să mă separ de fiul meu și, dacă mă separ de tată, știu că acesta, susținut de firmă, mi-l va lua. Și acum, te rog, pleacă și nu mai veni. Dacă Johan află că ai fost aici, voi avea probleme.

– Dar Louise...

– Nu, Mel, pleacă!

Când iese din casă, fostul locotenent era în stare de șoc. Cum era posibil ca Louise să se lase învinsă așa de acel imbecil?

Se uită la mobil. Judith încă nu-i răspunsese la mesajele trimise pe WhatsApp.

Iritată, se urcă în mașină și șoptește:

– În ce te-ai băgat, Björn?...

Apoi după ce pornește motorul, se îndreaptă spre Müller. Trebuia să vorbească cu Judith.

Scanned with CamScanner

24

Când Jud se trezește după o noapte oribilă, Eric plecase deja la birou.

De ce nu o așteptase?

Cu răbdare, face duș și, fără a avea chef de nimic, iese din casă după ce se duce să vadă copiii. Flyn nici măcar nu o privește și ea decide să lase lucrurile așa. Nu avea energie pentru alte certuri.

Când sosește în parcarea de la birou, o găsește pe Mel la poartă. Surprinsă că o vede acolo, deschide ușa mașinii și prietena ei urcă.

– Tu nu te uiți la mesaje? îi strigă.

Cu capul cât o baniță, Judith încearcă să răspundă, când ea adaugă:

– Ce ai?

Ochii i se umplu de lacrimi și, văzând-o, Mel șoptește:

– Ce dimineață am avut!

Și, fără să-și ia ochii de la ea, adaugă:

– Nici să nu te gândești să intri în parcare. Tu vii cu mine să bem o cafea.

Jud neagă din cap.

– Nu pot. Am mult de lucru.

– La naiba cu munca! Ești soția șefului și, dacă ajungi târziu, să-i vedem dacă au tupeu să te dea afară!

Pentru prima dată de când se trezise, Judith zâmbește și, după ce dă mașina cu spatele, se îndreaptă spre o cafenea mai departe de Müller. Nu voia să o vadă nimeni.

Zece minute mai târziu, când se oprește și coboară din mașină, Mel și ea merg până la o terasă închisă a unei cafenele și, după ce comandă două cafele și o cană cu apă, Mel își privește prietena și întreabă:

– Ia spune: ce ai?

Auzind asta, Judith se prăbușește. Îi povestește lui Mel ce se întâmpla cu Flyn, ce se întâmpla cu Eric și ce se întâmpla cu Geneva și-i spune cât de mult avea nevoie să-și vadă tatăl. Mel o ascultă cu răbdare, o consolează, o îmbărbătează și, când vede că prietena ei nu mai plânge, spune:

– În ceea ce-l privește pe Flyn, îmi pare rău că i-ai dat palma pe care și-am propus-o într-o zi, dar, fără îndoială, chiar dacă Eric nu vrea să înțeleagă, o merita. Dacă-i permiți acel comportament, se va transforma într-un monstru și, bineînțeles, nu trebuie decât să-ți spun că, dacă-ți vorbește urât ție și Eric nu-l oprește, amândoi meriță o palmă.

– Eric nu știe multe lucruri. Nu i le spun pentru ca...

– Foarte rău, Jud, foarte rău. Trebuie să-i povestești tot ce se întâmplă.

Judith suspină; știa că prietena ei are dreptate.

– Îți jur, Mel, că uneori bărbații Zimmerman mă dau gata și ieri a fost unul dintre acele momente. Îl iubesc. Îi ador, dar, uneori, i-aș trimite la plimbare cu plăcere fiindcă sunt imbecili, răzgâiați și pretenționși. Știu că am greșit dându-i o palmă lui Flyn, dar nici ei nu au procedat bine, și o știu. Totuși, sunt atât de mândri, încât nu pot recunoaște și cere iertare.

Mel încuviințează. Fără îndoială, și ea îi cunoștea și le știa foarte bine defectele și virtuțile.

– În ceea ce o privește pe Geneva, continuă, îmi pare foarte rău să aud ceea ce îmi spui. Trebuie să fie oribil să ai senzația că timpul se scurge și nu aș vrea să fiu niciodată în locul ei.

– Dar, ca să-ți spun drept, Mel, și indiferent cât de urât pare ce spun, de ea îmi pasă cel mai puțin în acest moment. Sunt atât de supărată pe Eric și pe Flyn, încât nici nu știu ce să mai fac.

– Și în ceea ce-l privește pe tatăl tău și sărbătoarea din Jerez, dacă aș fi în locul tău, aș merge. Eric nu vrea să meargă? Să nu meargă! Dar asta nu înseamnă că tu trebuie să nu mai faci ceea ce vrei din cauză că el nu vrea. La urma urmei, el...

Scanned with CamScanner

– Dar el îmi spune să mă duc. În cazul ăsta sunt cu cea care vrea ca el să vină pentru simplul fapt că îmi doresc ca tatăl meu să se bucure de târg împreună cu noi, așa cum se bucură și soacra mea de Oktoberfest. Ambii merită să-i însoțim și mă supără mult că Eric nu-și dă seama de asta.

– Dar, Jud, ascultă..., dacă are mult de lucru este normal să...

– Puțin îmi pasă de munca lui! sare Jud ca un arc. Înțeleg că trebuie să aibă grijă de nenorocita aia de firmă, dar eu îi cer doar o săptămână pe an pentru a merge în locul unde m-am născut, nu-i cer decât asta și, dacă nu-mi face pe plac, înseamnă că nu are chef. La naiba..., este șeful! Și, ca șef, poate face lucruri pe care ceilalți lucrătorii nu și le pot permite. Și dacă-ți spun asta este pentru că știu. Pentru că a făcut-o când m-a cucerit și pentru că nu știu de ce, de data asta, nu vrea deloc să meargă în Jerez. Dar, normal... din moment ce nici nu mai ia cina cu mine pentru că rămâne la serviciu, cum o să vină cu mine în călătorie câteva zile?

Apoi, dând un pumn în masă, continuă:

– Cine vrea cu adevărat își face timp. Pentru că, pentru a merge în Mexic la botezul copiilor lui Dexter, și-a făcut timp. Ce, el crede că eu sunt idioată și nu-mi dau seama? Este mai mult decât clar că el nu se distrează prea mult la târg. Nu-i place să se îmbrace ca un andaluz, urăște să-și pună pălăria și se îmbolnăvește dacă-l îndeamnă cineva să danseze *sevillanas*. Dar, la naiba, uneori și eu merg la cine de afaceri care nu-mi plac și în timpul cărora mă plictisesc nevoie mare și tac, pentru că știu că pentru el sunt importante.

– Jud..., Eric te iubește.

– Știu asta. Știu că mă iubește, cum știe și el că îl ador, dar nu știu dacă, din cauză că este sigur de mine sau pentru că mă vede foarte îndrăgostită de el, își permite să nu mai facă lucrurile pe care le făcea înainte. Și, da, înțeleg că este complicat să conduci o companie, dar eu vreau să trăiesc și să fiu fericită și vreau ca și el să fie fericit. Dacă ura ceva la tatăl lui era faptul că a lăsat totul pentru companie și nu vreau să facă și el la fel.

În acel moment, lui Judith în sună telefonul. Văzând că era vorba de Eric, îi arată prietenei ei și aceasta spune:

– Răspunde, o fi îngrijorat.

Jud suspină. Își cunoaște soțul și, fără chef, răspunde:

– Da, Eric.

– Unde ești? Te-am sunat și mi-au spus că nu ai venit. Am sunat acasă și Simona mi-a spus că ai plecat deja; îmi poți spune unde ești?

Vocea lui, autoritatea tonului când ea avea nevoie să-i simtă afecțiunea, face ca Judith să ia mobilul și să-l bage în cana cu apă pentru a nu da cu el de pământ.

Văzând asta, prietena ei clipește și, surprinsă și amuzată în același timp, întreabă:

– Dar ce faci, draga mea?

Judith zâmbește și, după ce-și strânge părul în vârful capului, răspunde:

– Am înecat telefonul ca să nu-l înec pe Eric.

– La naiba, Jud, este un iPhone 6.

Spunând asta, amândouă încep să râdă în hohote. Dacă le-ar fi văzut cineva, ar fi zis că sunt nebune de legat: ba plângeau, ba râdeau. Când se liniștesc, Mel spune:

– Acum o să-l apuce disperarea. Nu are cum să te găsească.

– La naiba cu el! Nu am chef să vorbesc cu el.

Și, încercând să nu se mai gândească la Eric și la ea, și la toate problemele care-i înconjurau, Judith o privește pe prietena ei și întreabă:

– Și tu de ce mă așteptai la Müller? S-a întâmplat ceva?

Omițând adevăratul motiv, Mel îi povestește ce se întâmplase în dimineața aceea la ușa școlii lui Sami și vizita ei ulterioară acasă la Louise. Judith clipește, uimită de ce auzea. Când prietena ei termină, Jud o privește și șoptește:

– Și lui Johan ăla nu i-ai dat un picior unde îl doare cel mai tare?

– Nu, spune Mel zâmbind.

– În ce s-a băgat Björn? insistă Judith.

Scanned with CamScanner

Mel oftează. Prietena ei tocmai îi pusese întrebarea pe care și-o punea și ea.

– Se presupune că în firma de avocatură cea mai cunoscută și cu reputația cea mai bună din München, spune. Dar, de fiecare dată când vorbesc cu Louise, am impresia că, de fapt, se bagă într-o secră.

– Trebuie să vorbești cu Björn.

– O voi face. Normal că o voi face.

Și, dorind să vadă o rază de soare într-o dimineață atât de plină de probleme, Mel adaugă:

– Acum, ascultă-mă! Uitând de problemele tale și ale mele, adevăratul motiv al mesajelor mele și faptul că am venit să te aștept la serviciu era ca să te întreb dacă Eric și cu tine ne-ați însoți pe 18 aprilie, pe Björn și pe mine, la Las Vegas, pentru a face nebunia secolului...

Mel acceptase, în sfârșit, cererile bunului ei prieten și Judith, uitând de toate problemele, o îmbrățișează emoționată și șoptește:

– Bineînțeles. Să fie într-un ceas bun!

Lacrimile îi inundă din nou ochii și amândouă zâmbesc emoționate. Mel, care era fericită nevoie mare, îi povestește ce se întâmplase în seara anterioară. Fără îndoială, fusese o cerere în căsătorie superbă.

O oră mai târziu, de la telefonul lui Mel, Judith sună la birou pentru a vorbi cu Mika și, văzând că absența ei nu punea probleme, se hotărăște să uite de Müller și să-și petreacă ziua cu Mel, fără a-și imagina că soțul ei ar căuta-o și-n gaură de șarpe. Totuși, la prânz, lui Mel îi sună telefonul.

– Oh..., oh..., spune ea, văzând că o suna Eric. Houston, avem o problemă.

Văzând pe ecran numele soțului ei, Judith răspunde apelului:

– Ce vrei? întreabă.

Eric, care era la birou, își duce mâinile la ochi auzind vocea ei și, încercând să-și stăpânească furia, întreabă:

– Judith, unde ești?

Prinzând curaj datorită distanței la care se afla acum de el, ea răspunde:

– După cum vezi, sunt cu Mel.

Se lasă, atunci, pe linie, o tăcere incomodă și, când Jud nu o mai poate suporta, întreabă:

– Vrei ceva sau trebuie să-ți ascult respirația?

Furios cum nu mai fusese de mult, Eric dă un pumn în masă și strigă:

– Toată dimineața te caut ca un nebun și...

– Uite ce este, Eric. Și eu știu să țip și, dacă îmi mai vorbești așa, îți jur că o voi face, ne-am înțeles?

Eric, care își ieșise total din minți, continuă să țipe. Atunci Jud, lăsându-și telefonul de la ureche, privește cana de apă în care încă mai era scufundat telefonul ei și spune:

– Mel, ori îmi iei telefonul chiar acum din mâini, ori cred că va urma același drum ca al meu.

– Nici să nu te gândești, răspunde ea, smulgându-i-l din mână.

Judith zâmbește la răspunsul ei și Mel își pune telefonul la ureche și șoptește:

– Eric..., Eric..., sunt Mel. Judith este cu mine... Nu..., nu..., ascultă..., nu vrea să vorbească cu tine. Cred... cred că... Eh... eh... eh..., la naiba, Eric, calmează-te, da?!

Jud, care era obișnuită să se certe cu soțul ei, își privește prietena și, în cele din urmă, zâmbind îi ia telefonul din mână.

– Hai, Eric, spune, ai mult de lucru. Ce zici dacă te întorci la muncă și mă lași să-mi petrec dimineața liniștită?

– Judith, ai întrecut măsura..., șuieră el.

Atunci ea izbucnește în râs și el se înfierbântă și mai mult.

– Sunt conștientă de asta, răspunde Jud, dar aș dori să spun că și tu o faci de ceva timp. Și acum, te rog, nu mai suna, pentru că nu vreau să vorbesc cu tine. O să vorbim în seara asta, când mă întorc acasă. La revedere, frumosule.

Și, spunând acest lucru, închide telefonul.

Scanned with CamScanner

– Mamă, ce te așteaptă în seara asta când te întorci, șoptește Mel, privind-o fix pe prietena ei.

Conștientă de asta, Judith încuviințează și ridică din umeri.

– Stai liniștită, spune. Voi supraviețui.

Zece minute mai târziu, Björn o sună pe viitoarea lui soție și încearcă să afle unde erau, dar, în cele din urmă, îi spune:

– Bine..., bine..., Parker, o iau cu pe Sami de la școală. Vii foarte târziu?

Mel o privește pe prietena ei și răspunde:

– Iubire..., mă duc cu Judith să sărbătorim logodna noastră. Înțelege, este singura prietenă... pe care o am aici.

Björn oftează. Avea încredere totală în iubita lui, dar știind că Judith nu este bine și că aveau să sărbătorească logodna, insistă:

– Iubire..., înțelege-mă, m-a sunat Eric, este îngrijorat pentru Jud.

– Înțeleg, Björn, dar Jud nu vrea să vorbească acum cu el, înțelege-mă și tu pe mine. Și, îmi pare rău, te iubesc din tot sufletul, dar nu-ți voi spune nici unde suntem, nici unde vom merge să sărbătorim.

– Mel, nu fi încăpățânată!

– Björn, nu fi pisălog!

Văzând că tonul conversației începea să varieze, Judith îi ia din mâini telefonul prietenei ei.

– Björn, îi spune, dacă îndrăznești să te certi cu Mel din cauza idiotului tău de prieten, îți jur că nu te voi ierta. Și, înainte să mai zici ceva, lasă-mă să-ți spun: felicitări! Mel mi-a spus deja despre nuntă și sunt foarte fericită pentru voi.

Neamțul zâmbește. Nu-i venea încă să creadă că iubita lui făcuse ceea ce făcuse cu o noapte în urmă și, privindu-și degetul, care nu mai avea inel de ciocolată, răspunde:

– Mulțumesc, Jud, te asigur că o vom sărbători în altă zi cu toții. Dar acum, te rog, de ce nu-mi spui unde ești, pentru că așa, Eric și cu tine să vă puteți întâlni pentru a vorbi...?

– Păi nu vreau să vorbesc cu el.

– Judith..., nu fi încăpățânată...

– Björn..., o să te trimit la naiba.

Brusc, Mel îi ia telefonul din mână și, băgându-l în cana cu apă în care încă mai era scufundat cel al lui Judith, spune scurt:

– Gata.

– Mel! Mobilul tău! Și contactele tale...

Dându-și seama de asta, Mel oftează, dar, cum nu voia să-i mai dea importanță, răspunde:

– Foarte bine..., așa, profit de ocazie și-i cer lui James Bond să-mi cumpere un iPhone 6.

Izbucnesc în râs amândouă și apoi Mel adaugă:

– Astăzi este ziua noastră în care ne distrăm ca fetele. Astăzi nu suntem mame, nici soții, nici iubitele cuiva și nu vom permite nimănui să ne amărască.

Râd din nou, iar ospătarii schimbă priviri între ei, cu subînțeles. Fără nicio îndoială, aceste femei erau din ce în ce mai nebune.

Când pleacă din cafenea, se hotărăsc să meargă la cumpărături. Cumpărăturile sunt întotdeauna o formă bună de terapie.

După ce ies din centrul comercial, merg să ia masa, apoi se apropie de un spa despre care nu știau că există. Surprinse, văd că era mai mare decât credeau și se scufundă în toate tipurile de piscine de acolo în timp ce râd, înoată și se bălăcesc. În cele din urmă, hotărăsc să meargă la un incredibil masaj polinezian. Meritau acest răsfăț. Când ies din apă, după ce lasă pungile cu lucrurile cumpărate în mașină, iau cina într-un restaurant în care nu mai fuseseră niciodată. Dacă mergeau la vreunul cunoscut, Eric sau Björn le-ar fi localizat cu siguranță.

Imediat ce intră în mica pizzerie italiană, niște bărbați încep să le curteze. Ele zâmbesc, dar nu-i bagă în seamă: cei care le așteptau acasă erau de mii de ori mai buni ca aceia.

Când ies din restaurant, era ora zece seara și, în timp ce se plimbă la braț prin zona veche a orașului München, Judith spune:

– Eu aș merge la Guantanamera, dar mi-e să nu mă caute Eric acolo.

Brusc, când traversează strada, o muzică ritmată le atrage atenția.

Scanned with CamScanner

Intră în localul din care se auzea melodia obsesivă și imediat își dau seama că era un bar brazilian, unde, fără ezitare, comandă cocktailul național brazilian, *caipirinha*.

– Doamne, Mel! Trebuie să avem grijă cu băutura asta că, dacă bem două, ajungem acasă târâș, cântând *Asturias, patria querida* („Asturia, patria mea iubită").

Auzind-o pe prietena ei, Mel izbucnește în râs și, privind-o, exclamă:

– Viva Asturias!

Câteva secunde mai târziu, doi bărbați lați în spate se așază lângă ele și le invită la dans. Ele, însă, refuză și scapă de ei. Ultimul lucru pe care îl voiau era să aibă probleme cu matahalele alea.

În timp ce-și beau cocktailul, se uită cum dansează ceilalți. Aveau un ritm incredibil. Printre râsete, încearcă și ele să-și miște fundul așa cum o făceau braziliencele din local, dar le era, practic, imposibil. Talentul femeilor era inimitabil!

Brusc, muzica se întrerupe, lumea se îndepărtează și pe ringul de dans rămâne un cuplu format dintr-un bărbat și o femeie. Toți cei prezenți încep să aplaude. Mel și Jud fac la fel. Câteva clipe mai târziu, cuplul începu să danseze într-un mod incredibil. Femeia avea un ritm fantastic, dar bărbatul..., oh, Doamne, cum se mișca!

Oamenii băteau din palme de fiecare dată când ei făceau o mișcare uimitoare, când, dintr-odată, bărbatului i se luminează fața și Jud, întinzându-se, șoptește:

– Mel! N-o să-ți vină să crezi.

– Ce anume?

Clipind pentru a vedea mai clar, Judith dă din cap.

– Brunetul care dansează pe ringul de dans este Dennis.

– Dennis? Care Dennis?

– Dennis, prietenul lui Olaf, de la Sensations. Brunetul brazilian care...

– Nu mai spune! El este?

Jud încuviințează.

– Cu excepția cazului în care băutura mă face să văd altceva, tipul care dansează uluitor de bine este chiar el.

Fetele rămân cu gura căscată, în timp ce el dansa cu o senzualitate incredibilă și, când melodia se termină, toată lumea aplaudă înnebunită.

La sfârșitul demonstrației, află că cei doi sunt profesori de dans și că aveau să predea chiar acolo o lecție. Nici mai mult, nici mai puțin, Mel și Judith se apropie pentru a lua lecții împreună cu ceilalți din sală.

Lecția continuă o jumătate de oră, când, dintr-odată, Dennis vine în fața tinerei brunete și întreabă:

– Judith, tu ești?

Înfierbântată de ritmul marcat de ei, când el o strigă și când vede că o recunoaște, șoptește tâmp:

– Daaaa.

– Iar eu sunt Mel!

El le ia atunci de mână și, îndepărtându-le de grup, întreabă:

– Ați venit singure?

– Da, răspund amândouă, râzând.

Dennis le privește nevenindu-i să creadă. Cartierul acela nu era unul dintre cele mai bune din München; din contră, era unul cu probleme. Nu le cunoștea bine pe cele două femei, deși petrecuse clipe sexy cu una dintre ele, dar îl auzise pe prietenul lui Olaf vorbind despre faptul că Eric și Björn le protejau, și același lucru au putut vedea și la Sensations.

– Ce faceți aici? întreabă.

– Sărbătorim petrecerea burlăcițelor pentru Mel, răspunde Jud înfierbântată și, surprinsă încă, întreabă, la rândul ei: Și tu, ce faci aici?

Văzând că erau puțin ametite, fără a fi încă bete, Dennis explică:

– Sunt profesor de *forró* și...

– *Forró*? Ce este asta?

Înțelegând că fetele nu știau ce înseamnă, se așază cu ele să bea ceva, în timp ce muzica braziliană începea din nou.

Scanned with CamScanner

– Un stil de dans din Brazilia, așa cum tocmai ați văzut, le explică el.

– Ahhh, într-adevăr, că tu ești brazilian, comentează Mel.

– Oh, da..., știi, bossa nova, samba, *capoeira*, *caipirinha*, glumește el, privind-o pe Judith.

– Asta e meseria ta? întreabă ea, zâmbind.

Brunetul zâmbește și el.

– Joi seara, vin aici de obicei pentru a ține ore de *forró*, dar mai am și un alt job dimineața, care nu are nicio legătură cu asta.

– Nu am mai auzit de *forró* până acum, dar tu, Mel?

Prietena ei dă din cap că nu, și Jud adaugă:

– Ne înveți să-l perfecționăm?

Dennis zâmbește. Era clar că ele voiau să se distreze și, privindu-le, este de acord.

– Bineînțeles. Trebuie să aveți doar simțul ritmului.

Începând din acel moment, Dennis le prezintă diferiți prieteni și colegi, iar noaptea fetelor devine nebună și amuzantă. Nimeni nu depășește limita cu ele și, trei ore mai târziu, Judith dansa cu Dennis cu grație și dezinvoltură.

– Ai un simț bun al ritmului, Judith, îi spune el atunci.

Ea, înfierbântată și însetată, o privește pe Mel, care dansa cu un alt tip și spune:

– Mor de sete, mergem la bar?

Odată ajunși acolo, Dennis cere două coca-cola cu gheață.

– Pe Eric nu-l deranjează că ești aici fără el? întreabă el, în timp ce-i oferă paharul lui Judith.

Ea zâmbește și, privindu-l, întreabă:

– Cât este ceasul?

– Unu și zece noaptea.

Judith comentează:

– La ora asta, Eric cred că scoate fum pentru că nu știe unde mă aflu.

– Aveam eu o bănuială..., spune Dennis râzând.

– Ce bănuiai? întreabă Jud.

Dennis bea din băutura lui și răspunde:

– Nu-l cunosc pe soțul tău și abia dacă te cunosc și pe tine, dar am rămas cu impresia că Eric este un bărbat posesiv, cum sunt și eu, în tot ce o privește pe soția lui, în ciuda jocurilor voastre de la Sensations.

Când amintește localul, ea suspină. Ce n-ar da să se afle în această clipă, jucându-se cu soțul ei în Sensations. Dar, fără să mai dea importanță subiectului, răspunde:

– Ai dreptate. Eric este groaznic de posesiv, dar astăzi sunt supărată pe el și nu vreau decât să mă distrez cu prietena mea.

Auzind răspunsul ei, Dennis încheie conversația și, luând-o de mână, spune:

– Hai, atunci, să ne distrăm, frumoaso!

În seara aceea, după ore întregi de dans pe diferite ritmuri de muzică braziliană, cele două tinere se hotărăsc să încheie petrecerea la ora patru dimineața. Dennis insistă să le însoțească până la mașină, dar ele nu-i permit. Nu aveau nevoie de bodyguard.

Cinci minute mai târziu, se plimbau pe o stradă întunecată din München, când un vehicul se oprește lângă ele și aud o voce care spunea:

– Nu vă supărați, domnișoarelor.

Amândouă se opresc și, când se apleacă pentru a vedea cine vorbea, văd un necunoscut care le întreabă:

– Cât?

Fetele se privesc și Mel întreabă, amuzată:

– Cât, ce?

Bărbatul, cu un zâmbet încântător, scoate portofelul și, arătându-l, insistă:

– O sută pentru fiecare și mă însoțiți timp de o oră.

Cele două prietene se uită una la alta.

– Îmi pare rău, frumosule, răspunde Jud amuzată, dar trebuie să-mi cumpăr un iPhone 6 și o sută nu este de ajuns nici pentru avans.

– O sută cincizeci, insistă el.

Scanned with CamScanner

– Ei na! Nu... noi valorăm mult mai mult. Nu vezi ce femei ai în față? Mai ridică și tu oferta! spune Mel râzând.

– Trei sute cincizeci pentru amândouă, insistă bărbatul.

Comentariul le face să rădă și Judith șoptește:

– Ce ofertă tentantă, acceptăm?

Brusc, apar două mașini de poliție cu luminile albastre aprinse și tipul din mașină, coborând, le arată o legitimație.

– Foarte bine, frumoaselor, spune. Sunteți arestate pentru prostituție.

Ele se privesc cu gura căscată, dar, înainte de a se putea mișca, niște polițiști le pun cătușele și le bagă în mașini fără a lua în seamă protestele lor.

La comisariat, se certau în continuare cu polițiștii, când aud o voce cunoscută care întreba:

– Dar ce faceți voi aici?

Privindu-l pe agentul care le observa de cealaltă parte a ghișeului de la comisariat, văd că este vorba de Olaf, prietenul de la Sensations.

Cele două se grăbesc atunci să-i povestească ce s-a întâmplat și acesta, supărat, începe să se certe cu colegii săi din cauza greșelii. Dar polițistul care le arestase nu vrea să înțeleagă și le duce până la una din celule. Mel îi cere lui Olaf să-l sune pe Björn. Judith nu deschide gura. Fără îndoială, când Eric va afla unde este, o să facă un scandal monstros.

Când erau în celulă înconjurate de alte femei, un tip se apropie de gratii.

– Dar pe cine văd? exclamă el. Pe prietena lui Björn Hoffmann...

Și, râzând, șoptește:

– Prietenul tău știe ce faci tu noaptea?

Văzându-l pe Johan, soțul lui Louise și asociatul lui Gilbert Heine, Mel răspunde, incapabilă să tacă:

– Du-te naibii!

El îi face atunci cu ochiul plin de aroganță și, fără a se mișca, afirmă:

– Ai grijă ce spui, altfel, în afară de prostituție, aș mai putea adăuga încă ceva.

Apoi, coborând tonul vocii, șoptește:

– Ți-am spus să stai departe de Louise, ți-aduci aminte?

Jud o ia pe Mel de mână pentru a o face să tacă și, când tipul pleacă, întreabă:

– Cine e tipul ăla?

– Soțul lui Louise, răspunde Mel supărată.

O oră mai târziu, după ce fraternizează cu celelalte deținute, sosește un polițist care spune, deschizând celula:

– Melania Parker și Judith Flores, haideți, vi s-au achitat cauțiunile.

Fetele se privesc: sosise cavaleria.

– Niciun cuvânt despre soțul lui Louise, spune Mel.

– Dar, Mel, Björn ar trebui să știe că...

– Niciun cuvânt, Jud.

– Bine..., bine, răspunse prietena ei, care nu avea chef să se certe. Le așteptau, și așa, destule probleme.

Când ies și-i văd pe Eric și pe Björn privindu-le, întunecați la față, alături de Olaf, Jud șoptește:

– La naibaaaaaa...

– Asta spun și eu: la naiba! afirmă Mel.

Când Olaf le predă obiectele personale, Mel îl privește pe Björn și, cu o expresie a feței serioasă și profesională, acesta întreabă, semnând o hârtie:

– Denunțul este anulat, nu-i așa, Olaf?

– Da. Stai liniștit în acest sens, Björn, răspunde, dintr-odată, Johan, apărând în scenă.

Mel și Jud îl privesc, iar Björn spune, în timp ce-i întinde mâna, cu un zâmbet:

– Mulțumesc pentru ajutor, Johan.

Eric îi dă și el mâna cu un zâmbet forțat.

– Din întâmplare mă aflam la acest comisariat pentru o altă cauză, explică avocatul. Nu știu cum le-au putut confunda pe soțiile voastre cu ceva ce nu sunt.

Mel îl privește uimită. Fără îndoială, toată situația era pusă la cale de acel nenorocit pentru a o atenționa.

Scanned with CamScanner

Cufundat în lumea lui, Eric strânge din dinți și, când nu mai poate, spune autoritar:

– Să mergem!

Când ajung toți patru la mașini, Björn o privește pe Mel și moțmăie:

– Îmi poți spune ce făceai în asemenea cartier la orele alea?

– Ieșeam dintr-un bar unde am intrat să bem ceva, răspunde ea, aparent liniștită.

Judith îl privește pe Eric. Aștepta ca el să explodeze dintr-o clipă în alta, dar el nu o făcea. Nici măcar nu o privea.

– Dar, stai așa..., insistă Björn. Voi nu știți că în acel cartier bântuie majoritatea prostituatelor din München?

Tinerele se privesc și, forțându-se să nu râdă, dau din cap că nu. Björn și Eric pufnesc amândoi și acesta din urmă, care avea o durere de cap cumplită, spune:

– Haideți să plecăm. E târziu și suntem cu toții obosiți.

Mel și Jud se pupă și se roagă una pe alta din priviri să fie prudente și atunci Jud vede cum Björn o privește pe iubita lui cu complicitate și zâmbește. Fără îndoială, el avea să-și păstreze umorul în legătură cu cele întâmplate.

Eric însă nu vorbește. Intră în mașină și, când Jud închide portiera și-și pune centura, aceasta îl privește și spune:

– Gata. Sunt pregătită. Poți să mă certi.

Fără a schița vreun gest la comentariul ei, neamțul pornește motorul și conduce în tăcere.

Totuși, intrigată de faptul că el nu spune nimic, Jud insistă:

– Hai, Eric, zi ceva ca să nu explodezi.

Dar neamțul nici nu o privește, nici nu vorbește, și Jud suspină și tace.

Ajunși acasă, când poarta se deschide, îi aude pe Susto și Calamar apropiindu-se. Eric oprește mașina, coboară și, nervos, intră direct în casă, în timp ce Jud rămâne în mașină.

Obișnuită deja cu supărările lui, iese din mașină și salută animalele. Calamar pleacă imediat, dar Susto rămâne lângă ea.

– Aoleu, Susto, ce supărat este căposul! șoptește Judith, pupându-i botul mare.

Animalul pare să o înțeleagă și, frecându-și botul de obrazul ei, o face să zâmbească. Judith îl pupă apoi pentru a se despărți de el și intră în casă. Își lasă poșeta la intrare și se îndreaptă spre bucătărie. Îi era sete.

Bea apă în întuneric, când, brusc, Eric intră în bucătărie, deschide dulăpiorul cu medicamente, scoate o pastilă și o înghite cu puțină apă. După ce pune paharul în chiuvetă, o privește și spune:

– Nu mă cert cu tine pentru că sunt atât de furios, încât cu siguranță aș spune ceva ce ulterior aș regreta. Mai bine mergem la culcare.

Și, fără să mai spună ceva, se întoarce și pleacă, lăsând-o pe Judith îngrijorată pentru că-l văzuse că luase acea pastilă.

Scanned with CamScanner

25

Sosirea în Mexic trei zile mai târziu înseamnă o gură de aer proaspăt pentru amândoi.

Eric și cu mine nu am vorbit despre niciuna dintre problemele noastre, dar amândoi știm că sunt acolo și, mai devreme sau mai târziu, vor ieși din nou la suprafață.

Singurul lucru pe care mi l-a spus imediat ce ne-am urcat în avion a fost: „Te iubesc și ne vom distra în Mexic." Eu, bineînțeles, am încuviințat. Nu mă interesează nimic mai mult decât să fiu cu el și să mă bucur.

Când ajungem la aeroport, ne așteaptă o limuzină neagră. Fără îndoială, Dexter vrea ce este mai bun pentru noi. Patruzeci de minute mai târziu, ajungem acasă la ei și rădem cu toții când mândrul tată apare așezat în scaunul lui cu rotile cu cei doi micuți ai săi în brațe și cu Graciela alături.

Sami și micuțul Eric aleargă prin cameră cu sărmana Pipa în urma lor, în timp ce Hannah ne studiază din brațele tatălui ei. Minune, fata mea nu plânge! Se maturizează, oare?

Urmează mulți pupici, îmbrățișări și felicitări. Mel o ține în brațe pe fetiță și eu pe băiețel și, încântată, îi miros căpșorul. Îmi place cum miros bebelușii și zâmbesc când Dexter spune:

– Ia să mai faceți și voi bebeluși, deși nu cred că vă vor ieși la fel de superbi ca ai mei.

Rădem cu toții și, când Mel îi dă mamei fetița înapoi, Björn o cuprinde de talie și o întreabă:

– Te încumeți?

Văd că prietena mea clipește, îl privește și apoi, căutând-o pe cea mică a ei din priviri, spune, văzând-o:

– Sami, vino, că tati vrea să-l pupi.

Două secunde mai târziu, micuța este în brațele tatălui ei, făcând giumbușlucuri și Björn este încântat nevoie mare. Bărbații ăștia!

Dexter mă privește și, văzându-mi gestul amuzat, zâmbește și întreabă:

– Zeiță, tu nu te încumeți?

Ha! Nici de nebună nu mai fac alt bebe. Nu..., nu..., nu. Și, când să răspund, Eric spune cu un zâmbet:

– Am închis prăvălia. Cu un adolescent problematic și doi micuți suntem mulțumiți!

Eric zâmbește, se pare că are o dispoziție foarte bună, și eu, încântată de răspunsul lui, îl cuprind de talie și afirm:

– Dacă soțul meu spune că fabrica s-a închis, nu mai vorbim despre asta!

Printre râsete, Graciela îi arată Pipei unde-i poate duce pe Hannah, Sami și micuțul Eric. Fără îndoială, camera de joacă în care merg îi va distra mult mai mult. Bărbații trec în camera de zi și Mel și cu mine o însoțim pe Graciela până într-o cameră zugrăvită în galben. Când intrăm, două femei se ridică și ne iau bebelușii din brațe.

Graciela ni le prezintă: sunt Cecilia și Javiera, îngrijitoarele copiilor și cele care-i vor da o mână de ajutor Pipei cu ai noștri. După ce lăsăm copiii în grija lor, o însoțim pe Graciela la bucătărie pentru a bea ceva.

– Bun. Cum este să fii mamă? întreabă Mel.

– Incredibil, dar epuizant. Nu am crezut niciodată că ar putea exista o dragoste atât de pură ca aceea pe care o simt pentru copiii mei. Te pot asigura că aceste trei luni au fost cele mai frumoase din viața mea.

– Și tatăl cum este? întreb, curioasă.

Graciela izbucnește în râs.

– Este nebun de dragoste pentru ei și pentru mine. Ne alintă, are grijă de noi... tot ce aș spune despre el nu este de ajuns!

Apoi continuă în șoaptă:

Scanned with CamScanner

– Și, de când a început să poată avea relații sexuale, îmi întreține fundul în fiecare seară.

Râdem toate trei. Îl cunoaștem pe Dexter și știm cât de mult îi place să ne vadă cu fundul roșu când ne jucăm. Vorbim despre acest subiect, când Graciela spune:

– Să știți că ne-a cumpărat trei halate de mătase roșie și niște coliere foarte frumoase și tot vorbește despre cât de mult își dorește să ne vadă cu ele.

Râd. Dexter este un nebun care se bucură de sexualitate în ciuda limitărilor sale fizice și-mi place că este așa. Încă-mi aduc aminte când l-am cunoscut la München, cum m-a impresionat când m-am jucat cu el și cu Eric în acea cameră de hotel.

Ajunși în sufragerie, nu sunt deloc surprinsă când îi văd pe sora mea împreună cu soțul ei, iar Raquel, văzându-mă, se ridică și aleargă spre mine, strigând:

– Bubulina mea iubită!

Mă grăbesc să o îmbrățișez. Ce frumoasă este surioara mea nebună!

– Și copiii? mă întreabă.

– Sunt în camera de joacă împreună cu Pipa și niște îngrijitoare. Știu că Luz a rămas în Jerez cu tata, dar unde sunt Lucía și Juanito?

– Cu părinții lui Dexter. Se adoră reciproc.

După ce salută pe toată lumea, Raquel aleargă spre camera de joacă pentru a-i vedea pe copiii mei.

Zece minute mai târziu, se întoarce încântată, zâmbind, și eu, care o privesc, spun:

– Ai slăbit.

– Și tu te-ai mai îngrășat.

Nenorocitaaaaa..., îmi vine să-i dau una după ceafă!

Sora mea este, fără îndoială, o figură. Încă nu-și dă seama că, dacă-i spui asta unei femei, se supără. Nu gândește când vorbește! Atunci, văzându-mi fața serioasă, adaugă:

– Deși aceste kilograme în plus îți vin foarte bine. Îți scot fața mai mult în evidență.

Îmi scot fața în evidență?

Ce prostie mai e și asta?

Încerc să zâmbesc. Mai bine așa decât să spun ce gândesc cu adevărat. Deși, bineînțeles, nu există nimic mai incomod și care să te facă să te simți mai prost decât să-ți spună cineva că ești mai grăsuță!

După ce Juan Alberto mă pupă și salută pe toată lumea, Dexter ne prezintă niște prieteni de-ai săi, César și Martín, și ne așezăm să bem ceva.

Sora mea, care s-a așezat lângă mine, se apropie și șoptește:

– Casa asta este superbă și enormă, nu-i așa?

Încuviințez și ea continuă:

– Dexter a insistat să rămânem aici cu ei zilele acestea, prin urmare, în timp ce el și iubițelul meu lucrau, eu stăteam cu Graciela și copiii. Apropo, camera pe care ne-a dat-o este un lux. Nici în revista *Hola!* nu am văzut așa ceva. Baia are un jacuzzi impresionant.

– Ai încercat-o cu iubițelul tău, nu? întreb, șmecherește.

Raquel se înroșește toată. Imediat cum vorbești despre sex, ea se emoționează iremediabil. Dar atunci, apropiindu-se de mine, șoptește:

– Normal. Aoleu, bubu.... ce frenezie ne-a apucat! Eu cred că a aflat toată casa.

Râd, nu mă pot controla, și Raquel îmi dă una ca să tac. Asta mă face să râd și mai tare. Timp de mai multe minute, o ironizez pe sora mea și ea, în cele din urmă, izbucnește în râs. Dar imediat devine serioasă.

– Ți-a spus tata ceva de Pachuca? întreabă.

Dau din cap că nu. Pachuca este o prietenă bună din Jerez pe care o iubesc mult și, de fiecare dată când mergem acolo, trecem pe la restaurantul ei pentru a mânca *salmorejo*[18].

– Ei bine, țin să-ți spun că între ea și tata este ceva..., adaugă sora mea.

O privesc cu gura căscată și șoptesc:

18. Supă rece, pe bază de roșii, răcoritoare și consistentă, originară din Córdoba, Andaluzia. *(n.red.)*

Scanned with CamScanner

– Pachuca și tata?

– Da, bubu, da. Zilele trecute l-am auzit pe Bicharrón spunându-i lui tata: „Fata ta ți-a distrus planurile cu Pachuca pentru că ți-a lăsat fetița".

– Serios? întreb, surprinsă.

– Mă jur pe ce vrei tu, afirmă Raquel, foarte convinsă.

Comentariul ei mă înnebunește. Tata și Pachuca? Dar, repede, văzând că sora mea mă privește, așteptând reacția mea, o întreb:

– Ce?

Raquel oftează, privește în jur la restul grupului și șoptește:

– Nu ai nimic de spus? Vai, Doamne, bubu, tata și Pachuca au deja o vârstă și...

– Și dacă-și țin companie unul altuia și se simt bine împreună..., o întrerup, care este problema?

Raquel oftează din nou. Strâmbă din nas, ca întotdeauna și, după câteva secunde de tăcere, șoptește:

– Nu văd nicio problemă, dar mă deranjează că tata nu ne-a povestit nimic. De ce ne ascunde acest lucru?

– Poate ezită să ne povestească din cauză că se gândește că o să avem o impresie proastă.

Nu știu dacă răspunsul meu o convinge sau nu, dar Raquel încuviințează și nu mai spune nimic.

O bună bucată de vreme, vorbim, când sună telefonul lui Dexter și acesta, după ce vorbește și închide, anunță:

– Era mama. Ne așteaptă pe toți la cină acasă la ea.

Încântați, ne ridicăm. Părinții lui Dexter locuiesc în aceeași clădire, cu patru etaje mai jos. Din câte mi-a povestit mama lui, și-au cumpărat casa acolo pentru a fi aproape de Dexter când a avut accidentul și, din câte văd, acum, cu micuții, nici nu se vor mai muta.

Înainte de a coborî, Mel și cu mine trecem să ne vedem copiii. Li se dă cina, și Pipa și una dintre îngrijitoare ne spun să nu ne facem griji. Le vor pune ele pijamalele și-i vor culca. Mel și cu mine încuviințăm încântate. Ne va face bine puțină libertate în această călătorie.

Când intrăm în apartamentul părinților lui Dexter, ei ne primesc, ca întotdeauna, cu afecțiune. După ce-i văd pe nepoții mei, care iau cina în bucătărie, ne întoarcem în sufragerie, unde cu toții mâncăm printre râsete și făcând gălăgie.

Câteva ore mai târziu, ne întoarcem în apartamentul lui Dexter. Trecem să-i vedem pe cei mici, care dorm ca niște îngerași și mergem la culcare. Suntem epuizați.

A doua zi, ne distrăm când ne întrunim cu toții în bucătărie. Copiii și adulții sunt în număr egal și este nebunie mare.

După-amiază, după o plimbare frumoasă printr-un parc superb, îi lăsăm pe copii cu îngrijitoarele, iar noi, adulții, mergem să luăm cina într-un loc spectaculos.

Mama lui Dexter rămâne cu nepoții mei încântată, iar Raquel este și mai încântată. După cină, Dexter ne invită la teatru; ce plan minunat!

Apoi, cu toții, inclusiv César și Martín, prietenii lui Dexter care au stat cu noi toată seara, vin la casa gazdei să bea ceva. După ce verificăm dacă au adormit copiii, ne întoarcem în camera de zi, unde bem și glumim în continuare.

Eric, care mi-a tot făcut complimente întreaga seară, mă ia de mâini când trec pe lângă el și mă așază pe genunchii lui. Ador apropierea noastră. Mi-a lipsit. Stau așa o bună bucată de vreme, până când Dexter, apropiindu-se de noi, șoptește:

– Am niște chestii pentru tine, pentru Mel și pentru Graciela în camera plăcerilor și vreau să vi le puneți. Apropo, trebuie să sărbătorim viitoarea logodnă a lui Björn cu Mel.

Când aud asta, îi ordon din priviri să tacă. Sora mea și soțul ei sunt acolo și Dexter șoptește atunci amuzat:

– Sper ca Raquel să plece la culcare în curând.

– Și eu sper, afirmă Eric, atingându-mi genunchiul.

Când aud asta, zâmbesc și, ca întotdeauna, vaginul meu pulsează de excitație.

Scanned with CamScanner

Timp de o oră, continuăm să vorbim prietenește în salon, până când Juan Alberto se ridică și spune, privind-o pe sora mea:

– Iubire, sunt epuizat. Hai să mergem la culcare!

Repede, sora mea se ridică și Dexter spune:

– Hei, mai bucurați-vă de jacuzzi!

Expresia de pe fața surorii mele mă face să râd, ba chiar mai mult când văd că se face roșie ca racul. Juan Alberto, care o cunoaște foarte bine, ne face cu ochiul.

– Chiar acum și în sănătatea voastră, spune.

Râdem cu toții la comentariul lui și Raquel, scandalizată, îi dă una peste umăr soțului ei. Câteva clipe mai târziu, ies amândoi din camera de zi.

Atunci, văd că băieții se privesc și îmi dau imediat seama la ce se gândesc. Privirile și zâmbetele îi dau de gol. Apoi Dexter întreabă:

– Ce ziceți, fetelor, dacă intrăm puțin în camera plăcerilor?

Eu zâmbesc și văd că Mel și Graciela fac la fel și, fără a mai fi nevoie să spunem ceva, ne ridicăm toate trei. Eric vine lângă mine și, sărutându-mă pe gât, șoptește:

– Ești nerăbdătoare.

– Am chef de tine mereu! răspund, pășind alături de el.

Cele trei perechi, însoțite de cei doi prieteni ai lui Dexter, care sunt ca noi și, din câte mi-a povestit Graciela, se joacă cu ei adesea, ne îndreptăm spre biroul lui. Când intrăm, Mel, care nu a mai fost acolo, mă privește și șoptește:

– Credeam că mergem într-un loc mai intim.

Fără să-i răspund, îi fac cu ochiul și, când vede că Graciela apasă un buton din bibliotecă și aceasta se deplasează spre dreapta, adaugă:

– Vai..., vai..., devine interesant.

Dar în acel moment, lui Björn îi sună telefonul și se grăbește să răspundă.

– Intrați voi, spune. Este tata și trebuie să vorbesc cu el.

– Rămân cu tine, spune Mel.

Björn încuviințează. Între ei există aceleași reguli ca între Eric și mine și prima regulă este sex întotdeauna împreună, în aceeași cameră și în același grup.

După ce Dexter, Graciela, Eric, César, Martín și cu mine trecem în camera întunecată, biblioteca se închide și se aprinde o lumină slabă și gălbuie. Imediat, Eric mă înșfacă, îmi suge buza de sus, apoi pe cea de jos și, după o mușcătură dulce, îmi bagă limba în gură și mă sărută posesiv. Când sărutul fierbinte se termină și le clarifică bărbaților că acolo doar el este stăpânul meu, mă întreabă, cu alint:

– Cum vrei să ne jucăm azi, micuțo?

Îmi place că se comportă așa în aceste momente. Mă excită. Nu facem niciodată nimic fără să ne consultăm și, văzând că Martín și César ne observă, șoptesc, doritoare de sex:

– Joacă-te cu mine cum vrei tu.

– Cum vreau eu?

Când observ crucea de sado pe care o are Dexter în cameră, zâmbesc și adaug, privindu-l pe Eric:

– Nici să nu te gândești.

Iubitul meu zâmbește și atunci Dexter se apropie de noi și, dându-mi un colier-zgardă de piele neagră, spune:

– Pune-ți asta, zeiță.

Îl privesc. Este moale și în centru are un inel.

– Știi că nu-mi place sado, răspund, privindu-l.

Frumosul mexican zâmbește, îmi face cu ochiul și șoptește:

– Știu, dar nici nu-ți imaginezi ce mult mi-aș dori să vă leg ca pe niște cățelușe.

Eric zâmbește. Își ia fața de băiat rău care mă înnebunește și, după ce-mi pune colierul-zgardă, mă ridică pe masa aflată pe o parte laterală a camerei, îmi smulge rochia și-mi scoate sutienul și chiloții, apoi șoptește:

– Întinde-te cu fața în jos pe masă și desfă brațele.

Fac ce-mi cere fără să crâcnesc. Cu toții mă privesc. Bărbații mi savurează din priviri. Îmi tremură picioarele de excitație și Eric se îndepărtează, lăsându-mă acolo complet expusă.

Scanned with CamScanner

Este incredibil cât de pervers poate fi în intimitate și cât de gelos este în viața reală atunci când mă dorește un bărbat. Știu că este complicat ca alte persoane să înțeleagă acest lucru, dar mie nu-mi pasă; noi știm clar și este ce îmi place. Ceea ce ne place când facem sex este plăcerea, să ne simțim sexy, să facem jocul și să ne simțim bine amândoi.

Din nou, timp de câteva secunde, rămânem cu toții în tăcere, până când Dexter îi cere același lucru Gracielei. Ea își scoate rochia și mă surprinde să văd că nu poartă nici sutien, nici chiloți. Vai..., vai, Graciela, nici nu ai spune că este tânăra timidă pe care am cunoscut-o.

Tăcerea se lasă, din nou, în camera plăcerilor, în timp ce noi, excitate și expuse, așteptăm goale. Văd atunci că Eric se apropie de combina muzicală și caută niște CD-uri, mă privește și, în cele din urmă, pune unul.

Începe să se audă AC/DC și zâmbesc când recunosc *Highway to Hell* („Autostrada spre iad"). Melodia sexy se aude foarte tare în camera plăcerilor, un loc total izolat fonic, unde nimeni nu ne va auzi țipând, gemând sau terminând în extaz.

Curioasă, mă uit în jur, când văd că Dexter, care ține o telecomandă în mână, apasă pe un buton și lumina se schimbă din galben în roșu. În clipa aceea, César și Martín încep să se dezbrace. Îl privesc pe Eric, și el se dezbracă, dar, spre deosebire de ceilalți doi, după ce își scoate hainele, se așază pe pat să se uite. Ce pervers este nebunul!

Martín și César își pun prezervative și, brusc, simt că ceva îmi lovește fundul. Mă întorc pentru a mă uita și văd un bici de piele roșie. Zâmbesc când îl aud pe Dexter strigând:

– Așa, fetelor, înainte de a fi penetrate, vreau să vă văd fundulețul roșu..., foarte roșu.

Graciela și cu mine ne privim și zâmbim, în timp ce Eric, care este tot așezat pe pat, ne studiază serios. În asemenea momente, mi-ar plăcea să știu ce gândește.

L-am mai întrebat cu alte ocazii și întotdeauna îmi răspunde același lucru: spune că nu gândește, că doar se bucură de ce vede și se excită.

Când simt că fundul îmi arde din cauza loviturilor ușoare, Eric dă muzica mai încet și, în mod surprinzător, se aud respirațiile accelerate ale Gracielei și ale mele. Amândouă ne simțim bine așa și atunci soțul meu se apropie de noi și spune:

– Urcați genunchii pe masă, despărțiți-i și rămâneți întinse.

Instinctiv, noi o facem și văd că Dexter vine lângă soția lui, îi mângâie sexul și șoptește:

– Așa, viața mea..., vreau să ți-o văd deschisă bine.

Imediat, Graciela țipă când Dexter îi separă fesele și-i introduce un inel anal. În acel moment, simt mâinile iubitului meu pe anus, îl atinge, îl provoacă și atunci sunt eu cea care țipă de plăcere când simt cum îmi introduce și mie un alt inel anal.

Respirațiile Gracielei și ale mele se accelerează din nou, când Dexter se apropie și prinde niște lese de colierele pe care le avem la gât. Apoi merge lângă Eric, care este în fața noastră, și-i dă lesa mea.

– Îl ador pe soțul meu pervers, șoptește Graciela în momentul în care Dexter trage de a ei.

În acel moment, simt că se mișcă cineva în spatele meu. Cu coada ochiului, văd că este Martín și, când Eric încuviințează, atinge inelul anal și-l mișcă, în timp ce-mi dă palme ușor pe vagin.

Oh, Doamne, ce plăcere!

Acele atingeri seci fac să mă mișc, să nu mă opresc și asta bărbaților le place, le place mult.

După câteva minute în care-mi simt fundul roșu și vaginul fierbinte, Martín își introduce două degete în sexul meu și, după ce se adâncește în mine, începe să mă masturbeze.

Așa cum mă ține, cu fața în jos pe masă, sunt complet la dispoziția lui, în timp ce acel necunoscut mă masturbează și-mi manevrează corpul după cum vrea el.

Excitată, îmi muşc buza inferioară și mă arcuiesc, când simt că-mi scoate inelul din fund, mă cuprinde de talie, trage de mine în spate și, punându-mi picioarele pe jos, mă întoarce și-mi șoptește la ureche:

Scanned with CamScanner

– Dacă ai fi un aliment, ai fi un chili pentru că ai privirea picantă.

Și imediat, grăbit, mă așază pe masă, îmi desface picioarele și, văzându-mi tatuajul, șoptește excitat:

– Hei... ciudat tatuaj... „Cere-mi ce vrei"...

Eu zâmbesc. Nu-l văd pe Eric, dar sigur zâmbește și el. Ne place să vedem surpriza pe fața oamenilor care-l citesc sau când întreabă ce scrie și Eric sau eu le traducem. Îi excită mesajul respectiv. Se simt puternici atunci când cer și eu sunt încântată să ofer plăcere.

După ce-mi trece mâna peste tatuaj, Martín își pune capul penisului în intrarea mea umedă și mă penetrează, în timp ce César o penetrează pe Graciela, care este încă întinsă pe masă.

Muzica se aude din nou tare, în timp ce Martín intră lent în mine. Mă ține de talie pentru a nu mă putea mișca, dar penetrările lui, din ce în ce mai dure, mă zguduie. Atunci simt niște mâini puternice care-mi țin fundul pe la spate și știu că este Eric. Știu asta.

Îmi las capul pe spate și văd că a urcat pe masă. Îmi place privirea lui de felină excitată. Trage apoi de lesă și, apăsându-mi posteriorul, îmi șoptește la ureche:

– Așa, iubire, lasă-l să intre în tine. Lasă-l să te penetreze.

Imediat, îmi ia mâinile, le pune la spate și apoi leagă lesa în jurul lor. Asta e ceva nou, nu m-a legat niciodată așa.

– Îți place? aud că întreabă atunci, excitat.

– Da, afirm, în timp ce las să-mi scape alt geamăt.

– Îți place cum te penetrează?

– Da..., încuviințez din nou.

Pentru mine nu este nimic mai sexy decât să aud ce spune iubirul meu într-un moment fierbinte. Sexy nu este doar ceea ce facem, ci și vocea lui răgușită, cuvintele, privirea lui și modul în care mă ține. Încălzită, îl privesc pe Martín, care continuă să-mi asalteze corpul și, când văd că se pregătește să se arunce asupra gurii mele, spun tare, ca să mă audă:

– Gura mea are un singur stăpân.

Martín încuviințează. Nu suntem singura pereche care-și rezervă sărutările pentru ei. Atunci Eric trage de lesă, mă face să-l privesc și

mă sărută. Îmi bagă limba în gură atât de posesiv, încât cred că mă voi înneca de plăcere în timp ce Martín se tot adâncește în mine.

În acea clipă, aud cum Graciela geme la fel, sau mai mult decât mine. Fără îndoială, ceea ce se întâmplă o înnebunește și pe ea la fel de mult ca și pe mine. Căldură îmi străbate corpul ca un șarpe, când Eric se îndepărtează și, după ce se ridică în picioare pe masă, îmi pune penisul în față și mi-l introduce în gură. Nu-l pot atinge, mâinile îmi sunt legate și acest lucru mă excită, într-o anumită măsură. Fin. Penisul iubitului meu este fin, tare, dulce și excitant. Îmi place la nebunie.

Nu știu cât a durat totul, știu doar că mă abandonez plăcerii pe care o dau și pe care mi-o dau. Corpul îmi tremură, sexul și gura mea sug și eu mă bucur de acea senzație în timp ce ajung la orgasm de mai multe ori fără să mă gândesc la nimic altceva, până când Martín își accelerează penetrările și, după ce împinge o dată puternic, știu că a terminat și el.

Când Martín se retrage, văd că ia o sticluță cu apă și mi-o aruncă pe vagin pentru a mă spăla.

Oh, ce prospețime!

Eric coboară de pe masă. Fără a-mi dezlega mâinile de la spate, mă întinde autoritar și imperios, îmi pune picioarele pe umerii lui și mă penetrează până la capăt, pentru ca eu să strig din nou.

– Da..., așa..., țipă pentru mine, aud că-mi cere.

Nu-mi place nimic mai mult decât să fiu posedată de iubirea mea. Faptul că nu-mi pot mișca mâinile mă omoară, deși îmi și place, în același timp. Nici eu nu mă înțeleg.

Posesia noastră nu este doar fizică, ci și mentală, deoarece știu că, atunci când un alt bărbat sau o altă femeie este în interiorul meu, doar când văd privirea lui Eric este ca și cum ar fi el. El și doar el mă penetrează în mii de moduri, în mii de feluri, așa cum știu că tot eu sunt cea care face dragoste cu el.

Fără pauză, iubirea mea se mișcă în interiorul meu, neîncetat. Suntem nesătui în ceea ce privește sexul. Atunci, privindu-l pe Martín, care ne urmărește, șoptesc:

Scanned with CamScanner

– Ține-mă pentru el.

Auzind acest lucru, Eric zâmbește. Instinctul nostru animalic, cel care ne posedă în astfel de momente, s-a trezit deja și, deschizându-mă cât pot de mult pentru iubirea mea, mă las penetrată, în timp ce Martin mă ține de umeri ca să nu mă mișc nicimilimetru pe masă.

Puternic..., puternic..., puternic și tare. Așa mă face iubitul meu să-i aparțin și știu că și eu îl fac să-mi aparțină, în timp ce văd în ochii lui ciuda pentru tot ce s-a întâmplat între noi în ultima vreme.

Văd că-și mușcă buza de jos, ceea ce înseamnă că mai are puțin și termină. Muzica se oprește și în cameră se pot auzi țipetele mele. Dar strigătele mele nu sunt singurele. În apropierea noastră, Graciela este așezată pe Dexter, care poartă un strap-on în talie și strigă ca și mine.

– Spune-mi că-ți place așa..., spune-mi, cere Eric cu vocea răgușită.

Dau din cap că da... nu pot vorbi. Tremur toată, în timp ce aud loviturile de bici pe care Dexter i le dă soției sale pe fese și Eric intră extrem de adânc în mine.

Țipetele mele de plăcere și cele ale Gracielei răsună în camera izolată fonic și acest lucru îi excită incredibil pe bărbați. Atunci se deschide ușa și văd că intră Björn și Mel. Ne privesc, în ochii lor văd dorința de a intra în joc, de a participa, dar eu în acea clipă vreau să mă joc doar cu iubirea mea, cu Eric al meu, cu Zimmerman al meu.

Din fericire, Eric rezistă incredibil de mult. Știe să se dozeze pentru ca momentul de plăcere să dureze cât dorim și, după ce termin o dată și, când simte că sunt pe punctul de a termina din nou, se apleacă deasupra mea și șoptește:

– Împreună, micuțo..., împreună.

Mușcându-mi buza inferioară, mă penetrează pentru ultima oară sec, lucru care face ca plăcerea să ne vină simultan și să avem convulsii ca nebunii pe masă.

Cu umerii care mă dor din cauză că am stat atât timp cu brațele la spate, respirăm în același ritm și văd cum César se apropie de Mel

și Björn începe să o dezbrace, în timp ce ea își pune colierul-zgardă din piele.

Fără să mă mișc sau să mă separ de iubirea mea, văd cum începe jocul dintre ei. Eric mă sărută atunci pe gât, mă pune pe masă și, după ce-mi eliberează mâinile, îmi șoptește la ureche:

– Ești bine, iubire?

Îmi îndrept privirea spre el. Mă dor puțin brațele, dar, cu un zâmbet otrăvitor, încuviințez și iubitul meu zâmbește.

Câteva minute mai târziu, simt o nevoie imperioasă de a merge la baie să fac pipi și, privindu-l pe Eric, spun, punându-mi unul dintre halatele roșii de pe pat:

– Trebuie să merg la toaletă.

– Te însoțesc?

– Nu, iubire, nu este cazul. Vin imediat.

Când să mă mișc, Eric mă prinde, și, privindu-mă în ochi, șoptește:

– Mi-a fost dor de tine, iubire.

Eu zâmbesc. Știu la ce se referă.

– Și mie de tine, iubire, spun, zâmbind de fericire.

Îl sărut și, după ce deschid ușa bibliotecii, ies și fug la baie.

Două minute mai târziu și cu vezica goală, mă uit în oglindă și zâmbesc când văd colierul-zgardă de piele al lui Dexter pe gâtul meu. Dexter și ciudățeniile lui. După ce-mi aranjez părul, îmi leg halatul roșu în talie și ies din baie. Pășesc prin casă pentru a mă întoarce în birou și, când vreau să intru, mă lovesc de cineva care iese în grabă.

Sora mea!

Când mă vede, Raquel mă prinde de mână și, disperată, șoptește:

– Vai..., bubu..., vai, bubu..., hai să plecăm de aici!

– Ce se întâmplă? întreb, îngrijorată.

– Trebuie să luăm copiii și să plecăm de aici.

– De ce? Ce se întâmplă?

Vreau să mă mișc, când sora mea își duce mâna la gură și șoptește:

– Nu..., nu intra în birou. Vai, Fecioară Sfântă, ce depravare!

Scanned with CamScanner

Când spune asta, înțeleg ce se întâmplă și mi se face pielea de găină. La naiba... la naiba..., la naiba...

Pășesc cu un picior în birou și văd că am lăsat ușa bibliotecii deschisă când am ieșit. Fir-ar să fie!

Raquel trage de mine. Este isterică!

Cu chiu, cu vai, reușesc să o duc până în bucătărie pentru a-i da un pahar cu apă.

Sărăcuța, sora mea, la cât de impresionată este de acest lucru!

Tremură. Eu mă stresez și, când termină de băut paharul cu apă, îl lasă pe blat și șoptește:

– Oh, Doamne..., oh, Doamne..., ce rău îmi este!

– Calmează-te, Raquel! Calmează-te.

Sora mea își face vânt cu mâna, este albă ca varul și, fiindu-mi teamă să nu leșine, o așez pe un scaun.

– Îmi era sete, începe să explice atunci, cu vocea tremurând. Am venit la bucătărie după apă și, când am ieșit, am auzit zgomot. M-am dus la birou și când am intrat, eu... eu am văzut ușa aia deschisă, am intrat și... și... Vai, bubu, hai să plecăm de aici!

– Raquel, respiră.

Dar Raquel este, așa cum spune melodia Shakirei, violentă, carbă și surdomută și tremură... tremură ca o frunză în vânt de frică.

Vai, sărmana, drăguța mea soră, ce stresată este!

Mă duc să mai pun un pahar cu apă, de data asta pentru mine. Am nevoie. Mă doare inima să știu că sora mea a văzut ce a văzut.

Beau..., beau, și beau în timp ce încerc să mă gândesc, rapid, la o explicație pe care să i-o dau, când ea se apropie de mine și șoptește:

– Eric... Eric era cu depravații ăia.

– Ascultă-mă, Raquel...

– Nu, ascultă-mă tu pe mine, insistă, cu respirația întretăiată. Am... văzut ceva oribil, impudic și murdar. Eric era gol și privea, în timp ce Mel și Graciela erau în patru labe ca niște cățelușe... Oh, Doamne! Vai, ce rău îmi este, nu pot nici să povestesc!

– Respiră, Raquel..., respiră.

Dar nu se poate vorbi cu șocata mea soră și, ridicându-se, continuă:

– Ele purtau niște coliere-zgardă de piele neagră, ca și cum ar fi câini, Dexter trăgea de o lesă, în timp ce Björn și cred că... că... César le... le... Oh, Doamne, ce scârbă!

Și, trăgând aer în piept, continuă:

– Făceau sex, făceau sex ca iepurii! Toți unii peste alții! Cum... cum poți avea prieteni așa?

La naiba... la naiba, ce prost mă face să mă simt!

Nu știu ce să-i răspund.

Nu mi-am imaginat niciodată că aș putea trăi o asemenea scenă ca Raquel. Atunci, sora mea se lasă în jos și începe să plângă. De ce trebuie să fie atât de dramatică?

Mă las și eu în jos, având de gând să o ridic și sărmana plânge în hohote și șoptește:

– Cât de rău îmi pare pentru Eric, bubu..., știind cât de mult îl iubești și... și el...

Și, recuperându-și forțele, sâsâie:

– Acel nenorocit este un depravat, porc, curvar..., un... un...

În acel moment începe să strige, ridicându-se de jos:

– Vai, Dumnezeule și Maica Domnului!

– Acum ce mai e, Raquel?

Sora mea ridică un braț și, arătând acuzator cu degetul spre mine, spune, cu voce tremurândă:

– Tu... și porți un colier de cățelușă ca ale lor...

Aoleu, colierul!

Inconștient, mi-l ating și șoptesc, în timp ce simt că mă mănâncă gâtul:

– Raquel, ascultă-mă!

Gestul surorii mele a trecut de la oroare la neîncredere și, fără să mai plângă, spune:

– Ce... ce ai făcut, Judith?

– Raquel...

– Vai, Măicuța Domnului! Ce te-a obligat Eric să faci? Pentru că jur că iau un cuțit și-i tai gâtul.

Scanned with CamScanner

Trebuie să-i explic. Trebuie să spun ceva înainte ca ea să tragă concluziile greșite.

– Raquel, răspund, Eric nu m-a obligat la nimic.

– Minți!

Încercând să nu mă enervez, insist:

– Nu, Raquel, nu mint. Eric și cu mine ne simțim bine așa când facem sex. Și, deși știu că este complicat să înțelegi, nici el nu mă obligă, nici ceilalți care sunt acolo înăuntru nu obligă pe nimeni.

Văd cum clipește. Ceea ce tocmai i-am spus o înnebunește.

– Îți place perversiunea aia? șoptește.

Încuviințez, panicată, și atunci ea strigă:

– Ți-ai pierdut mințile?!

– Raquel, nu țipa.

Se îndepărtează de mine. Încerc să o prind, dar îmi dă una. Se așază pe un scaun. Știu că nu înțelege nimic, și, așezându-mă lângă ea, continuu:

– Eric, eu și toți cei care sunt în acea cameră nu suntem nebuni, Raquel, ci, pur și simplu, când facem sex, ne place să o facem cu mai mulți și...

– Târfă! Asta ești, o curvă și o târâturăl Ce rușine! Copiii tăi dorm la câțiva metri de aici și tu faci sex ca o boarfă.

– Raquel..., șoptesc, încercând să o înțeleg.

– Cum poate să-ți placă așa ceva?

Îi înțeleg indignarea.

Înțeleg ce gândește.

Înțeleg că acum gândește diverse lucruri despre mine.

Și eu am gândit la fel prima dată când Eric mi-a arătat acea lume. Prin urmare, încercând să mă pun în locul ei și să o fac să înțeleagă, continuu:

– Eu nu o văd ca pe ceva murdar, ci, pur și simplu, ca pe un alt mod de a simți, a înțelege și a te bucura de sex.

Și, înainte de a putea vorbi ea, adaug:

– Eric și cu mine suntem un cuplu normal, cum ești tu, cum sunt Björn și Mel sau Dexter și Graciela, dar, în ceea ce privește sexul, ne place ceva mai mult.

– Cuplu normal?

– Da.

– Uite ce este, târfă! Nu este absolut nimic normal aici. Asta fac depravații și cei care nu sunt normali la cap. Și tu... și tu... Aoleu, ce căldură!

– Hai să vedem, Raquel, insist, scărpinându-mi gâtul. Chiar tu mi-ai mărturisit că Juan Alberto și cu tine folosiți în pat vibratoare și...

– Dar nu este același lucru, Judith...

– Ba da. Ascultă-mă și lasă-mă să-ți explic.

– Nu spune prostii!

– Raquel, tu și soțul tău vă jucați așa cum mă joc eu cu Eric. Singura diferență este că noi ne jucăm cu oameni adevărați și voi cu aparate de silicon și cu imaginația voastră.

– Ce tâmpenie spui?! urlă.

– Nu spun nicio tâmpenie, Raquel.

În continuare, îmi ațintesc privirea asupra ei și întreb:

– De ce te joci cu vibratoare cu Juan Alberto?

Sora mea se înroșește, dar, văzând că aștept un răspuns, zice:

– Pentru că așa am chef și așa vrea corpul meu; ce treabă ai tu?

Răspunsul ei mă face să zâmbesc și insist:

– O faci pentru că ești perversă. Din câte îmi aduc aminte, mi-ai spus mai demult că aveai un vibrator numit Al Pacino și altul Kevin Costner. De ce le-ai pus numele astea?

Raquel își face vânt cu mâna, în timp ce eu mă scarpin pe gât.

– Am spus că nu e același lucru, mormăie. Nu încerca să mă convingi, scroafă ce ești!

OK..., nu mă voi supăra că m-a făcut scroafă. Raquel este Raquel.

– Le-ai pus numele astea jucăriilor pentru că, de fapt, ți-ar plăcea să fie Al Pacino și Kevin Costner în locul lor, insist eu, și...

– Vai de mine, câte tâmpenii mai trebuie să aud! strigă sora mea. Nu mai spune asemenea porcării! Dacă tu ești o târfă asta nu înseamnă că trebuie să fiu și eu. Vai, Judith, ce decepție, ce decepție!

– Mă consideri târfă?

Raquel nici măcar nu clipește și adaug:

Scanned with CamScanner

– Îmi pare foarte rău că gândești asta despre mine.

– Când o să afle tata...

– Poftim?!

Ah, nu..., asta chiar că nu.

În acea clipă, scot întreaga artilerie grea și, privind-o pe sora mea, spun:

– Raquel, dacă-i spui ceva lui tata despre viața mea sexuală, poți fi sigură de două lucruri: unu, nu voi mai vorbi niciodată în viață cu tine, și doi, și el va afla ce bine te simți cu Al Pacino și Kevin Costner.

Ne uităm una la alta. Este supărată. Și eu.

În acea clipă, Juan Alberto intră în bucătărie în chiloți și, privind-o pe sora mea, spune:

– Micuța mea, eram îngrijorat pentru că ai întârziat. Ce se întâmplă?

Sora mea se ridică și fuge de lângă mine pentru a se refugia în brațele soțului ei, când, în acel moment, apare Eric cu un prosop în talie și mă privește.

– Ce se întâmplă, iubire? întreabă.

Văzându-l pe Eric așa, Raquel îl privește și, ca o zarzavagioaică, strigă:

– Curvarule, degeneratule, indecentule, viciosule, coruptule, imoralule...! Asta se întâmplă!

Soțul ei și cu al meu se privesc, surprinși, în timp ce eu oftez. Mă scarpin pe gât și-i cer lui Eric din priviri să nu spună nimic. Fără îndoială, nu este ușor cu Raquel și, pășind către ea, șuier:

– Dacă-l mai insulți pe soțul meu, te asigur că...

– Dar ce aveți? insistă Juan Alberto.

Raquel tace, nu spune nimic. Știind că îi va povesti pe urmă, mă duc în fața cumnatului meu și-i explic:

– Raquel tocmai a descoperit că lui Eric, mie și altor persoane din această casă ne place un tip de sex diferit de cel practicat de voi. Asta se întâmplă.

Eric mă privește surprins de ce am spus și eu adaug:

– Și eu i-am spus că, în timp ce voi vă jucați cu vibratoare și vagine de silicon, noi ne jucăm cu penisuri și vagine adevărate. Unde este problema?

Juan Alberto deschide gura. Sărmanul este la fel de surprins ca și Eric și, privind-o pe sora mea, spune:

– Ascultă, frumoasa mea...

– Hai să plecăm de aici. Nu vreau să stau în această casă coruptă, plină de... imorali!

– Raquel..., șoptesc pentru a o calma.

– Hai să plecăm! strigă ea din nou.

– Acum? întreabă sărmanul meu cumnat.

– Nu, luna viitoare, ești prost, sau ce ai? insistă Raquel prost dispusă.

După ce schimbă o privire complice cu Eric, care mă face să presupun mai multe lucruri, mexicanul șoptește:

– Iubire, copiii dorm în casa unchilor mei. Cum să-i trezim?

– Nu-mi pasă, insistă încăpățânata mea soră. Nu vreau să mai petrec nicio secundă sub același acoperiș cu acești porci pierduți și murdari.

– Raquel, dacă ne mai insulți, îți jur că mă voi supăra, spun.

Eric mă ia de mână și mă ține. Mă cunoaște și vede că, în cele din urmă, îi voi da una peste față surorii mele dacă mai continuă așa.

– Ascultă-mă, iubirea mea, spune Juan Alberto, poate că nu este cel mai bun moment pentru a-ți spune asta, dar, înainte de a fi cu tine, și eu am practicat ce fac ei.

– Poftim!? strigă sărmana mea Raquel.

Aoleeeeeeu, ce tocmai a mărturisit cumnatul meu!

– Am participat la orgii, continuă el, și țin să spun că nu mă consider nici corupt, nici degenerat. Este doar un tip de sex, la fel de respectabil ca și cel pe care-l practicăm noi doi.

Gura surorii mele se deschide..., se deschide, și se deschide și, când nu se poate deschide mai mult și este clar că nu-i vor ieși din ea decât injurii, Eric spune:

– Juan Alberto, ia-ți soția în cameră și calmeaz-o!

Stând nemișcată, văd cum cumnatul meu o ia pe sora mea de mână și, fără a mai spune un cuvânt, o trage după el cu un gest brutal și pleacă amândoi.

Scanned with CamScanner

Inima mea e gata să-mi sară din piept, când mă scarpin pe gât. Eric mă ține atunci de mână, mă privește și, dându-mi jos colierul-zgardă de piele, șoptește:

– Iubire, îți distrugi gâtul.

Stresată de cele întâmplate, mă refugiez în brațele lui.

– Du-mă în pat, îi cer. Am nevoie să închid ochii și să mă relaxez.

26

În dimineața următoare, toată lumea știe ce s-a întâmplat. Toți, cu excepția părinților lui Dexter; Juan Alberto are grijă ca Raquel să nu deschidă gura.

Sora mea este supărată și, din câte văd, și pe soțul ei.

Sărmana, prin ce a trebuit să treacă!

Mel și Graciela încearcă să vorbească cu ea, dar încăpățânata de Raquel rămâne la ideea ei, ne consideră niște degenerați și, când trece pe lângă noi, în special pe lângă mine, mi-o spune, în ciuda mormăielilor lui Juan Alberto.

– Greu cu sora ta, protestează Mel.

Mă duce, apoi, până la terasă, unde ne așezăm să facem plajă și adaugă, pentru a bagateliza situația:

– Bine, adevărul este că, dacă sora mea Scarlett ar afla care este viața mea sexuală, sunt sigură că ar reacționa ca ea.

Graciela se apropie cu niște băuturi și se așază lângă noi.

– Trebuie să le înțelegeți, spune. Nu toată lumea înțelege acest tip de practici sexuale.

– Știu, afirm, văzându-l pe Eric zâmbindu-i micuței Hannah, și încerc să mă pun în locul ei, pentru că ea este tradiționalistă.

– Bine..., bine..., spune Mel râzând. Să nu ai încredere în cele tradiționale, că astea sunt, apoi, cele mai rele și mai vicioase.

Râdem toate trei și apoi adaug:

– Nu, serios, Raquel a fost, întotdeauna, tradiționalistă în ceea ce privește sexul. Cu fostul ei soț știu că făcea sex în poziția misionarului și cam atât, dar cu Juan Alberto sunt sigură că a mai evoluat și să vezi că se va trezi după ce a aflat că și el a participat la orgii în trecut.

Râdem din nou. Ce rele suntem noi, femeile, când ne strângem!

Scanned with CamScanner

– Jud, spune atunci Graciela. Știu că nu-ți place sado, dar nu ți-a plăcut aseară când Eric ți-a legat mâinile la spate și...?

– Nu este vorba că nu mi-a plăcut, dar prefer să am mâinile libere, răspund.

– Dar nu te-a excitat? insistă.

Dacă mă gândesc, normal că m-a excitat.

– Uneori, spun, coborând tonul vocii când o văd pe Sami alergând pe lângă noi, Eric și cu mine ne legăm de pat și...

– Dar nu este același lucru, Jud, atacă Graciela din nou. Ieri te-a legat într-un joc cu mai mulți și am putut vedea pe fața lui că-i plăcea mult.

Acest lucru mă surprinde. Fără îndoială i-a văzut fața când era în spatele meu.

– Nu, repet. Sado nu îmi place. Nu-mi place să sufăr.

– Eu nu sufăr..., ba din contră, mă simt bine, spune Graciela râzând.

Mel bea din băutura ei și, după ce Pipa ne spune că-i duce pe copii în sala de jocuri, șoptește:

– Nici mie nu-mi place.

– Dar ai încercat? întreabă Graciela.

Mel încurviințează și, coborând tonul vocii, șoptește:

– Am încercat acum câțiva ani cu un tip. Dar într-o zi, după ce am stat mult timp legată și suspendată în aer, am decis că nu e pentru mine. Deși, mă rog, recunosc că, atunci când am stat pe cruce, prinsă, m-am excitat și m-am simțit bine.

– Te excită crucea? întreabă.

– Da, și pe Björn, spune, zâmbind șmecherește. Cred că ar trebui să o încerci. Sunt sigură că ți-ar plăcea.

– Nici moartă! oftez. Dacă accept asta, fără îndoială voi accepta și altele și repet: nu-mi place sado!

Mel și Graciela zâmbesc. Ambele au încercat. Graciela șoptește:

– Încearc-o cu Eric. Acum ceva timp, Dexter mi-a povestit că toți trei au fost la o petrecere BDSM. Și, din câte știu, s-au simțit foarte bine.

Mel și cu mine ne privim. Prima noutate.

– Și când spui că au fost la petrecerile alea? întreabă Mel, schimbând tonul vocii.

Văzându-i reacția, Graciela se grăbește să răspundă:

– Nu..., nu..., nu este recent. El mi-a povestit că au fost cu câțiva ani în urmă.

În acel moment, apare Dexter și, stând lângă soția lui, întreabă:

– Despre ce vorbesc trei femei superbe în bătaia soarelui?

– Despre sado, răspunde Graciela.

Dexter zâmbește.

– Iubirea mea frumoasă, vicioasă și superbă, șoptește. Este ora douăsprezece, casa este plină de oameni și părinții mei sunt în camera de zi cu copiii noștri. Dar, dacă nu ar fi, te-aș dezbrăca, te-aș lega pe banchetă și m-aș juca mult timp cu tine așa cum ne place.

Graciela zâmbește, se apropie de scaunul cu rotile al soțului ei și-l sărută.

– Nici măcar un *taco* nu este atât de gustos cum este stăpâna mea, șoptește Dexter.

Mel și cu mine ne privim și zâmbim. Proaspeții părinți sunt cu capul în nori. Când sărutul se termină, Dexter mă privește și spune:

– Sora ta este complet rătăcită. Dacă o mai ține tot așa, ne vom certa. Nici nu-ți mai spun, mi-a spus de toate când m-a văzut dimineață.

Încuviințez. Mi-o imaginez pe sora mea și-mi imaginez ce aș putea să-i spun sau să fac pentru ca ea să respecte ceea ce fac. La urma urmei, este vorba de respect. Eu respect ce-i place ei și ea ar trebui să respecte ce-mi place mie, dar, evident, încearcă să o faci pe dramatica mea soră să înțeleagă asta!

În acel moment, ies pe terasă Björn și Eric, foarte serioși.

– Ce se întâmplă? întreb.

– Cred că este un coreean neamț care-și face de cap, spune Björn.

Auzind asta, îl privesc repede pe Eric.

– Ce a făcut?

Scanned with CamScanner

Eric se așază lângă mine și suspină:

– Mama nu a vrut să-mi spună. Dar, când ne întoarcem, mă tem că va trebui să vorbim cu un adolescent recalcitrant.

Oftez. Nici nu vreau să mă gândesc ce o fi făcut acum și, încercând să-l relaxez pe iubitul meu, îmi sprijin capul de umărul lui și șoptesc pentru a-l face să râdă:

– Tu și cu mine, singuri pe o insulă părăsită, am fi extraordinar de fericiți, nu-i așa?

Iubitul meu zâmbește și, apropiindu-și gura de a mea, șoptește:

– Cu tine, oriunde.

În seara aceea, în intimitatea camerei noastre, Eric mă surprinde când îmi cere să-mi pun colierul de piele. O fac bucuroasă și, după ce-mi spune să am încredere în el, mă leagă de căpătâiul patului și începe să-mi dea ordine pe care le accept încântată, în timp ce mă penetrează cu foarte.

Când terminăm, râdem și, când mă dezleagă, întreb, în timp ce stăm întinși pe pat:

– Ți-ar plăcea să te joci cu mine legată de o cruce?

Iubitul meu mă privește și zâmbește.

– Nu aș face nimic din ceea ce nu-ți place.

Bine. Răspunsul lui îmi place, dar insist.

– Dar ți-ar plăcea?

Din nou, privirea lui mă străpunge.

Doamne, ce mă excită privirea aia!

Știu că nu știe ce să răspundă. Știe ce gândesc despre lucrurile astea, dar, în cele din urmă, șoptește:

– Normal că mi-ar plăcea.

Brusc, se ridică și, întinzându-mi mâna, spune:

– Vino!

Mă ridic. Îmi dă un halat pe care mi-l leg în talie și, după ce el își pune altul, mă ia de mână și ieșim din cameră. Văd că mă duce în camera plăcerilor. Eric pune lumina roșie și închide ușa.

Curioasă, studiez accesoriile pe care Dexter le are acolo. E clar, lui și Gracielei le plac lucruri care mie și lui Eric nu ne plac.

– Ai încredere în mine? întreabă prietenul meu, privindu-mă în ochi.

Izbucnesc în râs. Bineînțeles că am încredere în el. Atunci, mă sărută, îmi desface halatul, care cade pe jos și eu rămân complet goală. Excitată, mă prind de Eric și mă bucur de un sărut incredibil, până când el mă împinge, mă ia de mână și mă duce pe crucea matlasată.

O privesc. Eric mă privește și-mi spune:

– Pe cruce te poți juca multe lucruri. Nu doar ce crezi tu.

Imediat, mă întoarce, mă pune cu spatele la el, îmi ridică mâinile în sus și, cu niște panglici care atârnă de cruce, începe să mă lege.

– Eric...

Iubitul meu mă liniștește trecându-și buzele peste gâtul meu, îl suge și șoptește:

– Stai liniștită, micuțo..., stai liniștită!

Când termină de legat mâinile, se apleacă și mă face să desfac picioarele. Cu o panglică, îmi leagă o gleznă, apoi alta.

După ce mă imobilizează complet pe cruce, privesc în spate. Cu Eric nu mi-a fost, niciodată, teamă de nimic. Atunci observ cum își desface halatul și acesta cade pe jos și rămâne la fel de gol ca și mine.

Lumina roșie, eu legată și văzându-l cât de mare o are în spatele meu, mă intimidez. Mi se face pielea de găină, dar nu spun nimic. Eric nu mi-ar face rău niciodată.

Îl aud apoi mișcându-se și, brusc, începe o muzică stridentă pe care nu o cunosc. Atunci văd că Eric ia un bici roșu și, trecându-l pe tot corpul meu, șoptește:

– Închide ochii, micuțo!

– Eric...

Încerc să mă mișc. Senzația că sunt imobilizată mă stresează, dar el insistă.

– Închide-i și ai încredere în mine.

Fac ce îmi cere. Am încredere în el.

Brusc, simt cum începe să-mi treacă biciul peste tot corpul. Este fin, incredibil de fin și, când mă obișnuiesc cu finețea lui, o usturime pe fese mă face să deschid ochii și aud că Eric întreabă:

Scanned with CamScanner

– Doare?

– Nu.

Iubitul meu zâmbește și acum simt usturimea pe cealaltă fesă.

O bună bucată de timp, Eric îmi lovește cu grijă fesele, coapsele, gambele și spatele. Usturimea este plăcută și, când simt că-mi arde întreg corpul, lasă biciul, își pune penisul tare la intrarea în vaginul meu și mă penetrează.

Strig.

Nu mă pot mișca. Legată de picioare și de mâini, mă domină total. Eric, matahala mea, împinge penisul în interiorul meu și șoptește:

– Crucea te imobilizează și eu te am la mâna mea complet. Simți?

Dau din cap că da..., nu pot vorbi.

Mă prinde de talie și o masează în timp ce mă penetrează lent. Apoi, mâinile lui coboară spre abdomenul meu, coboară..., coboară, și iar coboară și, când degetul lui ajunge la clitorisul meu și-l mângâie, Eric îmi șoptește la ureche:

– Nu-mi place sado și știi asta, dar acum mi-ar plăcea ca în fața ta să fie cineva care să sugă ce ating în timp ce eu te penetrez. Imaginează-ți asta. Imaginează-ți asta, micuțo, și bucură-te de acest moment.

Extaziată de ceea ce toate acestea mă fac să simt, gem în momentul în care el începe să pompeze în interior ca un animal. Gem. Mă ofer lui. Corpul meu se izbește de crucea matlasată și observ că-mi place senzația. Îmi place să fiu supusă, în timp ce penisul tare și autoritar al lui Eric intră și iese din mine. Țipetele noastre de plăcere se nasc și mor în acea cameră, până când nu mai putem de plăcere și, după o ultimă penetrare, ajungem, amândoi, la un orgasm fierbinte.

După ce momentul nebun se termină, rămânem amândoi sprijiniți de cruce câteva clipe; eu pe ea și Eric peste mine. Avem nevoie să ne calmăm, în timp ce muzica sexy se aude în jurul nostru.

Câteva minute mai târziu, Eric iese din mine, simt cum se apleacă și, după ce mă mușcă de fesa dreaptă, îmi dezleagă gleznele, apoi se ridică și, în cele din urmă, îmi dezleagă mâinile.

După ce mă eliberez, mă întorc exact când Eric oprește muzica. Se lasă tăcerea, ne privim, zâmbesc și el zâmbește și, după ce ne sărutăm scurt, iubitul meu mă cuprinde de talie și spune, alintat:

– Asta este tot ce vreau să fac cu tine pe cruce. Nu aș face nimic ce te-ar putea deranja sau care să nu-ți placă, ai înțeles?

Încuviințez și zâmbesc. Fără îndoială, iubitul meu știe ce ne place amândurora și asta mi-a plăcut.

Trec două zile, iar noaptea, când copiii dorm, Eric și cu mine, singuri sau însoțiți, ne jucăm de-a tot ce ne trece prin cap. Tot...

Raquel continuă să nu-mi vorbească, nu se apropie de mine, dar începe să comunice puțin mai mult cu ceilalți. Fără îndoială, continuă să fie supărată pe mine, eu sunt sora ei târfă și, cunoscând-o, mă va chinui toată viața.

Vine data botezului și ziua este superbă. Ne îmbrăcăm, cu toții, frumos și plecăm cu mașini diferite spre biserică.

În timpul predicii, Eric trebuie să iasă pe stradă cu Hannah. Ca întotdeauna, monstruleț este de neoprit. Eu rămân cu micuțul Eric, care se joacă cu Sami cu o mașinuță pe banca de la biserică.

Pe furiș, o studiez pe Raquel și văd că privește înainte, foarte demnă, în timp ce ascultă ce spune preotul. Preotul vorbește despre iertare și despre înțelegere și zâmbesc, inconștient. Ce mai, parcă ar ști ce s-a întâmplat!

După botezul gemenilor, toți invitații, peste sută, ne deplasăm la Club de Golf México, un loc superb și colorat. Când ajungem, niște ospătari atenți ne conduc printr-unul dintre frumoasele lor saloane pentru banchet și eu mă umflu de gustări.

Ce bune sunt toate! Și ce puțin îmi pasă acum de cele cinci kilograme în plus...

Pipa și îngrijitoarele iau copiii pentru a le da de mâncare. Îi duc într-un salon mai mic, împreună cu alți copii și acolo mănâncă, se joacă și-și fac siesta, în timp ce noi, adulții, ne așezăm liniștiți.

Scanned with CamScanner

Când se termină masa și copiii continuă să doarmă, tămânem așezați la masă vorbind și atunci observ că sora mea se ceartă în fundul salonului cu Juan Alberto. De când a văzut ce a văzut și el a mărturisit ceva din trecut, fără îndoială lucrurile s-au complicat. Nu-mi iau ochii de la ei, până când văd că Juan Alberto se dă bătut, se întoarce și se îndepărtează de ea. Eric, care a văzut și el, șoptește:

– Nu va uita această căsătorie toată viața, sărmanul.

Sunt de acord. De când sora mea nu-mi vorbește, se răzbună pe el. Din fericire pentru Raquel, mexicanul este liniștit, foarte liniștit, dar sunt convinsă și că, dacă se enervează și-l scoate din minți, surorii mele nu-i va fi bine.

Văd atunci că Juan Alberto se duce la bar și, după ce-i fac cu ochiul lui Eric, mă duc după el. Când ajung, mă așez pe un taburet alături și, privindu-l pe barman, cer:

– Pune-mi și mie același lucru ca și lui.

Cumnatul meu mă privește și zâmbește.

– O ador pe sora ta, spune, o iubesc mai mult decât pe mine, dar când este atât de încăpățânată, îmi vine să... să...

Dau din cap. Înțeleg ce vrea să spună și șoptesc:

– Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat și mă simt responsabilă pentru certurile voastre.

Ospătarul lasă în fața noastră două sticluțe cu apă.

– Uaaaaaaau..., exclam, amuzată, văd că începi în forță, iubițelule!

Juan Alberto zâmbește și, în timp ce-mi toarnă apa într-un pahar frumos, spune:

– Apa limpezește întotdeauna ideile.

Acest lucru mă face să zâmbesc. Fără îndoială, sora mea a dat peste un bărbat bun. După ce-și umple paharul, spune:

– Eu am intuit că în noaptea aceea veți ajunge în camera plăcerilor.

Apa pe care o beau intră pe unde nu trebuie. Mă înec. Juan Alberto trebuie să-mi dea niște palme pe spate și, când îmi revin, șoptesc:

– De ce intuiai acest lucru?

Cumnatul meu zâmbește și oftează:

– Când am divorțat, am avut o perioadă nebună. Dexter m-a invitat în camera plăcerilor de câteva ori cu niște fete foarte frumoase și, bineînțeles, am acceptat. Îi cunosc pe César și pe Martín și știu ce tip de sex le place. În plus, nu sunt prost: am văzut privirile pe care le schimba Eric cu Björn în seara aceea și mi-am imaginat ce avea să se întâmple. De aceea am îndemnat-o pe Raquel să mergem în pat.

– Oh, Doamne...

– Nu te stresa, frumoaso, spune, zâmbind complice. Bucurați-vă de sex în stilul vostru, pentru că este la fel de respectabil ca și cel pe care-l practic eu cu încăpățânata ta soră. Îți imaginezi ce iese dacă-i propun așa ceva lui Raquel?

– Îți crapă capul, glumesc eu.

Rădem amândoi de asta și apoi el adaugă:

– Dar aveai dreptate când ai spus ce ai spus seara trecută. Noi jucăm în intimitate cum faceți voi, doar că tu și cu Eric faceți ce vă place pentru că sunteți de acord și, în cazul meu, eu nu propun asta pentru că știu că Raquel m-ar ucide. De aceea mă mulțumesc cu jocuri cu aparate din silicon, îmi imaginez și am fantezii. Și, acestea fiind spuse, voi nega întotdeauna ce am spus, bine, cumnățică?

Zâmbesc. Din nou, Juan Alberto mă face să zâmbesc.

– Ce mare ești, ce mare! exclam.

O oră mai târziu, Eric comandă Manhattan pentru Mel, Graciela și pentru mine. Știe că ne place mult și, în timp ce-mi beau cocktailul și ascult cum Björn îi face pârțuri din gură micuței mele Hannah, văd că Dexter este împreună cu sora mea. Sunt amândoi așezați după vitrinele din zona banchetului și stau de vorbă, gesticulând. Fără nicio îndoială, se ceartă.

– Cred că ar trebui să-l anunți pe Juan Alberto, îi spun atunci lui Eric.

– De ce?

– Pentru că Dexter și sora mea sunt o bombă cu ceas împreună și pot exploda.

Scanned with CamScanner

Eric încuviințează, dar, fără să se ridice, șoptește, în timp ce se joacă cu micuțul Eric:

– Stai liniștită. Juan Alberto i-a văzut deja.

Mă uit spre locul indicat de iubitul meu și-l văd pe cumnatul meu împreună cu copiii, vorbind cu părinții lui Dexter, în timp ce se uită pe furiș la Raquel.

Timpul trece și Dexter și Raquel tot împreună sunt. Despre ce or vorbi, oare?

Mă stresez. Mexicanul are limba ascuțită și o poate răni pe sora mea dacă vrea. Dar, dintr-odată, văd că se îmbrățișează. Ce cheștie!

Dexter și sora mea se îmbrățișează și Eric șoptește, zâmbind:

– Ca negociator, este cel mai bun.

Björn zâmbește și afirmă, văzând același lucru ca toată lumea:

– Știm deja că este cel mai bun.

Cu gura căscată, văd că Dexter se îndepărtează de Raquel în scaunul lui cu rotile, se apropie de noi, mă privește și spune:

– Zeiță, când poți, sora ta vrea să vorbească cu tine.

– Cu mine?

Dexter zâmbește, o așază pe Graciela în poala lui și șoptește:

– Mergi liniștită, frumoasa mea, fiara este îmblânzită.

Îl privesc uimită. Ce i-o fi spus?

Din nou, o caut din priviri pe sora mea și văd că nu mai era unde se afla acum câteva secunde. Ochii mei o caută repede prin salon și o găsesc lângă soțul ei. De mână o duce într-un loc ferit, vorbesc și, în cele din urmă, văd că amândoi zâmbesc și Raquel îl sărută.

Mă uit, din nou, la Dexter și întreb:

– Dar ce i-ai spus?

Mexicanul bea din cocktailul Manhattan al soției lui și răspunde:

– Adevărul și numai adevărul.

Preț de câteva minute, văd cum sora mea și soțul ei se alintă până când ea pleacă, din nou, singură, și se așază în spatele vitrinelor. Se întoarce spre mine și-mi zâmbește.

Eric mă apropie atunci de el, mă sărută și șoptește:

– Du-te la ea! O să stau eu cu Hannah până când vine Pipa cu Eric.

Mă ridic hotărâtă. Mel îmi face cu ochiul și mă duc până la Raquel. Când ajung lângă ea, mă privește pentru prima dată în câteva zile și, cu ochi plânși, șoptește:

– Bubu..., te poți așeza lângă mine?

Bineînțeles că mă așez. Eu fac orice pentru ea.

Imediat, sora mea, emoționată, îmi ia mâna și spune:

– Știu că, uneori, sunt egoistă și obtuză, dar știu și că te iubesc și nu vreau să mai fiu supărată pe tine.

– Nici eu pe tine, răspund.

Raquel încuviințează și, după ce-și șterge ochii, continuă:

– Recunosc că, atunci când am văzut ce am văzut, m-am speriat. Știu că lucrurile alea nu-mi plac, nu se împacă cu ideile mele, dar... dar nu trebuia să fi spus prostiile alea pe care le-am spus în seara aceea despre Eric și despre tine. Și, înainte să spui ceva, bineînțeles că nu te consider o curvă, nici nebună, și nici pe Eric. Cred că ești o soră fantastică, o fiică minunată și o mătușă incredibilă pentru nepoții tăi. Și, dacă ție și soțului tău vă place acel tip de sex, nu aveți decât! Nu faceți rău nimănui, nu omorâți pe nimeni, nu răniți pe nimeni, vă bucurați doar de sexualitatea voastră în maniera voastră, deși mie tot mi se pare o nebunie.

Vai..., vai..., vai..., chiar nu-mi vine să cred!

Nu-mi vine să cred că este vorba de aceeași persoană: sora mea.

Timp de câteva minute, Raquel vorbește și tot vorbește, până când, lăsându-mă cu gura căscată, mă îmbrățișează și adaugă:

– Eric și cu tine vă iubiți. Sunteți o pereche minunată, pe care mulți o invidiază. Eu am cea mai bună soră din univers și nu voi permite pentru nimic în lume ca frumoasa noastră relație să se termine pentru că eu nu fac lucrurile ca tine.

O îmbrățișez. Vaaaaaaai, ce o mai iubesc eu pe Raquel a mea!

– Te iubesc, proasto..., îi spun. Te iubesc mult și...

– Bubu..., mă întrerupe, îngăimând. Dexter are dreptate. Uneori, dăm importanță supărărilor pentru lucruri tâmpite, fără a ne da seama că acele lucruri tâmpite ne iau din fericire, până când se întâmplă

Scanned with CamScanner

lucruri cu adevărat importante și atunci nu mai putem recupera timpul pierdut. Eu nu vreau să pierd timpul cu tine, pentru că te iubesc – îmi se strâmbă ca a unui cimpanzeu – și ești cea mai bună soră din lume.

Zâmbesc. Mă emoționez și, îmbrățișând-o pe soacra de mâine, afirm:

– Și eu te iubesc, ți-am mai spus și ți-o voi mai spune ori de câte ori vei dori.

– Chiar dacă te-am făcut curvă depravată?

Izbucnesc în râs.

– Bineînțeles.

Sora mea își șterge cu grijă ochii, să nu i se strice machiajul și șoptește:

– Să știi că încă mă scandalizez când mă gândesc ce faci tu cu soțul tău, dar sunt rușinată; te-am făcut târfă! Cum am putut face asta?

– Te iert, spun și zâmbesc, privind-o, și te iert pentru că știu că în intimitate, cu iubițelul tău, ești la fel de târfă și depravată ca mine.

Raquel zâmbește și ea și se înroșește.

– Vai, nebuno, nu spune asta! Apropo, trebuie să-ți spun ceva, altfel explodez.

– Spune-mi, răspund, dispusă să ascult ce vrea să spună.

Sora mea mă privește și, după ce suspină din nou, zice:

– Cum ar spune tata, cine se joacă cu focul, se va arde. Ai grijă să nu te arzi.

Râd din nou, îmi este imposibil să nu o fac, când ea adaugă:

– Știi? Aveai dreptate într-o privință.

– În ce sens?

Raquel se apropie și mai mult și, coborând tonul vocii, șoptește, roșie ca focul la față:

– Că, atunci când ne jucăm cu Al Pacino sau Kevin Costner, închid ochii și mă gândesc la ei. Sunt o curvă!

27

În ziua în care ne întoarcem în Germania, când ajungem la aeroport și mă gândesc la Flyn, mă îngrozesc. Ce ne așteaptă oare? După ce ne despărțim de Mel, Sami și Björn, Norbert, care a venit să ne ia, ne salută și micul Eric se aruncă în brațele lui. Îl iubește foarte de mult.

După ce ne urcăm în mașină, Norbert ne povestește ce s-a întâmplat în absența noastră, dar nu vorbește de Flyn. Îl omite complet. Ajungând acasă, Simona vine să ne întâmpine și-i pupă, iubitoare, pe cei mici, în timp ce o salută pe Pipa, care zâmbește.

Atunci, lui Eric îi sună telefonul și se îndepărtează de noi pentru a răspunde. Văd că intră în birou și eu o îmbrățișez, încântată, pe Simona. Vorbim o bună bucată de timp și, când Eric iese din birou, mă privește și întreabă, serios:

– Mergem după Flyn?

Eu încuviințez și, văzându-i expresia feței, întreb:

– S-a întâmplat ceva?

Ochii noștri se întâlnesc și iubirea mea, relaxându-și fața, zâmbește și mă cuprinde de talie.

– Nimic important, spune.

Copiii rămân acasă la noi și Eric și cu mine mergem la Sonia să-l luăm pe Flyn. Când ajungem, le găsim pe cumnata mea, Marta, și pe soacra mea, care ne primesc călduros.

– Ce faci? întreb, uitându-mă la Marta.

Cumnata mea zâmbește și, atingându-și burtica, răspunde:

– Fericită nevoie mare, emoționată din cauza petrecerii burlăciților de marți și a nunții de sâmbătă și tot vomit.

Scanned with CamScanner

Zâmbim cu toții și Eric, pe care l-am văzut că privește în jur, întreabă:

– Unde este Flyn?

Auzind asta, Sonia își dă ochii peste cap.

– Sus. În camera lui, răspunde. Înainte să-l vezi, vreau să-ți spun că sunt foarte... foarte supărată pe el.

– Eu l-aș fi omorât direct pentru ce a făcut, afirmă Marta. Dar stați liniștiți, că s-au liniștit apele.

– Dar ce a făcut? întreb neliniștită.

– Of, Doamne..., băieții din zilele noastre nu gândesc, șoptește Sonia, așezându-se.

Când o aude pe mama lui, Eric se așază lângă ea. Oh..., oh..., expresia feței îi devine serioasă. Și, după ce ne așezăm toți patru, întrebător, în cele din urmă, explodează și sâsâie:

– Îmi puteți spune, pentru numele lui Dumnezeu, ce naiba a făcut?

– Fiule..., șoptește Sonia.

Eu mă stresez și, când să-mi duc mâna la gât, îmi dau seama că Eric mă privește și nu o fac. Când văd cum se privesc Sonia și Marta, presupun că ceea ce a făcut este grav. Atunci Marta explică:

– Iubitul meu nepot și iubitul vostru fiu, pentru a se da mare în fața noii lui iubite, care, apropo, nu mi-a plăcut deloc când am văzut-o, a creat un profil pe Facebook cu numele Malote Palote și a avut ideea genială de a-și insulta un prieten din liceu și a încărcat un filmuleț video.

– Poftim?! rage Eric.

Eu ascult uimită. Câte conturi de Facebook are copilul ăsta nebun? Atunci, pun mâna pe brațul iubitului meu și, după ce-i cer să se calmeze din priviri, întreb, îngrozită:

– Cărui prieten i-a făcut asta?

– Josh Bluke, fiul lui...

– Josh, vecinul nostru? întreb repede.

Marta și Sonia încuviințează, iar Eric și cu mine clipim uimiți.

Fără a putea să mă abțin, îmi duc mâna la gură. Josh a fost primul prieten al lui Flyn la liceu când el a început să socializeze cu ceilalți copii. Îngrozită, mă gândesc la el. Deși are aceeași vârstă ca a copilului nostru, Josh este încă timid și sfios. Cum a putut Flyn să-i facă asta?

– Și este atât de fraier, continuă Marta, încinsă, încât a încărcat pe acel profil un filmuleț video unde ei sunt la toaletă la liceu cu sărmanul Josh, pe care-l scuipă.

– Cum?! strigă Eric.

– Poftim?! întreb eu.

– Da, dragii mei, da, continuă Sonia, tristă. Copilul respectiv, știind ce făcuse nepotul meu tont, le-a spus părinților lui și ei l-au denunțat la poliție. Au urmărit contul și vă puteți imagina ce s-a mai întâmplat în continuare.

Fața mea spune totul. Cea a lui Eric este mai mult decât înfiorătoare.

Copilul meu, copilul meu prost, ca să se dea mare și tare în fața noii lui prietene, a vrut să-i facă rău prietenului său, fără să-și dea seama că răul și-l face lui însuși.

Eric își duce mâinile la păr, și-l atinge și știu că este nervos. Foarte nervos.

Mama lui, văzându-l, îi pune o mână pe genunchi și șoptește:

– Am rezolvat totul, fiule, stai liniștit. Marta și cu mine l-am făcut să închidă acel cont de Facebook și apoi l-am dus acasă la copilul respectiv pentru a-i cere iertare în fața părinților săi.

Mie încă nu-mi vine să cred. Cum a putut face Flyn așa ceva?

Eric se ridică și, privindu-mă, spune:

– Vino! Trebuie să vorbim cu el.

Încuviințez. Mă ridic și eu și, văzând că Marta și Sonia ne lasă singuri, ne îndreptăm spre camera pe care copilul o are acasă la bunica.

În timp ce urcăm pe scări, îl apuc pe Eric de mână și, oprindu-l, spun:

– Te rog, respiră și gândește înainte de a spune tot ce vrei să-i spui.

Scanned with CamScanner

Iubitul meu mă privește. Încuviințează și, cu un fior ciudat, șoptește:

– Jud..., sunt atât de confuz în legătură cu ceea ce a făcut, încât nici nu știu ce să-i spun.

Timp de câteva secunde, ne ținem de mână fără să scoatem un cuvânt, până când eu mă hotărăsc să rup tăcerea și spun:

– Hai să facem ceva. Cum pe mine mă consideră polițista rea, hai să fiu tot eu în continuare.

– Ce spui?! protestează.

– Cred că, dacă te vede mai receptiv decât pe mine, îți va spune despre lucruri care cu mine nu va vrea să vorbească. Gândește-te, iubire.

Iubitul meu se gândește..., se gândește, și iar se gândește și, când văd că nu răspunde și neliniștea este gata să mă cuprindă, întreb:

– Ce părere ai?

– Nu cred că o să meargă, Jud.

– De ce?

– Pentru că, atunci când o să-i văd fața, nu știu dacă o să mă pot abține să nu-i spun tot ce-mi trece prin cap.

Zâmbesc. Nu este momentul să zâmbesc, dar o fac.

– Asta ar fi o mare greșeală și știi asta, răspund. Mama ta și Marta l-au certat, probabil, cum trebuie. Tu trebuie să-i spui și tu ceva, dar, în cazul acesta, este mai bine să fiu eu cea care-l ceartă grav. Ascultă-mă, te rog. Pe mine deja nu mă suportă și...

– Dar nu vreau să simtă asta față de tine. De ce să nu te suporte?

Mă uit la iubitul meu. Este, fără îndoială, atât de absorbit de munca lui, încât nu și-a dat încă seama de cruda realitate în ceea ce ne privește pe Flyn și pe mine și încuviințez.

– Ascultă-mă, iubire. Cred că în clipa asta este mai bine să te vadă pe tine ca pe un prieten în loc să te vadă ca pe un dușman.

Eric mă privește..., mă privește..., mă privește și, în cele din urmă, apropiindu-mă de el, mă sărută pe vârful nasului și șoptește:

– Bine.

Zâmbesc. Îmi place mult că intră în joc. Îi fac cu ochiul și șoptesc:

– Hai. Trebuie să vorbim cu fiul nostru.

Când intrăm în cameră, Flyn este întins în pat. Când ne vede, se ridică imediat în picioare și, privindu-ne, spune, înainte ca noi să putem zice ceva:

– Știu că ceea ce am făcut a fost greșit. M-am gândit la asta și regret. Dar...

– M-ai dezamăgit, Flyn, îl întrerupe Eric. Nu m-aș fi așteptat niciodată la așa ceva din partea ta și te asigur că nici Josh. La ce te-ai gândit?

Strâng mâna lui Eric și simt că, dacă nu o fac, nu se va opri. Atunci tace, mă privește și eu, făcând un pas în față, spun cu acel tupeu spaniol imposibil de suportat:

– Incredibil, Flyn..., incredibil. Cum i-ai putut face așa ceva lui Josh?

El mă privește, nu spune nimic și eu continui:

– Dacă mi-ar fi spus cineva că ai face așa ceva nu l-aș fi crezut niciodată. Cine te crezi? Un mare șmecher? Malote Palote? Sau ți-ai pierdut, pur și simplu, mințile?

– Îmi pare rău, șoptește Flyn.

Vai, sărmanul... Vai, mă cam dezarmează.

Totuși, fără a dori să cad în sensibilitatea mea dintotdeauna, dau din cap și, punându-mi mâinile în șold, declar:

– Uite ce este, frumosule! Josh a fost primul prieten pe care l-ai avut când nimeni nu voia să fie prietenul tău la școală, ai uitat? Lui nu i-a păsat că ceilalți te numeau „chinez"! strig.

Eric mă privește surprins și eu continui:

– Și nu i-a păsat nici că nu aveai prieteni. Și acum ce se întâmplă? Acum, când ați ajuns la liceu și el are nevoie de tine, uiți de el, îți faci noi prieteni și nu-ți trece altceva prin cap decât să-ți bați joc de el; ce naiba faci, Flyn?

Scanned with CamScanner

– Jud...

Vocea iubitului meu mă face să înțeleg că trebuie să cobor tonul și, privindu-l din nou pe copil, șoptesc:

– Nu numai că vei fi pedepsit pe perioada pe care o decide tatăl tău, ci acum vei fi pedepsit etern și de mine.

Și, gesticulând agitată, adaug:

– Și, dacă lui Elke sau vreunuia dintre noii tăi prieteni i se năzare să-i facă sau să-i spună ceva lui Josh, îți jur pe mama că o să ai de-a face cu mine. Și știi de ce?

Micuțul scutură din cap și eu șuier:

– Pentru că eu, când iubesc, iubesc cu adevărat și pe Josh îl iubesc și nu voi permite ca patru adolescenți prost-crescuți cărora le lipsește o palmă grea dată de părinții lor să-i facă rău. Prin urmare, spune-le noilor tăi prieteni că, dacă aflu că au tușit ori s-au uitat urât la el, vor avea de-a face cu mine, ne-am înțeles? Și, bineînțeles, nici să nu te gândești să te mai întâlnești cu ei sau să-i mai vezi vreodată. Dacă trebuie să fiu umbra ta, voi fi, dar prieteniile astea se vor termina!

Flyn nu spune nimic. Știe că este mai bine să tacă. Atunci Eric mă privește, îmi strânge mâna și spune:

– Bine, Jud. Ajunge.

– Ajunge! Ajunge! strig ca un polițist rău. Căcăciosul ăsta, cu nasul plin de coșuri, își permite să facă ce i-a făcut lui Josh și tu doar spui: ajunge!

Conștient de ceea ce fac, Eric repetă, fără a-și lua privirea de la mine:

– Ajunge!

Mă eliberez din mâna lui. M-am încins. Am chef să-i spun lui Flyn mii de lucruri, dar decid să-l ascult pe Eric și să mă calmez. Este mai bine și nu trebuie să întrec măsura.

Flyn ne studiază fără să se miște și văd că Eric se așază pe un scaun și, cu o liniște neobișnuită la el, începe să vorbească cu fiul nostru. În tăcere, și eu mă așez și ascult tot ceea ce spune.

Recunosc că-mi place această latură liniștită a lui Eric. Iubitul meu este un polițist bun excelent când își propune.

Flyn îl ascultă cu atenție. În cele din urmă, văd că se stabilește o conexiune între ei și ochii mei se umplu de lacrimi când îl aud pe Eric că spune:

– Ultimul lucru pe care-l voi spune despre acest subiect este faptul că ai făcut rău unui bun prieten pe nume Josh. Tu nu ești un om rău, fiule, dar, dacă nu te schimbi, dacă nu faci eforturi, vei deveni.

Ce adevăr mare a spus soțul meu! Îmi vine să strig *olé...*, *olé*, și iar *olé*! Dar nu. Nu trebuie să o fac, altfel întreg montajul nostru cu polițiștii răi și buni s-ar distruge.

Când Eric termină, Flyn încuviințează și mă privește. Știe că acum este rândul meu, dar, cum nu am nimic mai bun de spus cu privire la ce a zis iubitul meu, îl privesc și întreb, foarte serioasă:

– A mai zis ceva dirigintele tău de discuția aia.

Micuțul mă privește. În ochii lui citesc răceală față de ce spun, și răspunde:

– Da. Mi-a reamintit vineri, dar mi-a spus să o amânăm pentru luni, săptămâna viitoare.

– Luni nu pot merge, înjură Eric. Am o ședință programată de de mult timp și...

– Nu contează, iubire. Merg eu, îl întrerup.

Iubitul meu încuviințează și eu, fără a-mi schimba expresia feței, îl privesc, din nou, pe Flyn și spun:

– Acum ia-ți lucrurile, mergem acasă.

Imediat, Eric și cu mine ne ridicăm și, fără a mai spune nimic altceva, ieșim din cameră.

Când ajungem la scară, mă opresc și, privindu-l pe iubitul meu, șoptesc:

– Sunt foarte mândră de tine. Este prima dată când te văd că vorbești atât de liniștit cu Flyn și vreau să știi că ce ai spus ultima oară mi-a mers la suflet.

Scanned with CamScanner

Eric dă din cap, zâmbește și, cuprinzându-mă de talie, mă apropie de el și șoptește, făcându-mă să râd:

– Mulțumesc, polițistă rea, și să știi că trebuie să mă străduiesc să îmblânzesc tupeul spaniol pe care îl răspândești când te superi.

Râd. Să mă îmblânzească un neamț? La Paștele cailor.

Douăzeci de minute mai târziu, după ce ne luăm rămas-bun de la Marta și Sonia, toți trei urcăm în mașină fără a spune nimic. Tăcerea este insuportabilă și decid să pun muzică. Câteva clipe mai târziu răsună vocile lui Alejandro Sanz și Alicia Keys, iar eu fredonez cu ei melodia *Looking for Paradise* („Căutând Paradisul"). Oh..., oh..., oh..., oh...

28

Marți după-amiază, când mă pregătesc pentru a participa la petrecerea burlăcițelor Martei, nu știu cu ce să mă îmbrac. Foarte elegantă? Foarte informală? Ultimul lucru pe care-l știu este că Geneva a îmbrobodit-o pe soacra mea și amândouă au organizat o cină la un restaurant pe care nu-l cunosc, motiv pentru care-i scriu un mesaj prietenei mele, Mel:

Trebuie să fim foarte elegante la restaurant?

Două secunde mai târziu, mobilul meu sună și citesc:

Lasă restaurantul, gândește-te la Guantanamera... Azúcar!

Când citesc asta râd, motiv pentru care, în cele din urmă, mă uit în dulap și scot un set cu cămașă cu bretele, cu un sacou asortat cu paiete mici și niște blugi închiși la culoare. Îmi strâng părul într-un coc înalt și relaxat, îmi pun niște cizme negre și, după ce termin, șoptesc, uitându-mă în oglindă:

– Perfectă. Aranjată, dar informală!

Râd imediat ce spun asta. În fiecare zi semăn tot mai mult cu sora mea, Raquel!

Zâmbind ca o toantă, ies din cameră. Fără îndoială, Eric, care tocmai a venit de la serviciu, mă va privi serios și nu va spune nimic. Nu vrea să vină la cină. Refuză să meargă în clubul Guantanamera. Cobor scările, când aud o voce care vine din camera de zi. Uimită, ciulesc urechile pentru a o identifica mai bine și, când o fac, mă opresc, închid ochii și șoptesc, surprinsă, când înțeleg că este vorba de Geneva:

Scanned with CamScanner

– Ce face asta aici?

Nu-mi este antipatică, mi se pare o femeie bună, dar de ce trebuie să considere că este prietena mea când eu nu simt asta?

Neavând chef să rămân pe scări, îmi reiau drumul și, intrând în camera de zi, o găsesc pe Geneva împreună cu soțul ei și cu al meu. Când mă vede, aplaudă și spune:

– Ai venit. Oh, dar ce frumos te-ai aranjat!

– Foarte frumoasă, afirmă Félix.

– Mulțumesc, răspund cu un zâmbet.

Îmi plac laudele, dar cine vreau eu să mă laude nici nu a deschis gura. Atunci, Geneva spune:

– Eric, trebuie să vii! Vor merge soții și prietenii femeilor invitate la petrecerea burlăcițelor surorii tale și costumul pe care-l porți este bun. Vrei, oare, ca Judith să fie singură? Sau vrei să se lupte cu pretendenții care vor veni la ea ca mușteleie când vor vedea că nu este însoțită?

Surprinsă de aceste cuvinte, mă uit la iubitul meu. El mă privește..., mă privește..., și iar mă privește și, în cele din urmă, spune:

– Vin.

Uimită, vreau să spun ceva, dar Geneva mi-o ia înainte:

– Ai ales bine. Fără îndoială, soția ta s-a aranjat așa frumos pentru că are planuri mari în seara asta, nu-i așa?

Eric mă privește. Eu îl privesc și, convinsă de ce trece prin capul lui pătrat spun:

– Eu nu am planuri mari decât cu soțul meu, Geneva.

Observ că declarația mea îl face pe Eric să zâmbească și, simțindu-se cu musca pe căciulă, conștientă de tonul vocii mele, adaugă:

– Normal, draga mea. Ai fi fraieră dacă nu ai iubi un bărbat ca el.

Știu că ce a spus este un compliment pentru Eric, dar mă deranjează. Nu-mi place deloc să-și permită așa ceva cu noi când eu, în mod special, nu i le-am permis. Eric, care mă cunoaște, mă privește și, sărutându-mă pe buze, spune:

– Vrei să merg cu tine?

Cum nu am chef să-i fac o scenă în fața celor doi, afirm:

– Normal că vreau. Mai ai vreun dubiu în privința asta?

Două secunde mai târziu, iubitul meu iese din camera de zi, se schimbă, și eu mă scuz că trebuie să văd copiii. Când mă întorc, Eric deja este acolo, îmbrăcat cu o cămașă neagră, niște blugi închiși la culoare și un sacou.

Doamne, ce frumos este!

– Noi, bărbații, vom lua cina cu mirele la restaurantul unui prieten, îl aud pe Félix că spune.

Asta nu-i place chiar deloc iubitului meu, dar nu spune nimic. A promis deja că vine și nu-și va schimba părerea. Zece minute mai târziu, ne luăm rămas-bun de la Pipa și Simona, și toți patru ieșim din casă, ne urcăm în mașina noastră și mergem acasă la Björn și Mel. Parcăm mașina, coborâm și-i trimit un mesaj prietenei mele pentru a-i spune că am ajuns. Două minute mai târziu, apar și Björn, văzându-ne, își freacă mâinile și, ironic, șoptește, privindu-l pe Eric:

– Cină de bărbați, abia aștept!

Când îl aude, Mel zâmbește așa cum zâmbesc și eu. Fără îndoială, nici Björn nu are chef de cina asta, la fel ca și Eric.

– Voi rezerva un dans pentru tine în Guantanamera, șoptește Mel.

Expresia feței lui Björn se schimbă. Nu mai zâmbește și, trăgând-o spre el, văd că-i spune ceva la ureche ce doar ei doi știu și o face să râdă.

Atunci simt puternicele mâini ale iubitului meu cuprinzându-mă de talie și aud că-mi spune la ureche, sub atenta privire a Genevei:

– Distracție plăcută la cină! Ne vedem mai târziu.

Încuviințez. Îl sărut și răspund:

– Știi unde voi fi, iubire.

Eric zâmbește. Mă înnebunește să-l văd așa și, sărutându-l din nou, afirm:

– Am rezervat cele mai bune dansuri pentru tine.

Zâmbește din nou. Știu cu toții că Eric, la dans, mișcă, cel mult, gâtul sau piciorul și, în timp ce-i dau un ultim sărut, văd un taxi care

Scanned with CamScanner

se oprește pentru noi. După ce-i fac cu ochiul complice, urc în spate împreună cu Mel, în timp ce Geneva, care se urcă în față, îi dă adresa taximetristului.

Când ajungem la restaurant, sunt surprinsă să văd câte femei au venit. Eu credeam că va fi o cină mai mult sau mai puțin intimă, dar nu, în cele din urmă suntem treizeci și două. Marta, cumnata mea, fericită datorită petrecerii, ne îmbrățișează. Este foarte frumoasă cu rochița ei hippy. Îmi place ce stil are nebuna. Orice și-ar pune, totul îi stă bine! Chiar și însărcinată pare un top model. Ce noroc are!

Sonia, soacra mea, își face de cap. Râde, glumește, ciocnește pahare de băutură și se distrează de minune. Fără îndoială știe să trăiască viața din plin; îmi place de soacra mea!

Mel și cu mine le cunoaștem pe unele dintre prietenele Martei și pe câteva dintre prietenele Soniei, dar îmi dau seama că Geneva cunoaște mult mai multă lume decât mine. Cum este posibil așa ceva?

Repede îmi răspund singură la întrebare, când aflu că pe multe dintre prietenele soacrei mele le cunoaște de pe timpul când era cu Eric și pe prietenele Martei le-a cunoscut pe WhatsApp pentru că a organizat cina împreună cu Sonia.

Mel mă privește. Știu că gândește același lucru ca și mine. Geneva dobândește un rol incomod alături de cumnata și soacra mea, dar nu am de gând să spun nimic. Nu vreau să gândească lucruri ciudate.

Încerc să nu mă las afectată, nici măcar atunci când multe dintre cele mai în vârstă îi spun Genevei „ce frumos cuplu erați tu și Eric".

Tac. Este cel mai bun lucru pe care îl pot face, dar Geneva, ca întotdeauna, iese în apărarea mea și spune în fața tuturor: „Jud și Eric se potrivesc mai bine".

Totuși, Mel, Mel a mea, care mă cunoaște, șoptește:

– Dacă-mi ceri să arunc cu băutura din paharul meu pe ea, o fac!

Când aud asta, izbucnesc în râs și, ciocnind paharul cu prietena mea, răspund:

– Calmează-te! Este totul sub control.

– Mergem la Guantanamera? întreabă cumnata mea când terminăm cina. Acolo ne așteaptă băieții!

Aplaudă toate. Toate au chef să se distreze și, dispusă să mă distrez la fel de bine ca și ele, strig:

– *Azúcarrrrrrrrrrrrrr!*[19]

În stradă ne așteaptă microbuzul pe care Marta l-a închiriat și, după ce urcăm toate în el, acesta ne duce la următoarea noastră destinație.

Când intru în Guantanamera, dispoziția mea se schimbă. Deși Eric nu înțelege acest lucru, acest loc este, într-o oarecare măsură, și casa mea. Prietenii, atmosfera, muzica, toate acestea îmi amintesc de momentele mele fericite în care ieșeam să mă distrez cu prietenii mei din Spania și când ajung acolo sunt fericită.

Când intru, îl caut din priviri pe blondul meu, dar nu-l găsesc și vedem că băieții nu au ajuns încă. Cele treizeci și două de femei ne împrăștiem prin discotecă și, printre râsete, o văd pe soacra mea dansând alături de Geneva și prietenele ei, în timp ce niște bărbați în vârstă le fac ochi dulci și ele se abandonează dansului cubanez.

Sunt la bar cu Mel, Marta și alte prietene, când aud în spatele meu:

– Nu pot să creeeed. Câte femei superbe împreunăăăă!

Fără a mă întoarce, știu deja cine este. Este Máximo, argentinianul pe care, cu ceva timp în urmă, l-am numit Domnul Tors Perfect. Fără întârziere, ne sărută încântat și ne invită la o primă rundă de shoturi, cu excepția Martei, care, din pricina sarcinii, bea suc.

Printre râsete, stăm de vorbă, când apare Anita cu noul ei prieten, un cehoslovac frumos de pică și, amuzată, Mel șoptește:

– Cât de insipidă este fata asta și ce iubiți superbi are mereu! Pentru că, din câte știu, a fost cu Domnul Tors Perfect – îl privim

19. Expresie devenită cunoscută datorită cântăreței cubaneze Celia Cruz (1925–2003), considerată un simbol autentic al culturii latine la nivel mondial. „*Azúcar!*" („Zahăr!") a rămas în memoria tuturor drept expresia ei de identificare, care incita la distracție. *(n.red.)*

Scanned with CamScanner

amândouă pe argentinian, care vorbește cu Marta – și apoi cu porto-ghezul ăla care cântă *fados* și care nu era frumos, ci superb!

Încuviințez, Mel are dreptate: Anita știe să aleagă excelent. Atunci aud o voce care spune lângă mine:

– Ce minunat să te văd pe aici..., regina mea spaniolă.

Când mă uit, îl văd pe Reinaldo și mă arunc în brațele lui fericită. Nu am mai fost în Guantanamera de cel puțin trei luni. Ca să nu mai mormăie Eric, nu merg. Dar Reinaldo este un dulce. De când mi l-a prezentat cumnata mea, a fost mereu un cavaler cu mine, la fel de cavaler ca și Máximo. Niciunul nu a întrecut măsura, deși pe Eric îl deranjează stilul nostru de dans.

– Hei, frumosule, trebuie să fiu geloasă? protestează cumnata mea.

Reinaldo zâmbește și, când îmi dă drumul, o îmbrățișează pe cumnata mea Marta, pe Anita și pe Mel, și ne prezintă niște prieteni cubanezi care sunt cu el.

O bună bucată de vreme, stăm de vorbă cu toții cu însufleție, de parcă am face parte din ONU. Suntem nemți, o americană, o spanioloaică, cubanezi, un cehoslovac și un argentinian; putem cere mai mult de la viață?

Când începe melodia *La vida es un carnaval* („Viața este un carnaval") pe care o cântă Celia Cruz, ieșim cu toții pe ring și soacra mea, când îl vede pe Máximo, îl salută încântată. Văzând asta, Marta și cu mine ne privim și râdem. Ne amintim încă momentul în care ea ne-a cerut să căutăm un frumos cu abdomen bine lucrat pentru a-l face gelos pe un fost iubit. Máximo o apucă fericit și începe să danseze cu ea, în timp ce noi strigăm ceea ce Celia Cruz ne îndeamnă și ridicăm mâinile.

Când le coborâm din nou, Reinaldo mă ia și dansăm unul dintre dansurile noastre. Încântată, îmi dau seama că nu am uitat nimic din ce am învățat în timp de la ei, în special de la el și de la Máximo. Fac o piruetă, când o văd pe Geneva dansând ca o nebună.

Uitând de ea, mă concentrez pe distracție, vreau să mă distrez de minune! De aceea dansez necontrolat până când, după o piruetă,

ochii mei dau peste niște ochi mari, albaștri și supărați, și-mi dau seama că Eric a sosit.

Când mă uit spre Mel, o văd cu Björn dansând pe ringul de dans. De cât timp or fi acolo, oare? Și, cum nu am chef de mutre, mă opresc din dans și, după ce-l salut pe Drew, viitorul meu cumnat, mă apropii de Eric și, ridicându-mă pe vârfuri ca să mă audă, îl întreb la ureche:

– Dansezi, iubire?

Simțindu-se incomod ca întotdeauna când se află acolo, mă privește și răspunde:

– Știi că nu.

Geneva ajunge în acea clipă la noi. Dansează încontinuu. Fără nicio îndoială, se distrează de minune.

– Nu dansați? întreabă.

Eric nu răspunde și, când să spun ceva, Félix o ia de mână și o duce pe ring. Soțul meu îi studiază cu o figură serioasă și eu zâmbesc.

Nu știu dacă sunt masochistă sau îmi filează o lampă, dar îi râd în față și atunci el întreabă:

– Ce este așa amuzant?

Cer un shot barmanului, acesta îl pune în fața mea și, după ce-l beau pe nerăsuflate, spun:

– Dacă îndrăzneai să dansezi cu ea, te asigur că ar fi fost ultimul lucru pe care-l făceai în viața asta.

Cuvintele mele îl fac să zâmbească și pe el și, simțind că se relaxează după acel comentariu, îl îmbrățișez și șoptesc, alintată:

– Iubire. Când îți vei da seama că aici vin doar pentru a dansa cu prietenii mei?

– Nu crezi că prietenii tăi se apropie prea mult de tine ca să danseze?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Eric, este și mama ta, sora ta și eu și tu! Cum poți avea o minte atât de perversă?

Dar, văzând că nu spune nimic, insist:

– Uite ce este, frumosule, dacă aș vrea să fac ceva atât de pervers cum gândește mintea ta groaznică, sunt suficient de deșteaptă să o fac fără să vadă nimeni.

Scanned with CamScanner

– Judith...

Bine..., am întrecut măsura. Ca întotdeauna, mi-a ieșit latura tupeistă. Dar, obosită să mai apăr ceva absurd, răspund:

– Uite ce este, iubire, în ziua în care-ți vei da seama că ei te respectă ca pe soțul meu, ceea ce și ești, te asigur că vei fi mult mai fericit. Pentru Dumnezeu, ce încăpățânat!

Și, spunând asta, mă separ de el și adaug:

– Știi ceva, simpaticule? Dacă ar fi să te înșel cu un alt bărbat, te asigur că nu aș face-o niciodată aici și știi de ce?

Eric zâmbește și eu continui:

– Pentru că prietenii ăia ai mei de care te tot plângi atâta nu mi-ar permite-o. Te respectă mai mult decât tu pe ei și adevărul este că nu meriți!

Eric nu răspunde. Tăcerea lui mă scoate din sărite și, văzând că-l privesc, spune doar:

– Dacă spui tu asta..., o cred.

Tonul lui sceptic mă face să înțeleg că nu crede ce spun. Și obosesc. Obosesc de lipsa lui de încredere de fiecare dată când merg la Guantanamera unde, fie că o crede, fie că nu, chiar și fără el, sunt extrem de protejată.

Stăm fără să vorbim câteva minute. Ca întotdeauna, deja s-a supărat. Bineînțeles! Și, hotărâtă să nu las să-mi strice seara, îl privesc și sâsâi:

– Uite ce este, Eric, nu ar fi trebuit să vii. Nu-ți place acest loc și nu te distrezi, cum nici eu nu mă distrez văzându-ți fața tristă, prin urmare, ce ar fi să pleci și să nu ne mai chinuim atâta amândoi?

– Vrei să plec?

– Nu. Eu vreau să rămâi și să te distrezi bine cu mine. Dar ceea ce nu vreau este să rămâi, să te amărăști și să mă amărăști și pe mine.

Gestul lui dur mă anunță că ceea ce tocmai am spus l-a enervat definitiv. Ei bine, să mă pupe undeva; cu mutrele și cu tăcerile lui și el m-a enervat pe mine!

Este clar că există un punct în viața noastră asupra căruia nu vom fi niciodată de acord, și anume Guantanamera. Eric face un pas în față, mă sărută pe buze și spune:

– Ne vedem acasă.

Și, fără să mai spună ceva, blondul, durul și recele meu neamț se întoarce cu spatele și se îndreaptă spre ușă. Björn, care nu este departe de noi, văzând acest lucru, mă privește și eu îi fac un gest cu mâinile pentru a-l anunța că Eric pleacă. Björn merge după el și eu decid să nu mă mai gândesc la asta.

Atunci, Mel se apropie de mine.

– Ce s-a întâmplat?

Supărată, oftez.

– Ce se întâmplă mereu, Mel. Lui Eric nu-i place locul ăsta și compania.

– Soțul tău este fraier.

– Eu aș zice, mai degrabă, idiot! spun zâmbind și privind-o fix pe prietena mea.

Câteva minute mai târziu, în timp ce-l tot ponegresc pe blondul meu neamț, Björn se apropie de noi și spune:

– Plec cu Eric.

O sărută, apoi, pe Mel și șoptește:

– Și voi să fiți cuminți și aveți grijă ca nu cumva să trebuiască să vin iar după voi să vă scot din celulă.

Zâmbim, inevitabil, când auzim asta și Mel adaugă:

– O să mă port la fel de bine cum o să te porți tu.

Atunci Björn ridică din sprâncene și ea protestează:

– Oh, pentru Dumnezeu, iubire... Hai, pleacă și nu te gândi la prostii.

După ce pleacă, uitându-se de câteva ori în urmă, Mel cere câteva shoturi barmanului, le bem pe nerăsuflate și, când lăsăm pahărelele pe tejghea, strigăm:

– *Azúcarrrrrrrr!*

Ore în șir dansăm, bem și ne distrăm de minune. Geneva mă întreabă de Eric și-i spun că a plecat acasă, ea dă din cap și continuă

Scanned with CamScanner

să danseze cu soțul ei. Fără îndoială, Félix are o vârstă, dar fără nicio îndoială îi place să petreacă.

Totuși, spre deosebire de alte dăți, petrecerea se termină mai devreme decât m-am fi așteptat. Marta, din pricina sarcinii, este obosită și viitorul ei soț, care a rezistat eroic, o convinge, în sfârșit să se ducă la culcare.

La scurt timp după aceasta, pleacă și soacra mea și prietenele ei, urmate de prietenele și colegele Martei, și apoi Geneva și Félix.

Mel și cu mine continuăm să ne distrăm cu prietenii noștri până când, epuizate, la șase dimineața hotărâm să finalizăm dansul și, însoțite de Reinaldo și Máximo, ajungem acasă. Ca întotdeauna, sunt niște cavaleri desăvârșiți.

Când intru, știu că am băut mai mult decât trebuie, dar doar un pic, și decid să nu trec să văd copiii. Sunt neîndemânatică și nu vreau să-i trezesc.

Urc în cameră și mă surprinde să văd că Eric nu este în pat. Unde s-o fi băgat?

Acest lucru mă neliniștește și cobor repede în biroul lui. Când intru, îl descopăr așezat la birou. Privirile noastre se întâlnesc. Eu zâmbesc. El nu, și șoptesc:

– Am venit.

Eric își odihnește ceafa pe spătarul scaunului și mă privește. Mă privește ca un tigru asasin. Acea privire de enervare totală care, în loc să-mi provoace teamă, în mod curios, mă excită la maximum. Doamne, ce perversă sunt!

Cu chiu, cu vai, ajung până la el. Nu-l ating, mă uit doar la birou și, brusc, aud:

– Nici să nu îndrăznești să faci ce te gândești.

Zâmbesc. Îmi place să știu că Eric își imaginează că voi face ca în filme: să arunc totul de pe masă pe jos. Dar, bineînțeles, are mii de acte și laptopul și aș face-o mai lată decât îmi imaginez că am făcut-o deja.

Zâmbesc din nou. El stă în continuare serios și decid să-l încalec. Nu se mișcă, dar îmi permite să mă așez așa și eu mă excit.

Sunt înfierbântată, extrem de excitată și soțul meu este singurul care vreau să-mi dea ce caut. Totuși, când vreau să mă apropii de gura lui, Eric îmi pune o mână pe piept pentru a mă opri și întreabă:

– Ce faci?

– Vreau să te sărut, șoptesc.

– Nu.

– Ba da..., da..., hai, lasă-mă să-ți dau un pupic, cât de mic.

Iubitul meu mă privește. Eu mă uit la el rugătoare. Se gândește. Faza cu pupicul și expresia feței mele îl fac să se îndoiască, dar, în cele din urmă, repetă:

– Nu.

Căposul!

Deschid gura pentru a protesta, când el, ca și când aș fi ușoară ca un fulg, se ridică de pe scaun, mă dă deoparte și, posomorât, sâsâie:

– Doar nu crezi că eu sunt aici doar pentru a-ți satisface dorințele sexuale.

Vai de mine... Acum îmi spune asta?

– Ah, nu? întreb, ironic.

Răspunsul meu face ca el să-mi arunce din nou una dintre privirile de Iceman.

– Nu, răspunde.

Dar eu, care, când vreau ceva devin foarte pisăloagă, insist:

– Hai, iubire..., doar și tu vrei.

Nu se aștepta să răspund așa. Aștepta să mă supăr ca urmare a refuzului său și, cuprinzându-l de talie, șoptesc:

– Ești al meu, Eric Zimmerman, și primesc ce e al meu atunci când vreau.

Mă ridic pe vârfuri să-l sărut, dar el se întinde și eu nu ajung. Ce mă enervează! În cele din urmă, se retrage și fac un pas greșit. Dar nu mă voi supăra nici acum. Și, pășind spre el, insist:

– Nu ai scăpare, blondule!

Se mișcă din nou. Dar, acum, în loc să se îndepărteze, se apropie și, luându-mă în brațe, mă imobilizează, mă privește în ochi și sâsâie:

Scanned with CamScanner

– Te doresc mai mult ca orice pe lume, dar nu-ți voi da ce vrei pentru că aseară m-ai alungat de lângă tine și nu meriți. Așa că nu insista, Judith, pentru că nu vei obține, indiferent dacă te superi sau nu.

Privirea lui, claritatea cuvintelor și faptul că-mi spune Judith îmi dau de înțeles că ceea ce vreau e un caz pierdut! De aceea, când îmi dă drumul, sunt atât de supărată de refuzul lui, încât, fără să spun un cuvânt, mă întorc cu spatele și ies din birou. Noaptea s-a terminat, punct.

Treaba lui! El pierde. Deși, dacă mă gândesc mai bine, și eu pierd!

29

Joi, Eric și cu mine mergem spre serviciu în tăcere în mașina lui. Este încă supărat pentru ce s-a întâmplat la Guantanamera. Dacă este ceva ce-l scoate din sărite pe Eric, mai mult este să-l alung de lângă mine și în seara anterioară l-am alungat. Vina mea!

Când ajungem la Müller, ne dăm jos din mașină amândoi și, fără a ne atinge, mergem spre ascensor, unde fiecare apasă butonul etajului său. Îl privesc, sperând să facă același lucru ca și mine, dar nimic, imposibil! Ca și cum nici nu aș exista!

Când ascensorul se oprește, vreau să-l sărut, să-i aduc aminte că-l iubesc, că mor după el și că nimeni nu este ca el, dar fața lui supărată mă anunță că nu are chef să mă audă.

– Mergi la ședința de la zece? îl întreb.

Eric încuviințează și răspunde cu voce neutră:

– Bineînțeles.

Disperată, insist:

– Te rog, privește-mă și spune-mi că ți-a trecut supărarea.

Iubitul meu mă privește, în sfârșit! Dar, fără a-și schimba expresia dură a feței, răspunde:

– Am treabă, Judith.

Vai, Judith!... Asta nu e bine!

Renunț. Fac un pas în față, ies din lift și, când simt că ușile se închid în spatele meu, oftez și șoptesc în spaniolă, pentru ca nimeni să nu mă înțeleagă:

– Căposul!

După ce spun asta, pășesc hotărât către biroul meu și Tania, secretara, văzându-mă, se ridică și spune:

– Judith, dimineață au sosit niște flori pentru tine.

Scanned with CamScanner

Dau din cap și, când intru, văd pe biroul meu un superb buchet de trandafiri roșii și mă încrunt.

Cine mi le-a trimis, oare?

Las poșeta pe masă, merg spre buchetul pe care Tania l-a pus într-o frumoasă vază de cristal și, luând biletul, citesc în spaniolă:

Să nu te îndoiești niciodată că te iubesc, deși, uneori, mă scoți din minți.
Idiotul tău

Zâmbesc. Nu pot să nu o fac. Aceste detalii mă fac să mă îndrăgostesc în fiecare zi mai mult de el.

Îl mănâââââââânc! cum spune sora mea.

Eric este unic. Irepetabil. Inegalabil când mă surprinde.

Păstrez biletul în buzunar, iau mobilul și scriu un mesaj:

Te iubesc..., te iubesc..., te iubesc.

Apăs „Trimite" și, cu un zâmbet, aștept răspunsul. Dar, după două minute, mă trezesc că mă întreb: „Chiar nu-mi va răspunde?"

După zece minute, am chef să-l strâng de gât și, după ce trec patruzeci și cinci, nu am chef decât să iau florile și să-i dau cu ele în cap.

Cum poate fi atât de mizerabil?

Sunt cufundată în gânduri, când Mika intră în biroul meu, vede florile și spune:

– Sunt superbe, de la Eric?

Încuviințez și, zâmbind, șoptește:

– Încă nu-mi vine să cred că șeful cel mare este atât de romantic cu tine.

Încuviințez din nou. Romantic este și de căpos, nici nu mai vorbim! Dar nu spun asta. Nu ar fi corect.

Mika se așază și, împreună, definitivăm ultimele detalii ale ședinței.

Vrem să le prezentăm lui Eric și Consiliului de Administrație planificarea următoarelor târguri la care va participa Müller și amândouă vrem să fie totul perfect.

Când terminăm, Mika și cu mine ne îndreptăm spre sala de ședințe cu tabletele și telefoanele noastre mobile. Când sosim, mai mulți bărbați din Consiliul de Administrație, care mă cunosc, mă salută cordial. Îi distrează că lucrez la firmă și, când Eric intră, ca întotdeauna, universul este eclipsat și toți se comportă cu el ca și cum ar fi un zeu. Ce mai, nu le mai rămâne decât să strige „Trăiască șeful!"

Îl privesc sperând să primesc o privire complice de la el. Știe că aștept mesajul lui. Știe că am primit florile lui și știe că mă enervez în fiecare secundă în care nu-mi dă atenție.

Dar nimic. Continuă să nu mă privească și, ca soție, încuviințez și gândesc: „Foarte bine, idiotule, tu ai vrut asta."

Imediat, cu cel mai frumos zâmbet, mă apropii de câțiva membri ai Consiliului de Administrație, care îmi zâmbesc, repede, ca niște tonți. Timp de câteva minute îmi folosesc armele de femeie, pe care știu că le am, pentru ca bărbații să mă privească încântați și observ rapid rezultatele. Bărbații ăștia!

Uneori sunt atât de primitivi, încât mă fac să râd și aceasta este una dintre situațiile respective.

Cu coada ochiului, observ cum nebunul și, uneori, insuportabilul meu iubit, în sfârșit, mă privește pe deasupra capetelor celor cu care vorbește. Îmi place senzația asta. Acel fior pe care-l simt când văd că interesul lui față de mine este același ca cel care mă provoca pe vremea când eu eram secretara lui și, într-o cameră plină de oameni, nu mă putea pipăi, nici atinge, nici nu-mi putea vorbi.

Spania, 1 – Germania, 0.

Conștientă că acum am atenția lui totală, o fac pe interesanta și, cochetă, îmi dau părul după ureche când vorbesc. Știu că-i place mult părul meu. Brusc, aud că mă strigă Mika. Cu un zâmbet fermecător, mă desprind de membrii consiliului care mă privesc tâmp și mă îndrept spre ea. Are alături un bărbat brunet, de vârsta mea, care mă studiază cu un zâmbet șmecher.

– Judith, ți-l prezint pe Nick.

După ce dau mâna cu el, îl sărut pe ambii obraji, ca să vadă Eric!

– El este cel mai bun agent de vânzări al nostru.

Scanned with CamScanner

Încântată, încuviințez și zâmbesc și, fără să-l privesc pe soțul meu, știu că deja se dă cu capul de toți pereții. La tupeu nu mă întrece nimeni.

Sunt conștientă de modul în care Nick mă privește și-mi zâmbește. Fără îndoială, gândește: „Carne proaspătă!" Și Mika nu cred că i-a spus că sunt soția șefului, altfel nu m-ar privi așa. Vorbim preț de câteva minute și, când să înceapă ședința, galant, Nick trage un scaun pentru mine și, după ce mă așez, se apropie de urechea mea și șoptește:

– Te invit apoi la o cafea.

Încuviințez. Sărăcuțul, când o să afle cine sunt, o să-i cadă toate plombele. Și, fără să vreau să evit acest lucru, mă uit la Eric, care este așezat și mă studiază foarte serios.

Începe ședința. Vorbesc unii, vorbesc alții și Nick se apropie de mine pentru a șușoti. Eu zâmbesc, amuzată, de lucrurile pe care mi le spune în timp ce sunt conștientă că Eric îmi urmărește mișcările pe furiș.

Spania, 2 – Germania, 0.

Se sting luminile și începe prezentarea anumitor subiecte pe ecran. Lumea vorbește în continuare, când îmi vibrează mobilul. Pe furiș, îl privesc și citesc:

De ce zâmbești?

Fără să-l privesc pe Eric, scriu:

Mă vezi pe întuneric?

Două secunde mai târziu, mobilul meu vibrează din nou:

Nu am nevoie de lumină să știu că zâmbești.
Oftez. El și prostiile lui... Și răspund:
Și nu pot să zâmbesc, sau ce?

Mobilul vibrează din nou.

Ba da. Dar îmi place mai mult când zâmbești pentru mine.

Acum chiar că zâmbesc, nu mă pot abține și, ridicând capul, văd că în întuneric Eric mă privește. Scriu:

A trebuit să intre Nick în ședință ca să-mi vorbești; vezi concurență?

Nu știu dacă să apăs „Trimite" sau nu. Știu că asta îl va supăra, dar, cum sunt mare tupeistă, pac!, trimit mesajul și-i observ reacția printre gene. Cum era de așteptat, el se încruntă, ridică bărbia și nu răspunde. Vaaaai, gelosul meu!

Nu și-a dat încă seama că am vorbit despre Nick ca să-l împung?

După câteva minute, scriu:

Răspunde la ce te-am întrebat: Este Nick concurență?

El citește mesajul, dar nu răspunde și insist:

Eric, aștept.

Nimic. Nu mă bagă în seamă.

Luminile se aprind, ședința continuă și eu, supărată de fața lui serioasă, de superioritate, scriu:

Cândva ai întrerupt o ședință din cauza mea. Crezi că nu o pot face și eu din cauza ta?

Când apăs „Trimite", sunt conștientă de ce am scris, și Eric de asemenea. Dar el nici nu se mișcă. La naiba, e de fier! Insist:

Îți dau zece minute. Ori răspunzi, ori opresc ședința.

Nu schițează niciun gest. Este absolut sigur că nu o voi face. Nu mă cunoaște, oare?

Scanned with CamScanner

Dispusă să-l surprind, îi trimit un mesaj lui Mel, în care-i spun:

Sună-mă în cinci minute și ține-mi isonul.

Apoi las mobilul pe masă pentru ca Eric să-l vadă și să creadă că renunț. Mă tolănesc în scaun și mă concentrez la ședință, în timp ce domnul Duhmen vorbește neîncetat și noi toți ascultăm.

După câteva minute, mobilul îmi vibrează zgomotos pe masă și, privind în jur cu o față jenată, spun:

– Îmi pare rău. Este de acasă.

După ce ascult câteva secunde, exclam, ridicând puțin vocea:

– Cum? Serios? Nu mai spune! Nu..., nu... Nu se poate.

Amuzată, Mel tot râde, în timp ce spune:

– Femeie, ce faci acolo?

Încerc să nu râd – ce nebună este! – și, serioasă, răspund:

– De acord..., de acord, voi vorbi cu Eric și te sun înapoi.

Când închid, mă ridic în mijlocul ședinței și, sub privirea de uimire totală a soțului meu, care nu crezuse amenințarea mea, îi privesc pe cei din jurul nostru și spun:

– Îmi pare rău că întrerup ședința, dar am nevoie de câteva minute cu soțul meu.

Și zâmbind, adaug:

– Trebuie să stingem un mic foc acasă și este extrem de urgent!

Cum sunt cu toții serviabili și mai ales cu mine, care sunt soția lui Eric, se ridică repede și abandonează sala, în timp ce Mika îi explică lui Nick cine sunt și el mă privește, surprins. Soția șefului?

Când iese și ultima persoană și închid ușa, Eric, fără a ridica vocea excesiv, mormăie, fără a se mișca de pe scaunul lui de director:

– Cum ai putut să faci asta?

Cu un zâmbet care spune „Ți-am spus că o voi face!", merg către el și zic:

– Ți-am dat zece minute. Cu cinci mai mult decât mi-ai dat tu atunci. Și, apropo, trebuie să-ți spun că totul este OK acasă și că ședința, Iceman, ai întrerupt-o tu.

Eric mă privește neîncrezător. L-am surprins, fără îndoială, și asta îmi place. Mă apropii de el, hotărâtă și, când ajung în fața lui, întreb:

– Există vreun loc izolat în sala asta?

Iubitul meu, cel care mă înnebunește, încuviințează. Ce tâmpenie! Dar, în cele din urmă, neagă din cap și adaugă:

– Nu este izolată fonic.

Excitată să aflu asta, îmi ridic fusta strâmtă în fața lui. Cu o liniște pe care nu o simt în interior, îmi scot chiloții negri pe care-i port, îi rulez în mână și, punându-i în buzunarul sacoului lui, șoptesc ca o femeie vampir – din filmele porno:

– Domnule Zimmerman, îmi pare rău să vă spun că voi sta fără chiloți în birou...

– Jud, mă întrerupe. Ce faci?

Bineeeee, mi-a spus Jud, nu Judith! Până acum este bine, și răspund:

– Te anunț că te doresc doar pe tine, chiar dacă te îmbolnăvește faptul că merg la Guantanamera sau vorbesc cu frumosul Nick.

Fața i se crispează și eu continui, coborând tonul vocii:

– Și vreau să știi că, în ciuda supărării pe care mi-a cauzat-o ieșirea ta necontrolată, sunt excitată, te doresc și mor să-ți văd privirea când mă împarți cu un alt bărbat. Îți este clar?

Eric mă privește..., mă privește... și iar mă privește. Oh..., oh...!

Dar, înainte ca eu să pot realiza ce simte, se ridică, mă apropie de el, îmi trage fusta în jos, mă așază pe masă și, lasciv, își trece limba pe buza mea de sus, apoi pe cea de jos și mi-o mușcă. Eu gem, înnebunesc!

Când gura mea, ființa mea, sufletul meu și eu toată ne predăm lui, Iceman al meu mă sărută lăsându-mă fără suflare, iar eu mă las pradă valului de emoții pe care mi le provoacă.

O să facem, oare, dragoste, aici, pe masă?

Mă ia de păr și, trăgând de el în spate, își îndepărtează gura de a mea și șoptește:

– M-aș juca cu tine chiar acum. Ți-aș desface picioarele și...

– Fă-o! îl încit.

Scanned with CamScanner

Autoritar cum este, îmi devorează, din nou, gura, face dragoste cu mine cu limba și, după intensitatea sărutului, îmi dau seama ce efort face ca să nu mă întindă pe masă și să mă penetreze ca un sălbatic. Sărutul durează mult, mult și eu mă bucur de el cât pot, până când se termină și, fără a-și separa gura de a mea, șoptește:

– Nu poți face asta aici, micuțo. Nu aici.

Știu că are dreptate. Știu că suntem la birou și nu ar trebui, dar răspund:

– Știu. Dar tu m-ai obligat. Nu mi-ai vorbit toate aceste zile și...

– Nu poți merge prin birou fără lenjerie intimă.

– Dar tu te poți supăra pe mine pentru aceste prostii, îl provoc.

Eric mă privește. Își înfige ochii pătrunzători în mine, în timp ce eu, cu neobrăzare, îi ating membrul și-i simt excitația tare și puternică.

Aoleu, mamă! Cât de mult îl doresc.

Pentru Dumnezeu! Mă cunosc și sunt pe punctul de a face una dintre nebuniile mele.

Nedumerirea lui mă face să zâmbesc și-mi revin. Nu putem face asta la Müller. Nu trebuie și gata. Și, hotărând să finalizez acest moment provocat de mine pentru a-l înnebuni, mă separ de el și spun, în timp ce pășesc spre ușa pe care au ieșit cu toții cu câteva minute înainte:

– Bine. Având în vedere că nu mă doriți absolut deloc, să continuăm ședința, domnule Zimmerman și, vă rog, nu o mai întrerupeți.

Uimit de cum îl las, vrea să protesteze, când eu deschid ușa și spun, ca o femeie perfectă:

– Intrați și ne cerem scuze pentru întrerupere. Cred că focul de acasă este stins deja.

Eric se așază rapid și-și pune niște acte în dreptul penisului, ca nimeni să nu observe cât de excitat este, în timp ce toți intră și-și ocupă fotoliile. Zâmbind, mă așez alături de Mika și Nick și ședința se reia. Dar, ca să fiu sinceră, nu mă concentrez deloc. Încă mai am gustul sărutului și mirosul excitației lui în nas.

Îl privesc și observ că-și verifică, implacabil, ecranul laptopului. Ce o fi gândind, oare? Isterică, mă mișc pe scaun, conștientă că nu port lenjerie intimă. Jumătate de oră mai târziu, facem o pauză pentru cafea. Îl văd pe Eric vorbind la telefon și mă apropii de el. Când intrăm, din nou, în sala de ședințe și ne așezăm, dintr-odată, iubitul meu pune mâinile pe masă și spune:

– Îmi pare rău, domnilor, dar soția mea și cu mine trebuie să abandonăm ședința pentru a soluționa niște probleme familiale.

Își ațintește apoi privirea asupra mea și adaugă:

– Judith, să mergem!

Mamăăăăăăă, ce tare, anulează ședința pentru mine!

Spania, 2 – Germania, 1.

Fără să-l contrazic, îmi iau, rapid, tableta și mobilul și, când ajung lângă el, mă ia puternic de mână și spune, privindu-i pe cei care ne observă:

– Ședința se amână pentru mâine la nouă fix. La revedere, domnilor.

Fără a mai spune altceva, ieșim amândoi din sala de ședințe și văd că mergem direct spre lift. Când intrăm în el, Eric mă împinge în perete și, privindu-mă în ochi, șoptește:

– Micuțo, tocmai ai aprins un foc mare, pe care trebuie să-l stingi.

Mă sărută și eu îl las!

Spania, 2 – Germania, 2. Egalitate!

Când ajungem în garaj, fără a-mi da drumul, fără a ne lua paltoanele, fără nimic, mă duce până la mașină. Când intrăm, vreau să spun ceva când el tastează pe telefon și spune:

– Greta, să treacă cineva pe la biroul soției mele, să-i ia geanta și apoi să meargă la al meu să-mi ia lucrurile și să mi le ducă acasă.

După ce spune asta, închide. Eu zâmbesc, el pornește mașina fără să vorbească.

Nu știu unde mergem.

Nu știu destinația, dar mă las dusă de val, când, câteva străzi mai încolo, văd că parchează și coboară din mașină. Imediat ce deschide portiera mea, întreb:

Scanned with CamScanner

– Unde mergem?

Dar nu trebuie să-mi răspundă. În fața noastră este un hotel și, luându-mă de mână, șoptește:

– Vino cu mine.

Îl urmez, normal că-l urmez!

Eu pe el îl urmez și până la capătul lumii dacă este nevoie!

Intrăm în hotel și cere o cameră. Angajatul de la recepție ne privește. Ce mai, fără paltoane, fără poșetă, fără nimic!

Ce or gândi, oare?

Din fericire, Eric are portofelul în buzunarul sacoului și, după ce le dă Visa, recepționerul ne înmânează un card și spune:

– Apartamentul 776. Etajul șapte.

Eric încuviințează. Eu zâmbesc și ne îndreptăm spre lift.

Când ajungem acolo, un bărbat așteaptă liftul și, după ce intrăm toți trei, Eric apasă butonul și cu coada ochiului văd că bărbatul ne privește și șoptesc:

– Eric...

Dar el nu mă ascultă. Continuă să facă ce vrea. Mă ia în brațe și șoptește, în timp ce-mi ridică fusta:

– Nu știu dacă să te omor sau să mă joc cu tine pentru ce ai făcut și m-ai făcut să fac.

Năucită de privirea neîncrezătoare a bărbatului, dar excitată în același timp, răspund:

– Votez să te joci cu mine, sună mai bine.

Văd că răspunsul meu îl face pe Eric să zâmbească și, dându-mi o palmă la fundul gol, sâsâie, privindu-l pe bărbatul care ne studiază:

– Justin, ai auzit, da? Hai să ne jucăm.

Surprinsă, văd că bărbatul încuviințează și, când îl privesc pe soțul meu, el adaugă:

– Domnișoară Flores, pregătiți-vă să-mi satisfaceți cele mai păcătoase necesități.

Apoi mă ia pe umăr ca și cum ar fi omul cavernelor și, când liftul se oprește, ieșim toți trei din el și ne îndreptăm spre cameră.

Când ajungem în fața unei uși, Eric o deschide, intrăm, închide, mă lasă jos și, sprijinindu-mă de ușă, îmi cere:

– Deschide-ți bluza și scoate-ți sânii fără să-ți dai jos sutienul.

Cerința lui îmi place și mă excită și mai mult, în timp ce Justin ne privește în tăcere.

Această cerință atât de sălbatică m-a excitat teribil și, înfierbântată, fac ce-mi cere, în timp ce mă simt extrem de senzuală când îmi scot sânii pentru ei.

Mă privesc amândoi. Amândoi mă devorează și Eric, văzându-mi sânii descoperiți cu sfârcurile întărite, îi privește lacom și-i spune lui Justin:

– Să ne bucurăm de soția mea.

Necunoscutul, pe care nu l-am văzut în viața mea, se apropie de mine și, după ce-mi ciupește sfârcurile întărite, mi le suge. Mă cuprinde posesiv de talie și, în timp ce mă uit la Eric, care ne privește, mă las atinsă și pipăită de acel bărbat, care-mi devorează sânii fără pudoare.

Când simt că voi exploda de căldura care mă cuprinde, fără ezitare, Eric mă târăște până la un scaun, mă întoarce cu spatele, îmi ridică fusta și, apropiindu-și gura de urechea mea, șoptește:

– Înclină-te pe spătarul scaunului și desfă-ți picioarele pentru noi.

Extaziată, fac ce îmi cere. Strigătul meu se pierde în mâna iubitului meu, care-mi acoperă gura când penisul lui tare și neted intră în mine până la capăt. Apoi Eric îmi eliberează gura, mă trage de păr, îmi ridică fața și aud că întreabă:

– Vrei să te joci dur, micuțo?

– Da, răspund.

– Așa de dur? insistă, adâncindu-se, din nou, în mine.

– Da..., da...

Eric se retrage și se înfige, din nou în mine, scoțându-mi mii de gemete, când văd că Justin își desface fermoarul pantalonilor, își scoate penisul tare și mi-l pune în față. Fără ca nimeni să-mi spună ceva, deschid gura pentru a-l primi, pentru a-l suge, pentru a mă bucura de el, în timp ce-l apuc de fese și accept să mă penetreze în gură.

Scanned with CamScanner

Acesta este jocul nostru. Este ce am cerut și Eric mi-l dă.

Spre deosebire de alte dăți, iubitul meu nu se mișcă, nu se retrage. Rămâne înfipt în interiorul meu și simt cum vaginul meu palpită datorită penetrării lui dure și adânci. Eric apasă..., apasă..., își apasă șoldurile în mine și eu gem, înnebunită, în timp ce membrul lui Justin intră și iese din gura mea.

Când respirația mea se schimbă, observ că Eric se retrage, pentru a intra, din nou, feroce, în mine. Justin se îndepărtează, își pune un prezervativ și se așază pe pat pentru a ne privi. Penisul lui Eric este tare ca piatra și, apropiindu-și gura de urechea mea, șoptește:

– Să nu mă mai alungi așa cum ai făcut data trecută în Guantanamera.

Încuviințez..., nu pot nici vorbi, când insistă:

– Și, bineînțeles, să nu mai umbli niciodată fără lenjerie intimă prin Müller, ai înțeles?

Nu răspund, nu vreau să-i dau această satisfacție. Și el, dându-mi o palmă la fund, repetă:

– Ai înțeles?

Plăcerea pe care o simt este inegalabilă și valul de emoții care mă cuprinde nu mă lasă să răspund. Eric îmi asaltează corpul, fiind foarte clar că el este stăpânul lui, cu forță, cu hotărâre, posesiv, și eu doar pot să mă deschid pentru el și să mă bucur de ce-mi dă o dată, de două ori, de douăzeci de ori.

Scaunul se mișcă de pe loc și nu-l pot ține. Eric și penetrările lui atroce mișcă totul și, când nu mai poate, după un geamăt de satisfacție care mă anunță că se simte bine cu această nebunie nouă, se adâncește pentru ultima oară în mine și amândoi ne lăsăm duși de val.

Îmi las capul să cadă în față ca să respir. Sunt epuizată. Dar, fără a mă lăsa să-mi revin, domnul, stăpânul, patronul meu iese din mine și mă duce la Justin. Sub atenta privire a neamțului meu și în tăcere, necunoscutul îmi spală, rapid, sexul cu un prosop umed, mă așază peste el, mă pune cum vrea el și-și înfige în mine penisul tare. Eu gâfâi din nou.

Drumul este deschis și umed. Eric a făcut asta. Dar Justin, căutând plăcerea proprie, mă ia de fund și mă trage pe el cu tărie și precizie. Las să-mi scape un geamăt și dau capul pe spate. Este incredibil. Fantastic. Înnebunitor.

Corpul meu se mulează pe ce-mi face acel bărbat și mă las manevrată. Mișcându-mă, îmi caut plăcerea proprie, când simt că iubirea mea, de la spate, îmi pune mâinile mari și îngrijite în talie, mă dezbracă de tot, mă împinge în Justin și-mi șoptește la ureche:

– Nu uita. Încearcă să strângi picioarele și plăcerea se va intensifica.

Fac ce-mi cere și sunt conștientă că, dacă o fac, plăcerea crește, se extinde, și gâfâi în timp ce simt că Justin tremură. Repet neîncetat ce Eric mi-a reamintit, în timp ce penisul tare al lui Justin se joacă în interiorul meu, își deschide drum cât de mult poate și eu strig de plăcere.

Când simt că iubitul meu îmi desface fesele, mă așez pe Justin, dispusă să-l primesc pe el. Observându-mi dorința, Eric se joacă cu anusul meu câteva minute pentru a-l dilata.

Justin vede și atunci mă privește și, în timp ce se adâncește în mine, întreabă:

– Ne vrei pe amândoi în tine?

Fierbințeala de pe chipul bărbatului se extinde pe tot corpul și Eric, căruia nu-i văd chipul, dar pe care-l simt în mine, spune:

– Justin, în afară de faptul că este stăpâna și sclava mea, soția mea este și îndrăzneață, perversă și focoasă. Ce mai pot cere?

Justin, care este în mine, încuviințează și, când gâfâi simțind degetul lui Eric în anusul meu, șoptește:

– Ai partenera pe care mulți o dorim, dar puțini o găsesc, prietene.

Satisfăcut să audă acest lucru, Eric mă sărută pe gât.

– Știu, spune.

Câteva secunde mai târziu, mă ridică, mă întoarce și, privindu-mă în ochi, spune, în timp ce mă duce spre un scaun de piele albă:

– Desfă-ți fesele pentru Justin.

Scanned with CamScanner

O fac..., fac ce-mi cere..., în timp ce respirația mea se înteține și simt cum limba necunoscutului îmi traversează fundul, lasciv. Corpul meu se zguduie involuntar și iubitul meu, abia atingându-mi gura cu a lui, spune:

– Așază-te pe el și oferă-te.

Când aud ce-mi cere, înnebunesc.

Off..., mamă, ce căldură!

Privesc în spate și-l văd pe Justin așezat pe scaun, așteptând să-mi îndeplinească ordinul cu prezervativul pus. Ca sclavă sexuală a iubitului meu ce sunt în această clipă, mă așez pe Justin, fără a-mi lua ochii de la domnul și stăpânul meu.

Justin îmi desface picioarele și, fără să piardă nicio secundă, își ghidează penisul tare spre anusul meu, care, fiind dilatat, face ca acesta să se adâncească rapid în mine.

Respir din ce în ce mai repede. Închid ochii și Justin, apucându-mă puternic de fese, îmi strânge picioarele și, mișcându-și coapsele repede, mă penetrează cu zgomot pentru a-și satisface apetitul sexual pe care-l are în acel moment de a mă penetra.

Doamne, ce plăcere!

Penisul lui intră și iese din anusul meu neîncetat și eu mă simt bine. Mă bucur de acest moment..., îl savurez.

Ochii mei și cei ai lui Eric sunt conectați, în timp ce Justin se adâncește în mine și eu, satisfăcută, gem și permit să o facă. Satisfăcut de ce vede, ne privește până când Justin termină și, după o ultimă penetrare, terminăm amândoi.

Fără a ieși din mine, Justin își trece mâinile pe sub genunchii mei și, desfăcându-mi coapsele, șoptește cu un firicel de voce:

– Eric..., soția ta.

Iubitul meu mă privește înfierbântat, în timp ce se atinge cu plăcere. Și, pentru a mă atâța, se apleacă, îmi sărută sexul și se joacă cu el.

Țip. Mă răsucesc. Of, ce căldură!

Timp de câteva minute, Justin stă înfipt în anusul meu și, în același timp, Eric se joacă cu clitorisul meu și eu mă bucur ca o nebună. Ca o adevărată posedată.

Căldură, delir, frenezie..., toate acestea mi le produce iubitul meu, în timp ce se joacă cu mine și un alt bărbat mă desface pentru el. Cu fiecare secundă ce trece, respirația mea se înteține și, când nu mai pot, îl apuc pe Eric de păr, îl fac să mă privească și șoptesc:

– Fă-o odată... Te doresc.

După ce îmi mușcă dulce vaginul pentru ultima dată, neamțul meu pune un genunchi pe scaun, se poziționează bine și, ghidându-și penisul erect spre intrarea mea umedă și fierbinte, intră în ea, se lasă să cadă pe mine și mă sărută în timp ce se adâncește neîncetat; Justin nu se mișcă.

Îmi place să mă aflu între acei doi bărbați. Mă bucur de asta și știu că și ei se bucură de asemenea. Acest lucru îmi stimulează gândurile.

Mâinile lui Justin mă apucă de talie și simt cum penisul lui se întărește și începe din nou să intre și să iasă din anusul meu, în timp ce Eric își ațintește privirea doar asupra mea și-mi dă ce vreau, ce-i cer și ce am nevoie.

– Mai tare, cer eu.

Auzindu-mă, zâmbește pasional, se prinde de marginea scaunului și-mi dă ce vreau. Penetrările lui sunt pasionale și impetuoase. Simt că mă va rupe în două de plăcere, în timp ce mă ofer lui și persoanei dorite de el. Sunt a lor.

Neîncetat, acei doi bărbați intră în mine cu pasiune și eu îmi abandonez corpul în mâinile lor. Mă mișcă, mă așază după cum doresc, se adâncesc în mine și eu accept..., accept tot ce vor ei, în timp ce le simt penisurile tari în mine și mă fac să gem de plăcere. De plăcere pură.

Nu știu cât timp durează.

Nu știu cât timp stăm așa.

Știu doar că, atunci când ne dăm drumul, spasmul este atât de puternic, încât extazul produs de ceea ce simțeam ne face să avem convulsii unul în brațele celuilalt preț de câteva secunde, în timp ce Justin, sub noi, suportă greutatea corpurilor noastre și-și trăiește aventura specială.

Scanned with CamScanner

Toată dimineața mă bucur de perversitate și desfrâu alături de iubirea mea. Permit să-mi manipuleze corpul ca și cum aș fi o păpușă de cârpă și-mi place. Mă excită să fiu sclava lor sexuală în acel moment, îmi place la nebunie să i-o permit și știu că și lui Eric îi place să o accepte.

Mă așez ba în patru labe, ba cu fața în sus, ba cu fața în jos, în timp ce ei mă penetrează, îmi desfac fesele, mă oferă, mă mângâie, mă sug, își introduc degetele în mine și eu sunt de acord. Aprob ce se întâmplă acolo pentru că prima care a cerut-o am fost eu.

La două după-amiaza, după câteva ore de sex fierbinte, exacerbat și febril, Justin pleacă și, când rămân singură cu Eric în cameră, spun:

– Nu l-am mai văzut pe Justin niciodată. De unde îl cunoști?

Eric mă privește. Este în picioare lângă mine și răspunde:

– Îl cunosc de mai ani, dar a trebuit să se mute la Berlin cu serviciul. Săptămâna trecută m-a sunat și mi-a spus că acum stă din nou aici.

Ridicându-mă, iau sutienul pentru a mi-l pune și afirm:

– Îl vom revedea atunci la Sensations, nu-i așa?

– Nu. Nu-l vei vedea niciodată acolo.

– De ce? întreb, surprinsă.

Iubitul meu mă ajută să-mi prind sutienul și, după ce o face, mă sărută pe gât și spune:

– Pentru că discreția este fundamentală pentru el. Unu, pentru că soția lui nu participă la jocurile lui. Și, doi, pentru că este judecător la Curtea Supremă. Prin urmare, îl vei vedea doar în ocazii ca cele de azi.

Mă surprinde să știu că este judecător, dar întreb:

– Soția lui nu participă?

– Nu, spune și, închizându-se la nasturele de la pantaloni, adaugă: De aceea a spus că tu ești soția pe care mulți bărbați ar dori să o aibă, dar puțini o găsesc, îți aduci aminte?

Încuviințez și Eric mă sărută și adaugă:

– Și, din fericire pentru mine, ești soția mea. A mea.

Acea senzație de proprietate atât de specifică neamțului meu mă face să râd.

– Și tu, Iceman, ești al meu.

Rădem amândoi. Dacă-i spunem cuiva că ne place să ne oferim altora în anumite momente, nu ne-ar înțelege, dar mie puțin îmi pasă. Nu-mi pasă de ce gândesc, de ce cred ei. Eu sunt fericită așa cu Eric și punct.

Îl privesc tâmp, când, iubitul meu, iubitul meu nebun, spune, în timp ce mă îmbrățișează:

– De aceea, micuțo, sunt atât de gelos când te duci la Guantanamera. Mi-e atât de frică să nu te pierd, încât, dacă s-ar întâmpla acest lucru, cred că eu...

– Dar ce tâmpenii spui?

Eric oftează.

– Jud, sunt conștient de limitările mele și o știi.

Când aud acest lucru, pe care l-am auzit de atâtea ori de când suntem împreună, îmi vine să râd și afirm:

– Uite ce este, iubire. Eu nu vreau să dansezi și tu dacă dansez eu. Eu nu vreau decât ca tu să fii fericit, să zâmbești și să ai încredere în mine când ies fără tine sau mă duc să mă distrez. Restul... sunt detalii și sunt detalii pentru că te iubesc și pentru mine nu mai există altcineva în afară de tine.

Zâmbetul i se lărgește. Se mărește. Fericită, îl îmbrățișez cu toată dragostea pe care i-o pot da și, privindu-l, șoptesc:

– Sunt a ta, așa cum și tu ești al meu. Asta ca să-ți intre în cap o dată pentru totdeauna.

După câteva sărutări și cuvinte de dragoste pe care doar nebunul și încăpățânatul meu neamț știe să mi le spună, ne îmbrăcăm, plecăm din hotel și ne întoarcem acasă.

Ce dimineață de joi excelentă am petrecut!

Scanned with CamScanner

30

Se apropie... nunta Martei.

În ziua respectivă, ne punem toți la patru ace. Dar noi suntem cei mai puțin importanți. Cea care contează e Marta, care atată minunat în rochia ei de mireasă și cu o burtică abia sesizabilă.

Sonia, soacra mea, îl ține de mână pe Eric toată ceremonia. Are nevoie, o înțeleg. E fiul ei și, oricât ar fi de mare, va fi copilul ei toată viața, așa cum eu și cu sora mea suntem copiii tatălui meu.

Când se termină ceremonia, împart invitaților săculețe cu orez, ca să-l arunce peste miri și când privirile mele se întâlnesc cu cele ale Genevei, aceasta mă privește și spune:

– Dar ce bine arăți, Judith.

Eu încuviințez, râd și atunci ea mă lasă fără cuvinte și-mi spune:

– Mulțumesc că mi-ai permis să particip la nuntă.

– Poftim?! mormăi cu gura căscată.

Ea, care are mai multe fețe decât un zar, zâmbește și șoptește:

– Judith, în ciuda eforturilor mele de a-ți fi pe plac, știu că te deranjez. Și chiar îmi pare rău, să știi.

Nu răspund. Îmi pică bine să o aud spunând asta și, în cele din urmă, îi fac cu ochiul și-i răspund:

– Sunt fericită că ești aici. Haide, să ne bucurăm de nunta aceasta minunată.

Geneva încuviințează. Nu mai spune nimic, iar eu mă întorc și-mi văd de drum simțindu-mă o ticăloasă.

Când ieșim din biserică, Mel și cu mine aruncăm o mână bună de orez, în timp ce rădem de fețele pe care le fac însurăței. Eric și Bjöm, care știu, se îndepărtează de noi. Nu vor să-și murdărească hainele. Ce mai șmecheri!

Masa se ține la un hotel din apropierea bisericii și totul iese de minune.

E suficient să ne uităm la fața Martei, ca să ne dăm seama de cât de fericită e și când are loc dansul mirilor aplaudăm cu toții, în timp ce eu mă simt la fel de fericită ca și mireasa, alături de iubitul meu.

Niciodată în viața mea nu mi-aș fi imaginat-o pe Marta dansând vals în ziua nunții, dar știu că a vrut să-i facă pe plac mamei sale și părinților celui care îi este deja soț. Și o admir. Sonia merita asta și sunt sigură că și părinții lui.

E drept că, o oră mai târziu, apare un grup de tineri care se urcă pe scenă și zâmbesc când văd tobe, chitare, *bongó*[20]-uri și maracase[21]. Bucuroasă de turnura pe care o ia petrecerea, mă apropii de cumnata mea, care vorbește cu Reinaldo, Máximo și alți prieteni de la Guantanamera, și-i spun:

– Ce idee bună ai avut, Marta.

Ea mă privește, iar eu fac semn către tineri și spun:

– Foarte bună idee! Acum chiar că o să dansăm.

O văd pe cumnata mea că se uită spre ei și spune zâmbind:

– Mă crezi sau nu, habar n-am ce caută aici.

Apoi privește spre restul prietenilor și întreabă:

– Voi i-ați chemat?

Toți dau din cap că nu, în ciuda faptului că situația le place foarte mult, până când auzim în spatele nostru:

– Eu i-am chemat.

Când mă întorc, dau de incredibilul și frumosul meu soț, zâmbesc..., zâmbesc, și zâmbesc, și o văd pe Marta care se aruncă în brațele lui și-l acoperă cu sărutări. Reinaldo, Máximo și restul, după

20. Instrument muzical de percuție, format din două tobe mici, tipic muzicii populare latino-americane. *(n.red.)*

21. Instrumente muzicale de percuție, de obicei folosite în perechi, fabricate în mod tradițional din tărtăcuțe goale și uscate, având în interior pietricele, nisip, fasole sau diverse semințe. Scuturate, acestea produc sunete plăcute. *(n.red.)*

Scanned with CamScanner

ce-l laudă, fug spre cei nou-veniți și câteva secunde mai târziu se aud tobele, iar lumea începe să danseze.

Fără să mă mișc, mă uit la soțul meu plin de surprize și nu știu dacă să-l acoper cu sărutări sau să-l dezbrac direct și să fac cu el tot ce-mi trece prin minte. Eric, că doar e Eric, știe ce gândesc și, când îmi vede reacția, se apropie de mine și îmi murmură, ca un ticălos:

– Amintește-ți, micuțo, cere-mi ce vrei și-ți voi da.

Râd. Nu mă pot abține. Și, îmbrățișându-l pe bărbatul pe care-l iubesc la nebunie, răspund:

– Știu că știi, iubițelule.

Fericit, iubitul meu mă ia în brațe, mă trage spre el și mă sărută. Mă devorează și eu savurez, până când aud vocea Genevei, care spune:

– Haideți, porumbeilor, la dans!

Aud asta și zâmbesc. Eric, să danseze?

Iar acesta, care continuă să mă îmbrățișeze ca un urs, spune atunci cu zâmbetul lui minunat:

– Vreau să dansezi, să râzi și să strigi chestia aia cu *Azúcar!* Și să te distrezi de minune cu prietenii tăi. Și, stai liniștită, îți promit că nu voi fi gelos și nu mă voi gândi la tâmpenii.

Mulțumită de ceea ce tocmai am auzit, izbucnesc în râs chiar când orchestra începe să cânte *537 CUBA*, din repertoriul formației Orishas.

– Dumnezeule! strig. Îmi place la nebunie melodia asta!

Eric zâmbește, mă răsucește și, dându-mi complice o palmă la fund, spune în timp ce mă împinge:

– Haide, du-te și bucură-te de muzică!

După ce-i fac cu ochiul, ajung în pași de dans lângă prietenii mei și nu mă opresc ore în șir. Formația pe care iubitul meu a chemat-o e excelentă și ne distrăm, în timp ce strigăm „*Azúcarrrrr!*" De câteva ori fac pauză ca să beau ceva. Dacă nu beau, mă deshidratez. De câte ori mă vede, iubitul meu, care stă de vorbă cu un grup de prieteni, îmi oferă o coca-cola rece. Cât de bine mă știe, ticălosul!

Soacra mea și prietenele ei se ocupă de copii și se bucură alături de ei. Chiar și Flyn zâmbește. Asta îmi place.

Dar, la un moment dat, când mă opresc din dansat și mă îndrept spre Eric, îl văd că vorbește la telefon mai departe de grup, cu un aer serios și am o senzație neplăcută.

Când mă vede, Björn îmi dă o coca-cola rece și-l întreb:

– Cu cine vorbește?

– Nu știu, răspunde el.

Brusc, Eric închide telefonul, își trece mâna prin păr și, după cum dă din cap, știu că se întâmplă ceva. Asta mă alarmează. Dar intru și mai tare în alertă când se întoarce și mă fixează cu privirea.

După câteva secunde în care intuiesc că-și pune ideile în ordine, se îndreaptă spre mine și, înainte să apuce să deschidă gura, îl întreb:

– Ce se întâmplă?

Björn și Mel sunt deja lângă mine, iar Eric, ținându-mă de mână, spune:

– Era Norbert. Este cu Susto în camera de urgență.

Brusc, pentru mine petrecerea se încheie. Susto... Dragul meu Susto! Ce se întâmplă cu tine? Cu greu, cu o voce pierdută, întreb:

– Dar ce s-a întâmplat?

Eric mă strânge de mână.

– Se pare că, atunci când Nelson a ieșit să ducă gunoiul, a lăsat poarta deschisă. Susto a fugit după el și a fost... a fost lovit de o mașină.

Când aud asta, îi dau drumul lui Eric, îmi duc mâna la inimă, în timp ce ochii mi se umplu de lacrimi. Fără să ezite, Mel mă apucă și bâiguie:

– Liniștește-te..., Jud..., liniștește-te.

Dar liniștea mea s-a dus. Susto, Susto al meu a avut un accident și eu izbucnesc în lacrimi, în timp ce simt cum Eric mă trage spre el, mă îmbrățișează și-mi spune de mii de ori să mă liniștesc că totul va fi bine.

Când mă vede în starea aceea, soacra mea se îndreaptă repede spre mine, iar eu mă întorc ca nimeni să nu mă mai vadă plângând,

Scanned with CamScanner

în timp ce-i rog să nu le spună lui Flyn și Martei. Nu vreau să-i strice nunta cumnatei și nici să-l sperii pe copil.

Eric își trece tandru mâna peste fața mea, în timp ce Björn și Mel îmi spun, iar și iar, să nu intru în panică, dar deja nu mai văd... Deja sunt isterică. Îl privesc pe Eric și-l întreb:

– Ce ți-a mai zis Norbert?

Expresia lui Eric e serioasă.

– Draga mea, veterinarul face tot ce poate.

Simt că nu mai am aer. Mă sufoc!

În acel moment apare Flyn, care, când mă vede, așa întreabă:

– Tati, ce s-a întâmplat?

Eric se uită la mine, își dă seama că trebuie să fie sincer cu Flyn și răspunde.

– O mașină a dat peste Susto și...

– Susto a murit? întreabă copilul cu un firicel de voce, ceea ce mă face să plâng și mai tare.

– Nu..., nu, răspunde repede Eric. E cu veterinarul.

Teama mă copleșește, în timp ce soțul meu îi dă explicații copilului, iar acesta, în ciuda faptului că este agitat, demonstrează că e un afurisit de Zimmerman și nici nu clipește. Vreau să plec. Vreau să merg la clinică, dar nici nu pot vorbi. Și atunci, Eric, care mă cunoaște foarte bine, se uită spre mama lui, care e lângă mine și întreabă:

– Mamă, poți să-i duci tu pe Pipa și pe copii acasă?

– Bineînțeles, fiule..., bineînțeles.

Eric încuviințează, mă ia cu putere de mână și spune:

– Haide, Jud. Mergem la clinică.

– Vin cu voi, spune Flyn.

Eric încuviințează.

– Venim și noi, spune Mel.

Iubitul meu o privește.

– Nu, Mel, e mai bine să rămâneți cu copiii la petrecere și apoi îi duceți cu mama acasă.

Prietena mea, buna mea prietenă, mă privește și cu încuviințez. Eric are dreptate.

– Nu te îngrijora, Eric, spune Björn. Ne ocupăm noi de tot.

– De acord, spune și Mel. Dar să mă țineți la curent.

Încuviințez și la fel și Eric, apoi ne luăm de mână și mergem spre ieșire. Dar brusc, Eric se oprește, privește spre dreapta, se îndreaptă spre Félix și Geneva și le zice:

– Félix, am nevoie de ajutorul tău.

– Judith, ce ai pățit? întreabă Geneva când vede starea în care sunt.

Repede, Eric îi povestește cele întâmplate și, când aude, Félix spune:

– Venim cu voi.

În acel moment, îmi amintesc că Eric mi-a spus că Félix avea mai multe clinici veterinare în Statele Unite și, fără o vorbă, ne îndreptăm toți cinci spre ieșire. Singurul lucru pe care mi-l doresc este să-l văd cât mai repede pe Susto.

Am nevoie să-l văd pe Susto!

Douăzeci de minute mai târziu, când Eric parchează mașina, efectiv sar din ea și o iau la fugă spre clinică.

Ușa e încuiată, e ora douăsprezece și jumătate noaptea, dar, când mă vede, Norbert se ridică și vine să-mi deschidă.

– Cum e? îl întreb îngrijorată când văd petele de sânge de pe hainele lui.

Bărbatul mă privește și spune cu un aer îndurerat:

– Judith, îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că poarta a rămas deschisă, și...

– Norbert, cum se simte? insist nervoasă.

Chiar atunci intră toți și Norbert, la fel de preocupat ca și mine, se uită spre Eric și răspunde:

– Nu știu. Veterinarul mi-a spus să stau aici.

Atunci se deschide ușa cabinetului și veterinarul, când vede atâtea persoane elegante, întreabă:

Scanned with CamScanner

– Toți ați venit pentru Susto?

– Da, spune Eric ferm.

– Eu sunt stăpâna lui, spun anxioasă. Cum se simte?

– E mai bine să nu-l vedeți acum, răspunde veterinarul, pentru că...

– Am zis că vreau să-l văd, insist.

Eric, care mă cunoaște, îmi ia fața în palme, mă privește și spune:

– Ascultă, iubito. Important e ca acum Susto să fie îngrijit. O să-l vezi mai târziu.

Știu că are dreptate, și că eu nu pot face nimic. Dar spun, cu un firicel de voce:

– Probabil e speriat, și când o să mă vadă, vă garantez că...

– E sedat ca să nu simtă durerea, mi-o retează veterinarul.

Mă doare sufletul de cele întâmplate și atunci veterinarul continuă:

– Lovitura primită a fost puternică, dar e în afara oricărui pericol. Are diverse contuzii și o fractură la laba din față, stânga, și, deși îmi doresc să fiu optimist, nu prevăd un rezultat prea bun.

Brusc, mă sperii. Eric, care încă mă ține de mână, îmi spune, în timp ce mă așază pe un scaun:

– Calmează-te, micuțo, calmează-te.

Dau din cap. Are dreptate. Trebuie să stau liniștită. Trebuie să mă comport ca un adult, dat fiind că e și Flyn cu noi.

– Doctore, întreabă atunci Eric, îl poți opera pe Susto acum?

– Da, spune el. Așteptam să veniți dumneavoastră, ca să ne dați acordul final și să semnați hârtiile astea. Aici sunt explicate riscurile anesteziei și implicațiile operației. Dar trebuie să vă spun că e posibil ca și după operație laba animalului să nu se refacă complet.

Eric ia hârtiile, în timp ce Félix începe să vorbească cu doctorul. Cum amândoi sunt veterinari, se înțeleg de minune.

Iubitul meu scoate un pix din buzunar, se apleacă, se sprijină de un scaun și semnează hârtiile fără să le citească. Ceea ce îmi spune mie mereu să nu fac, face el pentru Susto.

Când Eric se ridică, îmi face tandru cu ochiul, și-l aud pe Félix că spune:

– Cel mai indicat e să-l operăm. I-am cerut doctorului Faüter să-mi dea voie să fiu prezent în sală ca să-l asist: sunt specialist în tipul ăsta de fracturi. Sunteți de acord?

Eric mă privește. Încuviințez și atunci el murmură și-i întinde mâna:

– Mulțumesc, Félix.

Când cei doi bărbați dispar dincolo de ușă, Geneva, care până atunci tăcuse, se așază lângă mine, mă ia de mână și spune:

– O să fie totul bine. Stai liniștită, Judith. Félix nu va permite să i se întâmple ceva lui Susto. Cum a zis, e specialist în tipul acesta de fracturi și a operat o mulțime de animale la clinicile lui.

Îmi spune exact ce am nevoie să aud: lucruri pozitive, iar eu încerc să zâmbesc. În acel moment, Flyn se așază pe celălalt scaun, mă ia de mâna liberă și murmură:

– Mamă, stai liniștită. Susto e puternic și se va face bine.

Contactul cu el, cuvintele lui și mai ales faptul că-mi spune „mamă" și e îngrijorat pentru mine fac să mă apuce din nou plânsul și-l îmbrățișez. A trecut atâta vreme de când nu l-am mai îmbrățișat, de când nu l-am mai simțit aproape, că plâng de bucurie, în ciuda tristeții mele. Și asta doar pentru faptul că-l am alături. Îl ador pe Flyn și vreau doar să mă iubească.

După zece minute în care plâng de zici că-mi dau sufletul și chiar mi-l dau, Flyn se ridică de lângă mine, iar Eric se apropie de Norbert și spune:

– Cred că ar fi mai bine să te întorci acasă.

– Nu, domnule. Prefer să rămân aici.

Apoi mă privește cu un aer trist și șoptește:

– Îmi pare rău, Judith. Îmi pare nespus de rău.

Expresia lui îmi dă de înțeles că e sincer. Bietul de el, ce neplăcere pe capul lui. Dacă e cineva care m-a iubit și mi-a oferit afecțiunea lui încă de când am pus piciorul în München, Norbert cel bun e acela. Mă ridic și-l îmbrățișez.

– Nu e vina ta, Norbert, îl asigur. Te rog, nu te mai scuza. Știm cu toții cât de agitat și de nebun e Susto și, stai liniștit, sunt sigură că-și va reveni.

Scanned with CamScanner

Zâmbim, apoi Eric insistă:

– Norbert, du-te acasă. Simona probabil e îngrijorată. Promit să-ți spun cum stau lucrurile, când venim.

Apoi se întoarce și-l întreabă pe Flyn:

– Vrei să mergi cu el?

– Nu, răspunde fiul meu. Prefer să rămân cu voi.

Norbert se opune, dar, în cele din urmă, împreună reușim să-l convingem să plece. După ce iese din clinică, Eric închide ușa și se așază lângă mine. Putem doar să așteptăm.

O oră mai târziu, apar Félix și medicul și cel din urmă spune:

– Totul a mers cum ne așteptam. A trebuit să-i suturăm în mai multe locuri botul și are mai mulți dinți rupți. Cât despre labă, i-am pus o plăcuță cu mai multe șuruburi, pe care va trebui să o schimbăm peste câteva luni, într-o altă operație.

– De acord, reușesc să murmur.

– Bine, îl aud pe Flyn de lângă mine.

– Pentru moment, continuă veterinarul, Susto va trebui să rămână aici câteva zile. Dar, stați liniștită, totul va fi bine.

Parcă plutesc. Susto, adoratul meu Susto pare să fie în afara pericolului, și, în timp ce Eric continuă să vorbească cu veterinarul, Félix se apropie de mine și-mi spune:

– Puișorul tău e mai puternic decât crezi. Își va reveni, deși e posibil să șchioapete toată viața, dar asta nu contează, nu-i așa?

Comentariul lui mă face să zâmbesc. Evident că nu-mi pasă! Îl îmbrățișez și murmur:

– Mulțumesc..., mulțumesc..., mulțumesc.

Félix zâmbește și o aud pe Geneva cum râde când el îmi răspunde:

– Pentru nimic, femeie.

Fericirea mea e totală și o îmbrățișez până și pe Geneva. Adevărul e că femeia nu s-a mișcat de lângă mine și m-a încurajat tot timpul, în orele în care nu vedeam luminița de la capătul tunelului.

La naiba, cât de pesimistă pot fi în astfel de momente!

După ce mă desprind de ea, îmi îmbrățișez fericită iubitul și atunci îl aud pe veterinar că spune:

– Vrei să-l vezi?

Încuviințez. Încuviințez ca o fetiță și, în timp ce Félix rămâne cu Geneva, eu intru în încăpere de mână cu iubitul meu și cu Flyn.

Văd cuști cu alte animăluțe, care mă privesc curioase, până când veterinarul se oprește în fața unei cuști, care are o lampă roșie pe tavan și spune, după ce deschide ușa:

– E sedat și așa va rămâne o bună bucată de vreme, dar e bine.

Rămân blocată și-l privesc pe Susto al meu. Mă emoționează să-l văd așa. Are capul bandajat și la fel și o parte din corp. Brusc pare mult mai slab decât de obicei, și mă apropii de el, îl sărut pe botic și încep să-mi curgă lacrimile. Cât de neajutorat pare.

– Stai liniștit, sufletel..., mami e aici și nu te va abandona, îi șoptesc, cu inima strânsă.

Câteva minute, uit de restul lumii și mă concentrez doar asupra lui Susto, doar asupra lui. Îl sărut. Îl ating cu drag și-i spun toate cuvintele drăgăstoase și iubitoare de care sunt în stare în acele clipe.

Eric și Flyn rămân lângă mine, nu se despart de mine și, cu un aer serios, mă studiază, până când fiul meu face un pas în față și îl atinge afectuos pe Susto. Ne privim și ne zâmbim. Suntem fericiți să îl avem cu noi pe câinele nostru. Eric ne observă în tăcere și, după cum îl cunosc, știu că îl distruge să-l vadă pe Susto în starea asta. Dacă e cineva care nu poate duce durerea sau suferința celorlalți, el e acela.

– Se va face bine, Eric, stai liniștit, spun.

Când mă aude, iubitul meu zâmbește și, după ce se apropie de cușcă, îl sărută pe capul bandajat și răspunde:

– Susto mai are încă multă viață în el.

Când ieșim din clinică, e aproape trei dimineața, iar Eric și cu mine ne grăbim să-i ducem pe Geneva și pe soțul ei la hotel. Măcar atât putem face pentru ei.

Scanned with CamScanner

După ce-i lăsăm acolo, mă sprijin de tetieră și închid ochii. Sunt fericită, în ciuda spaimei pentru Susto al meu! Dar se pare că totul va ieși bine.

Când ajungem acasă, Norbert și Simona ne așteaptă lângă bieții Calamar, care e singur și trist. Le explicăm rapid că totul e sub control, iar când ei merg să se culce, iar Flyn îl duce pe Calamar la el în cameră ca să nu se simtă singur, Eric mă ia în brațe, se uită în ochii mei și murmură:

– Totul va fi bine, micuțo..., îți promit.

Așa sper și eu. Vreau să fie așa și, dacă mi-o spune Eric Zimmerman, îl cred!

41

Luni, când ceasul sună la ora șapte, lui Mel îi vine să moară, dar întinde mâna, îl oprește și continuă să doarmă.

Björn, care-l auzise, deschide ochii și observă amuzat cum ea se înfășura mai bine în pături.

– Draga mea..., șoptește, trebuie să te scoli.

Mel, care nu avea niciun chef să deschidă ochii, mormăie prin claia de păr încâlcit:

– Cinci minute..., încă cinci minute.

Björn este de acord și, după ce o sărută pe vârful nasului, ia deșteptătorul ca să pună din nou alarma și spune:

– Te mai las o oră. Mă ocup eu să o trezesc pe Sami, bine? Dar apoi, te scoli și o ducem împreună la școală.

Cu un zâmbet larg, Mel încuviințează și, suspinând de plăcere, zice:

– Ești cel mai grozav, iubitule..., cel mai grozav.

Björn se ridică zâmbind din pat, se întinde și se duce până în camera micuței, unde domnea liniștea. Cu grijă, se apropie de pat, zâmbește când o vede cum doarme la fel de ciufulită ca mama ei, se trântește lângă ea și o salută:

– Bună ziua, minunata mea prințesă. Trebuie să te scoli.

Când îl aude, fetița deschide ochii și protestează:

– Tati, nu vreau, mi-e somnic.

Björn zâmbește. Mel și Sami erau esența vieții lui. Le adora. Le iubea la nebunie. Și, sărutând-o pe micuță pe părul blond, șoptește:

– Știi, prințeso? Mami doarme, dacă te scoli acum, poți alege tu cu ce te îmbraci.

Ochii micuței se deschid imediat și, așezându-se pe pat, își dă părul de pe față și întreabă:

Scanned with CamScanner

– Cu ce vreau eu?

Când îi vede expresia năstrușnică, Björn izbucnește în râs și zice:

– Cu ce vrei tu, mai puțin cu hainele de prințesă și cu coroanele. Știi că le poți folosi doar când e bal mascat.

– Nuuuuuuuuu.

Cu fiecare secundă care trece, Björn este tot mai încântat de reacțiile micuței, așa că îi face cu ochiul și zice complice:

– Dar te poți îmbrăca cu rochia roz cu chipuri de prințese, pe care ți-am luat-o, și cu pantofii noi. Ce părere ai?

– Daaaa.

Cu viteza unui avion cu reacție, Sami se ridică din pat, deschide dulapul și, după ce scoate ce-i spusese tati, îl privește și zice cu un aer ghiduș:

– Mami se va supăra.

– De mami mă ocup eu, spune Björn, râzând și luând-o pe micuță în [illegible]. Haide, să mergem la baie. Trebuie să te speli pe ochișori și pe dinți.

O oră mai târziu, când Björn și Sami iau micul dejun deja îmbrăcați, el, cu costumul lui impecabil, iar ea cu rochia cea nouă, Mel se trezește și, când o vede pe micuță, comentează, punându-și mâinile în cap:

– Iubitule, te rog, Sami merge la școală, nu la decernarea premiilor Oscar.

Micuța privește atunci spre Björn, care răspunde:

– Știu, dar Sami e la fel de elegantă ca și tatăl ei.

Mel încuviințează, zâmbește și cedează.

– Fie, mă duc să mă îmbrac. Și, dacă pe Maiestățile Voastre nu le deranjează, eu voi merge îmbrăcată în blugi și cămașă.

După ce pleacă, Björn și Sami bat palma complice.

– Tati, ești cel mai grozav, ciripește micuța.

Fericit de spusele fetiței, el izbucnește în râs și exclamă:

– Fac orice pentru prințesa mea!

O jumătate de oră mai târziu, Mel și Björn ies din casă, coboară în garaj și urcă în mașină.

Ajung la școală în același timp cu Louise, Heidi și cu celelalte femei, iar Mel când le vede se enervează și mârâie:

– Sper să nu fie iar vreo capcană, că o să-ți pară rău.

Când le vede pe femei, Björn ridică din umeri.

– Nu știu nimic. Ai cuvântul meu.

Cu Sami între ei, fiecare ținând-o de câte o mână, Heidi și celelalte se apropie de ei și aceasta din urmă îi salută:

– Bună ziua, porumbeilor. Ce mă bucur să vă întâlnesc aici.

– Plăcerea e de partea mea, Heidi, o salută Björn încântat, în timp ce o sărută pe obraji.

– Heidi e o cutră, zice brusc Sami.

– Sami! o ceartă Björn.

– Și o cățea..., așa zic mami și mătușa Jud.

Mel, care rămăsese fără glas și nu știa unde să se ascundă, se uită la fiica ei, în timp ce simte privirile acuzatoare ale lui Björn și ale femeilor, așa că spune cum poate:

– Sami, nu se spune așa ceva.

Apoi privește spre Heidi, care rămăsese mască și adaugă:

– Nu despre tine era vorba, Heidi. Îmi pare rău pentru comentariul deplasat.

Și, fără să mai adauge ceva, își ia fetița în brațe și se îndreaptă spre ușa școlii, ca să ajungă înainte ca aceasta să se închidă, în timp ce Björn rămâne cu femeile. Fără să-i mai dea voie fiicei ei să mai scoată vreo vorbă, o sărută și o lasă în grija învățătoarei, în timp ce se gândește ce explicație să-i ofere lui Björn, dar când se întoarce și le vede pe femei zâmbind ca niște proaste în jurul lui, cu o atitudine care nu-i place deloc, grăbește pasul.

– Fără niciun dubiu, acest costum atât de bine croit îți vine de minune, spune Heidi.

Björn care era un cuceritor înnăscut, zâmbește cu un aer care le face pe toate să se înroșească, până când Mel ajunge lângă ei și, incapabilă să se abțină, zice:

– Vă asigur că arată și mai bine fără costum.

Scanned with CamScanner

Comentariul ei le face pe toate să se uite la ea cu gura căscată și pe Björn să o privească stânjenit. De ce spusese asta?

Și atunci, brusc, Heidi întreabă:

– Melania, ne însoțești la prânz?

Björn nu zice nimic. În privirea lui, Mel poate citi că el și-ar fi dorit să accepte, cu atât mai mult după acele nefericite comentarii, dar ea răspunde fără să se lase păcălită:

– Îmi pare rău. În jumătate de oră am o întâlnire de la care nu pot lipsi pentru nimic în lume.

Heidi încuviințează, ascunzându-și stânjeneala sub cel mai bun zâmbet al său și răspunde:

– Nu e nicio problemă, Melania. Ne vedem în altă zi. La revedere, Björn.

Și, după ce zice asta, gașca de gaițe, printre care se afla și Louise, se întoarce și pleacă.

Imediat ce femeile se îndepărtează, Björn o privește pe Mel, nevenindu-i să creadă și, când se pregătea să protesteze, ea i-o ia înainte, zicând:

– Detest când îmi spun Melania, în felul ăsta. Mă apucă greața!

– Ce naiba e asta că Heidi e o cutră și o cățea?

Mel zice în timp ce încearcă să nu zâmbească:

– Vai, iubitule, îmi pare rău. Ieri îi povesteam lui Jud despre ziua în care...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Mel, Sami tocmai i-a spus cutră și cățea soției lui Gilbert Heine și ție îți vine să râzi? Și pe deasupra, ca și cum n-ar fi fost de ajuns, ție îți trece prin minte să spui că arăt mai bine fără haine.

– Ăsta e adevărul, iubitule. Adevărul gol-goluț.

– Mel..., mormăie el.

Când observă că lui Björn îi dispăruse simțul umorului, ea își schimbă atitudinea și șoptește:

– Bine. Îmi pare rău iubitule. Ai dreptate. Am fost deplasată și...

– Ce-ai zice dacă ai începe prin a fi mai amabilă cu Heidi și cu restul femeilor?

– Imposibil.

– De ce e imposibil? întreabă el.

– Păi, pentru că nu-mi plac și nu vreau să am de-a face cu ele. Înțeleg că dorința ta e să faci parte din cabinetul ăsta celebru, dar înțelege că eu nu vreau să știu nimic de ei. Dar, dacă ai nevoie de o hârtie ca ei și ele să te placă, dă-i bătaie! Dar eu nu o fac, pentru că nu îmi plac și n-or să-mi placă niciodată, ne-am înțeles?

Avocatul o fixează pe bruneta furioasă care-l săgeta cu privirea, dar tocmai când se pregătea să răspundă, îi sună telefonul. Răspunde și după ce vorbește câteva secunde, închide și spune privind spre Mel:

– Era de la poliție.

– Poliție? Ce s-a întâmplat? întreabă ea surprinsă.

– L-au prins pe hackerul care-mi ataca pagina de web și inspectorul Kleiber vrea să merg la comisariat.

Surprinsă și fericită să audă asta, Mel îl apucă de mână și, fără să ezite, spune:

– Haide. Vom merge amândoi să-l vedem pe nenorocitul ăsta.

După ce traversează Münchenul, parchează mașina și intră în secția de poliție ținându-se de mână. Întreabă de inspectorul Kleiber și li se spune că biroul lui era al doilea pe dreapta.

– Îți jur că, atunci când îl voi vedea pe nenorocitul ăsta de Marvel, zice Björn în timp ce merg spre birou, o să mi-o plătească indiferent dacă poliția e de față sau nu.

– Iubitule, murmură Mel, calmează-te. Deja l-au prins și mă îndoiesc că-ți va mai pirata pagina.

Björn încuviințează și încearcă să se relaxeze, dar în sufletul lui își dorea să sară la gâtul acelui distrugător de lucruri care nu-i aparținea. Când ajung în fața ușii, brusc, aceasta se deschide și în fața lor apare inspectorul Kleiber. Când îi vede, se grăbește să închidă ușa și zice:

– Cred că mai întâi ar trebui să intrați în biroul meu.

Mel este de acord, dar Björn, fără să asculte indicațiile polițistului, deschide ușa pe care acesta tocmai o închisese, pregătit să-l mănânce pe nenorocitul de hacker, și se trezește în fața unei femei în vârstă și a

Scanned with CamScanner

unui băiat de vârsta lui Flyn. Cu un aer contrariat, privirea lui trece de la femeie la băiat și, când se lămurește că hackerul era puștiul cu părul lung și ciufulit, care nu se uita la el, se dă un pas în spate și închide ușa fără să spună nimic.

– Cum v-am zis, e mai bine să mergem întâi la mine în birou, insistă inspectorul.

Dar Björn avea nevoie să i se confirme ceea ce credea, și întreabă fără să se miște:

– Hackerul este un puști?

– Da, zice inspectorul.

– Băiatul ăsta este Marvel? întreabă Mel uimită, când își dă seama că-l cunoștea.

– Da, încuviințează din nou polițistul.

– La naiba, și ce treabă are un copilaș să-mi spargă pagina web?

Inspectorul deschide o ușă, le face semn să intre și insistă:

– Vă rog, intrați. Trebuie să vorbim.

Nevenindu-le să creadă, intră și se așază. Inspectorul se așază la rândul lui, le pune niște hârtii în față și explică:

– Acest puști e un adevărat geniu al informaticii și, dacă vă zic asta, este pentru că așa ne-au spus unii dintre colegii lui, când au văzut lucrurile pe care le face. Dacă nu ne-ar fi sunat de la școală pentru că lipsea de când a murit bunicul lui, unitatea noastră pentru delicte informatice l-ar fi prins cu greu pentru ceea ce făcea pe pagina dumneavoastră. Puștiul e foarte bun, credeți-mă.

Mel și Björn se privesc surprinși. Fără nicio îndoială, hackerii erau tot mai tineri.

În continuare, inspectorul deschide un dosar și întreabă:

– Vă spune ceva numele de Bastian Fogelman?

– Nu, răspunde Björn.

– Sunteți sigur, domnule Hoffmann? insistă inspectorul.

Björn se pregătea să protesteze, când acesta adaugă:

– Numele Katharina vă spune ceva? O fată din Elveția.

Când aude asta, Björn se ridică de pe scaun. Bineînțeles că-și amintea.

– Ce e cu Katharina?

– Cine e Katharina? întreabă Mel.

Fără să înțeleagă ce legătură aveau toate astea, Björn o privește pe Mel și se grăbește să răspundă:

– Era o prietenă. O vecină.

Și, văzând expresia ei, îi explică:

– Nu am mai văzut-o de mulți ani, nu te uita așa la mine.

Văzându-i cum se priveau, inspectorul spune:

– Katharina era fiica lui Bastian Fogelman, vecinul dumneavoastră.

Björn ridică din sprâncene și, uitându-se fix la el, întreabă:

– Și?

– Puștiul pe care l-ați văzut și care piratează site-urile web este fiul Katharinei, nepotul lui Fogelman.

Îi întinde o hârtie și adaugă:

– Din câte spune el, este și fiul dumneavoastră.

– Poftim?! exclamă neîncrezători Mel și Björn, în același timp.

Inspectorul se mai pregătea să spună ceva, când Björn se ridică brusc în picioare.

– Ce prostii spuneți acolo? zice. Unicul copil pe care îl am se numește Sami, nu e mai înaltă de o șchioapă și tocmai am lăsat-o la școală.

Mel, fără să reacționeze, se uită la Björn, care apucă prost dispus hârtia pe care polițistul i-o întindea și începe să citească. Într-adevăr, era un certificat de naștere, pe care în dreptul numelui tatălui scria clar „Björn Hoffmann". Fără să înțeleagă absolut nimic, se așază din nou pe scaun și lasă hârtia pe masă, după care șoptește uitându-se la Mel:

– Nu știu ce e asta. Nu știu nici cine e puștiul, dar nici vorbă să fie fiul meu.

– Domnule Hoffmann...

– Nu spuneți prostii, inspectore! i-o retează Björn. Dacă aș fi avut un fiu, fiți convins că aș fi știut, și încă foarte bine.

Scanned with CamScanner

Când îi vede tulburarea, Mel îl apucă de mâini, se uită în ochii lui și șoptește:

– Liniștește-te, iubitule.

– Domnule Hoffmann, ascultați-mă, insistă inspectorul Kleiber. Ne-au sunat de la școală pentru a ne anunța că, după moartea bunicului său, un minor lipsea de la școală și cu siguranță locuia singur. Puștiul ne-a văzut la ușa imobilului, s-a speriat și a rătăcit toată noaptea pe străzi. Când unii dintre agenții mei l-au găsit dormind într-un parc, l-au reținut și, înainte să-l aducă la comisariat, băiatul i-a implorat să se ducă acasă, după câinele lui. Oamenii mei l-au însoțit și, după ce au observat anumite lucruri în apartament, au descoperit cu surpriză că el era cel care vă spărgea pagina web.

Björn înțelegea din ce în ce mai puțin. Era ca și cum i-ar fi vorbit în chineză.

– La început, puștiul nu a scos o vorbă, continuă inspectorul. Nu răspundea întrebărilor noastre, în ciuda faptului că probele îl incriminau, dar în cele din urmă a cedat când i-am spus că-l vom despărți de animalul său de companie. Ați locuit în cartierul Haidhausen?

Avocatul, confuz, recunoaște:

– Da. Am trăit acolo.

Inspectorul privește hârtiile pe care le are în față și zice:

– Din cauza problemelor cu mama dumneavoastră vitregă, dumneavoastră, tatăl și fratele dumneavoastră ați plecat din cartier într-o noapte, nu-i așa?

Cu ochii împăienjeniți de amintiri, Björn încuviințează.

– Da. Mama mea vitregă s-a îndrăgostit de un american numit Richard Shepard... și a trebuit să plecăm.

– Björn, șoptește Mel, conștientă de cât de dureros îi este să vorbească despre asta.

Simțind-o pe partenera lui alături, avocatul o privește ca să-i dea de înțeles că e bine și continuă:

– Inspectore, nu știu ce rost are să pomeniți despre trecutul meu, dar da, tot ceea ce spuneți este adevărat. Tatăl meu trecuse totul pe

numele acelei femei rele și ea ne-a părăsit. Ne-a lăsat pe străzi și a trebuit să plecăm din cartierul în care am crescut.

Se așterne o tăcere grea, până când inspectorul spune:

– Trebuie să vă spun că, atunci când dumneavoastră ați plecat, Katharina s-a întors în Elveția însărcinată cu fiul dumneavoastră.

– Poftim?! exclamă Björn, blocat.

Câteva secunde, mintea i se umple cu amintiri și brusc întreabă:

– Dacă e adevărat, de ce nu m-a căutat să-mi spună?

– Asta nu am de unde să știu, domnule Hoffmann. Eu știu doar ce ne-a povestit băiatul.

Enervat, ca niciodată în viața lui, Björn se sprijină de spătarul scaunului. Mel știe că îl doare să-și amintească acele lucruri și, când îl vede în starea aceea, ia o hârtie și începe să-i facă vânt, în timp ce-i șoptește:

– Liniștește-te, iubitule..., liniștește-te.

Dar cuvântul „liniște" era ultimul care i-ar fi venit în minte lui Björn. Putea doar să se gândească la ceea ce-i spusese polițistul. Avea un fiu și afla abia după cincisprezece ani?

Inspectorul pune o sticluță cu apă în fața lui Björn. Mel o ia, o deschide, i-o întinde și-i spune:

– Bea apă. Bea.

Björn bea, și bea, și bea, iar când sticla se golește, o pune pe masă, se ridică și dă din cap a negare.

– Nu se poate! E imposibil să fie fiul meu. Katharina mi-ar fi spus. Vreau să vorbesc cu ea, vreau să o văd! Și sunt sigur că totul se va lămuri.

– Îmi pare rău să vă spun, dar Katharina a murit de cancer acum opt ani, în Elveția, îl informează inspectorul. Apoi bunicul l-a luat în grijă, aici la München, până la moartea lui, acum mai puțin de o lună.

Tot mai blocat cu fiecare minut care trecea, Björn cere:

– Vreau să-l văd pe acest băiat. Cer să vorbesc cu el și să lămuresc toate astea.

Scanned with CamScanner

Inspectorul ridică atunci receptorul telefonului și spune:

– Îi voi cere asistentului social să ne anunțe când termină de vorbit cu Peter.

Björn își trece mâinile prin păr. Era o nebunie. Cum putea să aibă un fiu și să nu știe?

– Iubitule..., iubitule..., iubitule... Mai bine te liniștești, insistă Mel ridicându-se ca să fie la același nivel cu el. Înainte să vorbești cu puștiul, cred că...

– Peter? Ați spus că îl cheamă Peter?! întreabă brusc Björn.

Inspectorul încuviințează, și când Mel aude acel nume, murmură așezându-se:

– Dumnezeule...

Dacă era ceva ce-i plăcea lui Björn, erau vinilurile și benzile desenate cu Spiderman. Avea grijă de ele ca de ochii din cap și de multe ori spusese că, dacă va avea un fiu, îl va chema ca pe eroul său favorit: Peter.

Tot mai confuz cu fiecare clipă, Björn nu știe ce să creadă. Și atunci ușa biroului se deschide și femeia care era mai devreme cu puștiul spune:

– Puteți merge acum să vorbiți cu el.

Mel nu se mișcă, ci se uită spre Björn, așteptând ca el să ia o decizie.

– Să mergem, zice el, în cele din urmă.

Ies din birou, Mel se grăbește să-l ia de mână. Își dorea ca el să simtă că-i e alături, iar Björn, când își dă seama de asta, o privește și încearcă să zâmbească. Dar frumosul, tulburătorul și minunatul zâmbet al avocatului nu vrea să apară, așa că merg de mână, conduși de inspector.

Când intră, băiatul, care purta o pereche de blugi ponosiți, un hanorac cu glugă albastru și o pereche de pantofi, care, fără nicio îndoială, văzuseră vremuri mai bune, nu ridică privirea. Continuă să stea cu ochii în pământ și atunci Mel zărește skateboardul roșu și câinele alb cu maro care stătea la picioarele lui și este sigură că îi mai văzuse și înainte.

Pe de altă parte Björn, se așază de cealaltă parte a mesei, în fața băiatului, cu speranța că acesta se va uita la el. Era un mare avocat, un om care era obișnuit cu tot felul de situații și avea să o controleze și pe aceea.

Și atunci, puștiul se mișcă. Își ridică fața ca să-i studieze. Dar ei nu-i pot vedea bine chipul din cauza părului lung. Mel, conștientă că se cunoșteau deja, îl salută:

– Bună, Peter, sunt Mel.

– Știu.

– Noi doi ne-am mai văzut, nu-i așa? insistă ea, în fața surprizei lui Björn.

El dă din cap.

– Da.

Lui Mel îi este foarte clar cine e puștiul și spune:

– Te-am văzut de mai multe ori în parcul unde o duceam pe Sami, nu-i așa?

– Da.

– Și la supermarket...; tu ești puștiul care, în anumite zile, adună cărucioarele.

– Da, zice din nou puștiul.

Apoi o privește și adăugă atunci când bagă de seamă că ea nu mai spune nimic:

– Și ne-am mai văzut și acum câteva zile la ușa școlii.

Când aude asta, Mel dă pur și simplu din cap, iar Peter înțelege că nu trebuia să comenteze ce se întâmplase în ziua aceea cu bărbanul.

Dar Björn, care devenea isteric atunci când îi asculta, întreabă:

– Și ce făceai în locurile alea? De ce îmi spărgeai pagina de web, sau voiai cumva să-i faci ceva și familiei mele?

– Björn, protestează Mel.

– Nu... Nu..., eu niciodată nu le-aș face rău. Niciodată, murmură puștiul.

Pe sub masă, Mel pune o mână pe piciorul agitat al lui Björn, care nu înceta să se miște, și-i cere să se liniștească. Puștiul era speriat. Trebu-

Scanned with CamScanner

ia să vezi doar cât de cocoșat stătea ca să-ți dai seama, iar Björn, după ce înțelege ce voia să-i transmită logodnica lui, schimbă tonul și întreabă:

– Peter, de ce spui că ești fiul meu?

– Pentru că mama spunea asta mereu. A scris numele tău pe o fotografie în care erați amândoi și de mic mi-a zis că tu ești tatăl meu. La fel spunea și bunicul.

Blocat și confuz, Björn îl privește pe adolescent. Cum putea să aibă un fiu și să nu știe?

– Și dacă mama ta și bunicul tău spuneau asta, de ce nu ai venit la mine? întreabă din nou. De ce mi-ai piratat pagina de web?

Puștiul nu răspunde, ci doar lasă capul în jos. Și atunci, inspectorul face un pas în față și-l amenință:

– Dacă nu ne răspunzi, va trebui să-ți luăm câinele.

– Nu! strigă băiatul agățându-se de câinele alb cu maro. Nu mă despărțiți de Leya, e unicul lucru care mi-a mai rămas.

Acea rugăminte îi ia pe toți prin surprindere, iar lui Mel i se rupe sufletul.

Când îl aude pe puști spunând asta, își amintește de ceva petrecut cu multă vreme în urmă..., când un bun prieten îi povestise ceva, și emoționată, se gândește la el. Dacă ar fi fost aici, nu ar fi lăsat să se întâmple așa ceva.

Ea ar trebui să permită?

Björn îl privește pe Peter și, când se pregătea să spună ceva, puștiul își dă părul de pe față și spune:

– Într-o zi am venit până la intrarea biroului dumneavoastră, dar portarul m-a gonit și atunci, m-am gândit, dacă acel om o făcuse, de ce nu ați face-o și dumneavoastră, și am plecat. Nu am vrut să insist.

O bună bucată de vreme, inspectorul și Björn îi pun întrebări puștiului, iar acesta le răspunde cum poate. Nu plânge în niciun moment. În niciun moment, nu se pierde cu firea. În niciun moment, nu este obraznic sau răutăcios. Dar Mel, care-l studia, își dă seama că, dincolo de toată acea tărie, se afla un puști, care atunci când nimeni nu-l va vedea, se va prăbuși.

Blocat ca niciodată în viața lui, Björn se ridică de la masă și iese din sală fără să spună nimic. Mel îl urmează, și când ajung pe culoar îl aude spunând:

– Nu se poate. Cum să fie fiul meu?

– Björn...

– Nu..., nu se poate, Mel. Nu am niciun fiu.

– Ascultă-mă, dragule... Björn, uită-te la mine, șoptește la fel de afectată ca și el.

Inspectorul îi vine atunci în ajutor:

– Cred că e suficient pentru azi, pentru toți, spune. Asistenta socială îl va duce pe Peter la centrul pentru minori și...

– Nu! exclamă Mel.

Björn și inspectorul se privesc și ea continuă:

– Nu, nu-l pot duce. El... ne are pe noi.

Avocatul o privește pe Mel cu surprindere.

– Ce spui acolo?

– Björn, insistă ea. Băiatul ăsta poate fi fiul tău.

– Mel, nu trage concluzii care pot fi greșite, șuieră supărat. Nu am auzit niciodată de el și...

– Intuiția mea îmi spune că e adevărat, insistă ea.

Björn o privește supărat.

– Ce-ar fi să-ți folosești intuiția pentru alte lucruri de care am eu nevoie, răspunde.

Supărată de răspunsul lui, Mel îl privește și mormăie:

– Auzi, dacă te referi la adunătura de imbecile pe care am văzut-o acum câteva minute la poarta școlii, îți spun doar că...

– Las-o baltă, Mel.

– Nu. N-o las, răspunde ea.

Apoi se face liniște. Fără îndoială, toată situația devenea neplăcută, când Björn, disperat din cauza celor descoperite, șuieră:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Mel... Cumva ai pretenția să ducem un străin acasă?

– Da.

Scanned with CamScanner

Când aude asta, inspectorul Kleiber spune:

– Cred că despre asta trebuie să vorbiți liniștiți acasă. Aici nu e locul potrivit. Între timp, asistentul social îl poate duce pe Peter la centru și...

– Nu, e imposibil. Îl vor despărți de câinele lui, zice din nou Mel.

Tot mai tulburat cu fiecare clipă, Björn o fixează cu privirea lui frumoasă pe iubita lui și murmură:

– Mel, situația asta mi-a scăpat de sub control, dar acum înțeleg și mai puțin reacția ta, cu atât mai mult când știi că puștiul e afurisitul de hacker care m-a scos din minți. Chiar vrei să-i iei pe puștiul ăsta și pe câinele lui acasă, unde e și Sami?

Fostul militar încuviințează, fără să știe prea bine de ce.

– Da.

– Dar de ce?

– Așa. Pentru că... pentru că e un copil care are nevoie de dragoste.

– Ăsta nu e un răspuns, la naiba, protestează Björn.

– Păi trebuie să fie un răspuns.

– Mel...

Fără să cedeze, ea insistă:

– Vin cu noi. Peter și Leya vin cu noi.

– Dar știu că ești încăpățânată, murmură el.

– Și tu la fel, dar vin acasă.

Fără să mai înțeleagă nimic, Björn o fixează cu privirea și cu un ton mai blând îi cere:

– Haide, iubito, îmi poți explica de ce insiști atâta cu asta?

Cu ochii împăienjeniți de lacrimi, Mel suspină.

– Prietenul meu, Robert Smith, locotenentul care a fost omorât în zbor și pe care știi că-l iubeam ca pe un frate, când i-au murit părinții, pe când el avea doisprezece ani, a stat doi ani într-un orfelinat. Mi-a povestit despre tristețea de a fi singur, despre cât de greu a fost pentru un copil să accepte că nu-i pasă nimănui de el și că nu a înțeles de ce l-au despărțit și de câinele lui, care era singurul lucru din trecut care-i mai rămăsese.

Și, trăgând aer în piept, ca să-și stăpânească emoțiile, adaugă:

– Și-mi mai amintesc și zâmbetul lui când povestea că ziua în care Nancy și Parwin l-au luat acasă a fost cea mai fericită din viața lui, cu excepția celei în care și-a cunoscut soția.

– Nu știm cine e Peter și nici problemele pe care le poate aduce în viața noastră.

– Nici Nancy și nici Parwin nu știau cine e Robert. Au văzut un copil care avea nevoie de dragoste, și asta am văzut și eu la Peter. Tu nu-ți dai seama de asta?

Björn se simte ofensat. Voia să iasă cât mai repede din comisariat și zice:

– Îmi pare rău, dar nu. Băiatul ăsta nu vine cu noi.

– Björn...

Avocatul, care nu dorea să mai discute despre subiect, se întoarce pe călcâie și merge să vorbească cu inspectorul, care plecase mai devreme de lângă ei.

Cu inima strânsă, Mel privește prin geamul ușii de la sala de interogatorii cum asistenta socială încerca să vorbească cu băiatul, în timp ce acesta o implora întruna să nu-l despartă de câinele său. Fără să știe ce să facă, Mel privește spre Björn și spre inspector și, în cele din urmă, intră în sala unde puștiul plângea acum în hohote, îmbrățișând câinele.

– Peter..., Peter..., uită-te la mine, șoptește ea lăsându-se pe vine ca să fie la nivelul lui.

Când el o privește cu ochii plini de lacrimi, ea îi spune, uitându-se la asistenta socială care vorbea la telefon:

– Pot să-ți pun câteva întrebări?

Puștiul este de acord.

– De ce te-am văzut în mai multe locuri, ca de exemplu în parcul în care mergeam cu Sami?

Peter își înghite nodul din gât și răspunde:

– Pentru că voiam să-mi cunosc sora și-mi plăcea să stau și să mă uit la voi. Nu v-am deranjat niciodată. Voiam doar să văd cum el se

Scanned with CamScanner

juca cu Sami, ca să-mi imaginez cum ar fi fost cu mine, dacă mama i-ar fi spus că eu eram fiul lui.

Răspunsul o emoționează. Băiatul credea că Sami era fiica lui Björn și, fără să vrea să-l corecteze, Mel întreabă din nou:

– Ce făceai ieri la poarta școlii?

Peter privește peste umărul ei și, când vede că Björn nu-l poate auzi, răspunde:

– Am venit să vă văd ca în multe alte dimineți. Îmi place să o văd pe Sami fericită. Dar, stați liniștită, nu-i voi spune lui Björn ce s-a întâmplat cu tipul acela. Dar ar trebui să-i spuneți dumneavoastră. Nu mi-a plăcut cum v-a apucat.

Îndurerată de cele auzite, Mel suspină. Acel puști, fără să o cunoască, era dispus să-i păstreze secretul și, fără să știe de ce, întreabă:

– Ești sigur că ești fiul lui Björn?

Ștergându-și lacrimile, puștiul răspunde:

– Așa spunea mereu mama.

Și atunci, disperat, vede cum asistentul social se ridică și spune:

– Vă rog, doamnă, nu-i lăsați să-mi ia câinele. Îl vor duce la un adăpost, și dacă n-o iau în câteva zile, o vor omorî și... și e unicul lucru care mi-a mai rămas.

Îndurerată, Mel nu știa ce să facă și, când vede că puștiul o privește, spune luând lesa câinelui:

– Voi avea eu grijă de ea până când se lămurește toată situația. Vrei?

Băiatul se oprește din plâns, o privește și șoptește:

– Ați face asta pentru ea?

Mel încuviințează și, mișcată, este pe punctul să înceapă să plângă, când puștiul zice:

– Vă mulțumesc, doamnă. Mulțumesc. Întotdeauna am avut impresia că sunteți specială. Vă promit că voi veni după ea și...

– Ți-am spus că mă cheamă Mel. Spune-mi Mel, te rog.

Băiatul zâmbește trist.

– Mulțumesc, Mel.

– Ascultă, Peter, totul se va rezolva. Ai să vezi.

Puștiul privește spre culoarul unde Björn vorbea cu inspectorul și zice:

– El nu crede că sunt fiul lui și nici nu vrea să fiu și eu... nu vreau să însemn o povară pentru el. Când voi ieși de unde mă duc, voi veni să o iau pe Leya și mă voi întoarce acasă.

– Dacă ești fiul lui, te va vrea. De asta am eu grijă, zice Mel. Și, dacă nu ești, îți garantez că te voi ajuta să-ți găsești un loc în care să stai.

Peter își îmbrățișează câinele și-i spune:

– Poartă-te frumos cu doamna și...

– Mel. Ține minte, Mel.

Puștiul zâmbește și repetă:

– Leya, poartă-te frumos cu Mel, până mă întorc eu, bine?

Câinele îl privește atent și, când băiatul se ridică, o face și el. Chiar în acel moment, asistentul social se îndreaptă spre băiat și spune:

– Să mergem.

Speriată, Mel privește spre Peter, apoi spre femeie și întreabă:

– Unde îl duceți?

Ea se uită în hârtiile pe care le avea în mână și spune:

– La un centru pe care-l avem pe strada Neuhauser. Dacă aveți nevoie, inspectorul vă poate da mai multe informații.

Peter atinge capul câinelui și, după ce o îmbrățișează pe femeia care urma să aibă grijă de câine, murmură trist:

– Ai grijă de ea, Mel. Mă voi întoarce s-o iau.

Emoționată, ea dă din cap și, când băiatul pleacă, văzând că animalul de statură medie trage de lesă și latră, ca să se ducă după el, îl îmbrățișează așa cum cu câteva clipe mai devreme îl îmbrățișase și stăpânul lui și șoptește:

– Stai liniștită, Leya..., stai liniștită. Am eu grijă de tine până se întoarce Peter.

Animalul păru să se relaxeze și, când Mel este sigură că reușise, se ridică, exact în momentul în care Björn intră în sală, o privește și întreabă:

Scanned with CamScanner

– Ce faci cu potaia?

– O luăm acasă.

– Poftim?! întreabă surprins.

Hotărâtă să-și țină promisiunea, Mel șuieră:

– Uite ce e, Björn. I-am promis puștiului că voi avea grijă de ea și o voi face.

Supărat, el mormăie:

– Azi chiar vrei să faci totul pe dos?

– Știi de ce era Peter în parc?! strigă ea și-l privește furioasă. Bietul copil crede că Sami e sora lui și voia doar să privească cum tu te joci cu ea ca să-și imagineze că te-ai fi jucat așa și cu el, dacă mama lui ți-ar fi spus că e fiul tău. Cât despre câine, i-am promis că am grijă de el, pentru că, dacă-l duc la adăpost și în câteva zile nu vine nimeni după el, îl vor eutanasia, iar eu... nu pot accepta așa ceva. Ai înțeles sau trebuie să-ți repet?

Cu gura căscată, avocatul o privește și încuviințează fără să mai adauge vreun cuvânt. Era clar că, indiferent dacă Peter era sau nu fiul lui, câinele avea să vină cu ei acasă.

32

De îndată ce Eric pleacă la muncă, mai devreme decât de obicei, iar eu vorbesc cu veterinarul, care-mi spune că Susto e bine și că-l voi putea lua acasă a doua zi, închid fericită telefonul și mă întorc în bucătărie.

Acolo, Pipa se agită să pregătească micul dejun pentru monstruleţul meu, care are grijă ca mâncarea să ajungă oriunde în bucătărie, mai puțin în burta lui.

Când Flyn intră, ne privim.

Aștept un zâmbet. În fond și la urma urmei, ieri m-a îmbrățișat și mi-a spus „mamă", dar după câte se pare, a reapărut partea lui rea și, ca în fiecare dimineață, mă sfidează cu privirea, iar eu, pentru moment și pentru că sunt obosită, mă fac că nu văd.

Știe că azi îl voi însoți la școală și că, în sfârșit, vom avea întâlnirea cu dirigintele lui.

Asta îl incomodează. Ceea ce nu știe și nici nu-și imaginează e cât de tare mă deranjează pe mine.

După ce Flyn își termină micul dejun, ne îndreptăm în tăcere spre mașină și, când o pornesc, îl fixez cu privirea și-l întreb:

– Dacă e ceva ce profesorul tău îmi poate spune și eu nu știu deja, e momentul să mă informezi...

Cu toată obrăznicia tipică familiei Zimmerman, fiul meu mă privește și răspunde:

– Dacă tot mergi, să-ți spună el.

Îmi vine să-l plesnesc. Acum două zile mă îmbrățișa, mă mângâia și-mi spunea „mamă", dar acum redevenise rece.

Flyn continuă să mă privească, dar când cred că va spune ceva, tace. Această atitudine obraznică mă supără adesea mai

Scanned with CamScanner

ceva decât dacă mi-ar răspunde. Nu spun nimic. Nu îi voi răspunde la provocări.

Conduc în liniște până la școală. Când parchez, Flyn iese din mașină și se îndreaptă cu pași repezi spre un grup de puști pe care îi salută bătând palma. Prietenii ăștia ai lui nu-mi plac și observ cum mă studiază.

De ce a trebuit să-i cunoască?

Din mașină o văd apărând pe puștoaica pentru care Flyn a făcut o pasiune și, înainte să se apropie de fiul meu, îl strig:

– Flyn, vino încoace!

Băiatul meu ezită. E prins între a-mi face pe plac și a le demonstra prietenilor lui că el e cel care mă domină. Dar, în cele din urmă, câștig eu. Mă cunoaște foarte bine și, când vede că trântesc portiera mașinii, nu știe cum să ajungă mai repede lângă mine, înainte să aibă de-a face cu temperamentul meu hispanic și să îi fac o scenă în fața prietenilor lui.

Fără să ne atingem sau să vorbim, mergem până la secretariat. Acolo, după ce anunț că am o întâlnire cu domnul Alves, îl trimit pe Flyn în clasă și mă invită să intru într-o sală de alături. Dacă va fi nevoie, îl vor chema și pe el. Intru în sala în care erau o masă și niște scaune și iau loc.

În timp ce aștept să apară dirigintele, îmi amintesc vremurile când Flyn era mic, iar eu îl apăram de niște mame și de răutățile lor. Asta mă face să zâmbesc, dar mă și întristează în egală măsură. Cât de mult îl iubesc pe nerușinatul ăsta și cât de urât se poartă el cu mine.

Mă uit la telefon. Nu m-a sunat nimeni și decid să-i scriu un mesaj lui Eric:

Bună, frumosule! Sunt la întâlnirea cu profesorul. Te iubesc.

Mi-l imaginez pe neamțul meu cel blond, în ședință, citind mesajul cu un aer serios și zâmbesc chiar când îmi bipăie telefonul. Citesc:

Bună, frumoaso! Îmi povestești acasă. și eu te iubesc.

Zâmbesc, iar ușa se deschide în spatele meu și aud:

– Bună ziua, doamnă Zimmerman.

Închid repede telefonul și, când mă pregătesc să răspund, rămân cu gura căscată. Tipul cu ochelari cu rame negre îmi amintește de cineva și, imediat ce-mi dau seama că nu doar că seamănă cu cineva, ci că e chiar el, murmur în spaniola mea perfectă:

– La naiba...

În fața mea se află Dennis, bunăciunea de brazilian de la Sensations și cel care ne-a învățat pe Mel și pe mine să dansăm *forró* în noaptea arestării. Surpriza lui e la fel de mare ca și a mea și mă întreabă cu gura căscată:

– Ești mama lui Flyn Zimmerman?

Încuviințez năucită și, în cele din urmă, reușesc să întreb:

– Și tu ești domnul Alves?

E rândul lui să încuviințeze și, după ce se așază în fața mea, își scoate ochelarii și, după un moment de tăcere, îmi spune:

– Stai liniștită, Jud. Amândoi suntem persoane mature, cu judecată și bun-simț, așa că știm cum să facem față acestei situații, bine?

Încuviințez și atunci el adaugă, întinzându-mi mâna:

– Doamnă Zimmerman, mă bucur să vă cunosc.

Ca și cum aș fi într-o bulă, îi întind la rândul meu mâna și i-o strâng. Acest contact atât de politicos și decent mă face să zâmbesc când îmi amintesc că a fost un sălbatic între picioarele mele și peste corpul meu.

După acest salut cât se poate de rece și de impersonal, Dennis sau, mai bine zis, domnul Alves își pune din nou ochelarii, deschide un dosar și se apucă să-mi povestească despre Flyn. Lucrurile pe care mi le spune nu sunt dintre cele mai plăcute. Fără nicio îndoială, fiul meu, neamțul meu coreean, a trecut de la a fi un copil cuminte la faza de adolescent rebel, care ne manipulează pe mine și pe tatăl lui după cum are chef.

Scanned with CamScanner

Observ că există multe scutiri pentru absențe și, privindu-le pe cele cu semnătura mea, îmi dau seama că nu am văzut niciodată aceste documente. Fără nicio îndoială, Flyn le-a falsificat.

Nu-mi vine să cred.

Dar cine e Flyn ăsta și unde a dispărut neamțul meu cotecan?

Mă concentrez asupra hârtiilor fiului meu, pe care le am în față, când aud ușa și intră Flyn. Îl privesc supărată și, când el se așază, dirigintele lui spune:

– Flyn, îi arătam mamei tale examenele pe care...

– Ea nu e mama mea, e mama mea vitregă, răspunde.

Mă doare să-l aud spunând asta în fața unui profesor. Mamă vitregă?! De ce spune asta?

Dar, fără să-mi schimb atitudinea, doar spun:

– Flyn, te rog.

Fără niciun chef, puștiul se foiește pe scaun și atunci îl aud pe profesor spunând pe un ton tăios:

– Flyn Zimmerman, stai drept!

Fiul meu nu se mișcă. Îl sfidează pe profesor, dar, în cele din urmă, în fața atitudinii ferme a lui Dennis, face ce i se spune, iar acesta continuă:

– Arată-i respect mamei tale, pentru că, dacă a venit la această întâlnire și acum stă aici suportând cu stoicism tot ceea ce îi spun, este pentru că te iubește, îi pasă de tine și te respectă, ceea ce tu se pare că ai uitat. Așa că, ținând cont de comportamentul tău obraznic, ieși chiar acum și întoarce-te în clasă! Nu mai am ce să-ți spun de față cu ea.

Îmi plac seriozitatea și fermitatea cu care vorbește și, când Flyn iese supărat din sală, îl privesc pe Dennis și spun:

– Mulțumesc.

El zâmbește, își scoate din nou ochelarii, îi lasă pe masă și zice:

– Cum nu i-a plăcut lui, nici mie nu-mi place să folosesc acest ton tăios, dar cu acești copii, la vârsta asta, așa trebuie să te porți, dacă vrei să te asculte și să te respecte.

Încuviințez. Are dreptate. Dacă Eric și cu mine am face la fel, sunt sigură că totul s-ar schimba. Și atunci îl aud că mă întreabă:

– Și acasă e la fel?

Oftez cu disperare.

– Tatăl lui și cu mine încercăm să ne descurcăm cu el, dar nu știu cum face și întotdeauna sfârșim prin a ne certa între noi.

El dă din cap.

– Asta este cel mai rău lucru pe care îl puteți face. Eric și cu tine trebuie să fiți uniți în fața lui și să aveți aceeași atitudine. Vorbește cu soțul tău, sau, dacă vrei, stabilim o altă întâlnire cu psihologul. Îmi pare rău de ceea ce trebuie să-ți spun, dar ieri l-am prins împreună cu alți trei băieți fumând marijuana, în curte.

– Poftim?!

Of..., of..., of... Știu că, dacă fumezi un joint, nu ești un dependent de droguri și niciun delincvent, dar, la naiba, nu are decât 14 ani! Îmi fac vânt cu mâna și brusc simt cum începe să mă mănânce gâtul. Nu-mi place deloc ce aud, dar atunci Dennis adaugă:

– Fiul tău nu e un băiat rău, dar fata cu care e, o anume Elke, și grupul din care face parte intră în belele și ar trebui să faceți în așa fel încât să-l separați de ei sau veți ajunge să aveți mari probleme. Mai mulți dintre copiii ăștia nici măcar nu mai sunt la școală. Toți sunt din familii bune, ca a voastră, care-și permit taxele de aici. Din nefericire, mulți dintre acești părinți au renunțat să se mai lupte cu ei, dar recomandarea mea ar fi ca voi să nu renunțați.

Încuviințez..., încuviințez, și iar încuviințez.

Îmi țiuie urechile, când Dennis se uită la mine, apoi se ridică și iese să-mi aducă un pahar cu apă. Când intră din nou în sală, mi-l întinde, iar eu îl beau. Apoi spune:

– Flyn a acumulat destule abateri și la următoarea va fi exmatriculat o săptămână. Dacă după această exmatriculare va mai avea vreo abatere, va fi exmatriculat o lună, și dacă greșește iar, tot restul anului.

Vai de mine și de mine!

Scanned with CamScanner

Ceea ce-mi spune mă lasă fără glas și când va trebui să-i explic iubitului meu soț nu știu cum o voi face.

Mai vorbim douăzeci de minute. Apoi Dennis se uită în hârtiile pe care mi le-a arătat și, după ce închide dosarul, mă privește și spune:

– Mai vrei să mă întrebi ceva?

Dau din cap că nu și atunci el scoate din buzunar o carte de vizită și mi-o dă.

– Aici ai telefonul meu, spune. Tu și cu Eric mă puteți suna pentru orice aveți nevoie.

Încuviințez ca o proastă. Fără nicio îndoială, acest „orice aveți nevoie" acoperă un spectru foarte larg. Ajungem pe culoar și ne îndreptăm spre ieșire, când îl aud că spune:

– Mi-a făcut plăcere să te întâlnesc aici. Nu m-aș fi așteptat niciodată.

– Nici eu nu m-aș fi așteptat să fii profesorul fiului meu, răspund.

Râdem amândoi și apoi îl întreb, ceva mai liniștită:

– De cât timp ești în Germania?

– De doi ani. Când mi-am terminat studiile în Brazilia, am hotărât să văd lumea; am trăit trei ani în Mexic, alți trei în Elveția și sunt în Germania de doi. Când fac trei și aici, intenționez să mă mut la Londra.

Râdem din nou amândoi. Și atunci cu voce șoptită mă întreabă:

– Acum îi ai?

Fără niciun dubiu se referă la chiloți și răspund încercând să nu zâmbesc:

– Bineînțeles. Mi-i dau jos doar când e și soțul meu.

Dennis încuviințează și adaugă imediat:

– Mă bucur să aflu. Eric e un tip de treabă și formați o pereche minunată.

Ultimul lui comentariu îmi dă de înțeles că nu ar încerca niciodată ceva, dacă nu e și Eric. Asta îmi place și, după ce-mi pun ochelarii de soare, înainte să ies pe ușa școlii, îi întind mâna și spun:

– Mi-a făcut plăcere, domnule Alves.

Dennis îmi ia mâna și răspunde:

– Plăcerea e a mea, doamnă Zimmerman.

Zâmbim și ne luăm la revedere. Amândoi ne întoarcem la treburile noastre, dar, când ajung la mașină, văd o pereche care se sărută de mama focului pe o bancă în parc.

Descui mașina și, brusc, când privesc din nou perechea, îmi dau seama că e vorba despre Elke. Rămân cu gura căscată, văzând cum se poartă ziua în amiaza mare, așa că mă apropii de ei și o întreb:

– Scuze, tu ești Elke?

– Da, și tu cine ești? întreabă ea cu obrăznicie.

Mă apucă furia. Fiul meu își ratează viața pentru nenorocita asta, iar ea își face de cap cu prietenii ei la doar câțiva pași de școală.

– Sunt mama lui Flyn, știi despre cine vorbesc, nu?

Spre deosebire de felul în care m-aș fi purtat eu într-o astfel de situație, Elke zâmbește, se ridică de pe genunchii tipului și murmură:

– Chinezul? Atunci ar trebui să spui „mamă vitregă".

Mă apucă furiile când aud asta.

Dacă fata asta ar simți cu adevărat ceva pentru copilul meu, ar ști cât de mult îl deranjează să i se spună așa. Pe de altă parte, îmi atrage atenția faptul că mi-a spus „mamă vitregă". Dar înainte ca eu să mai pot spune ceva, ea adaugă cu dispreț:

– Fii atentă la mine, mamă vitregă a chinezului, ce fac eu cu viața mea nu te privește și...

– Bineînțeles că nu mă privește, i-o retez furioasă. Pe mine mă interesează doar fiul meu. Nu-mi face nicio plăcere că sunteți împreună, dar dacă ești cu el, nu mi se pare în regulă ca acum să fii cu puștiul ăsta și să faci ce făceai.

Elke și puștiul se privesc și izbucnesc în râs. Ce nerușinați! Și, brusc, ea mă împinge violent și strigă:

– Dar tu cine te crezi ca să-mi vorbești așa?!

Mă abțin din răsputeri să n-o îmbrâncesc. Sunt un adult și răspund:

– Iar tu, fată prostcrescută, cine te crezi să mă împingi și să strigi așa la mine?

Scanned with CamScanner

Fără să vreau, mă bag într-o ceartă ridicolă cu acea fetiță, care nu face decât să mă enerveze din ce în ce mai tare. E clar că nu are cei șapte ani de acasă, și după un al treilea brânci, la care reacționez, răspund:

– Îți interzic să te mai apropii de fiul meu și de data asta vorbesc serios, ai priceput?

Ea izbucnește în râs.

– Nu-mi interzice mama, așa că n-o să-mi interzici tu.

– Păi, poate asta este problema ta, că nimeni nu ți-a interzis nimic și poate ar trebui să înveți ce înseamnă cuvântul „educație".

– Târfă!

– Târfă ești tu! strig scoasă din minți.

După ce spun asta, îmi dau seama că am greșit. M-am băgat în troacă și or să mă mănânce porcii, așa că mă dau un pas în spate și șuier în timp ce mă hotărăsc să închei această discuție absurdă.

Cum nu am chef să aud insultele pe care mi le adresează puștoaica asta needucată, mă urc în mașină și demarez. E mai înțelept să mă car sau puștoaicei nu-i va fi bine.

Mă duc direct la veterinar. Am nevoie să-l văd pe Susto. Din fericire pentru toți, recuperarea lui merge foarte bine și, când îl văd, îl răsfăț cu mângâieri. Micuțul meu le merită.

Imediat ce ies din clinica veterinară, o chem pe Mel și, fără ca măcar să-i dau voie să mă salute când răspunde, spun:

– Bună, Mel. O să cazi pe spate când îți voi spune ceea ce tocmai am descoperit.

O aud pe prietena mea oftând și, cu voce scăzută, îmi spune:

– Tu o să fii aia care cade pe spate când îți voi povesti ceea ce am descoperit eu. Haide, treci pe la mine. Te aștept.

Cum afurisita n-a vrut să-mi dea niciun indiciu, mă roade curiozitatea și, cum la birou știu că nu ajung și nu pot vorbi cu Eric pentru că este într-o ședință, pornesc spre ea. Sunt curioasă să aflu ce mă va da pe spate.

33

– Vrei să spui că Björn are un fiu?

Mel încuviințează.

– Da. Jud..., da, îmi spune convinsă. Are până și aceeași culoare a ochilor și aceeași formă a feței.

Judith nu-și amintea de puștiul de la supermarket care aducea cărucioarele, în ciuda faptului că prietena ei i l-a descris și, aplecându-se să mângâie câinele care nu se dezlipea de Mel, murmură:

– Bună, Leya. Din câte văd ești un maidanez, la fel ca și Calamar, și acum că mă uit la tine și tu pari să ai aceeași formă a feței cu Björn.

Când vede expresia caraghioasă a prietenei sale, fostul locotenent protestează coborând vocea:

– De acord. Nu seamănă. Dar, la naiba, nici Sami nu seamănă cu mine și e fiica mea, iar micul Eric nu seamănă cu tine, ci cu soțul tău, deși e fiul tău.

Jud se uită spre Björn care vorbea la telefon privind pe geam și spune:

– Dar, Mel, de ce ești atât de sigură că e fiul lui?

Fostul locotenent zâmbește. Fără îndoială, Jud era la fel de sceptică precum Björn.

– Pentru că așa îmi spune intuiția, răspunde suspinând.

Jud oftează. Și ea se baza mult pe intuiție, așa că zice:

– Uite, și eu credeam că bruneții ca Taylor Lautner, Keanu Reeves sau Antonio Banderas sunt bărbații ideali și apoi, ce să vezi, se pare că bărbatul visurilor mele e blond, are ochii deschiși la culoare, e încăpățânat, neamț și-l cheamă Eric Zimmerman.

Încep amândouă să râdă. Apoi Mel ia o gură de bere și spune:

Scanned with CamScanner

– Björn mi-a promis că va face testul de paternitate. Dar îți spun eu că băiatul ăsta e fiul lui!

Surprinsă de calmul cu care prietena ei privea întreaga situație, Judith întreabă:

– Mel, ești bine?

– De ce mă întrebi?

– Uite, poate mă amestec în ce nu mă privește, dar mai întâi decideți să vă căsătoriți, apoi vrei să fii agent de pază și acum... mai apare și puștiul ăsta în viața voastră?

Fostul locotenent suspină, știa că Jud are dreptate și, când se pregătea să răspundă, aceasta adaugă:

– Mel, nu știți nimic despre puștiul ăsta. Ar putea fi un psihopat, un hoț sau cine știe ce altceva. Cum vrei să-l aduci aici cu voi?

Mel este de acord. Înțelege ce voia să spună, dar răspunde:

– Știu..., știu... Și Björn mi-a spus același lucru. Poate am înțeles bunit cu totul, dar în ceea ce-l privește pe puștiul ăsta sunt convinsă că nu mă înșel, iar faptul că nu vreau să fie despărțit de câinele lui e... Ți-l amintești pe Robert?

– Prietenul tău care a murit în accidentul aviatic și...?

– Da, el, zice Mel fără să o lase să termine. Mi-a spus ce rău s-a simțit când i-au murit părinții și, deși câinele lui era singurul lucru care-l mai unea de trecut, l-au despărțit de el. Mi-a explicat cât de crud i s-a părut să se trezească singur, fiind doar un copil și să-și dea seama că nimănui nu-i pasă de el și... și, dacă eu pot să fac în așa fel încât un copil ca Peter să nu simtă așa ceva, cred că merită efortul.

– Iartă-mă, îi spune Judith. Pentru mine un copil e micuța Sami, dar unii ca Peter sau ca Flyn nu sunt copii. Sunt niște adulți în miniatură, plini de coșuri și conflicte personale, care de regulă se hotărăsc să-ți distrugă viața pentru că hormonii le-au luat-o razna. Înțelegi în ce te-ai băgat?

– Nu.

– Exact, nu știi! zice Judith. Acest puști va începe să vă facă viața mizerabilă imediat ce veți începe o relație cu el. Are paisprezece ani,

singurul lucru pe care-l face e să-ți răspundă urât și să-ți creeze probleme. Și-ți spun eu, pentru că am acasă unul de aceeași vârstă și știu cum merg lucrurile.

– Știu, suspină Mel. Poate că mă înham la mai mult decât pot duce. Poate îmi fac iluzii, dar cred că Peter e diferit. Așa simt și în plus el poate fi cel...

– *Poate*, ai spus *poate*; dar dacă nu e fiul lui?

Mel ridică din umeri și spune:

– Atunci va trebui să-l ajut și să încerc ca pe viitor acest omuleț să fie un bărbat adevărat. El nu e responsabil că a venit pe această lume.

Judith renunță. Fără îndoială, Mel voia să-i dea o șansă băiatului și, dând înapoi, spune:

– Fie, nu mai insist. Sunt aici, indiferent de ce ai nevoie, ca mamă și ca una care suportă un adolescent. Dar, amintește-ți, dacă în cele din urmă ajunge în casa asta, nu-i da voie să depășească limitele sau ești pierdută!

– O să țin minte asta, încuviințează Mel. Și mai vreau să știi că, azi, Sami, când ne-am întâlnit cu Heidi și cu tovarășele ei la școală, a zis că Heidi e o cuțră.

– Poftim?! spune Judith, izbucnind în râs.

Mel dă din cap, fără să se poată abține să nu zâmbească și continuă:

– Și apoi a mai adăugat și că mama și mătușa Jud au spus asta.

– Vai de mine!

Timp de câteva momente, printre râsete, nu vorbesc despre nimic altceva, până când Mel întreabă:

– Dar ce voiai să-mi spui?

Când aude asta, Judith uită de pățania lui Sami și, privindu-și prietena, șoptește:

– Auzi, știi cine e dirigintele lui Flyn?

– Nu.

– Dennis.

Mel o privește mirată.

Scanned with CamScanner

– Dennis... Dennis..., murmură, bunăciunea aia de la Sensations, armăsarul ăla care dansează chestia aia care se numește *forró*?

– Chiar el, încuviințează Jud.

– La naiba!

– Asta spun și eu: la naiba! Nici nu-ți imaginezi ce față am făcut când m-am întâlnit cu el, de data asta în postura de diriginte al fiului meu.

Amândouă încep să râdă, dar râsul dispare când Jud îi povestește tot ce îi spusese despre băiat.

– Măi ce treabă..., măi ce treabă cu Flyn! Ce o să faci?

– Momentan, o să vorbesc cu Eric și o să vedem ce putem face referitor la ce ne-a spus Dennis. E evident că trebuie să facem ceva sau lucrurile vor merge din rău în mai rău. Și apoi, colac peste pupăză, ies din școală și mă întâlnesc cu fosta lui prietenă care se pupa cu altul.

În acel moment, Björn încheie conversația telefonică. Vorbea de niște ore cu serviciile sociale și cu evidența populației din München, ca să obțină niște hârtii. Cele întâmplate de dimineață îl scoseseră de pe linia de plutire. Un fiu... Era posibil să aibă un fiu de aproape cincisprezece ani?

Doar ideea asta și-l înspăimânta. Nici în cele mai rele sau în cele mai bune visuri ale sale nu și-ar fi imaginat așa ceva.

Când închide, le vede pe Mel și pe Judith. Le observă vorbind și râzând și apoi privirea i se îndreaptă spre câinele care dormea liniștit la picioarele lui. Încă nu înțelegea ce făcea acel animal la el în casă, dar, cum nu avea chef să se certe cu cele două, se apropie și zice doar:

– Voi fi în camera mea.

– Dragule, îl strigă Mel. Vrei să mănânci ceva?

– Nu, răspunde el fără să le privească.

Atunci, avocatul se oprește, parcă vrând să spună ceva. Fără îndoială, cele spuse de Sami în dimineața aceea nu erau în regulă, dar, în cele din urmă, decide să-și continue drumul. Nu avea chef să le înfrunte. Era sigur că aveau să-l scoată din minți.

Când dispare, Judith, care-l cunoștea foarte bine, spune cu glas scăzut:

– Ce prost dispus e tipul, nu ți se pare?

Mel este de acord.

– Dacă ți-aș povesti...

Zece minute mai târziu, Judith își privește prietena și zice:

– Îl sun pe Eric să vină. Cred că Björn are nevoie să se relaxeze alături de prietenul lui.

Mel acceptă, iar Judith se grăbește să-l sune.

O jumătate de oră mai târziu se aude soneria. Era Eric, cu o față serioasă. După ce-și sărută soția și o salută pe Mel, ia cele două beri reci pe care aceasta i le întinde și se duce direct la Björn. Prietenul lui avea nevoie de el.

– Ce faci, tăticule? îl salută când intră în biroul lui.

Când îl aude, acesta îl privește, își dă ochii peste cap și protestează:

– Nu mă lua și tu cu asta.

În ciuda subiectului delicat, Eric se apropie de prietenul său și, după ce-i oferă o bere și-i strânge mâna, se așază în fața lui și-l întreabă:

– Ce așteptai ca să mă suni?

Björn își trece o mână prin păr și murmură:

– Eric...

– Înțeleg că ești descumpănit, că nu înțelegi nimic și multe altele asemenea, dar știi că sunt aici pentru orice ai nevoie. Și acum e o treabă serioasă, nu crezi?

Apoi, coborând vocea, continuă:

– Amice, nu mi-a plăcut deloc că a trebuit să fie soția mea cea care m-a sunat ca să-mi spună că se întâmplă ceva cu prietenul meu care mi-e ca un frate.

– La naiba, iartă-mă. Ai dreptate.

Eric zâmbește și, după ce amândoi iau câte o gură de bere, adaugă:

– Așadar... Peter...

– Da, zice Björn.

Se înțelegeau din priviri. Neamțul cel blond zice:

– Ce coincidență.

Björn nu răspunde, iar Eric adaugă:

Scanned with CamScanner

– Cine a ales numele copilului știa cât îți place, nu crezi?

Prietenul lui încuviințează. Mai ia o gură de bere și-i povestește tot ce se întâmplase în acea dimineață și ce a descoperit după ce a dat nenumărate telefoane. Eric îl ascultă cu răbdare și, după ce termină, întreabă:

– Ce vei face?

– Nu știu. Mă aștept să găsesc la comisariat un hacker pe care să-l dau de toți pereții și, în schimb, dau peste un puști care pe deasupra mai spune și că e fiul meu.

Eric oftează, fără îndoială avea toate motivele să se simtă descumpănit și, fără ocolișuri, îl întreabă:

– Și... ar putea fi copilul tău?

Când aude asta, Björn se ridică. Se plimbă agitat prin birou și, în cele din urmă, se așază din nou în fața prietenului său și spune:

– Nu... Da... Nu știu!

– La naiba, Björn.

Disperat, avocatul își lasă berea pe masă și explică:

– Eram un copil când am fost cu Katharina, un inconștient care nu-și lua măsurile de precauție necesare, ce, tu le luai când erai puști?

– Nu, murmură Eric. Și eu eram oarecum inconștient când venea vorba de asta.

Cei doi prieteni se privesc un moment și apoi Björn șuieră:

– Știi de ce mă deranjează atât de tare toate astea? Pentru că, dacă e fiul meu, dacă puștiul ăsta e sânge din sângele meu, am pierdut o parte din viața lui și asta mă supără..., mă supără tare.

Tac apoi amândoi, până când Eric adaugă:

– Ai dreptate și înțeleg ce spui. Dar poate nu e fiul tău și....

– Mel mă asigură că intuiția ei îi spune că e.

Eric nu știe ce să zică. De-a lungul anilor, Judith îi arătase că uneori intuiția feminină era ceva extraordinar de puternic, care trebuia luat în seamă.

– Ascultă, Björn, răspunde, în cazul în care e fiul tău, adolescența nu e o perioadă prea bună. Deja știi câte probleme ne-a făcut Flyn,

și asta, deși încă nu am vorbit cu Jud, care azi a avut o întâlnire cu dirigintele lui.

– Știu..., știu, dar Mel s-a înhămat să ia acasă câinele puștiului, ca să aibă grijă de el.

– De ce? De ce a făcut-o?

Descumpănit, Björn își privește prietenul.

– Spune că un prieten de-ai ei a trecut prin aceeași situație ca Peter, la aceeași vârstă și că, dacă ea poate evita ca puștiul să sufere pentru că se simte singur și a fost despărțit de câinele lui, o va face.

O bucată de vreme discută amândoi pe această temă, până când Eric, ca să-l facă pe Björn să zâmbească, întreabă:

– Un maidanez acasă la tine?

Înțelegând ce voia să zică prietenul lui, Björn zâmbește.

– Tu ai doi acasă, oricât ar vrea Judith să spună că Susto nu e. Am auzit că mâine îl aduceți acasă.

– Așa spune micuța mea, zice Eric zâmbind.

Avocatul încuviințează și apoi, cu un aer disperat, șoptește nevenindu-i să creadă:

– Tătic... Dar cum să fiu tatăl unui adolescent la fel de înalt ca mine?

Eric zâmbește auzind asta. Fără îndoială, lucrurile se complicau, dar cum nu voia să continue cu partea negativă, spune binedispus:

– Viața încearcă să te surprindă. Logodnica ta a stabilit data nunții și brusc te trezești cu un fiu. Există ceva mai surprinzător decât asta?

Când aude asta, Björn oftează. În ultima vreme, viața lui era o nebunie, dar dă din cap că nu.

– Cum e Peter? vrea Eric să știe.

Björn se lasă pe spătarul fotoliului și răspunde:

– Slab și deșirat ca Flyn, părul îi trece de umeri, hainele îi sunt cu multe numere mai mari decât îi trebuie, este un hacker excelent și cam asta e tot ce știu.

Tăcerea pune din nou stăpânire pe birou și, în cele din urmă, Björn zice:

– Mâine îmi voi face testul de paternitate.

Scanned with CamScanner

Eric aprobă dând din cap.

– Perfect. Dacă e fiul tău, bag mâna în foc că te vei ocupa de el, dar... dacă nu e?

Această întrebare i se învârtea în minte și avocatului și, în cele din urmă, fără să știe exact ce să răspundă, zice:

– Nu știu. Dar știu că nu-l voi lăsa pe străzi.

În acea seară, când Judith ajunge acasă, Flyn îi aruncă o privire ciudată când se intersectează. Asta îi dă de înțeles că iubițica lui, Elke, îi povestise despre întâlnirea lor. Se gândește să-i spună lui Eric, dar în cele din urmă nu o face. Nu mai voia probleme.

A doua zi, Björn își face testul de paternitate. Cinci zile mai târziu se duce să ia rezultatele și, când le vede, inima îi stă în loc: Peter era fiul lui.

34

Într-una din diminețile în care Eric și cu mine ne îndreptăm cu mașina spre Müller, îi spun:

– Poți să zici ce vrei, dar cred că trebuie să ne concentrăm asupra acestei întâlniri cu psihologul.

– Nu.

– Dirigintele lui ne-a recomandat asta, iubitule. Flyn are nevoie de un ajutor pe care noi nu i-l putem da.

– Am zis că Flyn a fost la destui psihologi când era mic și nu vreau să mai meargă iar.

– Dar, Eric, nu vezi că am scăpat situația din mână?

Iubitul meu nu răspunde. Cred că știe că am dreptate, dar încăpățânarea lui nu-l lasă să reacționeze. În cele din urmă șuieră:

– Am spus că nu. Mă voi ocupa eu de el.

Tac. Mai bine tac, decât să spun ceea ce cred despre asta. Nu știu cum se va ocupa când muncește cât muncește, dar cum nu am chef să abandonez subiectul așa cum și-ar dori el, insist:

– Eric, nu-ți dai seama de multe lucruri. Ieri când am ajuns acasă...

– Ce s-a mai întâmplat acum?

Ca de obicei, eu aduc veștile proaste. El, care nu e niciodată acasă, nu vede felul în care Flyn se poartă cu toți.

– Ieri, după-amiază, spun, când am ajuns acasă, Flyn se certa cu Norbert și nu mi-a plăcut deloc tonul lui.

– E un copil, Jud..., nu lua lucrurile în tragic.

Răspunsul lui mă surprinde.

– Bineînțeles că e un copil! Dar poate că tu și cu mine nu am știut să-i oferim o educație adecvată, ce zici de asta?

Scanned with CamScanner

Răspunsul meu îl face să ofteze și, după o tăcere plină de tensiune, întreabă:

– Păi, și dacă a vorbit atât de urât cu Norbert, de ce nu mi-ai spus când am venit?

Îl privesc. Îmi cântăresc răspunsul și zic cu sinceritate:

– Pentru că îmi doream o noapte liniștită.

Știu că răspunsul meu îl pune pe gânduri și, după ce oftează din nou, iubitul meu încuviințează.

– Ce părere ai dacă vorbim cu el în seara asta, când mă întorc?

– Te întorci devreme?

Eric zâmbește. Îmi pune mâna pe genunchi și spune:

– Îți promit.

Să știu că va ajunge devreme acasă mă face să zâmbesc.

– Perfect.

Un timp rămânem tăcuți amândoi, apoi eu spun:

– Nu ai avea chef ca într-o zi să facem o nebunie ca pe vremuri și, de exemplu, să luăm avionul și să plecăm la Veneția, la Berlin, în Polonia, la Dublin, sau oriunde altundeva, doar tu și cu mine?

Eric zâmbește, apoi văd cum dă din cap și răspunde:

– Nu am chef de nebunii. Am multă treabă.

Răspunsul nu e cel pe care-l așteptam, așa că rămânem din nou tăcuți.

Ceva se întâmplă între noi de apar tăcerile astea. Dar, dorindu-mi să se încheie cât mai repede, întreb:

– Nu te-a mirat ceea ce ne-a spus dirigintele lui Flyn?

Eric nici nu clipește. Mă privește... Apoi se uită la drum..., se uită din nou la mine și, în cele din urmă, spune:

– Nu. De ce?

Acum cea care se miră și-l privește sunt eu.

– Pentru că dirigintele lui Flyn..., răspund, tu și cu mine..., de aia.

Eric zâmbește. Doamne, cât îmi place să-l văd zâmbind.

– Micuțo, îmi imaginez că va fi la fel de discret ca și noi.

Apoi îmi face cu ochiul și adaugă:

– Toți cei care am mers la Sensations ne-am întâlnit la un moment dat cu cineva de acolo și, cum ți-am spus, discreția e importantă. Suntem adulți.

Încuviințez. Adevărul e că are dreptate. De ce să mă îngrijorez?

Când ajungem la Müller și urcăm în lift, vreau să-l sărut pe bărbatul pe care-l iubesc, dar el deja se uită încruntat în niște hârtii. Când ascensorul se oprește la etajul meu, mă uit la el și sper că va vrea să mă sărute, dar el doar mă privește, îmi face cu ochiul și spune:

– Să ai o zi minunată, iubito!

Zâmbesc, cobor și ușile liftului se închid. Nici sărut, nici îmbrățișare, nimic!

Dar ce se întâmplă cu noi?

În timp ce mă îndrept spre birou, sunt conștientă că îmi lipsește Eric, cel preocupat numai de mine. Îmi lipsesc sărutările lui și cheful lui permanent de a-mi fi mereu alături. Știu că mă iubește, nu mă pot îndoi de asta, dar cred că pasiunea pe care o simte pentru mine s-a mai estompat. De ce?

De ce eu îmi doresc momentele noastre stupide, iar el pare că poate trăi fără ele?

Când ajung în birou, Mika îmi dă niște dosare peste care să mă uit. Observ că e copleșită, dar nu am chef să întreb de ce, iau documentele și intru în biroul meu cu chef de muncă.

Sunt ocupată cu ele când îmi sună telefonul.

– Bună, bubuuuu!

Vocea surorii mele e ca o adiere proaspătă. Zâmbesc și o salut:

– Bună, nebuno!

Câteva minute vorbim despre lucruri fără importanță, până când îmi spune:

– Iubițelul meu mi-a cumpărat *o chestie* și nu știu cum funcționează și, cum știu că tu ai una, m-am gândit că...

– Ce ți-a cumpărat? întreb surprinsă.

– *O chestie* sau *un ceva*, sau cum se numește asta.

Scanned with CamScanner

Mă apucă râsul. Mă prăpădesc de râs când îmi dau seama despre ce vorbește, și spun:

– Un iPad, Raquel, un iPad.

Sora mea oftează, zâmbește și murmură:

– Of, Bubu..., știi că nu m-am priceput niciodată la asta.

Fără să mă opresc din râs, îi explic cum funcționează lucrușile. Adevărul este că, în timp ce fac asta, mi-o imaginez pe sora mea cu *chestia* în fața ei și, când în cele din urmă reușește să-și blocheze iPadul, iar eu mai am puțin și mă arunc pe fereastra de la Müller, mă întreabă brusc:

– Ce e cu tine?

– Nimic.

– Bubu..., sunt sora ta mai mare. Te cunosc, vocea ta e stinsă. Haide, toarnă. Ce e cu tine?

Zâmbesc. Fără îndoială, dacă ar fi fost vrăjitoare, sora mea nu ar fi avut pereche.

– Dacă trecem peste faptul că mă scoți din pepeni cu afurisita de *chestie*, răspund, ceea ce mi se întâmplă este că uneori aș vrea ca lucrurile să fie diferite.

– Spune-mi, despre ce e vorba. Ce lucruri?

Oftez. În ce m-am băgat? Dar cobor vocea și șoptesc:

– E vorba despre Eric. Brusc se poartă ca și cum n-ar mai avea nevoie de mine și-mi lipsește acel Eric pe care l-am cunoscut acum niște ani, care era în stare să facă nebunii din dragoste. Despre asta e vorba.

Sora mea râde. Asta mă face să oftez și atunci o aud zicând:

– Să vedem, iubire, aici am eu răspunsul, dat fiind faptul că am fost căsătorită cu doi bărbați. Și chiar dacă nu sunt expertă, nebunia cu „te vreau doar pe tine" de la începutul unei relații începe să dispară din al patrulea an, sau așa se spune.

– Fie, șoptesc și mă gândesc că sunt cu Eric de mai mult de patru ani.

– Uite ce e, bubu, chiar zilele trecute am citit într-o revistă că declinul pasiunii începe, în funcție de pereche, din al patrulea sau al

cincilea an de relație. După această revistă, nebunia primei perioade se transformă odată cu trecerea timpului într-o puternică tandrețe sau complicitate.

– Nu mai spune!

– Nu fi obraznică, nerușinato! mă ceartă sora mea.

Asta mă face să izbucnesc în râs și atunci ea continuă:

– Statistica a fost demonstrată cu nefericitul de Jesús. După patru ani a început declinul nostru ca pereche și, după opt ani, efectiv nu ne mai suportam, mai ales că eu deja dărâmam jumătate din Madrid cu coarnele pe care le aveam.

– Raquel..., am murmurat fără să mă pot abține să nu zâmbesc.

– Vai, prostuțo, nu te agita, am trecut deja peste asta. Dar din greșeli se învață și, acum, cu iubițelul meu, încerc să fac lucrurile diferit și încerc ca momentele pe care le petrecem împreună să fie cât se poate de bune.

Gândul la cumnatul meu, Juan Alberto, mă face să zâmbesc. Fără îndoială, cel care acum este distracția teribilă a surorii mele e mult mai îndrăgostit decât a fost vreodată fostul meu cumnat, Jesús.

– Calmează-te, răspund. Cred că Juan Alberto te va face fericită tot restul vieții tale.

– Și Eric pe tine. Tu nu vezi cum te protejează?

Când aud asta, izbucnesc în râs. E limpede că simt cum mă protejează, dar am nevoie de mai mult, și răspund:

– Da..., da, știu că ai dreptate. Știu că mă iubește, nu mă îndoiesc de asta, dar sunt și conștientă că firma îl solicită foarte mult și asta pentru că nu deleagă nimănui din responsabilități. Dacă ar mai da și altora din munca lui...

– Draga mea..., păi atunci nu e vorba că nu vrea să fie cu tine. Pur și simplu, are prea mult de muncă.

– Și de ce nu mai dă și altora, ca pe vremuri?

– Asta nu știu, bubu..., poate ar trebui să-l întrebi pe el.

Sora mea are dreptate, dar să vorbesc cu Eric despre munca lui e mereu complicat. De când au apărut copiii, parcă muncește și mai

Scanned with CamScanner

mult la firmă, de două ori mai mult, fără să-și dea seama că pierde momente importante cu ei și cu mine.

– Și încă ceva, mă scoate sora mea din gândurile mele. Știu că poate n-o să ți se pară în regulă ceea ce spun pentru că știi că sunt puțin cam învechită când vine vorba de unele lucruri, dar jocurile astea sexuale ale voastre nu crezi că fac rău relației?

– Haide, nu spune tâmpenii, răspund supărată. Astea nu au nimic de-a face.

– Bine..., bine..., dar încearcă să-ți dai seama dacă îi place să fie mai mult cu tine sau mai mult cu altele în momentele astea. Pentru că, dacă îi place să stea mai mult cu altele, poate ar fi cazul, surioară, să-i dai un șut în fund și...

– Raquel! mormăi.

– Gata..., gata..., tac.

La naiba cu sora mea. Nu face decât să înrăutățească situația!

– Bun..., care era motivul pentru care m-ai sunat? întreb.

– E vorba de tata. E foarte supărat cu povestea asta cu festivalul. Până la urmă veniți sau nu?

Nu am mai vorbit cu Eric despre asta, avem deja destule discuții din cauza lui Flyn, dar cum nu am chef să-l supăr pe tata, zic:

– Da. Venim.

Numai ce spun asta și închid ochii. La naiba..., la naiba..., de ce mint, când Eric nu vrea să vină?

– Vai, bubuuuu, ce bine! Atunci îți duc costumul la curățat, bine?

Când mă gândesc la costumul meu flamenco, încuviințez și spun zâmbind:

– De acord, Raquel. Du-l.

– Evident, cât despre Pachuca...

– Ah, nu..., nu vreau să știu nimic despre asta, i-o retez. Dacă tata are să ne povestească ceva legat de ea, o să ne spună. Refuz să mă amestec. Așa că nu vreau să aud nicio vorbă despre ei, ai înțeles?

O aud pe sora mea oftând și, în cele din urmă, spune:

– Fie.

Vai..., vai..., acest „fie" atât de concis mă deranjează și pic ca fiera în plasa ei și întreb:

– „Fie"? De ce spui „fie" în felul ăsta?

– Știi ceva, drăguță..., acum eu sunt cea care nu are nimic de povestit. Te las, că s-a oprit mașina de spălat și trebuie să întind rufele înainte să-i iau pe Juanito și pe Lucía de la școală. Pa, Judith. Te iubesc.

Și fără să mai adauge ceva, nerușinata mea de soră îmi închide telefonul. Știu cu cine seamănă nepoata mea Luz.

Decid să mă apuc de muncă fără să mă mai gândesc la altceva. E cel mai bine așa. Asta mă va face să uit de problemele familiale și sentimentale.

Când vine ora de plecare, trec prin cafenea ca să iau o coca-cola și acolo dau peste Eric, care stă la bar cu secretara lui și cu niște bărbați. El nu mă vede, iar eu îl studiez pe furiș de la distanță.

Doamne, ce soț am!

Ca de obicei, arată impresionant în costumul gri și cu cămașa albă , dar, după felul în care dă din mâini, pare deranjat de ceva și, deși pare greu de crezut, aerul lui supărat mă încântă. Ce ar fi Eric Zimmerman fără expresia asta sumbră și supărată?

Of, îmi place la nebunie..., îmi place la nebunie... Nu mă pot abține.

Dar, după discuția cu sora mea, mă uit cu atenție la secretară. Gerta poartă un costum albastru, cât se poate de simplu, dar e tânără și corpul ei fără fir de grăsime mă face să oftez. De ce nu am eu corpul ăsta?

Fără să-mi iau ochii de la ea, studiez cum se uită la Eric. Fără îndoială, îl privește într-un fel admirativ care nu-mi place. Sunt femeie și, ca atare, știu despre ce vorbesc, dar, în cele din urmă, nu spun nimic, îmi iau coca-cola și plec. E cel mai bine așa. Eric e la muncă, iar eu trebuie să încetez să mă gândesc la tâmpenii.

Seara, când ajung acasă, Flyn se întoarce de la școală și mă privește. Știe că trebuie să-i spun ceva legat de faptul că ieri a țipat

Scanned with CamScanner

la Norbert. Sunt convinsă că se așteaptă la atacul meu, dar cum nu am chef să vorbesc cu el până când nu vine Eric, doar îi zâmbesc și-i fac cu ochiul. Asta îl derutează, i-o citesc pe chip. Plecă direct în camera lui.

35

La sediul serviciilor sociale, Björn completează diferite hârtii, în timp ce, lângă el, Mel îi trece cu tandrețe mâna pe spate și șoptește:

– Stai liniștit, iubitule. Faci ceea ce e corect.

Björn încuviințează. Știe ce face, dar o privește pe Mel și spune:

– Dacă afurisitul ăsta face pipi în mașină pentru că l-am lăsat singur, îți jur că...

– Nu, iubitule, Leya e foarte cuminte. Nu te gândi la asta.

Inspectorul care preluase cazul, după ce Björn îi dă hârtiile semnate ca să le transmită femeii de la serviciile sociale, îi privește și spune:

– Puștiul va fi aici în cinci minute. O patrulă vă poate însoți la casa băiatului pentru a lua lucrurile de care are nevoie. Casa este de închiriat și proprietarul și-a cerut cheile, care-i vor fi date în două zile. Tot ce rămâne acolo va ajunge la gunoi, să-i spuneți asta băiatului.

– De acord, răspunde Mel.

Când vede că apare Peter, zâmbește și, fără să știe de ce, se îndreaptă spre el.

Inspectorul și Björn privesc îmbrățișarea celor doi și polițistul zice:

– Dacă puștiul ăsta vă fură sau vă creează fie și cea mai mică problemă, nu ezitați să mă contactați. Nu ar fi nici primul, nici ultimul care face probleme când ajunge la noua lui casă.

Björn încuviințează și, conștient că acel puști este de acum responsabilitatea lui, spune:

– Sper că nu voi avea motive să vă sun.

Björn îi privește în timp ce se apropie. Era o persoană afectuoasă cu ceilalți și, în cele din urmă, îi întinde mâna, iar puștiul i-o strânge. După ce dă mâna și cu inspectorul, acesta din urmă spune:

– Peter, să fii cuminte și să nu intri în belele, ne-am înțeles?

Scanned with CamScanner

Puștiul încuviințează cu ochii în pământ. Privirea lui Björn îl sperie. După ce inspectorul pleacă, avocatul o privește paralizat pe Mel, care se uita la el. În cele din urmă, ea este cea care spune:

– Haide. Să plecăm de aici.

Câteva minute mai târziu, când ies din comisariat și Mel îi explică puștiului că trebuiau să meargă la locuința lui ca să-și ia lucrurile pe care le voia, acesta zice:

– Dar eu am o casă, nu trebuie să merg la voi.

Björn vrea să răspundă, dar Mel i-o ia înainte:

– Ascultă, Peter, ești minor și minorii nu pot sta singuri.

– Dar eu știu să am grijă de mine. M-a învățat bunicul meu. Nu am nevoie de nimeni.

Emoționată, Mel îl privește pe Björn, așteptând să spună ceva, iar când vede că nu o face, adaugă:

– Sunt convinsă că bunicul tău te-a învățat ce trebuie, Peter, dar ai doar două opțiuni: fie să mergi la un orfelinat, fie să vii cu noi, și te asigur, zice în timp ce-i face cu ochiul, că îți va fi foarte bine dacă vii cu noi. Avem o cameră minunată pentru tine și pentru Leya, și vei putea să o aranjezi așa cum îți place.

Puștiul îl privește pe Björn în căutarea unui semn cum că el este de acord. Acesta, ca să-i dea o mână de ajutor lui Mel, spune:

– Peter, proprietarul casei în care locuiai cu bunicul tău o vrea înapoi și trebuie să o eliberezi. Dacă, odată ajuns la noi, ceva nu te va face să te simți bine, poți merge să vorbești cu serviciile sociale și să pleci. Îți garantez asta.

– Promiți?

– Promit, îl asigură el.

Când ajunge în fața mașinii, Björn apasă pe telecomandă, iar Mel deschide portiera și exclamă:

– Surpriză!

Leya iese înnebunită din mașină și sare pe puști. Când Peter o vede, o îmbrățișează, în timp ce Mel și Björn nu pot decât să fie martori la iubirea dintre cei doi.

Cinci minute mai târziu, când câinele se liniștește, urcă toți în mașină. Björn privește spre scaunul din spate, unde stătuse câinele, și, după ce constată că totul era în ordine, spune:

– Foarte bine, Leya. Ai fost foarte cuminte.

Când aude asta, băiatul spune:

– Eu am educat-o pe Leya și știe să se poarte.

Avocatul încuviințează și, uitându-se spre câinele cu părul decolorat și talie medie, întreabă:

– Ce rasă e?

– Nu știu. Bunicul a găsit-o într-o noapte, pe când era doar un pui, și a adus-o acasă.

– Și câți ani are Leya? întreabă Mel curioasă.

– Trei.

La scurt timp, în călătoria lor prin München, Mel spune ca să rupă tăcerea:

– Știi, Peter, Sami avea un animal de companie. Era un hamster pe care-l chema Peggy Sue, dar a murit acum câteva luni și nici nu-ți imaginezi cât de mult se iubesc ea și Leya.

Peter dă din cap, în timp ce privește pe fereastră. Nu se îndoia de asta.

Când ajung în cartierul în care locuia puștiul, Björn privește în jur, își înalță capul și studiază fereastra de la etajul doi, din dreapta sa. Acolo își trăise copilăria și adolescența. Nu se mai întorsese în zonă după ce plecase cu tatăl și cu fratele său. Conștientă de ceea ce îi trecea prin minte, Mel întreabă:

– Ești bine, dragule?

Avocatul încuviințează și îi urmează pe polițiștii care-l așteptau pe puști. Se îndreaptă spre intrare. Când puștiul scoate din buzunar niște chei, descuie ușa, îl privește și spune:

– Intrați.

Intră întâi agenții și apoi Mel și Björn. Apartamentul era mic, nu avea mai mult de patruzeci de metri pătrați, dar părea curat. Câinele fugi să bea apă dintr-un vas care se afla în bucătărie, iar Mel se uită spre băiat și îi zice:

Scanned with CamScanner

– Pune într-un rucsac sau într-o valiză toate lucrurile de care ai nevoie.

Puștiul nu se mișcă.

– Ce se va întâmpla cu lucrurile care rămân aici? întreabă.

Când îl aude, Björn răspunde:

– Așa cum ți-am spus, proprietarul casei o vrea eliberată și tot ceea ce rămâne aici va fi al lui după ce-i dăm cheile.

Copilul dă din cap, privește în jurul lui și spune:

– Bunicul și cu mine nu aveam multe lucruri, dar există câteva pe care mi-ar plăcea să le păstrez.

Mel se emoționează de cele auzite. Puștiul acela avea nevoie de amintirile lui, așa că Björn spune:

– Ia acum, într-un rucsac, tot ceea ce îți trebuie. Mâine vom găsi pe cineva care să ia tot ce vrei și vom vedea unde le vom pune, bine?

Puștiul se mișcă rapid, îi întinde mâna, așa cum făcuse și la comisariat, și bâiguie:

– Mulțumesc, domnule..., mulțumesc.

Mel îl privește pe Björn emoționată, iar acesta, după ce oftează, ia mâna puștiului și, în timp ce cu cealaltă îl mângâie pe cap, zice încet:

– Pentru puțin, Peter.

Puștiul își revine, se desprinde de el și intră în camera din dreapta, în timp ce Mel se uită în jur. Björn îl urmează pe puști, se sprijină de tocul ușii și privește cu tristețe camera sărăcăcioasă și fereastra minusculă.

Spațiul era mic și, pe o masă veche, care ocupa mai mult de jumătate din cameră, se aflau un monitor și o grămadă de computere. Din ușă, în timp ce Peter își pune câteva haine într-un rucsac, întreabă:

– De aici îmi piratai pagina web?

Puștiul se oprește din ce făcea, se uită la el și zice:

– Da.

Björn dă din cap. Brusc, vede pe masă o fotografie. În ea o recunoaște pe Katharina, care zâmbea lângă un Peter mai mic și, fără să-și ia ochii de la ea, întreabă:

– Și de ce făceai asta?

Băiatul ridică din umeri și răspunde:

– Pentru că eram supărat pe dumneavoastră. Știu că mama nu v-a vorbit niciodată de mine și că nu știați de existența mea, dar eram supărat.

– Și acum nu mai ești?

– Nu, acum nu.

– De ce acum nu?

Puștiul îl privește din nou pe Björn câteva secunde, apoi răspunde:

– Pentru că, în ciuda faptului că nu vă plac și că nu vă place nici câinele meu, mă ajutați și nu mă lăsați în stradă, așa cum credeam că veți face când veți auzi de mine.

Răspunsul băiatului merge direct la sufletul avocatului și îl face să se simtă atât de prost, încât nu știe ce să spună. Dacă era cineva care se luptase să nu se întâmple așa ceva, aceea era Mel. Dacă ea nu s-ar fi încăpățânat să ia câinele acasă și să-l oblige să-și facă testul de paternitate, Björn nu știe ce s-ar fi putut întâmpla.

Era cufundat în gânduri, când puștiul întreabă:

– Domnule, mi-ar plăcea să-mi iau calculatoarele.

Avocatul privește ce-i arăta puștiul și, încă blocat, încuviințează.

– Te rog, Peter, spune-mi Björn, zice și, într-o încercare de a fi amabil, adaugă: Dacă nu o vei face, mă voi simți obligat să-ți spun și eu „domnule" și va fi foarte dificil, nu crezi?

Puștiul zâmbește. Lui Björn îi plac gropițele pe care le face în obraji când zâmbește, atât de asemănătoare cu ale lui și ale fraților lui.

– Ne întoarcem mâine să le luăm, bine?

Douăzeci de minute mai târziu, ies din casă, își iau la revedere de la polițiștii care-i însoțiseră și se îndreaptă spre casa lor. După ce parchează mașina în garaj, când coboară, Peter îi pune zgarda câinelui și-i cere:

– Leya, șezi!

Câinele ascultă, iar Mel apucă rucsacul băiatului și spune:

– Haide, Peter, să urcăm.

Scanned with CamScanner

Când intră în casa spațioasă, băiatul, care nu dădea drumul rățelului, se simte intimidat.

Totul era nou și modern, nu semăna deloc cu casa lui, unde totul era vechi, din alte vremuri. Ca să-l familiarizeze cu casa, Mel îi face un tur, în timp ce Björn se îndreaptă spre bucătărie. Îi era sete.

Când Mel se întoarce cu Peter și cu Leya în camera de oaspeți, îi spune, în timp ce intra:

– Și asta va fi camera ta. Cum ți se pare?

Peter o privește surprins. Era enormă. Avea o fereastră prin care intra soarele, un pat mare și un dulap imens. Când observă că băiatul nu se mișcă și nu spune nimic, Mel îl lămurește:

– Evident, o vei putea decora cum îți place. Vom cumpăra un birou pentru computere și vom schimba perdelele și...

– De ce ești atât de bună cu mine și cu Leya?

Întrebarea o ia prin surprindere, dar Mel răspunde:

– Pentru că îmi placi și îmi place și Leya.

– Björn nu e fericit. Nu-i așa?

Îl privește pe puști. Comentariul o întristează, dar sigură că procedează corect, spune:

– Peter, te înșeli. Björn e foarte fericit, dar nu știe cum să o arate. Îl cunosc foarte bine și te asigur că e nerăbdător să te cunoască. Are doar nevoie de timp. Dă-i-l și vei vedea că totul va fi bine.

- Mulțumesc, spune el și o privește.

Mel zâmbește.

– Nu e nevoie să-mi mulțumești, ar fi drăguț doar să faci astfel încât totul să merite efortul. Nu te cunosc, dar ceva din privirea ta îmi spune că ești un puști de treabă, în ciuda părului de pe față, a hainelor cu trei numere mai mari și, bineînțeles, în ciuda bătăilor de cap pe care i le-ai dat lui Björn cu pagina de web.

Peter zâmbește și Mel adaugă:

– Pune-ți hainele în dulap. Când termini, voi fi în bucătărie cu Björn.

După ce ea pleacă, Peter se așază pe pat. Locul acela era paradisul. Căminul la care visase mereu și care nu avea nimic de-a face cu ce trăise până atunci. Bunicul lui, dincolo de faptul că-i asigurase un acoperiș, nu putuse să-i ofere niciodată acest confort.

Atinge cu grijă cuvertura. Era fină, foarte fină. Își îndreaptă privirea spre Leya și întreabă:

– Cum ți se pare?

Câinele se trântește pe podeaua de lemn închisă la culoare și Peter zâmbește.

– Și mie mi se pare un loc incredibil, zice.

Când Mel intră în bucătărie, Björn, care stătea sprijinit de blat, o privește și întreabă:

– Ce facem cu el?

Ea se apropie, îi ia berea din mână și bea o înghițitură.

– Deocamdată, îi dăm să mănânce, răspunde. Sunt convinsă că puștiului îi e foame.

– Mel..., protestează Björn, coborând vocea. Nu-mi arde de glume. Vorbesc serios. Băiatul ăsta e fiul meu și nu știu ce să fac cu el.

Mel îi înapoiază berea, îl sărută pe buze și adaugă:

– Și eu vorbesc foarte serios și cred că primul lucru pe care trebuie să-l facem este să-l convingem să aibă încredere în noi...

– Mel, vrei să te aduni și să privești realitatea în față?! La naiba..., nu știm cine e puștiul ăsta, nici ce-i place sau dacă nu e dependent de ceva...

– Liniștește-te..., și ascultă-mă.

– La naiba, de parcă nu era de ajuns că nu suntem căsătoriți, a mai venit și asta.

Când aude asta, Mel îl privește încruntată și îl întreabă:

– Vorbești de afurisitul de cabinet de avocatură?

Björn nu răspunde, dar ea, conștientă de cum stau lucrurile, adaugă:

– Să vedem, de când îți conduc alții viața?

Björn înțelege ce voia ea să spună și răspunde:

– Detest că-i spui „afurisitul de cabinet", și eu sunt singurul care hotărăsc ce să fac, dar mă deranjează că apar probleme.

Scanned with CamScanner

– Peter, Sami și cu mine suntem o problemă?

Când aude asta, avocatul o privește. Expresia i se îmblânzește și recunoaște:

– Dumnezeule, nu! Dar înțelege că...

– Înțeleg mai mult decât vrei să-mi spui tu sau decât îmi dai voie să-ți spun eu. Dar știi ce cred despre acest cabinet și de pretențiile absurde pe care le au ca să faci parte din el și, dacă faptul că Peter este parte din viața noastră îi deranjează, să se ducă naibii!

– Parker... Ai putea să fii mai amabilă.

Fostul locotenent își dă ochii peste cap. Uneori uita că logodnicul ei era un rafinat și faimos avocat din München.

– Fie, 007, comentariul meu e deplasat pentru urechile tale delicate, răspunde, dar ia în calcul că pot spune lucruri și mai urâte.

– Mel!

Ea zâmbește, când îi vede expresia. În cele din urmă, Björn se simte obligat să zâmbească și el și întreabă:

– Nu crezi că sosirea puștiului poate fi o influență proastă pentru Sami?

Mel suspină. Știa că, parțial, are dreptate, dar își amintește felul în care Peter a tratat-o mereu pe Sami și răspunde:

– De ce ești atât de negativist și nu încerci să vezi partea bună? De ce nu te relaxezi și nu încerci să afli la ce școală merge, cine sunt prietenii lui, ce lucruri îi plac și...?

– Pentru că meseria mea mă face să fiu precaut cu astfel de lucruri.

Fostul locotenent zâmbește din nou.

– Uite ce e, Björn, spune, având în vedere profesia mea, când mergeam în Afganistan, trebuia să fiu mereu în alertă ca să observ cine s-ar fi putut apropia de mine cu o grenadă în mână, dar nu mi-am pierdut niciodată empatia. Ăsta e singurul lucru de care ai acum nevoie cu Peter, empatia, pentru ca el să înțeleagă că îi oferi o șansă. Cel mai mare, adultul, ești tu și asta... nu trebuie să o uiți niciodată.

Surprins de atitudinea ei pozitivă, avocatul încuviințează.

– Mă uimești și mă sperii deopotrivă.

– De ce?

O ia de talie, o trage spre el și șoptește:

– Pentru că văd o față a ta pe care n-o cunoșteam. Și asta prin prisma adolescentului cu plete și cu aer de raper din Bronx. Fie, e evident că puștiul ăsta e fiul meu, dar nu poți nega că nu-l cunoaștem și că ne poate fura, ne poate ataca în timpul nopții și că poate chiar să...

– Ce spui acolo? întreabă Mel râzând.

– Nu-mi vine să râd, iubito. Vorbesc foarte serios. Are aceeași vârstă cu Flyn și ai văzut ce bătăi de cap au Eric și Jud cu el.

Mel dă din cap. Știa că, în fond, Björn avea dreptate, dar refuza să creadă așa ceva.

Brusc, aud un zgomot, privesc amândoi spre dreapta și îl văd pe Peter cum merge pe hol cu câinele. Björn se grăbește să-i dea drumul lui Mel, o privește și murmură:

– Cum îi trece prin minte să fure ceva, pleacă imediat, chiar dacă e fiul meu.

– Björn! protestează ea.

– Dar unde se duce? zice el.

– Nu știu, dar încetează să mai fii negativist, răspunde Mel.

În tăcere, îl urmăresc și, când ajung în salon, văd că Peter se oprise să se uite la niște benzi desenate din bibliotecă. Când își dă seama de prezența lor, puștiul se întoarce și zice:

– Björn, îmi place colecția ta cu Spidermen, e grozavă! Mama îmi spunea mereu că îți plac benzile astea desenate. Și eu am mai multe acasă. O să ți le arăt.

Avocatul se apropie de băiat și, fără să știe de ce, scoate un exemplar și-i explică cu mândrie:

– Am început să le colecționez în anii '80. Mi le cumpăra tatăl meu, iar acesta este chiar primul număr din *Uimitoarele aventuri ale Omului-Păianjen*.

– Mamă, ce tare! exclamă băiatul.

Mel și Björn se privesc, apoi el spune punându-i revista în brațe băiatului:

Scanned with CamScanner

– O poți citi dacă vrei.

Peter își trage repede mâinile, iar Björn insistă:

– Ia-o.

– Nu.

Tonul ferm al băiatului îl face pe Björn să-l privească atent și să-l întrebe:

– De ce nu vrei să o iei?

Puștiul se gândește.

– Pentru că nu aș vrea să se rupă și apoi să fie vina mea. Dacă s-ar întâmpla așa ceva, nu aș avea bani să ți-o plătesc.

Când aude asta, Björn se calmează puțin.

– Ascultă, Peter, spune, ia ce reviste vrei. Singura condiție e să ai grijă de ele și după aia să le pui la loc cum au fost.

Băiatul îl privește uimit, ca și cum ar fi fost vorba despre o comoară și, luând revista pe care avocatul i-o întindea, zice:

– Mulțumesc.

Când îi vede expresia satisfăcută, Björn zâmbește, iar Mel se gândește la prietenul ei, Robert. Cu siguranță o privește din Ceruri și-i spune: „Mel, n-o să-ți pară rău."

36

Plictisită, mă uit la televizor împreună cu Susto și Calamar, când Mel mă sună pentru a-mi spune că Peter este deja acasă și că el și Björn vorbesc despre benzi desenate de câteva ore în camera de zi.

Sunt încântată. Este extraordinar să știu că totul a început cu dreptul. Înainte de a închide, prietena mea îmi cere să-i păstrez secretul și să nu-i spun nimic lui Klaus. Vor să aștepte câteva zile înainte de a-i da vestea. Îi promit și, în cele din urmă, Mel îmi cere să-i însoțesc când vor face asta. Accept bucuroasă.

Nu aș pierde această ocazie pentru nimic în lume.

După ce închid, mă hotărăsc să-l sun pe tata. Am chef să vorbesc cu el și nu mă surprinde când aud vocea nepoțelei mele, Luz, care mă salută:

– Bună, mătușiiiiiiicăăăăă!

Zâmbesc. Ea mă face să zâmbesc.

– Bună, puiule. Ce mai faci?

– Ce să fac..., tristă, dar mulțumită. M-am despărțit de prietenul meu idiot!

Nu așteptam acest răspuns și, fără să știu cu adevărat ce să spun, răspund:

– Of, îmi pare rău, Luz...

– Să nu-ți pară rău, mătușică. Și-am încălecat pe-o șa și m-am îndrăgostit, din nou, lulea.

O bună bucată de vreme, nepoțica mea îmi povestește de-ale ei foarte liniștită, în timp ce eu, cu ochii cât cepele, încuviințez, încuviințez și iar încuviințez. Este clar că, dacă-i spun ceva ce nu vrea să audă, nu-mi va mai povesti toate aceste lucruri, prin urmare, mă limitez la a asculta și a încuviința.

– Și știi?

Scanned with CamScanner

– Ce?

– Săptămâna viitoare, Juan Alberto ne va duce la Madrid pe mine și pe prietenele mele Chari și Torrija, să-i vedem pe cei din trupa One Direction! Ce părere ai?

Știu cât îi place nepoțelei mele acea formație care face furori printre toate adolescentele și nu numai și, zâmbind, afirm:

– Perfect! Mi se pare minunat.

– Auzi, mătușică. Te pot întreba ceva?

– Normal, puiule, spune.

– Este adevărat că Björn și Mel au adus în casă un băiat nevoiaș?

– Poftim?! întreb, surprinsă.

Stați să ne înțelegem. Nepoata mea este în Spania și noi suntem în München. Cum a putut zbura atât de repede vestea până acolo? Și, mai ales, cum a putut ajunge asemenea minciună? Dar, încercând să fiu cât mai discretă posibil, întreb:

– Cine ți-a spus asta?

– Jackie Chan Zimmerman.

– Flyn?!

– Da, mătușică. Mi-a spus-o mai devreme într-un mesaj privat pe Facebook.

Fără să respir, ascult ce-mi povestește nepoțica mea. Nu am spus niciodată nimic despre profilul acela de Facebook pe care și l-a făcut Flyn. Am păstrat secretul pentru a nu dezvălui faptul că Luz, într-o anumită măsură, mă informează de multe lucruri.

– Ți-a spus el asta? întreb.

– Da. Și, ia spune-mi, cum este băiatul ăla sărac?

Iritată și supărată pentru că netotul meu fiu a putut spune așa ceva, răspund:

– Înainte de toate, Luz, Peter nu este un nevoiaș. Este un copil de aproximativ cincisprezece ani, care locuia cu bunicul său și care, când acesta a murit, a rămas singur. Prin urmare, faza cu...

– Da, mi-am dat seama că Flyn a exagerat, o aud oftând. De când și-a făcut iubită și prietenii aceia, s-a schimbat mult.

Când aud ce-mi spune nepoțica mea, intru în alertă și, uitând de Peter, întreb:

– Ce știi despre iubita și prietenii ăia ai lui?

– Adevărul este că nu prea știu mare lucru, mătușică, în primul rând, pentru că eu nu înțeleg bine germana, limba în care scriu ei pe Facebook... Dar văzând fotografiile pe care le postează și anumite comentarii pe care le traduc cu Google translate, știu că nu sunt deloc buni.

O vreme, vorbesc cu nepoțica mea, până când tata îi cere telefonul. Ce mai pereche fac ei doi! În cele din urmă, tata câștigă partida și șoptește:

– Vai de mine ce poznașă și nebunatică este fetița asta!

Zâmbesc. Tata și nepoțica mea sunt niște figuri împreună.

– Hai, tată, răspund, că și ție îți place la nebunie că este așa.

El izbucnește în râs.

– Îmi place la nebunie ca toate fetele mele să fie poznașe și nebunatice.

Aerul pozitiv și buna dispoziție pe care tatăl meu le degajă îmi reîncarcă rapid bateriile. Vorbesc cu el despre Flyn și, ca întotdeauna, îmi dă sfaturi bune. Despre Eric și cât de mult ne certăm în ultima vreme nu spun nimic. Știu că se va îngrijora din cauza asta și nu vreau. Prin urmare, îmi vorbește despre Flyn și eu ascult tot ce are să-mi spună.

Când, jumătate de oră mai târziu, închid telefonul, simt o nevoie imperioasă de a vorbi cu Flyn. După ce mă asigur că este în camera lui, urc, bat la ușă, intru și dau de fața lui de distrugător.

– Ce vrei? mă întreabă.

Prost..., prost..., începem foarte prost. Dar, fără să mă las intimidată de apatia lui, mă așez pe pat și spun, privindu-l:

– Cred că trebuie să vorbim, ce părere ai?

Puștiul mă privește, nu știe despre ce vorbesc, iar eu adaug:

– Cum adică Björn a băgat un nevoiaș în casă?

Flyn se încruntă și îngaimă:

Scanned with CamScanner

– Ce mă enervează pârâcioasa asta de nepoțică a ta, „Nepoțica ta"?!

Până acum patru zile, Luz era una dintre cele mai bune prietene ale lui. Fără să-i spun că și eu mă uit, din când în când, pe profilul lui Facebook, mă pregătesc să protestez, când el adaugă:

– Mi se pare foarte urât că această mucoasă a...

– Nu este o mucoasă, este verișoara ta. Cineva la care tu țineai mult.

Puștiul mă privește. La început nu spune nimic, dar apoi continuă:

– Spuneam că mi se pare groaznic să-ți spună ce-i zic eu, în plus...

– Peter nu este un nevoiaș, îl lămuresc eu. Este un copil căruia i-a murit mama, s-a dus să locuiască împreună cu bunicul și, când a murit și acesta, a rămas singur, dar nu este un nevoiaș.

Flyn zâmbește. Expresia feței lui nu-mi place, și el continuă:

– Din câte mi-a spus tata, băiatul locuia într-un cartier rău famat care...

– Nu știu ce ți-a spus tatăl tău, îl întrerup furioasă. Dar băiatul locuia într-un cartier din München, așa cum am locuit și eu într-un cartier din Jerez.

Și, supărată, adaug:

– Nu toți am avut norocul să ne naștem într-o familie cu bani, așa cum este cazul tău.

Neobrăzatul mă privește în continuare, cu o expresie a feței care nu-mi place deloc, și, înainte de a ieși din cameră, îl privesc și adaug:

– Știi? Din câte am înțeles, Peter are lucruri pe care tu nu le ai, deși ai fost crescut în puf și ai studiat la cele mai bune școli. Și aceste lucruri se numesc educație și înțelepciune. Acel băiat, căruia i-a lipsit sigur tot ce tu ai avut din abundență în viață, este...

– Lasă vrăjeala și nu mă mai ameți.

Când aud că spune asta mă revolt și, furioasă, șuier:

– Puțin îmi pasă de ce spune tatăl tău. Am de gând să te duc la psiholog sau unde trebuie pentru ca...

– Nu. Nu merg la psiholog, mă înfruntă.

Îmi mușc limba, mai bine o mușc. Apoi adaug:

– Când va veni tatăl tău, vom vorbi despre asta.

Și apoi, fără a-i mai da ocazia să spună ceva, ies din cameră, în caz contrar, dacă mai stau mult, îi dau plodului ăstuia una după ceafă pe care să o țină minte. Auzi la el!

O oră mai târziu, Eric sună pentru a anunța că întârzie.

Mă înfurie, dar, cum nu am chef să mă cert și cu el, încuviințez, tac și, când termin de luat cina, singură, în sufragerie, pentru că Flyn nu a vrut să mănânce cu mine, urc în camera mea și primesc un mesaj pe WhatsApp de la Luz:

Țin să te anunț că Flyn tocmai m-a blocat pe Facebook. 1-0 pentru el!

Cu gura căscată, citesc mesajul. Sunt pe punctul de a intra în camera lui, dar mă abțin. Dacă o fac, o să iasă cu scandal și nu am chef la ora asta. În cele din urmă, mă întind în pat și adorm înainte ca Eric să sosească. Aproape că este mai bine așa.

A doua zi, când ies de la serviciu, merg acasă la Mel și Björn. Vreau să-l cunosc pe Peter. Când sosesc, mă impresionează, dar și mai mult mă impresionează să văd educația și bunul-simț al băiatului. Mel nu a exagerat. Avea dreptate.

Într-adevăr, are părul prea lung pentru gustul meu, hainele pe care le poartă sunt enorme, dar manierele lui sunt impecabile. Ce mai, îmi demonstrează încă o dată că banii nu fac totul, cu atât mai puțin educație.

După serviciu, vine și Eric și luăm cina toți patru împreună cu băiatul și cu Sami, care ne demonstrează tuturor că ea, fără îndoială, este regina casei, iar că de Peter și Leya este total încântată.

Când Eric și cu mine ne întoarcem acasă în mașină, abordez subiectul Flyn și ce i-a spus nepoțelei mele și el se grăbește să bagatelizeze situația. După părerea lui Eric, sunt chestii de băieți. După părerea mea, este ceva făcut cu rea intenție. Îi spun despre psiholog și, doar când îl menționez, începem să ne certăm. Ca întotdeauna, dacă eu spun alb,

Scanned with CamScanner

el spune negru, și, în cele din urmă, trebuie să mă hotărăsc să tac. Eric refuză la fel de mult ca și Flyn ca acesta să meargă la psiholog.

Ce mă enervează Zimmermanii ăștia!

O săptămână mai târziu, după o dimineață în care abia dacă l-am văzut pe Eric, iar când m-am întâlnit cu el la birou abia dacă m-a privit, îi trimit un mesaj pentru a ști dacă-l aștept pentru a merge la Mel și Björn. În după-amiaza aceea îi vor da vestea lui Klaus. Îmi sună telefonul. Este un mesaj de la el:

Mergi tu. Am treabă. Vin și eu mai târziu.

Muncă..., muncă... și iar muncă!

Neavând chef de polemici, merg acasă la prietenii mei și încerc să-l liniștesc pe Björn. Are emoții din cauza veștii pe care trebuie să i-o dea tatălui său, deși îl văd fericit cu Peter. Fără îndoială, băiatul știe cum să-i intre pe sub piele și invers.

Curioasă, observ cum își vorbesc și repede îmi dau seama de complicitatea creată între ei. Mă așez încântată, când Mel se apropie de mine și șoptesc:

– Din câte văd, se înțeleg excelent, nu-i așa?

Mel îi privește pe cei doi, care vorbesc liniștiți, așezați la masă și răspunde:

– Nici în visurile mele cele mai bune nu mi-am imaginat că Björn și-ar da toată silința, nici că acel băiat ar putea fi atât de înțelept.

Zâmbim amândouă și omit să-i povestesc ceea ce fraierul de fiu al meu gândește despre Peter.

– Ia o coca-cola, spune Mel. Să bem ceva până când vine Eric.

Cu satisfacție, o iau și, în timp ce o beau, mă uit cum comunică Björn și micuțul. Este foarte clar că amândoi fac toate eforturile și acest lucru îmi place la fel de mult cum le place și lor.

În ciuda atitudinii inițiale a lui Björn când a aflat de existența lui, observ admirația pe care o simte pentru băiat. Mi-o spun privirea lui

și modul în care îi vorbește și are grijă de el. Păcat că Björn nu l-a cunoscut pe Peter de mic, dar mă bucură să știu că va fi un tată excelent pentru restul vieții sale.

În timp ce vorbim toți patru în camera de zi, vine Bea, fata care are grijă de Sami, și, după ce ascultă indicațiile pe care i le dă Mel, se duce să o ia de la școală.

Mă uit la ceas. Eric întârzie, dar, dintr-odată, sună mobilul lui Björn și acesta se retrage puțin de lângă noi pentru a răspunde. Când se întoarce, spune:

– Era Eric. I s-a ivit o problemă la birou și spune că va veni direct la restaurantul tatălui meu.

Dau din cap. Nu spun nimic. Eric și problemele lui de la birou. Și, uitând de asta, îl iau pe Peter de braț, așa cum o făceam altădată cu Flyn, și ieșim toți patru din casă. Trebuie să-l vedem pe Klaus.

Când ajungem la restaurant, deși încearcă să ne arate că este liniștit, văd că Björn are, cu adevărat, emoții. De aceea, în timp ce Mel și Peter stau de vorbă lângă mașină, mă apropii și-i spun:

– Ce zici dacă intri doar tu și vorbești cu tatăl tău?

Prietenul meu se gândește și eu insist:

– Björn, vestea îl poate afecta. Cred că ar trebui să vorbești întâi tu cu el pentru a-i da timp să reacționeze în maniera lui și, după ce va afla de existența lui Peter, dacă vezi că primește vestea bucuros, îi spui băiatului să intre.

Björn își duce mâinile la cap, se gândește la ceea ce am spus și încuviințează:

– Ai dreptate. Este mai bine așa.

Mel și Peter se apropie de noi și, văzând că Björn este oarecum blocat, explic:

– Björn va intra primul pentru a vorbi cu tatăl lui și ne va trimite apoi un mesaj pentru a intra și noi, ce părere aveți?

Mel ne privește. Acest lucru presupune un schimb de planuri, atunci băiatul spune, demonstrându-ne, încă o dată, că gândește matur:

Scanned with CamScanner

– Este o idee bună. Cred că este mai bine să-i spună când sunt ei singuri și, dacă vrea să mă cunoască, eu voi intra încântat.

Björn pune atunci mâna pe umărul micuțului și spune:

– Nu stau mult. Îți promit.

Peter este de acord și Mel, luându-l pe Björn de mână, șoptește:

– Te însoțesc.

Eu încuviințez, îl iau pe Peter și, privind spre un bar din fața noastră, spun:

– Hai! Te invit la o coca-cola.

Când Björn și Mel pleacă, băiatul îi privește și, fără a spune nimic, ne îndreptăm spre barul respectiv. Aici, în liniște, vorbim despre muzică și, surprinsă, descopăr că gusturile lui muzicale sunt aceleași cu ale lui Flyn. Suntem adânciți în conversație când, câteva minute mai târziu, îmi sună mobilul și, privindu-l, spun:

– Foarte bine, tinere, trebuie să intrăm!

Peter se ridică și, fără ezitare, mă ia de mână. Asta îmi place. Simt că sunt importantă pentru el și, după ce-i fac cu ochiul, ieșim din local și intrăm în cel al tatălui lui Björn. Mel ne așteaptă la ușă și, zâmbind, spune:

– Sunt în birou.

Gestul lui Mel îmi spune că totul a ieșit după cum se așteptau. Klaus este un bărbat care ia, întotdeauna, lucrurile așa cum sunt și, deschizând ușa biroului, simt cum își ațintește ochii asupra lui Peter și, deschizând brațele, spune:

– Vino la bunicul, băiete.

Mă emoționez. Sunt atât de moale și toantă și, printre râsete și plânsete, Mel și cu mine ne ștergem lacrimile.

Ce moment minunat a ratat fraierul de Eric!

Mă uit din nou la ceas. Brusc, îmi sună telefonul și, văzând că este el, cum sunt fericită de ceea ce s-a întâmplat, șoptesc, încântată:

– Vai..., vai, blondul meu preferat. Mi-ai citit gândurile?

– De ce?

Zâmbesc tâmp, în timp ce mă uit la Klaus cum stă de vorbă cu nepotul lui și la Mel și Björn sărutându-se și răspund:

– Sunt cu Klaus, l-a cunoscut deja pe Peter și a fost superb, pentru că...

– Iubire, mă întrerupe. Nu pot sta mult. Sunt la aeroport și plec chiar acum spre Edinburgh.

– Poftim?!

Cum adică pleacă spre Edinburgh?

Dar, înainte ca eu să pot spune ceva, Eric continuă:

– Este o problemă la agenția din Edinburgh și trebuie să merg acolo. Sper să mă întorc peste câteva zile.

Văzând că nu spun nimic, Eric, care mă cunoaște foarte bine, insistă:

– Iubire, am chef de deplasarea asta la fel de puțin ca și tine, dar trebuie să merg.

Mi-a dispărut zâmbetul. Nu am chef să râd.

– Ai trecut pe acasă? spun.

– Nu. N-am avut timp. Gerta mi-a pregătit o valijoară cu haine pe care le am la birou. Un costum și câteva cămăși. N-am nevoie de mai mult.

Bine. Faptul că Gerta îi face bagajul soțului meu este scandalos, motiv pentru care întreb, pe neașteptate:

– Vine și ea cu tine?

Pufnetul de frustrare pe care-l aud la telefon mă anunță cât de tare îl enervează să-l întreb acest lucru.

– Jud..., pentru numele lui Dumnezeu, spune, este deplasare de serviciu. S-a întâmplat ceva neprevăzut și trebuie să merg.

Închid ochii și încuviințez. Are dreptate. Nu trebuie să fiu pisăloagă cu gelozia mea și, încercând să gândesc logic, șoptesc:

– Știu, Eric. Trimite-mi un mesaj când aterizezi la Edinburgh, da?

– Jud..., te iubesc, spune, în șoaptă, pentru ca nimeni să nu-l audă.

– Și eu te iubesc.

Și, fără a mai spune altceva, închid.

Văzându-mi fața, Björn și Mel vin repede spre mine.

– Eric pleacă chiar acum spre Edinburgh, le zic.

Prietenii mei știu ce gândesc și, îmbrățișându-mă, spun:

Scanned with CamScanner

– Atunci sun-o pe Simona și spune-i că ieși cina cu noi. Sunt de acord și zâmbesc. Nu am încotro.

În seara aceea, când ajung acasă, după ce-i salut pe Susto și pe Calamar, urc să văd copiii. Dorm toți, chiar și Flyn.

Intru în cameră și, brusc, mi se pare enormă. Când Eric nu este acasă, totul este enorm. Dar, cum nu vreau să mă gândesc la nimic, mă dezbrac și-mi pun un tricou. Urăsc pijamalele.

Neputând să adorm, iau cartea pe care o am pe noptieră și încep să citesc, când îmi sună mobilul. Un mesaj. Eric.

Ești trează?

Răspund imediat:

Da.

Câteva secunde mai târziu, îmi sună mobilul. Răspund și aud:

– Bună, iubire!

Cu un zâmbet tâmp, las cartea.

– Bună.

– Mai ești supărată pe mine?

Vocea lui este balsamul de care am nevoie și răspund:

– Nu sunt supărată. Doar că mă deranjează să pleci în deplasare așa, dintr-odată.

Îi aud râsul. Ce rău este!

– Am avut de ales, fie acum, fie să plec cu noaptea în cap și, de multe ori, chiar tu mi-ai spus că preferi să mă duc să dorm la hotel decât să dorm prost acasă și să plec la drum cu noaptea în cap.

Are dreptate. I-am spus asta în alte ocazii. Mă fac comodă pe pernele mari și spun:

– Mi-e dor de tine. Patul este enorm fără tine.

– Știi? Și mie mi-e dor de tine. Dar trebuia să fac deplasarea asta, iubire. Hai, povestește-mi ce reacție a avut Klaus când a descoperit că are un nepot.

O bună bucată de vreme, îi explic în detaliu ce s-a întâmplat în după-amiaza aceea și sunt încântată să-l aud că zâmbește. Rămânem așa până când casc și Eric spune:

– Trebuie să te culci, altfel mâine vei fi moartă de somn.

– Oooooof..., nu vreau să mă despart de tine. Când nu ești aici, adorm foarte greu. Trebuie să-l îmbrățișez pe șeful meu preferat ca să adorm.

Propria-mi prostie mă face să zâmbesc când îl aud cum râde și, conștientă că mă las fraierită, afirm:

– Dar ai dreptate. Trebuie să dorm.

– Voi încerca să grăbesc tot ce trebuie să fac aici pentru a putea fi în pat cu tine mâine-seară; bine, iubire?

– Bine, aprob, tâmp.

– Te sărut, micuțo, dormi. Te iubesc.

– Te iubesc, răspund, încântată, înainte de a închide.

După ce pun telefonul pe măsuța de noapte, mă întind pe locul în care doarme Eric și inspir mirosul lui. Nu știu cum să explic liniștea pe care mi-o produce acest lucru și simt că, încet-încet, adorm.

A doua zi, după o zi de lucru în care primesc mesaje de iubire pentru a-mi comunica faptul că este bine și-și aduce aminte de mine, seara, când le dau copiilor cina, sper ca Eric să se întoarcă acasă.

Neliniștea mea este atât de mare, încât parcă sunt, din nou, Jud cea de dinainte de a avea copiii și mă aștept ca Eric care se va întoarce să fie Eric cel nebun care mă dădea de toți pereții în timp ce mă penetra posesiv.

Când termin de dat cina micuților, imediat ce Flyn pleacă în camera lui fără să-mi vorbească, mă duc repede să fac un duș pentru a-mi scoate din păr piureul pe care Hannah mi l-a aruncat. Vreau să fiu superbă când sosește iubirea mea. La zece, în timp ce mă uit, singură, la televizor în camera de zi și copiii dorm, primesc un mesaj:

Scanned with CamScanner

Îmi pare rău, iubire. Probleme cu avionul.

Nuuuuuuuuuuuuuuuuuu!

Când citesc mesajul, parcă mi-ar fi turnat cineva o cană cu apă rece în cap. Îl aşteptam în seara asta. Eric de care m-am îndrăgostit ar fi zburat sigur pentru a fi alături de mine.

Timp de câteva minute, mă uit la nenorocitul ăla de mesaj, în vreme ce mă conving că, dacă nu vine, este pentru că nu poate, nu pentru că nu vrea şi, în cele din urmă, răspund:

OK. Nu-i nimic.

Dar este, normal că este!

Toată ziua m-am simţit ca o fetişcană de cincisprezece ani care aşteaptă să-şi vadă iubitul şi decepţia este atât de mare, încât, de nervi, mai târziu, îmi vine şi ciclul!

După ce că sunt supărată, acum mai am şi dureri.

La unsprezece, după ce aştept un apel de la Eric şi nu-l primesc, trec de la enervare la melancolie. Şi dacă, într-adevăr, dragostea lui Eric pentru mine s-a stins?

Durerea de ovare mă doboară, motiv pentru care mă duc în bucătărie şi iau câteva calmante. Clar asta e ceea ce am nevoie, pe lângă faptul că ar trebui să nu mă mai gândesc la prostii.

Dar tristeţea mă cuprinde şi, din cauză că sunt tristă şi din cauza hormonilor, încep să plâng. Oare Eric nu mă mai iubeşte?

Neavând chef să plâng, merg prin casă pe întuneric ca o fantomă, până când ajung în camera mea şi mă întind în patul enorm.

Din fericire, cu ajutorul calmantelor, durerea dispare o oră mai târziu, dar nu mi-e somn. Mă uit la ceas: douăsprezece şi douăzeci.

Câteva ore mă tot învârt în pat. De pe o parte pe alta. Cu faţa în sus, cu faţa în jos şi, în cele din urmă, obosită, la două şi cinci noaptea, mă ridic şi cobor, pe întuneric, până în biroul lui Eric. Acel loc este al lui, refugiul lui şi acolo mă simt cel mai bine.

Brusc, simt nevoia imperioasă de a plânge în hohote.

Aşa cum ar spune sora mea, Raquel, plânsul, în afară că desfundă canalul lacrimal şi-ţi dă o durere de cap considerabilă, este bun uneori. Dar, fără îndoială, aceasta nu este o ocazie bună pentru a plânge, prin urmare, ca să găsesc un vinovat pentru nefericirea mea, dau vina pe ciclu. Urăsc să-mi vină ciclul!

De regulă, când îmi vine, o proastă dispoziţie supranaturală îmi cuprinde corpul, dar, în acest caz, am devenit complet nătângă. Sunt nătângă!

Ca femeie dramatică şi nătângă autoproclamată, caut CD-ul care mă unge cel mai mult pe suflet şi-l găsesc pe cel pe care i l-am înregistrat cu câţiva ani în urmă lui Eric cu melodii care ne plăceau amândurora.

Îl pun şi, când începe melodia noastră, *Blanco y negro*, simt că mor!

Doamne, ochii mei par o fântână arteziană!

Mă aşez în fotoliul lui Eric şi mă descarc, în timp ce Malú cântă acea melodie superbă. Ce vremuri, în care mă căuta pentru a-mi fi mereu alături! Ce vremuri, în care mă urmărea, mă acapara şi era cu ochii doar pe mine.

Ce vremuri... Ce vremuri...

Când se termină melodia, în timp ce-mi şterg lacrimile şi văd că nasul îmi este roşu ca o pătlăgică, mă apropii de şemineu şi-l aprind. Îmi place camera asta a lui Eric, atât de personală şi atât de a lui şi, cu tristeţe, zâmbesc.

Când focul se întăreşte, privesc fotografiile pe care le are cu noi toţi şi zâmbesc când văd una cu noi în Zahara de los Atunes. Ce vremuri frumoase!

Disperată de ceea ce simte inima mea şi, cum trebuie să mă autoflagelez şi mai mult, iau un album de fotografii din bibliotecă şi încep să-l răsfoiesc. Ca un cimpanzeu, plâng în timp ce privesc fotografiile noastre. Eu însărcinată, Eric şi cu mine, îmbrăţişaţi, cu micul Flyn. Fotografii de la nunta noastră. Fotografii cu noi pescuind pe un lac. Altele în care râdem la Târgul din Jerez.

Scanned with CamScanner

Fotografii..., fotografii... și iar fotografii...
Amintiri... Amintiri... Amintiri...
Până când nu mai pot și, sughițând de emoție, închid albumul.
Este adevărat că dragostea expiră ca iaurturile?
Epuizată și cu capul ca o baniță din cauza iritării pe care mi-o produc singură, mă uit la ceasul de deasupra șemineului. Trei fără zece dimineața.

Mă așez pe jos pe covorul frumos din fața șemineului. Din fericire, a doua zi este sâmbătă și nu trebuie să mă trezesc devreme. Ce bine, că aș arăta oribil.

Privesc focul, când începe o melodie care-mi place la nebunie..., mă rog, ne place la nebunie. Se intitulează *You and I* („Tu și eu") și este de Michael Bublé. Mihăiță Bule, cum îl numesc eu uneori ca să-l fac pe Eric să râdă.

Știu cât de mult îi place iubitului meu acel cântăreț și acea melodie și închid ochii în timp ce o ascult. Versurile sunt superbe, romantice și tandre; simt că lacrimile îmi țâșnesc din nou și le las să curgă necontrolat pe obraji în timp ce privesc focul.

Melodia vorbește despre lucruri extraordinare, fantastice, de poveste și eu, doborâtă de tot ce simt când o ascult, închid ochii și încep să-mi fac vânt cu mâna. Off..., ce am obosit!

După ce că sunt tristă, mi-a venit și ciclul, mai ascult și melodia asta, nici Eric nu este cu mine și simt că leșin.

Frumoasa melodie se termină. Mă aplec, sprijin capul de genunchi și atunci melodia începe din nou și aud:

– Dansezi cu mine, micuțo?

Când aud acea voce, vocea pe care atât de mult doream să o aud, mă întorc și spre marea mea surprindere îl văd pe Eric, pe frumosul meu Eric, care mă privește cu superbii lui ochi albaștri.

Sunt trează sau visez?

Fața mea, expresia, ochii mei sunt, probabil, la fel de oribili ca aspectul meu, pentru că iubirea mea se încruntă și întreabă, apropiindu-se rapid de mine:

– Dar ce-ai pățit, iubire?

Ajutată de el, mă ridic și, îmbrățișându-l, șoptesc, în timp ce-mi alănțesc fața în pieptul lui:

– Ai venit..., ai venit...

Câteva secunde rămânem în tăcere, în timp ce Michael cântă „Tu și eu... tu și eu" și, când îmi dezgrop fața din pieptul lui, mă ridic pe vârfuri și șoptesc:

– Ești aici.

Eric mă studiază, dar nu înțelege nimic.

– Iubire, am avut probleme cu avionul personal și, când am primit mesajul tău scurt „OK!", m-am hotărât să iau un zbor comercial pentru a ajunge acasă, chiar și cu noaptea în cap. Dar ce ai?

Zâmbind ca o toantă știind că a luat un zbor comercial pentru a fi cu mine, îl îmbrățișez și întreb:

– Eric, tu mă mai iubești?

Acum chiar că nu mai înțelege nimic. Se încruntă și, aplecându-se la nivelul meu, spune:

– Dar ce întrebare tâmpită este asta?

Las să-mi scape un sughiț. Sunt, din nou, nătângă și Eric, privindu-mă cu gura căscată, șoptește:

– Cum să nu te iubesc, când ești ce am eu mai scump pe lume?

Și dă-i și plângi cu și mai multă durere.

Încerc să mă opresc văzând teama bietului meu iubit, dar este imposibil. Corpul meu, canalele mele lacrimale, eu toată am pierdut controlul. Și Eric șoptește în acel moment, confuz:

– Mă sperii, iubire. Ce ai?

Nu răspund. Nu pot!

Zece minute mai târziu, când reușesc să nu mai plâng ca un cimpanzeu, îl sărut, îl devorez și, când puternicul meu Eric mă ia în brațe și mă lipește de perete, dispus să-mi dea ceea ce cer fără cuvinte, șoptesc, în timp ce lacrimile amenință, din nou, să iasă:

– Nu putem, mi-a venit ciclul!

Scanned with CamScanner

Eric zâmbește. Nu-mi dă drumul și, sărutându-mă pe vârful nasului, șoptește cu toată afecțiunea posibilă:

– Micuțo, îmi este de ajuns că ești lângă mine.

Văzând că încep să plâng din nou, fără să-mi dea drumul, mă ia în brațe cu mai multă siguranță și mă urcă în camera noastră, unde, fără a se dezbrăca, se întinde în pat cu mine și adormim unul în brațele celuilalt.

37

Sâmbătă, la șapte dimineața, sună soneria acasă la Björn.

Ding-dong... Ding-dong.

Mel și el, alarmați când o aud, se ridică și se duc să deschidă. La ușă îl văd pe Eric cu cei doi micuți, care, privindu-i, spune:

– Am nevoie să stați cu aceste două fiare până mâine, când mă întorc. Astăzi este ziua liberă a Pipei și vreau să merg undeva cu Judith. Puteți?

Încă adormiți, amândoi îl studiază și Mel întreabă:

– S-a întâmplat ceva?

Eric zâmbește, neagă din cap și, văzând că Björn este de acord cu ce-i ceruse, răspunde:

– Nimic grav. Se rezolvă cu câteva zile petrecute doar noi doi.

– O idee excelentă, aprobă Mel.

– Și Flyn? întreabă Björn.

– Rămâne cu Simona și cu Norbert. El este mare deja, dar aceste fiare mici, fără Pipa, le-ar da multă bătaie de cap.

Björn o ia în brațe pe Hannah, care dormea, și Eric șoptește:

– Îmi pare rău că nu am putut veni zilele trecute când...

– Nu-i nimic, spune Björn zâmbind. Totul a ieșit bine.

Cei doi prieteni se privesc cu afecțiune. Cuvintele erau de prisos între ei doi. În cele din urmă, Eric se adresează fiului său, care-l ținea de mână, se apleacă spre el și-i spune:

– Să te porți frumos cu unchii, da?

Micuțul încuviințează și Eric, făcându-le cu ochiul prietenilor săi, șoptește:

– Mulțumesc; rămân dator!

După ce el pleacă repede, Mel îl ia pe micul Eric și-l întreabă:

Scanned with CamScanner

– Vrei să iei micul dejun, Superman?

– Da. Biscuiți cu ciocolată.

Björn zâmbește și apoi spune:

– Duc monstruleţul în patul nostru. Dacă avem noroc, poate mai doarme puțin.

La ora douăsprezece, acasă la Björn și Mel este o nebunie totală. Sami, Eric și Hannah, împreună cu cățeaua Leya, aleargă dintr-un loc în altul. Larma era atât de mare, încât, în cele din urmă, se hotărâse să-i scoată pe toți în parc. Din fericire, Peter se oferă să-i ajute cu copiii.

Când ajung în parc, Mel o vede pe Louise cu Pablo, dar aceasta, văzându-i, își ia copilul și pleacă. Urmărind privirea lui Mel, Björn întreabă:

– Tipa aia e Louise, nu-i așa?

Mel încuviințează, dar nu are chef să vorbească despre ea, în caz contrar s-ar certa, prin urmare o privește pe Sami și strigă:

– Sami, nu o ridica pe Hannah în brațe că o să cadă!

Câteva secunde mai târziu, când redobândesc controlul asupra copiilor, Mel și Björn se așază pe o bancă să se odihnească, în timp ce Peter îi îndeamnă pe cei mici să intre într-un castel colorat și totul pare că decurge minunat.. Copiii stau cuminți la picioarele băiatului și fac tot ce le cere el. Nici Hannah nu mai plânge și-l urmărește atent, sperând ca acesta să o ia în brațe.

În acea clipă, trec două fete de vârsta lui Peter pe lângă locul în care stătea băiatul cu copiii și-l privesc în timp ce se apropie de el, încercând să-i atragă atenția. Mel și Björn îl studiau și, fosta doamnă locotenent, văzându-l pe avocat cum zâmbește șmecherește, șoptește, amuzată:

– Nici să nu spui ce-ți trece prin cap.

Björn zâmbește și, când fetele ajung în dreptul lui Peter și al copiilor și încep să zâmbească tâmp în timp ce-și aranjează părul, spune:

– Tipul arată bine. Este un Hoffmann, fără nicio îndoială.

Fără să se poată abține, Mel izbucnește în râs și Björn adaugă:

– Este un băiat incredibil, nu-i așa?

Ea încuviințează.

– La fel de incredibil ca frumosul lui tată.

Björn zâmbește și el. Nici nu-i venea să creadă că acel băiat, atât de bine educat, în ciuda situației sale, este fiul lui. Îndoiala din primele clipe dispăruse. Zi de zi, Peter îi demonstra cine era și, cu cât îl cunoștea mai bine, cu atât îi plăcea mai mult.

Peter era un băiat bun, care nu făcea probleme și nu cerea nimic. Îi plăcea să-și petreacă după-amiezile în camera de zi, citind benzi desenate cu Spiderman sau jucându-se la calculator.

Nu era genul de băiat care să iasă cu prietenii și, deocamdată, nici cu fete. Era mai degrabă solitar, dar afectuos cu cei din jur. În timp ce avocatul se gândea la toate aceste lucruri, Mel spune:

– Björn, trebuie să vorbim.

Auzind acest lucru, își ațintește privirea asupra ei și șoptește:

– Dacă este despre Gilbert Heine și firma lui de avocatură, nu este un moment bun.

Mel neagă.

– Stai liniștit. Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Dacă este despre jobul de escortă, iar nu este un moment bun.

– Nu. Nu este vorba nici despre asta.

Surprins, Björn o privește și șoptește, amuzat:

– Iubire, dacă nu vrei să vorbim despre nimic din toate astea, mă sperii. Ce se întâmplă?

Mel zâmbește și, punându-și mâinile peste ale lui, zice:

– Probabil nu-ți va plăcea ceea ce-ți voi spune, dar m-am gândit că poate acum, că Peter a sosit acasă, nu este cel mai bun moment pentru a merge în Las Vegas și a ne căsători.

– Poftim?! Dar am aranjat toate actele.

Văzându-i expresia, ridică mâinile și clarifică:

– Ne vom căsători, normal că da, iubire, îți promit acest lucru. Dar mai sunt doar două săptămâni și nu cred că este bine să plecăm acum în călătorie. M-am gândit să mai amânăm nunta până la sfârșitul verii, până în septembrie.

– Nu.

Scanned with CamScanner

– Ascultă-mă, iubire, insistă ea. Doar câteva luni, suficient cât să punem lucrurile în ordine cu Peter.

Björn oftează. Ultimul lucru pe care-l voia era să amâne nunta, dar își dă seama că Mel are dreptate. Aveau nevoie să petrecă timp împreună cu băiatul.

– Ne vom căsători și știi asta, adaugă Mel. Dar cred că trebuie să fim înțelepți și să-l integrăm întâi pe Peter în familie.

Avocatul dă din cap. Îi plăcea sau nu, ea avea dreptate și, în cele din urmă, afirmă:

– De acord.

– De acord? Așa, pur și simplu?! Fără ceartă?!

Auzind-o și citindu-i neîncrederea pe față, Björn zâmbește.

– Da, de acord.

Satisfăcută de cât de bine primise vestea, ea întreabă, atunci, cu ironie:

– Se va supăra mult prietenul tău, Gilbert Heine?

Auzind asta și văzându-i fața șmecheră, Björn mormăie:

– Ce minte bolnavă ai, Parker.

Apoi zâmbește și continuă:

– Iubire, ne vom căsători când vom dori amândoi, nu când vrea Gilbert Heine. Vom amâna nunta pentru septembrie, dar atunci să nu mai existe scuză pentru a o amâna, de acord?

Mel îl sărută îndrăgostită.

– Îți promit, iubire..., nu vor mai exista întârzieri.

Timp de câteva minute, deși erau într-un parc, se giugiulesc, până când se hotărăsc să înceteze și Björn spune, văzând că fetele care erau lângă Peter cu câteva minute înainte se îndepărtau:

– Mă gândesc să schimb școala lui Peter.

– De ce? întreabă Mel.

– Mi-ar plăcea să-i pot da tot ce nu am putut în toți acești ani și, pe măsură ce-l cunosc, văd că este un băiat care apreciază studiile.

Mel este de acord. Fără îndoială, Peter le dăduse peste cap toate schemele.

– Mă ocup eu de copii în timp ce tu vorbești cu el și-l întrebi, da? zice, ridicându-se de pe bancă.

Björn încuviințează și, după ce-i ia mâna, începe să spună:

– Auzi...

– Ce?

– Septembrie, ne-am înțeles?

Mel zâmbește.

– Ne-am înțeles, James Bond..., ne-am înțeles.

Se privesc cu complicitate până când el, fără a-i da drumul, spune:

– Știi, brunețico?

– Ce?

Îndrăgostit ca un nebun de acea tipă îndrăzneață cu părul scurt, avocatul își ațintește ochii albaștri asupra ei și spune în șoaptă:

– Alături de tine sunt capabil de orice.

– Ah, da? Și de ce îmi spui asta?

El îl privește atunci pe adolescentul care râdea cu micuții și, fără ezitare, răspunde:

– Pentru că, de când sunt cu tine, am învățat că lucrurile care merită cu adevărat nu sunt niciodată simple și, datorită ție, sunt capabil să-i dau această șansă lui Peter.

Mel zâmbește și, frecându-și nasul de al lui, spune:

– Și asta ne face pe toți fericiți. Să nu uiți asta.

– Așa voi face, iubire. Așa voi face.

Fostul locotenent îl sărută pe buze și, când se separă de el, zice:

– A rămas pentru septembrie!

Zâmbesc amândoi și ea adaugă:

– Acum vorbește cu Peter și întreabă-l despre școală. Nu mai este un copil mic și cred că nu trebuie să facem nimic dacă el nu este de acord.

Björn încuviințează și vede cum femeia pe care o adoră se îndreaptă spre copii. Când ajunge la ei, îl mângâie afectuos pe Peter pe cap, îi spune câteva cuvinte și acesta, după ce-l privește pe Björn, zâmbește și se apropie de el.

Avocatul îi zâmbește și, când băiatul se așază lângă el, întreabă:

Scanned with CamScanner

– Cine erau fetele care te-au salutat?

Peter răspunde, ridicând din umeri:

– Niște prietene de la liceu.

Björn îl privește șmecherește și Peter face la fel, când îi vede expresia feței. Se înțelegeau, din nou, fără cuvinte. În continuare, avocatul întreabă:

– Peter, ți-ar plăcea să schimbi școala?

– Nu știu. De ce ar trebui să o fac? răspunde băiatul, surprins de întrebare.

Auzind acest lucru, Björn încuviințează. Încet-încet începea să-l cunoască pe băiat și să afle ce-l frământă și, privindu-l, răspunde:

– Îți pot oferi o educație mai bună decât cea primită până acum și cred că apreciezi studiile și oportunitățile, nu-i așa?

– Da.

Dornic să afle totul despre el, Björn îi pune mii de întrebări la care băiatul răspunde și invers, și, după ce-și satisface din curiozitate, își ațintește ochii asupra lui și spune:

– Trebuie să-mi promiți ceva.

– Ce anume?

Björn se apropie atunci de el și șoptește:

– Nu vei mai pirata absolut nimic. Înțeleg că ești un geniu al informaticii, dar nu vreau probleme, ne-am înțeles?

Peter zâmbește și, dând mâna cu el așa cum făcea Mel, încuviințează:

– De acord.

Încântat de acea relație excelentă care se înfiripa între ei doi, avocatul întreabă:

– Te-ai gândit ce ți-ar plăcea să înveți? Sau, mai bine zis, știi ce ți-ar plăcea să fii când te faci mare?

Peter dă din cap. Știuse întotdeauna ce voia să devină și, privindu-l, răspunde:

– Vreau să studiez biochimie clinică.

Björn clipește. Se aștepta să-i spună ceva legat de informatică și, surprins, se pregătește să vorbească, dar fiul său îi explică:

– Biochimia clinică este ramura chimiei care se ocupă de cercetarea ființelor vii. Știu că aici, în Germania, pentru a accesa specialitatea respectivă trebuie să fiu licențiat în medicină și m-am gândit, întotdeauna, că pot să o fac.

Uimit de siguranța cu care vorbea tânărul, Björn afirmă:

– Contează pe mine în acest sens, băiatule!

Peter încuviințează fericit.

– Mulțumesc, spune și zâmbește.

Emoționat de sentimentele și mândria pe care acel băiat i le producea, avocatul își pune mâinile pe umerii acestuia și, apropiindu-se de el, declară:

– Vreau să știi că sunt foarte fericit că te-am întâlnit și nu sper decât să putem recupera tot timpul pierdut.

Peter încuviințează. Dorea la fel de mult să facă posibil acest lucru. Și apoi zâmbește și spune, făcându-și tatăl să râdă:

– Ar fi extraordinar să putem face asta, James Bond.

Scanned with CamScanner

38

Luni, după un sfârșit de săptămână de vis în care Eric a făcut una dintre nebuniile noastre de dragoste și a programat o călătorie-surpriză la Veneția pentru a-mi demonstra cât de mult mă iubește și cât de fraieră sunt că mă gândesc la prostii, când ajungem la Müller și intrăm în lift, mă uit la el cu ochișorii plini de iubire și spun:

– Ne vedem acasă în seara asta.

El încuviințează, zâmbește ca un băiat rău și, apropiindu-mă de el, mă sărută. Îmi devorează gura cu o devoțiune absolută, uitând unde ne aflăm și, când ne despărțim, spune:

– Să nu te îndoiești de asta, micuțo.

Îndrăgostită, șoptesc, amintindu-mi de sfârșitul nostru de săptămână la Veneția:

– *Arrivederci, amore!*

– *Addio, mia vita!*

Acea privire de băiat rău, acele cuvinte romantice și acel sărut dorit îmi lipseau și zâmbesc când se deschid ușile liftului, îi fac cu ochiul și ies.

Fără a privi în urmă, știu că iubitul meu mă observă până când se închid ușile și eu pășesc fericită și sigură pe mine până la biroul meu.

Am o stare bună, lumea este minunată, dar, în acel moment, Mika intră grăbită și spune:

– Am o mare problemă.

Oh..., oh..., bula roz de fericire dispare și întreaga mea atenție se concentrează pe Mika.

Este prima problemă mare cu care mă voi confrunta de când lucrez la Müller și, încercând să o liniștesc, îi fac semn să se așeze și întreb:

– Ce se întâmplă?

Sărmana îmi vorbește rapid despre târgul de farmacii pe care-l gestionăm și șoptește:

– Părinții mei au hotărât să-și sărbătorească nunta de aur sâmbăta care vine și cu trebuie să merg la Târgul din Bilbao, în Spania. Iar acum mă văd nevoită să aleg între serviciu și familie.

Mă surprinde să aud acest lucru și răspund imediat:

– Normal că vei alege familia. Părinții tăi sărbătoresc ceva important, cum să nu te duci?

Mika suspină, își dă ochii peste cap și explică:

– Anul trecut am avut o problemă la Târgul din Bilbao cu unul dintre vânzătorii noștri. Idiotului nu i-a trecut altceva prin minte decât să facă sex cu fiica organizatorului în toaleta târgului. Problema a fost că cineva l-a anunțat pe tatăl ei și plângerile au ajuns la Eric.

Încuviințez. Îmi aduc aminte că Eric mi-a povestit la momentul respectiv. Mika spune mai departe:

– În cele din urmă, după ce ne-am luptat mult cu organizatorii pentru ca Müller să nu fie dată afară de la târg, Eric și cu mine am stabilit cu domnul respectiv că anul acesta voi fi eu la stand pentru a-i controla pe vânzători. Dar, bineînțeles, acum, părinții mei au decis să anunțe nunta-surpriză, dacă le spun că nu pot merge, nu vor reacționa foarte bine.

Stresul ei mă cuprinde și pe mine. Vreau să o ajut pe Mika, nu doar pentru că face parte din activitatea mea, ci pentru că femeia care stă disperată în fața mea nu s-a plâns de faptul că eu lucrez doar dimineața și, în plus, nici nu fac deplasări. Acest lucru presupune mai multă treabă și deplasări pentru ea și nu s-a plâns de asta niciodată.

De aceea, și deși sunt conștientă că Eric se va supăra, propun:

– Ce zici dacă vorbim cu acel domn? Cum îl cheamă?

– Imanol. Imanol Odriozola.

Încuviințez. Mă gândesc rapid și spun:

Scanned with CamScanner

– Îl sunăm și-i explicăm că tu nu poți merge și că voi merge eu în locul tău. La urma urmei, sunt soția șefului cel mare și acest lucru poate fi pe placul lui.

Imediat ce spun acest lucru, Mika mă privește.

– Tu nu te poți deplasa. Aceasta a fost prima condiție pe care mi-a impus-o Eric atunci când ai început să lucrezi. Fără deplasări!

– Ți-a impus acest lucru?!

Brusc, văd că-și dă seama de porumbelul care i-a ieșit din gură și, văzându-mi fața, lămurește rapid:

– Mă rog, nu. În realitate nu a fost așa. El mi-a...

– Mika, o întrerup. Nu minți, că îl cunosc pe Eric.

Mă revolt când aflu acest lucru. Cum adică Eric i-a impus acest lucru?

Gata, s-a zis cu buna dispoziție dintre mine și soțul meu!

Adio călătorie la Veneția!

Una este ce vorbim și stabilim noi acasă și altceva este ca idiotul să impună condiții persoanelor care lucrează cu mine. Mă uit la Mika și-mi dau seama că sărmana este speriată. Știe că a scăpat un porumbel pe gură și, încercând să o liniștesc, spun:

– Știu că mă apreciezi la fel de mult cum te apreciez și eu pe tine, dar mai știu și că activitatea mea de dimineață nu este suficientă pentru a te ajuta. Nu sunt proastă, Mika, și știu că, dacă și eu aș face deplasări, activitatea ta ar fi mai ușoară și...

– Judith, te rog, nu-ți face griji. Sunt obișnuită cu deplasările și...

– Știu că ești obișnuită, pentru că face parte din munca ta, dar ceea ce mă supără este faptul că soțul meu ți-a impus anumite lucruri în ceea ce privește munca mea de aici. Nu, nu-mi place deloc faptul că a făcut asta.

Fața ei spune totul și eu dau sentința:

– Vei pleca la nunta părinților tăi pentru că eu voi merge la Bilbao, o să vezi că așa va fi.

Ea mă privește descumpănită și eu zâmbesc, deși ceea ce am, cu adevărat, chef să fac este să omor un tip blond pe nume Eric Zimmerman.

Când mi se termină ziua de lucru, îl sun pe Eric la birou, dar secretara lui îmi spune că are un prânz de afaceri. După ce închid, strâng hârtiile de pe masă și-mi iau rămas-bun de la Mika. Ea mă imploră, din nou, să-mi schimb părerea. Eu îi spun că este în regulă și că rămâne așa. Ies în stradă și, după ce opresc un taxi, mă întorc acasă. Când ajung și deschid poarta pentru a intra, nebunul meu special, Susto, încearcă să fugă.

Nu învață chiar deloc?

După ce închid poarta, Susto și Calamar mă primesc în stil mare. Latră și mă ling de parcă nu ne-am mai văzut de luni bune!

În timp ce îi pup și mă pupă, recunoscătoare pentru afecțiunea pe care mi-o arată, mă gândesc la oamenii fără suflet care sunt în stare să abandoneze sau să maltrateze animalele. Sunt convinsă că, pe lângă cap, le lipsește și inima, cu sentimente cu tot..

Însoțită de cei doi, ajung până la ușa casei și Simona, când deschide, îmi spune că cei mici sunt la soacra mea. Fericită să știu că Sonia îi răsfață, mă așez în bucătărie să mănânc puțină șuncă pe pâine unsă cu roșii, când o aud pe Simona că spune:

– Ghici ce am visat aseară?

O privesc, așteptând ca ea să continue și zice:

– Telenovela *Locura Esmeralda*! Ți-aduci aminte?

Izbucnim amândouă în râs. Râdem când ne amintim de perioada în care eram dependente de telenovelă și de Luis Alfredo și rememorăm scenele care ne-au impresionat cel mai mult, ca acel final, în care protagoniștii și fiul lor, călare pe cal, dispar la orizont. Ne tot distrăm pe acest subiect, când sună telefonul. Răspunde Simona și spune:

– Este de la liceul lui Flyn.

Îmi piere brusc râsul. O altă problemă?!

Ridicându-mă, iau receptorul, ascult fără a clipi ceea ce-mi povestește o femeie și, când închid, o privesc pe Simona și spun, punându-mi geaca:

– Mă duc la liceu să-l iau pe Flyn.

– Ce s-a întâmplat?

Scanned with CamScanner

– S-a bătut cu un băiat.

Simona dă din cap a dezamăgire și cu îl înjur pe Flyn de toți morții și, după ce mă îndrept spre garaj, urc în mașina mea și mă duc după el.

Douăzeci de minute mai târziu, intru în liceu și merg direct spre biroul directorului. Imediat cum intru, îl văd pe Flyn alături un alt băiat. Flyn are sprânceana și buza umflate. Celălalt băiat, buza și obrazul. Copilul meu mă privește și, rapid, mă duc la el, mă aplec și, îngrijorată, șoptesc, atingându-i fața:

– Puiule..., ești bine?

Nu-i place demonstrația mea de iubire și-mi îndepărtează mâinile cu un gest dur.

– Flyn..., șoptesc.

– La naiba..., șuieră el.

Întristată de cuvintele lui, spun în continuare:

– Flyn, trebuie să se termine toate astea.

Dar mucosul, căruia este clar că nu-i pasă de sentimentele mele, insistă:

– Lasă-mă în pace!

Ieșirea lui mă doare și faptul că nu-mi spune „mamă" îmi frânge inima. Nu mă pot abține și ochii mi se umplu de lacrimi. De ce-și îndreaptă toată cruzimea spre mine?

Dintr-odată, aud în spatele meu o voce de bărbat care-mi sună cunoscută:

– Flyn Zimmerman, nu vorbi și nu o trata așa pe mama ta.

Băiatul nu spune nimic. Îl privesc pe Dennis, care mă studiază și, văzându-mi expresia feței și lacrimile din ochi, spune:

– Aveți un minut, doamnă Zimmerman?

Încuviințez și-l urmez într-o încăpere alăturată. După ce închide ușa micului birou, deschide brațele și eu îi accept îmbrățișarea, în timp ce șoptește:

– Calmează-te... Calmează-te...

– Nu știu de ce-mi vorbește așa, îngaim. Nu știu ce i-am făcut.

– Calmează-te, insistă el. Uneori, adolescenții se poartă așa cu persoanele la care țin. Dacă vorbești cu psihologul liceului, ți-ar spune același lucru.

– Dar eu nu i-am făcut nimic, Dennis. Nu știu de ce este atât de agresiv cu mine.

– Judith, trebuie să-l duceți pe Flyn la psiholog. El l-ar putea ajuta.

Îmi înghit lacrimile și dau din cap. Ultimul lucru pe care-l doresc este să fac o scenă de mamă-plângăcioasă și isterică. Chiar atunci se deschide ușa, ne separăm rapid și Dennis ia niște hârtii pe care o femeie i le dă, în timp ce-mi spune:

– La loc, te rog.

Ca un automat, o fac și, în acel moment, ușa se deschide din nou și intră un alt bărbat împreună cu directorul liceului. Dennis ne explică faptul că s-au bătut pentru o fată. Fără ca el să fi spus numele, știu că este vorba despre Elke.

Tatăl celuilalt băiat mă privește. Nu știm ce să spunem. Nesuferiții ăștia de copii!

Cel puțin nu este unul dintre acei tați care crede că fiul lui face totul bine. Câteva secunde mai târziu, intră băieții și atât dirigintele lor, cât și directorul liceului îi ceartă de le merg fulgii. În cele din urmă, tatăl și băiatul pleacă împreună cu directorul și, când dau și eu semne de plecare, Dennis ne însoțește până la ușă.

Pășim, toți trei, în tăcere, dar simt sprijinul moral al lui Dennis și-i sunt recunoscătoare. Am nevoie să știu că este cineva de partea mea și să înțeleg că nu fac nimic greșit.

Când ajungem la poarta liceului, fără a se opri, Flyn merge direct la mașină și Dennis, văzându-l, șoptește:

– Îmi pare rău de exmatriculare. Ți-am mai spus la consultație că, dacă i se mai face un raport, liceul îl va exmatricula. Totuși, gândiți-vă la un psiholog. Cred că l-ar putea ajuta.

Oftez. Știu că are dreptate, dar trebuie să-l conving pe încăpățânatul de soț al meu. De aceea, încercând să zâmbesc, răspund:

Scanned with CamScanner

– Mulțumesc, Dennis.

După ce spun acest lucru, îmi iau rămas-bun cu o ultimă privire și plec spre mașină, unde un adolescent autoritar pe nume Zimmerman mă așteaptă, cu o privire distrugătoare. Cu cine o semăna?

Pornesc mașina și se aprind farurile. Flyn deschide portiera din față și se așază.

Două secunde mai târziu, mă așez și eu și, când îl văd că-i salută, șmecherește, pe niște băieți mai mari decât el, așezați pe o bancă în parc, îl privesc și șoptesc:

– Te credeam mai isteț. De ce te bați pentru Elke?

Flyn mă ațintește cu privirea, își dă bretonul la o parte de pe față și începe să caute posturi la radio. Supărată pe tupeul lui, șuier:

– Acum chiar că nu vei mai ieși nici până la poartă. Flyn, te-au exmatriculat!

– Ce să spun..., ia mai taci!

Îl omor, îl omor, nu alta. Și, abținându-mă să nu-i dau una peste față, vreau să adaug ceva, când el spune:

– Du-mă acasă la mine.

Înțelepciunea mă face să tac, în ciuda chefului care-mi vine să-l întreb dacă nu cumva casa lui nu este și a mea.

În tăcere, conduc prin München și, când ajungem acasă și parchez în garaj, văd cum Flyn îl îndepărtează pe Calamar cu o lovitură.

– Să nu te mai prind că-l tratezi așa! țip la el.

El nici nu mă bagă în seamă. Merge în continuare și dispare, în timp ce eu îl salut pe Susto, care-și revine în fiecare zi tot mai mult după accident și Calamar vine la mine, căutând afecțiune.

După ce mă despart de câinii mei superbi, intru în casă și văd că Simona vine spre mine, îngrijorată.

– Of, Doamne, Judith, spune. L-ai văzut ce bătut este? Când o să-l vadă domnul se va îngrijora.

Încuviințez. Mi-l imaginez pe Eric când o să-l vadă, dar, bagatelizând problema, răspund:

– Calmează-te. Este bine. Știi că băieții sunt de fier.

Imediat, aud niște pași alergând și, când mă întorc, văd că micuțul meu Eric vine spre mine. Fericită, îl iau în brațe și, pupându-l, șoptesc:

– Ce face Superman al meu?

În restul după-amiezii nu-l mai zăresc pe Flyn. Se închide în cameră și nu mai iese. Reușesc să mă abțin și nu-l sun pe Eric pentru a-i povesti ce s-a întâmplat. Dacă o fac, îl voi supăra și cred că este mai bine să vorbim despre asta după ce vine acasă.

Fără îndoială, noaptea va fi lungă; ba deplasarea pe care am de gând să o fac la Bilbao pentru ca Mika să poată merge la nunta părinților ei, ba ce s-a întâmplat cu Flyn, când o să vină Eric, o să iasă un tămbălău!

Vorbesc cu Mel, îi povestesc cele întâmplate cu băiatul și ea încearcă să mă consoleze și, când îi spun despre Bilbao, zice repede:

– Păi și te lasă Eric să mergi în deplasare?

Neavând chef de polemici, mint:

– Da. Nicio problemă.

– Super, Jud, atunci vin cu tine și așa profit de ocazie și o văd și pe bunica mea, care se află la nici două sute cincizeci de kilometri.

– Serios?

– Dacă-ți spun.

– Și Björn?

Auzind asta, Mel zâmbește și adaugă:

– Psihologie feminină, Jud: îi spun brunetului meu că-i voi da vestea căsătoriei bunicii și o să fie bucuros!

– Și Sami și Peter? insist.

– Vor rămâne cu tatăl lor, draga mea. Peter este mare, iar Sami va avea grijă să-i scoată pe amândoi din minți.

Încântată, rădem amândouă de situație. La cât de mică este, fără îndoială Sami va deveni regina casei și-i va avea pe Björn și pe Peter la picioare, de asta nu mă îndoiesc. Și, fericită că mă va însoți, zâmbesc și afirm:

– Eu ar trebui să fiu la târg joi după-amiază, vineri toată ziua și sâmbătă dimineață; apoi am liber până duminică, apoi ne întoarcem.

Scanned with CamScanner

– Gata, așa rămâne: dacă mergi la Bilbao, vin cu tine, că și eu am nevoie de puțină relaxare între fete! Și duminică închiriem o mașină și mergem în Asturias să o vedem pe bunica mea, ce zici?

– Perfect.

După ce petrec restul după-amiezii cu micul Eric și Hannah în piscină, când Pipa îi ia pentru a le face baie, Eric intră în casă. Îmi dă un sărut fugitiv – la naiba, am revenit la situația de dinainte! – și urcă repede scările pentru a-i vedea pe cei mici. Abia așteaptă să-i vadă și, când coboară scările, douăzeci de minute mai târziu, mă privește și mă întreabă, posomorât:

– De ce nu mi-ai zis nimic de Flyn?

Vai..., văd că a trecut pe la el prin cameră să-l vadă. Așa cum pot, îi povestesc ce s-a întâmplat la liceu. Fața lui Eric se crispează pentru câteva secunde. Unde este Eric din sfârșitul nostru minunat de săptămână? Și, când termin de povestit tot ce s-a întâmplat la liceu, șoptește, descumpănindu-mă complet:

– Îmi poți explica de ce te-a îmbrățișat dirigintele lui Flyn?

Întrebarea mă ia prin surprindere. Nu-mi dădusem seama că Flyn ne văzuse, și nici el nu-mi spusese nimic. Fără îndoială, copilul vrea război cu mine.

– Eric..., încep să spun, Flyn mi-a vorbit urât când am ajuns la liceu și Dennis...

– Dennis?! mormăie, furios. Atât de apropiați sunteți? Cred că ar trebui să-i spui domnul Alves, nu?!

Oftez și, calmă, șoptesc:

– Iubire, el...

– Nu mă interesează, mă întrerupe. De ce trebuia să te îmbrățișeze tipul ăla?

Iritată de reproșul lui tâmpit, strig:

– Pentru că aveam nevoie de o îmbrățișare, altfel mă prăbușeam din cauza modului în care m-a tratat Flyn! Și, deși te enervează, l-aș îmbrățișa oricând într-un moment de genul acesta pentru că tipul acela, cum îi spui tu, nu a întrecut nicio clipă măsura, a încercat doar să mă calmeze

Începând din acel moment, se deschide cutia Pandorei și, ca întotdeauna, nu ne certăm doar pe subiectul actual, ci ies și alte subiecte la iveală.

Timp de mai bine de o oră, mă cert cu Eric. El îmi reproșează, eu îi reproșez și, când nu mai pot, țip:

– Flyn va merge la psiholog, indiferent că vrei sau nu!

Și, fără a-l lăsa să răspundă, continui:

– Și urăsc faptul că i-ai impus colegei mele ca eu să nu merg în deplasări. Cine te crezi?

Eric mă privește..., mă privește..., mă privește. Privirea lui de iceman înfuriat trece prin mine și sâsâie:

– Soțul tău și proprietarul companiei, nu este de ajuns?

Răspunsul lui mă revoltă. Ce impertinent este neamțul! Și, dispusă să fiu la fel de impertinentă ca el, răspund:

– Ei bine, cum ți se ivesc și ție lucruri neprevăzute, de data aceasta mi s-a ivit mie unul și joi plec la Târgul din Bilbao.

– Poftim?! rage, distrugându-mă din priviri.

– Așa cum ai auzit. Mika nu poate și merg eu în locul ei.

– Înțelegerea a fost ca tu să nu mergi în deplasări.

Zâmbesc cu răutate, cu răutatea care-l scoate din sărite și apoi zic:

– Știu, dar așa cum tu, uneori, îmi promiți să te întorci devreme acasă și apoi trebuie să pleci în deplasare la Edinburgh, și eu pot avea situații neprevăzute, sau nu?

Eric începe să înjure de mama focului. Ce e la gura lui când se supără! Și pe urmă spune că eu vorbesc urât! Nu vrea să accepte că voi merge în deplasare, dar eu, nedispusă să fac un compromis, repet:

– O să merg și nimic din ce-mi spui nu mă va face să-mi schimb părerea.

Neamțul meu, furios, utilizează atunci tactica lui cea mai murdară și decide să mă scoată total din minți. În cele din urmă, nesuferitul reușește și, când îmi aduce aminte de arestul din ziua în care am ieșit cu Mel, neputând înțelege de ce este atât de sadic, îl privesc și strig:

– Și de ce trebuie, mă rog, să-mi aduci aminte de ziua aceea?!

Scanned with CamScanner

– Pentru că încă nu am vorbit de ziua aceea. Despre cum ai dispărut, fără să-mi permiți să știu unde ești și despre cum ai ajuns să fii arestată.

– Uite ce este, Eric, îl întrerup, obosită să-l mai ascult. Du-te naibii!

Furia, expresia feței și vocea mea îl anunță că a reușit ce urmărea. Nu-i vorbesc. Îl observ doar, în timp ce el se limitează la a mă privi cu ochi distrugători. Și, după ce respir și număr până la două sute, pentru că până la o sută este prea puțin, spun:

– Știi, Eric? Cea mai urgentă discuție pe care ar trebui să o avem acum este cea în legătură cu Flyn...

Și, înainte ca el să poată spune ceva, adaug:

– Dar, normal, ca întotdeauna, mucosul a avut grijă să schimbe direcția discuției, nu-i așa?

Eric nu răspunde. Știe că, într-o anumită măsură, am dreptate și, fără a ieși din birou, aud că o cheamă pe Simona și-i cere să-l anunțe pe Flyn să coboare.

Când Eric intră în cameră și se așază pe scaunul lui, nu ne vorbim. Mereu se întâmplă același lucru. Copilul o face lată, copilul întoarce situația în favoarea lui și, în cele din urmă, Eric se supără pe mine.

Când se va schimba acest lucru?

Cinci minute mai târziu, Flyn intră în birou, Eric se ridică din scaunul lui de super-mega-șef și, apropiindu-se de el, îl întreabă, examinându-i ochiul și gura:

– Te doare?

Micuțul neagă din cap și soțul meu mi se adresează spunând:

– De ce nu l-ai dus la spital?

Nevenindu-mi să cred că-mi pune această întrebare, răspund:

– Pentru că nu este grav. Sunt doar niște lovituri de pumn de la o bătaie.

– Acum ești și doctoriță?

Provocarea lui în fața copilului mă revoltă și mă și irită. Răspund:

– Știi, Eric? Cred că ar trebui să te superi pe fiul tău, nu pe mine. Nu eu m-am bătut cu cineva la liceu și nici exmatriculată n-am fost.

Cuvintele mele par să-l trezească și, privindu-l din nou pe micuț, care ne studiază în tăcere, începe, în sfârșit, să-l facă cu ou și cu oțet. O merită, iar eu, impasibilă, mă așez, observ și ascult fără să mă mișc. Nu am nimic de spus.

Într-un moment în care Eric tace, Flyn mă privește și-mi spune:

– Te distrezi cu scenele astea?

Mamă..., mamă..., mamă... Auzi la el!

Îl ațintesc pe Eric cu privirea căutând un cuvânt de sprijin și, văzând că nici nu se sinchisește, mă ridic, mă apropii de copilul tupeist și îi răspund sfidător:

– Nici nu-ți imaginezi cât.

– Judith, Flyn, ajunge! mormăie Eric.

Puștiul îmi aruncă falsul zâmbet marca Zimmerman, iar eu, care sunt înfierbântată la maximum, șoptesc:

– Știi, Flyn? Cine râde la urmă râde cel mai bine.

– Judith! strigă Eric.

Nivelul meu de suportabilitate și toleranță este, din nou, sub zero și, cum nu vreau să smulg capul niciunuia dintre ei, mă întorc cu spatele, ies din birou și mă îndrept spre camera mea. Am nevoie de un duș care să mă trezească și să mă răcorească sau o să dau foc Troiei, deși ne aflăm în Germania.

Când ies de la duș, îl găsesc pe Eric așezat pe pat. Ca întotdeauna, expresia feței lui nu mai este cea de acum câteva minute, dar, cum nu am chef să fac pace cu inamicul, nu-l privesc și el spune:

– Jud..., vino.

Mă prefac că nu aud, că sunt chinezoaică! Și el, văzând că nu am de gând să-i dau atenție, se ridică, pășește către mine și, când are de gând să mă atingă, șuier, rece:

– Nu cumva să mă atingi, că este exact ultimul lucru de care am chef acum. Nu știu ce naiba ai sau avem în ultima vreme, dar ceva nu merge bine și m-am săturat ca tu să-mi spui „vino" și eu, ca o idioată, să mă supun.

– Jud...

Scanned with CamScanner

– Sunt supărată, foarte supărată pe tine! mormăi, furioasă. Credeam că, după frumosul sfârșit de săptămână pe care l-am petrecut la Veneția, lumea noastră, uneori complicată, ar putea fi puțin mai bună, dar nu, totul este la fel! Te comporți în continuare ca un inamic demonic față de orice are legătură cu Flyn; la naiba, l-au exmatriculat! Și, bineînțeles, nu respecți faptul că eu, ca femeie muncitoare, iau o decizie, ca aceasta pe care am luat-o, și anume să merg la Târgul de la Bilbao. Așa că nu mă atinge! Și lasă-mă în pace, pentru că ultimul lucru de care am acum nevoie ești tu.

Auzindu-mă că spun asta atât de dur, Eric face un pas în spate, îi mulțumesc pentru acest detaliu și, după ce-mi pun cămășuța albastră și niște șosete de mers prin casă, sub privirea lui atentă, descumpănită și rece, ies din cameră cu pași hotărâți și fără a privi în urmă.

Închid ușa și respir și, cu pași apăsați, cobor în bucătărie. Este întuneric. Nu este nimeni. Simona și Norbert sunt deja în căsuța lor și mă așez pe un scaun ca să-mi plâng de milă fără să aprind lumina.

Cum, oare, acum douăzeci și patru de ore ne sărutam pasional și acum putem sta așa?

Cum de în weekend părea să fi înțeles tot ce i-am spus în legătură cu copilul și cu munca mea și acum totul este exact așa cum era înainte ca discuția să aibă loc?

O bună bucată de timp mă uit pe fereastră, studiez grădina mea și-mi aduc aminte ce frumoasă este primăvara. Mă gândesc la tata. Încerc să-mi imaginez ce mi-ar spune să fac într-o situație de genul acesta și oftez. Oftez cu frustrare.

În restul săptămânii suntem, amândoi, reci ca gheața. Sărmana Simona ne observă, nu spune nimic, dar își dă seama de tot și, cu ochii ei plini de experiență, îmi cere să fiu calmă..., foarte calmă.

Aceasta este relația noastră până joi dimineața, când ies din baie și Eric mă așteaptă.

Ne privim scurt, până când se întoarce și, văzându-mi valiza de pe pat, spune:

– Am sunat-o pe Mel și i-am spus să treacă pe aici.

Îl privesc surprinsă.

– De ce?

Serios, Eric mă privește și, după ce-și cântărește cuvintele, spune:

– V-am anulat zborurile comerciale. Veți merge direct la Bilbao cu avionul nostru privat. Vă duce Norbert la aeroport.

Vreau să răspund, când adaugă:

– Este o prostie să mergeți de aici la Barcelona pentru ca apoi să luați un alt avion până la Bilbao. Dar, bineînțeles, poți protesta, spune, ațintindu-mă cu privirea. Te rog, măcar atât.

Timp de câteva minute, ne privim. Ne provocăm.

Am avut niște zile de iad amândoi, și decid să-mi mușc limba, chiar cu riscul de a mă otrăvi.

Într-o anumită măsură, îmi place să merg cu avionul privat la Bilbao, ceva ce eu nu i-am cerut, dar el s-a gândit pentru mine. Câteva secunde mai târziu, când vede că nu mai spun nimic, adaugă:

– Sună-mă sau trimite-mi un mesaj când aterizați la Bilbao.

– Bine, accept eu.

Și, fără să mai spună ceva, se întoarce cu spatele și iese din cameră cu pas rapid și hotărât, lăsându-mă cu gura deschisă ca pe o fraieră. Preț de câteva secunde nu mă mișc.

A plecat fără să-mi dea un simplu sărut?

Indiferența lui Eric mă ucide pe zi ce trece, dar, cum nu sunt dispusă să mă scufund, mă îmbrac în continuare. Când o aud pe Mel, cobor cu valiza și, după ce-i sărut pe micuții mei, plecăm. Plec fără să mă uit în urmă.

Scanned with CamScanner

39

După ce aterizează pe aeroportul din Bilbao, Mel și Judith nu sunt surprinse să vadă un bărbat între două vârste, amabil, care le privește, apoi se întoarce spre Judith și întreabă:

– Doamna Zimmerman?

Încuviințează, iar el îi strânge mâna în timp ce îi spune cu un zâmbet încântător:

– Mă numesc Antxo Sostoa. Soțul dumneavoastră, domnul Zimmerman, a sunat la birou și mi-a cerut să vin să vă iau pentru a vă duce la Hotelul Carlton.

Cele două femei se privesc. Ca de obicei, Eric se gândise la tot. Fără nicio ezitare, urcă în mașină ca să meargă la uriașul și maiestuosul hotel. Pe drum, Mel îl sună pe Björn și, în timp ce ea vorbea și râdea, Judith trimite doar un mesaj: „Sunt la Bilbao". La scurt timp primește un simplu „OK".

Jud oftează și privește pe geam. Urăște să fie certată cu Eric, dar nu poate face nimic, și, prin urmare, nu voia altceva decât să se distreze și să se bucure împreună cu Mel de un sfârșit de săptămână între fete. Nu voia nimic altceva.

De îndată ce ajung la hotel, după ce Antxo le spune că rămâne să le aștepte la recepție ca să le ducă apoi la târg, urcă repede în cameră, lasă valizele și coboară din nou. Nu aveau chef să rateze nicio secundă din acea călătorie.

La târg, Judith observă că Müller are un stand foarte frumos amenajat, cu toate produsele expuse. Salută mai multe persoane pe care le cunoscuse pe când lucra la Madrid, și toți se bucură să o vadă ca reprezentantă a soțului ei. Apoi Mel se îndepărtează pentru a vizita târgul și Judith merge să îl caute pe director pentru a-l saluta.

În timp ce trece printre standuri, Mel vede o față cunoscută, se apropie și exclamă:

– Amaia?!

Femeia se întoarce și exclamă la rândul ei:

– Nu pot să cred, Melania! Ce faci aici?

Cele două femei se îmbrățișează cu drag și încep să pălăvrăgească. Între timp, Judith îl găsește pe director, domnul Imanol Odriozola, în fața căruia se prezintă ca soția domnului Zimmerman, proprietarul companiei Müller. După ce discută cu acesta, încercând să nu aducă vorba de incidentul de anul trecut, Judith scoate în evidență că firma e foarte încântată să participe la târg. Bărbatul este mulțumit și ea înțelege imediat că l-a cucerit.

La prânz, Judith mănâncă un sandvici, ca toți colegii ei: era acolo pentru a munci. Seara, la închiderea târgului, directorul trece pe la standul Müller, le invită pe Mel și Judith la cină într-un restaurant minunat din centrul orașului Bilbao, unde mănâncă niște preparate excepționale. După cină, bărbatul, încântat că însăși soția șefului cel mare participă la târg, ca reprezentantă a firmei, le însoțește la hotel. De îndată ce acesta pleacă, Judith îi spune prietenei sale:

– Cred că problemele companiei Müller cu directorul târgului sunt rezolvate pentru totdeauna.

Mel zâmbește și o ia de braț.

– Ești perfectă pentru relațiile cu publicul, știai?

Jud râde și prietena ei adaugă:

– Eric o să te sărute din cap până-n picioare la întoarcere.

Judith zâmbește forțat. Nu îi povestise nimic prietenei sale și, făcându-i cu ochiul, zice:

– Categoric. Să nu ai nicio îndoială.

Vorbesc puțin despre târg, până când Mel spune:

– Știi? Am întâlnit o prietenă veche.

– Aici, în Bilbao?

Mel încuviințează, încântată.

Scanned with CamScanner

– A fost logodnica unui văr de-ai mei din Asturia, dar apoi l-a părăsit pentru că era prea tăntălău. Pe cât se pare, lucrează pentru nu știu ce laborator și participă la târg. Ți-o prezint mâine, vrei?

– Desigur, acceptă Jud zâmbind.

A doua zi de dimineață, Judith se trezește devreme, în timp ce Mel, care urma să ajungă mai târziu, rămâne să mai lenevească puțin. Ajunsă la târg, Judith întâmpină persoanele care se opresc la stand și, când sosește Mel, se bucură de ajutorul acesteia la distribuirea pliantelor publicitare. Pe la opt, se apropie de ele o tânără blondă.

– Judith, spune Mel, ți-o prezint pe Amaia.

– Hei, ce faci? spune aceasta din urmă, o sărută pe obraji pe Jud și adaugă: Deci, soțul tău este puternicul patron de la Müller...

Judith încuviințează, și Amaia le ia pe amândouă de braț.

– Să mergem, vă fac un tur al orașului Bilbao și apoi mergem să mâncăm minunatele frigărui *pinchos*.

Timp de mai multe ore râd, mănâncă și beau. La Bilbao se mănâncă atât de bine, totul era delicios. Gastronomia bască era fantastică și Judith și Mel se bucură de ea cu plăcere. Când se întorc la hotel, Amaia zice înainte să meargă în camera ei:

– De ce nu veniți mâine cu mine la țară?

Ele se uită la ea și aceasta insistă:

– Voi ieși cu prietenii mei vechi și vom merge în satul vecin, Elciego, pentru o împerechere stelară.

– Împerechere stelară? râde Mel. Ce este asta?

Amaia izbucnește în hohote și ciripește cu o strâmbătură:

– Ah, nu, nu o să vă zic, așa vă stârnesc curiozitatea.

Mel și Judith se uită una la alta și Amaia continuă:

– Hai, veniți. Puteți rămâne la mine, la Elvillar, e loc pentru toată lumea.

Judith zâmbește. I se pare o idee minunată și Mel se lasă convinsă de prietena ei.

– Bine, mergem!

Încântată, Judith propune:

– Bine, atunci e mai bine să închiriem mâine o mașină, ca să o vedem și pe bunica ta din Asturia, nu?

– Perfect, încuviințează Mel.

Seara, în timp ce Mel făcea duș, Judith telefonează acasă. Răspunde imediat Simona care o salută cu bucurie și îi spune că micuții sunt bine și dorm ca niște îngerași. Când o întreabă dacă vrea să discute cu Eric, care era cufundat în munca lui în birou, Jud ezită. Trebuia să vorbească? Totuși, nevoia de a-i auzi vocea era prea intensă și la sfârșit cedează. După câteva secunde, aude vocea răgușită a lui Eric.

– Spune-mi, Judith.

I se adresează din nou cu numele întreg. Era încă rece și impersonal, dar ea încearcă să îi transmită căldura de care și ea avea încă nevoie.

– Bună, iubitul meu, cum mai e pe la voi?

– Bine, pe la voi?

Judith suspină. Eric era o nucă greu de spart.

– Târgul merge excepțional, domnul Odriozola îți transmite salutări.

Eric încuviințează. El însuși vorbise la prânz cu Imanol Odriozola și acesta nu făcuse decât să îi repete că are o soție încântătoare și foarte muncitoare. Totuși, nu îi spune lui Judith. Nu voia ca aceasta să se simtă controlată, măcar atâta lucru putea să țină doar pentru el.

Urmează o pauză. Era evident că distanța dintre ei creștea, așadar Judith spune:

– Mâine, la sfârșitul târgului, mă duc cu Mel și cu o prietenă de-ale ei la țară...

– Ce țară?

Ea se gândește. Nu își amintea numele satului și răspunde:

– La drept vorbind, nu îmi aduc aminte acum numele satului...

– Cum să vrei să te duci într-un loc și să nu îți amintești cum se numește? bălmăjește Eric.

Judith închide ochii. Nu făcuse bine că a vrut să îi vorbească și, cu puterile diminuate, murmură:

Scanned with CamScanner

– Ei bine, treaba e că...

– Ascultă, e mai bine să o lăsăm așa, o întrerupe el fără să o lase să termine.

Frântă în fața atitudinii lui, Judith se așază pe pat.

– Eric, nu îmi place că suntem așa.

– Tu m-ai provocat.

Ea suspină.

– Eric, când ești în delegație și suni acasă, oricât aș fi de supărată, încerc să fiu drăguță cu tine și...

– Dacă ai sunat să ne certăm, mai bine nu te deranjai. Mai vrei ceva?

Insensibilitatea lui îi sfâșie inima.

Nu putea să încerce să fie puțin mai drăguț cu ea?

Nu îi lipsea așa cum îi lipsea el ei?

Decisă să nu continue cu această tortură, scutură din cap și susură:

– Te-am sunat doar ca să știu că totul este bine. Asta e tot. Pa.

Închide telefonul și se aruncă pe pat. Judith nu știe că, la mulți kilometri depărtare, un bărbat numit Eric Zimmerman se căiește pentru lipsa lui de tact, și totuși orgoliul lui nemăsurat îl împiedica să încerce să o sune pe femeia pe care o iubea.

Ieșită de la duș, Mel vede imediat în ce stare se află Judith și aleargă la ea.

– Ce s-a întâmplat?

Judith îi povestește tot adevărul.

– Dar de ce nu mi-ai spus-o de prima dată?

Judith își dă părul de pe față și suspină:

– Nu știu. M-am gândit că, dacă evitam să vorbesc despre asta, aș fi uitat și lucrurile ar fi revenit la normal până când voi apuca să ajung iar acasă. Dar, după ce am vorbit cu Eric, simt că lucrurile merg tot mai rău. Nu doar din cauza lui Flyn, nu pot să arunc toată vina pe el, dar...

– Jud, privește-mă în ochi, spune Mel și mă ia de mână. Dacă am admirat vreodată o relație, văzând că în ea există multă comunicare între parteneri, atunci să știi că am admirat relația dintre tine și Eric.

Treceți printr-o perioadă grea. Toate cuplurile trec prin asta, dar sunt convinsă că veți lăsa totul în urmă. Vei vedea că veți reuși.

Judith zâmbește și scutură din cap.

– Îl iubesc pe Eric și știu că și el mă iubește, dar în ultimul timp nu mai putem comunica.

– Și dacă pe deasupra mai există și un țânc care vă face o mulțime de probleme care vă depășesc, lucrurile nu au cum să meargă mai bine.

Jud suspină, iar Mel adaugă și o îmbărbătează:

– Hai, du-te și fă un duș, o să vezi că o să te simți mai bine.

Cu un zâmbet trist, Judith se ridică, ia un prosop curat, îi face cu ochiul și dispare în baie. Mel așteaptă câteva secunde și, când aude apa curgând, apucă telefonul, formează un număr și spune, convinsă că locotenentul Parker va face tot timpul parte din personalitatea ei:

– Bună, Eric! sunt Mel. Cum poți fi atât de idiot?

Scanned with CamScanner

40

A doua zi, după ce Judith a petrecut toată dimineața mușcind la târg, Amaia și Mel au așteptat-o la ieșire, cu valizele depozitate în mașina închiriată.

Zâmbind și glumind întruna, cele trei se îndreaptă spre satul Amaiei, Elvillar de Álava, și, între timp, aceasta le mai povestește despre locurile acelea și despre o zicală care spunea: „Când bei vin de Elvillar, taci și sorbi din pahar!"

Înainte de a ajunge, Amaia face un ocol și spune:

– O să vă arăt un lucru care mereu m-a fascinat aici.

Mel și Judith zâmbesc. Brusc, Amaia oprește. Coboară toate trei, iar Mel și Judith fac ochii mari.

– Uau, bestial! murmură Judith.

– Dar ce e? întreabă Mel.

Amaia zâmbește. Era una dintre curiozitățile ținutului și, arătându-le, spune cu mândrie:

– Este un dolmen sau, cum spun experții în domeniu, un monument funerar megalitic, care a fost numit mereu *Chabola de la Hechicera* („Coliba Vrăjitoarei").

Cu gura căscată în fața acelui monument atât de vechi, cele trei se apropie, curioase, și Judith întreabă:

– Și de ce se numește așa?

Amaia ridică din umeri și, în timp ce atinge una dintre pietrele ancestrale, răspunde:

– Din câte mi-a povestit bunica, e legat de faptul că aici a trăit o vrăjitoare. În dimineața sărbătorii de Sfântul Ion, o auzeau mereu cum cântă și se roagă.

– Uff, mi s-a făcut pielea de găină, șoptește Mel, arătându-le brațul.

Judith oftează și, fără să vrea, se gândește la Eric. Ce i-ar mai fi plăcut să vadă acest dolmen. Îi plăceau la nebunie cărțile de arheologie și, în special, cele despre dolmene și menhire, și se întristează la ideea că nu îl putea vedea împreună cu el.

– Coliba Vrăjitoarei, continuă Amaia, a fost descoperită, dacă nu mă înșel, în 1935, chiar dacă este un monument preistoric. Abia după aceea a fost restaurată.

Apoi, cu voce scăzută, continuă:

– Trebuie să vă mărturisesc că mulți dintre noi am făcut o partidă rapidă de sex pe aceste pietre.

Cele trei râd și Amaia adaugă:

– Dar acum serios, e unul dintre cele mai importante dolmene din Țara Bascilor, și este cel mai bine conservat. Este studiat chiar și de câteva universități americane.

– Bestial! repetă Judith mângâind pietrele.

– Haideți, trebuie să veniți la sărbătoarea pe care o organizăm în august, propune Amaia. Recreăm un sabat, cu un țap, vrăjitoare și ardem păpuși uriașe, în timp ce cântăm la *txalaparta*[22] și la alte instrumente.

– Fantastic, cred că lui Björn i-ar plăcea la nebunie, exclamă Mel.

Amaia spune în glumă:

– Ce nume ciudat are iubitul tău...

Mel zâmbește amuzată și răspunde:

– Poți să îi spui Blasito, cum îi spune bunică-mea.

Amaia și Judith se tăvălesc de râs și prima declară:

– Bunica ta e foarte simpatică... Fii atentă la *mokordo* ăla.

Mel și Jud se uită una la alta. *Mokordo?* Ce e chestia asta? Amaia le arată suvenirul lăsat în urmă de o vacă.

– Ah, caca! exclamă Judith.

– Uau, ce discuție rafinată, râde Mel.

22. Instrument muzical de percuție, din lemn sau din piatră, folosit în muzica bască. *(n.red.)*

Scanned with CamScanner

Timp de mai multe minute, cele trei femei stau de vorbă lângă dolmen, discută despre diferențele dintre regiunile lor, dar la un moment dat Amaia se uită la ceas:

– Ar fi mai bine să mergem, altfel vom întârzia.

Judith se mai uită pentru ultima oară la pietre și face o poză cu telefonul. Într-o zi i-ar plăcea să i le arate lui Eric, fiindcă era sigură că acesta le-ar fi admirat.

Peste douăzeci de minute ajung cu bagajele acasă la Amaia. În timp ce își scot hainele, Judith își dă seama că Mel vorbește cu Björn. Îi place să îi audă gângurind și glumind împreună. Cel puțin cineva era fericit în dragoste. În timp ce se uită în oglindă, își scoate pantalonii și maioul și îmbracă o fustă lungă, neagră, de inspirație hippy, și o cămașă roz aprins. Nu avea chef să se pieptene, își strânge părul în coadă și își pune o geacă de blugi ca să vadă cum îi stă. Surâde și o recunoaște pe Judith de pe vremuri.

– Da, domnule, asta sunt eu!

După ce se îmbracă, urcă toate în mașină și merg la Elciego, un sat minunat la câțiva kilometri de Elvillar, unde se întâlnesc cu prietenii Amaiei. Fac cunoștință și pornesc împreună spre minunatele crame Valdelana. Judith se uită de jur împrejur. Ce loc minunat! După cum spunea tata, un loc care vorbește de la sine! Extraordinar!

După câteva minute, un bărbat îi adună pe toți și îi însoțește într-un tur ghidat. Apoi se urcă în mașină și se îndreaptă spre locul recomandat de ghid, unde erau așteptați pentru a continua vizita.

Îi aștepta, într-adevăr, un enolog amabil cu care vizitează un loc impresionant numit „Terasa soiurilor". O vreme, se plimbă cu toții prin podgorii, până ajung într-un loc unde erau pregătite mai multe mese învelite cu fețe de masă albe și scaune.

– Ce colțișor minunat, murmură Mel, iar Judith încuviințează.

Participanții se așază apoi să privească soarele care apune.

După un apus încântător, se lasă întunericul și primele stele se văd strălucind pe cer. Este momentul în care începe și degustarea. Enologul

explică faptul că împerecherea stelară va consta în combinarea a cinci pahare luminoase, cinci vinuri și cinci legende despre constelații.

Se vorbește despre Arturo, Vega, Altair, Polaris și despre cele care alcătuiesc constelația Corona Borealis și care, în afară de faptul că apăreau în legendele incredibile, au avut o importanță deosebită în lumea viței-de-vie. Apoi, după ce se așază cu toții în fața paharelor, încep să zâmbească atunci când enologul spune:

– Doamnelor, domnilor, din acest moment, relaxați-vă și lăsați-vă răsfățați de vin, de noapte și de stele.

Judith îi aruncă o privire cu subînțeles lui Mel și șoptește:

– Dacă vezi că mă amețesc prea tare, oprește-mă, bine?

Mel dă din cap, îi face cu ochiul și șoptește:

– E valabil și pentru mine.

Cu ajutorul unui program de computer, enologul a capturat imaginea acestor stele și le-a proiectat pe un ecran mare. A început apoi să povestească despre fiecare stea în parte și, după ce a ascultat legenda stelelor Vega și Altair, Judith comentează cu prietena ei:

– Ce poveste frumoasă, poetică și tristă.

Mel încuviințează.

– Săraca Vega și săraca Altair! Ce pedeapsă! adaugă Judith.

Mel îi ia paharul din mână și o întreabă amuzată:

– Judith, te simți bine?

Aceasta își ia înapoi paharul și spune:

– Stai liniștită, îmi este doar dor de iubitul meu.

Mel zâmbește. Într-adevăr, chiar și ea este tulburată de povestea dureroasă cu Altair și Vega, și ciocnește cu prietena ei, în timp ce îi spune:

– Alungă toate gândurile și, așa cum a sugerat enologul, bucură-te de vin, de noapte și de stele. Uită de restul, chiar și de iubit.

Tânăra doamnă Zimmerman dă din cap. Prietena ei are dreptate. Trebuia să se bucure de experiența asta incredibilă și să ignore restul. Apoi este din nou atentă la noua poveste legată de steaua Arthur. E sigur că cele trei biete stele suferiseră cu adevărat. Bietele de ele!

Scanned with CamScanner

41

Privesc cerul, în timp ce țin în mână paharul de vin. Experiența spectaculoasă cu degustarea stelară s-a terminat și mă simt cu adevărat relaxată.

S-a făcut răcoare, dar temperatura e plăcută și mă bucur să mai stau puțin afară și să savurez, la lumina lunii pline, o seară minunată, într-un loc atât de special.

Niciodată nu mi-a plăcut vinul, prefer coca-cola cu gheață, dar sunt îndrăgostită de acest loc și până și vinul are farmecul lui aici.

Mă gândesc să iau câteva sticle pentru Eric. Cu siguranță îl apreciază mai mult decât mine și, dacă va vrea, îi voi povesti această zi memorabilă.

Mă gândesc la fiii mei și zâmbesc. Sunt fericită, chiar dacă, de îndată ce îmi vine în minte Flyn, încep să mă îngrijorez. Îmi lipsesc orele petrecute cu el, în care vorbeam despre muzică și alte lucruri. Dar asta e situația și nu pot face prea multe. El trebuie să decidă dacă mă mai vrea în viața lui.

Mă gândesc apoi la Eric, neamțul meu blond și impunător. Ce face acum? Își mai aduce din când în când aminte de mine?

Niște râsete mă aduc cu picioarele pe pământ. Observ amuzată că Mel râde de nu mai poate la glumele spuse de o prietenă de-ale Amaiei.

– Așa e, locul și vinul sunt fantastice, dar știu că abia aștepți să bei o coca-cola cu multă gheață.

Rămân fără suflu. Nu, nu poate fi el... Mă întorc...Una dintre cele mai mari surprize din viața mea! La câțiva centimetri de mine, în picioare, îmbrăcat cu un tricou polo albastru și blugi, iată-l pe bărbatul de care depinde viața mea.

Eric stă lângă mine și, ametită de emoție, nu pot decât să șoptesc:

– Dar... dar ce faci aici?

Neamțul meu surâde, se așază lângă mine pe un scaun liber și, fără să răspundă la întrebare, își pune buzele calde pe ale mele, îmi suge buza de sus, apoi pe cea de jos și mă mușcă încetișor. Imediat după aceea, îl aud șoptind:

– Am venit să o văd pe micuța mea și să îmi cer scuze că sunt mereu atât de nesimțit.

Ah, o să-l mănânc, ufff, o să-l mănânc tot!

Când vrea să mă surprindă, frumosul meu idiot o face foarte, foarte bine. Nu risc să îi adresez vreun cuvânt și atunci el zice:

– Draga mea, sunt lucruri pe care încă nu le-am digerat și pe care va trebui să le discutăm când ne vom întoarce acasă, dar ai avut dreptate că, atunci când sunt în delegație și te sun, tu ești mult mai drăguță decât mine, așa că am venit să remediez situația.

În al șaptelea cer, surâd. Aceste mici atenții mi-au plăcut întotdeauna la Eric.

– Și copiii?

– Acasă.

Și, după ce se uită la ceas, adaugă:

– Imaginează-ți că la ora asta dorm.

Uit de oamenii care ne înconjoară, îl îmbrățișez și îl sărut. Îl savurez, îl degust și, când trebuie să îi dau drumul pentru că altfel îl dezbrac în fața tuturor, îl întreb:

– De unde ai știut unde să mă găsești?

Cu un zâmbet șmecher, iubitul meu se uită spre Mel care îi face cu ochiul.

– Un anume locotenent foarte dur mi-a frecat ridichea aseară că mă port ca un idiot cu frumoasa mea soție, explică Eric. Și, de îndată ce am închis telefonul, am decis să rezolv problema. Azi-dimineață am vorbit cu pilotul avionului nostru, care m-a luat și m-a dus la Bilbao. Acolo, cu ajutorul unor contacte, un prieten care are o firmă de elicoptere mi-a găsit un pilot care peste trei ore mă va duce înapoi

Scanned with CamScanner

la München, înainte să își dea seama copiii noștri că tatăl lor a făcut o nebunie din dragoste pentru mama lor.

Zâmbesc, nu pot să mă abțin.

– Apropo, știai că în apropiere se află un heliport?

Mai fericită ca niciodată, șoptesc:

– Nu. Dar e suficient că ai știut tu.

Comunicăm din priviri, cum am făcut-o mereu, și, îndrăgostiță, mângâi acest chip pe care îl iubesc atât de mult.

– Mi-a fost dor de tine, spun.

Neamțul meu, pentru că va rămâne întotdeauna neamțul meu, deși uneori aș vrea să îi sparg capul, surâde, se apropie din nou de buzele mele și spune cu blândețe:

– Cât de mult mi-ai lipsit, iubirea mea.

Limbile noastre se unesc din nou ca doi magneți. Oh, Doamne, ce plăcere! Apoi lângă noi se aude o tuse și asta face să ne despărțim, iar Mel, amuzată, declară:

– Sunt fericită pentru voi, dar invidia mă copleșește.

Râdem amândoi și Eric îi spune:

– Îți mulțumesc că m-ai sunat și pentru cuvintele tale. Le meritam. În ce îl privește pe Björn, ar fi venit, sunt sigur, dar am avut planuri cu Peter și Klaus, știi, nu?

– Bineînțeles, frumușelule..., și îl iert pentru asta, glumește Mel.

Sunt fericită când aud ce spune iubitul meu, apoi îi face cu ochiul prietenei mele incorigibile:

– Mulțumesc.

Mel râde scuturând din cap și se descarcă:

– Ca să știi, muream de nerăbdare să îți spun că Eric urma să vină. Ce bătaie de cap!

Din nou zâmbim amândouă și ea scoate cheile de la mașină din buzunar.

– Turturelelor! ne spune. E douăsprezece și zece minute noaptea. Amaia și cu mine rămânem la bere pe undeva prin sat împreună cu prietenii ei. Până la ce oră stai aici, Eric?

Neamțul meu nu îmi dă drumul la mână și răspunde:

– Am vorbit cu pilotul și am aranjat pentru ora trei și jumătate. Ne vedem la heliport?

– Perfect! zice Mel.

Eric ia cheile pe care i le dă Mel și aceasta spune:

– Bucurați-vă de acest timp împreună și nu vă certați.

– Să trăiți, am înțeles, locotenente! spune Eric, să nu mai pierdem vremea.

– *Agur*[23] strigă Amaia cu un zâmbet.

De mână cu iubitul meu, ies din locul acela minunat și, la ușă, Eric se apleacă, mă privește și întreabă:

– Și acum unde ne ducem?

Îmi vine să râd. Nu știu, dar imediat îmi vine o idee, îi iau cheile din mână și îi fac cu ochiul.

– Treci în mașină. O să te duc într-un loc care îți va plăcea la nebunie.

O jumătate de oră mai târziu, după ce m-am rătăcit pe drumul care duce la Elvilla, parchez în fața monumentului megalitic *Chabola de la Hechicera*, și Eric îl contemplă la lumina lunii și a farurilor.

– Ce spectacol!

Fascinată, trag frâna de mână, sting farurile mașinii și ieșim. Îmi dau seama că în spate mai e o mașină. Zâmbesc. Uite că o să fac fix ceea ce vreau în acest moment: sex!

Mă uit din nou la frumosul meu soț care e cufundat în contemplarea ruinelor.

– Știam că o să îți placă! spun eu mulțumită de mine.

Cu o licărire de fericire în ochi, neamțul meu mă ia de mână și mergem împreună la dolmen și îl atingem. În liniște, mâinile noastre alunecă pe pietrele magice în timp ce povestesc ce îmi spusese Amaia, iar Eric mă ascultă până când dorința lui devine mult prea puternică, se apleacă și mă sărută. Apoi mă fixează cu privirea și spune:

---

23. „La revedere!" (limba bască în orig.). *(n.red.)*

Scanned with CamScanner

– Nu înțeleg ce s-a întâmplat în ultimul timp, dar nu vreau să te mai repete. Te iubesc. Mă iubești. Ce se întâmplă cu noi?

Nu răspund. Refuz să fac asta și apoi îl aud spunând:

– De acum înainte, mă voi ocupa eu de Flyn: va merge la un psiholog și...

Pufnesc. În momentul ăsta, nu vreau nimic altceva decât să nu vorbesc despre Flyn.

– Cred că e mai bine să reluăm discuția când ne vom întoarce acasă, zic eu, altfel vom spune lucruri care nu ne plac și vom distruge aceste clipe minunate. Am devenit experți în asta.

Iubitul meu încuviințează. Își apleacă fața spre părul meu negru care îi place atât de mult și adaugă:

– Ai dreptate, dar îți promit că...

Nu îl las să continue. Îi acopăr gura cu mâna și spun:

– Nu, Eric. Nu promite ceva ce apoi nu vei reuși să respecți. Dacă îmi promiți ceva și apoi nu reușești să îți ții promisiunea, ne vom lua la harță și nu vreau să mă gândesc la asta acum. Acum suntem amândoi aici, tu și cu mine. Nu vreau să vorbim. Vreau doar să mă răsfeți, să mă săruți și să facem dragoste cum dorim și cum ne place.

Bărbatul meu îmi dă dreptate, își pune buzele pe fruntea mea, pe gât, pe obraji și, după ce mă topesc ca un cub de gheață la soare, îmi desface părul și murmură:

– Dorință îndeplinită, micuțo.

Din acel moment, nebunia ne cuprinde. Nu contează cine ne poate vedea prin întunericul nopții. Îl doresc pe soțul meu, mă sprijin cu spatele de dolmen și ne sărutăm, în timp ce simt cum palmele lui mari se strecoară pe sub bluză și încep să îmi pipăie sânii.

Mă înfierbânt repede, ca și el, și îmi place cum îmi mângâie sfârcurile în timp ce limba lui îmi explorează gura. Apoi, cu un gest care mă înnebunește, îngenunchează în fața mea, îmi ridică blluza și îmi îndrept sfârcurile către gura lui deschisă.

Gem... Plăcerea e imensă când îi frământă, îi suge și îi linge. În extaz, îl apuc de părul blond și gem. Gem atât de tare, încât gemetele mele mă excită și mai mult.

După un moment, aerul rece al nopții mă face să tremur și iubitul meu se ridică repede.

– Te-aș dezbrăca și te-aș mânca, dar e frig și nu vreau să te îmbolnăvești.

Zâmbesc văzându-i îngrijorarea. Îmi bagă mâna pe sub fustă, începe să îmi mângâie coapsele și spune:

– Dar vom face dragoste și...

– Fă-o, îl încurajez în timp ce îi desfac pantalonii.

Amuzat, mă privește și surâde. Între timp, mâinile lui au ajuns la chiloții mei și îi pipăie; mă excit și îmi bag mâna în boxerii lui.

– Doamne..., șoptesc când îi simt penisul tare și erect, pregătit pentru mine.

– Îl vrei, micuțo?

– Da..., sigur că da.

Eric se mișcă și mâna mea se mișcă împreună cu el până când îmi rupe chiloții.

Da! Apoi murmură:

– Maimuțico, ține-mă de după gât și deschide-te ca să mă primești.

Mă ridică de parcă aș fi un fulg. Recunosc, în astfel de momente e un lux să ai un soț atât de înalt și de musculos. Îl ador! Iubitul meu nemaipomenit mă ridică și o face cu mine, doar cu mine. Îmi mușcă buza de jos și își îndreaptă penisul către vaginul meu umed. O facem intens și Eric spune cu o voce răgușită:

– Câtă nevoie am de tine.

Gemem, corpurile noastre sunt înlănțuite unul în celălalt, și când tremură și își lasă capul pe spate, îi cer:

– Privește-mă, Eric..., privește-mă.

Face ceea ce îi spun și, în timp ce îi observ lumina din privire, șoptesc:

– Te iubesc.

Scanned with CamScanner

Eric mă atinge cu mâna și intră adânc în mine ca să tremurăm împreună. Șoldurile lui se mișcă înainte și înapoi în căutarea plăcerii noastre, iar eu gâfâi conștientă că așa îl excit și mai tare.

Dintr-odată, un zgomot îl întrerupe. Văd că se uită în jur să vadă de unde vine și, după câteva secunde, șoptește în timp ce surâde:

– E un cuplu în spatele celui de-al treilea copac din dreapta. Ne urmăresc. Cred că sunt cei cu mașina parcată puțin mai departe.

Surprinsă, mă uit în direcția respectivă, îi reperez și zâmbesc, în timp ce îmi arcuiesc șoldurile în față:

– Păi atunci, să le oferim ceea ce vor să vadă.

Eric râde. Spre deosebire de celălalt cuplu, nu numai că nu ne deranjează să fim spionați, ci ne excită și mai mult și continuăm. Eric mă ține cu o mână sub fund și cu cealaltă mă protejează să nu mă zgârii de piatra dolmenului.

Îl sărut pe gură și dinții lui se înfig ușor în buza mea de jos, apoi începe să intre în mine din ce în ce mai puternic, iar eu gem și nu cer nimic altceva.

Ochii noștri, gurile noastre și corpurile noastre se contopesc ca întotdeauna. Nu e doar sex, e plăcere, afecțiune, iubire, respect și complicitate. Când ajungem cu pasiune la orgasm, strigăm și descărcăm toată tensiunea acumulată.

Respirăm greu, sprijiniți de piatră. Ceea ce tocmai am făcut e vital pentru noi și începem amândoi să râdem, un râs eliberator. Chiar aveam nevoie.

După câteva secunde, Eric mă așază încet pe pământ și spune:

– Îmi pare rău că ți-am rupt chiloții.

Râd și șoptesc:

– Nu te simți vinovat. Nu mă așteptam la altceva.

Râdem ca doi proști, apoi îmi deschid poșeta și scot niște șervețele cu care ne ștergem. Pun batistele de hârtie murdare în buzunarul gecii. Le vom arunca după aceea, trebuie să ai respect pentru mediul înconjurător și să-l păstrezi curat.

Sunt încinsă și îmi fac vânt cu mâna, când îmi dau seama că pecheea de spioni urcă în mașină, pornesc motorul și se îndepărtează în viteză. Izbucnim din nou în râs.

– Bine că nu locuim aici, altfel mâine-dimineață am fi în gura tuturor.

Vreau să îmi prind părul în coadă, dar Eric mă oprește.

– Îmi place desfăcut.

– Știu.

– Te iubesc. Știi și asta? Putem continua să ne certăm, dar să nu uiți niciodată asta.

Încuviințez cu un zâmbet politicos și răspund:

– Te ador, iubitul meu.

Pe la trei și zece ne îndreptăm spre heliport. Eric trebuie să se întoarcă la Bilbao, de unde avionul privat îl va duce la München. Ne întâlnim cu Amaia și Mel, care ne așteaptă împreună cu pilotul elicopterului. Eric frânează, se întoarce către mine și spune:

– Mâine-dimineață să fiți atente cum conduceți. Când ajungi în Asturia, dă-mi un mesaj, bine?

Zâmbesc. Mă amuz de instinctul protector al neamțului meu și îl liniștesc:

– Îți promit, dragul meu, vom fi atente și îți voi trimite mesajul.

Eric mă sărută. Mă devorează și, imediat ce se desparte de mine, șoptește fericit:

– Nu cred că îmi face plăcere să te las aici și, cu atât mai mult, fără chiloți.

Comentariul lui mă face să zâmbesc când coborâm din mașină și ne ducem la ceilalți, ținându-ne de mână.

Cinci minute mai târziu, după mai multe sărutări și îmbrățișări, văd cum elicopterul se îndepărtează și iubirea vieții mele se află înăuntru, iar Amaia șoptește:

– Fetițo, ce gusturi bune ai! Ce bărbat!

Zâmbesc și ea mă fixează amuzată cu privirea și mă întreabă:

Scanned with CamScanner

– Ești sigură că bucățica asta nu e basc? Din câte știu eu, doar pe partea asta găsești tipi atât de arătoși!

Chicotim toate trei și apoi pornim spre casa Amaiei. Trebuie să mergem să ne odihnim.

42

La zece dimineața, Mel și Judith se despart de Amaia cu promisiunea că se vor întoarce însoțite de familiile lor, sau că ea se va duce să le viziteze în Germania. Apoi cele două femei pornesc pe autostradă spre Bilbao și, de acolo, mai departe către Santander. La Torrelavega se opresc să se mai dezmorțească și apoi Mel conduce până la La Isla, satul bunicii din Asturia.

Odată ajunse în fața casei în care locuia bunica, Mel oprește motorul mașinii și, privindu-și prietena, spune:

– Bine, așa cum ți-am spus, am ajuns aici în trei ore și jumătate.

Judith privește încântată în jur, era un loc minunat. În acel moment, ușa casei se deschide și apare o bătrână cu mâinile în șold, cu aer amenințător, pentru că nu se aștepta la oaspeți.

– Ce nai...?! Oh!

Mel iese repede din mașină și exclamă:

– Surpriză, bunico!

Recunoscându-și nepoata, expresia dură a bătrânei se îmblânzește și deschide brațele strigând:

– Ah, puiul meu iubit... Puiul meu!

Fericită văzând emoția bunicii, Mel sare în brațele ei și, imediat ce prima încetează să mai turuie cu viteza luminii, se întoarce către Judith și o prezintă:

– Bunico, ți-o prezint pe prietena mea Judith. Și ea trăiește la München și e spanioloaică. Judith, dânsa e bunica mea Covadonga.

Bunica se uită cu drag la prietena nepoatei.

– Îmbrățișează-mă, draga mea. Mă bucur mult că ai venit împreună cu copila mea!

Judith o strânge în brațe și spune:

Scanned with CamScanner

– Sunt fericită să te cunosc, doamnă Covadonga. Mi-au spus mai lucruri minunate despre dumneata.

– Și cine ți-a vorbit despre mine?

– Björn, răspunde Judith. Vă iubește foarte mult.

Femeia zâmbește și murmură:

– Ahiii, Blasito al meu, ce frumușel e!

Fetele râd.

– Hai, intrați în casă să mâncați ceva, sunteți slabe ca două grăsimi, le spune femeia.

Judith îi aruncă o privire amuzată prietenei, iar aceasta zice:

– Pregătește-te, bunica mea exagerează în bucătărie, dă doar puțin!

După ce intră în casă, femeia se oprește și îi spune nepoatei:

– Dar, ia spune, unde i-ai lăsat pe Blasito și pe Sami?

– La München, bunico.

– La naiba, de ce nu i-ai luat și pe ei?

Fără să vrea să stea prea mult la discuții, Mel răspunde:

– Am venit cu Judith în delegație și ei au rămas acasă. Îți trimit mii de sărutări.

Bătrâna scutură din cap. Fusese atât de fericită când îi văzuse.

– Ești încăpățânată ca tatăl tău, Ceci, bolborosește ea.

– Bunico... Cedric... știi, îi amintește Mel zâmbind. Am putea să știm de ce ești la fel de disprețuitoare ca și el?

După ce își pune din nou mâinile în șold, Covadonga se uită la nepoată și la bruneta care o însoțește și spune:

– De ce nu m-ai sunat ca să îmi spui că vii?

– Pentru că voiam să îți fac o surpriză.

– Vezi? Exact ca Ceci! Tot timpul vrea să mă surprindă.

Judith râde și bătrâna adaugă:

– Uite, și acum aproape nu am nimic de mâncare. Dacă m-ai fi sunat, ți-aș fi pregătit o supă bună de fasole, sau napi cu cartofi, sau...

– Bunico... nu-ți face griji. Judith și cu mine mâncăm orice.

Covadonga deschide cămara și ne arată:

– Am un pui de țară cu fasole verde. Și colțunași umpluți, plăcintă cu brânză de capră, *cabrales*, și niște fructe. E suficient?

Femeile se uită una la alta și Judith răspunde pentru amândouă:

– Mai mult decât suficient.

Femeia se apucă imediat de treabă și ele se duc să se spele pe mâini. Judith profită de timp și-i scrie un mesaj lui Eric.

Sunt în Asturia. Te iubesc.

După câteva secunde, telefonul sună și ea zâmbește când vede o fotografie de acasă, cu Eric, Hannah și Superman. Mesajul spunea:

Te iubim. Ne e dor de tine.

Judith zâmbește când își vede micuții și pe Eric. Erau viața ei, dar își dă seama că din fotografie lipsește Flyn. Mel, care tocmai ieșea din baie și văzând ce-i arăta prietena ei, își scoate și ea mobilul și spune:

– Uite ce mi-a trimis Blasito al meu.

Era o fotografie cu Björn și Peter care purtau coroniță de prințesă împreună cu Sami. Judith râde.

– Suntem norocoase, nu? spune ea.

Mel înțelege imediat ce voia să spună prietena ei și încuviințează:

– Da, Jud, foarte norocoase.

Odată întoarse în bucătărie, rămân mască văzând cum Covadonga le pregătise masa.

– Pe cine ai mai invitat la prânz, bunico? glumește Mel.

Ca răspuns, bătrâna le invită:

– Pe voi, pe voi, așezați-vă și mâncați că se răcesc toate.

În timpul prânzului, Mel îi povestește bunicii despre nuntă și aceasta bate din palme bucuroasă. Era o știre excepțională, chiar dacă începe să mormăie când nepoata îi spune că ar trebui să ia un avion către München. Totuși, la sfârșit, zâmbește emoționată.

Puiul ei se căsătorea!

După-amiaza trece repede și vine ora să plece către aeroport. Bucuroasă de vizita neașteptată, Covadonga le dă fetelor niște pungi pline cu mâncare:

Scanned with CamScanner

– Niște *prenaos*, adică niște chifle umplute cu carne, pentru familie.

– Mulțumesc, nu trebuia, a fost o plăcere să te cunosc, spune și Judith o îmbrățișează.

– La fel și pentru mine, fetițo..., la fel și pentru mine.

Mel pune plasele în mașină și o îmbrățișează pe bunică.

– Nu plânge, bunico!

Covadonga își șterge lacrimile cu un șervețel pe care îl scoate din mâneca dreaptă și spune:

– Vino să mă vezi mai des și o să plâng mai puțin.

Emoționată, Mel o strânge din nou în brațe pe bunică și o umple de sărutări până când aceasta începe să rădă, apoi îi face cu ochiul și sare în mașină. Se uită în oglinda retrovizoare cu ochii în lacrimi și Judith, mângâindu-i obrazul, șoptește ca să reducă tensiunea:

– Nu plânge, fetițo.

Râde și răspunde:

– Bine, șoricelule.

Glumind, ajung la aeroportul din Asturia, unde predau mașina închiriată și se îndreaptă spre hangar. Acolo, le așteaptă minunatul avion privat al lui Eric Zimmerman pentru a le duce în Germania.

43

După o primire călduroasă, care m-a făcut enorm de fericită, Eric și cu mine mergem împreună, luni, la Müller. Se pare că am regăsit armonia de altădată.

Mika așteaptă la intrarea în sediu și îmi zice cu un zâmbet larg:

– Directorul târgului m-a sunat vineri și mi-a spus că ai fost minunată.

Zâmbesc și îi spun fericită:

– Și dânsul a fost la fel.

De ceva timp, acasă lucrurile merg bine și sunt bucuroasă să aflu că Flyn se întâlnește cu psihologul de la școală. Evident că nu îi face plăcere și nu se dă în lături de la o arăta ori de câte ori are ocazia..

În fiecare zi, în timp ce suntem la serviciu, Eric îmi trimite mesaje de dragoste pe mail, și îmi dau seama că e hotărât să ne refacem relația.

Joi, când plec de la serviciu, mă duc direct acasă pentru că vreau să stau cu copiii mei și să mă bucur de compania lor înainte de a merge la petrecerea unei prietene care își serbează ziua de naștere. De îndată ce Flyn vine de la școală, mă duc să-l salut și văd că e și Eric cu el. Asta mă surprinde, așa că mă apropii și întreb:

– Ce s-a întâmplat?

Eric mă privește și, de îndată ce băiatul urcă în cameră fără să mai spună nimic, zice:

– M-au căutat de la școală. După cât se pare, astăzi, băiatul nostru nu avea chef să se ducă la psiholog. Din fericire, după ce am vorbit cu directorul și cu dirigintele lui, am făcut în așa fel încât să nu fie pedepsit din nou.

Scanned with CamScanner

„Nostru"..., a spus „fiul nostru"?

Pentru prima dată după atâta vreme, când puștiul face o greșeală, nu spune „fiul tău", ci "fiul nostru". Îmi place. Categoric, Eric începe să înțeleagă.

Nu știu ce să răspund, totuși. În general mă chemau pe mine, și, pentru că l-au chemat pe el, am vrut să îl întreb motivul, dar mi-o ia înainte:

– Ți-am spus că mă voi ocupa de băiat și, ca să scap de grija asta, am vorbit cu cei de la școală și am cerut să mă anunțe pe mine de acum încolo.

Surprinsă de o decizie pe care nu am cerut-o, întreb:

– De ce?

Eric scutură din cap și îmi răspunde cu răceală:

– Ți-am spus. Vreau să te țin departe de problemele astea.

Își atinge ochii și fruntea și intuiesc ce se întâmplă. Îl doare capul. Mă uit la ochii lui, cel drept este mai umed decât ar fi normal, dar Eric izbucnește înainte ca eu să deschid gura:

– Nu mă cicăli, Judith.

Bine..., bine..., bine... Durerea trebuie să fie insuportabilă, altfel ar glumi pe tema asta.

Încerc să mă calmez, dar în sinea mea sunt speriată. Știu că bunăl lui Eric e degenerativă și mă sperii pentru că este întotdeauna supus unei presiuni teribile. Îi semăn din ce în ce mai mult din acest punct de vedere. Ne ducem în liniște în bucătărie de unde ia două pastile din două cutii diferite. După aceea mă privește, dar de data asta vorbesc eu:

– Întinde-te puțin, închide ochii și relaxează-te.

Este de acord.

Nu protestează, nici nu răspunde, îmi dau seama că îi e foarte rău și, după ce pleacă din bucătărie și se închide în biroul lui, știu că se va odihni. Știu asta. Puțin mai târziu, Pipa se duce cu micuțul Eric și cu Hannah la petrecere. Când ies cu Norbert, iar Simona îi plimbă pe Susto și Calamar, am impresia că o iau razna. Sunt îngrijorată pentru Eric și supărată pe Flyn.

E posibil ca acest băiat să nu își dea seama de nimic?

Furioasă, mă hotărăsc să mă duc la el. Bat la ușă, intru și îl scrutez cu privirea, în timp ce vorbesc cu voce scăzută:

– Poți să fii supărat pe mine și să îmi ții ranchiună, dar fă-mi imensa plăcere și amintește-ți că tatăl tău nu poate fi supus unui stres prea mare deoarece suferă de o boală de ochi. La naiba, Flyn, a trebuit să ia două pastile, două! Chiar nu te interesează nimic?

Mă privește, mă privește și iar mă privește, și când mă apucă disperarea adaug:

– Flyn, vorbesc serios, foarte serios, încearcă să mă înțelegi.

În cele din urmă, dă din cap. Of, în sfârșit înțelege ceva din ce spun.

– Ce s-a întâmplat la școală? întreb.

I se schimbă expresia feței și îmi spune:

– Nu te mai îngrijora pentru mine, pentru că se gândește tata la asta. Pleacă din camera mea.

Bine, s-a întors tupeul!

Intenționez să îi fac să înțeleagă încă o dată că nu sunt dușmanul lui, încerc să îi vorbesc, dar parcă mă lovesc de un zid, și la sfârșit începe să țipe la mine atât de violent, încât îi răspund la fel.

Până unde va împinge lucrurile mucosul ăsta?

Urlăm câteva clipe până când se deschide ușa pe neașteptate și Eric intră nervos, mă privește și izbucnește:

– Pot să știu ce faci aici?

Întrebarea mă ia prin surprindere și, îngrijorată pentru el, mă grăbesc să răspund:

– Ești în regulă? Ți-a trecut durerea de cap?

Iubitul meu încuviințează. Are ochiul mai puțin umed.

– Judith, spune, dacă trebuie să mă ocup eu de Flyn, de ce nu mă lași să o fac?

Îl privesc cu gura căscată.

– Stai..., stai..., stai..., mi se pare o idee foarte bună să te ocupi, dar cred că am și eu dreptul să vorbesc. Sau poate eu ți-am interzis când mă ocupam de asta?

Scanned with CamScanner

Între timp, băiatul ne observă. Ca de obicei, pare că se bucură de certurile noastre.

– Având în vedere cum te-ai ocupat de el, șuieră Eric, era mai bine dacă nu o făceai.

Bravo..., asta-i bună!

Cât de prost și de ticălos poate fi?

Îl fulger cu privirea și îmi vine să îi zic câteva în timp ce el, și mai nervos, adaugă:

– Ascultă, Jud, nu vreau să mă cert cu tine. Mă doare capul. De acum încolo îți cer să o lași baltă, pentru că o să mă ocup eu. Tu vei sta să te uiți, să asculți și să taci.

Bineeee..., bineeee...

A înnebunit? Vrea să facă din mine maimuța înțeleaptă[24]? Nepăsându-mi de durerea lui de cap și de furia lui, urlu furibundă:

– Ce spui acolo?

Îmi dau seama că Eric își conștientizează greșeala, dar acum sunt foc și pară:

– Știi ce zic, Eric? Să vă duceți naibii, și tu, și el!

Apoi ies din cameră trântind ușa.

Cu inima sărindu-mi din piept, iau cheile de la mașină, ies și mă duc la petrecerea prietenei fiilor mei. Am nevoie de ceva pozitiv și cu siguranță nu găsesc așa ceva acasă.

La întoarcere, Pipa și cu mine le facem baie micuților și le dăm de mâncare. După ce i-am băgat în pat, mă închid în baia camerei mele ca să mă epilez. Nu vreau să văd pe nimeni.

Puțin mai târziu, Eric vine să îmi spună că e gata cina, dar, chiar dacă pare ciudat, nu îmi e foame și îi strig că nu cobor la cină. Pleacă.

Termin să mă epilez, mă privesc în oglindă și murmur:

– Chiar vrei să fiu o maimuță înțeleaptă? Prostule!

Îi blestem toată familia și mă uit din nou în oglindă.

24. În original, *monosabio* (*mono*, „maimuță"; *sabio*, „înțelept"). Trimitere la cultura orientală și celebra imagine-simbol cu cele trei maimuțe înțelepte: prima își acoperă ochii, a doua urechile, iar a treia gura. *(n.red.)*

– Jud, relaxează-te..., relaxează-te. Familia Zimmerman nu se va impune în fața ta.

Închid ochii și număr până la două sute, apoi cobor în bucătărie, unde Simona mă anunță:

– Ți-am lăsat mâncarea în cuptor.

Dau din cap. Ultimul lucru la care mă gândesc e masa, dar pentru că mă privește cu o expresie preocupată, îi răspund cu dragoste:

– E târziu, Simona. Du-te la Norbert, precis te așteaptă.

Femeia, care este discreția în persoană, mă îmbrățișează și șoptește:

– Mănâncă ceva. Nu e bine să te duci la culcare cu burta goală și nu îți face griji pentru domnul. E bine. Nu a mai luat nicio pastilă.

Mă simt ușurată să aflu asta. De îndată ce ea pleacă, mă duc în sufragerie și îmi dau seama că televizorul e deschis.

Eric și Flyn se uită la un serial polițist pe care îl adorăm și decid să îmi văd de treburile mele. Iau lesele lui Susto și Calamar, îmbrac un impermeabil lung peste cămașa de noapte din bumbac, îmi pun cizme și ies cu câinii.

Merg cu ei prin cartierul rezidențial și, la un moment dat, primesc un mesaj de la Eric.

Unde ești?

Răspund imediat.

La plimbare cu Susto și Calamar.

Telefonul nu mai sună. Perfect. A înțeles.

Continui să mă plimb și, când îmi dau seama că am obosit, mă întorc acasă. Luminile sunt stinse și îl găsesc pe Eric, care stă așezat la baza scărilor.

– De ce nu mi-ai spus că ieși? întreabă.

Îl iubesc, jur că îl iubesc. Cu toate astea, sunt atât de supărată pe el pentru cum m-a tratat în fața lui Flyn, încât, fixându-l cu privirea, răspund în timp ce-mi scot impermeabilul și cizmele:

– Dragul meu, mă bucur că nu te mai doare capul și că te simți mai bine, dar sunt puțin deranjată și, într-adevăr, nu vreau să mă cert

Scanned with CamScanner

cu tine pentru că azi vreau să fiu o maimuțică înțeleaptă. Știi, cea care nu vede, nu aude și tace... Așa că de ce nu te duci în cameră să te odihnești și să mă lași în pace?

Îmi dau seama că am fost cam necioplită. Mă fixează cu privirea..., mă fixează..., mă fixează... și la sfârșit încuviințează, în timp ce urcă abătut scările.

– Bine, Jud. Știu că am dat-o în bară și de acum tu comanzi.

Comand eu? Comand eu?

Dar nu mi-a spus el că trebuie să fiu o maimuțică înțeleaptă?

Frate..., frate..., frate! Ce face, mă provoacă?

Desigur, încearcă să fie conciliant, dar eu nu. Între neamțul ăsta afurisit și coreeanul-neamț afurisit o să înnebunesc și, fără să vreau să mă gândesc mai departe, mă duc la bucătărie. Îmi pregătesc un sandvici, iau o coca-cola și mă duc în sufragerie să mă uit la un film.

Pe la miezul nopții, mi se face sete. Mă ridic, mă duc la bucătărie și, când deschid frigiderul, zăresc o sticlă de șampanie cu etichetă roz în fundul imensului frigider american. Mă uit la ea câteva secunde – o deschid? nu o deschid? – și, în final, o iau și murmur:

– Ce tupeu are!

Mă așez pe un scaun în bucătărie, deschid sticla și beau o înghițitură.

– Mmmmm..., cât e de rece! exclam.

Fără să vreau, îmi amintesc de prima dată când am băut așa ceva și zâmbesc. Într-o seară, Eric mă dusese la El Moroccio. Beau și a doua înghițitură, apoi a treia, și la a șasea râd și închin:

– Beau în cinstea prostiei tale, Eric Zimmerman!

Ies din bucătărie și mă întorc în sufragerie, închid ușa ca să nu deranjez pe nimeni, mă așez pe fotoliu și caut prin cele o sută de canale, apoi mă uit la un documentar despre păsări. Dacă Hannah mea l-ar vedea, ar începe să urle: „Păsărele! Păsărele!"

Continui să beau și, încet-încet, alcoolul coboară în stomac. Când se termină documentarul despre păsări, începe unul despre hipopotami și apoi unul despre diferitele cazuri ale unui medic veterinar.

La un moment dat, apare un cadru cu o rățușcă și bobocii ei.

Ce drăguți!

Zâmbesc când văd că traversează o stradă pe care se desfășoară o cursă de mașini. Cu inima strânsă, observ o mașină care se apropie și lovește ultimul pui din șir. Cineva fuge să îl ajute și în acel moment intră în acțiune medicul veterinar, dar animalul moare și izbucnesc în plâns ca o disperată.

De ce s-a întâmplat așa ceva?

Biata rățușcă se ducea drept către mama și frații lui. De ce a trebuit să moară?

Plâng cu sughițuri când văd durerea mamei rață care se întoarce și nu înțelege ce s-a întâmplat, așa cum eu nu înțeleg de ce acum sunt mama vitregă a lui Flyn. În acel moment, aud o voce din spatele meu:

– Ce ai, Jud?

Știu că e Eric și, fără să dau drumul la sticla pe care o țin bine în mâna dreaptă, mă bâlbâi printre lacrimi:

– Bobocul...

– Cum?

– Ah, Eric, insist în timp ce îi arăt ecranul, cu părul răvășit și ochii umezi, micuțul traversa împreună cu mama și frații lui și... și a fost lovit.

Eric se apleacă spre mine, se uită la televizor și apoi îmi ia sticla din mână și, după ce vede că mai rămăsese doar o picătură, spune:

– Nu mă mir că stai să plângi pentru o rață.

– Sărăcuțul..., săracul animăluț.

– Ești înghețată, iubito.

– De ce? De ce i s-a întâmplat așa ceva sărmanului boboc? insist. Traversa împreună cu mama și frații lui. Câtă nedreptate!

Iau sticla din mâna lui Eric, beau ultima înghițitură și șoptesc:

– Off, sufletelule..., mi se pare că sunt puțin cam beată.

Îl simt pe Eric zâmbind și apoi îl aud spunând:

– Chiar așa? Puțin beată! Sus, ridică-te ca să te duc în pat.

Pat? Mă duce în pat?

Scanned with CamScanner

Ah, nu..., asta nu. Sunt furioasă și spun:

– Nici măcar să nu încerci să mă atingi, șmecherule!

Înainte să poată răspunde, îi reamintesc:

– Și să știi că nu sunt atât de beată încât să uit cât de prost ai fost în seara asta în fața fiului tău Flyn, și că voiai să fiu doar o mașinuță înțeleaptă. Care nu vede, nu aude și tace.

Eric nu răspunde. De data asta eu am spus „fiul tău".

Mă privește și ochii lui mă fac să înțeleg că m-am înșelat. Fără să îl las să răspundă, mă arunc în brațele lui. Fiindcă sunt beată, ne lovim unul de altul și cădem împreună pe covor. Ne lovim cap în cap. Ce lovitură!

Eric bombăne, în timp ce își duce mâna la cap:

– Cine să te mai înțeleagă? Acum două secunde mi-ai spus să nu te ating, nici măcar să nu încerc să pun mâna pe tine, și acum cazi peste mine.

E adevărat, are dreptate.

Totuși, acum îl doresc și, ca să nu se mai plângă, îmi apropii gura de a lui, îl sărut, îl devorez, îl mănânc. Sticla pe care tocmai am terminat-o nu a avut efect numai în ceea ce îl privește pe răpoi, dar și altfel. Și îl vreau, acum!

Eric reacționează imediat. Nu lasă să îi scape ocazia și, când îmi scot maioul ca să rămân numai în chiloți, șoptește:

– Iubito, suntem în sufragerie...

– Mă doare-n cot.

Răspunsul meu îl face să zâmbească.

– Micuțo, poate intra oricine.

Nu mă interesează. Să intre cine-o vrea!

– Te doare capul? întreb eu după o clipă.

– Nu, acum nu.

Bine! Mă bucur să aflu asta pentru că am nevoie de el, îl doresc și o vom face aici și acum. Nu îi dau voie să mai vorbească, îl sărut din nou ca să îi arăt dorința mea arzătoare, pasiunea și nerăbdarea. Uff, cât sunt de încinsă!

Ține pasul cu mine. Eh, e foarte viclean când vrea neamțul meu! Mâinile îi alunecă pe spatele mea cu pasiune. Respiră mai repede. Degetele se înfig în șoldurile mele, și când simt că își coboară mâna pe fundul meu știu ce va face. Îl privesc. Îl implor din priviri pentru că îl doresc cu toată ființa mea. Eric, bărbatul impetuos pe care îl ador, chiar dacă îmi vine să îl omor câteodată, îmi apucă chiloții și îi rupe cu un gest brusc.

– Da, aprob cu pasiune.

– Asta voiai?

Încuviințez..., încuviințez... și adaug:

– Da. Și vreau mai mult.

Gurile noastre se unesc din nou în timp ce, încinsă de pasiune, mă așez deasupra soțului meu. Îmi dau seama că e la mila mea, că va face tot ce îi voi cere și, dezlipindu-mi gura de a lui, surâd răutăcios, îmi pun mâna între corpurile noastre și, apucând penisul lui tare prin pantalonii negri de pijama, ordon:

– Arată-mi!

Eric se execută. Eric e cuminte. Eric se supune. Și în timp ce ochii lui mirați îi caută în întuneric pe ai mei, penisul lui își caută drum în vaginul meu.

– Urăsc să te porți ca un tiran cu mine, dar...

– Iubito...

Nu îl las să vorbească. Cu mâna liberă îi astup gura și continui:

– Dar în momentul ăsta, în secunda asta, în clipa asta, eu poruncesc. Ești al meu..., sunt stăpâna ta și mă voi bucura de tine, chiar dacă mâine te vei comporta din nou ca un prost și nu o să îmi pară rău.

Privirea lui pasională și avidă mă înfierbântă și mai tare și, văzând că îi tremură buza inferioară din cauza cuvintelor mele, știu că am dreptate. Eric e al meu. E prostuțul meu și nimic nu va schimba acest lucru.

Cu penisul lui în mine, așezată călare peste el, îl imobilizez. Iubitul meu e întins pe podea în așteptarea capriciilor mele și, în timp ce îmi mișc șoldurile înainte și înapoi cum știu că îi place, îl simt că se arcuiește.

– O să termini pentru mine, iubitule? întreb. Doar pentru mine?

Scanned with CamScanner

– Da, mormăie înfierbântat de curajul meu.

Continui să îmi mișc șoldurile și Eric înnebunește.

Nu mă opresc, mă mișc cu precizie și îmbietor – călare, ce deliciu! – și când îl simt că freamătă și palpită, șoptesc:

– Vreau să știu cât de mult îți place. Să mă seduci cu gemetele tale și poate că o să te fac să termini.

Doar ce îmi aude cuvintele și iubitul meu tremură de plăcere și se excită și mai tare, iar eu mă simt puternică, chiar dacă sunt cam amețită, recunosc... Îmi place senzația și îl întreb:

– Te excită ce îți spun și ce îți fac?

Deschide gura ca să răspundă, dar tremurul corpului său nu-l lasă, și atunci insist:

– Îți place?

– Da..., da, micuța mea.

Surâd lasciv și mă gândesc: Spania, 1 – Germania, 0!

Hotărâtă să marchez un gol de care își va aminti mult timp, șoptesc:

– Nu vei termina până când nu o să vreau eu.

Geamătul de frustrare al lui Eric mă înfierbântă, mă întărâtă, dărâm totul în timp ce corpul lui tremură sub al meu și privirea lui, supusă capriciilor mele, nu se dezlipește de ochii mei.

– Astăzi, plăcerea ta depinde de mine. Sunt maimuțica egoistă și eu comand.

– Jud...

– Vei termina când decid eu, ai înțeles?

Pe fața lui, pe fața lui minunată se citește plăcere, dar, în același timp, și frustrare. Eric, iubitul meu extraordinar, își mușcă buza de jos, nu mai poate de dorință să se piardă în mine, dar îl împiedic. O fac pentru mine.

Doamne..., cât îmi place să îi fac asta!

Vorbesc despre experiențele noastre cu voce senzuală. Îi amintesc momentele amuzante cu alți bărbați și îi readuc în memorie momentul din Mexic când m-a legat de cruce. Îl fac să sufere mai multe minute, îl înnebunesc în timp ce savurez plăcerea pe care mi-o oferă

penisul lui, ritmul corpurilor noastre se accelerează, și plăcerea noastră la fel. Gemetele lui devin mai răgușite, iar ale mele mai ascuțite. Trezim toată casa, și când îmi dau seama că stă să explodeze și nu mai pot nici eu, șoptesc:

– Și acum, chiar dacă sunt supărată pe tine pentru ce s-a întâmplat azi, vreau acel orgasm, repede!

Eric își pune mâna sub fundul meu și se înfige în mine, în timp ce ne zbatem în ciclonul care ne cuprinde.

– Da..., da, zbier în timp ce îi simt spasmele în vaginul meu.

Eric se contractă și mă penetrează din nou. Repetă același gest încă de trei ori până când ne arcuim și, cu niște sunete guturale pe care ne forțăm să nu le audă toată lumea, ne oprim. Mințile noastre zboară spre plăcere și corpurile noastre se întâlnesc din nou.

Epuizată, mă prăbușesc peste iubitul meu, peste Eric al meu, peste neamțul meu blond.

Față de mine, care sunt complet goală, el e îmbrăcat. Simt că brațul lui mă strânge tare. Mă leagănă. Mă sărută pe frunte și închid ochii fericită.

– Nu cumva mai vrei o sticlă?

Zâmbesc. Ce ticălos! Și, fără să mă uit la el, surâd:

– Te urăsc, Eric Zimmerman.

Știu că zâmbește și, sărutându-mă din nou pe frunte, spune:

– Și eu te iubesc la nebunie, domnișoară Flores.

Scanned with CamScanner

44

Miercuri, după ce o lasă pe micuța Sami la școală, Mel deschide portiera ca să urce în mașină și aude că o salută cineva:

– Bună ziua, Melania.

Întorcându-se, se trezește în fața lui Gilbert Heine. Conștientă că avocatul venise să îi ceară ceva, contraatacă:

– Wow, Gilbert, ce faci pe aici?

Zâmbind în fața tupeului ei, Gilbert se apropie și spune:

– Draga mea, cred că noi doi trebuie să vorbim.

Din expresia feței lui, Mel înțelege că nu putea să se aștepte la nimic bun și răspunde:

– Spune-mi.

Apoi celălalt vorbește, fără nicio rezervă:

– Viitorul tău soț încearcă să intre în cabinetul meu de un an. Cel mai mare scop al lui în viață a fost să poată vedea pe firmă: „Heine, Dujson, Hoffmann și Asociații." Și dacă ești inteligentă, și știu că ești, nu o să strici tot.

Lui Mel nu-i venea să creadă ce aude.

– Și ce înseamnă asta?

Gilbert zâmbește malițios și răspunde:

– Johan mi-a spus ce s-a întâmplat cu Louise și, chiar dacă soția mea ți-a....

Neîncrezătoare și iritată din cauza felului în care aborda acea problemă, despre care ea nici nu mai pomenise, izbucnește:

– Până aici am ajuns? Vreți să încetați să mai intrați în viața mea? Louise mi-a povestit problemele ei și eu doar mi-am spus părerea. Ce mai vrei? Sau poate că ar trebui să spun ce mai vreți?

Fără să clipească, bărbatul îi dă replica:

– Știi, dragă, Björn ar fi cel mai bun candidat pentru cabinetul meu, dacă nu avea ghinion.

– Ghinion?

Gilbert o fixează cu privirea, dă din cap și confirmă:

– Între fiul care a apărut brusc și conviețuirea cu o mamă cu probleme, care bea bere și îi permite fiicei needucate să insulte...

– Clătește-ți gura înainte de a pronunța numele fiicei mele! îl întrerupe Mel, furioasă.

– Crezi că Björn e un bărbat norocos? continuă el fără să schițeze vreun gest. Eu nu cred. Ar fi bine dacă ai dispărea din viața lui, deoarece mă tem că nu ești la înălțime pentru a fi soția lui Björn Hoffmann.

Mel era cumplit de furioasă. Ar fi dorit să-i spună niște lucruri cumplite acelui vierme, dar s-a abținut, pentru a nu strica și mai mult imaginea lui Björn. În cele din urmă, răspunde:

– Ascultă! În ce mă privește, să vă duceți dracului, și tu și firma ta. Cine te crezi? Una e că Björn vrea să lucreze cu voi, și alta că tu...

– Apropo, nu e frumos să fii arestată pentru prostituție, o întrerupe el. Acest detaliu e un alt punct în defavoarea lui.

Auzind asta, Mel vrea să protesteze, dar bărbatul sare în mașină și pleacă, lăsând-o cu gura căscată și furioasă. Câteva minute nu știe ce să facă, apoi ia mobilul și formează numărul lui Björn.

– Bună, frumoaso! răspunde el.

Tonul vocii lui... Bucuria lui o face să simtă o durere în suflet, să îi pară rău, dar spune:

– Björn, nenorocitul ăla de Gilbert a venit la școală și...

– Mel, pentru Dumnezeu, poți încerca să nu mai insulți oamenii doar pentru că nu îți sunt simpatici?

Și, fără să îi dea ocazia să vorbească, șuieră:

– Ascultă, Mel, sunt cu tata și cu Peter, și în momentul ăsta nu pot să vorbesc cu tine.

Fostul locotenent respiră adânc și, ca să nu explodeze, având în vedere cât era de furioasă, spune înainte de a închide telefonul:

– Du-te dracului! Vorbim noi.

Scanned with CamScanner

Apoi, supărată, urcă în mașină. Stă puțin să se gândească la cuvintele neplăcute pe care le spusese Gilbert Heine. Trebuia să vorbească cu cineva care să o încurajeze și să o ajute, deci o sună pe Judith:

– Unde ești?

– La serviciu, răspunde prietena ei. S-a întâmplat ceva?

Mel se uită în jur și întreabă:

– Pot să trec puțin pe la tine?

– Normal, și dacă îmi aduci un cappuccino frappé cu ciocolată albă, o să îți dau mulți pupici.

Observând că prietena nu râde la asemenea comentariu, întreabă:

– Mel, ce s-a întâmplat?

Nevrând să o necăjească, Mel îi zice:

– Stai liniștită, vreau doar să îți spun ceva.

– Bine, te aștept aici.

După ce închide telefonul, Mel pornește motorul și pleacă. După o jumătate de oră, parchează mașina, intră la un Starbucks, cumpără două cappuccino, apoi ajunge la biroul prietenei ei. Avea nevoie să discute cu ea. De îndată ce o vede, Jud se ridică de pe scaun și deschide brațele larg, zâmbitoare:

– Și mi-ai adus un cappuccino frappé cu ciocolată albă! Te ador..., te ador!

Mel zâmbește când vede cât de exuberantă și plină de viață este Jud. Își sărută prietena, care îi smulge din mâini paharul de carton, apoi se așază pe un scaun.

– Am o problemă.

Jud savurează mai întâi puțină frișcă și spune:

– Doamne..., nu se poate slăbi așa, dar frișca e atât de bună...

Apoi se așază lângă prietena ei și întreabă:

– Foarte bine. Spune-mi, ce se întâmplă?

Fostul locotenent bea o înghițitură și începe imediat să-i povestească ce se întâmplase. Jud trece de la neîncredere la indignare:

– Dar tipul ăsta e idiot? Nu l-ai dat dracului?

– Ba da, și apoi l-am dat dracului și pe Björn.

Judith o privește surprinsă și o sfătuiește:

– Trebuie să îi spui totul lui Björn.

– Am încercat, Jud. Dar de fiecare dată când aduc vorba despre acel cabinet, se enervează și nu mă lasă să vorbesc. Nu suport astfel de oameni și pe Björn îl deranjează asta.

Luând telefonul, Judith o fixează cu privirea și spune:

– Chiar în momentul ăsta îl sunăm și îi povestim totul în detaliu. Povestea asta nu mai poate continua așa.

Mel închide ochii o clipă, apucă telefonul din mâna prietenei și spune:

– Nu acum, Jud. E cu Peter și cu tatăl lui, și nu cred că e momentul potrivit. Și apoi, în curând avem petrecerea de logodnă și, dacă le spun, o să se strice totul.

– Dar, Mel..., individul ăsta e...

– Un ticălos, continuă cealaltă. Dar acum nu pot vorbi cu Björn. Și, îi reamintește, nici o vorbă lui Eric, promiți?

Jud suspină și răspunde după replicile prietenei:

– Îți promit. Totuși, dacă vei continua să nu îi spui lui Björn, o voi face eu.

În dimineața aceea, după ce Mel pleacă din birourile Müller, se duce direct acasă. Intrând, aude că cineva râde în sufragerie și acolo îi găsește pe Björn și pe Peter. Văzând bucuria de pe fețele lor se simte prost. Dacă ar fi povestit acum discuția cu Gilbert, situația s-ar fi deteriorat și atunci, oftând, decide să amâne subiectul pentru altă zi.

Stă câteva minute și îi privește cum stau amândoi pe canapea și se joacă cu joystick-urile și, când se simte pregătită că își poate controla tremurul vocii, spune:

– Dar..., tu nu trebuia să lucrezi? Și tu să înveți?

Peter tace și Björn întrerupe joaca și se ridică.

– Bună, draga mea, spune. În dimineața asta am fost împreună cu Peter să luăm o gustare cu tatăl meu și apoi ne-am dus cu toții la o întâlnire la școală.

– Și? întreabă ea.

Scanned with CamScanner

Băiatul vrea să răspundă, dar Björn îl oprește și o ia pe Mel deoparte.

– În primul rând, spune-mi, de ce erai așa de supărată azi-dimineață și unde te-ai întâlnit cu Gilbert? Apoi, locotenente, nu îmi place când îmi închizi așa telefonul și, mai ales, dacă mă trimiți unde m-ai trimis...

Câteva clipe, Mel se gândește bine ce să răspundă. Trebuia să fie sinceră în ceea ce privește presiunea pe care o suferise din cauza lui Louise, dar nu reușește și răspunde prefăcându-se liniștită:

– L-am văzut pe Gilbert la școala lui Sami. Îți trimite salutări.

– Și starea ta proastă?

– M-a enervat un tip în trafic. Nimic mai mult.

Björn o privește fix în ochi. Încearcă să descifreze ce voia să îi zică, dar, pentru că nu voia să se îndoiască de cuvintele ei, încuviințează și zâmbește în timp ce se întoarce spre Peter.

– Așa cum ziceam, am fost la o școală care i-a plăcut mult lui Peter, nu-i așa, campionule?

Băiatul zâmbește larg și zâmbetul lui ar fi dezghețat și Polul Nord, apoi exclamă entuziasmat:

– O școală foarte tare! Au chiar și un computer pentru fiecare elev. Nu ca la școala mea, unde nu era decât unul, o vechitură, pentru toată clasa.

Mel zâmbește. Se bucură să-l vadă atât de fericit pe Peter. Îl mângâie cu blândețe pe cap și spune:

– Vrem numai ce este mai bun pentru tine, dragule, și, dacă îți place școala asta, vom face tot ce este posibil ca tu să înveți acolo.

Peter și Björn se uită unul la altul și, după ce se bucură împreună, avocatul spune:

– Apropo, apoi ne-am învârtit prin oraș și ți-am cumpărat iPhone-ul 6 pe care ți-l doreai, mofturoaso!

Încântată, Mel bate din palme când vede cutia noului telefon pe măsuță. În sfârșit, putea să zică adio vechiului telefon pe care trebuise să îl refolosească după ce îl aruncase pe celălalt în apă, atunci când i-a urmat gestul lui Judith.

– I-am luat și lui Peter un laptop de la magazinul prietenului meu, Michael. Din întâmplare, acolo aveau un joc montat pe unul dintre computere, am început amândoi să ne jucăm și, în cele din urmă, l-am cumpărat. Nu îți imaginezi ce nebunie!

Veselă și uitând ceea ce se întâmplase dimineață, Mel îl fixează cu privirea și, de parcă ar fi mama uriașului cu ochi albaștri și păr negru, întreabă:

– Și nu trebuia să te duci la lucru?

Așezat lângă Peter, Björn râde și, cu un zâmbet strengăresc, răspunde:

– Aveam câteva întâlniri, dar le-a rezolvat Aidan. Nu erau lucruri prea importante...

Fostul locotenent încuviințează. Peter îi schimbase viața lui Björn. Fericită, se așază între cei doi.

– Foarte bine, șmecherilor. Și eu vreau să joc. Cine vrea să înceapă?

Scanned with CamScanner

45

Mel și Björn sunt fericiți datorită petrecerii lor de logodnă, iar eu sunt fericită pentru ei.

În dimineața aceasta, după ce am vorbit cu Mel la telefon aproape o oră, am decis că vor rămâne la mine copiii. Mai bine, pentru că așa Pipa și Bea vor putea avea grijă de ei.

După noaptea cu șampania nu m-am mai certat cu Eric, dar nu îmi fac iluzii: rămân pentru totdeauna maimuțica înțeleaptă. Sunt conștientă că acasă o oală stă să explodeze și, când se va întâmpla, să vedem cine se va putea salva.

Când Mel sosește cu Peter și Bea, care se va ocupa de Sami, Flyn, anunțat de Eric, coboară și el să-l întâmpine pe băiat. După ce ne dă un pupic, mie și soțului meu, Sami aleargă spre micuțul Eric, iar Flyn rămâne nemișcat, privindu-l pe Peter cu curiozitate.

– Și acesta e Flyn, o aud pe Mel spunându-i lui Peter. Aveți cam aceeași vârstă, cu siguranță că puteți vorbi despre o mie de lucruri.

Cei doi adolescenți dau din cap și nu spun nimic.

Din partea mea, prefer să nu intervin și aștept ca nenorocitul meu de fiu să se comporte bine cu celălalt băiat.

Văzând că Flyn nu deschide gura, Eric i se adresează Simonei:

– Peter poate dormi în camera de oaspeți. E pregătită?

– Da, domnule, răspunde femeia zâmbind.

Apoi, aplecându-se spre băiat, îi șoptește:

– Bine ai venit, Peter, eu sunt Simona. Dacă ai nevoie de ceva, trebuie doar să ceri, bine?

– Cu siguranță, doamnă, mulțumesc mult, răspunde băiatul.

Peter e un băiat foarte educat.

Observând cum se comportă acest tânăr atât de ghinionist, îmi dau seama că nu e necesar să crești într-o familie bogată pentru a primi o educație bună. Peter este un exemplu bun. Să sperăm că o să învețe și Flyn ceva de la el.

– Și Björn? întreb.

Mel își dă părul pe spate și răspunde înțepat:

– S-a dus deja la restaurant. Câțiva invitați vor sosi curând.

Îl cunosc pe Björn și cu siguranță cina va fi minunată. În acel moment, îl aud pe Eric spunându-i fiului nostru:

– Flyn, lui Peter îi place mult să se joace pe computer, așa că bănuiesc că o să vă jucați împreună.

Cei doi adolescenți se privesc și Flyn întreabă:

– Știi „League of Legends"?

– Da.

– Dar „World of Warcraft"?

Peter își scoate laptopul nou și spune:

– Sunt foarte bun la asta. Dar tu?

Flyn zâmbește. Ca întotdeauna, mă bucur să-i văd zâmbetul. Apoi, când cei doi aleargă pe scară, Eric spune:

– Să nu te culci prea târziu.

– Bine, tată, răspunde Flyn.

Mel, Eric, Simona și cu mine ne privim și zâmbim. Ce or avea așa de special aceste jocuri dacă îi unesc până și pe necunoscuți?

După ce îi sărutăm pe micuți, care sunt la piscină cu Pipa și Bea, plecăm. Urmează o seară lungă.

De îndată ce ajungem la restaurant, ne întâlnim cu diverși prieteni, și sunt surprinsă când aud în spatele meu:

– Surpriză!

Îi văd pe Frida și Andrés. Strig de bucurie și alerg să îi îmbrățișez: îi ador, pur și simplu. După ce reușesc să îmi mai stăpânesc din emoții, întreb:

– Și Glen?

Zâmbind, și fără să-mi dea drumul la mână, Frida răspunde:

Scanned with CamScanner

– A rămas la ai mei.

Îi îmbrățișez din nou. Sunt atât de bucuroasă că sunt cu noi. Pentru mine, ei reprezintă o parte din familia mea, exact ca Mel și Björn, prieteni pe care i-am cunoscut în împrejurări speciale și care la început m-au scandalizat cu comportamentul lor, dar care pentru mine sunt cu adevărat speciali. Foarte speciali.

Lipită de viitorul ei soț, Mel vorbește cu Eric și Andrés, dar apoi văd că brusc se schimbă la față. Privesc rapid spre ușă și îi văd intrând pe Gilbert Heine, pe soția lui și alți tipi eleganți care presupun că sunt avocați. Mă îndrept rapid spre prietena mea și stau lângă ea. Știu ce gândește, dar Björn îi întâmpină zâmbind.

– Ce caută aici grupul ăsta de idioți? șoptesc eu.

– Nu știu. Björn nu mi-a spus că vor veni, răspunde Mel.

După câteva momente, Björn se întoarce la noi alături de grup și, privind spre Mel, anunță:

– Iubito, Gilbert, Heidi și ceilalți asociați au sosit.

Observ că prietena mea arborează un zâmbet fals și îi sărută amical, după care spune:

– Mulțumim că ați venit.

– Nu am fi ratat așa ceva pentru nimic în lume, răspunde Gilbert cu un surâs și mai fals.

– O viitoare căsătorie este întotdeauna un motiv de fericire, adaugă cățeaua de Heidi.

Gilbert spune, ținând mâna pe spatele lui Björn:

– Și noi suntem fericiți că ne-ați invitat la un eveniment atât de special, la petrecerea de logodnă a celui care, cine știe, ar putea fi viitorul nostru asociat majoritar.

– Eh, cine știe...? adaugă Dujson, în timp ce intră pe ușă.

Când Gilbert o privește, Mel își ține respirația; ticălosul îi face cu ochiul și comentează:

– Björn, ești unul dintre cei mai buni și „Heine, Dujson, Hoffmann și Asociații" este un nume important, nu-i așa?

Björn zâmbește, o prinde pe Mel de talie și, în timp ce o fixează cu privirea, comentează:

– Cu siguranță sună foarte bine, nu-i așa, iubito?

Se înțelege că Mel nu vrea să distrugă momentul și atunci zâmbește și răspunde:

– Da, iubitule, sună foarte bine.

Apoi Björn îi prezintă pe avocații lui Eric și lui Andrés, iar Mel își cere scuze, mă ia de mână și mă duce la baie. Verificăm că nu e nimeni și încerc să o liniștesc pentru că e albă la față:

– Respiră și nu le da voie ticăloșilor ălora să-ți distrugă momentul ăsta frumos.

Mel încuviințează, își dă cu apă pe gât, sigură pe sine:

– Ai dreptate. Pot s-o fac. Să ne întoarcem la masă.

Zece minute mai târziu, când îmi dau seama că Mel se simte mai bine, mă relaxez. În acel moment, Frida se apropie de mine și șoptește:

– Încă nu îmi vine să cred că Björn, acest playboy, este tatăl unui adolescent și al unei fetițe, și că în sfârșit se însoară!

Izbucnesc în râs și răspund:

– Playboy-ul și-a găsit femeia potrivită. Și îți mai spun și că, dacă ar fi fost după el, s-ar fi căsătorit de o bună bucată de vreme, Mel a fost cea care a tot amânat.

Frida face ochii mari, uimită.

– Crede-mă, zic. E fix așa cum îți spun.

Frida zâmbește și o privește pe Mel care se apropie de noi și șoptește:

– Dumnezeule, îmi țiuie urechile. Oare vorbiți despre mine?

Frida și cu mine râdem, și ea răspunde:

– Să zicem că sunt surprinsă că Björn în sfârșit se însoară.

Mel încuviințează și comentează veselă:

– Bravo, ar trebui să fii mai surprinsă că mă mărit eu. Când am sunat-o pe mama ca să îi spun, primul lucru pe care mi l-a zis a fost: „Melania, ce ai băut?"

Râdem din nou, și apoi Mel adaugă fericită:

– E clar că Björn are tot ce am căutat vreodată la un bărbat.

Scanned with CamScanner

În acel moment, un chelner ne spune că sala e pregătită. Björn o caută din priviri pe Mel și vine la ea după ce îi face cu ochiul.

– Minunată! șoptește Frida.

Dau din cap, Mel e o comoară.

– Cu cât o cunoști mai bine, cu atât mai mult o placi. Vei vedea...

Atunci, Frida întreabă:

– Mel și cu tine, vreodată, ați...?

Înțelegând imediat ce intenționează să spună, scutur din cap:

– Nu. Niciodată.

– De ce? Dacă este ceva plăcut...

Auzind ce spune, încep să râd și șoptesc:

– Nu îmi plac fetele, față de tine...

– Dar și noi ne-am jucat și te-am văzut cum o faci cu alte...

Încuviințez. La naiba, e adevărat și șoptesc:

– Să zicem că îmi place să fiu răsfățată. Doar atât.

Râdem și Mel se întoarce din nou către noi și spune:

– Îmi țiuie din nou urechile. Despre ce vorbeați?

Frida și cu mine schimbăm priviri și ea explică:

– O întrebam pe Judith dacă tu și cu ea..., știi...

Mel mă privește, eu zâmbesc și ea răspunde în locul meu:

– Răspunsul e nu. Sentimentul care ne unește merge dincolo de partea sexuală și ne împiedică să facem anumite lucruri.

– Perfect de acord, confirm în timp ce ne ciocnim paharele. Mel e ca sora mea, și cu ea nu aș putea să fac anumite lucruri, cum nu aș putea să o fac nici cu sora mea Raquel.

– Pentru mine, Jud e de neatins din toate punctele de vedere.

– Woooow! exclam eu.

– Doar Jud? întreabă Frida, îndrăzneață.

Înțelegând ce vrea să spună, Mel surâde și asigură:

– Din punctul ăla de vedere, da.

Satisfăcută de explicație, Frida, un adevărat maestru al sexului, o scrutează pe Mel cu o privire care mă excită până și pe mine, ridică paharul și spune:

– Mă bucur că sunt prietena voastră, și nu sora. Trăiască prietenia! Toate trei ciocnim paharele. Cum ar zice Raquel, ne lipsesc câteva doage!

Cina se desfășoară cât mai plăcut cu putință. Ridicăm paharele pentru prietenii noștri și ei se sărută în timp ce aplaudăm. Între timp, îi observ cu coada ochiului pe Gilbert și gașca lui și îmi zic în sinea mea cât de mult îi disprețuiesc.

Eric stă tot timpul lângă mine. E una din acele nopți în care îl simt foarte posesiv, și la terminarea cinei ne ducem cu toții în altă sală ca să bem ceva. Mă scrutează cu privirea și șoptește:

– Când o să plece toți invitații, ce ai zice să mergem la Sensations? A propus Björn. Ți-ar plăcea?

Încuviințez mulțumită. Mă așteptam la asta și îmi face multă plăcere. Pentru câteva ore, vorbim între noi și apoi, după ce i-am salutat pe ultimii invitați, printre care și Gilbert și prietenii cu soțiile lor, Björn ne spune:

– Să continuăm petrecerea.

Și plecăm cu toții fericiți la Sensations. Imediat ce ajungem, șeful clubului îi spune lui Björn:

– V-am păstrat liberă sala din spate, așa cum ați cerut.

Björn dă din cap. Apoi, în timp ce vorbesc cu Frida, aud în spate:

– Ce bucurie! Eric și Judith!

E Geneva cu soțul. Vreau să îi salut, dar Frida comentează cu glas tare:

– Ce caută vipera asta aici?

– Iubito..., șoptește Andrés, care a auzit-o.

Rămân cu gura căscată, dar Geneva, în loc să se supere, vine spre noi.

– Frida, ce faci, nu saluți? o tachinează ea.

Prietena mea, Frida, care are o personalitate exuberantă, îi privește pe Eric și pe soțul ei, apoi își lipește privirea de cealaltă femeie, care poartă o rochie spectaculoasă verde-deschis.

– Îmi pasă de timpul meu și nu vreau să îl risipesc salutând femei ușoare, ripostează.

Scanned with CamScanner

Și îl ia de braț pe Andrés, se întorc și pleacă. Toată lumea este jenată, dar se pare că Geneva nu s-a supărat.

– Bine, văd că anumite personaje nu se vor schimba niciodată.

„Personaje?"

A numit-o „personaj" pe Frida mea?

Acum o s-o pun la punct cum știu eu s-o fac, dar Eric mă ține de braț ca să mă oprească și spune:

– Dacă nu te superi, Geneva, avem o petrecere privată.

Ador cum a spus ultimul cuvânt, „privată". Îmi pare rău pentru Geneva, dar îl țin pe Eric de braț și plecăm cu prietenii care au rămas.

În cameră, un chelner ne oferă câteva pahare. Frida se apropie și întreabă:

– De când este ticăloasa aia aici?

Eric zâmbește, bea și răspunde:

– Frida..., calmează-te!

Aceasta îl privește și spune:

– Fii atent cu curva asta și să nu ai încredere în ea.

Îmi vine să râd. Întotdeauna am apreciat spontaneitatea Fridei.

Timp de câteva minute, tot vorbește urât despre ea, și mă aștept ca Eric să spună ceva despre boala Genevei, dar, pentru că nu deschide gura, nu o fac nici eu. Dacă Eric preferă să fie discret, așa o să rămân și eu. Cu siguranță, problema ei de sănătate nu e o glumă.

Puțin mai târziu, vine și Andrés, ciocnește un pahar cu Eric și cu încă cineva, și Frida mă fixează cu privirea.

– Fii atentă cu nenorocita aia. E o ticăloasă și te poate lovi pe la spate când nu te aștepți.

– Stai liniștită, cu mine e simpatică, răspund. Nu a făcut nimic din ce te deranjează pe tine.

– Mamă, cât o detest..., continuă Frida. I-am spus deja înainte să plece cu Félix ăla. Dacă vrei cu adevărat să știi, este cel mai bun lucru care i s-a întâmplat lui Eric, pentru că acolo te-a cunoscut...

Dau din cap. Nu vreau ca spusele Fridei să sape în interiorul meu și încerc să gândesc pozitiv.

– Hai să nu ne mai gândim la asta și să uităm totul.

Frida și cu mine ciocnim paharele.

Muzica începe și ne ducem imediat să dansăm. Unii, pentru că Eric nu dansează nici mort. Doar mă privește în timp ce stă sprijinit de barul improvizat pe care patronul clubului l-a creat în sală.

În timp ce dansez lipită de Mel pe melodia *Talk Dirty* („Vorbește murdar"), a lui Jason Derulo, îl privesc pe iubitul meu. Locul ne înfierbântă, el e foarte sexy și cântecul e excitant. Îmi unduiesc șoldurile în timp ce cânt și eu.

„*Dirty*"..., „murdar", „deocheat"..., nu mi-a plăcut niciodată prea mult acest cuvânt, dar în locul în care mă aflu are o semnificație specială care mă excită. Mă provoacă atât de mult, încât, în timp ce mă unduiesc sub privirile atente ale blondului meu, îmi scot agrafele din păr și, când coama brunetă și ondulată îmi cade pe față, o mișc provocator și îl observ pe iubitul meu care zâmbește.

La câțiva metri de noi, Andrés o dezbracă pe Frida pe un par enorm, iar Björn și Mel, care nu mai dansează, îi imită. Începe jocul pasional.

Mă uit din nou la Eric, care nu își ia ochii de la fundul meu. Știe că îmi place cântecul seducător și mai știe că sunt provocatoare numai pentru el. Mă apropii de el, în timp ce continui să îl provoc, și îi spun:

– O să îmi spui ceva deocheat?

Sunt cuvinte din cântec. Eu zâmbesc, el răspunde:

– Îți vorbesc cum vrei.

Râdem, îl îmbrățișez, îl sărut în timp ce își înfundă degetele în părul meu.

Un timp ascult muzică, lipită de iubitul meu, în timp ce mă uit la jocurile celorlalți, și mă excit când o văd pe Frida în acțiune. Ce panteră!

Se schimbă muzica și în sală răsună vocea lui Norah Jones, cu melodia *Love Me* („Iubește-mă"). Eric oftează și mă întreabă:

– Dansăm?

Zâmbetul meu vorbește de la sine.

Scanned with CamScanner

Îl îmbrățișez, încep să dansez pe această melodie, așa cum am făcut de atâtea ori singură în birou. Cântăm privindu-ne în ochi.

Îmi place totul la el.

Știu că îi place totul la mine.

Sunt excitată și îi simt erecția caldă și din ce în ce mai mare prin haine. Corpurile noastre se ating fără pudoare, dorim mai mult.

Ne certăm, ne iubim, iar ne certăm, dar și el, și eu suntem convinși că suntem făcuți unul pentru celălalt și că dragostea noastră va dura mult timp.

Faptul că îl aud cum cântă, pe omul cel mai introvertit din lume, mă emoționează. În ultimii ani, Eric s-a schimbat și a început să semene cu mine. Acum nu mai e un eveniment să îl văd că dansează și cântă cu mine când suntem singuri. Era de neimaginat când l-am cunoscut, dar totuși e adevărat că face o mie de lucruri pentru mine, așa cum am făcut și eu când am abandonat Spania pentru a rămâne lângă el.

Continuăm să ne privim și tac îndrăgostită în timp ce el cântă: *„All I ask is please, please, love me"* („Tot ce îți cer este te rog, te rog, să mă iubești").

Cum aș putea să nu îl iubesc când sunt îndrăgostită nebunește de el!

Îmbrățișată de iubitul meu, închid ochii și mă bucur de acest moment magic, fiind conștientă că e concentrat numai asupra mea. Are ochi numai pentru mine.

Nu știu dacă Eric înțelege cât de multă nevoie am de el. Uneori, mă scoate din minți pentru că pune munca înaintea mea, dar știu că în împrejurări ca acestea, în care dansează cu mine, are sufletul deschis doar pentru mine. Îmi place când mă face să mă simt specială, ca acum, și sunt cea mai fericită femeie din lume în timp ce dansăm pe acest minunat cântec romantic.

Abia se termină melodia, că începe alta, în timp ce în jurul nostru ceilalți se bucură liber de sex și se aud gemetele lor.

Ce excitant!

Pe neașteptate, niște mâini, altele decât cele ale soțului meu, mă apucă de talie și cineva îmi șoptește la ureche:

– E cântecul nostru.

Eric și cu mine ne privim și zâmbim. *Cry Me a River* este un cântec special pentru Björn, pentru Eric și pentru mine. Iubitul meu spune:

– Încă îmi amintesc ce bine ne-am distrat în noaptea aia acasă la Björn, când tu, micuțo, ne-ai avut pe amândoi, în sunetele acestei melodii.

Încuviințez. Zâmbesc și închid ochii din nou în timp ce dansăm..., ne devorăm..., ne excităm.

Amintiri. Amintiri prețioase și fierbinți îmi vin în minte în timp ce mă gândesc că acea complicitate, care ne-a unit de ani buni, nu s-a schimbat și că, din fericire, pe Mel, viitoarea soție a lui Björn, nu o deranjează și ne respectă dorințele de intimitate. Dansăm toți trei pe melodia senzuală interpretată de Michael Bublé, în timp ce Eric îmi savurează buzele, iar Björn își plimbă mâinile pe corpul meu.

Din instinct, mă uit împrejur căutând-o pe Mel și observ că e goală pe un pat și vrea să se distreze cu Frida și Andrés. Privirile noastre se întâlnesc și prietena mea zâmbește. Intuiesc că e de acord și atunci îi iau de mână pe cei doi bărbați și, privindu-i, îi duc la patul mare în care se află Mel.

Eric și Björn se așază lângă mine fără să vorbească. Iubitul meu îmi devorează din nou buzele în timp ce îmi desface jacheta, iar Björn îmi desface picioarele și mă sărută pe interiorul coapselor.

Un pic mai târziu, încep să gem și Eric zâmbește.

– Bucură-te și ne vom bucura și noi.

Știu. Știu că așa e. Plăcerea pe care cei doi bărbați mi-au provocat-o împreună nu se compară cu nimic din ce am simțit cu o altă pereche. Eric și Björn, Björn și Eric sunt ca mine în arta plăcerii.

Ca doi experți, mă dezbracă, mă ating, mă sug și îmi oferă plăcere. Björn e gol. După ce se ridică, mă așază peste el, își trece brațul pe sub coapsele mele și spune, în timp ce Eric își scoate costumul:

– Bravo, așa, lasă-mă să te ating!

Vocea lui în urechea mea și privirea iubitului meu sunt minunate și când Eric se apleacă și îmi atinge vaginul umed cu buzele lui

Scanned with CamScanner

fierbinți, tremur. Björn îmi deschide larg coapsele pentru iubitul meu și continuă să șoptească:

– Prima dată o să ți-o tragă el și după aia eu. Ești pregătită, frumoaso?

Da... Da... Da... Foarte pregătită!

Pentru ei doi sunt mereu pregătită. Eric se ridică, mă privește și mă sărută lăsându-mi în gură savoarea sexului meu. Înfierbântat, își bagă penisul în vaginul meu și încet, foarte încet, intră în mine în timp ce eu gem și Björn șoptește:

– Gemi..., strigă..., înnebunește-ne de plăcere!

Eric își mișcă șoldurile și se înfige în mine. Urlu. Cu mișcări mecanice și precise, soțul meu intră și iese din mine și eu îl primesc. Icnetele mele îl înnebunesc. Respirația mea îl excită și simt că mâinile celor doi mă imobilizează. Știu că sunt la mila lor.

Strigătele mele perverse și fierbinți le măresc dorința și Eric mă apucă strâns de talie și se ridică ținându-mă în brațe. Björn se ridică și el în picioare și, în timp ce iubitul meu intră în mine, îmi dau seama că prietenul nostru își pune prezervativul. Mă mișc ca o păpușă în brațele lor, iar Eric geme și înțeleg că a avut un orgasm. Mă privește epuizat și, fără să iasă, șoptește:

– Totul e bine, iubito?

Încuviințez. Totul e minunat.

Iese cu grijă, se așază pe pat și, așezându-mă deasupra lui, îmi deschide din nou coapsele așa cum făcuse prima dată Björn. Apoi mi sărută pe gât și, în timp ce observ că Björn îi sărută buzele lui Mel, lângă noi se așază Frida și Andrés, iar Eric îmi spune:

– Ești a mea.

Cuvintele lui, vocea lui, tot ce mă înconjoară îmi dau o stare de extaz. Observ că Björn abandonează gura iubitei lui, se apropie de noi și, după ce mă stropește cu apă, mă ia de talie, își apropie penisul de vaginul meu și mă penetrează.

Eric continuă să mă țină larg deschisă și îmi spune că sunt frumoasă, că mă iubește și că îl excită să mă vadă așa.

Uff..., ce plăcere..., ce căldură!

Björn, la fel de excitat ca mine, mă penetrează din ce în ce mai repede, în timp ce eu mă bucur și mă abandonez lui. Mișcările lui nu încetează până când nu îl oprește Eric. Arunci, Björn mă ridică, apoi Eric își îndreaptă penisul spre vaginul meu.

– Pot?

Încuviințez... normal că poate.

– Sunt a ta. Doar fă-o!

Limba lui Eric se plimbă pe gâtul meu. Îl aud cum spune cu o voce tremurată:

– Încet, Björn...

Avocatul mă ține, în timp ce iubitul meu își face loc spre vaginul meu deja plin și reușește să se strecoare. Împreună, cele două penisuri se transformă într-unul singur, și plăcerea pe care o simt e indescifrabilă, incredibilă. Gem.

Cei doi amanți mă fac să îmi pierd firea, și încet începem să ne mișcăm. Îmi scapă strigăte de plăcere pură, în timp ce o văd pe Mel că se apropie de Björn și, după ce îl îmbrățișează, îl sărută.

Nebunie. Eric și Björn mă înnebunesc, mă posedă complet și îmi arunc capul pe spate. Îmi simt vaginul plin, dar plăcerea e intensă, atât de profundă, încât nu vreau să se termine această senzație.

Simt respirația lui Eric pe spatele meu și, între timp, mâinile lui mă mișcă pentru a le oferi plăcere. Eric și Björn, Björn și Eric. Nu se opresc. Sunt nesătui. Respirațiile lor, mișcările lor mă uimesc și mă las mângâiată ca o păpușă. Îmi place să fiu jucăria lor, îi las să se simtă bine și mă alint în felul nostru foarte special.

Vreau să îl privesc pe soțul meu și să îl sărut cum fac cei doi prieteni ai noștri și, parcă citind ce îmi trece prin cap, iubitul meu îmi susură la ureche:

– După, iubita mea..., după.

Căldură..., simt o căldură nebună, în timp ce sângele îmi curge repede prin vene și toate terminațiile nervoase îmi arată că sunt pe cale să termin.

Scanned with CamScanner

Patru mâini mă țin, două corpuri mă posedă și vaginul meu e complet dilatat și inundat de fluidele mele.

Plăcere..., plăcere..., plăcerea mă domină, și când nu mai pot, mă las dusă de val în timp ce corpul meu tremură și, după câteva momente, termină și ei datorită mie.

Mai târziu, când Björn iese din mine, îmi face cu ochiul și se duce cu Mel la duș. Imediat după, iese și Eric din mine, mă întorc și iubitul meu murmură, fixându-mă cu privirea:

– Haide..., să ne sărutăm, brunețico!

46

Marți, grupul de prieteni se organizează pentru a lua cina la Judith și Eric, dar mai întâi decid să facă o baie în piscină și să se joace cu copiii.

Flyn și Peter urcă în fugă la primul etaj să își îmbrace costumele, pentru că sunt prea timizi să facă acest lucru în cabina de la piscină.

În timp ce Eric, Björn și Andrés au grijă de micuți, Frida, Mel și Judith se duc să se schimbe în cabină. După ce își pun bikinii, în timp ce își scot inelele, ceasurile și cerceii, pentru a le lăsa pe un hamac, Frida spune:

– În Elveția sunt locuri minunate; trebuie neapărat să veniți!

– Vom veni cu siguranță! spune Judith, și Mel zâmbește.

După câteva minute, cele trei prietene sunt cu copiii în piscină, când apar Flyn și Peter și se aruncă în apă. Încep toți să se joace veseli și, observând că Björn se distra cu Sami și Peter, Mel se apropie de Judith și îi șoptește:

– Nu ți se pare sexy?

Judith se uită în direcția aceea și se gândește să spună da, Björn i se pare sexy, dar apoi se întoarce către soțul ei, care îl ținea pe micuțul Eric în cârcă, și răspunde:

– Prefer un anumit tip blond, scuze.

Distracția continuă ceva timp, până când ies cu toții din piscină. Simona nu întârzie să anunțe că cina este gata. Se îmbracă, apoi fetele își pun bijuteriile și Judith spune:

– Nu îmi găsesc inelul.

– Mai mult ca sigur ți-a căzut pe undeva, zice Mel uitându-se prin jur.

Scanned with CamScanner

Încep să îl caute și Eric vine la ele, curios.

– Ce ați pierdut?

Judith îi arată degetul și se încruntă.

– Inelul meu preferat.

El dă din cap. Știa că i-l oferise cu ani în urmă și pe interior era gravat „Cere-mi ce vrei, acum și oricând". Era special pentru ea. Apoi Eric se uită pe jos și spune:

– Stai liniștită, iubito. Va apărea el.

Scotocesc peste tot, dar degeaba. La sfârșit, Eric spune:

– Poate că ți-a căzut în apă. O să căutăm mâine-dimineață.

Judith este de acord, dar, observând privirea lui Flyn, se alertează și îl întreabă direct:

– Din întâmplare, ai văzut pe vreunul dintre copii pe lângă hamac?

Băiatul se scarpină pe gât și răspunde cu un zâmbet:

– Nu.

Judith bănuiește că mințea, îl cunoștea mult prea bine. Și apoi, cu voce șoptită, îi spune:

– Tu nu știi nimic, așa-i?

Adolescentul face un pas în spate și urlă:

– Crezi că e la mine inelul tău?

– Flyn..., spune ea când își dă seama că Eric se uita le ei.

– Și de ce să-ți fi luat inelul?

– Flyn..., vorbește mai încet.

– De ce să vorbesc mai încet dacă mă acuzi? insistă el intenționat, conștient de faptul că Eric îi urmărește.

Alarmat, Eric continuă să se uite la scenă, în timp ce băiatul urlă furios:

– De ce nu îl întrebi pe Peter?

– Pe Peter, de ce?

Toți se întorc să se uite la ei, și Flyn spune:

– Pentru că și el era aici cu mine și, dacă mă gândesc bine, el ar putea avea mai multă nevoie de inel decât mine.

– Poftim? protestează Mel, care se apropie între timp.

– Încetează să mai spui prostii, Flyn, scrâșnește Judith.

Confuz, Björn îl fulgeră cu privirea pe fiul său care, cu Sami în brațe, răspunde:

– Nu m-am atins de inelul ăla. Dacă vreți, controlați-mi lucrurile.

– Bineînțeles că nu l-ai luat tu, îl apără Mel.

Eric intervine împăciuitor. Totuși, Judith, enervată de insinuările lui Flyn, izbucnește:

– Ți se pare corect să îi acuzi pe alții când eu te întreb pe tine?

– Ajunge! intervine Eric. Discuția asta s-a terminat.

Flyn, pus în continuare pe scandal, îi aruncă o privire tatălui său și bombăne:

– Tată, de ce trebuie să mă acuze că am luat inelul?

– Poate pentru că am văzut cum te uitai la mine și cum ai zâmbit.

– Am spus că ajunge! insistă Eric și apoi se întoarce spre Judith pentru a încerca să calmeze apele. Cu siguranță a căzut în piscină. Să mergem să mâncăm și mâine o să îl căutăm. Haideți, toată lumea la cină!

Frida și Andrés se uită unul la altul. Judith și adolescentul nu treceau printr-o perioadă foarte bună.

Fără alte discuții, toți se îndreaptă spre sufragerie, unde se așază în jurul mesei. Încercând să treacă peste cearta cu Flyn, Judith zâmbește cât mai mult, dar Mel, care o cunoaște foarte bine, în clipa în care se ridică pentru a se duce la bucătărie, îi spune:

– Jud, îmi pare rău, aș băga mâna în foc pentru Peter.

Judith este de acord și zâmbește. În schimb, ea nu ar băga mâna în foc pentru Flyn.

– Nici nu te gândi la asta, spune prietena ei. Cu siguranță că e în piscină.

În dimineața următoare, Judith se trezește prima din casă, intră în piscină și, după ce își pune masca și tubul de respirat, o parcurge de două ori de la un capăt la celălalt. Inelul nu era nicăieri.

Scanned with CamScanner

47

Frida și Andrés au rămas câteva zile la München, în compania familiei și a prietenilor. S-au distrat bine împreună, iar în seara despărțirii erau foarte abătuți.

După episodul cu inelul lui Judith, Björn vorbește cu Peter despre asta și, pentru că băiatul jură și iar jură că nu este vinovat, Björn îl crede.

Într-o seară, după ce Mel o trimite pe Sami să se culce și apoi Peter le spune noapte bună, intră în camera lor și se uită la bărbatul cu care consimțise să trăiască atâtea momente minunate. Björn era cufundat în lectura unor documente răvășite pe pat.

– Copiii sunt în pat și cățelușul doarme.

Avocatul zâmbește și, după ce primește un sărut de la Mel, șoptește:

– Mai lipsești tu goală lângă mine pentru ca noaptea să fie divină!

Hotărâtă să îi facă plăcere, Mel spune:

– Dă-mi cinci minute să fac repede un duș și o să ai ce-ți dorești.

– Mmmmh..., foarte interesant! glumește avocatul.

Când intră în baie și scoate telefonul din buzunarul din spate al pantalonilor, vede că a primit un mesaj.

Spune-mi dacă accepți postul de gardă de corp. Sunt pus sub presiune și trebuie să dau numele unui candidat.

Mel înțelege imediat că era de la comandantul Lodwud. Cu siguranță, nu era momentul să îi spună lui Björn și intră la duș, ca să își pună ordine în gânduri. Când se întoarce în cameră, vede că Björn nu mai este acolo, și, după ce își usucă părul cu un prosop, începe

să îl caute prin toată casa înfășurată într-un halat de baie. Pentru că nu îl găsește, se duce în birou.

– Ce faci aici?

Björn zâmbește când o vede.

– Dosarul unui caz era incomplet și am venit să caut documentele care lipseau aici.

– Și le-ai găsit? întreabă ea sprijinindu-se de birou.

Privind-o cu atenție, Björn dă din cap, ridică puțin prosopul ca să îi vadă piciorul, apoi spune cu o voce răgușită:

– Tentant.

Și atunci o ia în brațe, o așază călare peste el și o sărută. Apoi spune:

– Nu știu dacă pot să aștept până la sfârșitul lui septembrie.

Mel râde.

– Poți..., sigur că poți.

Deodată, Björn își amintește ceva.

– Mel, trebuie să îți spun ceva și sper să nu te superi.

Ea se încruntă și el continuă:

– Azi după-amiază, Sami mi-a spus emoționată că la televizor erau canale noi de desene animate și...

– OK..., OK..., știu ce ai de gând să-mi spui, îl întrerupe ea. Dar, iubitule, Peter nu a trebuit decât să introducă o parolă de pe computer și...

– Mel, nu vreau să spargă niciun cont. Ce sens are ca eu să îi interzic și tu să îi permiți?

Mel suspină. Știa că el are dreptate și, fără să vrea să se certe, încuviințează.

– Bine. Mâine o să îi spun lui Peter să scoată canalele alea și pe cele de sport.

– Sport? întreabă el.

Mel zâmbește.

– Da, dragule..., o groază de canale de sport.

Văzându-i strâmbătura răutăcioasă, Björn dă din cap și apasă butonul telecomenzii de la combina muzicală. Se aud primele acorduri

Scanned with CamScanner

ale melodiei *A Change is Gonna Come* („O schimbare va veni"), interpretată de Seal.

– Seal?

– Cu tine nimic nu îmi va mai lipsi, răspunde el în timp ce o sărută.

Fostul locotenent uită de probleme în timpul acelei melodii minunate și, încet, corpurile și inimile lor se înfierbântă. Se adoră, au nevoie unul de altul. Dacă înainte Sami le limitase mult timpul petrecut împreună, acum, cu Peter, era și mai și.

Mel se gândește însă din nou la mesajul primit de la Lodwud. Trebuia să îi spună lui Björn și, neștiind dacă era momentul potrivit, se îndepărtează de el și zice:

– Iubitule, trebuie să îți spun și eu ceva.

Björn, cufundat într-un extaz de iubire, spune:

– După..., iubito..., după.

– Björn...

– După..., acum sunt foarte ocupat.

Mel zâmbește, apoi, oprindu-l din nou, îi spune:

– Tocmai am primit un mesaj de la Lodwud. Trebuie să îi dau un răspuns referitor la postul de gardă de corp. Dacă îl vreau, postul e al meu.

Avocatul își ia mâna de pe ea și întreabă:

– Și ce ai de gând, Mel?

Mel oftează. Știa că seara minunată se apropia de sfârșit, așa că răspunde:

– Ascultă, iubitule, voiam să discut cu tine despre asta.

– Bine, dacă vrei într-adevăr să mă consulți, să știi că răspunsul meu este „nu". Nu vreau ca soția mea să fie un blestemat de agent de pază.

Tonul lui, felul în care a spus-o, și furia din cuvintele lui o determină pe Mel să îl fulgere cu privirea și să protesteze:

– Ascultă, ce crezi? Că sunt o idioată ca femeile alea? Crezi că ai putea tu decide ce e corect pentru mine?

– Poți să încetezi să te mai certi cu cei de la cabinet, o dată pentru totdeauna? M-am săturat să-i vorbești tot timpul de rău. Mel, încerc să-mi realizez visul ăsta de ani buni, nu mi-l strica tu acum, când sunt atât de aproape!

Ea oftează. Pentru nimic în lume nu voia să îi distrugă visul și atunci se întoarce la subiectul care o interesa:

– Iubitule, am avut o înțelegere. M-am căsătorit cu tine și tu accepți că...

– Te-ai căsătorit cu mine?

Fostul locotenent îl privește și, aruncând scântei din ochi, zice:

– Björn..., nu e corect.

Neamțul nu se mișcă. Știa că nu fusese corect.

– Ascultă, iubire, insistă ea, trebuie să vorbim. Sunt lucruri pe care nu le știi în legătură cu...

Björn o eliberează amețită din îmbrățișare și o împinge ca să se poată ridica. Apoi șuieră:

– Ascultă, nu mai simt niciun fel de dorință acum. Noapte bună.

Se îndreaptă spre ușă și iese din birou. Mel rămâne cu gura căscată, nemișcată, în timp ce minunata melodie continuă să se audă.

Scanned with CamScanner

48

Relația mea cu Flyn nu se schimbă deloc. Eric a luat fță. iele, dar băiatul continuă să nu îmi vorbească. Așa că acum sunt ca maimuța înțeleaptă: nu aud, nu văd, nu vorbesc. Cu toate astea, îmi lipsesc discuțiile și glumele noastre.

E posibil ca el să nu simtă această nostalgie?

Nicio urmă de inel și sunt îndurerată. Pentru mine are o mare semnificație și Eric mi-a promis că îmi va găsi unul la fel și mi-l va aduce zilele astea.

Joi, când mă întorc de la Müller, beau o cafea în bucătărie, în timp ce vorbesc cu Simona.

Flyn intră împreună cu micuțul Eric care aleargă spre mine. Îl îmbrățișez și apoi ies ținându-l de mână, ca să mergem să îmi arate ceva.

Când mă întorc în bucătărie, nu mai e nimeni, nici Flyn, nici Simona. Deschid dulapul și iau biscuiți pentru cafea.

Ce buni sunt!

După câteva ore, încep să mă simt rău. Mi se zvârcolește stomacul și trebuie să mă duc la baie de mai multe ori.

Când se întoarce Eric acasă, nu pot să cinez. Mă simt cu susul în jos.

Iubitul meu e preocupat și se agită. Uite, dacă cineva vrea să îi atragă atenția lui Eric Zimmerman, trebuie să se simtă rău. Of, ce tristețe!

Mă trezesc cu noaptea în cap și, fără să îi spun nimic bărbatului meu, alerg la baie.

Mă întreb ce naiba am putut să mănânc pentru ca intestinele mele să se supere atât de tare.

Mor de sete și cobor în bucătărie. Iau o sticlă de apă rece din frigider și, pentru că nu mi-e somn, stau pe întuneric și intru pe Facebook de pe iPad-ul pe care îl găsesc pe blatul din bucătărie, care seamănă cu al meu.

După ce am bârfit cât am putut, intru pe profilul lui Jackie Chan Zimmerman și citesc: „A fugit prin casă. Picăturile își fac efectul. Ce distracție!"

Ce ticălos!

Acum înțeleg de ce mi-a fost atât de rău. Cum a fost în stare să îmi facă așa ceva?

Supărată, fac un screenshot, mă ridic, ies din bucătărie, urc pe scări, intru în camera lui Flyn, dau cu pumnul în pat și se trezește speriat.

– Ce mi-ai dat?

Flyn mișcă din pleoape. E încă somnoros. Furioasă, îl apuc și îl amenință:

– Este ultimul lucru la care mă așteptam de la tine. Cum poți să fii atât de rău cu mine?

– Despre ce vorbești? întreabă.

– Te-ai distrat destul cu prietenii tăi cu picăturile, nu?

Nu răspunde. Știe că l-am prins în flagrant și, scoasă din minți, urlu înainte de a ieși din cameră:

– Ascultă-mă bine, Jackie Chan Zimmerman, îmi pare rău că trebuie să ți-o zic, dar de acum încolo nu mai vreau să știu nimic de tine!

Mă întorc în pat și mă bag sub pătură fără să îl trezesc pe Eric.

Dimineață, când mă trezesc, nu îi povestesc nimic lui Eric. Încerc să evit neplăcerile. Sunt îngrijorată pentru că îl doare capul și că i se poate agrava boala ochilor. Dar băiețașul àsta și-a găsit nașul.

Duminică, trei zile mai târziu, după ce am văzut un meci de baschet de-al lui Eric și Björn, în care dragii mei din păcate pierd, în timp ce ieșim din clădire, observ cu surprindere că Flyn și Peter stau de vorbă. Peter are o capacitate extraordinară de a uita comentariile răutăcioase și are o carismă care ne cucerește pe toți, inclusiv pe Flyn.

Scanned with CamScanner

Eric și Björn vin împreună cu Mel și micuții, și încep să glumească cu cei doi adolescenți. Văzând scena, prietena mea spune:

– Îmi place cum se înțeleg, ție nu?

Dau din cap, bineînțeles că îmi place! Și îi răspund, fără să-i privesc isprava fiului meu:

– Sigur că îmi place.

Hannah întinde brațele spre tatăl ei, și Eric o ridică fericit.

Apoi decidem să mergem să bem ceva la restaurantul lui Klaus. Ne îndreptăm spre mașină, când simt că cineva mă prinde de cot. Mă întorc și îl văd pe Flyn!

Nu spun nimic și aștept să văd ce vrea. Apoi el zice cu voce joasă:

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat acum câteva zile. Nu trebuia să îți pun nimic în cafea.

Bine..., bine..., bine... Flyn își cere scuze!

Rămân blocată, nu știu ce să spun. Nu vreau nici să îl îmbrățișez, nici să îl pup. Știu că ar refuza și îi spun doar:

– Scuzele sunt acceptate.

Flyn dă din cap, mă privește altfel decât de obicei și pleacă.

Mă emoționez ca o fraieră.

În noaptea aceea, la întoarcere, Susto și Calamar se grăbesc să ne salute și Simona, care ne așteaptă cu Norbert, îmi spune că l-a dus la un magazin deschis duminica și a pregătit pateuri cu carne care ne așteaptă la cuptor. Îi mulțumesc, în timp ce îl mângâi pe cap pe Susto.

Când intrăm în casă, Eric se închide în birou cu Flyn și mă exclud din discuție.

Când Pipa urcă la etaj cu micuții ca să le facă duș, îi simt și mă îndrept spre birou. Am de gând să deschid ușa, dar îmi imaginez că pot da naștere la o nouă ceartă și mă retrag. Mă gândesc la Eric și hotărăsc să-l las pe el să rezolve lucrurile. Este cel mai bine așa.

Trebuie să fac ceva, așa că mă duc la bucătărie și, ignorând mâncarea pregătită de Simona, mă apuc să curăț cartofi. O să fac o minunată

tortilla de patatas[25], care ne place nouă atât de tare, chiar și lui Flyn. Sunt atât de fericită că și-a cerut scuze, încât vreau să pregătesc ceva bun și știu că îi va plăcea.

Petrec ceva timp în bucătărie. Pregătesc o salată de roșii proaspete cu bucățele de mozzarella, două tăvi de *tortilla* minunate care miros extraordinar și deschid unul dintre pachetele cu șuncă de Jabugo pe care mi le trimite tata în fiecare lună. Știe că mor după șunca asta și, pentru că am rămas fetița lui capricioasă, îmi trimite chiar și de atât de departe.

După ce așez șunca pe un platou, o duc pe masă împreună cu salata *caprese* de roșii și *tortilla*, și apoi mă întorc la birou. Îmi lipesc urechea de ușă și îmi dau seama că sunt încă acolo, apoi deschid zâmbind. Eric și Flyn se opresc din discuție și mă privesc ca și cum aș fi un oaspete nepoftit.

Întreb:

– Ce e? Nu pot să intru?

Flyn privește în altă parte și Eric răspunde:

– Normal că poți intra, iubito.

Răspunsul lui îmi place, mă liniștește și îmi arată că soțul meu mă dorește în continuare în reuniunile astea de familie. Mă așez pe un scaun, îl ascult pe Eric vorbind cu Flyn și, la sfârșit, Eric mă întreabă:

– Jud, vrei să adaugi ceva?

Îmi trec o mie de lucruri prin minte, dar prefer să fie liniște la noi în casă, mai ales pentru Eric, care nu merită alte supărări și, satisfăcută de scuzele lui Flyn, scutur din cap și, în timp ce mă ridic, spun:

– Nu.

Auzind asta, băiatul se uită la mine. Îl văd că este surprins de faptul că nu îi spun tatălui său despre ultima sa răutate care mi-a făcut stomacul praf. Bucuroasă să-l văd pe Eric liniștit în ziua de duminică, spun:

– Veniți cu mine la bucătărie, am pregătit o cină minunată.

25. Omletă tradițională spaniolă, care a câștigat popularitate internațională. *(n.red.)*

Scanned with CamScanner

Eric zâmbește.

– Nu ne lăsase Simona niște pateuri cu carne în cuptor?

Dau din cap și, pentru a nu da de gol surpriza, insist:

– Știu, haideți, să mergem și după aceea o să îmi spuneți dacă preferați pateurile sau ce am pregătit eu.

Eric și Flyn o iau înainte și, abia ajungem în bucătărie, că iubitul meu exclamă încântat:

– *Tortilla* de cartofi, salată de roșii cu mozzarella și șunca delicioasă pe care ți-o trimite tatăl tău! Ce sărbătorim?

Atunci, îi sună telefonul. Îl scoate din buzunarul pantalonilor, se uită pe ecran, după care ridică o mână și spune:

– O secundă. Mă întorc imediat.

După ce iese din bucătărie, între noi se instalează liniștea. Flyn se duce la frigider, deschide și ia o coca-cola. Când se întoarce la masă, îl privesc și spun:

– Vreau și eu una.

Enervat, de parcă i-aș fi cerut ceva greu de făcut, se duce la frigider, scoate o altă cutie și mi-o pune în față:

– Na!

Se așază, o deschide pe a lui și bea o gură. Cu aceeași aroganță deschid și eu cutia mea, dar din cauza presiunii explodează și îmi sute pe față, pe bluză, pe păr și în toată bucătăria.

– Rahat! protestez.

Flyn începe să râdă și atunci îmi bag mâna în salata de roșii și apoi i-o trântesc pe față.

Râsul lui încetează brusc.

– De ce ai făcut asta? mârâie el.

Mă uit la el, stropită toată de coca-cola.

– Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte. Sau, mai bine zis, cine râde la urmă râde mai bine, Jackie Chan.

Se ridică furios. Atunci se deschide ușa și Eric rămâne surprins.

– Ce s-a întâmplat aici?

Mă șterg pe față și pe păr cu un prosop de bucătărie și răspund:

– Întreabă-l pe el.

– Pe mine? Ce am eu de-a face cu asta? protestează puștiul.

– Da, sigur, spun eu în batjocură. Explică-mi atunci de ce mi-a explodat în față coca-cola pe care mi-ai adus-o?

Eric se uită fix..., se uită fix..., și între timp Flyn insistă:

– Tata, îți jur că doar am scos coca-cola din frigider și am lăsat-o pe masă. Spune o minciună. Îți jur!

– Juri cum ai mai jurat și altele, așa-i? îi reproșez.

– Nu vorbesc cu tine, vorbesc cu tata, răspunde el furios.

– Vorbești cu tatăl tău? ridic vocea. Și eu ce sunt aici? O mobilă?

Adolescentul nu răspunde și continui:

– Pentru că, dacă îmi aduc bine aminte, până acum ceva timp eram maică-ta, și al doilea tău nume este Flores! Poți să îmi spui din ce motiv te porți așa și nu mă mai iubești?

– Nu am spus niciodată că nu te mai iubesc, șuieră băiatul.

Răspunsul lui mă uimește: vai, mă iubește! Și totuși, iritată, protestez:

– Atunci, Flyn, înseamnă că vorbim două limbi complet diferite, de ce nu îmi mai spui „mamă" și îmi porți în continuare pică, de ce mă înnebunești?

– Jud, ajunge! strigă Eric.

Îmi pierd răbdarea. De ce nu îmi mai ia partea? De ce? Când Flyn se ridică și iese din bucătărie, adaugă:

– Foarte bine, Jud. Faci tot ce poți ca să rezolvi situația, nu am niciun dubiu...

Apoi se ridică și el și pleacă din bucătărie. Mă așez, mă uit la haosul din jurul meu, roșii și coca-cola, și mormăi cu nervii la pământ:

– Și tu, Eric, și tu faci tot ce poți pentru a rezolva situația asta blestemată.

Scanned with CamScanner

49

Luni, Eric pleacă înaintea mea la serviciu. A primit un telefon de la nu știu cine și iese repede. Nu îl întreb nimic. După o săptămână dificilă, prefer să mă duc singură.

Iau mașina mea și conduc liniștită până la Müller. Intru în biroul meu și pe masă găsesc o plantă. Imediat mă gândesc că, dacă e din partea soțului meu, urc până la ultimul etaj și i-o trântesc în față. Din noaptea precedentă țăranul ăla nu mi-a vorbit și aș putea să mă supăr și mai tare.

Ignor câteva clipe biletul pe care îl văd între frunze, dar, când nu mai rezist, îl iau și îl citesc.

Sper că s-au rezolvat toate. Cu siguranță, Eric și Flyn s-au calmat.
Cu drag,

Geneva și Félix

Geneva și Félix?

Cum adică Geneva și Félix?

De unde știu că m-am certat cu Flyn și cu Eric?

Din ce în ce mai furioasă, iau biletul și mă îndrept spre lift. Acum, Eric mă va asculta. Cu pași fermi ajung la etajul lui și, înainte ca secretara lui să mă poată opri, deschid ușa biroului și rămân blocată când îl văd pe Eric împreună cu cei care au scris biletul.

– Iat-o! bate din mâini Geneva. Voiam să cobor să te salut, să văd ce faci și dacă ți-a sosit mica noastră plantă.

Ia uite, ticăloasa!

Cu un gest, Eric mă face să înțeleg că trebuie să mă abțin, inclusiv verbal, și apoi mă prefac că sunt mulțumită și răspund:

– Mii de mulțumiri pentru plantă. A fost un gest foarte frumos.

Félix zâmbește, se apropie de mine și spune, în timp ce eu îmi ating degetul fără inel:

– Mă bucur să știu că ai apreciat-o. Geneva s-a gândit la asta după ce la micul dejun Eric i-a povestit despre sfârșitul vostru de săptămână agitat.

Informația asta despre zilele noastre agitate... de ce ar trebui să afle ei ce se întâmplă?

Încerc să nu îl rănesc pe soțiorul meu idiot, care uneori merită să fie călcat în picioare, și răspund:

– Chiar un gest minunat!

Stau acolo, fără să știu ce să fac, și fascinantul meu neamț întreabă:

– Vrei ceva, Jud?

Îl săgetez cu privirea. Normal că vreau ceva, chiar acum mi-a venit ideea să îi scot ochii. Totuși, reacționez prompt și răspund:

– Nu, vreau doar să știu că ai ajuns cu bine.

Știe perfect că e o minciună.

– Bine, din moment ce arăți minunat, mă întorc la treabă, adaug și apoi mă întorc către cei doi. A fost o plăcere să vă revăd și mulțumesc mult pentru plantă.

Apoi mă îndrept către ușă. De îndată ce ies din birou, pornesc spre ascensor, dar simt că mă trage cineva de braț. E Eric.

– Jud...

– Te urăsc, șoptesc astfel încât să nu ne audă nimeni.

Eric intuiește motivul acelei insulte și mă trage încetișor într-o cameră. Închide ușa și spune:

– Ascultă-mă, comoara mea. A fost doar o discuție. Nu am povestit nimic altceva decât...

– Nu mă interesează, răspund furibundă. Le-ai spus că ne-am certat și apoi mi-ai mai ascuns și că iei micul dejun cu ei, de ce?

Întrebarea mea îl incomodează, văd în ochii lui, dar se grăbește să îmi răspundă:

– Pentru că nu era important, Jud. De asta nu ți-am spus.

Scanned with CamScanner

Nu îl cred. Pentru prima dată după atâta timp, nu mai cred ce îmi spune și mă gândesc la avertismentele și cuvintele pe care mi le-a spus Erika.

– Ce căutau cei doi în biroul tău?

Eric nu deschide gura. Face un pas către mine, dar eu, nefiind dispusă să mă las influențată, dau unul înapoi. Văd că nu-mi răspun de la întrebare.

– Trebuie să mă întorc acum, răspund. Am multă treabă.

Și, fără alte cuvinte, plec.

Eric nu vine după mine.

După o dimineață haotică, în care legile lui Murphy parcă mă urmăresc, mă întreb: „Ce altceva ar putea merge prost astăzi?", mă simt ușurată de îndată ce pun un picior în afara sediului Müller. În acel moment, îmi sună telefonul. E Marta, cumnata mea.

Vrea să ne vedem și ne dăm întâlnire. Îmi place să îmi petrec timpul cu ea, pentru mine e o gură de aer proaspăt. Pare incredibil că este sora lui Eric: ea e mereu optimistă, iar el e exact opusul.

Vorbim despre sarcina ei, despre cât de fericită este viața ei acum, până când mă privește cu o expresie care mă face să fiu neîncrezătoare și mărturisește:

– Doamne..., Doamne..., iar fac pipi pe mine!

Râd în timp ce o văd cum se strecoară și fuge la toaletă. Îmi aduc aminte de perioada în care eram însărcinată și tresar când aud din spate:

– Nu-mi spune că și astăzi trebuie să te arestez...

Mă întorc: e Olaf.

– Domnule agent, arestează-mă. Am cerut o porție dublă de cârnați, răspund.

Zâmbește, se așază lângă mine și, după ce comandă o bere, spune:

– Ascultă, îmi pare rău pentru inelul tău și pentru Flyn.

Oh..., oh..., cred că sunt pe cale să aflu ceva ce nu știu. Fără să mă trădez în fața lui Olaf, întreb:

– Asta e... probleme de băieți. Ce vrei să fac!

Olaf dă din cap. Chelnerul îi aduce berea, bea o înghițitură și, în timp ce eu înnebunesc dacă nu aflu despre ce este vorba, adaugă:

– Când Eric mi-a spus toată povestea, am trimis imediat fotografia cu inelul tău la toate centrele de amanet din München. Mi s-a confirmat unde se află. Mi-a fost suficient să verific înregistrarea video ca să înțeleg că Flyn îl dusese acolo, chiar dacă semnase un prieten care are vârsta legală.

Oh, mamă..., mamă... simt că iau foc. Ce lovitură!

Flyn mi-a furat inelul și l-a amanetat?

Dau din cap de parcă sunt mută și reușesc să spun:

– Din fericire, am reușit să îl recuperăm.

– Da, confirmă Olaf. Dar îți dai seama ce neplăcut a fost pentru Eric când a văzut filmul.

Continui să dau din cap de parcă aș ști toate acestea, și brusc îi sună telefonul. După ce răspunde, se întoarce și privește către două fete care îi zâmbesc. Pune niște bani pe masă și îmi spune:

– Te las. Uite și întâlnirea mea dublă. Salută-l pe Eric.

Zâmbesc și încerc să îmi ascund tristețea, și apoi îi blestem pe Jackie Chan Zimmerman și pe soțul meu. Ce mincinoși!

Mai stau puțin de vorbă cu Marta și apoi fug acasă.

Ce zi proastă!

De îndată ce ajung, încerc să uit vestea nenorocită pe care mi-a dat-o Olaf și petrec o după-amiază minunată cu micuții la piscină, până când vine Flyn și mă întreabă:

– Poate să vină un prieten la mine?

Dacă ar fi după mine, bineînțeles că răspunsul ar fi nu. L-aș pedepsi până la vârsta de o sută de ani.

– Sună-l pe tatăl tău și întreabă-l, răspund serioasă.

– L-am sunat și mi-a spus să te întreb pe tine.

La naiba..., la naiba..., la naiba... Cel mai mult mă enervează când Eric face așa ceva!

Nu ar trebui să se ocupe chiar el de fiul lui ticălos?

Totuși, fiindcă nu vreau să mă cert și când ies din piscină să îi tai capul, îi răspund:

– Fă ce vrei. La urma urmei, întotdeauna faci cum vrei tu.

Scanned with CamScanner

Seara, când Eric se întoarce acasă, nu comentez nimic. Prefer să tac și să văd cum evoluează situația. Soțul meu nu spune nimic despre povestea asta.

A doua zi, după o dimineață complicată la serviciu și o altă după-amiază cu copiii, după ce Pipa îi duce la culcare, ies să mă plimb cu Susto și Calamar. Cățeii mei adoră să alerge liberi.

Când ne întoarcem, Calamar se trântește epuizat în garaj, dar Susto, care nu vrea să se despartă de mine, mă urmează până în casă. Mă joc cu el și, când ajung în bucătărie, văd că Simona curăță cartofi pentru o salată nemțească.

Arunc o privire la ingrediente: cârnați, castraveți, arpagic, maioneză, pătrunjel, sare și muștar de Dijon. Numai când mă gândesc ce bună va ieși șoptesc înfometată:

– Ce poftă am, Simona!

Femeia zâmbește și scutură din cap. I-am spus multe lucruri despre Spania și unul dintre acestea este că nouă, spaniolilor, ne place mult să mâncăm! Mă duc la frigider, îl deschid, iau o cutie de coca-cola și, înainte de a o deschide, ea îmi spune:

– Fii atentă!

Când o aud, mă blochez.

– Atentă la ce?

Vine repede, îmi ia cutia din mână, pune un șervețel deasupra și spune:

– Acum câteva zile, când se întorcea de la magazin, lui Norbert i-au căzut pe jos niște cutii. Nu vreau să îți explodeze în față.

La naibaaaaaaaaaaaa!

La naibaaaaaaaaaaaa!

Și iar la naibaaaaaaaaaaa!

Acum înțeleg că l-am acuzat pe nedrept pe Flyn.

Acum mă simt cea mai proastă din lume.

Acum îmi dau seama că am greșit, pentru că nu făcuse nimic.

Plină de remușcări pentru ce se întâmplase, iau coca-cola pe care mi-o dă Simona deja deschisă. Mă tot uit la ceas, să văd când ajunge

Flyn acasă. Trebuie să-i spun că mă înșelasem. Am reacționat ca o proastă, iar el nu a avut nicio vină.

Sunt în sufragerie, neliniștită, când îl văd că intră pe poartă. Decid să nu îi spun despre povestea cu inelul. O să vorbim altă dată, dar acum trebuie să îmi cer scuze că l-am acuzat pe nedrept.

Fără să stau pe gânduri, îmi pun un impermeabil și mă duc la el. Calamar și Susto l-au întâmpinat deja și, când mă vede, se uită la mine încruntat. Mă grăbesc să îi spun:

– Îmi pare rău, Flyn. Îmi pare rău că te-am acuzat atunci cu cutia de coca-cola. Simona mi-a spus că i-au căzut cutiile lui Norbert înainte de a le băga în frigider și...

– Ți-am spus că nu a fost vina mea, spune cu un aer serios, fără să mă privească.

Dau din cap. Are dreptate și insist cu toată afecțiunea pe care i-o port:

– Știu, dragule, știu, și pentru asta îți cer scuze. Pot fi furioasă sau supărată din alte motive, dar nu pentru acesta, și vreau să știi și să mă ierți.

Mă fixează cu privirea și simt o dorință teribilă să îl strâng în brațe. M-aș năpusti asupra lui și l-aș umple de sărutări, dar știu că nu trebuie. Nu pot: el nu vrea. Așa că mă limitez să ascult ce-mi spune:

– Mă bucur că ai înțeles că nu sunt eu vinovat.

După ce spune asta, se întoarce să plece. Îl privesc cu tristețe și, când cred că nu mai vrea să îmi vorbească, lasă sacul jos și întreabă:

– De ce? De ce te-ai luat de Elke?

Îl privesc cu uimire.

Și acum care e treaba cu povestea asta despre care i-am spus acum ceva vreme?

– De ce te-ai băgat în treburile mele?

– Despre ce vorbești? reușesc să spun.

Flyn se agită, se uită împrejur și șoptește, apropiindu-se de mine:

– Jud, nu face pe proasta. Știi foarte bine despre ce vorbesc.

Confuză, îl prind de cot.

Scanned with CamScanner

– Poftim? Te referi la ziua în care am întâlnit-o când ieșea de la școală și se săruta cu alt băiat? I-am spus doar că ești un băiat mimat și nu știu ce jocuri face cu tine. Flyn, sunt mama ta și...

Strânge din dinți, se apropie de mine și mă întrerupe:

– Nu ești mama mea. Mama mea a murit când eram mic. Ești doar soția tatălui meu și, în orice caz, doar mama mea vitregă. Încearcă să înțelegi asta o dată pentru totdeauna!

Doamne..., îmi sare inima din piept!

De ce trebuie să fie mereu atât de agresiv cu mine?

Mă fixează cu privirea și arată spre mine cu degetul:

– Elke m-a părăsit din vina ta. Ce mai vrei să distrugi, spune-mi. Pentru că, dacă o să mă mai calci pe nervi, pregătește-te, o să mă răzbun.

Îmi dau ochii peste cap. Sunt disperată că nu mă consideră mama lui, dar încerc să reacționez:

– Bine, Flyn. Nu sunt mama ta. Vrei să îmi spui ce legătură are cu mine faptul că Elke nu vrea să fie cu tine?

Nu răspunde. Cu inima strânsă întreb:

– De aia faci în așa fel încât eu și Eric să avem atâtea discuții?

Nu deschide gura, ia ghiozdanul de jos, se întoarce și pleacă. Mă lasă fără un răspuns.

După câteva ore, când văd că apare mașina lui Eric, îl aștept în garaj și mă duc la el.

De îndată ce mă vede, mă anunță repede, cu un zâmbet satisfăcut:

– Uite ce ți-am adus.

Curioasă, mă uit la mâna lui în care ține inelul meu, îl iau și joc un teatru prost:

– Ia uite! Unde era?

Zâmbește, îmi face cu ochiul și răspunde:

– L-am găsit în portbagaj. Am pus niște documente și l-am văzut.

Mă uit la el cu gura căscată. În portbagaj? Mă crede complet idioată? Și adaugă, înainte să pot eu spune ceva:

– Probabil că ți-a căzut și nu ți-ai dat seama.

Dau din cap. Și mai bine. Și totuși continui să nu înțeleg de ce mă mintе într-o problemă atât de importantă.

Cu siguranță, ne certăm din cauza acelui băiat, care acționează și reacționează după bunul lui plac.

Număr până la zece. Apoi până la douăzeci. Trebuie să amân pentru altă dată subiectul. Îmi pun inelul și îi povestesc ce s-a întâmplat cu coca-cola și de ce cred că Flyn mă urăște atâta. Las deoparte detaliul că nu mă mai consideră mama lui. Eric s-ar supăra prea tare.

Se întristează și mă întreabă:

– Flyn se poartă așa cu tine pentru că Elke l-a părăsit?

– Așa mi-a dat de înțeles, șoptesc, supărată.

Blondul meu înjură, se agită în garaj ca un leu în cușcă și zice:

– Jud, de ce nu mi-ai spus despre întâlnirea cu fata aceea?

Blestematul!

Îmi toarnă un sac de minciuni despre inel și are tupeul să mă certe că nu i-am spus despre Elke.

La momentul acela, nu i-am spus ca să nu creez alte probleme. Mă apropii de el cu o furie care îmi iese prin toți porii și spun:

– Ascultă, Eric, pe lângă faptul că nu ți-am spus că am văzut-o pe prietena lui cu alt băiat și i-am zis câteva cuvinte, cred că trebuie să vorbim cu el.

Mă fixează nedumerit. Nu trebuie să fie prea plăcut să te întorci acasă și să fii prins în astfel de probleme, dar vreau să rezolv o dată pentru totdeauna situația asta cu Flyn și îi întind mâna.

– Să mergem.

Mă ia de mână, mă strânge și, cu o smucitură mă trage spre el ca să mă sărute. După ce terminăm, mă privește sigur pe el:

– Să mergem.

Ne ținem de mână și urcăm în camera lui Flyn.

Eric bate la ușă și intrăm. Ca de obicei, stă la calculator și închide brusc fereastra de chat. Nu reușesc să văd cu cine vorbește. Eric începe să vorbească..., și vorbește, și vorbește.

Scanned with CamScanner

Comentează tot ceea ce i-am spus. Flyn stă în defensivă. Nu spune nimic!

Puțin mai târziu, când Eric își pierde puțina răbdare care i-a mai rămas, spune:

– Flyn, poate că mamă ta nu trebuia să o confrunte pe fata aceea, dar te asigur că, dacă aș fi văzut-o eu, aș fi reacționat în același mod.

– Tu ești mai discret decât ea.

– Bine, mulțumesc, Flyn! exclam, rănită de lipsa lui de tact, și constat că în fața lui Eric are grijă să nu spună că nu sunt mama lui.

Băiatul nu răspunde. Eric îmi aruncă o privire, ca și cum ar zice „Taci!", și decid să-l ascult. Atunci, Flyn începe:

– Tată, eu...

– Niciun tată, nu! îl oprește Eric, furios. Sunt furios, foarte furios pe tine! Și acum îți spun un singur lucru: potolește-te și comportă-te odată ca băiatul pe care l-am crescut și l-am educat cum trebuie, pentru că altfel, Flyn, îți jur că vei regreta toată viața. Să știi că m-am gândit la posibilitatea de a te trimite la o școală militară.

Adolescentul nu deschide gura. Școala militară este o amenințare serioasă, și Eric continuă, în timp ce eu tac.

– Oricum, tu și cu mine trebuie să mai discutăm în legătură cu ceva legat de Jud. Sunt sătul, foarte sătul și nu îți mai permit nimic.

Flyn tace. Observă inelul și apoi își întoarce privirea ca și cum nu ar fi văzut nimic. Apoi Eric mă ia de mână și mă duce în camera noastră, unde închide ușa și îmi dă drumul. Se duce la baie.

Nu îl urmez. Îl las să se liniștească. Înțeleg că nu a fost cea mai bună întâmpinare. Este copleșitor să apară câte ceva în fiecare zi. Flyn și problemele lui ne distrug viața de cuplu.

Vreau să se destindă și mă apropii de combina muzicală, caut un CD și pun melodia noastră. Îl aștept în fața ușii de la baie. De îndată ce iese, îl mângâi peste tot cu un zâmbet seducător și șoptesc:

– Acum te relaxezi un pic, ce zici?

Așa cum spunea mereu mama, muzica poate calma fiarele, iar eu doresc să îmblânzesc fiara blondă din fața mea. Zâmbesc. Dar el, fără

să-i pese de sentimentele mele, îmi dă la o parte mâna de pe umerii lui și, în timp ce în fundal se aude „*Te regalo mi amor, te regalo mi vida*" („Îți dau iubirea mea, îți dau viața mea"), el spune:

– Știu că greșesc de multe ori, Judith, că nu înțeleg tot, dar, Judith, lasă-mă să respir, dă-mi spațiu, pentru că între voi doi înnebunesc.

Minunat! Să îl dau dracului?

Mă doare să aud asta, îmi rupe sufletul și, îndepărtându-mă de el, opresc muzica și, fără alte comentarii, șoptesc:

– Bine, Eric, îți dau tot spațiul pe care îl vrei.

Fără niciun pic de empatie, iubirea vieții mele dă ușa de perete și iese din cameră. Nu îl urmez. Nici nu merită. Mă trântesc pe pat, sting lumina și stau privind în gol ore întregi, în timp ce îmi ating inelul.

După miezul nopții, ușa se deschide, Eric intră în cameră, se dezbracă, se întinde în pat și adoarme.

Cu siguranță, mi-am regăsit inelul, dar îmi pierd iubitul.

Scanned with CamScanner

50

După două zile, când plecă de la serviciu, Judith trece pe la prietena ei Mel. Avea nevoie să vorbească cu ea sau ar fi înnebunit. Situația de acasă devenise insuportabilă. Eric nu mai deschidea gura, Flyn continua la fel și nimeni nu îi mai adresa niciun cuvânt.

– Încet, Judith, totul o să treacă.

– Știu. Știu că totul se va rezolva. Dar când sunt acasă, am un sentiment straniu de singurătate, nu reușesc să mai respir și nu mă lasă să trăiesc.

– Te înțeleg foarte bine, șoptește Mel.

Ea și cu Björn nu și-au vorbit o zi întreagă după povestea cu garda de corp, deși Björn nu a fost la fel de încăpățânat ca Eric și a încercat să rezolve situația. Nu suporta indiferența lui Mel.

Nedorind să vorbească despre asta, Mel îi zâmbește și șoptește:

– Toate se vor rezolva. Îl cunoști pe Eric. Apropo, mă bucur că ți-ai găsit inelul.

Judith se uită la deget. Nu-i povestise lui Mel ce se întâmplase și, ridicând din umeri, șoptește:

– Mulțumesc.

În acel moment, se deschide ușa și brusc Leya sare în picioare și aleargă spre ea. Imediat, intră Björn cu Sami pe umeri, și Mel și Judith o umplură de sărutări.

Văzând-o pe Jud, Björn o salută fericit și, cunoscând-o foarte bine și văzându-i tristețea din privire, înțelese repede că se întâmplase ceva.

– Este totul în regulă? o întreabă.

Judith zâmbește, îi face cu ochiul și răspunde:

– Da, da, stai liniștit. Doar câteva discuții cu prietenul tău cel mai bun.

Björn suspină. Eric și Jud și certurile lor... Apoi privește împrejur și întreabă:

– Peter încă nu s-a întors de la școală?

Mel se uită la ceas.

– Iubitule, e încă devreme.

Avocatul dă din cap, dar când vrea să spună ceva, îi sună telefonul. Björn răspunde și se retrage într-o parte. Vorbește cu cineva și, la încheierea convorbirii, spune:

– Bine, Gilbert, voi încerca să trec de dimineață.

Cele două prietene se uită una la alta și când Björn se duce în biroul lui, Judith întreabă:

– I-ai spus despre ticălosul ăla?

– Nu.

– Și ce aștepți?

Mel zâmbește și răspunde:

– Eu te întreb de ce nu i-ai spus lui Eric despre discuția cu Elke sau că îi permiți lui Flyn să te numească „mamă vitregă" când nu este el de față?

Jud clipește.

– Lovită și scufundată. Tocada y hundida.

Mel zâmbește.

– Ascultă, am decis. Nu voi spune nimic și ce va vrea Dumnezeu. El știe ce cred despre spurcatul ăla și mi-e suficient.

Sami se bagă în discuție și întreabă:

– Mătușă Jud, vrei să vezi poneiul roz pe care mi l-a cumpărat tati?

Ea dă din cap încântată și răspunde:

– Sigur că vreau să îl văd. Arată-mi-l, iubito.

Puțin mai târziu se întoarce și Peter, care o îmbrățișează pe Judith. Peter era un băiat afectuos și Judith era de fiecare dată emoționată. De ce Flyn nu o mai îmbrățișa așa?

După ce stă puțin cu ei, adolescentul se duce în camera lui ca să-și facă temele.

După o oră, în timp ce Judith și Mel beau o coca-cola în bucătărie, Björn deschide ușa brusc și anunță:

Scanned with CamScanner

– Ia uitați-vă cine a venit!

Judith și soțul ei se privesc și se salută fără prea mult entuziasm.

– Björn voia să îmi vorbească despre niște probleme legale, explică Eric.

Fără să se miște din loc și cu sucul în mână, Jud comentează:

– Fantastic!

Abia pleacă băieții din birou, că Mel exclamă:

– Wow..., nici la Polul Sud nu e atât de frig!

Jud ridică din umeri și, pentru că nu voia să atingă subiectul, care de altfel o chinuia, spune:

– Știu, arată-mi canalele pe care vi le-a instalat Peter. Vreau să văd dacă le am și eu.

După o oră, Eric și Björn ies din birou, unde nu au discutat doar probleme legale, și se așază alături de fete.

Atmosfera este veselă, glumesc și râd, dar își dau cu toții seama că Judith nu este în apele ei. Björn și Mel observă tensiunea dintre cei doi soți, se privesc neștiind ce să facă, apoi fostul locotenent se ridică și declară:

– Rămâneți la cină, am decis! Comandăm pizza.

În timpul cinei, prezența lui Sami și a lui Peter a făcut ca atmosfera să fie mai plăcută, dar Eric nu se simțea bine. Avea inima frântă din cauza celor întâmplate acasă cu Flyn și Judith.

Furtul inelului îi deschisese ochii. El era vinovat de toate, greșise pentru că își tratase copilul cu prea multă indulgență. Dacă s-ar fi întors împotriva lui cu aceeași duritate cu care o tratase pe Judith, nu s-ar fi aflat acum în această situație.

Se gândise dacă să îi povestească sau nu lui Jud ce se întâmplase la centrul de amanet, dar nu putuse. Îi era rușine și, fiind conștient că greșise, a preferat să tacă. De aceea a luat decizia ca la următoarea impertinență să îl trimită direct la colegiul militar.

Când au terminat de mâncat, venise vremea să plece spre casă. Eric și Jud, în tăcere, urcă în mașină. Eric pornește motorul și o întreabă:

– Vrei să asculți muzică?

– Mi-e indiferent.

Neamțul caută printre CD-uri și pune unul. Când se aud primele acorduri ale melodiei *Convénceme* („Convinge-mă"), interpretată de Ricardo Montaner, o întreabă:

– Îți place cântecul ăsta, nu-i așa?

Judith pufnește. Știa bine că îl adoră.

– Da.

Nu se uită la el. Eric avea nevoie de privirea ei. Apoi spune:

– Ascultă, Jud...

– Nu vreau să te ascult.

Furios că el a fost cel care a provocat toată această situație, incapabil să mai reziste o secundă în plus, insistă:

– Cât timp o să o mai ducem așa?

Dar ea, fără să-l privească, răspunde:

– Îți dau doar spațiul pe care mi l-ai cerut.

Eric dă din cap. Ajung în sfârșit acasă. Era un bădăran, un mare bădăran cu ea și merita o asemenea reacție.

Ajunși în garaj, Eric oprește motorul mașinii și, când Judith coboară, o apucă de încheietură, o îmbrățișează și îi promite că din acel moment totul se va schimba. De data asta, Judith nu îl mai îndepărtează. Avea nevoie de el, așa cum și el avea nevoie de ea.

Scanned with CamScanner

51

Vineri, după ce ne lăsăm copiii cu Simona, Norbert, Bea și Pipa, încercăm să ne convingem că o să fie bine și ne pregătim să petrecem un weekend minunat cu sex și desfrânare.

Ajungem la hotelul în care urma să stăm două zile, trecem pe la recepție, ne spunem numele și apoi ne ducem în camere. Hotelul e drăguț, iar când Eric și cu mine închidem ușa camerei, ne privim, ne vorbim cum o făceam de obicei și ne dăm seama că totul începe promițător.

Vreau să mă distrez cu el, așa că zâmbesc când văd o sticlă de șampanie la gheață cu două pahare, știind ce avea să urmeze.

– Dezbracă-te, îmi cere.

În noaptea aceea, departe de copii și de probleme, soțul meu și cu mine facem dragoste ca pe vremuri.

Ne căutăm...

Ne dorim...

Ne iubim...

Și când, spre dimineață, ne prăbușim epuizați pe pat, Eric spune:

– Cred că vom avea nevoie și de alte weekenduri ca acesta.

Zâmbesc fericită. Nu e nicio îndoială și, așezându-mă călare peste el, spun:

– Vom avea câte îți dorești.

În dimineața următoare, după ce am sunat acasă și am aflat că toți sunt bine sănătoși, ne ducem toți patru acasă la Alfred și Maggie. În timp ce Eric și Björn vorbesc între ei, Mel se apropie de mine și îmi șoptește:

– Trebuie să îți spun ceva.

– Ce e?

Prietena mea îmi face semn să tac și îmi spune încet:

– Vorbim mai târziu.

Sunt de acord. Mel zâmbește și, studiind imensa casă din fața noastră, întreabă:

– Dar gazdele noastre chiar au atâția bani?

Eric mă privește și răspunde:

– Sunt proprietari a peste jumătate din München și au acțiuni la mai multe case de producție americane.

Mel e fascinată când aude asta, dar rămâne și mai surprinsă când gazdele o primesc cu căldură și ei o îmbrățișează simplu și cu sinceritate.

Marea petrecere e prevăzută pentru diseară. Maggie ne arată ce a pregătit și, în timp ce ne plimbăm prin camerele cu teme diferite, Mel șoptește:

– Mamăăăă, câți bani ca să amenajezi toate astea!

Zâmbesc. E adevărat, Maggie și Alfred își pot permite, fără probleme. Mă uit de jur împrejur. Nici nu vreau să îmi imaginez ce o să fie la noapte aici.

Alfred a comandat coloane și piedestaluri pentru decorarea camerelor, busturi de bărbați și de femei, iar masa principală este imensă.

După ce ieșim din salonul enorm, intrăm într-o altă cameră cu măsuțe joase înconjurate de perne mari, moi și colorate. Maggie zâmbește strengărește și ne spune că sunt pregătite pentru cei care doresc să mănânce în public după cină.

De aici ne ducem într-o altă încăpere enormă, în care niște angajați pregătesc ultimele detalii. Bărbații ne privesc curioși, dar își continuă treaba. Trecem printre leagăne de piele agățate de tavan și mai multe jacuzzi acoperite cu o iederă agățătoare pentru un efect deosebit, și Maggie ne spune că este un capriciu de-ale soțului ei. Când intrăm în camera următoare în care vedem diferite cruci tapițate, stâlpi de lemn cu cătușe, cuști și alte instalații, râdem. Mel mă fixează cu privirea, iar eu, intuind ce va spune, comentez:

– Eu aici nu intru nici dacă mă omori!

Scanned with CamScanner

Apoi Maggie ne arată alte camere mici, fără ușă, dar cu pat, iar într-una sunt mai multe perdele pe post de ușă, un leagăn din piele și o oglindă mare. Este camera neagră. Ne spune că unora nu le place să fie înconjurați de alții când schimbă partenerii, și, în cele din urmă, intrăm într-o altă cameră cu paturi cu lenjerie argintie și aurie.

După ce vizităm toate acestea, ieșim din casa uriașă și ne ducem în grădina în care ne așteaptă băieții împreună cu alți invitați. Petrecem acolo o mare parte din dimineață și, după o masă rapidă într-unul din restaurantele din zonă, ne luăm la revedere și ne întoarcem la hotel. Trebuie să ne pregătim pentru petrecere.

Râzând, mă îmbrac împreună cu Mel, și, stând în fața oglinzii, îmi aduc aminte de Frida și Andrés. Îmi amintesc cu drag de prima noastră petrecere împreună, cu tema Anii '20. Din păcate, prietenii noștri nu au putut veni din cauza serviciului lui Andrés. Deși îmi este dor de ei, zâmbesc pentru că știu că sunt bine și fericiți. La urma urmei, e singurul lucru care contează.

După ce Mel îmi strânge părul într-un coc, își face vânt cu mâna și o întreb:

– Ce s-a întâmplat?

Încălzită, spune:

– Aici nu se poate respira, nu?

E adevărat, mori de cald în hotelul ăsta. Mă uit în oglindă și îmi place aerul tineresc și proaspăt pe care mi-l dă coafura, și o aud pe Mel, care îmi pune o cunună de laur, cum zice:

– Ești foarte frumoasă.

Încântată să aud asta, mă uit la părul ei scurt, strălucitor, dar cu gel și spun:

– Tu ești cea frumoasă, cu coroana de laur pe cap și obrajii roșii de la căldură.

Râdem și apoi ne punem sandalele romane cu tocuri albe.

Ne privim în oglindă și fluierăm. Suntem sexy și provocatoare cu hainele astea romane albe cu auriu. Fără îndoială, a fost o alegere grozavă.

– Uite, ești aproape dezbrăcată, dar arăți minunat.

Prietena mea începe să râdă și mă sărută pe obraz.

– Îmi place să fiu dezbrăcată. Ascultă, trebuie să îți pov...

Chiar atunci, bate cineva la ușă. Știm cine e și, zâmbitoare, luăm poziția zeițelor de pe Olimp, după care spunem:

– Intră.

Ușa se deschide și apar doi gladiatori superbi.

Björn e bestial, dar nu pot să îmi iau ochii de la neamțul meu blond. Îmbrăcat ca un luptător cu centură din piele maro, tunică și sandale romane... of..., of..., pentru numele lui Dumnezeu, cât e de sexy!

Bărbații zâmbesc când ne văd și sunt convinsă că le place ce au în fața ochilor. Îmi ridic obraznică rochia și îi arăt lui Eric muntele lui Venus epilat special pentru această ocazie și șoptesc:

– Fără nimic pe dedesubt, așa cum îți place.

Iubitul meu dă din cap și îi văd mărul lui Adam mișcându-se când înghite cu greu. Sunt pierdută în ochii lui și o aud pe Mel spunându-i lui Björn:

– Ei bine, îi iau. Nu pot să merg fără chiloți.

Prietenul meu începe să râdă, Eric zâmbește și mă mișc cu grație în fața lui arătându-i că mă simt ca o zeiță îmbrăcată așa. Întreb:

– Îți place costumul meu de femeie romană, Iceman?

Mărul lui Adam al iubitului meu coboară din nou în timp ce încuviințează, iar eu știu ce urmează să se întâmple când blondul meu își scoate centura de gladiator, sabia cade la pământ și el spune:

– Micuțo..., scoate-ți hainele dacă nu vrei să ți le sfâșii.

– Acum?

Iubitul meu încuviințează și zâmbesc satisfăcută de ceea ce am provocat. Îmi dau seama că Björn îi spune lui Mel:

– Îți ia un pic cam mult să te dezbraci, frumoaso.

Fără pic de rușine și excitate de comenzile celor doi bărbați, ne privim unii pe alții și zâmbind ne scoatem amândouă rochiile. Eric mă mănâncă din priviri.

Scanned with CamScanner

Ah..., ce privire feroce!

Ochii lui îmi arată cât de tare mă dorește și se apropie amenințător, apoi îmi spune înainte de a mă săruta cu pasiune:

– Voi fi primul și ultimul care o să te aibă în noaptea asta.

Apoi mă întinde pe pat, își scoate boxerii, mă acoperă cu corpul lui și, depărtându-mi brusc picioarele, mă posedă. Mă zdrobește de el și eu îl las să o facă abandonându-mă dorințelor iubitului meu.

Cu Eric deasupra mea și toată voința mea anulată de nebunia noastră, nu îmi dau seama cât timp trece, știu doar că Mel e așezată lângă mine, în timp ce Björn o sărută și se mișcă împreună printre gemete și gâfâieli.

Prietenia care ne leagă este specială, unică. Împărțim intimitatea noastră și momentele pasionale pe care alți prieteni le țin pentru ei. Nouă ne place mult, și ne distrăm când facem dragoste.

După ce se termină acest prim atac pe care noi l-am provocat, cei doi gladiatori se ridică din pat și noi facem la fel. Ne ducem la baie să ne spălăm și când mă uit în oglindă mormăi:

– La naiba..., s-a dus dracului coafura mea.

Eric, căruia îi place părul meu negru, vine la mine, îl sărută și îmi sugerează:

– Lasă-l liber.

Îl ascult și, după ce ieșim din baie, în timp ce îi așteptăm pe Björn și Mel să vină din camera lor, Eric îmi atrage atenția:

– Să nu pleci de lângă mine la petrecere, de acord, iubito?

Încuviințez. De ce ar trebui să plec? Ce, sunt proastă?

Îmbrăcați cu hainele groase pe care ni le-am cumpărat pentru această ocazie, urcăm toți patru în mașina lui Björn. E cam frig acum și dă drumul imediat la căldură. Ne îndreptăm bucuroși spre petrecere, dar, ajunși pe strada unde se află vila, bărbați călare îmbrăcați în romani ne opresc și ne spun că trebuie să lăsăm acolo mașina.

Când coborâm, observăm că acolo sunt mai multe cvadrige trase de cai și ele ne duc până la casă. Ce minunăție! Intrăm în atmosferă

încă din prima clipă! Fără îndoială, Alfred și Maggie chiar știu cum să organizeze o petrecere!

Când cvadriga ne lasă la intrare, ne grăbim să intrăm în conacul acesta și rămânem cu gura deschisă. Pare că ne aflăm în mijlocul Romei antice. În fiecare colț se află bărbați și femei în haine romane iar decorul e pur și simplu minunat. Mai târziu am aflat că angajaseră una dintre echipele care lucrase la filmul *Gladiatorul*. Chiar e un spectacol senzațional!

De mână cu iubitul meu, mă plimb prin imensul palat transformat în Roma antică și observ vasele rustice pline cu struguri, amforele elegante pentru vin și cupele din metale prețioase. Putem totuși să comandăm și bere, coca-cola și șampanie.

Pereții sunt ornați cu margini decorative, torțe și cu lămpi cu ulei.

– Incredibil. Maggie și Alfred s-au întrecut din nou pe ei înșiși, observă Björn în timp ce se uită împrejur.

Noi trei aprobăm uimiți, în timp ce ne servim cu niște cupe de vin foarte aromat și ne salutăm cu persoane cunoscute.

Toți cei prezenți dorim să ne distrăm. Mai ales că ne-am întâlnit la petreceri anterioare și în alte cluburi de swingeri. Cu siguranță nimeni nu a ajuns aici întâmplător.

– Ce plăcere să vă revedem! aud pe neașteptate.

Mă întorc imediat și îi văd pe Geneva și pe soțul ei. Ce caută aici?

Eric mă apucă de mână și, în acel moment, Alfred se apropie de noi și spune:

– Eric, nu știu dacă îl cunoști pe bunul meu prieten Félix.

Ia te uită... Alfred e prieten cu Félix?

De fapt, nu sunt foarte mirată. Genul de sex care le place celor două cupluri este destul de similar.

Eric zâmbește și răspunde:

– Da, îi cunosc și pe el și pe soția lui, Geneva.

Ea zâmbește și eu încerc să fac la fel.

Scanned with CamScanner

În timp ce conversăm, îmi dau seama că Geneva nu se apropie de Eric și nici nu îl privește într-un mod care să mă poată enerva. Admit, a păstrat mereu distanța, dar când se îndepărtează răsuflu ușurată.

Anunci răsună niște trâmbițe și un reflector aruncă o lumină puternică spre vârful scărilor. Iată-i pe Alfred și Maggie cu hainele lor costisitoare, întâmpinându-i pe oaspeți. Ni se spune că sunt vreo sută treizeci de persoane alese special pentru petrecere, și apoi niște servitori romani foarte atractivi ne oferă câte un pergament măcar cu planul casei și cu tematica fiecărei săli.

La terminarea discursului, Alfred, cu un zâmbet plăcut, ne invită în sala imensă de banchet. Încântați, ne-am îndreptat toți spre locul respectiv. Fiecare invitat are un loc desemnat și mă bucur când văd că Maggie ne-a așezat alături de Björn și Mel.

După ce ne așezăm, mai mulți ospătari servesc vin și începem să ne ospătăm cu mâncăruri care erau servite probabil și în vechea Romă.

Ca antreu ni se aduce un piure senzațional de linte și castane. La început, nu vreau nici măcar să îl gust, dar e chiar foarte bun! În schimb, Mel se strâmbă când simte mirosul.

Mi se umple cupa cu ceva ce nu știu ce este și, după ce îl întreb, ospătarul mă informează că e *mulsum*. Îl examinez. Nu înțeleg ce înseamnă, și el îmi explică:

– *Mulsum* e un vin tipic pentru Imperiul Roman. E vorba de un amestec de vin sau must cu miere. Se amestecă până se topește mierea și se servește cald la antreuri.

Iau o înghițitură și Mel, privindu-mă, comentează:

– Oh, cât aș vrea o bere. Nu au?

– Și eu o coca-cola.

Toți patru ajungem la concluzia că nu putem face ce vrem noi. Apoi ne servesc vin de trandafiri și de curmale. Beau destul. Este incredibil!

Eric zâmbește.

– Nu bea prea mult pentru că în frigiderul de la hotel ne așteaptă o sticlă cu etichetă roz.

Râd complice. Știe că ador Rosé Impérial Moët et Chandon. Îl mi-a dat să gust în timpul primei noastre întâlniri la El Moroccio și a devenit un partener obișnuit pentru momentele noastre împreună.

– Stai liniștit, iubitule, șoptesc, e întotdeauna loc pentru sticla mea preferată.

Ospătarii aduc pate de măsline, *moretum*, diverse tipuri de brânză proaspătă cu ierburi, susan și nuci de pin, un incredibil purceluș de lapte în crustă cu foitaj și miere.

Mel și cu mine ne lingem pe degete, totul e minunat, și când ne aduc mere prăjite cu fructe uscate am impresia că explodez.

De ce tata m-a învățat că trebuie să mănânc tot ce am în farfurie?

La sfârșitul cinei, în timp ce stăm toți de vorbă liniștiți și sorb dintr-o băutură care se pare că se numește hidromel, văd că Alfred se ridică și ia un microfon, i se aduc șase măsuțe pe roți, iar el spune:

– Dragi prieteni, după ce se participa la un astfel de banchet, în Roma antică se organiza întotdeauna un tip de spectacol. Era violent, cum ar fi legarea unui biet om de un stâlp ca să fie devorat de o bestie înfometată în fața tuturor.

Ni se încrețesc frunțile: ce barbarie! Chiar așa făceau?

Își dă seama de reacția noastră, zâmbește și continuă:

– În cazul nostru, m-am gândit să organizez un spectacol numit „Desert comun". Trei bărbați și trei femei, care se oferă ca voluntari, vor fi legați de aceste mese și oferiți ca desert celorlalți timp de o oră. După ce vor fi eliberați, toți vom ieși din această sală și vom continua petrecerea altundeva.

Râsul multora este însoțit de aplauze. Mel mă privește și șoptește:

– Nu aș face niciodată asta. Nici moartă.

Zâmbesc și spun:

– Nici eu.

Scanned with CamScanner

Bărbații noștri, așezați lângă noi, gândesc la fel. Sunt de acord cu noi.

Îl sărut pe blondul meu și, de îndată ce aud râsetele celor prezenți, mă întorc și nu mă surprinde să o văd pe Geneva că se ridică. Félix o sărută și, după o palmă la fund care îi face să se amuze pe bărbații de lângă el, Geneva se îndepărtează cu un zâmbet radios.

O urmează două femei și trei bărbați, care puțin mai târziu se duc cu servitorii și măsuțele. Noi rămânem așezați la masă. Puțin mai târziu, trâmbițele sună, ușile se deschid și servitorii intră din nou cu cei șase voluntari, aceștia din urmă goi și legați de măsuțe.

Urmăresc scena cu gura căscată.

Nu am văzut ceva mai straniu în viața mea, pot spune că mi se pare chiar puțin suprarealist.

Cei șase voluntari sunt legați, unii stau pe spate și alții pe burtă. Mă uit la Geneva, care stă culcată cu fața în jos. Are încheieturile și gleznele imobilizate. Servitorii lasă măsuțele în diverse locuri și, din acel moment, invitații încep să mute mesele așa cum doresc.

Cei șase voluntari râd, dar eu nu pot decât să o urmăresc pe Geneva. Primește palme la fund până când un bărbat, care stă lângă Félix, se scoală, își ridică tunica de roman, își stropește penisul cu hidromel și îl introduce în vaginul Genevei. Félix îl încurajează, apoi își bagă membrul în gura soției. Oamenii aplaudă, în timp ce eu holbez ochii.

Geneva țipă, gâfâie, iar Félix, cu ochii închiși, continuă dansul frenetic în gura soției.

Mel îmi aruncă o privire. Ridic din umeri, mă apropii de Eric și întreb:

– Dacă Geneva e atât de bolnavă, de ce face așa ceva?

Eric nu mai privește scena, mă privește în ochi și spune:

– Pentru că îi place, iubito, și Félix nu îi refuză nimic.

Oamenii roiesc în jurul Genevei și al celorlalte persoane legate, le mângâie, le fac ce vor, dar noi și alții nu ne ridicăm. Nu ne interesează asemenea jocuri.

Începem să vorbim cu ceilalți invitați până când trâmbițele sună din nou. Toți se așază și servitorii vin să îi ia pe voluntari. Mă uit la ei: sunt murdari, plini de mâncare, dar totuși par fericiți. Categoric, s-au bucurat de ceva ce eu nu aș suporta niciodată.

Zece minute mai târziu, ușile se deschid din nou și cei șase invitați revin, spălați și cu haine imaculate de romani. Ceilalți îi aclamă și ei zâmbesc.

Puțin după aceea, Maggie se ridică în picioare, ia microfonul și spune:

– Dragi prieteni, cina s-a terminat. Vă invit să vă duceți în celelalte camere ale casei pentru a vă bucura din plin de sexualitatea voastră, de plăceri și de petrecerea asta grandioasă. Respectați regulile noastre și... distracție plăcută!

Ne ridicăm cu toții și ieșim din salon. Prima încăpere este cea cu măsuțe și perne, unde ne și așezăm. Vorbim mai mult timp cu niște cunoștințe, până când neamțul meu blond îmi șoptește la ureche:

– Ce ai zice să mergem pe unul dintre leagănele de piele? Dacă îmi amintesc bine, ultima oară când am încercat unul nu ți-a displăcut.

– Da, da, îți amintești bine, confirm.

Ne ținem de mână și mergem în camera cu leagăne, în timp ce Mel și Björn, așezați pe perne, rămân să discute cu alți invitați.

De îndată ce ajungem, ne dăm seama că toate leagănele sunt ocupate și îmi aduc aminte că mai era unul în camera neagră cu oglindă și mergem acolo. Din fericire, e liber. Ne sărutăm și apoi îmi dau seama că un necunoscut ne privește. Eric mă întreabă din priviri ce se întâmplă și eu zâmbesc. Atunci el spune:

– Iubito, ți-l prezint pe Josef.

Îi zâmbesc acestui Josef și el răspunde la fel. Eric îi cere să tragă perdelele ca să nu ne deranjeze nimeni și apoi șoptește:

– Îți scot rochia, bine?

Îl privesc cu un aer strengăresc și clipesc, ca să îi dau de înțeles că o poate face. Atunci, iubitul meu mă ajută și rochia îmi cade la

Scanned with CamScanner

picioare. Rămân complet goală, doar cu sandalele romane cu toc. Josef zâmbește. Nu mă atinge. Se mulțumește să ne privească. Eric mă ia în brațe, mă urcă pe leagăn, îmi trece frânghiile pe sub genunchi și coapse și, după ce sunt bine așezată, mă leagănă, astfel încât să mi se miște sânii.

– E totul bine, prețioasa mea brunetă?

Excitată, zâmbesc. Vreau să mă bucur de blondul meu în mii de feluri, mii de poziții, mii de gemete. Josef ne privește, așteaptă instrucțiuni și la sfârșit răspund:

– Vreau să mă bucur de tot.

Iubitul meu dă din cap. Își scoate costumul de gladiator, care cade lângă rochia mea, se apropie, își lipește gura de a mea și șoptește:

– Atunci să ne distrăm.

Îmi caută gura și, cu o senzualitate care mă lasă fără cuvinte, îmi suge buza de sus, apoi pe cea de jos, țin ochii larg deschiși și termină acel ritual excitant mușcându-mi din nou buzele și băgându-și limba în gura mea.

Ne sărutăm...

Ne devorăm...

Ne excităm...

Și când buzele noastre se separă câțiva milimetri, Eric șoptește:

– Deschide ochii și privește-mă, iubito..., privește-mă.

Mă supun, însetată de el. Ador să îl fixez cu privirea, agățată de leagănul plăcerii, cu greu mai reușesc să mă mișc. Fără să își depărteze gura de a mea, iubitul meu își introduce vârful penisului în vaginul meu și treptat intră adânc în mine.

Un geamăt îmi iese din adâncul corpului, în timp ce Eric se prinde de curelele de piele de deasupra capului meu pentru a le ține fixe și șoptește:

– Așa, micuțo..., ține-te strâns și deschide-te pentru mine.

Șoldurile neamțului meu încep să se miște în cercuri mici. Doamne, ce plăcere!

Gesturile lui sunt spectaculoase, neașteptate, șocante, excitante. Eric știe să mă surprindă mereu, să mă înnebunească și să mă facă să vreau mai mult.

Penetrările lui sunt profunde, exacte, fără ezitări. Pentru mine nu mai e altul la fel în ce privește sexul. Nimeni nu e ca Eric Zimmerman al meu.

Gemetele mele cresc cu mai mulți decibeli, în timp ce mă las atinsă ca o păpușă de bărbatul pe care îl iubesc și sunt încă suspendată în aer în acel leagăn incredibil. Josef continuă să ne privească, dar, când îi arunc încă o privire, îmi dau seama că nu mai are costumul de roman. Iubitul meu mă îmbrățișează în timp ce continuă să se împingă în mine puternic și cu pasiune. În delirul meu, îi mușc umerii și îmi place senzația că sunt privită de Josef. Ochii lui și ai mei se întâlnesc și îmi vorbește din priviri, în timp ce își pune un prezervativ. Îmi spune cât de mult dorește să stea între picioarele mele și cât ar vrea să mă fută.

Nu mă mai sperie cuvântul „fută", așa cum se întâmpla acum ceva timp. Când ne jucăm, mă excită să îmi spună asta Eric și mă excită să i-o spun, ne înfierbântă. Câteodată recurgem la un limbaj murdar, fierbinte. Foarte..., foarte fierbinte.

Eric gâfâie pentru că îmi înfig dinții în umărul lui și unghiile în spate și atunci grăbește ritmul.

– Toată pentru mine. Pentru mine și doar pentru mine, și atunci când Josef o să te fută, tot pentru mine o să te fută.

Vocea lui mă trimite în extaz. Eric o știe, mă cunoaște și continuă, copleșit de pasiune:

– Aproape termin, micuțo. O să îmi împrăștii sperma în tine și apoi voi ieși și te voi oferi lui Josef. Te voi deschide pentru el și te vei uni cu corpul lui așa cum te-ai unit cu al meu.

– Da..., da..., reușesc să îngân.

Situația asta ne excită...

Ne înnebunește și, imediat, simt că iubitul meu se arcuiește și strigă de plăcere. După o ultimă împingere rămâne înfipt în

Scanned with CamScanner

mine și, puțin după aceea, iese. Cu respirația întretăiată, ne privim și el spune:

– Josef...

Celălalt are deja în mână o sticluță de apă și un prosop curat. Fără să piardă timpul mă spală, mă atinge, mă atâță și, între timp, Eric vine lângă mine și mișcă leagănul ca să ne putem vedea în oglinda mare. Josef mă apucă de coapse și mi le depărtează și mai mult:

– Ești spălată, pregătită și deschisă.

În oglindă îmi observ propria nerușinare și zâmbesc când Josef lasă prosopul și arată spre tatuajul meu scris în spaniolă:

– Ce înseamnă?

Eric și cu mine schimbăm priviri și zâmbim.

– Cere-mi ce vrei..., răspunde iubitul meu.

Josef dă din cap. Fără îndoială i-a plăcut. Îngenunchează în fața mea și spune:

– Îți cer să desfaci coapsele pentru mine și să te oferi gurii mele.

Cererea lui e excitantă și, desfăcându-mă mai mult pentru el, îl provoc, în timp ce îi arăt nectarul pe care vrea să îl guste. Eric mă privește în oglindă, împinge leagănul până când vaginul meu ajunge la buzele lui Josef. Îi dau ce vrea, și el și cu mine suntem gata să împărțim.

Câteva minute, necunoscutul mă suge, linge, mușcă, iar eu mă agit și mă bucur fără să-mi iau privirea de la iubitul meu. Lui Eric îi place ce vede. Îl excită ardoarea mea, și, cu mâinile sub fesele mele, mă mișcă pentru Josef.

Ador că o face, că dirijează jocul. Mă excită să simt ce putere are asupra mea, așa cum în alte momente îmi place să simt că eu am putere asupra lui.

Gemetele sunt tot mai puternice, în timp ce Eric mă sărută și mă bea. De fiecare dată când îmi șoptește „deschide-te mai mult, iubito, permite-mi să mă bucur de ceea ce e doar al meu", mă contorsionez de plăcere.

Pierd noțiunea timpului. Nu știu cât timp facem asta. Știu doar că mă predau iubitului meu și acesta, la rândul său, mă predă unui

alt bărbat dornic. După un ultim orgasm care mă arcuiește, Josef se ridică, își pune penisul între coapsele mele și mă penetrează. Gâfâi și închid ochii. Eric, lângă mine, șoptește:

– Bine, micuțo, nu te opri și bucură-te de plăcerea noastră.

Îmi las capul pe spate și iubitul meu mă sărută în timp ce senzația de a fi suspendată pe leagăn mă înnebunește. Eric mă sărută, Josef apucă frânghia care trece pe sub fundul meu ca să intre și mai tare. Sunt teribil de excitată. Eric se îndepărtează și îl văd în oglindă cum mă îndeamnă:

– Spune-mi ce simți.

Sunetele seci din adâncurile lui Josef și pasiunea pentru Eric mă fac să simt mii de senzații diferite și răspund printre gemete:

– Căldură..., plăcere..., excitare..., abandon...

Nu reușesc să continui. Josef începe să mă bombardeze puternic. Gâfâi..., urlu..., vreau să mă mișc dar Eric nu îmi permite. Observ scena în oglindă și cad în extaz. Suspendată, goală și abandonată, cu iubitul meu care îmi desface coapsele și Josef care mi-o trage. Îmi place să văd cum fundul lui se încordează de fiecare dată când intră în mine, îmi place cum știu și văd că îi place și lui Eric.

Josef e o mașină de sex, și, deși abia mai respir, nu vreau deloc să se oprească. Nu vreau să se termine. Nu vreau ca Eric să înceteze să îmi mai deschidă picioarele. Nu vreau ca iubitul meu să înceteze să mă sărute, dar brusc Josef tremură o ultimă dată, și, după câteva împingeri puternice, ejaculează și eu termin la rândul meu.

Abia iese din mine, că Eric se apropie cu sticluța de apă și prosopul, mă spală și mă șterge.

– Acum te așezi tu pe leagăn, îi ordon.

– Eu?

Dau din cap. Știu foarte bine ce vreau să fac și, când mă ajută să cobor, îi fac semn să se așeze în locul meu. Eric zâmbește, îi vine să râdă.

Scanned with CamScanner

Apoi se așază și vrea să spună ceva, îmi sprijin picioarele pe coapsele lui, mă așez deasupra și îl privesc de sus, apoi îndoi picioarele ca să mă ofer lui.

Încântat, începe să-mi dea mii de sărutări, sărutări de la genunchi până la coapse. Mă înnebunește. Apoi îmi mușcă mușchii lui Venus și cad în extaz. Își bagă nasul între picioarele mele și, în timp ce mă țin tare de frânghii ca să nu cad pe spate, gura lui fierbinte, jucăușă și minunată, ajunge în centrul plăcerii mele și eu tremur și mă deschid pentru el.

Mă mușcă...

Mă suge...

Mă soarbe...

Când cred că stau să explodez, îl apuc de păr, îl fac să mă privească și, ca o zeiță porno, alunec pe corpul lui ca să mă așez peste el. Tocurile îmi ajung undeva în spatele lui și, fermecată de senzații, îi apuc penisul tare cu mâna și îl bag în mine. Eric geme.

– Te iubesc, domnișoara Flores!

Știu. Știu că mă iubește în ciuda discuțiilor interminabile din ultimele zile.

Ne sărutăm, în timp ce leagănul se mișcă. Ador sărutările lui pentru că știu că e iubire, erotism, complicitate. Ador gura asta care e doar a mea.

În orice caz, când deschid ochii și mă uit în oglinda din fața leagănului, observ privirea Genevei care stă în spatele unei perdele. De cât timp este oare acolo?

Fără să vreau să mă gândesc la ea și să distrug așa momentul meu magic cu Eric, mi-o șterg din minte, scot partea mea cea mai malițioasă, mișc din șolduri ca să mă înfig și mai mult în soțul meu și, când îl simt tremurând datorită mișcării, șoptesc senzual:

– Te iubesc, domnule Zimmerman!

Eric își lasă capul pe spate. Acum eu am puterea și îl excită ci i-am spus așa. O știm amândoi, dar îmi face plăcere să fac asta. Îl apuc de mâini și i le agăț de frânghiile leagănului ca să se ridice.

Respirația lui Eric se accelerează. Îl înnebunește că fac asta și șoptesc:

– Acum eu comand și vei tremura de plăcere.

Zâmbește. Ador să îl văd zâmbind așa. Pentru a înfăptui ceea ce am spus, fac o mișcare scurtă din bazin și el tremură. Tremură pentru mine.

Conștientă de puterea pe care o am asupra soțului meu, dau din șolduri ca să îl fac să geamă. Nu mai avem mult până la orgasm și, când îmi trec limba încetișor pe gâtul lui, îi comand fixându-l cu privirea:

– Ejaculează pentru mine.

Vocea mea. Privirea mea. Cererea mea. Eric se încovoaie și are spasme și eu îi sug din nou gâtul.

Ador aroma lui. Ador gustul lui. Spuneți-mi, ce nu ador eu la el?

Îl observ în timp ce stă cu ochii închiși. Omul de care m-am îndrăgostit nebunește acum aproximativ cinci ani este încă un bărbat sexy, frumos, puternic, care mă satisface. Nimeni nu e ca Eric. Nimeni nu e ca Zimmerman.

Gura lui, buzele lui dulci mă strigă, mă imploră să îl sărut, să îl devorez, și eu mă apropii de bărbia lui și i-o sug încetișor, în timp ce îmi zdrobesc bazinul de al lui și simt că penisul lui zvâcnește în mine. Din respirația lui sacadată înțeleg că îi place și repet mișcarea.

Eric vibrează, strigă și continui să repet mișcarea, astfel încât să tremur și să strig și eu.

Știm cu toții că în corpul nostru există un punct numit „punctul G", dar neamțul meu sălbatic îmi arată toate celelalte puncte, H, K, M... Doamne, cred că am experimentat tot alfabetul!

Scoate un sunet răgușit și știu că a ajuns la limita plăcerii. Mă apucă de șolduri și, după o ultimă zvâcnitură, țipăm amândoi la unison. Ah..., ce plăcere!

Mi-ar plăcea să repet mișcarea, dar nu mai reușesc pentru că nu pot să stau în picioare fiind suspendată în gol. Nu sunt la fel de musculoasă ca soțul meu și când încerc să găsesc un ajutor împrejur, îl găsesc în Josef. Din priviri îl fac să înțeleagă ce vreau și el vine lângă mine, îmi pune o mână sub fund și o alta pe șold și mă mută cu forță.

Scanned with CamScanner

Eric holbează ochii și, după un nou geamăt, îl întreb pe iubitul meu:

– Așa îți place?

Încuviințează, în timp ce mâinile lui Josef mă duc în al șaptelea cer. Printre atâtea gemete, Josef introduce un deget în anusul meu și plăcerea mea crește incredibil. Nu mai vreau să mă înfig doar în penisul lui Eric, ci și în degetul lui.

Jocul continuă și Eric îmi caută gura, chiar dacă nu mă sărută. Își pune gura pe a mea pentru ca împreună să putem respira gemetele celuilalt, până când se aude un muget răgușit de bărbat, iubitul meu mă apucă de pulpe și mă face să țip.

Ajungem la orgasm și mă prăbușesc peste corpul lui, în timp ce simt că Eric îmi desface coapsele și, puțin după aceea, Josef îmi unge anusul cu lubrifiant și își termină opera cu penisul.

Mă zvârcolesc deasupra lui Eric, care mă ține cu anusul deschis larg pentru bărbatul de lângă mine. Gâfâi din nou, și, între timp, Eric șoptește:

– Vreau să văd că îți place..., așa..., așa..., țipă pentru mine.

Căldură... multă căldură mă străbate din vârful degetelor de la picioare până la cap, și când în sfârșit Josef termină și iese, cad epuizată peste Eric. Sunt devastată.

Puțin mai târziu, Josef mă ajută să cobor de pe leagăn și apoi și Eric, care mă îmbrățișează și întreabă:

– Totul e bine?

Zâmbesc și încuviințez. Mai mult decât bine.

Ne ducem toți trei la duș unde apa răcoroasă spală repede sudoarea. Ne ștergem și ne luăm din nou hainele, îl salutăm pe Josef și ne ducem să bem ceva. Murim de sete.

Ne ținem de mână, mergem prin sala unde invitații se abandonează sexului fără limite. Le observ jocurile și zâmbesc.

Bravo lor!

Ne oprim o clipă în camera cu cruci și cuști. Bine, înțeleg foarte bine și respect acest tip de sex, dar nu, nu îmi place deloc. Într-una

dintre cuști e închis un bărbat și un altul îl penetrează. Par că se simt bine împreună, deci unde e problema?

Apoi ne uităm la cruci. Pe una e legată de mâini și de picioare o femeie, dar de un singur stâlp. Un cuplu îi pune cârlige pe sfârcuri și pe labii și le mișcă. Femeia de pe cruce urlă. Of, ce durere!

Pentru mine e o adevărată tortură, dar Eric îmi spune că plăcerea lor e asemănătoare cu cea pe care am avut-o noi când am făcut sex pe leagăn cu Josef.

Cei doi de lângă femeie zâmbesc, îi mai pun niște cârlige, dar la puțin timp după le scot. O dezleagă și apoi o leagă din nou, dar de data asta cu mâinile și picioarele pe stâlpi diferiți. Trec o frânghie peste corpul ei și i-o bagă printre picioare, trag, o întind și frânghia rămâne înfiptă între labiile ei.

– Nu o doare? șoptesc către Eric.

Zâmbește și spune:

– Se practică acest tip de sex, îți place și te amuzi, iubito. Nimeni nu face ceva ce nu îi place.

Dau din cap, știu că Eric are dreptate. Niște râsete mă fac să mă întorc și îl văd pe Félix împreună cu un mic grup de persoane. Din curiozitate, îl trag pe soțul meu să mergem să vedem despre ce este vorba. Geneva, complet goală, este legată de o masă ginecologică. Sânii ei, roșii și plini de vânătăi, sunt înconjurați cu o frânghie, dar ea pare că se distrează în ciuda strigătelor pe care le scoate când e penetrată de unul dintre bărbați.

Lângă ea mai sunt alte trei persoane: o femeie care o ia de gât și o sărută, un bărbat care îi biciuiește încet sânii și un altul care se masturbează, așteptând să îi vină rândul.

Félix îi încurajează și pe alții să se apropie și să o atingă. Vin mai mulți și atunci nu mă mai uit la Geneva. Mă întorc către Eric și îmi dau seama că scena îl deranjează la fel de mult ca și pe mine, dar Félix, care ne-a văzut, vine la noi și ne spune:

– Aveți chef să vă jucați cu nevasta mea supusă?

Dăm din cap că nu, dar el insistă:

Scanned with CamScanner

– Eric, știi că Geneva e deschisă la orice, în special când este vorba despre tine.

Rămân șocată și vreau să protestez, dar iubitul meu răspunde:

– Félix, mă tem că ai vorbit din punctul tău de vedere.

Oh, da, și eu cred la fel.

Pentru că înțelege că ne-a deranjat, Félix ia brusc de pe masă o carafă de vin și două cupe curate, le umple și ni le oferă.

– Scuză-mă, spune el. A fost un comentariu deplasat din partea mea.

Fără să zâmbească, Eric ia o cupă, îl săgetează cu o privire care l-ar face să tremure și pe cel mai curajos om de pe pământ, mi-o dă și, după ce o refuză pe cealaltă, spune cu o voce neutră:

– Calm, nu s-a întâmplat nimic.

Félix mă privește, caută iertarea mea și în cele din urmă spun:

– Scuzele sunt acceptate.

– Mulțumesc pentru înțelegere, șoptește el, și, întorcându-se către grupul care chicotește și soția care urlă, adaugă:

– Știu că vă gândiți că soția mea nu ar trebui să fie aici..., dar vrea să se distreze cât mai poate...

Mă întristez și Eric comentează:

– Dar cred că ai putea să o faci să se bucure și într-un alt mod.

Félix vrea să se îndepărteze, cu siguranță privirea lui Eric l-a deranjat, și comentează:

– Eric, eu...

– Las-o așa, Félix. Doar voi știți regulile cuplului vostru. Te asigur că, dacă soția mea ar fi fost bolnavă, cu siguranță nu aș fi adus-o aici. Asta pot să ți-o garantez.

– Pentru Geneva aș face orice, Eric. Și dacă mi-ar cere luna de pe cer, i-aș da-o.

Iubitul meu, care continuă să mă țină de mână, se uită fix la el și apoi răspunde:

– Există tot felul de limite în viața asta, dar într-o privință sunt de acord cu tine: dacă soția mea vrea luna, o va avea și ea.

Se uită unul la altul. Al șaselea simț al meu mă pune în gardă și îmi notez în memorie acest moment, mai târziu îi voi cere explicații.

Chiar atunci îi văd pe Björn și Mel ieșind de la duș și îndreptându-se spre noi. Félix se întoarce la ceilalți și Eric comentează:

– Să mergem să bem ceva, altceva decât vin de curmale sau ce mai servesc pe aici.

– Venim și noi, exclamă Björn și râde.

În timp ce ne îndreptăm către un colțișor unde știm că putem bea orice nu are legătură cu Imperiul Roman, Mel întreabă:

– V-ați distrat bine?

Încântată, încuviințez, și ea șoptește:

– Totuși, m-a deranjat ceva.

Auzind-o, mă opresc. O privesc imediat și ea șoptește:

– Stai calmă, acum sunt mai bine.

Încep să fiu îngrijorată. Björn, care știe cum se simte Mel, întreabă:

– Iubito, vrei să ne întoarcem la hotel?

– Nu, iubitule, e în regulă. Îmi pare rău pentru tine. Nu prea te bucuri de noaptea pe care ai așteptat-o atât de mult.

Björn îmi aruncă o privire. Zâmbesc și îl aud că zice:

– Pentru mine e suficient că sunt cu tine și sunt fericit.

Râdem amândoi. James Bond e foarte galant...

Continuăm să ne plimbăm prin casă și îmi amintesc de sora mea. Dacă ar fi fost aici și ar fi văzut toate astea, ar fi crezut că nu suntem normali.

Două ore mai târziu, în timp ce stăm așezați pe perne și discutăm cu alte persoane, Mel spune:

– Trebuie să mă duc la baie, vii cu mine?

Îi spun că vin. Și eu trebuie să merg și, după ce îi dau un sărut frumosului meu soț, ne îndepărtăm de ei. În timp ce trecem prin diverse camere, bărbații ne fac complimente și ne invită să ne distrăm cu ei, dar noi doar le zâmbim și să dăm din cap: fără Eric și Björn, nu vrem să ne jucăm cu nimeni.

Scanned with CamScanner

La baie e coadă, ca de obicei. De ce la toaleta femeilor trebuie să fie mereu coadă?

Ne sprijinim de perete și Mel șoptește:

– Jud..., când ne întoarcem la hotel, trebuie neapărat să...

– Cum este noaptea, fetelor?

Vocea Genevei ne întrerupe. E chiar lângă noi. Îmi aduc aminte de scena pe care tocmai ce am văzut-o și de cea în care cu siguranță ea se uita la mine, și răspund:

– Foarte bună, dar pentru tine?

Geneva zâmbește, îi face cu mâna unei femei care trece pe lângă noi și șoptește:

– Pentru moment, e bine, dar noaptea abia a început.

Mel și cu mine zâmbim. Așteptăm zece minute să ne vină rândul, și când Mel intră la baie, Geneva îmi zice:

– V-am văzut în camera neagră cu oglindă.

– Știu.

Ea dă din cap și șoptește:

– Mă vei urî, dar trebuie să îți spun că, atunci când v-am văzut pe leagăn, mi-au venit în minte multe scene din trecut și aș fi vrut să fiu eu cea de deasupra lui și să îl sărut. Momentul vostru atât de dulce și de erotic m-a excitat cum nu s-a mai întâmplat de mult timp... și m-am gândit să îți cer să mă oferi soțului tău.

O privesc surprinsă. Ce mai vrea și asta? Nu vreau să mă enervez și spun:

– Geneva, știi bine că nu vrea să facă nimic cu tine.

– Forțează-l!

Poftim? Mi-a spus să îl forțez? Uimită, răspund:

– Nu.

– Și dacă îl forțez eu?

Oh..., oh..., simt că o iau razna... Fără să mai îmi țin în frâu mânia care m-a cuprins rapid, îi arunc o privire glacială și îi spun printre dinți:

– Te omor.

Geneva zâmbește și, cu o obrăznicie care nu mi-a plăcut niciodată, răspunde:

– Am puțin de pierdut și foarte mult de câștigat, nu crezi?

Bine..., bine..., bine..., acum chiar că a exagerat!

Latura mea rațională de mamă, femeie măritată și matură îmi spune: „Jud, respiră..., respiră...", dar latura irațională de spanioloaică, catalană și femeie din Jerez îmi strigă: „Jud, ia-o de păr!"

Îmi duc mâna la față, îmi vine să-i trag un pumn... Când reușesc să diger cupeul ei, spun:

– Pentru o femeie care este aproape de moarte, te comporți ca o căpșea în călduri, nu ți se pare?

– Ce lucru dezgustător ai spus! zice.

Da, are dreptate. Nu mă simt bine pentru ceea ce tocmai am spus, dar nu reușesc să mă abțin.

– Îmi pare rău pentru boala ta, dar stai departe de Eric, dacă nu vrei să avem probleme mari. Și când spun mari, vreau să spun foarte mari, pentru că, dacă mă supăr, îmi pierd cumpătul și nu o să îmi mai pese cine ești, cum ești sau cum te simți, ai înțeles?

Uimită de reacția mea, Geneva rămâne cu gura căscată și pentru prima dată văd pe figura ei o expresie pe care nu am mai văzut-o. Iat-o pe Geneva despre care îmi vorbise Frida.

– Eric a fost al meu înainte de a fi al tău, spune ea furioasă.

Mă îndrept cu viteză spre ea, o apuc de gât și, în fața privirilor surprinse ale altor femei, o pun la punct:

– Ai grijă ce spui și nu te apropia de Eric, altfel te asigur că o să-ți pară rău.

În momentul acela, se deschide ușa de la cabina lui Mel, care strigă:

– Ei..., ei..., ce se întâmplă aici?

Brusc, o las pe Geneva și aceasta se duce la baie, apoi închide ușa. Încă furioasă, vorbesc în spaniolă ca să nu mă poată înțelege:

– E cea mai mare curvă pe care am văzut-o. Ce proastă!

Mel zâmbește și insistă:

Scanned with CamScanner

– Ce s-a întâmplat?

Îi povestesc tot. Se înfurie și din gurița ei trandafirie ies insulte și mai grosolane decât ale mele. E evident că Mel și cu mine suntem făcute să rămânem cele mai bune prietene. Amândouă suntem directe, cu gură proastă și impulsive.

Când Geneva iese de la baie, Mel o privește cu răutate și cu șoptesc iritată:

– Stai departe de soțul meu.

După zece minute, ne întoarcem la bărbații noștri și la grup și nu le spunem nimic din cele întâmplate. E mai bine ca Eric să știe cât mai puține despre întâlnirea mea cu femeia aia.

Cu surprindere, observ că Félix apare de câteva ori și bea ceva cu noi. Îl privesc și încerc să îmi dau seama dacă Geneva i-a spus despre disputa noastră de la baie, dar pare liniștit și calm; chiar mă privește și zâmbește complice. Mă liniștesc. Probabil că soția nu i-a povestit despre întâlnirea noastră nefericită și despre schimbul de replici acid.

Convinși de câțiva invitați, Maggie și Alfred au renunțat la sunetele harpelor și toată lumea e fericită.

Nu am mai putut suporta!

Vrem să dansăm și să ne distrăm.

Râdem și dansăm. Adică eu dansez, fiindcă Eric nu se încumetă, preferă să stea la bar și să privească.

Grupul continuă să se mărească, iar distracția e în toi. Vorbesc cu Linda, soția unui prieten de-ai lui Eric și, la un moment dat, aud primele acorduri din *Thinking Out Loud* („Gândind cu voce tare") a lui Ed Sheeran. Eric și cu mine adorăm cântecul ăsta.

Simt o mână pe șold și mă trezesc în fața fantasticului meu soț blond care întreabă:

– Dansăm?

Accept încântată.

Astfel de detalii prostești, cum ar fi faptul că se forțează să danseze în public, când știu că nu suportă să facă asta, îmi arată cât de

mult mă iubește soțul meu. Îl țin de mână și ne ducem pe ring, unde mă las îmbrățișată de el. Îmi las capul pe umărul lui, închid ochii și îi respir parfumul, parfumul pielii lui Eric Zimmerman.

Dansăm în tăcere pe această melodie minunată. Apoi el șoptește:

– Cum spun versurile, te voi iubi până la șaptezeci de ani. Și știi de ce, micuțo?

Emoționată, dau din cap că nu.

– Pentru că, în ciuda certurilor și disputelor noastre, mă îndrăgostesc de tine în fiecare zi.

Ah, ce frumos!

Cred că o să fac infarct!

Niște cuvinte atât de romantice în gura durului și glacialului Eric Zimmerman mă fac să zâmbesc ca o proastă, ca o cretină și, îndrăgostită lulea de el, șoptesc:

– Te iubesc..., prostuțule.

Eric zâmbește, mă strânge și continuăm să dansăm până când se termină cântecul și ne întoarcem la ceilalți.

După câteva minute, îl văd pe Félix că stă de vorbă cu Björn, cu Eric și cu un alt bărbat. Mă uit la ei și par că se distrează bine la bar. Din fericire, Geneva nu e în peisaj. Dacă o văd pe curva aia, îi sar la gât.

Muzica se schimbă din nou și se aude *Uptown Funk*, cântecul lui Mark Ronson. Mă duc să dansez cu Mel, care se simte mai bine, și cu alte doamne.

Ador ritmul ăsta funky și mă dezlănțui, când cineva mă prinde de talie. E tot Eric. Își mișcă șoldurile încercând să țină ritmul, iar asta mă face să râd. Mai surprinsă ca niciodată, în timp ce dansez cu el îi spun:

– Iubitule, îți jur că o să îmi tatuez data de azi.

– De ce? întreabă amuzat.

Din ce în ce mai dezlănțuită că îl văd dansând, răspund:

– Pentru că dansezi așa cu mine pe ring, în fața tuturor.

Eric râde, mă ia în brațe și mă sărută. E clar că e pus pe distracție.

Scanned with CamScanner

Când se termină cântecul, el pleacă și eu continui să dansez cu Mel și cu Linda, până când ni se face sete și ne ducem la grupul nostru. Îmi dau seama repede că Eric nu e acolo și îl întreb pe Björn:

– Și Eric?

– Nu știu. Plecase la baie, răspunde el.

Mă întorc spre Linda și continuăm să vorbim. Discutăm despre copii și, peste câteva momente, îmi dau seama că a trecut destul timp și Eric încă nu s-a întors. Mi se pare ciudat. La o astfel de petrecere, Eric nu mă lasă singură mai mult de două minute. Îi caut cu privirea pe Mel și pe Björn, care dansează fericiți.

Mă uit împrejur, dar nimic, nu îl văd nicăieri și decid să mă duc să îl caut. Mă apropii de bar, dar nu e nici aici. Mă duc în camera cu perne, nu îl găsesc și sunt tot mai neliniștită. Dar apoi mă opresc brusc și inima începe să îmi bată puternic.

Se întâmplă ceva ciudat. Simt asta. Eric nu m-ar lăsa niciodată singură la un astfel de eveniment. Inima îmi sare din piept și mă îndrept spre celelalte camere unde oamenii continuă să se joace și să se distreze.

Dar nu. Nu vreau să cred că se întâmplă ceva. Eric nu mi-ar face asta niciodată...

Într-o cameră văd mai multe grupuri. Unii se adună lângă un bărbat legat de o masă. Alții bat din palme și vociferează în jurul unei cuști în care un bărbat și o femeie sunt posedați de mai mulți bărbați, iar al treilea grup stă lângă o femeie legată de un scaun într-un fel ciudat.

Jocurile astea nu îmi plac, pentru că nu mă bucur de astfel de gesturi și situații, însă îi respect, așa cum știu că și ei respectă ce îmi place mie când vine vorba de sex.

Mă gândesc la Geneva, dar îmi alung repede imaginea asta din minte. Eric nu ar atinge-o niciodată.

Continui să caut și intru în a doua cameră, unde mai multe cupluri fac dragoste pe paturi și pe leagăne. Mă asigur că Eric nu e acolo și zâmbesc. Cât de cretină sunt, cum să nu am încredere în el!

Fără îndoială că stă de vorbă cu cineva, mă gândesc, când, trecând prin fața camerei negre cu oglindă, văd că perdeaua e trasă și un geamăt mă face să mă opresc brusc.

Mă uit la perdea. Înseamnă că nu trebuie să intre nimeni. Inima îmi tresaltă și imediat aud un alt geamăt și închid ochii. Nu. Nu. Nu. Nu poate fi adevărat!

Totuși, nu mă pot abține, trag perdeaua cu grijă și rămân fără aer când văd ceva..., ceva... ce nu credeam că voi vedea vreodată în viața mea.

În cameră, pe leagăn, e Eric, Eric al meu, cu Geneva deasupra lui. Îmi duc mâna la gât. Simt că mă sufoc!

Nu respir!

Bărbatul în care aveam încredere oarbă și pentru care aș fi băgat mâna în foc își înfige degetele în spatele ei, în timp ce amândoi sunt în goana după plăcere.

Îmi vine să vomit! Trebuie neapărat să vomit!

Deși sunt în stare de șoc, nu reușesc să nu mă uit și văd că ea își apropie gura de gura soțului meu și îl sărută. Se devorează violent, cu pasiune și senzualitate, în timp ce eu îi privesc ca o proastă. Ea își mișcă șoldurile deasupra lui Eric, care tremură în delir.

Strâng din pumni și respirația mi se accelerează.

Îmi vine să vomit! Îl omor!

Simt cum mă apucă instincte criminale, în timp ce mă las torturată de această scenă. Aș vrea să mă duc la ei, dar picioarele nu mă ascultă și reușesc doar să privesc, să privesc, să privesc. Ochii încep să mi se umple de lacrimi, din cauza durerii imense care mă cuprinde

Cum poate soțul meu să îmi facă așa ceva?

Eric nu mă vede. Nici Geneva. Sunt concentrați să își ofere plăcere. Simt că mă scufund. Aș vrea să îl ucid, să mă dezlănțui, să îi zdrobesc capul. Îl urăsc. Simt că îl urăsc din tot sufletul că a încălcat prima noastră regulă despre sex, și anume să fim mereu împreună... Și de ce o face cu curva de Geneva?

Îmi dau seama că lacrimile îmi curg pe obraji. Nu-l pot ucide. Îl iubesc prea mult.

Scanned with CamScanner

Toată puterea mea, tot caracterul meu, toată îndrăzneala mea se risipesc. Mă simt rău, foarte rău, și când în sfârșit îmi pot mișca picioarele, trag perdeaua și mă întorc ca să plec. În fața mea e Félix.

– Iartă-mă, Judith, șoptește el. Iartă-mă, dar ca...

– Ea ce? întreb, distrusă, scoasă din minți.

– Îl dorea...

Nu vreau, nu pot să îl ascult. Îl împing repede, fug departe, înainte să mă apuce iar instinctele criminale.

Doamne... Doamne... Doamne... Trebuie să plec repede de aici!

În timp ce caut cu disperare o ieșire, nu reușesc să îmi revin din ceea ce am văzut. Nu cred. Nu îmi dau seama de ce soțul meu m-a trădat.

Cum a putut să o facă?

De ce Eric mi-a provocat atâta durere?

Pradă sentimentelor de disperare, de frustrare, observ că oamenii tăd în jurul meu, se distrează, până când Björn și Mel mă observă și aleargă spre mine:

– Ce ai pățit?

Incapabilă să răspund, mă întorc și continui să merg spre ușă. Trebuie să ies. Simt că o mână mă apucă de braț. E Björn.

– Ce se întâmplă, Judith?

Supărată pe toată lumea, îmi trag mâna și strig:

– Ai știut!

Björn și Mel schimbă priviri. Nu înțeleg ce se întâmplă cu mine și bietul de Björn mă întreabă:

– Ce? Ce să știu?

Îmi iese un geamăt de pe buze și apoi îmi acopăr gura. Nu vreau să plâng. Eric nu merită să plâng pentru el. Șoptesc cu cea mai mare tristețe din viața mea:

– Să îi spui că nu o să-l iert niciodată pentru ce mi-a făcut. Niciodată!

Cei doi se privesc din nou.

La început, ei nu înțeleg despre ce vorbesc, iar eu explodez ca o oală sub presiune:

– Prostul ăla e cu Geneva!

– Cum?! exclamă cei doi la unison.

Disperată, îmi scutur capul și zbier, fără să-mi pese că mă poate auzi cineva:

– I-am văzut în camera neagră cu oglindă și..., și... Doamne! Vreau să plec! Vreau să dispar! Nu..., nu vreau să îl mai văd niciodată în viața mea!

Björn se încruntă, șocat, și îi spune lui Mel:

– Stai cu ea.

Fără alte cuvinte, se întoarce și pleacă rapid. Mel încearcă să mă consoleze, ne retragem într-un colț al salonului, iar eu plâng în hohote. Reușesc să spun:

– Eric și Geneva... I-am văzut, Mel..., i-am văzut.

Prietena mea mă îmbrățișează. Am nevoie de această îmbrățișare și mă abandonez. Mă leagănă, îmi dă forța ei, încearcă să mă consoleze când, după câteva minute, Björn se întoarce furios:

– Să plecăm.

În ochii lui citesc dezamăgirea din cauza celor văzute, la fel cum mi s-a întâmplat și mie, și șoptește în timp ce mă îmbrățișează:

– Trebuie să fie o explicație, Judith, sunt sigur.

Nu spun nimic. Nu pot.

Ce explicație să fie?

Ce explicație poate să îmi dea bărbatul pe care îl iubesc la nebunie?

După ce ne luăm hainele de la garderobă, ne îmbrăcăm și plecăm de la petrecere. Aerul rece îmi lovește fața și reușesc să respir din nou.

Nu mai sunt cvadrige, slavă Domnului!

Urcăm în mașină și Mel se așază lângă mine în spate.

– Vreau să merg acasă, reușesc să spun.

Björn, întors către mine, mă privește și zice:

– Ascultă, draga mea, să mergem la hotel.

– Nu! urlu scoasă din minți. Nu vreau să merg la hotel!

Scanned with CamScanner

Mel și cu Björn se privesc și prietena mea dragă mă strânge din nou în brațe.

– Judith, e târziu, și e mai bine să facem ce zice Björn.

Parcă plutesc pe un nor și, incapabilă să reacționez, încuviințez și tac. Imaginile pe care le-am văzut îmi defilează prin fața ochilor. Nu pot uita ce am văzut. Nu pot să cred.

Eric, Eric al meu, bărbatul pentru care mi-aș fi dat toată viața, m-a trădat în față, sub nenorociții mei de ochi, cu curva aia, și eu nu am putut face altceva decât să fug.

La hotel, cer o altă cameră, nu vreau să am de-a face cu Eric, dar, din păcate, hotelul e plin. Mă uit la ceas și îi spun receptionerului:

– Cheamă-mi un taxi. Mă întorc la München.

Björn protestează. Începem să discutăm, eu urlu furioasă și el încearcă să mă calmeze. La sfârșit, Mel ia frâiele și îmi spune sec:

– Acum nu te duci nicăieri. Vei dormi cu noi și mâine ne întoarcem la München, ai înțeles, Judith?

– Nu vreau să îl văd pe Eric, o implor.

– Nu o să îl vezi, nu-i așa, Björn?

Deznădăjduit, încuviințează și, confuz ca și mine, șoptește:

– Îți promit.

Simt că leșin de la atâta tensiune, mă așez și îi las să decidă ei pentru mine. Odată ajunsă în cameră, mă dezbrac în fața lor fără pic de rușine și, după ce îmi pun niște chiloți și o bluză de la Mel, mă bag în pat.

Încep să plâng din nou, cu capul pe pernă. Ochii mei sunt cascada Niagara și inima mi-e făcută bucăți.

Dragii mei prieteni încearcă să mă consoleze, îmi ridică fruntea de pe pernă și îmi povestesc de toate. Stau să îi ascult, dar când nu mai pot, răspund:

– Nu vreau să îl văd. Björn, te rog, nu vreau să îl văd pentru că îl omor.

El dă din cap și se întoarce către Mel.

– Culcă-te cu Judith. Când o să își dea seama că Judith nu e acolo, Eric o să mă sune. Cunoscându-l, e ciudat că încă nu și-a dat seama. Sunt sigur că în curând se va întoarce sau mă va suna.

Întinsă pe pat, o privesc pe Mel. Ne holbăm una la alta prin întunericul camerei și spun:

– Sora mea avea dreptate.

– Referitor la ce?

Îmi șterg lacrimile care curg fără întrerupere și șoptesc:

– Raquel a spus așa: cine se joacă cu focul se arde, și eu... eu... m-am ars.

– Nu, Jud..., nu. Nu e așa.

Oftez, pufnesc și insist:

– Și dacă nu e așa, de ce a făcut-o?

Mel nu răspunde. Nici măcar ea nu poate explica. La un moment dat, spune:

– Nu știu, dar Eric te iubește...

– Nu mă iubește, o întrerup. Dacă m-ar fi iubit, nu ar fi făcut așa ceva, și mai ales nu cu aia. Gura... gura lui nu mai e doar a mea, cum nu mai e nici corpul, nici inima.

Nu mai spunem nimic. E mai bine așa. Fără să-mi dau seama, adorm.

Nu știu cât timp a trecut, dar mă trezesc agitată.

Mel doarme lângă mine. Mă ridic din pat, îmi iau mobilul și văd că e ora cinci dimineața. Ora cinci și Eric nu m-a sunat?

După cum se pare, se distrează atât de bine cu nemernica aia că nici nu se întreabă unde sunt și ce fac. Sau poate că nu îl mai interesez deloc. Furioasă, închid telefonul.

Mi-e sete. Mă duc să caut apă și, de îndată ce ies pe holul apartamentului, îl găsesc pe Björn care stă trist pe un fotoliu. Nu mai poartă costumul de gladiator. Petrecerea s-a terminat! E îmbrăcat normal, cu cămașă și blugi. Ne privim și îl întreb:

– Eric s-a întors?

Dă din cap că nu și asta mă surprinde și mai mult. Chiar atât de bine se simte cu curva aia încât nici nu a observat că am plecat?

Mă duc la minibar, iau o sticluță de apă și, după ce beau o înghițitură, mă așez lângă prietenul meu și întreb:

– De ce, Björn, de ce?

Scanned with CamScanner

Nu răspunde și adaug:

– Credeam că mă iubește, că sunt specială pentru el. Credeam că...

– Te iubește și ești specială, nu am niciun dubiu. Nu știu ce...

– Björn, îl întrerup în timp ce îmi scarpin fața și capul, nu-l mai apăra pentru că nu merită. Credeam că i-am dat tot, sentimental și sexual, dar nu e așa. După cum se pare, Eric Zimmerman, puternicul macho Eric Zimmerman nu se va schimba niciodată.

Björn își trece mâna prin păr. Nu știe ce să spună. Ce să îmi spună.

Brusc sună telefonul.

Ne uităm amândoi la ecran.

Eric!

Inima începe să îmi bată tare și Björn răspunde. Ascultă câteva secunde și apoi spune:

– Da... Da..., e aici. Și..., nu..., nu..., nu..., ascultă-mă tu, Eric. E mai bine... la dracu', ascultă-mă! E aici cu noi și în noaptea asta las-o în pace.

Ascultă din nou, se enervează și ridică vocea:

– Cum de ce e cu mine?

Îngrijorată de vocea lui, iau telefonul de la Björn și spun:

– Am avut încredere în tine, nenorocitul naibii. Am avut încredere în ce aveam noi, dar nu ești persoana pe care o credeam.

– Jud..., iubito..., ascultă-mă...

Vocea lui pare disperată și e mahmur. Bântuită de imaginea care nu-mi iese din cap, spun:

– Nu, nu te ascult pentru că nu meriți. Te urăsc!

Îi dau telefonul lui Björn și mă întorc la Mel în pat. Trebuie să mă odihnesc.

52

De îndată ce Judith pleacă, Björn se ridică în picioare și, îndurerat de suferința pe care o văzuse în ochii prietenei lui, întreabă:

– Ce dracu ai făcut, imbecilule?

De la celălalt telefon, Eric strigă disperat în timp ce se uită împrejur:

– Nu știu, Björn. Vrei să îmi spui ce s-a întâmplat? Și de ce Jud nu e cu mine în pat, ci cu tine?

Convins de iubirea adevărată pe care prietenul lui i-o purta acesteia și că era nevoie de o explicație pentru ce se întâmplase, Björn întreabă:

– Unde ești, Eric?

– La petrecere. Unde ai vrea să fiu?

Avocatul dă din cap și, conștient că celălalt era beat, spune repede:

– Nu te mișca de acolo. Vin să te iau.

Apoi intră în dormitor și, după ce vede că Judith doarme, ia cheile mașinii și iese.

Conduce cum poate mai bine până ajunge înapoi la petrecere. Acolo, la baza scărilor, se afla un gladiator răvășit pe nume Eric Zimmerman. Era suficient să se uite la el ca să își dea seama în ce situație se află.

Björn parchează, se apropie de el și îi trage un pumn care îl lipește pe Eric de perete. Blondul îl privește furios și Björn îi întinde în față:

– Cum ai putut face așa ceva? Cum ai putut să îi faci așa ceva lui Jud?

Eric înțelege că o dăduse în bară, chiar dacă nu-și amintește ce făcuse, și cu buza sângerândă se uită fix la prietenul lui și urlă:

Scanned with CamScanner

– Nu știu exact ce i-am făcut lui Jud, dar e evident că s-a întâmplat ceva, și ceva foarte grav!

Și privindu-l fix pe Björn, continuă:

– Mă crezi sau nu, dar m-am trezit cu puțin timp în urmă în leagănul din camera neagră.

– Cum?!

– Probabil că cineva mi-a pus chestii în băutură, explică Eric. Nu îmi aduc aminte de nimic.

Și, disperat, insistă în timp ce își freacă fruntea:

– Tu știi ce s-a întâmplat?

Björn scoate apoi un șervețel din buzunar, i-l dă ca să își șteargă sângele de la gură și răspunde:

– Jud te-a văzut cu Geneva în camera în care te-ai trezit. Și nu te-a văzut doar ea, te-am văzut și eu. Nu ți-am spus nimic pentru că păreai foarte prins de moment și nu am vrut să fac scandal.

Eric încremenește și, după ce mormăie frustrat, aruncă furios șervețelul pe jos, se întoarce și intră din nou în palat. Björn își urmează prietenul și, când Eric îl simte lângă el, șuieră:

– Geneva și Félix... Îi omor! Îi omor!

– Eric...

– M-au păcălit! Și eu am picat ca un imbecil!

Fără să reușească să înțeleagă ce voia să zică prietenul lui, Björn încearcă să îl oprească și întreabă:

– La ce te referi?

Cu privirea sticloasă din cauza furiei care creștea în el, Eric se uită împrejur și mormăie:

– Geneva e pe moarte...

– Cum?

– E pe moarte și mi-a cerut să aibă o ultimă șansă cu mine. I-am răspuns că nu sunt de acord, și atunci Félix a început să mă implore să nu o refuz pe soția lui. Am încercat să îl conving de sute de ori că e imposibil, dar, după cum se pare, vulpoiul ăla bătrân și ticăloasa lui soție au jucat murdar ca să își atingă scopul. Frida avea dreptate, la dracu'!

Și, scuturând din cap, adaugă:

– Paharul de whisky pe care mi l-a oferit Félix... trebuie să fi pus ceva în el.

– Ce?!

Tulburat, Eric se lamentează:

– Doamne, nu mă voi ierta niciodată pentru răul pe care i l-am făcut lui Jud.

– Trebuie să-ți faci niște analize, îl sfătuiește Björn. Trebuie să aflăm cu ce te-a drogat pentru...

– La naiba, nu-mi pasă ce mi-a dat.

– Dacă vrem să îl dăm în judecată, trebuie să...

– Björn, mă interesează doar Jud... doar ea, spune Eric.

Și, după ce lovește zdravăn cu pumnul în perete și începe să sângereze, vrea să zică ceva, când Alfred și Maggie trec pe lângă ei:

– Totul este bine pe aici?

Eric îi privește și întreabă:

– Unde sunt Geneva și Félix?

– Au plecat de ceva timp, răspunde Maggie.

– La dracu'! înjură Eric, disperat.

Cele două gazde se sperie și insistă:

– Care e problema?

– Cei doi au încălcat regula principală a petrecerii: respectul. Și te asigur că vor plăti pentru asta.

Fără a mai adăuga ceva, pentru că în mintea lui nu era loc decât pentru un cuvânt, „răzbunare", se întoarce și se îndreaptă spre ieșire. Björn își ia la revedere de la gazde și aleargă după prietenul lui.

– Jud nu vrea să te vadă.

– Nu mă interesează.

Pentru că știa că e imposibil să îl oprească pe Eric, Björn insistă:

– Trebuie să faci analizele înainte ca efectele să dispară din organismul tău. Cred că...

– Björn, du-mă la hotel. Vreau să o văd pe Jud. Doar la asta mă gândesc.

Scanned with CamScanner

Ajunși în mașină, Björn insistă:

– Eric...

Dezgustat, furios și supărat, Eric își privește prietenul. Totul fusese o greșeală enormă. Fusese păcălit, dar o cunoștea pe Jud și știa că îl va face să plătească pentru asta.

– Trebuie să o văd, Björn, bâiguie el. Jud trebuie să mă asculte.

Björn pornește mașina.

– Acum e prea supărată și i-am promis că nu o să îți permit să te apropii de ea.

– O iubesc pe soția mea mai mult decât orice, și dacă trebuie să trec peste cadavrul tău ca să mă asculte, o s-o fac, ai înțeles?

Avocatul schițează un zâmbet și apasă cu piciorul pe accelerație.

– Adevărul e că mă așteptam la reacția asta din partea ta, comentează el.

Peste douăzeci de minute ajung la hotel, parchează mașina și intră în cameră fără să facă zgomot. În hol o găsesc pe Mel, stând pe un scaun. Aceasta îi aruncă o privire lui Eric, apoi lui Björn.

– Știi că Jud nu vrea să-l vadă.

– E vorba de soția mea, insistă Eric.

Mel încearcă să îl oprească, dar Björn o apucă de braț și o împiedică.

– Trebuie să vorbească.

– Dar ești prost? îi reproșează ea văzând că Eric intră în cameră. Ce ar trebui să-și spună? Vrea să povestească cum s-a distrat când i-a tras-o curvei de Geneva?

Björn dă din cap.

– Eric susține că Geneva și Félix l-au drogat.

– Ce?!

Avocatul încuviințează.

– Probabil că i-au pus ceva în whisky și nu își aduce aminte nimic, decât că s-a trezit în leagăn.

Mel își duce mâna la gură îngrozită. Din nefericire, se mai întâmpla și așa ceva. Totuși, îl privește și insistă:

– Dacă e așa, îmi pare rău. Dar i-ai promis lui Jud că nu o să-i permiți...

– Știu foarte bine, dar sunt convins că Eric spune adevărul. Și sunt convins de asta pentru că o iubește prea tare ca să nu o respecte. În afară de tine, dacă e cineva în care să am încredere sută la sută, ei bine, acela e Eric, mai ales în ceea ce o privește pe Jud.

Mel pufnește. Iadul era pe punctul de a se dezlănțui.

Scanned with CamScanner

53

Simt că mă mângâie cineva pe păr.

Doamne, ce plăcere!

Gem de plăcere și mă așez mai bine pe pernă, pentru a primi pe deplin această atingere. Dar, când deschid ochii și întorc capul, îmi dau seama cine mă atinge și spun, scrâșnind din dinți:

– Ești un nenorocit!

Eric mă privește. E încă îmbrăcat în gladiator și are o buză umflată. Nu pot decât să sper că îl doare foarte tare!

Pentru câteva secunde, privirile noastre se întâlnesc și el se ridică din pat.

– Iubito...

– Ah, nu, idiotule..., îl întrerup cu toată răutatea de care sunt capabilă. Nu sunt iubita ta.

Gestul său e împăciuitor chiar dacă vorbele mele l-au rănit cu siguranță.

– Iubito..., nu spune prostii. Trebuie să mă asculți.

Stomacul mi se contractă.

Să îl ascult? Ce să ascult?

Ei nu..., el e cel care trebuie să asculte acum.

Cine se crede imbecilul ăsta?

Încercând să îmi înfrâng sentimentele care se adună în mine, îi spun cu mâhnire:

– M-ai dezamăgit, umilit, ofensat, distrus, insultat, disprețuit și călcat în picioare. Crezi că am chef să te ascult?

– Jud...

– Te urăsc..., te urăsc cu toată ființa mea.

– Nu-mi spune asta, iubito, șoptește tremurând.

– Cere-mi ce vrei și-ți voi da...

Iubito? Abia acum își aduce aminte că sunt iubita lui?

Și cu toată durerea pe care o simt, mă descarc:

– Îți voi spune tot ce îmi trece prin cap, dobitocule... tot!

Eric încearcă să se apropie, dar sunt mai rapidă și mă retrag după fotoliul pe care mi-am aruncat rochia romană.

– Ascultă-mă, insistă el. Pot să-ți explic.

Scutur din cap. Nu vreau să aud. Nu mai vreau să fiu umilită din nou, spun în timp ce iau în mână un pantof cu toc.

– Normal că ai o explicație. Geneva a venit să te caute și tu, mascul feroce, nu te-ai dat înapoi, nu-i așa?

Fața lui se încordează.

– Ești un nerușinat. Cum ai putut? Cum ai putut să mă trădezi? Cum ai putut să faci așa ceva după ce doar cu câteva ore în urmă noi doi ne iubiserăm acolo? Te excita? Spune! V-ați excitat unul pe altul?

– Nu, iubito, nu...

– Arunci de ce? De ce ai făcut-o?

Eric mă privește..., mă privește... și iar mă privește. Îl cunosc, încearcă să îmi dea o explicație logică. Fără a-l lăsa să scoată vreun cuvânt, țip la el:

– În momentul ăsta te urăsc, Eric! Te urăsc cum nu cred că te-am mai urât vreodată! Îți jur că te-aș strânge de gât în clipa asta, dar nu ar servi la nimic, pentru că nu aș reuși să îmi îndepărtez furia din corp!

Îmi frec tâmplele. Îmi arde capul.

– Ieși din camera asta și dispari din viața mea, înainte să te omor.

– Micuța...

– Nu-mi spune „micuțo"! strig fără să-mi pese dacă ne aude cineva.

Eric ridică mâinile. Îmi face un semn cu palmele să mă calmez:

– Jud, iubito, te rog, ascultă-mă. Lasă-mă să explic ce s-a întâmplat.

Neputând să mai țin o secundă în plus pantoful în mână, îl arunc spre el. Îl lovește în frunte, dar lui Eric nu-i pasă de lovitura primită și insistă:

– Ce ai văzut nu am făcut din plăcere...

Scanned with CamScanner

Furioasă din cauza amintirilor care îmi revin în minte, din ce în ce mai puternic, iau și celălalt pantof și îl arunc. Îi trece pe lângă ureche, dar nu îl atinge.

– Jud, probabil că mi-au pus ceva în whisky. Nu îmi aduc aminte nimic, iubito. Îți jur că nu îmi aduc aminte nimic, doar că nu-am trezit pe leagăn în camera neagră cu oglindă. Nu aș face niciodată ceva ce te poate răni, știi bine. Știu că știi asta!

Atunci mă blochez. Mă gândesc la discuția avută cu Geneva la toaletă și îl revăd pe Eric legănându-se fără oprire. Avertismentele Fridei îmi revin în minte, avertizările ei în legătură cu acea căței și strig de frustrare. Scoasă din minți, iau telecomanda de pe o măsuță și o arunc, apoi arunc cu tot ce îmi vine la mână, iar el îmi cere să mă calmez în timp ce se ferește de lovituri. Nu mă opresc. Nu pot și, când a mai rămas doar o lampă din ceramică neatinsă, o apuc și îl aud că spune:

– Nu poți face asta.

Îmi vine să râd și, după ce smulg firul din perete ca o nebună, o arunc spre el și cade pe podea în mii de cioburi.

Zgomotul e foarte puternic și ușa camerei se deschide. Apar Mel și Björn, eu îi privesc, și Mel țipă către partenerul ei:

– Ți-am spus că nu vrea să îl vadă, ți-am spus!

Privirea mea se încrucișează cu a lui Björn și șuier veninos:

– Mi-ai promis că nu o să îl lași să intre. Nu pot avea încredere în tine.

Știu că vorbele mele îl rănesc și, înainte ca el să spună ceva, adaug:

– Ce face el aici?

Björn recunoaște că am dreptate și răspunde:

– Îmi pare rău, Jud, dar...

– Dar ce? zbier ca o nebună, în timp ce Eric continuă să mă privească.

– Îl cunosc bine pe Eric, continuă el. Suntem prieteni de mult timp și cred ce spune. Povestea asta trebuie să aibă o explicație și nu mă îndoiesc de cuvântul lui. Eric te adoră, Jud, și știu că nu te-ar putea trăda în felul ăsta.

Ca o gazelă, mă apropii de noptieră și scot firul telefonului din perete, în timp ce urlu:

– Și fiindcă tu îl crezi, trebuie să o fac și eu?

Mel vine către noi. Nu mă atinge. Îmi imaginez că vrea să mă facă să înțeleg că e de partea mea, în timp ce Björn întreabă:

– Chiar vrei să distrugi camera?

Tulburată, arunc telefonul în el, și el se ferește. Telefonul se lovește de perete și Eric comentează:

– Așa se pare...

Mă uit în jur. Nu a mai rămas nimic de aruncat în cameră. Fantasticul meu soț are bani să plătească pagubele. Și, tot mai furioasă, zbier:

– Distrug camera ca să nu te distrug pe tine, tâmpitule!

Iubitul meu, bărbatul care tocmai mi-a frânt inima, face un pas spre mine. Îl îndepărtez cu mâinile întinse:

– Pleacă. Acum, ultimul lucru pe care îl vreau e să nu te văd și să nu îți vorbesc.

Dar Eric, Eric al meu, nu se dă învins din atâta lucru. Iau mobilul și insist:

– Jur că, dacă te mai apropii, îți sparg nasul.

Neamțul meu se oprește. Mă privește..., mă privește și mă privește. Mă cunoaște și știe că, atunci când îmi pierd mințile, e inutil să îmi ceri să fiu rațională și în final zice:

– Ies din cameră, ca să te poți calma, dar trebuie să vorbim.

Nu răspund. Știu că trebuie să vorbim. Știu.

Eric mă privește, apoi se întoarce.

– Te iubesc mai mult decât propria mea viață, Jud, și înainte să îți fac rău, iubito, m-aș omorî și mi-aș scoate inima din piept.

Iese. Eric și cuvintele lui de duh.

Îmi vine să arunc acum cu telefonul în el, dar mă abțin. Aș putea să îl rănesc din nou, și apoi e o lașitate să atac pe la spate, iar eu nu sunt o lașă.

De îndată ce Eric pleacă, Björn mă fixează cu privirea. Îl cunosc, vrea să spună ceva; dar și el mă cunoaște și preferă să se întoarcă și să își urmeze prietenul.

Scanned with CamScanner

Când rămân singură cu Mel, îmi pierd toată puterea și energia care mi-au mai rămas, și Mel mă îmbrățișează imediat și mă așază pe pat.

Lacrimile încep să îmi curgă din nou. Furia și durerea m-au epuizat. Plâng, mă lipesc de Mel. Când mă mai liniștesc, mă mângâie pe cap și șoptește:

– Îmi imaginez cât trebuie să suferi.

– Mult.

– Dacă m-aș fi aflat în situația ta, cu siguranță aș fi fost la fel de furioasă ca tine. Dar, când te mai calmezi, vorbește cu Eric. Dacă e adevărat ce spune, cred că...

– Voi vorbi. Sigur. Dar mi-e teamă că nu voi putea uita scena pe care am văzut-o.

Mel înțelege și mă îmbrățișează. Știe că am nevoie de afecțiune și e alături de mine.

54

Ne întoarcem la München în tăcere, cu mașina lui Björn. După ce a plătit daunele de la hotel, când Eric mă vede, încearcă să se așeze lângă mine, dar îl resping. Nu vreau să mă atingă și, în cele din urmă, stă în față, lângă Björn.

Ascunsă în spatele ochelarilor de soare, călătoria mi se pare că durează o veșnicie și sunt conștientă că Eric privește în spate pentru a încerca să se conecteze cu mine. Știu că vrea să-mi vorbească. Dar eu nu vreau să știu nimic de el.

Când ajungem acasă, câinele meu, Susto, ne iese în întâmpinare. Din fericire, și-a revenit complet după cele petrecute, în ciuda faptului că șchiopătează.

Iubirea pe care mi-o poartă acest animal nu este normală și, ca și cum ar avea un radar pentru stările mele de spirit, mă tot linge, ca să-mi demonstreze că e alături de mine sută la sută. Emoționată, mă așez pe jos și-i dau voie lui Susto să-mi demonstreze toată iubirea pe care mi-o poartă. Am nevoie de asta.

Eric ne observă, dar nu spune nimic. În alte circumstanțe, mi-ar fi spus să nu mă așez pe jos și să nu las câinele să mă lingă, dar de data asta tace și privește. E cel mai inteligent lucru pe care-l putea face, idiotul.

Calamar nu întârzie să apară și se gudură drăgăstos pe lângă toți, în timp ce Susto îmi rămâne alături. La un moment dat, animalul se oprește, se uită la mine și comunicăm din priviri. Cu Susto nu am nevoie de vorbe. Este cel mai deștept și simțitor câine din lume. Îmi place legătura pe care o am cu el.

Câteva momente după aceea, ușa casei se deschide și apar Simona și Pipa cu micuțul Eric, Hannah și Sami. Ultima, când

Scanned with CamScanner

își vede părinții, o ia la fugă spre ei, în timp ce copiii noștri se grăbesc spre noi.

Așezată pe podea, le simt corpurile lipite de al meu și zâmbesc. Fără îndoială, micuții mei îmi umplu sufletul, deși tatăl lor mi-a distrus inima.

Când mă ridic cu Hannah în brațe, Eric se apropie de mine cu băiatul în brațe și murmură:

– Iubito..., trebuie să vorbim.

Și, cum nu am chef să fac o scenă în fața tuturor și conștientă că are dreptate, răspund:

– În seara asta, după ce se culcă copiii.

Eric dă din cap și zâmbește. Eu, nu. Nu am chef să zâmbesc și știu că asta îi rupe sufletul iubitului meu. Dar nu-mi pasă de inima lui. Sunt ocupată cu a o face pe a mea să bată în continuare, în ciuda durerii imense pe care o simt.

Înconjurați de fericirea pe care cei mici ne-o provoacă tuturor, intrăm în casă. Câteva secunde mai târziu, apar Flyn și Peter. Peter vine până la mine și mă îmbrățișează. Accept încântată și, când îmi îndrept privirea spre Flyn, acesta mă privește la rândul său și își coboară privirea în podea.

Bine, nu vrea să mă îmbrățișeze.

Apoi copiii urcă din nou în camerele lor, ca să se joace pe computer.

Sonia, soacra mea, care a fost șefă peste weekend, mă privește și întreabă:

– Judith, ești bine?

Arborând un zâmbet fals pentru ea, încuviințez. Nu vreau ca vreunul dintre copii sau altcineva să-și dea seama de marea problemă pe care Eric și cu mine o avem. Așa că o îmbrățișez și o asigur:

– Obosită, dar mă simt perfect. Și o întreb zâmbind: Ce a făcut gașca în weekend?

Sonia și Simona zâmbesc, apoi cea de-a doua răspunde privind spre copii:

– Toți au fost foarte cuminți, chiar și cei mai mari.

Îmi place să aud asta. Și atunci o aud pe Sonia spunând:

– Eric, fiule, ce rău arăți. Te simți bine? Mi se pare că ai o buză cam umflată.

Mă uit rapid spre el: într-adevăr, nu arată bine. Dar nu îmi pasă deloc, până când Mel îmi șoptește după ce se apropie de mine:

– Björn tocmai mi-a spus că Eric a luat două pastile. După câte se pare, îl doare capul foarte rău.

Bun. Îmi pare rău pentru el, dar nu sunt dispusă să-l compătimesc.

După ce vorbește cu mama lui, Eric se apropie de noi și, brusc, simt cum mă ia de talie. Îl privesc cu dispreț, iar el își coboară vocea și-mi spune:

– Iartă-mă, dar dacă nu te îmbrățișez, mama va bănui ceva, și am și așa destule pe cap acum, ca să o mai ascult și pe ea.

– De acord.

Îmi dau seama că docilitatea mea îi place și mă strânge și mai tare la piept. Parfumul lui, acel parfum care mă înnebunește, îmi inundă rapid nările și îl avertizez:

– Nu încerca, idiotule!

Eric mă privește și, înainte să-l pot opri, mă sărută pe buze. Atingerea lui, contactul cu el, gustul lui mă umplu de viață. Cu toate acestea, furioasă fiindcă știu ce au sărutat aceste buze cu câteva ore în urmă, când văd că nu ne observă nimeni, mârâi la el:

– Mai încearcă asta o dată și te las fără ouă de față cu maică-ta.

Bun. Tocmai am zis niște vorbe foarte nelalocul lor, dar asta mi-a ieșit.

Eric mă fixează, eu ridic din sprâncene și, slăbind îmbrățișarea, mergem cu toții în salon ca să bem ceva, în timp ce Sonia pleacă.

Atunci, mă desfac brusc din îmbrățișarea lui Eric și mă îndepărtez de el. Câteva minute mai târziu, Simona intră cu niște băuturi răcoritoare și beri. Repede, luăm fiecare câte una, iar ea, înainte să iasă, se întoarce spre mine și spune:

– Sunt la bucătărie dacă este nevoie de ceva.

Scanned with CamScanner

Încuviințez și, după ce pleacă, mă așez lângă Mel și copii și, pentru un moment, încerc să mă concentrez asupra micuților. Ei sunt singurii care merită să fie tratați ca niște regi. Între timp, îi observ pe furiș pe Björn și pe Eric, care stau de vorbă la geam.

Când vede cum îi privesc, Mel se apropie de mine și murmură:

– O să vorbești cu Eric?

– Da. În seara asta, după ce se culcă copiii.

– Jud...

– Sunt bine, Mel. Furioasă, dar bine, spun și, luând-o de mâini adaug: Știi că te iubesc, dar de ce nu vă duceți acasă?

Mel mă privește, își mușcă buza de jos și murmură:

– Vai, Judith, sunt atât de îngrijorată să te las aici...

– Stai liniștită, îi spun, sigură pe mine. Nu o să omor pe nimeni.

– Știu, dar mai dă-mi jumătate de oră și îți promit că vom pleca.

– Fie, îi răspund fără prea multă convingere.

Și, brusc, îmi amintesc că Mel voia să-mi spună ceva și că uitase, în toată nebunia asta.

– Mel, ce voiai să-mi spui?

Prietena mea bună face semn din cap că nu. Își face griji pentru mine, se citește pe fața ei.

– Stai liniștită, nu e nimic care să nu poată aștepta.

Atunci, amândouă vedem cum Björn îl apucă de mânecă pe Eric. Imediat, fără ca nimeni să-mi spună ceva, știu ce vrea să facă. Vrea să meargă să-i caute pe Félix și pe Geneva, iar furia mă apucă din nou, așa că spun:

– Mă duc la baie.

E o minciună. Nu merg la baie, dar am nevoie să dispar sau partea mea rea va exploda în așa hal, că nici Dumnezeu nu ne va mai salva!

Simt cum inima mea frântă bate să-mi spargă pieptul. Mintea mea nu încetează să se gândească la curva de Geneva și la soțul ei și, când ajung în camera mea, sun la hotelul unde știu că stau. Vreau să-i omor înainte ca Eric să dea de ei. Lucrurile nu pot rămâne așa.

Cu toate acestea, chiar când sun, recepționera îmi spune că deja au plecat spre aeroport.

Din nou, inima mea se face bucăți.

Șobolanii ăia nenorociți pleacă așa, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

Mă gândesc. Mă gândesc..., mă gândesc. Nu știu ce zbor vor lua, dar brusc îmi pică fisa. Fug în salon și, după ce îi fac lui Mel semn să se apropie de mine, șoptesc:

– Am nevoie de ajutor.

Mă privește.

– Orice ai nevoie.

Conștientă că ceea ce urmează să-i cer nu e în regulă, spun:

– Am nevoie ca Peter să intre în computerele de la aeroportul din München și să-mi spună ce zbor vor lua Geneva și Félix.

Mel mă privește cu gura căscată. Fără îndoială, se gândește că am luat-o razna și, când cred că-mi va spune că sunt nebună de legat, spune:

– Dacă află Björn că-i cerem așa ceva puștiului, ne omoară! E mai mult decât interzis. Dar știi ceva? La naiba cu Björn!

Pe furiș, Mel și cu mine ieșim din salon și ne îndreptăm spre camera băieților. Repede, ea îl scoate pe Peter și, când îi explic ce-mi trebuie, Flyn iese și el și ne privește.

Cum nu am chef să împărtășesc nimic cu el, îl privesc și-i spun:

– Te rog, ne poți lăsa singuri?

Nedumerirea lui e totală și dispare imediat în cameră. Apoi Peter se întoarce spre mine și, fără alte întrebări, spune:

– O să afli în cinci minute.

Eficiența lui mă depășește. Mel se întoarce în salon, în timp ce eu merg cu Peter în dormitorul meu, îi dau laptopul meu, iar puștiul, într-un mod pe care eu nu-l voi stăpâni niciodată, face magie cu computerul și, după ce-i dau numele nenorociților, îmi spune, întinzându-mi o foaie de hârtie:

– Zborul lor spre Chicago decolează în două ore.

Scanned with CamScanner

Mă uit la ceas. Dacă mă grăbesc, îi prind. În continuare, îi dau cartea mea de credit și spun:

– Ia-mi un bilet la zborul ăsta.

Din nou, puștiul face ce-i cer și, când biletul îmi apare pe telefonul mobil, îl pup și-i spun:

– Mulțumesc, Peter. Acum, întoarce-te la Flyn și inventează ce vrei tu, când o să te întrebe de ce te-am chemat. Bine?

Mă pupă și el și, fără să mă întrebe nimic, dispare din camera mea. Ies din casă ca o nebună și, ca să nu se audă motorul mașinii, mă hotărăsc să iau un taxi. Din fericire pentru mine, găsesc rapid unul și mă îndrept spre aeroport, când primesc un telefon. E Mel.

– Ai înnebunit? Cum să pleci la Chicago?

– Calmează-te..., calmează-te. Nu mă urc în avion. Am luat bilet doar ca să pot trece și să dau de ei.

– Jud..., Eric și-a dat seama că nu ești acasă și te caută ca un nebun...

Brusc aud scandal și, câteva secunde mai târziu, vocea lui Eric care spune:

– Jud, la naiba, unde ești?

Nu am chef să vorbesc cu el, așa că întrerup apelul și închid telefonul. Nu am chef să dau explicații.

Traficul din München este infernal în ziua aceea. Timpul trece cu repeziciune și mă uit nervoasă la ceas. Trebuie să ajung!

Când taxiul mă lasă la aeroport, fug ca o nebună. Nu ajung..., nu ajung! Și, după ce trec de controlul de securitate, mă uit pe panouri după zborul pe care-l iau cei doi și alerg prin aeroport. E târziu. Nu voi reuși să ajung.

Grăbesc pasul. Afurisitul de ambuteiaj. Mi se taie genunchii când ajung la poarta de îmbarcare și văd că e închisă. Avionul se pregătește de decolare.

Furioasă, la câțiva metri de mine văd că avionul în care sunt cei doi dă cu spatele. Mă apucă furia și dau un pumn în geamul blindat. Oamenii se uită la mine și sunt conștientă că, oricât de

furioasă aș fi, oricât de frustrată aș fi, nu mă voi da în spectacol, așa că mă mulțumesc să mă uit și să văd cum avionul se îndreaptă spre pistă, decolează și se îndepărtează.

Rămân așezată acolo o oră, cufundată în gânduri și mă conving singură că, dacă lucrurile au ieșit așa, este pentru că Geneva și-a primit deja pedeapsa.

Când mă trezesc la realitate, decid să mă întorc acasă. Ies din aeroport, iau un taxi și-mi pornesc telefonul. Cum era de așteptat, am o mie de apeluri de pe telefonul lui Eric, dar o sun pe Mel.

– Ești bine? Unde ești? mă întreabă ea.

Vocea ei pare speriată și, ca s-o liniștesc, șoptesc:

– Sunt bine, vin spre casă.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic, recunosc furioasă. Când am ajuns, deja se îmbarcaseră.

Aud oftatul lui Mel și, convinsă că știe că sunt bine, întreabă:

– Vrei să nu fiu aici când te întorci, nu-i așa?

– Da, te rog, răspund, pentru că nu am chef să mint.

– De acord, spune ea. Björn, copiii și cu mine vom pleca chiar acum spre casă, iar Eric...

– Nu vreau să știu nimic de Eric. Nu acum.

– Jud...

– Du-te liniștită, o asigur cu un zâmbet trist. Mâine te sun și ne vedem.

După ce închid, mă las pe spătarul banchetei taxiului și nu fac altceva decât să privesc pe geam. Am nevoie să-mi recapăt forțele ca să-l înfrunt pe Eric Zimmerman.

Când taxiul ajunge acasă, plătesc și cobor. Scot cheile din geantă și când deschid poarta îi aud tropăind pe Susto și pe Calamar. Îi salut cu drag și, fără să mă grăbesc, ajung la ușa casei mele. Frumoasei mele case.

E târziu și, când intru, îmi dau seama că micuții dorm. Mă bucur. Îi ador, dar mă simt atât de rău că ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să-mi văd copiii. Mă îndrept spre bucătărie, îmi

Scanned with CamScanner

deschid o coc-cola și, în momentul în care iau o înghițitură, aud în spatele meu:

– Jud, ce ai făcut?

Mai întâi termin de băut, apoi mă întorc și, când îl văd pe bărbatul care reușește să mă facă atât cea mai fericită, cât și cea mai nefericită femeie de pe planetă, răspund:

– Nimic din ce credeam că o să fac.

Eric dă din cap, iar eu spun imediat:

– Mă duc să fac un duș.

Când trec pe lângă el, văd cât este de trist din cauza celor întâmplate. Mă gândesc să-l întreb dacă i-a mai trecut durerea de cap, dar nu o voi face. Așa că, fără să vreau să mă prăbușesc la cât sunt de îndurerată, mă îndrept spre etaj. Acolo, trec prin camera copiilor mei care dorm și le dau câte un sărut.

Nu mă duc să-l văd și pe Flyn. Pe el să-l vadă tăticuțul lui.

După ce ies din cameră, mă îndrept spre a mea și-mi privesc valiza închisă. Fără să mă gândesc, o deschid și primul lucru pe care-l văd este costumul meu roman. Mă așez pe pat și, cu valiza deschisă, oftez și fără să vreau îmi amintesc de Eric și de Geneva care se sărută și se ating, aflați pe culmile extazului. Nu pot uita asta.

Sunt supărată pe mine însămi că m-am gândit iar la asta, mă ridic, intru în minunata mea baie și decid să fac un duș. Am nevoie de asta.

După ce mă dezbrac, îmi iau iPad-ul și dau drumul la muzică. Mă uit la foldere și, deși mintea îmi spune să pun o muzică veselă, inima îmi cere ceva romantic.

Ezit. Mă gândesc ce să aleg și, în cele din urmă, câștigă partea mea morbidă. Am nevoie să mă chinuiesc, să mă flagelez, să înjur și să mă maltratez ascultând muzica asta. Și mă întreb: de ce o fac? De ce am nevoie în momentul ăsta să ascult ceva care mă va face să sufăr?

Mă privesc în oglindă. Femeia pe care o văd acolo sunt eu și spun:

– Judith, ești proastă..., foarte proastă.

Când se aud primele acorduri ale cântecului nostru, trebuie să mă sprijin de blatul chiuvetei. Durerea, suferința și chinul mă fac să mă chircesc, în timp ce minunata voce a lui Malú cântă *Blanco y negro*.

Incapabilă să-mi stăpânesc lacrimile, mă așez pe vasul WC-ului și plâng. Plâng de neputință și de singurătate, cum nu am putut s-o fac înainte și, în timp ce ascult versurile acestui minunat cântec, simt că nu mă voi mai putea opri niciodată din plâns.

I-am oferit viața mea lui Eric și el mi-a spus mereu că mi-o oferă pe a sa.

Cum voi putea trece peste asta?

Când se termină cântecul și se aude vocea lui Luis Miguel care începe să cânte *Si nos dejan* („Dacă ne lasă"), mă ridic și, într-o mare de lacrimi, îmi amintesc luna noastră de miere în Mexic.

– Ce durere, Eric..., ce durere, șoptesc privindu-mă din nou în oglindă.

Îndurerată, intru în cabina de duș.

Deschid robinetul și las apa să-mi curgă pe corp. Epuizată, împovărată și abătută, mă sprijin de perete și închid ochii, în timp ce, fără să-mi dau seama, încep să fredonez și eu melodia. Și, brusc, imediat ce începe să se audă Ed Sheeran cu *Thinking Out Loud*, mă așez pe podeaua cabinei de duș, mă ghemuiesc și-mi amintesc că acesta a fost ultimul cântec pe care am dansat cu iubitul meu aseară, în timp ce-mi spunea privindu-mă în ochi „te voi iubi până la șaptezeci de ani, pentru că mă îndrăgostesc de tine în fiecare zi".

Mincinosul!

Mi se învârte capul.

Eric îmi tot spunea că l-au înșelat. Că probabil i-au pus ceva în băutură, dar sunt atât de supărată pe el, că nu sunt în stare să fiu rațională și să mă pun în locul lui. Nu pot. Pot doar să-mi amintesc, iar și iar, de Geneva deasupra lui în leagăn și de degetele lui Eric care i se înfigeau în spate, în timp ce o săruta, în timp ce îi devora gura, așa cum face cu mine. Imaginea asta mă orbește total.

Scanned with CamScanner

Când, în cele din urmă, reușesc să-mi revin, după ce îmi savurez disperarea, mă ridic și-mi dau seama că tremur de frig. Nu știu cât am stat așezată pe podeaua cabinei de duș plângând și încercând să-mi revin.

Când ies, începe să se audă *Ribbon in the Sky* („Panglică pe cer"), al minunatului Stevie Wonder. Ce cântec minunat! Nu pot să nu mă gândesc la clipele în care Eric și cu mine am dansat pe întunericul, în camera noastră. Îmi pun halatul și mă așez din nou pe vasul WC-ului. Îi văd iar cum se sărutau. Mă gândesc la gura iubitului meu, care nu mai e doar a mea, și blestem. Atunci se deschide ușa băii și Eric mă întreabă cu un aer preocupat:

– Te simți bine?

Îl privesc cu ură și răspund:

– Nu.

Închide ochii. Știe despre ce vorbesc și, după ce mă ridic furioasă, opresc muzica și îi spun, printre dinții strânși:

– Dispari din ochii mei.

Dispoziția mea e schimbătoare. Acum plâng cu disperare, acum îmi vine să-l omor, iar Eric știe, mă cunoaște foarte bine. În cele din urmă, zice:

– Când vrei, putem sta de vorbă în biroul meu.

Dau din cap. Nu spun nimic.

Când vede că tac, închide din nou ușa și pleacă. Eu rămân și privesc în gol. Apoi mă șterg, mă dau cu ulei de corp și mă pieptăn.

Îmbrăcată într-o rochie din bumbac roz-deschis și cu papucii de casă, cobor încet fără să-mi usuc părul. Când ajung la ușa biroului lui Eric, mă opresc.

Vreau să evit ce se va întâmpla acolo, dar știu că trebuie să-l înfrunt. Așa că îmi adun forțele, o scot la iveală pe Judith cea curajoasă care scoate untul din neamțul ăsta și intru fără să ezit.

Eric stă lângă șemineu și privește focul. Această imagine a lui mi-a plăcut întotdeauna, dar acum o detest. Furia mea mă face să detest totul, până și aerul pe care-l respir.

Când mă vede, mă privește și, după niște momente în care amândoi rămânem tăcuți, spune încet:

– Îmi pare rău, Jud. Îmi pare rău, iubito, dar îți jur că...

– Nu jura. Știu ce am văzut.

Eric încuviințează. Știe că am fost distrusă de ceea ce am văzut. Se îndreaptă spre mine și șoptește:

– Dacă mă cunoști, știi că eu n-aș face niciodată așa ceva.

– Știu, i-o retez cu vocea sfârșită de durere. Dar te-am văzut. Am văzut cum o sărutai, cum... cum...

Disperat, vrea să mă apuce și-i ard una. Mă privește.

– Nu eram conștient de ceea ce făceam. Nu-mi amintesc nimic, dar știu că...

– Nu știi nimic, spun ridicând vocea. Nici prin gând nu-ți trece cum m-am simțit eu când am văzut ce am văzut. Nu-ți poți imagina nicio clipă.

Înfățișarea lui chinuită îmi dă de înțeles că-l pot călca în picioare, îl pot omorî, îl pot maltrata. E dispus să suporte orice de dragul meu, dar insist:

– Cu doar câteva ore înainte, noi doi eram în salonul negru cu oglindă, bucurându-ne și... și...

– Micuțo, ascultă-mă.

Îl privesc supărată, apoi zâmbesc malițios și îi spun:

– Nu vreau să te ascult. De data asta, nu.

– Jud, nu spune asta.

Precizarea mea îl supără, îl enervează, mi-o spune privirea lui. Dar nu se lasă dus de furie și mă imploră:

– Iartă-mă, Jud, nu știam ce să fac.

Să iert? Oare voi fi capabilă să iert și să uit ce am văzut? Și, privindu-l cu furie, izbucnesc din nou:

– Ce părere ai dacă merg pe principiul ochi pentru ochi și de data asta sunt eu cea care...?

– Nici să nu-ți treacă prin minte! rage el, pierzându-și răbdarea.

Încep din nou să râd răutăcios. Ultimul lucru de care-mi arde acum e să fiu cu un bărbat, dar am chef să-i fac rău, așa că insist:

Scanned with CamScanner

– Așa ar fi cinstit. Să merg să caut bărbatul care te-ar enerva cel mai tare și tu să-l vezi, nu?

– Nu..., mormăie strângând din dinți.

Vreau să-l rănesc. Vreau să se chinuiască așa cum mă chinuiesc eu din cauza lui și strig:

– Idiotule! Cum nu ți-ai dat seama? Cum, la cât ești de deștept când vine vorba de alte lucruri, ai fost incapabil să-ți dai seama ce o să se întâmple cu ticăloșii ăia?

Eric mă privește. Nu știe ce să spună.

Își dă seama că am perfectă dreptate cu tot ceea ce spun și nu reușește să-mi dea o explicație.

Tăcerea cuprinde încăperea. Eric nu se mișcă. Ne privim în ochi și spun:

– Sunt supărată, foarte supărată, și vreau să pleci.

– Să plec, unde?

– Să pleci din casa asta! strig scoasă din minți.

Expresia lui Eric se îmblânzește și, fără să se miște, zice încet:

– Sunt în casa mea.

Afirmația lui mă face să-mi dau seama că nervii încep să-i dispară.

– Atunci plec eu, răspund.

Și, fără să mai scot un cuvânt, mă răsucesc pe călcâie, dar înainte să apuc să ajung la ușă, Eric mă ia în brațe, mă răsucește, mă lipește de el și protestează:

– Jud, nu pleci nicăieri.

– Dă-mi drumul! strig.

– Nu! Până nu-ți bagi mințile în cap.

Furia mă consumă și, fără să mă gândesc ce fac, ridic genunchiul și-i trag cu forță una în partea aceea sensibilă care mă încântă și care în alte momente îmi provoacă plăcere. Eric, care nu se aștepta la un atac atât de brutal, cade în genunchi. Se îndoaie de durere în fața mea, iar eu scoasă din țâțâni exclam:

– Să nu mă mai atingi vreodată în viața asta dacă eu nu-ți dau voie!

El nu răspunde. Continuă să se tăvălească de durere, în timp ce eu îl privesc impasibilă.

La naiba..., la naiba, ce bestie sunt!

Trec câteva minute și, când văd că respirația îi revine la normal, deschid ușa și ies din cameră. Mă îndrept spre scară, dar atunci mă ia pe sus din zbor și, roșu de furie, îmi strigă în față:

– În toată afurisita asta de viață să nu mai faci ce ai făcut!

Încep să țip. Încerc să mă eliberez, îi zic în fel și chip și intrăm din nou în birou, unde, după ce închide ușa cu piciorul, îmi dă drumul, iar eu urlu:

– Te urăsc! Te urăsc din răsputeri!

– Urăște-mă cât vrei, răspunde furios. Dar trebuie să vorbim. Din acea secundă, nu mai vorbim, ci urlăm!

Îi arunc în față tot ce vreau și încă ceva pe deasupra, iar el face același lucru. Fără să ne ascultăm, amândoi ridicăm vocea, amândoi strigăm, amândoi urlăm. Suntem atât de disperați, că niciunul dintre noi nu este dispus să-l asculte pe celălalt, când, brusc, ușa biroului se deschide și apare Flyn. Probabil că l-am trezit cu strigătele noastre. Puștiul îl privește pe Eric și întreabă:

– Tati, ce se întâmplă?

Când îl vede, Eric spune:

– Flyn, întoarce-te în camera ta.

Dar eu, care mă comport ca o nebună, zâmbesc și spun:

– Nu, omule, nu, lasă-l să stea aici. Am niște reproșuri și pentru el, și profit de ocazie ca să i le fac. În cele din urmă, e copilașul tău și e îngrijorat doar pentru tine.

– Jud..., iubito.

În interiorul meu s-a format un tsunami și simt că nu voi fi capabilă să-l opresc, mai cu seamă pentru că nu vreau să fac asta. Am în fața mea două mari surse de probleme și conflicte și am nevoie să strig și să protestez. Am nevoie ca imbecilii ăștia doi să mă asculte și, fără să-mi pese de politețe sau de orice altceva, spun:

Scanned with CamScanner

– V-ați vorbit amândoi să scoateți ce e mai rău din mine? Pentru că, dacă e așa, v-a ieșit.

Și cum nu-mi pasă nici cât negru sub unghie, continui:

– Mi-am dat și sufletul pentru voi și trebuie să vă spun că sunteți niște ticăloși nenorociți. Tu, în calitate de soț, și tu, în calitate de fiu. Și, știi ce, Eric? Renunț! Am luat decizia că, dacă Flyn nu mă vrea ca mamă, nici eu nu-l vreau ca fiu. Gata cu obrăzniciile, mutrele și gesturile nepoliticoase. Sunt sătulă. Sătulă să trebuiască mereu să merg pe vârfuri în preajma voastră și să vă tratez de parcă ați fi niște ouă gata să se spargă! Sunt atât de supărată pe amândoi că nu vreau să fiu rațională, vreau doar să mă lăsați dracului să-mi văd de viața mea. Fără nicio îndoială, Eric Zimmerman, asta este casa ta, dar copiii care dorm la etaj sunt ai *mei*! Nu sunt doar ai tăi și nu voi permite să...

– Jud, mă întrerupe Eric. Ce spui acolo?

Ca o moară stricată, îl privesc și declar:

– Spun că vreau să divorțez. Spun că vreau să plec de aici. Spun că fiii mei vor veni cu mine și spun că...

– Jud, oprește-te!

Când mă întrerupe, îmi dau seama că Flyn plânge. Și, deși lacrimile lui ar trebui să mă întristeze, sunt atât de rănită, că nu simt nimic. În continuare, când dau să adaug ceva, îl aud pe Eric spunându-i băiatului:

– Flyn, du-te în pat.

– Nu...

– Flyn, insistă el.

Copilul își șterge lacrimile și întreabă:

– Vă despărțiți?

– Nu, răspunde Eric.

– Da. Nu asta voiai? răspund și eu.

Eric mă privește. Privirea lui de Iceman aruncă fulgere, dar nu-mi pasă, dat fiind că a mea aruncă flăcări; și atunci, Flyn spune:

– Nu... nu puteți face asta. Nu puteți să vă despărțiți din cauza mea. Eu... nu...

Recunosc că mă doare puțin sufletul să-l văd așa. Mă uit la el și-i răspund:

– Știi ce, frumușelule, și atitudinea ta a dat o mână de ajutor. Mulțumesc, Flyn!

– Jud! strigă Eric.

– Jud, ce? Cumva mint? răspund sfidătoare.

Scos din minți de ceea ce am scos pe gură, Eric mă privește furios. Mă uit la el cu mânie și obrăznicie când ia copilul de braț și murmură încercând să-l calmeze:

– Flyn, nu te îngrijora degeaba. Mama și tata se ceartă din motive care...

– Mama?! mă strâmb îndurerată. Scuze, dar el însuși mi-a dat de înțeles de nenumărate ori că nu sunt mama lui, că sunt doar soția tatălui lui sau, în orice caz, mamă vitregă, nu-i așa, Flyn?

Puștiul nu răspunde, iar eu continui:

– Haide, fii curajos și spune-i tăticuțului tău ceea ce mi-ai spus de mii de ori când el nu era de față.

– Ce?! întreabă Eric surprins.

– Ah, și acum, că nu mai avem nimic de ascuns, continui să deschid propria mea cutie a Pandorei. Ce părere ai dacă-i spui tatălui tău ce amuzant ți s-a părut să-mi produci diaree cu picănurile recomandate de prietenii tăi?

– Cum?! insistă Eric debusolat.

Aruncându-i o privire puștiului, îl întreabă:

– Despre ce vorbește Jud?

Dar nu-l las să răspundă și o fac eu în locul lui:

– Secrete..., secrete. Între noi sunt destule secrete.

Îmi scot inelul pe care-l ador și-l trântesc pe birou și strig:

– Și, că tot vorbim de secrete..., mi se pare foarte urât că mi-ai ascuns că fiul tău a fost cel care a luat inelul ca să-l amanetreze și apoi m-ai mințit și mi-ai spus că l-ai găsit în portbagajul mașinii. Ți se pare cumva că sunt proastă? Sau crezi că nu aveam să aflu adevărul? Ei bine, l-am aflat și am tăcut ca să fiu bună cu el și cu tine. Sunteți de-o teapă. Afurisiților Zimmerman!

Scanned with CamScanner

Eric se albește la față. Știu că nu din cauza cuvintelor mele, ci pentru că nu și-a imaginat niciodată că voi descoperi asta.

– Jud..., draga mea..., eu..., murmură.

– Acum nu vreau explicații. Nu-mi folosesc la nimic.

Băiatul continuă să plângă, când Eric, conștient că lucrurile se duc naibii, insistă:

– Te rog, Flyn. Du-te în camera ta.

Puștiul mă privește desfigurat. Nu m-a văzut niciodată pierzându-mi controlul în felul ăsta. Se apropie de mine și șoptește:

– Mamă..., îmi pare rău..., iartă-mă.

Mamă?! Îl privesc cu un aer supărat și spun furioasă:

– Lasă-mă în pace. Eu nu sunt mama ta.

Eric îl scoate din birou, eu rămân singură și am chef să urlu. Sunt furioasă. Teribil de furioasă.

Apoi Eric se întoarce în birou și, după ce închide ușa, se îndreaptă spre mine și-mi spune:

– Te răzbuni pe Flyn din cauza problemelor noastre și...

– Eric, i-o retez. Îmi pare rău, dar sunt depășită. Depășită din toate punctele de vedere. Iar... iar ceea ce s-a întâmplat, ne place sau nu, face ca relația noastră să fie împărțită în două momente, înainte și după. Încerc să presupun că ticăloșii ăia te-au drogat ca să-și atingă scopul, dar nu mă pot face că n-am văzut ceea ce am văzut. Sau cumva tu ai trece peste dacă lucrurile ar fi stat invers? Vrei să-mi spui că, dacă Eric Zimmerman m-ar vedea goală pe un leagăn, oferindu-mi gura și corpul unui alt bărbat, nu s-ar supăra pe mine? Nu ar striga la mine? Nu ar înnebuni de furie?

El nu răspunde, iar eu adaug:

– Eric Zimmerman pe care eu îl cunosc ar fi la fel de supărat ca și mine, și Eric Zimmerman pe care eu îl cunosc ar avea nevoie de timp ca să digere cele întâmplate, indiferent cât de mult m-ar iubi.

În sfârșit, se pare că vorbele mele își ating scopul.

În loc să se apropie de mine, încuviințează, se sprijină de birou și, după câteva secunde de tăcere, murmură:

– Dacă eu aș fi văzut ce ai văzut tu, fără îndoială, m-aș fi comportat chiar mai rău.

– Știu, Eric, spun eu. Știu.

Neamțul meu încuviințează. Știe că ce spun e adevărat. Situația, dacă lucrurile ar fi stat invers, ar fi fost tragică. Fixându-mă cu o privire obosită, mormăie:

– Jud, nu mă părăsi. Cele întâmplate nu sunt din vina mea.

Cuvintele lui mă paralizează. Prin mintea mea trec tot felul de lucruri, dar oare sunt capabilă să-l părăsesc? Sunt cu adevărat capabilă să trăiesc fără el?

Când vede că nu spun nimic și că nu mă mișc, Eric se îndreaptă spre mine și, distrus de indiferența mea, uriașul de care se tem toți cade la picioarele mele și repetă cu disperare:

– Nu mă părăsi, iubita mea. Te rog, micuțo, ascultă-mă, nu știam ce fac în momentul acela.

Rugămințile lui...

Privirea lui...

Teama lui...

Poate face orice cu mine, și atunci insistă:

– Pedepsește-mă, supără-te pe mine, biciuiește-mă cu disprețul tău, dar nu pomeni de divorț. Nu-mi spune că te despărți de mine, pentru că fără tine viața mea nu are sens. Fără tine și fără copii, eu...

Când mă privește și-i văd ochii plini de lacrimi, cum sunt o miloasă, îmi mușc buza de jos și murmur:

– Ridică-te, te rog, ridică-te. Nu vreau să te văd așa.

Neamțul meu se ridică cu greutate și, când mă dau un pas în spate, ca să nu mă atingă, se îndreaptă copleșit spre scaunul lui, mă privește și șoptește:

– Sunt dispus să fac orice vrei tu, Jud. Orice.

Încuviințez. Știu că acum am puterea. Sunt convinsă că, dacă în acest moment, i-aș cere să-și taie un braț, ar face-o.

– Peste câteva zile, voi pleca la Festivalul de la Jerez, spun. Voi merge fără tine, dar îi voi lua pe Eric și pe Hannah.

Scanned with CamScanner

– Fără mine?

Când îl aud că spune asta, îmi vine să-l omor. Păi, nu spunea că nu are timp de prostiile astea? Cu toate acestea, mă abţin şi răspund:

– Voi merge la Jerez cu copiii, şi nici tu şi nici Flyn nu veţi veni cu mine.

– Draga mea..., te rog...

Zâmbesc sfidătoare şi răspund:

– Nicio draga mea. Nu te vreau cu mine. Vreau să merg singură cu copiii mei şi să mă bucur de veselia ţinutului meu, iar dacă merg cu tine, nu mă voi bucura.

Ochii lui...

Vocea lui...

Privirea lui...

Îl cunosc pe Eric Zimmerman şi ştiu că cele întâmplate îl vor chinui toată viaţa. Se apropie de mine, mă ia în braţe şi lipindu-mă de bibliotecă, mârâie:

– Jud, nu te juca cu focul, că o să te arzi.

Ne separă doar câţiva milimetri. Ochii mei îi privesc gura. Vreau să-l sărut. Am nevoie să-l sărut, aşa cum ştiu că şi el are nevoie să mă sărute. Dar imaginea Genevei luând ceea ce eu consideram ca fiind al meu îmi trece prin minte şi, după ce-l împing cu toată forţa ca să-l dau la o parte, îi răspund, în timp ce mă îndrept spre uşă:

– Dragă Eric, deja m-am ars; acum ai grijă să nu te arzi tu.

55

A doua zi, Judith o sună pe Mel şi-i cere să nu se vadă câteva zile.

Avea nevoie de o perioadă în care să stea singură, să se gândească, să se adune şi să-şi dea seama dacă făcea bine rămânând alături de un bărbat care o iubea, dar care-i sfărâmase inima în mii de bucăţi. Conştientă de toate cele întâmplate, prietena îi acordă acele zile.

O săptămână mai târziu, Judith pare schimbată. Din punct de vedere fizic se simţea bine, dar era afectată şi dărâmată din punct de vedere psihic, ceva ce Eric nu avea cum să nu vadă şi din această cauză suferea.

Jud a vorbit cu tatăl ei. Nu i-a povestit nimic din cele întâmplate, dar i-a confirmat că pe 9 mai va veni la Jerez cu copiii. Aşa cum era logic, Manuel a întrebat-o de Eric şi de Flyn, iar ea s-a grăbit să-i explice că Eric avea mult de muncă şi că Flyn era pedepsit pentru cât de prost învăţa. Bărbatul nu a mai cerut alte detalii, bucuros fiind că-şi va vedea bruneţica.

În acele zile, Eric făcea tot ce putea ca să se apropie de soţia lui. Venea devreme de la muncă, îşi petrecea toate după-amiezile cu ea şi cu copiii, dar Jud nu reacţiona. Se limita să zâmbească în faţa celor mici, dar, când aceştia se duceau la culcare, se scufunda în propriile gânduri şi tot ce se întâmpla în jurul ei înceta să mai existe.

Eric a convocat o reuniune la Müller şi, fără ezitare, şi-a reorganizat munca. Avea nevoie de timp ca să-şi recucerească cu orice preţ soţia, şi a delegat, ca pe vremuri, multe dintre treburile lui, ceea ce Jud îi ceruse mereu să facă, iar el tot amâna.

Îl chinuia să-şi amintească asta. Ar fi trebuit să fie mai atent la ce-i cerea ea şi mai ales la problemele pe care le avea acasă cu Flyn. De ce a fost atât de idiot şi de încăpăţânat?

Scanned with CamScanner

Pe de altă parte, Flyn, speriat de turnura pe care o luaseră lucrurile, încerca să se apropie de Judith. Îi spunea mamă, îi cerea iertare, îi propunea să iasă cu motocicleta, se așeza cu ea să se uite la televizor, dar ea părea să nu-și dea seama de eforturile pe care băiatul le făcea.

Fără îndoială, Judith îl auzea, îl auzea perfect în tăcerea ei, dar era atât de îndurerată de toate cele petrecute, încât se hotărâse să-l ignore, așa cum și el o ignorase pe ea în ultimele luni. Această pedeapsă era singurul fel de a-l face pe Flyn să vadă că nu mai era un copil și că, așa cum îi spusese mereu, fiecare acțiune avea o consecință. Pentru el era indiferența.

Simona și Norbert, conștienți de situația din casă, încercau să ajute cu orice puteau, dar Judith continua să nu reacționeze și-i pedepsea pe cei doi Zimmerman cu indiferența ei.

După ce trec câteva zile, Jud se hotărăște să meargă la casa prietenei ei, Mel. Când o vede, aceasta o îmbrățișează și, când îi dă drumul, șoptește:

– Ce rău arăți, draga mea.

Judith dă din cap. Este conștientă că arată dezastruos și că reușise chiar să dea jos acele kilograme de care nu putuse scăpa înainte.

– Dar, te asigur că pe dinăuntru sunt și mai rău, răspunde zâmbind.

Mel își dă ochii peste cap, o ia de mână și zice:

– Haide, trebuie să stăm de vorbă.

Merg împreună în sufragerie. Acolo, timp de mai bine de două ore, Judith vorbește, se eliberează, spune tot ce era de spus și, când în cele din urmă tace, Mel spune:

– Înțeleg ce spui, dar cele întâmplate nu au fost provocate de Eric.

– Știu, admite Jud. Dar el știa că cei doi îi cereau o întâlnire sexuală pentru că așa își dorea Geneva. De ce nu s-a îndepărtat de ei? De ce le-a permis să fie atât de aproape de noi. De ce nu le-a retezat-o?

Mel încuviințează. Fără îndoială, Judith avea și ea dreptatea ei. Cu toate acestea, cum înainte vorbise cu Björn, răspunde:

– Pentru că Eric nu e un om rău și nu a crezut niciodată că ei se vor folosi de ceva atât de murdar pentru a-și atinge scopul. În ciuda faptului că nu voia să știe nimic de ei, era trist din cauza femeii. Judith, Geneva este pe moarte și asta a fost ceea ce l-a făcut pe Eric să lase garda jos.

Prietena ei oftează. Îl cunoaște pe Eric mai bine ca oricine și, dacă o boală îl debusolează, moartea îl dărâmă complet. Continuă să vorbească ore în șir, până când Mel îi spune:

– Acum, că te-ai mai liniștit, aș vrea să îți spun ceva.

– Ce se întâmplă?

Mel se ridică, o ia pe Judith de mână și o conduce în camera ei. Odată ajunse acolo, deschide o cutie și, în timp ce îi arată testul, îi șoptește:

– De trei săptămâni tot aștept să mi le fac, dar nu îndrăznesc.

Surpriza o trezește pe Judith din starea ei de letargie, iar Mel, oftând, spune:

– Am refuzat postul de escortă și cred..., cred că sunt însărcinată.

Cu o mișcare rapidă, Judith se așază lângă ea, o apucă cu mâna de bărbie și îi spune:

– Mel, cum de nu mi-ai spus asta până acum?

Atunci, prietena ei se prăbușește ca un castel din cărți de joc, se așază pe pat și îi răspunde:

– Când aș fi putut să îți spun? În ultimul timp s-au întâmplat atâtea lucruri și... și… Dar mi-am luat nenorocitele astea de teste la sfârșitul săptămânii care… care..., în fine. Mai târziu s-a întâmplat ce s-a întâmplat cu Eric, dar apoi totul a devenit complicat și nu am vrut să te îngrijorez și mai mult. Dar adevărul este că simt că înnebunesc. Îmi întârzie de mai bine de o lună și sunt atât de speriată, încât nu sunt în stare să-mi fac testul ăsta nenorocit. Și pe lângă asta, am mai fost însărcinată și simt că am toate simptomele. Și…

– Björn știe ceva?

– Nuuuuuuuu, șoptește Mel. Dacă sunt însărcinată, e din vina lui și o să-l omor.

Scanned with CamScanner

– Dumnezeule, Mel! exclamă Jud zâmbind. O să înnebunească atunci când o să afle!

– Să nu scoți o vorbă!

– Este acasă?

– Nu. Este la birou, dar, la naiba Jud, cum să fiu însărcinată?

Prietena ei o privește cu un zâmbet candid și gesticulează:

– Păăăi... pentru că o albinuță a plantat o sămânță și...

– Juuuuud....

Amuzată, îi dă la o parte bretonul de pe față celui mai curajos locotenent pe care l-a cunoscut până acum.

– Iarăși? Iarăși trebuie să mi se întâmple? Cu Sami am fost o mamă singură; de data aceasta voiam să fac lucrurile corect, să nu mai aud reproșuri din partea tatălui sau bunicii. Mi-ar fi plăcut să mă căsătoresc înainte să am alt copil, dar...

– Dar a apărut un băiețel cu numele Peter și ai decis să amâni nunta pentru a-l integra în familie înainte să te căsătorești cu tatăl lui. Asta face din tine o persoană extraordinară, Mel. Nu oricine ar face asta și...

– Dumnezeule... O să avem trei... trei copii!

– Desigur!

Văzând gestul prietenei sale, Judith zâmbește și, gata să o ajute cu tot ce poate, insistă:

– Uite ce e, draga mea! Ai alături de tine un bărbat care te iubește, care te face fericită și pe care îl iubești. Faptul că veți avea un copil împreună este ceva minunat. Este pur și simplu rezultatul unei frumoase povești de dragoste. Gândește-te la asta și fii optimistă.

– O, Dumnezeule..., chiar vreau să fiu optimistă, dar nu pot!

Judith nu se poate abține și izbucnește în râs. Mel, bosumflată, mârâie:

– Dacă nu îți ștergi zâmbetul ăsta, îți jur că prima pe care o s-o omor vei fi tu.

Lui Judith îi piere zâmbetul, ia grămada de teste de sarcină pe care prietena ei o ținea în brațe și îi spune:

– Haide! Trebuie să facem asta!

După ce intră în baie, Mel închide ușa cu zăvorul și arată spre cele cinci teste de pe blat:

– Am cumpărat teste digitale. Din acelea care indică și de câte săptămâni ești însărcinată.

– Genial! răspunde Jud și, văzând că prietena ei nu se mișcă, o încurajează: Haide odată, ia un test.

Mel se uită la ea, în timp ce analizează testele de sarcină și spune:

– Nu pot, Jud..., nu pot.

Această clipă de isterie îi amintește lui Judith de prima ei sarcină. Încă își amintește de grămada de teste pe care le cumpărase și de cum stătea închisă în baie, singură, cu picioarele ridicate din cauza stărilor de amețeală. Trecând prin faza asta și fiind conștientă că trebuie să facă orice îi stă în putință pentru ca prietena ei să se liniștească, ia un test, îl desface, își dă jos pantalonii, chiloții și, după ce face pipi pe el, îl închide și îl pune înapoi pe blat.

– Asta este tot ce trebuie să faci, îi spune. Haide, nu e așa de greu.

Apoi, se așază pe podea, cu spatele rezemat de ușă și așteaptă ca prietena ei să prindă curaj pentru a face ceea ce este oricum inevitabil.

Fără niciun chef, Mel ia un test și își desface blugii. Judith se uită la ea și, în sfârșit, după ce Mel își dă jos chiloții, urinează pe test, îl închide și îl pune pe blat. Apoi șoptește:

– Foarte bine. Ai făcut totul foarte bine.

Fostul locotenent zâmbește, deschide robinetul, ia o gură de apă și, după ce își șterge buzele, afirmă:

– O să îl omor pe Björn dacă sunt însărcinată.

– O să îl omori cu sărutări, nu?

Mel zâmbește. De data asta, Mel este cea care nu poate să se abțină și se așază alături de prietena ei, cu spatele rezemat de ușă și zice:

– Va înnebuni dacă testul este pozitiv.

– O să înnebunească de-a binelea, adaugă Judith, cu un zâmbet trist, aducându-și aminte de momentul în care a aflat Eric.

Scanned with CamScanner

– Dar nu mai putem să-i spunem Peter. Avem deja un Peter în familie și…

– Stai liniștită, sunt milioane de nume disponibile. Te asigur că bebelușul nu va rămâne fără nume. Sunt sigură că lui Sami îi va veni o idee.

Mel oftează. Stau așa câteva momente, până când Judith îi spune:

– A sosit momentul adevărului, nu crezi?

Mel închide ochii, ridică mâna și ia testele de sarcină. Se uită la ele și, văzând că sunt identice, întreabă:

– Care este cel pe care mi l-am făcut eu?

Amuzată, Judith ridică din umeri și, după ce ia unul dintre teste, zice:

– Cu siguranță cel care a ieșit pozitiv.

Cele două prietene scot capacele testelor de sarcină și Mel băiguie:

– Îl omor!

Judith zâmbește, se uită la testul pe care îl ține în mână și spune:

– Mai pozitiv de atât nici că se putea!

Judith continua să zâmbească atunci când Mel îi pune în față celălalt test și spune:

– Jud...

Văzând ce îi arată Mel, Jud îi ia testul din mâini și sare ca arsă:

– La naiba!

Se ridică și strigă încă o dată:

– La naiba!

Mel se ridică și ea și, după ce ia testul pe care Judit i-l trăsese din mână, se uită la ea și îi spune:

– La naiba, Jud..., ești însărcinată?

– Nuuuuuuuuuuuuu!

La fel de șocată ca și ea, Mel îi arată testul și îi spune:

– Eu am făcut pipi într-unul, tu în celălalt și amândouă sunt pozitive.

Judith își face vânt cu mâna. Dar ce s-a întâmplat aici? Și, șocată, șoptește:

– *Nu se poate! Cum să fiu însărcinată?*

Fără să știe dacă să râdă sau să plângă, Mel își privește prietena și îi răspunde:

– *O albinuță a plantat o sămânță și...*

– Este imposibil. Eu..., eu nu pot să fiu... Eric și cu mine nu mai vrem copii. Nu, Dumnezeule, nu…

Cu ambele teste în mâini, Mel se uită din nou la ele și zice:

– Nu vreau să învârt cuțitul în rană, dar unul arată că este de acum două, trei săptămâni, iar celălalt de acum patru sau șase săptămâni.

Judith se uită cu gura căscată când Mel, care îi dă un test nou, îi spune:

– Fă-l din nou. Testul o să confirme dacă primul rezultat este greșit.

Lui Judith i se oprește respirația și începe să clipească. Cum să fie tocmai ea însărcinată? Văzând-o blocată, Mel îi ridică bărbia cu mâna și murmură amuzată:

– Draga mea, gândește-te că, dacă acest bebeluș crește înăuntrul tău, este rezultatul unei frumoase povești de dragoste. Știu că tu și Eric nu sunteți în cea mai bună perioadă, dar... gândește-te și fii optimistă.

– Taci din gură, pufnește Judith.

Ia un test nou, își dă iar pantalonii și chiloții jos și face pipi pe dispozitiv. După ce îl închide, spune:

– Asta va lămuri totul. Eu nu sunt însărcinată.

Mel repetă și ea testul rapid, dar de data asta, în loc să îl pună lângă cel al prietenei sale, îl ține în palme. Se uită la ea și spune:

– Jud, acum ceva timp, Björn mi-a spus că lucrurile care contează cu adevărat în viață nu sunt simple și...

– Nu mai spune nimic. Acum nu, te rog, o întrerupe, în timp ce își atinge fruntea cu îngrijorare.

Într-o atmosferă tăcută și tensionată, așteaptă să treacă cele câteva minute, așa cum indică prospectul. Judith deschide capacelul dispozitivului și murmură:

Scanned with CamScanner

– Acesta trebuie să fie fals pozitiv. Nu, nu se poate întâmpla asta tocmai acum.

După ce își îmbrățișează prietena și când aceasta se oprește din tremurat, Mel își adună puterile pentru a deschide testul și, citind pe ecran, spune:

– Sunt însărcinată în patru sau șase săptămâni... Îl omor pe Björn Hoffmann.

Mel și Jud se uită una la alta fără să știe dacă să plângă sau să râdă. Dintr-odată, se aude vocea lui Björn. Apoi el bate la ușă și întreabă:

– Mel, cu cine te-ai închis în baie?

Rapid, Jud își bagă testul în geantă, în timp ce Mel îl bagă pe al ei în buzunarul blugilor. După ce se asigurară că nu mai există nicio urmă, Jud murmură:

– Să nu îi spui nimic despre mine lui Eric sau lui Björn! Nimic!

– Dar Judith..., o sarcină nu se poate ascunde.

– Promite-mi!

Văzând gestul pe care îl face Judith, îi promite.

– Îți promit atât timp cât și tu îmi promiți același lucru.

Judith oftează, nu era aceeași situație ca a ei, dar îi confirmă.

După câteva secunde, Mel deschide ușa de la baie, iar Björn, surprins să le vadă, îi reproșează lui Judith:

– Măi să fie, dar iat-o pe femeia care l-a provocat pe fiul meu minor să pirateze lista pasagerilor din aeroportul München. Cum ai putut să îi ceri așa ceva lui Peter? Ai înnebunit?

Judith oftează. Fără îndoială, Björn voia să o vadă pentru a-i reproșa toate aceste lucruri. Timp de câteva minute, Mel și Jud ascultă în liniște cât de rău se simte pentru că l-au folosit pe băiat să facă așa ceva, până când Mel, sătulă să îl mai audă cum o atacă pe Jud, se pune în fața lui și zice:

– Trebuie să îți spun ceva.

Văzând pe chipul lui Jud că aceasta nu se simte prea bine, Björn regretă cele spuse în cele câteva zeci de secunde. Cu ochii ațintiți spre bruneta cu păr scurt, oftează și îi spune:

– Surprinde-mă!

Mel trage aer în piept, se uită la Judith și, fără nicio ezitare, îi spune clar și răspicat:

– Sunt însărcinată și nu voi accepta postul de escortă!

Prietena ei o privește. Dar nu a spus să țin asta secret?

Auzind-o, avocatul clipește surprins, întoarce capul spre ea și o întreabă:

– Ce ai spus?

Mel scoate din buzunar testul pe care și-l făcuse cu câteva minute în urmă și i-l arată:

– Surpriză!

Björn rămâne cu ochii la testul de sarcină. Se uită la Jud și ea dă din cap. Apoi o privește pe Mel, încuviințează și ea. Perplex, își duce mâna la cap și abia rostește:

– Cred..., cred că amețesc.

Cu grijă, printre râsete, Mel și Jud îl iau fiecare de un braț și îl așază pe pat. Judith stă în genunchi în fața lui și îi spune, în timp ce Mel îi face vânt cu mâna:

– Haide să vedem, James Bond, respiră..., respiră, că te faci verde-albastru la față.

Timp de câteva secunde, Björn face ce i se spune, până reușește să se dezmeticească, și, privind-o pe Mel, întreabă surprins:

– O să avem un copil?

Mel încuviințează, zâmbește, ridică din umeri și îi răspunde:

– O să te omor. Un copil ne va da viața peste cap amândurora, dar da, o să avem un copil.

Björn începe să tremure, o ia în brațe, o sărută și începe să o legene. Judith observă cu emoție această dovadă de iubire și simte că inima îi sare din piept. Björn o iubește pe Mel fără nicio urmă de îndoială, îl adoră pe Sami, o iubește pe Peter și, mândră că este prietena ei, Jud nu poate spune decât:

– Felicitări, tăticuțule! A treia oară este cu noroc!

Prietenul ei înțelege ce vrea să îi spună și zâmbește ca un prostuț. Se ridică de pe pat, o ia pe Mel în brațe și începe să sară de bucurie.

Scanned with CamScanner

Va deveni tată!

Judith se bucură pentru veselia lui nebună. După câteva minute, cum Björn insistă să sărbătorească, Judith se furișează din casă și îi lasă să țină un toast pentru vestea minunată. Totuși, înainte de asta, o privește pe Mel și murmură:

– Niciun cuvânt despre mine.

Cu inima pe jumătate frântă pentru prietena ei, aceasta încuviințează.

Buzele ei sunt pecetluite.

56

Săptămâna asta a fost o tortură pentru mine.

Însărcinată... Cum se poate să fiu însărcinată?

Nu pot să nu mă gândesc la asta, dar încerc să îmi spun că nu sunt. Nu se poate.

În casă, îl văd pe Eric trecând prin fața mea, știu ceva important și mă doare că nu pot împărtăși acest lucru cu el, deși eu sunt cea care nu vrea să îi spună nimic. Nu știu cum va reacționa și, mai presus de toate, dacă sunt într-adevăr însărcinată, voi putea avea acest copil având în vedere situația în care ne aflăm?

Mă gândesc..., mă gândesc... și iar mă gândesc. Când îi văd pe Eric și Hannah, mi se strânge inima. Când mă gândesc că în pântecul meu crește, poate, o nouă viață, ca acestea două care zâmbesc în fața mea și mă fac și pe mine să zâmbesc, mi se rupe inima.

Miercuri, fără să mai pot aștepta nicio secundă în plus, merg la clinică. Trebuie să știu dacă sunt sau nu însărcinată pentru a decide ce voi face în continuare. Îmi voi face o analiză de sânge și una de urină, iar dacă după câteva ore, după ce o să primesc rezultatul și o să văd că este pozitiv, o să înnebunesc.

Cum mi se poate întâmpla asta?

Azi, Eric a venit mai devreme acasă și a încercat să stea aproape de mine și de copii, dar eu, de îndată ce pot, mă strecor și mă afund în bula mea de îndoieli cu privire la ce voi face. Trebuie să continui sau nu cu această sarcină?

În liniștea nopții, în timp ce mă plimb cu Susto și Calamar prin cartier, gândurile nu par să se oprească. Îmi dau seama că eu nu mă simt rău doar pentru ce s-a întâmplat cu Eric, dar acum mă simt rău și din cauza sarcinii și a indiferenței mele față de Eric.

Scanned with CamScanner

Oricât de incredibil ar părea, în timpul cinei, Flyn încearcă să ne facă să vorbim. În mod evident, Eric îi răspunde, dar eu rămân tăcută. Acum chiar că mă port ca și cum aș fi doar de decor. Mănânc și, de îndată ce termin, mă ridic și mă fac nevăzută.

Dacă familia Zimmerman are toane, nici familia Flores nu se lasă mai prejos!

Joi seara, după o zi haotică la serviciu, mă întind pe canapea-ua din salon într-o stare de apatie totală. Lângă mine stau tolăniți Susto și Calamar. Eric apare dintr-odată cu un zâmbet pe față și îmi arată două pizza congelate. Fără să se plângă pentru că animalele sunt aici, în ciuda faptului că nu îi place când lasă păr, mă anunță:

– În seara asta eu pregătesc cina.

Bine..., să pui o pizza, două, în cuptor nu înseamnă să pregătești cina, dar nu vreau să spun ceva nelalocul lui, aprob din cap și răspund fără prea mult entuziasm:

– Minunat!

După ce spun asta, continui să mă uit la televizor, în timp ce, cu coada ochiului, observ cum Eric mă privește fără să facă vreo mișcare. Mă observă, caută o conexiune, dar la final se întoarce și pleacă.

După douăzeci de minute, intră din nou în salon, vede că mă uit la *The Walking Dead* („Invazia zombi"), și îmi spune:

– Jud, pizza este gata. Vrei să mâncăm aici sau la bucătărie?

Aș vrea să îi spun să mâncăm aici. Știu că pe el și pe Flyn îi terorizează serialul la care mă uit și că vor lua cina fără să scoată un sunet, dar nu vreau să avem o atmosferă neplăcută și spun:

– În bucătărie.

– Haide, atunci! Flyn este deja în bucătărie, așteaptă.

Mă întind pe canapea conștientă că mă privește în așteptarea unui zâmbet, dar nici gând. Nu o să zâmbesc. O să îi refuz zâmbetul meu, așa cum și el mi-l refuză pe al lui; să se supere și să sufere!

Cu dragoste, îmi sărut animăluțele pe cap și le spun să mă aștepte pe canapea; nu o să stau mult.

Când intru în bucătărie, văd pe masă trei farfurii, două coca-cola și o bere. Flyn este deja la masă. Îmi place sau nu să recunosc, atitudinea băiatului s-a schimbat în ultimele zile. Chiar și Simona mi-a spus că a început să vorbească din nou cu vecinul Josh.

Să îl fi văzut pe baubau?

Fără să am neapărat poftă de mâncare, mă apropii de masă și pușciul, cu nasul plin de coșuri, mă întreabă:

– Vrei gheață pentru coca-cola?

Măi să fie! Flyn e amabil cu mine? Și, cu o urmă de ironie, îl întreb și îi răspund în același timp:

– Cu cât te-a plătit taică-tu?

– Pentru ce? zice el și se uită la mine debusolat.

Pe mine mă bufnește râsul. Mă simt precum Cruella de Vil care se uită la un cățeluș simpatic, lipsit de apărare și răspund cu aroganță:

– Ca să vorbești cu mine.

Observ cum băiatul îi caută privirea iubitului său tată și, fără nicio urmă de compasiune, le șoptesc:

– Sunteți o apă și-un pământ.

Eric nu spune nimic. Ceva rar la el, dar nici măcar nu mă mustră, așa că îmi iau paharul, îl apropii de frigiderul de marcă americană și, când se umple cu gheață, mă așez pe scaun și îmi deschid o coca-cola. Nu am nevoie de ei.

Pentru prima dată în tot acest timp, le demonstrez că știu să mă gândesc doar la mine. Pentru prima dată, le arăt că și eu pot fi egoistă în ceea ce mă privește. Chiar îmi place sentimentul ăsta!

Printre gene, observ cum Eric și Flyn se simt jenați în fața tăcerii mele și simt cum mă încearcă un zâmbet pe care însă, mi-l inhib.

Ce s-a ales de cinele noastre în care eu făceam glume, iar ei se distrau?

După ce iau o gură din coca-cola, servesc și o felie de pizza și mănânc în liniște, în timp ce ei încearcă să anime o discuție despre fotbal. Surprinzător, îi aud vorbind de echipa mea favorită, Atletico

Scanned with CamScanner

Madrid, dar nu intru în jocul lor. Nu vreau să fiu amabilă cu ei. După a doua felie de pizza, mă ridic așa cum ar face o persoană needucată, mă uit la ei și le spun:

– Puteți continua cina. Merg să mă uit la zombii mei. Sunt mai interesanți decât voi.

Și, fără să mai adaug ceva, ies din bucătărie cu paharul meu de coca-cola în mână. Ei nu spun nimic. Nu știu ce este în mintea lor, dar tac amândoi.

După câteva momente, îl aud pe Eric care intră în salon, se apropie de mine și mă întreabă:

– Vii în pat?

Mi-ar plăcea să îi spun că da. Nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să îl îmbrățișez, să îl sărut și să facem dragoste, dar rămân pe poziții și răspund fără ca măcar să îl privesc:

– Nu îmi este somn. Poți să mergi tu.

Când iese din salon, mă simt distrusă, dar nu contează. Fac asta pentru că vreau. Nu mă obligă nimeni, continui să văd serialul și trebuie să recunosc că îmi place atunci când o văd pe Michonne cum mânuiește sabia și taie capetele zombilor. Exact asta aș vrea să fac și eu cu doi care trăiesc în Chicago.

Noaptea, mă trezesc pe canapea, la ora patru dimineața, cu gâtul înțepenit de la poziția în care am dormit, duc animalele în garaj și merg în pat. Am nevoie să mă odihnesc.

Vineri, la Müller, eu și Eric ne întâlnim de mai multe ori la birou și încerc să par ocupată cu altceva pe cât posibil. Nu vreau să trebuiască să îl salut, deși știu că mă observă. Mă excită să știu că mă urmărește cu privirea și îmi aduce aminte de acele momente la Müller, în Spania, când mă căuta fără oprire. Atunci m-a și cucerit.

Ce vremuri!

Este ultima mea zi aici. Azi mi se termină contractul și îmi pare rău, deși, să fiu sinceră, vreau să mă îndepărtez de Müller și de cel care îl deține. Cred că îmi va prinde bine. Una peste alta,

mai urmează să mai și merg în Jerez, unde o să mă las răsfățată de tatăl meu.

În jurul orei opt, când Pipa ia copiii și îi duce la culcare, mă simt plictisită și merg în garaj să mă uit la motocicleta mea. Mâine vreau să ies cu ea să mă plimb. Știu că, dată fiind starea mea, nu ar fi recomandat, dar sunt atât de confuză din cauza nehotărârii și a tot ce se întâmplă, încât îmi e totuna. Nu știu ce voi face cu bebelușul.

În timp ce ascult muzică în garaj, pe mobil, mă gândesc la tot ce mi se întâmplă și, când începe melodia *Aprendiz* („Ucenic"), al dragului meu Alejandro Sanz, ochii mi se umplu de lacrimi și cred că, dacă atitudinea mea este așa de dură, este pentru că am învățat de la Eric faptul că indiferența doare. El a fost profesorul meu în multe privințe, și acum, eu îl voi învăța ce înseamnă tăcerea în iubire.

Când melodia se termină, o pun din nou. Am nevoie să ascult melodii care să mă răscolească. Mereu am fost masochistă. După ce le ascult de mai multe ori, opresc muzica și rămân să îmi analizez gândurile în liniște. Cât sunt de nefericită!

Deodată, văd că apare mașina lui Eric. Curioasă, mă uit la ceasul din garaj și mă mir că îl văd. Cu fiecare zi care trece, vine tot mai devreme acasă.

Susto de la departamentul de „relații publice" al casei îl întâmpină când deschide portiera. Îl aud pe Eric vorbind cu el timp de câteva secunde și mă bucur.

– Bună, iubire, îl aud spunându-mi în timp ce se apropie de mine.

– Bună, îi răspund.

În garaj se lasă apoi tăcerea. Și cum Eric înțelege că nu mai am nimic de adăugat, face stânga-mprejur și cred că vrea să intre în casă. Dar în loc să intre, se urcă în mașină și pune o melodie.

Nu..., nu..., nu face asta!

Eu rămân ghemuită și mă prefac că verific presiunea la roțile motocului, când simt că Eric se apropie din nou de mine și mă întreabă:

– Îți place melodia asta, nu-i așa?

Scanned with CamScanner

Nu doar că îmi place, dar o ador! Ed Sheeran și a lui *Thinking Out Loud*.

– Doar știi foarte bine că da, îi răspund.

Eric, blondul meu, mă prinde de cot și mă face să mă așez.

– Îmi acorzi un dans, micuțo?

Of..., of..., of..., nu vreau să îi cad în plasă! Și, dând din cap în semn de refuz, îi răspund:

– Nu!

Dar el reușește să îmi surprindă privirea și insistă:

– Te rog!

Of, Doamne..., of, Doamneeeeee, sunt pierdută!

Și, înainte de a mai putea spune ceva, neamțul meu blond și uriaș mă trage lângă el, mă cuprinde cu brațele lui și mă face să mă simt mică, apoi îmi șoptește:

– Vino, iubire, îmbrățișează-mă.

Faptul că este atât de aproape de mine, că-i simt mirosul și bătăile inimii, mă face să închid ochii și, când îi simt buzele pe frunte, realizez că sunt iremediabil pierdută în fața profesorului meu.

Dansăm în liniște pe melodie, în timp ce Susto și Calamar stau în mijlocul garajului și ne privesc.

– Îmi lipsești, Jud, șoptește Eric dintr-odată. Îmi lipsești atât de mult, încât cred că o să înnebunesc.

Vocea lui...

Vocea lui plăcută aproape de urechea mea face ca toți centrii mei nervoși să intre în stare de alertă. Nu mă pot abține din a-l alinta pe bărbatul pe care îl ador și îmi duc mâna murdară de grăsime spre gâtul lui. Îmi simte emoțiile și mă strânge aproape de corpul lui.

– Îmi pare rău, micuțo.

Îl privesc din nou, și din nou.

– Cere-mi tot ce vrei, îmi spune, și...

Nu mai pot rosti niciun cuvânt. Atunci, ușa garajului se deschide și intră Norbert.

Bietul de el, ne vede îmbrățișați și rămâne mut de uimire. Eric îmi dă drumul rapid și, când își observă viteza cu care am reacționat amândoi, îl întreabă pe un ton normal:

– Pleci acasă?

– Da. Simona a plecat acum ceva timp și..., răspunde Norbert fără să știe încotro să își îndrepte privirea.

Dau din cap, încerc să mă comport ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic și trec pe lângă el. Ies din garaj și îi urez noapte bună lui Norbert.

După cinci minute, Eric intră în cameră și privirile noastre se întâlnesc. Atitudinea mea rece a revenit. Îmi recapăt controlul asupra minții și asupra corpului meu. Jud cea malefică a revenit și după ce mă uit la inelul pe care Eric l-a lăsat pe noptieră în speranța că îl voi purta din nou, murmur:

– Dacă mai faci asta o dată, plec de acasă.

Scanned with CamScanner

57

În aceeași noapte, Mel se uită la un film de acțiune, întinsă pe canapea, îmbrăcată cu o cămășuță scurtă și o pereche de chiloți.

Micuța Sami și cu Peter dorm, iar Leya stă tolănită la picioarele ei.

Plictisită, își ia telefonul și verifică ora. Zece și douăzeci. Björn tocmai termină cina cu idioții de la firmă. Se uită la inelul de logodnă pe care i l-a dăruit și oftează. Încă nu i-a povestit ce i-au spus prostovanii aceia. De fiecare dată când încearcă, ajung să se certe și, deși personalitatea ei este una puternică și competitivă, decide să tacă.

Preferă să stea departe de ei și de Louise, pentru ca Björn să-și poată îndeplini visul și să încheie odată cu povestea asta.

Peste o oră, exact când se termină filmul, cineva sună la ușă și după câteva momente apare Björn, o salută și îi face cu ochiul.

– Salut, frumoaso!

Ea zâmbește, avocatul se așază în genunchi în fața ei, o sărută pe buze, apoi îi sărută burtica și amuzat șoptește:

– Salut, micuțule! Tati a ajuns acasă!

Văzând ce face, Mel zâmbește din nou. Din momentul în care Björn a aflat că este însărcinată, a devenit extrem de drăgăstos. Mel observă că are o mână ascunsă la spate și întreabă:

– Ce ai acolo?

Ridică din umeri și apoi dezvăluie surpriza, oferindu-i un coș cu căpșuni:

– Pentru tine, iubirea mea.

Pe Mel o bufnește râsul. El observă și, când ea se repede spre căpșunile delicioase, i le ia și șoptește, cu o privire jucăușă:

– Parker, trebuie să vorbim.

– Heeeeeeeei, se bosumflă ea.

– Iubita mea, sarcina a schimbat totul, continuă el, și nu putem aștepta până în septembrie, vreau să fixăm o dată.

Mel oftează și începe să bombăne:

– Ți-au băgat deja prostii în cap…

Când Björn aude asta, începe să râdă și îi răspunde:

– Nu, iubirea mea. Te înșeli. Asta este doar între noi doi.

– Păi, haide să vedem, începe ea, vrei să mă căsătoresc cu tine rotundă ca o minge?

Hotărât să obțină ceea ce își dorește, avocatul comentează:

– Te iubesc și, pur și simplu, vreau să te căsătorești cu mine.

Mel nu zice nimic.

Timp de câteva secunde se privesc fără să scoată o vorbă, apoi ea oftează și îi spune:

– Nu o să te oprești până nu vei obține o dată. Nu-i așa?

– Corect, recunoaște Björn. Nu cred că este o idee bună să așteptăm până în septembrie. Am pregătit toate documentele de care avem nevoie de câteva luni bune. Un prieten de la judecătorie ne va programa în ziua în care ne dorim și voi organiza o lună de miere la Paris, superbă, pentru amândoi. Îți imaginezi cum ar fi să ne plimbăm amândoi pe Champs-Élysées ținându-ne de mână?

Mel zâmbește și el continuă:

– Am acceptat deja că nu vrei o nuntă mare, drept urmare sunt dispus să ne căsătorim doar în fața judecătorului, în blugi; haide să facem asta!

Fostul locotenent începe să râdă. El nu se va opri până nu va obține ceea ce își dorește. Îndrăgostită până peste cap de bărbatul care îi face zilele minunate, cedează:

– Pe 2 mai la judecătorie, dar doar cu familia și prietenii cei mai apropiați.

– De acord! zice Björn cu o voce joasă.

– Ceva foarte intim, spune Mel.

Scanned with CamScanner

Avocatul acceptă, o înțelege perfect și zâmbește.

Mai sunt zece zile până la petrecere; în timp ce îi dă căpșunile femeii pe care o adoră, Björn scoate din buzunar un plic cu amestec de praf pentru a face ciocolată caldă și îi spune:

– Bine, accept! Pe data de 2 mai, cu cei apropiați! Dar ce-ai spune dacă am sărbători noi doi?

Amuzată, Mel își mușcă buza senzual și apoi, în timp ce ia căpșunile, îi spune:

– Ești James Bond al meu.

El o sărută fericit. Sărutările încep să fie din ce în ce mai intense. Mel pune căpșunile pe masă, se ridică și fuge în baia din dormitor, urmată de Björn. Nu vrea să îi trezească pe Peter sau pe Sami și știe că acolo nu îi va auzi nimeni.

Odată închisă ușa din baie, Björn, excitat de farmecul partenerei lui, o întoarce cu fața lipită de ușă și îi șoptește în timp ce își plimbă mâinile pe partea interioară a coapselor:

– O să te pedepsesc pentru că nu ai fost cuminte.

Mel izbucnește în râs.

Adoră pedepsele lui Björn. Dacă ar fi după ea, s-ar lăsa pedepsită zi și noapte de minunatul ei avocat.

Björn scoate cordonul de la halatul de baie, i-l înfășoară în jurul încheieturilor și îl leagă de cuierul de care stau agățate halatele.

Odată ce simte că a supus-o, fără nicio posibilitate să scape, o sărută pe ceafă, pe creștet și pe spate, în timp ce ea șoptește bucuroasă:

– Așa..., nu te opri.

– Iubito, sper că nu îi facem rău copilului, nu?

Auzind asta, Mel începe să râdă.

– Sigur că nu, răspunde. Hai..., nu te opri.

Săruturile devin din ce în ce mai intense și, în timp ce se apropie cu gura de urechea ei, îi spune în șoaptă:

– Ești însărcinată. Trebuie să avem grijă.

Înfierbântată și excitată, Mel răspunde:

– Nu te opri și uită pentru moment de sarcină.

Björn zâmbește. Începe să o sărute pe spate, apoi tot mai jos, până când Mel îi simte gura pe fund. Amuzat, Björn o mușcă ușor. Fostul locotenent strigă și se retrage; își întoarce fața spre dreapta, îl privește în oglindă și mârâie:

– Nu știam că ești canibal!

Björn zâmbește și scoate limba umedă; o linge pe partea interioară a coapselor făcând-o să tremure. În timp ce ea închide ochii, excitată, șoptește:

– Nu te opri, canibalule, continuă tot așa.

În timp ce geme, tânăra se abandonează plăcerii. Căldura o cuprinde și, când îl vede că se așază pe podea, se sprijină cu spatele de ușa băii și îl vâră între picioare, moartă de plăcere, mai ales când îl aude spunând:

– Ia să vedem ce avem noi aici.

Mel geme înfierbântată, în timp ce mișcă din coapse.

– Björn...

Fără să îi dea răgaz, el îi pune amândouă mâinile pe fund și îi cere să își dea chiloții jos:

– Așa..., da..., da..., ce plăcut!

Mel tremură. Tremură și mai tare când îl aude în timp ce el îi trage chiloții jos.

Mâinile mari ale lui Björn îi cuprind fundul cu forță și, când îi simte atingerea caldă aproape de vagin, o trece un fior.

Respirația, atingerea și pasiunea lui o înnebunesc și, în momentul în care limba lui umedă o atinge, începe să tremure fără să se mai poată controla.

Fără să se oprească, avocatul începe să o lingă cu plăcere și nu durează mult până ea să înceapă să se umezească, în timp ce el continuă tot mai intens și senzual.

Respirația lui Mel începe să fie din ce în ce mai precipitată. Fața i se afundă în halatele atârnate de ușă. Geme, țipă și tremură, în timp ce iubitul ei continuă să o penetreze cu limba și ea continuă să i se ofere.

Scanned with CamScanner

Plăcerea pe care i-o oferă Björn este incredibilă și faptul că e legată îl excită și mai mult. Când Mel crede că nu mai poate și că o să explodeze, expertul în amor iese dintre picioarele ei și îi murmură în ureche:

– Uită-te în oglindă.

Mel se uită spre dreapta și privirile lor se intersectează, în timp ce îl observă cum, plin de senzualitate și pasiune, își scoate cămașa și o aruncă pe podea. Apoi începe să își desfacă lent, cu pauze, nasturele de la pantaloni. Își deschide fermoarul și, după ce își scoate din boxeri penisul în erecție, i-l arată cu nerușinare și, cu un gest pasional, o întreabă:

– Ești pregătită, obraznico?

Fostul locotenent se agită. Nu e pregătită, ci extrem de pregătită!

Atât de înfierbântată cum este ea acum, fără să își ia ochii albaștri din oglinda în care se privesc amândoi, Björn începe să își frece penisul în erecție de fundul ei, de interiorul coapselor și de vaginul lui Mel, ca ea să se bucure de toată plăcerea și voluptatea. Ea tremură. O înnebunește ce îi face.

Timp de câteva minute, jocul avocatului continuă, până când, fără să scoată vreun cuvânt, își apropie penisul de zona ei cea mai umedă și, încet, o deschide, pentru a nu face rău copilului. Apoi o penetrează adânc.

Geamătul puternic al lui Björn la contactul electrizant nu întârzie să apară, în timp ce ea se lasă penetrată de iubitul ei. Rămân nemișcați pentru câteva secunde, până când Björn începe să își miște coapsele foarte încet; mișcările lui devin apoi din ce în ce mai rapide. Mel abia se mai poate mișca. El nu îi dă voie. Tot ce poate este să se deschidă pentru el și să îl lase să o penetreze adânc fără oprire, până când un strigăt de plăcere izbucnește din gura ei și, ca să nu o audă toată casa, își ascunde iar fața în halatele agățate.

Björn, care controlează situația, îi aude geamătul și murmură:

– Da..., așa îmi place să te simt.

Mel, supusă datorită cordonului de la halat legat de cuierul ușii, ia o gură de aer. Nu vrea să se termine momentul acesta. Îi place să fie posedată de Björn. Își dorește mai mult și o bună bucată de vreme îi îndeplinește toate dorințele neamțului, în timp ce îl ascultă cum îi spune cu o voce agitată, aproape de gâtul ei:

– Da..., dă-ți drumul pentru mine.

Ea zâmbește. Își întoarce din nou capul spre dreapta. Foarte rapid, gura lui Björn i-o prinde pe a ei și limbile lor se găsesc, în timp ce corpurile continuă să se unească la nesfârșit cu dorință și disperare.

Niciunul nu vrea să se oprească. Niciunul nu vrea să se termine. Sunt sigură că, dacă ar fi acum pe o insulă pustie, ar trăi pentru totdeauna sub acest flux al plăcerii și al extazului. Căldura le inundă corpurile. Amândoi știu că nu mai pot să amâne și trăiesc împreună momentul în care ajung la climax.

Amândoi gâfâie. Respirațiile lor zgomotoase se aud puternic în baie. Apoi Björn o sărută pe gât și îi șoptește:

– Mă înnebunești, neastâmpărato.

Mel dă din cap. Așa cum poate, își șterge transpirația de pe frunte cu halatele pe care le are în față și șoptește:

– Ești incredibil, dragule. Incredibil!

Fericit să audă un așa comentariu, care îl face să se simtă mândru, Björn își scoate toate hainele, deschide capacul coșului cu haine murdare, le aruncă acolo, și când Mel vede că vrea să intre la duș, îl întreabă:

– Ce mai aștepți? Nu mă dezlegi?

Cu un gest amuzant, avocatul deschide robinetul de la duș și îi spune:

– Ești pedepsită.

– Björn!

Neamțul intră sub jetul de apă.

– O să te las legată câteva ore pentru că ți-a luat prea mult să alegi data căsătoriei.

Scanned with CamScanner

Cu gura căscată, ea se uită la el prin oglindă, face ochii mici și îi spune, scrâșnind din dinți:

– Nici să nu îți treacă prin cap. Sunt însărcinată!

Fără să mai comenteze ceva, Björn se întoarce și începe să se săpunească și să fluiere. Mel își privește mâinile legate și mârâie:

– Dă-mi drumul imediat!

Fără să răspundă, el închide ușa culisantă de la duș și continuă să fluiere.

Cu fiecare secundă care trece, Mel e din ce în ce mai șocată. Fostul locotenent încearcă să își desfacă mâinile fără succes. Björn făcuse nodul cu intenție.

Furia începe să pună stăpânire pe ea.

Ce joc e ăsta?

Câteva minute mai târziu, Mel aude că apa se oprește. Se uită la ușa culisantă și, când se deschide, el iese ud leoarcă, curățel, nu transpirat ca ea. Mel explodează:

– Îți jur pe bunica mea că, atunci când o să-mi dai drumul, o să înghiți căpșunile alea cu ciocolată și o să te însori cu tata-mare pe 2 mai!

– Uaaaaa, ce interesant! zice el batjocoritor.

Fostul locotenent forțează cordonul cu care e legată de câteva ori, numai că nodul se strânge și mai tare. Björn zâmbește, se duce lângă ea, pune mâna pe clanță și îi șoptește:

– Mă duc în pat. Sunt extenuat.

– Björn, dă-mi drumul! țipă ea.

Fără să o ia în seamă, o sărută rapid pe buze și deschide ușa. În timp ce Mel se dă la o parte, el îi spune:

– Noapte bună, iubita mea. Asta ți se întâmplă dacă ești așa războinică.

Și fără să mai adauge ceva, iese din baie, închide ușa și o lasă acolo legată, ca pe o bucată de șuncă atârnată.

Nu o ajută cu nimic dacă țipă. Dacă face asta, ar trezi copiii și acesta este ultimul lucru pe care îl dorește. Începe să se gândească

cum să procedeze, când ușa se deschide din nou și ea se dă la o parte. Björn apare și ea, furioasă, începe să se zbată.

– Sunt foarte nervoasă! Dezleagă-mă!

Björn zâmbește. O privește amuzat. Îi dă drumul și vede că este pe punctul de a-l lovi, dar o oprește la timp cu vocea lui plină de erotism și murmură:

– Bine..., uite-o pe fiara mea!

– Ce?!

Avocatul zâmbește, o ia în brațe, o bagă la duș și, fără să o lase să spună ceva, șoptește în timp ce deschide robinetul:

– Hai, fiară mică, fă-mă să înghit căpșunile alea cu ciocolată, dar te rog, căsătorește-te cu mine pe 2 mai.

Fără să se poată supăra pe el, Mel începe să îl sărute și îl împinge până când corpul lui se lipește de peretele de la duș, ca să îi arate ce fiară e. Asta mai lipsea!

Scanned with CamScanner

58

În ziua căsătoriei dintre Mel și Björn, de la judecătoria din München, vremea este minunată.

Mă emoționează foarte tare să îi văd pe prietenii mei așa de fericiți, împreună cu Sami, care e atât de frumoasă în rochia ei roz, și pe Peter în costumul lui gri.

Părinții lui Mel vin din Statele Unite; din Asturias, vine bunica ei Covadonga, iar fratele lui Björn vine de la Londra. Prietenii cei mai apropiați suntem noi, Fraser și Neill cu familia lui. Au invitat-o și pe soacra mea Sonia și pe cumnata mea însărcinată, Marta, împreună cu Drew.

Frida, Andrés, Dexter și Graciela nu au putut să vină pentru că nunta a fost prea din scurt, dar au promis că, data viitoare când ne reunim, o să sărbătorim cu toții. Bieții de ei. Nu știu nimic despre situația mea cu Eric și mă întristez când mă gândesc că este posibil ca la următoarea reuniune să fiu eu cea care lipsește.

Mel arată superb în rochia ei albă. Nu s-a căsătorit la biserică, nu e stilul ei. Însă a vrut să îl surprindă pe Björn cu o superbă rochie albă și lungă. M-am înmuiat ca o proastă când am văzut reacția lui Björn în momentul în care a apărut Mel.

Björn arată foarte bine în costumul lui albastru-închis. Aș minți să spun că nu-i așa. În timp ce îi privesc pe prietenii mei pe care îi iubesc așa de mult, le doresc să fie extrem de fericiți pentru tot restul vieții lor.

În timpul ceremoniei restrânse, Eric stă lângă mine. Ca de obicei, arată foarte bine în costumul lui închis la culoare. Însă pot observa în ochi tristețea pe care o simte din cauza situației pe care o experimentăm în aceste momente. Nu intrăm în contact unul cu

celălalt. Nu ne atingem, dar ne prefacem față de toată lumea. Este ziua prietenilor noștri și nu le-o vom strica pentru nimic în lume.

După ceremonia restrânsă de la judecătorie, mergem toți la restaurantul lui Klaus, care este închis pentru alți clienți, având în vedere această ocazie specială. Acolo o să aibă loc petrecerea.

Björn radiază de fericire. Nu se poate opri din a ține toasturi și din a o săruta pe Mel. E fericit, foarte fericit și nu se poate abține.

Eric, pe de altă parte, încearcă să mă facă să mă simt bine și are grijă de micuți și de Flyn ca să nu mă deranjeze. E complicat.

Când Klaus pune muzică și suntem obligați să dansăm, la insistențele Soniei, pe o melodie romantică, simt că mi se rupe inima.

Flyn, la rândul lui, mă caută cu privirea și mă strigă „mamă" în fața tuturor. Simt cum mă privește și așteaptă de la mine un semn din ochi sau un zâmbet, dar mă limitez la gesturi cordiale. Joc un rol, dar imediat ce nu ne mai privește nimeni, jocul încetează.

Cum am mai spus, totul este dificil. Foarte dificil.

Îmi ating degetul gol din două în două minute. Mă doare că nu mai port inelul pe care Eric mi l-a dăruit cu atâta iubire în trecut, dar trebuie să fac asta pentru a mă putea obișnui cu situația aceasta.

Beau o coca-cola, când Sonia, soacra mea, și Marta, cumnata mea însărcinată, se apropie de mine și soacra mea spune:

– Ce bine, fata mea. Văd că Flyn și-a revenit!

O privesc cu un zâmbet candid. Dacă ar ști...! Mă prefac că totul e bine și dau din cap, dar ea continuă cu întrebările:

– Ți s-a terminat contractul la Müller?

– Da, îi răspund, în timp ce Eric se așază lângă mine.

Cu siguranță și-a dat seama că am nevoie de întăriri.

– Am rămas din nou fără loc de muncă.

Sonia, care este foarte drăguță, zâmbește și îmi spune:

– Stai liniștită. Băiatul meu îți oferă orice ai nevoie, nu?

Eric și cu mine ne uităm unul la altul și, fără niciun gest, continui să zâmbesc și încuviințez:

Scanned with CamScanner

– Da. El îmi dă tot ce am nevoie.

– Când o să pleci la Jerez? mă întreabă cumnata mea, Marta.

– Într-o săptămână.

Soacra mea încuviințează, se uită la mine și, în final, îmi spune:

– Salută-l pe tatăl tău din partea mea. Dacă Marta nu ar fi fost însărcinată și pe ultima sută de metri, aș fi mers cu tine la festivalul din Jerez.

– Mamă, dar poți să mergi și să te bucuri de perioada asta. Mai este o lună și jumătate.

– Nu, draga mea. Copiii sunt imprevizibili și tu și mai și, spune Sonia.

– Mamă..., protestează Marta cu afecțiune.

Sonia și cu mine ne uităm una la alta și îi spun:

– O să îi transmit salutări tatălui meu din partea ta. O să se bucure.

– Și tu, îi reproșează soacra mea fiului ei înalt și blond, ar trebui să mergi cu Judith. Câteva zile de vacanță împreună v-ar face bine. De ce nu te duci?

Eric îmi aruncă o privire. Se simțea incomodat de întrebare, dar în final răspunde:

– Mamă, nu pot. O să rămân cu Flyn. Trebuie să învețe.

– Și de ce nu ar rămâne cu mine, ca altădată?

– Mamă, insistă Eric, e mai bine ca eu să rămân. Crede-mă.

Soacra mea se întoarce către Flyn, care se amuza în capătul sălii cu Peter, în timp ce se uită pe telefoanele mobile și îi spune:

– Flyn Zimmerman, ce-oi mai fi făcut și anul ăsta, scumpul meu, ce-oi fi făcut?!

Când sunt înconjurată de cei din familia Zimmerman, mă simt nervoasă. De fiecare dată când simt mâna lui Eric pe talie, mi se oprește respirația și devin agitată.

În cei cinci ani de când ne cunoaștem, este prima dată când, fiind atât de aproape unul de altul, suntem totuși atât de departe. Ce moment trist și ciudat mi-a fost dat să trăiesc. Mă sufocă totul

și abia aștept să ajung la Jerez. Știu că acolo voi putea, în sfârșit, să respir. Distanța dintre mine și Eric va rezolva totul.

În tot acest timp, m-am gândit la ce s-a întâmplat și am ajuns la concluzia că Eric nu are nicio vină; l-au înșelat depravații aceia. Dar, deși sunt conștientă de acest lucru, îmi este imposibil să uit. De fiecare dată când închid ochii, mintea mea se inundă cu ceea ce am văzut și nu știu dacă sunt capabilă să las în urmă și să uit.

Însă ceea ce nu pot uita este că sunt însărcinată. Nu îmi pot scoate asta din cap cât e ziua de lungă. Un nou Zimmerman se formează în interiorul meu și încă sunt incapabilă să accept acest lucru și să mă gândesc limpede la ce ar trebui să fac.

Nu am niciun simptom. Nu simt nici greață și nici nu îmi vine să vomit. Dacă celelalte două sarcini ale mele nu au semănat între ele, fără îndoială că nici a treia nu va semăna cu celelalte două. Îmi este puțin teamă!

Eu nu mai vreau niciun copil. Îmi ajung cei pe care îi am și sunt aproape sigură că nici Eric nu mai vrea încă unul.

Să fiu sinceră, eu nu l-am vrut nici pe primul, dar acum nu aș mai putea trăi fără ei. Aș trece din nou prin aceleași chinuri pentru ca Eric și Hannah să fie lângă mine și tatăl lor.

Oricât de ciudat ar părea, când mă gândesc la bebelușul meu, zâmbesc și mă simt tristă în același timp. Nu mai încape îndoială că hormonii mei încep să își facă treaba și ochii mi se umezesc mai mult decât mi-aș dori eu. Dar nu o să mă îngrijorez. E prea mult să duc asta singură, pe umerii mei, dar știu că voi reuși să o fac. Voi putea să mă descurc singură cu tot.

Pot conta doar pe Mel. Totuși, nici pentru ea nu este ușor să vadă cum toți o felicită pentru sarcină și mie nu îmi spune nimeni nimic. Privirea ei îmi spune că este tristă pentru mine, dar eu îi fac cu ochiul și îi arăt că sunt bine.

La un moment dat, ne nimerim amândouă la baie. Prietena mea are un moment de sensibilitate din cauza sarcinii și a nunții și își privește emoționată inelul de pe deget. Începe să se smiorcăie.

Scanned with CamScanner

O consolez așa cum pot. Plânge de fericire și, cum și eu sunt sensibilă, încep să plâng.

Îmi place și mie să fiu dramatică.

Când, în sfârșit, reușim amândouă să ne oprim din plâns, o întreb în timp ce mă uit în oglindă și îmi refac machiajul:

– Când mergeți la Paris?

– Vineri. Vom sta o săptămână. Trebuie să ne întoarcem pe data de 18 pentru că Björn va avea câteva procese.

– O să vă distrați de minune. O să vezi ce frumos este Parisul, îi spun și zâmbesc trist când mă gândesc la călătoria-surpriză pe care a programat-o Eric.

Mel încuviințează, își dă bretonul de pe frunte și îmi spune:

– Sper că Sami și Peter se vor purta frumos cu părinții mei în perioada în care vom fi plecați.

– Sunt sigură că da, răspund.

Oftez și spun:

– Îmi pare rău că se întâmplă tocmai în zilele în care eu trebuie să fiu în Jerez, dar…

– Nu îți mai face griji și bucură-te de festival. Nu de alta, dar meriți, îmi zice.

Apoi mă privește și mă întreabă:

– Jud, nu o să-ți lipsească?

Amândouă știm la cine se referă, deși nu îi pronunță numele, și îi spun:

– Mult, dar acum am nevoie să stau departe de el.

Prietena mea dă din cap. Știe cât de mult sufăr și mă îmbrățișează.

După zece minute, ieșim din baie și Klaus, tatăl lui Björn, care este peste măsură de fericit cu ocazia evenimentului, desface sticle de șampanie și, după ce umple paharele, ne anunță cu mândrie:

– Doresc să țin un toast pentru ca mariajul dintre băiatul meu Björn și Mel să fie unul reușit, pentru nepoata mea Sami și nepotul meu Peter și noul membru al familiei Hoffmann care este pe drum.

Toți ridicăm paharele și când Mel se pregătește să ia o gură, Björn îi ia paharul și murmură:

– Iubire…, bea suc.

Ea îmi aruncă o privire. Știe că nici eu nu ar trebui să beau, dar am văzut gestul ei, zâmbesc, las paharul și îi spun:

– Ca o bună prietenă ce sunt, o să fiu solidară și țin și eu toastul tot cu suc.

– De ce? protestează Björn.

– Stai liniștită, Jud, și eu beau tot suc, spune cumnata mea care stă în brațele soțului ei.

– Haide, Jud, bea șampanie! insistă fratele lui Björn, e doar o gură.

Eric se uită la mine. Mă strânge mai tare de talie, zâmbește și le spune:

– Lui Judith nu prea îi place șampania.

Când aud asta, zâmbesc și, fără să îmi dau seama, pun mâna pe pieptul lui. Totuși, conștientă de ce am făcut, mă îndepărtez de el lent și zic:

– Exact. Nu îmi cade bine.

Și în acel moment, iau paharul cu suc de ananas și, în timp ce îl ridic amuzată, le spun:

– Haide, să ciocnim pentru bebelușul lui Mel și Björn.

– Și pentru al meu, spune cumnata mea Marta cu zâmbetul pe buze, în timp ce își atinge burtica proeminentă cu mâna.

Ridicăm toți paharele, din nou, și Mel, care stă în fața mea, cu ochii în lacrimi, adaugă:

– Și pentru toți bebelușii care vor veni pe lume.

– Dar, iubire, ce se întâmplă? întreabă Björn când o vede așa de emoționată.

O privesc. Încerc să îi spun din priviri că sunt bine, când Eric, care se simte tulburat de ceea ce vede, spune:

– Pentru că e însărcinată și hormonii își fac treaba.

Scanned with CamScanner

59

La două zile după nuntă, părinții lui Mel și sora ei pornesc spre Asturias pentru a o conduce pe bunică. Covadonga voia să se întoarcă acasă la ea. Mel îi însoțește la aeroport și, după ce primește zeci de sărutări de la bunica ei, stabilește cu părinții că aceștia se vor întoarce în câteva zile pentru ca ea și Björn să poată pleca în excursie la Paris.

În acea după-amiază, când Mel se întoarce de la aeroport, o ia pe Sami de la școală și o duce direct în parc să se joace.

Cufundată în gânduri, își privește fiica, în timp ce se gândește la luna de miere care va începe peste câteva zile, când, dintr-odată, Louise apare lângă ea și îi spune:

– Casă de piatră!

Mel încearcă să zâmbească și răspunde:

– Mulțumesc.

Louise se așază rapid lângă ea și, după câteva secunde de liniște, îi spune:

– Îmi pare rău pentru toate problemele pe care ți le-am creat.

Mel se uită la ea și ridică din umeri :

– Stai liniștită, răspunde. Din fericire pentru mine, se pare că au decis să mă lase în pace.

Cu disperare, Louise își duce mâinile la cap și insistă:

– Am… am făcut-o fără să vreau. Am vorbit cu Johan și, fără să îmi dau seama, i-am spus ce mi-ai sugerat tu. L-am făcut să creadă că ți-am spus mai multe lucruri decât în realitate.

– Louise, serios, nu-i nimic, repetă Mel, în timp ce o privește și o asigură: Nu-i nimic.

Timp de câteva secunde, se privesc și apoi Louise, cu lacrimi în glas, îi spune:

– O voi face.

– Ce vei face?

– O să mă despart de Johan.

Mel clipește uimită. O fi auzit bine? Dar, înainte să poată spune ceva, Louise insistă:

– S-a terminat. Nu pot continua așa. Johan nu mai este ca înainte. Nu mă mai iubește, iar eu nu îl mai iubesc și, dacă trebuie să lupt pentru Pablo cu toate armele, am s-o fac.

Apoi, după ce își recapătă suflul, adaugă:

– Și nu, nu îi voi mai permite lui Heidi să mă domine cum face cu celelalte femei. Știu că pot pierde multe lucruri, știu că banda asta de vulturi o să mă atace, dar sunt hotărâtă să îi înfrunt cu toate mijloacele. Dacă vor să joace murdar, voi face și eu la fel. Dacă îmi vor face rău, să se pregătească pentru că și eu le pot crea probleme.

Și în timp ce își fixează ochii asupra lui Mel, care rămăsese cu gura căscată după cele auzite, o întreabă:

– Crezi că Björn ar vrea să mă sfătuiască în legătură cu ceea ce ar trebui să fac?

Cea care de curând devenise doamna Hoffmann, uimită de forța pe care o vede în Louise și convinsă de faptul că Björn o va ajuta cu sfaturi despre ceea ce ar trebui să facă, îi spune:

– Desigur, Louise. Desigur.

Louise își acoperă fața cu mâinile și începe să plângă ușurată în momentul în care aude răspunsul lui Mel.

După-amiaza, copiii rămân acasă cu Bea. Mel intră în biroul lui Björn împreună cu Louise. Björn se uită la ele. Ce-o căuta femeia asta aici? Dar, după câteva momente, începe să empatizeze cu ea și să îi asculte povestea.

Ziua următoare, își petrece toată dimineața cu Judith pentru a încerca să o încurajeze. La finalul orelor, Mel o așteaptă pe Sami împreună cu Bea. Planul era să meargă la o zi de naștere într-un

Scanned with CamScanner

parc cu mingi și Mel urma să le ducă acolo, dar primește un mesaj pe mobil de la Björn:

Vino acasă! Acum!

Surprinsă de mesajul lui Björn, Mel îi arată lui Bea drumul pentru a ajunge la parcul respectiv unde avea loc sărbătorirea zilei de naștere. O sărută pe cea mică și pornește spre casă.

Când intră în bucătărie, Leya, cățeaua, se apropie și ea o întâmpină fericită. În același moment, Björn intră pe ușă, o vede și îi spune:

– Din acest moment, nu mai sunt candidatul favorit pentru postul de la firmă. Și știi de ce?

Cum Mel nu îi răspunde, acesta continuă:

– Pentru simplul motiv că prietena ta Louise a venit ieri la birou și, din câte se pare, Gilbert Heine a văzut-o.

Mel își dă la o parte bretonul de pe față și vrea să întrebe dacă mafiotul acela din avocatură îi supraveghează. Dar preferă să tacă și să se concentreze pe bărbatul pe care îl iubește:

– Îmi pare rău. Îmi pare rău, iubire.

Fără multă convingere, încuviințează. Mel își dă seama că miroase a alcool și îi spune:

– Dragul meu, e pierderea lor. Ești un avocat fantastic și…

– Și nu am reușit. Asta este realitatea…

Mel se apropie să îl îmbrățișeze. Simte în adâncul sufletului că visul lui se terminase. Simte cum el se îndepărtează de ea și se încruntă.

– Ce se întâmplă, Parker? o întreabă Björn când îi vede reacția. De ce ai fața asta? Te-ai implicat cumva pentru a mă ajuta să reușesc sau, din contră, ai făcut tot posibilul să strici totul?

– Björn..., nu…

– Nu ce? Chiar nu știai cât de important este pentru mine? Sigur, este imposibil ca iubita lui Thor să înțeleagă că unii se străduiesc

să reușească anumite lucruri, în timp ce altele îl cheamă pe tati să obțină tot ce au ele chef.

Cuvintele lui nu numai că îi frâng inima lui Mel, dar aceasta, cu picioarele înfipte în podea, spune:

– Björn, întreci măsura. Îți înțeleg dezamăgirea și faptul că ai băut mai mult decât poți duce, dar…

– Taci! țipă el.

Reacția lui o descumpănește.

– Taci tu!

Ce se întâmplă cu el? se întreabă Mel.

Supărată din cauza comportamentului său îngrozitor, Mel izbucnește:

– Uite ce e, măgarule! Înainte să continui cu tâmpeniile pe care le scoți pe gură pentru că ai exagerat cu băutura, lasă-mă să îți spun că nu eu sunt de vină pentru că tocilarii ăia ai tăi ciudați sunt niște rahați și or să te respingă.

Și, ca să evite și alte încurcături, omite ce i-a spus Gilbert Heine. Dar continuă:

– Și să îți fie clar că eu cred că cel mai bun lucru care ți s-ar putea întâmpla ar fi să nu te accepte. Ești un avocat incredibil, cel mai bun dintre câți am cunoscut până acum și nu ai nevoie de nimeni ca biroul tău să fie unul de excepție. Tu ești de mii de ori mai profesionist decât mafioții ăia din avocatură. Ce trebuie să faci acum este să le demonstrezi asta, nu să te îmbeți și să te plângi că te-au respins.

– Nu încerca să mă lauzi. Nu am nevoie să spui lucruri frumoase despre mine după cât de puțin m-ai ajutat. Nu acum, fir-ar să fie!

Mel oftează și îi spune:

– Măsoară-ți vorbele sau o să ai probleme mari cu mine.

Auzind asta și văzând-o pe Mel cu pumnii pregătiți, Björn e gata să îi răspundă, dar Peter intră în bucătărie și îi întreabă:

– Ce se întâmplă?

Avocatul se uită la băiat și strigă:

– Discut cu soția mea, ieși afară!

Scanned with CamScanner

– Björn! exclamă Mel când îl aude.

Peter vine lângă ea și spune supărat:

– Mai degrabă țipi.

Este pentru prima dată de când Peter a venit să locuiască în casă când tensiunea plutește în aer. Mel încearcă să se apropie de soțul ei. Încearcă să îl calmeze și zice:

– Dragul meu, ai băut prea mult și ar fi mai bine să vorbim despre asta cu altă ocazie.

Leya apare în bucătărie cu două bucăți rupte de hârtie colorată în gură. Björn o vede și, cu un ton amenințător, îi spune băiatului:

– Spre binele tău, sper că nu este ce cred eu.

Fără să se uite în urma lui, avocatul merge în salon, urmat de Mel și Peter. Acolo, vede mai multe dintre benzile lui desenate sfâșiate în jurul lui și începe să vocifereze:

– Nu-mi vine să cred!

Băiatul lăsase benzile desenate ca să vadă ce se întâmplă la bucătărie. Se albește tot la față când Björn își pierde controlul și începe să țipe furios:

– Ți-am spus să ai grijă de ele! Asta a fost singura condiție!

Peter clipește uimit și își îndreaptă privirea spre cățea. Apoi se uită către Mel, care îl urmărea cu milă, și spre Björn, și tot ce mai poate să rostească este:

– Îmi pare rău..., mie..., mie... îmi pare rău...

Avocatul furios își duce mâinile la cap și continuă:

– Normal că îți pare rău. Cum să nu îți pară? Fir-ar să fie de copil și de cățea.

Peter adună benzile desenate făcute praf și, cu vocea tremurândă, spune:

– Eu..., eu... voi căuta altele și le voi înlocui. Îmi pare rău..., eu...

– Taci! răbufnește Björn!

– Liniștește-te, dragule..., liniștește-te, îi șoptește Mel, în timp ce ochii băiatului se umplu de lacrimi într-o fracțiune de secundă.

Oare ce are de gând Björn?

– Vreau să scăpăm de cățeaua asta nenorocită din casă în momentul acesta! strigă avocatul.

– Björn! strigă și Mel. Cum poți spune asta?

Băiatul fuge repede lângă cățea. Björn începe din nou să țipe:

– Am spus că o vreau afară din casa mea!

Fără să mai aibă vreo reacție, Peter o privește neajutorat pe Mel. Ea îl îndeamnă din priviri să nu mai facă nicio mișcare, se întoarce către soțul ei și îi zice:

– Animăluțul nu știa ce face. Te rog să te comporți ca adultul care pretinzi că ești, și nu ca un idiot care plânge după o jucărie.

Plin de furie, se uită la Mel și îi spune:

– Idiot? Beat? Ce cuvinte o să mai folosești?

Mel, enervată la culme, se apropie de el și răspunde, în timp ce băiatul iese din salon urmat de câine:

– Björn, uite cum stă treaba! Pot găsi mii de apelative și te asigur că niciunul nu-ți va fi pe plac.

Negru de supărare, începe să amenințe:

– Mă scoți din sărite, Mel. Mă scoți din sărite și nu îți permit să...

– Eu sunt cea care nu o să-ți permită să continui. Vrei să-mi spui că nenorocitele alea de benzi desenate sunt mai importante decât starea pe care i-ai provocat-o lui Peter?

Neamțul nu spune nimic. Mel continuă:

– Uite ce e, eu sunt adult și știu cum să abordez o problemă, dar el rămâne un copil chiar dacă uneori vrea să ascundă asta.

– E destul de mare să își dea seama că...

– Björn! începe ea să țipe.

Îi vine să vomite, dar continuă:

– Revino-ți! Abia ne-am căsătorit și sunt însărcinată. De ce te comporți așa? Pentru numele lui Dumnezeu, revino-ți! Ne faci rău tuturor!

Fără să mai adauge altceva, fostul locotenent iese din salon, intră în baie și vomită. Björn intră după ea, dar ea îl împinge cu forță, îl scoate din baie și închide ușa. Simte că dorește să piară din fața ei.

Scanned with CamScanner

Când iese din baie, nu îl vede nicăieri pe Björn, așa că merge la bucătărie. Simte nevoia să bea ceva și să se relaxeze. După ce lasă paharul pe blat, își dă seama că era prea liniște în casă. Nu se aud nici măcar pașii rapizi ai Leyei. Mel merge să îl caute pe Peter în camera lui. Nu îl găsește și, după ce aruncă un ochi prin toată casa, scoate mobilul și îl sună. Băiatul nu răspunde, așa că fuge în salon unde îl găsește pe Björn care se uită la benzile desenate rupte.

– Poți să mă ignori dacă vrei, îi spune, dar sper că știi că fiul tău a plecat de acasă.

La lăsarea nopții, Peter continuă să fie dat dispărut. Judith și Eric li se alătură ca să-i ajute la căutări. Peter știe să se ascundă foarte bine ca să nu poată fi găsit.

Lui Björn îi trece mahmureala după cele câteva ture prin München alături de Eric. E disperat și încearcă să înțeleagă ce tragedie a provocat.

Noaptea, în jurul orei două, el și Eric se întorc acasă. Băiatul nu a apărut și tot nu se știe unde ar putea fi. După un timp, Mel îl vede apropiindu-se pe Olaf. Îl privește în ochi și îl întreabă:

– Vreo veste?

Olaf dă din cap că nu. Mel, disperată, începe să se îngrijoreze. Unde o fi Peter?

Björn vrea să o ia în brațe, dar ea se îndepărtează; încă e supărată. Judith e cea care, după ce schimbă o privire cu Eric să îl oprească pe Björn, își consolează prietena. O ia cu grijă și o duce în cameră ca să doarmă.

– Ascultă, ai nevoie să te odihnești.

– Și tu, suspină Mel. Și tu ai nevoie să te odihnești.

Judith este de acord. Mel are dreptate, dar Judith vrea să o răsfețe așa cum și Mel făcuse la rândul ei cu alte ocazii. Judith o mângâie pe păr și îi spune:

– O să merg să îți fac încă un ceai și o să îl bei. O să mă aștepți aici în timp ce îl fac, bine?

Mel este epuizată. Își simte corpul greu, dar încuviințează. Judith o sărută pe creștet, iese din cameră și merge în salon, unde bărbații stau de vorbă.

– În momentul în care vor afla cei de la poliție că băiatul a dispărut, va interveni și protecția copilului și...

– Nu se poate, intervine Judith peste Olaf. Nu se poate să afle.

– Tocmai de aceea sunt aici, îi explică Olaf. Björn m-a rugat să îl ajut să îl găsească pe băiat înainte să anunțăm protecția copilului. Vom avea probleme dacă se află că băiatul a dispărut. Așa că relaxați-vă și lăsați-mă să îmi fac treaba.

După plecarea lui Olaf, cu un ton autoritar, Eric îi cere lui Björn să stea jos pe un scaun. Supărată din cauza celor întâmplate, Judith se apropie de avocat și îi spune:

– Uite, nu ar trebui să îți spun eu toate astea, dar dat fiind că suntem aici și modul în care te-ai comportat cu Peter și Mel, sunt câteva lucruri pe care ar trebui să le știi.

Eric și Björn se uită la Jud în semn de aprobare, așa că ea continuă:

– Tipul ăla, Gilbert, a avut nerușinarea să îi spună lui Mel că tu ai avut ghinionul să ai un copil din flori și că ai dat peste o mamă singură cu multe probleme.

– Ce?! se miră Björn.

– A avut și nerușinarea să îi spună că ți-ar face un bine dacă ar dispărea din viața ta. Ți se pare normal ca imbecilul ăsta, ca să nu spun altceva, să îi dea asemenea sfaturi?

– Ce spui? întreabă Björn confuz.

– Exact ce ai auzit, Björn. Exact ce ai auzit.

Avocatul începe să se agite și mai mult și, după ce tună și fulgeră, întreabă:

– Și de ce Mel nu mi-a spus nimic?

– A încercat, dar nu ai vrut să o asculți și la final a decis să tacă.

– La naiba, la naiba..., repetă disperat, în timp ce Eric îl roagă să se calmeze.

Scanned with CamScanner

– Când începeați să vorbiți despre firma aceea, terminați mereu prin a vă certa, continuă Jud. Te-ai încăpățânat să îți atingi visul ăsta nenorocit fără să îți dai seama de ce se întâmplă în jurul tău. Tipul ăsta, Gilbert, este un ticălos, iar soția lui, Heidi, o târfă. Ți se pare normal că atunci când au scos-o pe Mel să ia micul dejun, imbecilele alea s-au luat de felul în care se îmbracă și de coafura ei? I-au propus până și un tratament cu laser să își scoată tatuajul. Asta-i culmea! Vrăjitoara aia voia ca Mel să folosească până și aceeași marcă de tampoane ca ele? Și acum, dacă tot am început să vorbesc despre asta, o să îți spun tot. Înainte ca tu să îl cunoști, Peter i-a luat apărarea lui Mel la școală, în fața porții, când Johan a venit să o intimideze.

– Ce a făcut Johan? gâfâie Björn furios.

– Și ca să termin cu asta, continuă Jud fără să se uite la soțul ei, care o privea la fel de șocat ca și Björn, în noaptea în care ne-au arestat pentru prostituție, Johan a fost și el implicat, pentru că, curios lucru, tipul a venit în celulă să îi spună lui Mel că speră că nu mai e nevoie să-i repete să stea departe de soția lui.

Auzind cele povestite de Jud, Björn explodează. Vrea să meargă să îi găsească pe nenorociții aceia și să le taie capetele. De ce nu i-a spus Mel nimic? Și, pe deasupra, cum a putut să fie atât de orb?

După douăzeci de minute, prietenii reușesc să îl calmeze. Judith, vizibil nervoasă în apropierea lui Eric, îi spune:

– Ascultă, Björn, nu este momentul să tai capul nimănui. Trebuie să îl găsim pe Peter și apoi, cu calm, să vorbești cu Mel între patru ochi despre ceea ce ți-am spus.

– O să merg să vorbesc chiar acum cu ea.

– Nu! Acum nu, răspunde Judith. Se odihnește.

Björn vrea să plece în ciuda celor spuse de Judith, dar Eric îl prinde de braț.

– Așa cum ți-a spus și Judith, stai jos. Mel nu pleacă nicăieri oricum și trebuie să se odihnească. E însărcinată și acum are nevoie să fie răsfățată și liniștită.

Judith îl aude și oftează. Dacă ar ști. Simte că acum îi este alături, se întoarce către el și, cu un zâmbet trist, îi spune:

– O să fac niște ceai. Cred că toți avem nevoie.

Se întoarce și merge la bucătărie. Înfierbântată din cauza celor întâmplate și a apropierii lui Eric, aude în timp ce ia pliculețele de ceai:

– De ce nu mi-ai spus ce se întâmplă? Aș fi putut interveni.

Judith închide ochii. Eric se află la doar câțiva pași de ea, dar îi răspunde fără să îl privească:

– Mel mi-a interzis.

Continuă cu ce avea de făcut în liniște, dar simte cum bărbatul acesta uriaș se apropie din spatele ei. Îl simte la doar câțiva milimetri de ea și începe să se agite când îl aude:

– Jud, am nevoie de tine.

Jud închide ochii. Și ea are nevoie de el, dar imaginea lui și cu Geneva în timpul actului sexual, în timp ce se sărutau și se atingeau, îi inundă mintea. Se întoarce și, fără să îl privească, îi răspunde:

– Dă-te la o parte să pot ieși.

Neamțul nu se mișcă din loc. O fixează cu privirea și murmură:

– Jud...

Ea insistă:

– Ți-am spus să te dai la o parte.

Convins că lupta e pierdută, Eric se retrage. Fără să se uite la el, Judith iese din bucătărie.

Cuprins de disperare, se sprijină de blatul din bucătăria lui Björn. Are nevoie de Judith ca de aer, dar acceptă situația și e conștient că se află acolo pentru a-și ajuta prietenul. Merge lângă el, se așază și zice:

– Liniștește-te, Björn. O să fie bine.

Orele trec și Peter e de negăsit. Unde să se fi ascuns?

Björn și Eric sunt în salon, iar Mel și Judith în cameră. S-au format două grupuri separate: ei și ele. Spre deosebire de alte dăți, acum nu mai înfruntă problemele împreună și toți își dau seama de asta.

Ce se întâmplă cu ei?

Scanned with CamScanner

Judith stă culcată în pat lângă Mel, atingându-și inelarul gol.

– Nici nu vreau să mă gândesc la luna de miere, spune Mel. Peter e mult mai important pentru mine decât prostia asta. Dacă nu o să apară? Dacă nu mai vrea să trăiască cu noi?

– Liniștește-te, insistă Judith. Nu te gândi la asta și rămâi optimistă în ceea ce privește relația ta cu Peter. Amintește-ți că, dacă gândești pozitiv, vei atrage tot lucruri pozitive.

Mel, disperată, își șterge lacrimile de pe obraji.

– Dacă i-ai fi văzut privirea... Peter era îngrozit când l-a văzut pe Björn cum țipa. Săracul de el, i-a cerut iertare, dar Björn își ieșise din minți și nu îl auzea și...

– Băuse, Mel. Nu vreau să îi găsesc scuze, dar Björn nu bea de obicei și...

– Știu. Este prima dată când îl văd așa și sper să fie și ultima, pentru că altfel căsătoria asta e sortită eșecului.

Între ele se lasă din nou tăcerea, până când Mel întreabă:

– Ce zi e azi?

– Marți, răspunde Judith.

Mel închide ochii și începe să se gândească. Își amintește că a vorbit cu Peter despre locurile în care mergea când locuia cu bunicul lui. O privește pe Judith și îi spune:

– Am vorbit cu el de mii de ori, dar acum nu mai reușesc să îmi aduc aminte de locurile în care mi-a spus că… Mă simt blocată.

– Liniștește-te, Mel… Liniștește-te.

Telefonul lui Mel începe să vibreze. Primește un mesaj. Se privesc amândouă după ce fotografia lui Peter apare pe ecran. Fostul locotenent sare să ia mobilul și citește:

Mel, sunt la intrarea din stradă cu Leya; putem urca amândoi sau Björn e încă supărat?

Ele se uită una la alta și ochii li se umplu de lacrimi. Băiatul le iubește și are nevoie de ele. Se îmbrățișează, își zâmbesc și se ridică repede din pat.

Björn și Eric le privesc când se îndreaptă către ei. Mel merge către avocat și îi arată mesajul:

– Peter s-a întors. Acum, totul depinde de tine.

Björn citește mesajul. Emoționat, se ridică, o ia în brațe și șoptește:

– Iubito, iartă-mă. M-a luat gura pe dinainte și...

Mel îi face semn să tacă. Ea îl iertase deja și, cu un zâmbet, îi spune:

– Haide! Du-te și întâmpină-l.

Fără să mai stea pe gânduri, chipeșul avocat Björn Hoffmann se îndreaptă către ușă cu pași repezi să îl întâmpine pe băiat.

Eric își urmărește cu privirea prietenul care merge după băiat. Rămas alături de cele două femei emoționate, le îmbrățișează și le spune:

– Stați liniștite, Björn va rezolva totul.

Avocatul se grăbește spre lift. La ieșirea în stradă, inima stă să îi sară din piept, dar se liniștește când îl vede pe Peter așezat pe trotuar împreună cu Leya. Se uită unul la altul și Björn, fără să mai stea pe gânduri, se îndreaptă spre el. Copilul îl vede cum se apropie și îi spune:

– Îmi pare rău. Promit să îți găsesc benzile alea desenate și...

Dar nu mai poate continua. Cum ajunge lângă el, Björn îl îmbrățișează și, cu toată dragostea lui, șoptește:

– Nu îți mai cere iertare și iartă-mă tu pe mine. Asta e casa ta și a câinelui tău. Să nu te mai îndoiești de asta niciodată, m-ai auzit, fiule?

Cu un zâmbet cald, băiatul dă din cap, în semn că a înțeles, și, pentru prima dată în viața lui, îi spune:

– De acord, tată!

Inima lui Björn vibrează de bucurie la auzul acestor cuvinte. După ce discută și își promit unul altuia mii de lucruri, intră împreună în casă, unde toată lumea îi aștepta cu inima deschisă.

Se luminează de ziuă când Jud și Eric pleacă spre casă, iar Peter merge la culcare. Bea, care rămăsese peste noapte să aibă grijă de Sami, le spune să meargă să doarmă pentru că o va duce ea la școală pe cea mică.

Scanned with CamScanner

Epuizați, Mel și Björn sunt de acord. După ce închide ușa camerei, Mel se întinde în pat și, întâlnind privirea lui Björn, spune:

– Îmi pare rău că visul tău nu...

– Iubito, o întrerupe Björn, te asigur că o să am grijă să îi distrug pe indivizii ăștia. Nu pentru că nu m-au acceptat în firma lor, ci pentru tot răul pe care ți l-au putut face ție, copiilor mei și chiar și lui Louise.

Mel zâmbește. Fără îndoială că Judith îi dezvăluise tot ce a ascuns ea. Mel își amintește acum ce i-a spus Louise:

– Johan a crezut mereu că eu știu mai multe decât știu cu adevărat. Cu ceva timp în urmă, Louise mi-a spus că Johan are în laptopul lui documente compromițătoare despre companie și câteva poze de la petrecerile private în care apar Gilbert și...

– Ești sigură de ceea ce spui?

Mel ridică din umeri și afirmă:

– Asta mi-a spus Louise. Eu nu le-am văzut. Ieri când ai vorbit cu ea, a spus că are un as în mânecă. Îți aduci aminte?

Björn dă din cap. Își amintește foarte bine cuvintele femeii și, chiar dacă i-au atras atenția, nu a vrut să le dea prea multă importanță. După câteva secunde, îi spune lui Mel:

– Din fericire pentru Louise și pentru mine, îl am în casă pe cel mai bun hacker din lume.

– Björn! exclamă ea și zâmbește.

– Cred că va trebui să îl rog pe fiul meu să mă ajute pentru a-i putea da în vileag pe toți idioții ăștia.

Amândoi încep să râdă și, fără să mai stea pe gânduri, Björn zice:

– Uite ce e, Mel..., eu...

– Hei, hei, hei, îl întrerupe ea.

Văzând că el o privește, continuă:

– Sper ca ceea ce s-a întâmplat azi să nu se mai repete sau îți dau cuvântul meu că, pe cât de repede m-am căsătorit cu tine, pe atât de repede o să și divorțez. Ai înțeles?

Björn dă din cap și Mel, profitând de ocazie, îi mai spune:

– Cât despre excursia la Paris, să știi că este anulată. Nu vreau să merg pentru că nu este momentul potrivit. Cu tot ce s-a întâmplat, mi se pare că ar fi total nepotrivit să îl lăsăm pe Peter cu părinții mei, care sunt ca doi străini pentru el. Nu crezi?

Avocatul râde. Și el se gândise la același lucru, dar cum nu este dispus să renunțe la călătorie, îi propune:

– Și dacă îi luăm pe copii cu noi? Putem să schimbăm itinerarul și mergem la Eurodisney. Nu crezi că ar fi distractiv?

Mel se uită la el și începe să zâmbească. Björn înțelege că totul este bine între ei doi și îi spune încă o dată:

– Haide să ne amânăm luna de miere romantică pentru mai târziu. Ce părere ai?

– E o idee excelentă, recunoaște ea.

Timp de câteva secunde, se privesc și avocatul, abătut din cauza celor întâmplate, îi spune:

– Îmi pare rău, iubita mea. Îmi pare rău pentru tot ce am spus și...

– Uită ce s-a întâmplat. Nu merită efortul.

Îngrijorat de cele povestite de Judith, dar dispus să rezolve totul, se așază lângă ea, îi ia fața în mâini și șoptește:

– Tu ești visul meu. Nimic, dar absolut nimic nu e mai important decât tine și copiii și te asigur că, mâine, Gilbert Heine mă va asculta, chiar dacă asta nu îi va face plăcere. Apoi am să-l distrug. Dar promite-mi că niciodată nu îmi vei mai ascunde asemenea lucruri.

Mel încuviințează și, cu un zâmbet candid, îi șoptește:

– Îți promit, idiotule, dar acum taci și sărută-mă.

Când aude asta, Björn înțelege că totul este bine și se conformează, luându-și iubita în brațe. Știe că mâine, după ce o să se trezească, Gilbert Heine și firma lui nenorocită vor afla cine este Björn Hoffmann.

Scanned with CamScanner

60

Mă trezesc după o zi ciudată în care am dormit în reprize. Simona mă anunță că Eric a plecat foarte devreme. După ce îmi revin, vorbesc cu Mel și printre râsete îmi spune că Björn, Eric și cu ea au mers la firma Heine, Dujson și Asociații și că scandalul pe care l-au făcut acolo a fost mai mult decât impresionant!

Când îmi imaginez cum arată Björn și Eric împreună într-un asemenea moment, mă simt mândră. Ca doi titani, un blond și un brunet, sunt de neînvins și periculoși. Foarte periculoși!

Sunt furioasă că am pierdut momentul!

Mel îmi mai spune și că, înainte să meargă la afurisita aia de firmă și după ce a obținut informații de la Louise, Peter a reușit să pirateze fără probleme computerul lui Johan. Ce au reușit să găsească acolo îi va afecta pe toți cei din banda aia a lor. Mă bufnește râsul. E clar că dubioșii ăștia de avocați nu știu cu cine s-au pus. Björn o să-i măcelărească.

Petrec restul dimineții cu micuții mei. Sunt minunați și aș face orice pentru ei. În timp ce fac un puzzle cu Eric, îmi sună telefonul. Văd că e soacra mea, răspund și ascult.

– Ce faci, fata mea?

Îl privesc pe băiețel care seamănă așa de mult cu tatăl lui și, după ce îi răspund, îmi spune:

– De ce nu vii acasă la Marta? Montăm un pătuț și, ori suntem noi foarte neîndemânatice, ori patului îi lipsesc piese…

Amuzată de discuție, închid și o chem pe Pipa să stea cu micuțul. Eu urc în cameră, îmi iau o pereche de blugi și o cămașă și, când ajung în garaj, îmi arunc privirea către BMW-ul lui Eric și fără să mai țin cont că sunt însărcinată șoptesc:

– Hai la o plimbare, frumusețe!

Fără să stau prea mult pe gânduri, iau casca gri, cheile și, după ce pornesc motorul și ies din garaj, accelerez.

Senzația pe care mi-o dă viteza e minunată. Îmi place să conduc motocicleta. Zâmbesc și mă îndrept spre casa Martei. De îndată ce parcher, portăreasa clădirii în care locuiește cumnata mea iese din cabină când mă vede, vine la mine și îmi spune:

– Nu te speria, Judith, dar Marta și soacra ta au plecat spre spital într-o ambulanță.

– Dar ce s-a întâmplat? întreb speriată.

Femeia, cu un gest confuz, explică:

– Se pare că Martei i s-a rupt apa.

Sunt în stare de șoc. Sunt îngrijorată. Marta e însărcinată doar în șapte luni și jumătate. Îi mulțumesc femeii pentru informație, mă întorc și fug să iau motorul. Plec spre spital cu viteză maximă.

Ajung acolo și intru în grabă. Primul pe care îl văd este Eric, ulinari de Sonia. Soțul meu complet răvășit. Urăște spitalele. Mă vede și vine spre mine:

– Marta va naște. Îi fac o cezariană de urgență.

I se citește epuizarea pe chip. Aș vrea să îl îmbrățișez, dar mă abțin. Îi ating brațul cu mâna și spun:

– Liniștește-te. Totul va fi bine.

– Dar are doar șapte luni și jumătate, insistă el.

Dau din cap. Știu foarte bine câte luni are. Încerc să îl fac să nu se gândească la ce e mai rău și îi spun, pe un ton autoritar:

– Eric, uită-te la mine.

Odată ce își fixează privirea asupra mea, mă trec toate gândurile posibile și reușesc să îi spun doar:

– Marta se află în cel mai bun loc din lume și totul va fi bine, ai înțeles?

Neamțul meu dă din cap și, în același moment, soacra mea se apropie cu viteza unei motociclete și spune, cu glas tremurat:

– Doamne Dumnezeule, ce spaimă..., ce spaimă...

Scanned with CamScanner

O îmbrățișez pe Sonia și, după ce o liniștesc așa cum făcusem și cu fiul ei mai înainte, îi conduc în sala de așteptare. Nu putem să facem altceva decât să așteptăm. În timpul în care stăm acolo alături de alte familii, de fiecare dată când vedem cum iese câte un tătic mândru după ce și-a văzut nou-născutul, soacra mea spune emoționată:

– Nu e nimic mai prețios decât sosirea pe lume a unui bebeluș. Nu-i așa?

Sunt de acord. Eric mă privește și, când ușile se deschid din nou, iese și cumnatul meu fericit. Când ajunge lângă noi, ne spune:

– Marta e bine și la fel și micuța, chiar dacă are doar puțin peste două kilograme.

Sonia îl îmbrățișează, eu zâmbesc și, fără să știu de ce, îl îmbrățișez pe Eric.

Faptul că îi simt mirosul și este așa de aproape îmi ridică moralul. Mă desprind de el și îl văd cum continuă să mă privească.

Îl felicităm pe tăticul bucuros și așteptăm puțin până suntem anunțați că putem să mergem să o vedem pe micuță, care este în incubator.

Fericiți, când aflăm care dintre copii este micuța Ainhoa, începem să zâmbim ca proștii și, că și cum fetița ne-ar putea auzi, vorbim stâlcit.

Ce-o fi cu noi, adulții, de avem astfel de reacții?

Prin fereastră, înregistrez un filmuleț video cu mobilul pentru ca Eric și Hannah să își cunoască verișoara. E așa de micuță, dar se mișcă fără oprire și, din câte se pare, are plămâni puternici. Altă Hannah!

Eric, care stă lângă mine emoționat că și-a cunoscut nepoțica, se apleacă puțin și zice:

– E minunată, nu?

Dau din cap, zâmbesc și, cu o atitudine pozitivă, șoptesc:

– E o Zimmerman, iubitule.

Iubitule? De ce i-am spus ceva atât de intim?

Amândoi începem să râdem. Cineva ne anunță că Marta este deja în salon, dar nu are voie să se ridice. Este încă slăbită din cauza cezariene și plânge că dorește să-și vadă fetița. Mă apropii de ea și îi arăt înregistrarea video pe care am făcut-o cu micuța. Emoționată, se uită la filmuleț fără oprire.

După câteva ore petrecute în spital, Eric și cu mine decidem că este timpul să plecăm. Marta e epuizată și are nevoie de odihnă. O sărut și rămână cu ea soacra mea și proaspătul tătic.

Eric și cu mine ieșim în liniște din cameră și mergem către lift. Odată intrați, ne înconjoară alți oameni. Corpurile noastre se ating. Sub privirile lui Eric, mă mișc și îi fac loc unei doamne să stea între noi.

Ca întotdeauna, mă simt tulburată când stă așa de aproape de mine. Încă sunt afectată din cauza celor întâmplate și, deși înțeleg că el nici măcar nu își aduce aminte prin ce a trecut și nu i s-a dăruit din propria voință, îmi este imposibil să uit.

Odată ajunși la parter, mergem împreună spre ieșire, iar la poartă, Eric se oprește și-mi spune:

– Am parcat mașina acolo.

Eu dau din cap și-l privesc. Simt cum inima mi-o ia razna și îi răspund:

– Am motocicleta parcată în spate.

– Ai venit cu motocicleta?

Dau din cap din nou și, cu grație, ridic din umeri și zic:

– Ți-am luat BMW-ul.

Eric zâmbește. Nu i-a păsat niciodată dacă îi folosesc motocicleta. Mă privește cu ochii lui superbi și-mi spune:

– Ai grijă cum conduci!

Încuviințez, zâmbesc și, când vreau să plec, mă strigă:

– Vrei să luăm cina împreună?

Când aud asta, mi se face pielea de găină. În trecut nu aș fi refuzat niciodată o astfel de propunere venind din partea lui, dar dau din cap că nu și îi și răspund:

Scanned with CamScanner

– Nu.

Insistă:

– Te rog. O să mergem unde vrei tu.

– Nu, Eric, nu. Nu este o idee bună.

Gestul lui îmi arată cât este de dezamăgit și renunță să mai insiste. Încuviințează, se întoarce cu umerii plecați și pornește spre mașină cu mâinile în buzunare.

Agitată, mă îndrept spre motocicletă. Fără să stau prea mult pe gânduri, deschid cutia din spate, scot casca, o pun pe cap și, după ce pornesc motorul, ies din parcare fără să mă uit înapoi.

Simt că îmi explodează capul. Îl ador pe Eric, dar îl și urăsc în același timp. Nu îmi pot șterge din minte cum se sărutau, cum se iubeau, și asta mă chinuiește și mă înnebunește.

Opresc la un semafor și aud un claxon care îmi atrage atenția. Mă uit în dreapta mea și îl văd pe Eric cum mă privește din mașină și zâmbește. Îi zâmbesc înapoi. Semaforul se face verde și accelerez motocicleta, în timp ce îmi dau seama că mașina care mă urmărește este condusă de bărbatul pe care îl ador și care îmi observă atent toate mișcările.

Ajung la alt semafor și mă opresc. Mă uit din nou în dreapta mea și îi caut chipul lui Eric, dar în locul lui apare fața unui băiat. Nu îi dau mai mult de douăzeci și cinci de ani. Când vede că sunt femeie, strigă din mașină:

– Bună, frumoaso!

– Bună! îi răspund.

Băiatul înaintează puțin să mă vadă mai bine. În oglinda retrovizoare îl observ pe Eric oprit în spatele meu cum zâmbește la gestul puștiului. Deja începe să îl enerveze.

– Știi ceva? zice puștiul.

Eu mă uit la el cu o față zâmbitoare și el spune:

– Aș da orice să fiu o motocicletă ca să stau între picioarele tale.

Izbucnesc în râs. Ce nerușinat!

Ce bine că Eric nu l-a auzit. I-ar fi rupt gâtul. Mă uit la el, îi fac cu ochiul și la fel de lipsită de pudoare zic:

– Cam mic motorul, pentru o mașină atât de mare.

Pe puștl îl apucă râsul. Are simțul umorului.

Când se face verde, accelerez și mă îndepărtez de el. Îl observ pe Eric în oglinda retrovizoare cum face o mișcare și îl depășește pe puști ca să ajungă în fața mea. Zâmbesc. Era de așteptat.

Încă o dată ne oprim la un semafor. De data aceasta, Eric este cel care stă în dreapta mea. După gestul pe care îl face, îmi dau seama ce gândește, mai ales pentru că puștiul e în spatele meu acum și claxonează pentru a-mi atrage atenția.

Eu și Eric ne uităm unul la altul. Ne vorbim din priviri, iar eu, fără să îmi pot controla nerăbdarea, îl las să vadă cât de mult îmi lipsește. Mă uit la el ca atunci când făceam dragoste, dar mă pasionez văzând că mă soarbe din priviri. Mă sperii și, în momentul în care văd că la semafor se face verde, accelerez. Mă cert singură pentru ce am făcut adineaori.

Dar ce m-o fi apucat să îl provoc în felul acesta?

Privirea și zâmbetul meu probabil i-au dat speranță și mă urmărește. Îmi dau seama că trebuie să dispar. Nu putem ajunge împreună acasă, sau ceea ce doresc din tot sufletul se va întâmpla, dar, în același timp, nu vreau să se întâmple.

Doamne, cine să mă mai înțeleagă și pe mine?

Între timp, încetinesc și intru pe banda din dreapta. Eric este în spatele meu, dar, la câțiva metri mai în față, când mașina nu mai are loc de manevră, fac o întoarcere riscantă cu motocicleta, ies de pe banda pe care eram și dispar cu viteză maximă. De acum nu mă mai poate urmări.

Nu am putut să îi văd reacția. Nu am reușit să mă uit la el, dar sunt sigură că în momentul acesta este extrem de nervos.

Fără să știu încotro mă îndrept, ies de pe autostradă și pentru o bună bucată de vreme mă las purtată de nebunia mea de moment și accelerez cum nu am mai făcut-o de mult. Fără să mă mai gândesc la altceva. Nu vreau să mă mai gândesc.

Merg așa până când, la un moment dat, fac cale întoarsă pe stradă și o iau în direcția opusă. Din fericire nu m-a oprit poliția,

Scanned with CamScanner

dar sunt conștientă că o să primesc o amendă pentru exces de viteză. Nemții sunt faimoși pentru astfel de lucruri. Nici nu îmi pasă. Oricum, Eric Zimmerman are destui bani pentru amenzi și multe alte lucruri.

Intru din nou în München. Mă opresc la un alt semafor și mă uit la ceas. Este încă devreme. Este doar șase după-masa. Continui să mă plimb pe străzile orașului pe care îl ador, până când ajung aproape de școala lui Flyn. Mă opresc și, fără să mai bag casca în portbagaj, intru într-un bar să îmi iau ceva de băut.

Mor de sete și îmi comand o coca-cola. Îl observ pe bărbatul care stă la câteva mese de mine și îi zâmbesc. Este Dennis, dirigintele lui Flyn. Dar el nu m-a văzut, așa că mă apropii de el și îl întreb:

– Pot să iau un loc lângă tine?

Dennis, care corectează niște lucrări, mă vede și începe să zâmbească; își ia geanta de pe unul dintre scaune și spune:

– Sigur că da.

Iau loc, ne privim și, când îmi vede casca, mă întreabă:

– Ai motor?

Încuviințez cu mândrie. Îi arăt frumosul BMW 1200 RT, negru cu gri, parcat la intrare și îi răspund:

– Da!

Dennis pare surprins.

– Și poți să conduci tu singură o așa fierătanie? mă întreabă.

Mă încrunt și îi spun:

– Voi, bărbații, aveți ceva genetic; nu ți se pare incredibil că și Eric m-a întrebat același lucru când i-am cerut-o prima dată să dau o tură?

Dennis zâmbește. Continui să îi explic:

– Tatăl meu m-a învățat foarte bine cum să conduc un motor. Sunt eu micuță, dar am forță.

Dennis mă privește admirativ și îmi zâmbește din nou. Eu continui să privesc motocicleta în tăcere, așa că Dennis mă întreabă:

– Cum merg lucrurile acasă cu Flyn? Este totul în regulă?

Dau din cap. Nu vreau să vorbesc despre băiat, dar insistă:

– Mă bucur să aud asta. Adevărul este că în ultimul timp s-a schimbat mult. În sensul bun. Pare că se înțelege mai bine cu colegii de clasă și nu mai stă în cercurile alea dubioase. Ați reușit, Judith. Sunt sigur că faptul că ați lucrat împreună cu școala și cu psihologul l-a ajutat pe Flyn să se schimbe și să își dea seama că greșește.

Îmi place să aud asta despre copilul acesta jumătate coreean, jumătate neamț. Îmi place că atitudinea e alta la școală, chiar dacă eu cred că schimbarea asta bruscă a avut loc din alte motive.

– Ești bine, Judith? întreabă atunci Dennis.

– Da, sunt bine, îi răspund și iau o gură din coca-cola.

Vreau să schimb subiectul și îl întreb:

– Ai o iubită?

După întrebarea asta îmi vine în minte sora mea Raquel. Dar ce m-o fi apucat să mă bag în viața omului?

Observ că Dennis zâmbește și îmi face cu ochiul în semn de complicitate:

– Am prietene. Chiar acum o aștept pe una dintre ele să bem ceva împreună. Îți spun sincer că sunt un tip prea complicat pentru ca o femeie să se îndrăgostească de mine.

Izbucnesc în râs. Complicat, el? Fără să mai stau pe gânduri, îi răspund:

– Dar să știi că tocmai tipii ăștia complicați ne înnebunesc pe noi, femeile.

Cu un soi de ironie în glas, îmi răspunde:

– E bine de știut.

Începe să își strângă hârtiile de pe masă și îmi spune:

– Nu v-am mai văzut de mult pe tine și pe Eric prin Sensations și...

– Nu suntem în cea mai bună perioadă în momentul acesta.

Dennis se uită la mine. Nu se aștepta să audă asta din partea mea. Se uită la mine cu ochii lui mari și negri și șoptește:

– Tu și Eric sunteți un cuplu fantastic, iar oamenii ca voi trebuie să comunice pentru a ajunge să se înțeleagă.

Scanned with CamScanner

Oftez, iar Dennis continuă:

– Când găsești perechea ideală, nu vrei să o lași să îți scape printre degete, mai ales în ziua de azi. Și...

– Bună, Dennis. Am întârziat?

Îmi ridic privirea și văd lângă mine o femeie blondă care ne privește. E prietena pe care o aștepta Dennis. El se ridică, o sărută pe buze și îi răspunde:

– Fii liniștită, ai ajuns la timp.

Femeia mă privește. Nu înțelege ce caut eu acolo, apoi Dennis spune:

– Stella, ți-o prezint pe Judith. Judith, ea este Stella, prietena mea.

Ne salutăm amândouă cordial, dar pot observa în ochii ei ceea ce probabil observă și celelalte femei la mine atunci când sunt în apropierea lui Eric. Dennis își ia geanta și îmi spune că trebuie să plece.

– Mi-a făcut plăcere să te văd, Judith.

– Și mie, răspund.

Ei pleacă, iar eu rămân să îmi termin coca-cola. Îi văd pe geam pe Dennis și pe prietena lui cum se îndreaptă spre o mașină roșie. Dennis deschide portiera și fata urcă în mașină. După ce îi spune ceva, el se întoarce și intră din nou în bar. Îmi spune:

– Am cunoscut foarte puțini bărbați îndrăgostiți de o femeie, dar crede-mă când îți spun că Eric este unul dintre aceia. Discutați și rezolvați-vă problemele, pentru că sunt sigur că povestea voastră e ceva rar în zilele noastre.

Îmi face cu ochiul și pleacă. Eu rămân perplexă.

Chiar atât de mult să mă iubească Eric încât ceilalți să observe?

Și, fără să îmi dau seama, în timp ce mă gândesc la asta, duc mâinile instinctiv spre burtică.

E clar că povestea dintre mine și iubirea vieții mele e ceva special. La fel de special precum bebelușul care crește înlăuntrul meu, de care trebuie să încep să am grijă. Fără să mă mai abțin, zâmbesc și șoptesc, în timp ce mă uit la burtica mea insesizabilă:

– Liniștește-te, micuțule. Mami te iubește!

După câteva minute, îmi termin coca-cola și pornesc spre motocicletă. Mă uit la ea și o admir, dar încep să regret că am luat-o în starea în care sunt. Ce o fi fost în capul meu? Dar cum nu pot să o las acolo, mă urc pe ea cu grijă și plec spre casă fără să mai accelerez sau să fac nebunii.

După ce ajung, las motocicleta în garaj. În timp ce îmi scot casca, Eric iese în întâmpinarea mea și, cu privirea ațintită spre mine, îmi spune:

– Mi-am făcut griji pentru tine!

Îl privesc și aș vrea să îl îmbrățișez. El este cel cu care îmi trăiesc minunata mea poveste de dragoste, dar încă nu sunt pregătită să cedez. Fac un pas înapoi. Rămân surprinsă că nu mă mustră pentru lipsa de mai devreme, de pe șosea, când am încercat să îl fentez. Îl aud de umeri și îi răspund clar și răspicat:

– Sunt aici acum!

Eric nu scoate o vorbă. Văd în ochii lui că distanța pe care o pun între noi îl doare. Nu mă presează și mă lasă să intru în casă. Eu merg spre bucătărie. El își vede de drum și îl aud cum intră în birou și închide ușa. Nu este ușor pentru niciunul dintre noi.

În acel moment, Simona intră în bucătărie, mă privește și, fără a face vreun comentariu la adresa situației în care eu și Eric ne aflăm, îmi spune:

– Copiii au adormit deja.

Mă bucur. O îmbrățișez și îi șoptesc:

– Mulțumesc, Simona. Mulțumesc pentru că ești mereu alături de mine.

Femeia mă îmbrățișează emoționată. Mă strânge în brațe și eu zâmbesc. Încă îmi amintesc momentul în care am ajuns în casa aceea, iar îmbrățișările erau ceva tabu.

Ies din bucătărie și trec prin fața biroului lui Eric. Mă apropii de ușă și aud că ascultă Norah Jones, *Love Me*. Inima îmi tresare.

Mă sprijin de ușă și, în timp ce ascult melodia aceasta frumoasă, gândurile îmi zboară la ultima dată când am dansat cu iubitul meu.

Scanned with CamScanner

Ochii mi se umplu de lacrimi. Amintirile îmi inundă mintea, iar lacrimile încep să curgă. Eric, Eric al meu se află dincolo de acea ușă și suferă la fel de mult ca mine, dar pur și simplu mi-e imposibil să deschid ușa și să dau totul uitării.

Ce mi se întâmplă? De ce m-am blocat așa?

Sunt cufundată în suferința mea, când, dintr-odată, aud din spatele meu:

– Mamă!

Mă întorc și îl văd pe Flyn cum se uită la mine. Îmi șterg lacrimile de pe obraji și, când sunt pe punctul de a-i da una dintre replicile mele, puștiul zice:

– Uite, știu că nu merit să-ți spun așa, dar...

Mă îndepărtez de ușa biroului, mă apropii de el și îi spun în șoaptă, fără ca Eric să ne audă:

– Exact! Nu meriți și, fără supărare, dar în acest moment nu vreau să stau de vorbă cu tine.

Mă doare inima pentru cei doi Zimmerman, dar merg în salon și închid ușa. Vreau să stau singură. Mă așez în fotoliul de lângă șemineu, dar aud cum se deschide ușa și, după câteva secunde, Flyn se așază lângă mine fără să îmi dea timp de reacție.

Așa cum am învățat de la familia Zimmerman, mă uit la el insistent și îl întreb:

– Ce vrei, Flyn?

Puștiul își frânge mâinile. E agitat.

– Iartă-mă. Acum, că simt că nu mă mai iubești, îmi dau seama de cât de urât m-am purtat cu tine, mai ales că tu nu voiai decât să mă protejezi și să mă ajuți.

Mă uit la el cu gura căscată. Cum să nu îl iubesc? Îl iubesc mai mult decât pe mine, dar sunt supărată pe el. Vreau să îi răspund, dar el spune:

– M-am comportat ca un prost. M-am lăsat influențat de noul meu cerc de prieteni și am dat-o în bară... cu tine, cu tata, cu toate. Îmi plăcea mult de Elke și m-am lăsat influențat de ea și, vrând să o impresionez, am devenit obraznic. Ea își urăște mama vitregă

și nu au avut niciodată o relație bună. Și am vrut să pot și eu să te urăsc pentru a-i arăta ei că suntem pe aceeași lungime de undă.

Respir ușurată acum că știu adevărul despre ceea ce s-a întâmplat. În sfârșit, înțeleg motivele din spatele celor întâmplate, dar nu pot să spun nimic, așa că Flyn continuă:

– Am furat de la tine, am făcut lucruri oribile, am țipat la tine, ți-am spus că nu ești mama mea, când tu nu ai făcut altceva decât să te comporți ca o adevărată mamă. Tu ești singura mamă pe care o am, pentru că, în ciuda comportamentului meu față de tine, m-ai iubit necondiționat. Am vorbit cu tata, i-am spus tot adevărul și el m-a sfătuit să îți povestesc și ție. Mi-a spus că, deși nu o să mă ierți, trebuie să îți spun și ție și... Te rog, mamă, dacă nu vrei să mă ierți, nu o face, dar te rog, rezolvă lucrurile cu tata. Sunteți așa din cauza mea și eu..., eu... Te rog, mă imploră el. Nu vă puteți despărți, voi doi vă iubiți, vă iubiți mult și, dacă vă despărțiți din cauza mea, Eric și Hannah nu mă vor ierta niciodată.

Inima stă să îmi sară din piept. Îl ascult pe puștiul ăsta deja adolescent, pe care îl iubesc așa de mult și simt cum gâtul începe să mă furnice. Văd în ochii lui cum mă imploră și asta mă chinuiește la fel de mult ca pe el și îi răspund:

– Nu tu ești vinovat pentru ce se întâmplă între mine și tatăl tău.

– Ba da, eu sunt vinovat, îmi spune, și lacrimile îi curg pe obraji. Eu sunt vinovat pentru tot. Am încercat să vă duc la disperare, să vă testez limitele și toate astea pentru că tatăl lui Elke s-a despărțit de mama ei vitregă și m-am gândit că, dacă voi reuși să fac acest lucru, ea mă va...

– Dumnezeule, Flyn, spun, auzind aceste lucruri.

Puștiul plânge. Plânge fără oprire, în timp ce mă imploră să rezolv problemele cu iubitul meu. Îl privesc. Ce bine ar fi ca lucrurile să fie atât de simple cum le crede el.

După zece minute, îmi dau seama că nu îl pot lăsa să creadă că toate astea sunt din vina lui, așa cum i-am dat de înțeles prin reacția mea. Oftez și zic:

Scanned with CamScanner

– Flyn, ascultă-mă...

– Nu, mamă, te rog, ascultă-mă tu pe mine. Nu... nu pot permite ca tu și tata să vă despărțiți din vina mea. Și...

Nu îl las să continue. Îl iau în brațe. Îl iubesc pe Flyn din toată inima, în ciuda a tot ce mi-a povestit. E copilul meu și eu sunt mama lui, iar nimc nu este de neiertat când vine vorba de el. Îmbrățișarea mea îl ia prin surprindere, ca și pe mine, de altfel. Simt că mă strânge cu putere și cu prea multă forță. Așa că îi spun:

– Flyn, mă sufoci.

Puștiul slăbește strânsoarea, dar tot nu îmi dă drumul și îmi spune:

– Te iubesc, mamă. Te rog să mă ierți. O să merg la un liceu militar dacă tu și tata vreți asta, dar iartă-mă.

Mă las înduplecată de ceea ce spune și de felul în care tremură. Cred că viața și tot ce ni s-a întâmplat lui Eric și mie i-a schimbat percepția puștiului și i-a deschis ochii. Și cum eu sunt o sentimentală, cedez în cele din urmă.

– Te-am iertat, dragule. Să nu ai nicio îndoială.

Cuvintele mele ne emoționează pe amândoi și hormonii mei, care nu sunt chiar echilibrați, o iau razna. Vreau să detensionez atmosfera și spun, în timp ce arăt spre gât:

– Gata... o să mă umplu de bube.

Flyn mă privește și văd în ochii lui că s-a liniștit. Eu mă scarpin pentru că mă mănâncă gâtul foarte rău. Atunci, el îmi ia mâna și îmi cere:

– Nu te mai scărpina că o să se irite și mai rău.

Zâmbesc, îi apuc bărbia cu mâna și îi spun:

– Flyn, ești mare deja și cred că ți-ai dat seama că ne-ai dat multe bătăi de cap.

El recunoaște, iar eu continui:

– Așa ceva nu se mai poate întâmpla. Dacă mâine, poimâine te îndrăgostești de altă fată, nu trebuie să renunți la cine ești tu. Cine

te iubește, te va iubi pentru ce ești, nu pentru ce își imaginează ea că ești. Ai înțeles?

– Mi-am învățat lecția mamă, îți promit. Nu o să mai fac asta niciodată.

Eu dau din cap. Îl iau în brațe și îmi spune:

– Acum trebuie să vorbești cu tata. Niciunul dintre voi doi nu se simte bine și trebuie să vorbiți. Tu mereu spui că, dacă oamenii comunică între ei, problemele se rezolvă.

Zâmbesc cu tristețe.

– Uite ce e, dragule. Tatăl tău și cu mine avem nevoie să ne dai timp și, fie ce-o fi, nu uita că amândoi te iubim din toată inima și îți dorim tot binele din lume. Și ține minte că nu tu ești responsabil pentru ceea ce ni se întâmplă. Deși ne iubim, noi, adulții, avem probleme uneori și...

– Dar eu nu vreau să vă despărțiți.

Oftez. Simt că mă arde gâtul. Nici eu nu vreau să ne despărțim și, când vreau să îi răspund, îl aud pe Eric:

– Flyn, ascult-o pe mama ta. Vom face tot ce ne stă în putință pentru a ne rezolva problemele, dar, te rog, respectă-ne deciziile pe care le vom lua pentru binele tuturor.

Vocea și cuvintele lui Eric îmi ajung drept în inimă. Nu îl observasem. Nici măcar nu am observat când a intrat în salon. Puștiul înțelege, mă ia iar în brațe și șoptește:

– Sunt fericit că ești mama mea.

După ce îmi spune asta, se ridică și îl îmbrățișează pe Eric. Apoi pleacă din salon și ne lasă singuri și muți de uimire. Hormonii mei sunt pe cale să explodeze și încep să plâng din nou fără oprire – am nevoie să plâng! Eric se apropie de mine și spune cu glas scăzut:

– Îți mulțumesc că l-ai ascultat și l-ai iertat pe Flyn.

Încuviințez. Nu puteam face altfel și el insistă:

– Tot ce mai lipsește acum e doar să mă ierți și pe mine.

Simt cum mă cuprinde neliniștea. Dacă încep să vorbesc, o să mă apuce plânsul și nu o să mă mai pot opri. Eric își dă seama

Scanned with CamScanner

de starea mea și, cum vede că nu spun nimic, se uită la mine cu tristețe, se întoarce și pleacă. Când aud că ușa de la salon se închide, iau o pernă, o mușc și încep să plâng în hohote. Plâng de fericire că mi-am recuperat băiatul și de tristețe că nu-l pot ierta pe iubitul meu.

În ziua următoare, merg cu Mel și copiii în parc. Printre râsete și lacrimi îi povestesc ce am vorbit cu Flyn și ne smiorcăim amândouă. Sensibile mai suntem și noi.

După-masă ne luăm la revedere pentru că amândouă plecăm în călătorie – ea cu toată familia la Eurodisney și eu la Jerez. Când ajung acasă, Eric este deja acolo. Ne iese în întâmpinare, iar copiii fug în brațele tatălui lor. Flyn, care îl însoțește, vine către mine și mă ia în brațe. Fericită, îl las să îmi dea o îmbrățișare ca de urs.

Când terminăm cu îmbrățișările, Eric mă privește cu speranța că o să spun sau că o să fac vreun gest, dar doar îi zâmbesc și intru în casă. Vreau să le fac baie copiilor și să îi duc la culcare devreme. Mâine mergem la Jerez.

După ce le dau să mănânce, Pipa îi duce în camera lor, iar eu merg să fac bagajele. Vreau ca cei mici să arate impecabil și încep să râd când mă gândesc la costumul de flamenco pe care tatăl meu l-a cumpărat pentru Hannah. Un costumaș roz cu semiluni de culoare albă. O să-mi vină s-o mănânc.

În timp ce aleg hainele, îl ascult pe Alejandro. Îmi este clar că muzica și versurile lui îmi descriu viața și când ajunge la partea cu *„A que no me dejas"*, mă întind pe pat și încep să fredonez cântecul. Atunci când ajunge la partea cu *„a que te enamoro una vez más antes de que llegues a la puerta"* („să te fac să te îndrăgostești din nou, înainte să pleci") simt cum mă cuprind toți fiorii.

Dumnezeule, versurile astea îmi ajung direct la suflet. Eric mă iubește. Mă adoră. Mă acoperă când mă culc și sunt convinsă că, așa cum spune și melodia, îmi numără până și genele în timp ce dorm.

Nici nu mai încape îndoială că și eu îl iubesc și îl ador, dar sunt atât de supărată și blocată din cauza celor întâmplate, că, fără să îmi

dau seama de ce, am nevoie să mă îndepărtez de el pentru a lăsa dorul să-și facă treaba.

Eric, dorul Eric, a redevenit în ultimele luni persoana de care m-am îndrăgostit. Evident că îmi dau seama de tot ce se întâmplă, dar este ceva în mine, încăpățânare să zicem, dezamăgire sau cine știe ce altceva, care nu mă lasă să dau înapoi pentru a o lua de la capăt.

Dar oare ce se întâmplă cu mine?

– Bună!

Eric intră în încăpere și, privindu-l, îi răspund:

– Bună!

Eric, uriașul meu blond îmi spune:

– Am vorbit cu pilotul avionului și a rămas stabilit pentru ora nouă; este în regulă?

– Perfect, încuviințez. Cu cât plecăm mai devreme, cu atât o să ajungem mai repede.

Eric se așază pe unul dintre scaune. Printre gene, observ cum privește în jos, își împreunează mâinile, în timp ce vocea lui Alejandro continuă să se audă și îmi spune:

– Mereu ne-a plăcut melodia asta, nu?

– Așa e.

Of..., gâtul meu. Încep să simt furnicături.

– Jud..., eu...

Încep să tremur și, înainte să mai spună ceva care să-mi facă inima să tresară, îi răspund:

– Nu, Eric..., nu acum!

– De ce nu mă lași să încerc? Știi că te iubesc.

– Nu acum, Eric, îi repet.

– De ce nu mă ierți? De ce te încăpățânezi să nu accepți că nu eu am plănuit tot ce s-a întâmplat? mă întreabă în timp ce se uită la mine cu o privire îndurerată. Să fie oare pentru că nu mă mai iubești așa cum te iubesc eu?

Cu Eric care mă întreabă asta și cu melodia lui Alejandro pe fundal, simt că o să explodez!

Scanned with CamScanner

Dacă sunt sigură de un lucru în viața aceasta, acela este că sunt îndrăgostită de Eric și că, dacă mă ia în brațe și mă atinge așa cum spune și cântecul, o să cedez. Dar nu, nu pot să accept asta. Sufăr foarte mult din cauza celor întâmplate. Chiar și așa, îl privesc și îi spun:

– Normal că te iubesc.

– Și atunci?

– Eric, de fiecare dată când închid ochii, îmi apare imaginea ta și a Genevei împreună, cum vă sărutați și asta nu..., nu îmi dă voie...

Eric mă privește cu insistență, până când își dă seama că nu are nicio șansă și atunci lasă capul în jos și îmi spune ce simte.

– Eu nu aș vrea să uit niciunul dintre momentele petrecute cu tine. Închid ochii și mi te imaginez alături de mine, cum mă săruți cu iubire și cu drag. Închid ochii și te văd zâmbind, cum suntem complici ca întotdeauna și înnebunesc atunci când deschid ochii și simt că nimic din toate acestea nu se mai întâmplă.

Cuvintele lui îmi merg la suflet.

Eric Zimmerman știe cum să mă atingă și știu că melodia și versurile îi ajung și lui la inimă. Când vreau să îi răspund, se ridică, vine către mine și se oprește la câțiva milimetri de corpul meu, fără să mă atingă sau să mă mângâie și șoptește:

– Așa cum spune și cântecul, o să fac tot posibilul să îți aduci aminte de iubirea noastră și să înveți să uiți. Am nevoie ca în mintea ta să fim doar tu și cu mine. Doar tu și cu mine, iubirea mea.

Încuviințez ca o fraieră. Mirosul lui, apropierea lui, vocea lui, privirea, cuvintele, melodia, toate astea laolaltă sunt pentru mine, care sunt o romantică împătimită, o bombă cu ceas. Îmi mai și spune fix ceea ce am nevoie să aud. Dar îmi înfig unghiile în palme să mă trezesc la realitate și îi spun:

– Nu știu dacă vei reuși să faci asta.

Iubitul meu ridică mâna și îmi mângâie fața, îmi ridică încet bărbia și, când cred că este pe punctul să mă sărute, privirile noastre se întâlnesc și îmi șoptește:

– Ești micuța mea, te iubesc și voi reuși să salvez relația asta.

Simt că rămân fără aer când titanul acesta blond pleacă de lângă mine și încep să-mi fac vânt cu mâna.

Of, dar ce mi se întâmplă?

Fără îndoială că Eric, Eric Zimmerman, cel de care m-am îndrăgostit, a rămas același neamț și, fără să știu de ce, încep să zâmbesc.

E clar că sunt o idioată!

În dimineața următoare, la ora opt și jumătate, suntem deja în hangar. Eric stă de vorbă cu pilotul și observ că pe fața lui nu apare niciun zâmbet. Nu are niciun motiv să zâmbească. Când îi strânge mâna pilotului, micuțul Eric o zbughește la el în brațe, iar el îl ridică și îl strânge cu putere, îl sărută și, venind spre mine, îi spune:

– Să fii cuminte și să nu îi dai prea multe bătăi de cap mamei tale, bine?

– Bine, tati, îl aud cum răspunde.

După aceea, Eric îi dă drumul micuțului care se urcă în avion cu Pipa. Eu și Hannah, care doarme la mine în brațe, vreau să urc, dar Eric mă oprește și, cu ochii ațintiți spre mine, îmi spune:

– Să te distrezi.

– Așa am să fac, răspund încercând să zâmbesc.

Simt cum inimile noastre par că se unesc, în timp ce ne privim și el șoptește:

– O să-mi lipsești.

– Și tu mie, încuviințez fără să îi ascund adevărul.

Ne uităm unul la altul, iar, și iar, și iar, până când soțul meu cel sexy îmi șoptește:

– Mor de dorință să te sărut, dar știu că nu trebuie să fac asta.

– Nu. Nu o face!

Pipa iese din avion și o ia pe Hannah din brațele mele. Eric, care nu se mișcă de pe loc, îmi cere:

– Sună-mă când ajungi în Jerez.

– De acord, răspund ca o idioată.

Scanned with CamScanner

Dumnezeule, de ce mă las dominată de erotismul pe care îl emană soțul meu?

În regulă. Am nevoie de sex și faptul că sunt însărcinată nu e tocmai în favoarea mea. Chiar atunci când încep să urc scările avionului, simt mâinile lui Eric pe talie. Mă întoarce cu fața spre el, își apropie gura de a mea și mă sărută. Sărutul nu durează mai mult de o fracțiune de secundă. Când gurile noastre se despart, încep să clipesc și sunt în stare de șoc. El își lipește fruntea de a mea și îl aud când îmi spune:

– Îmi pare rău, iubito, dar aveam nevoie să o fac.

Zâmbesc..., zâmbesc ca o imbecilă și, fără să mai spun nimic, mă întorc și urc restul scărilor. Mă simt ca albinuța Maya care cântă melodia aceea *En un país multicolor*... („Într-o țară multicoloră...").

Cum spuneam: Sunt o idioată!

După câteva minute, când în sfârșit ne-am instalat în avion, îl văd pe soțul meu impunător cum se sprijină de mașină cu o față serioasă și cu mâinile încrucișate la piept. Fără să știu de ce, zâmbesc, în timp ce lacrimile îmi curg pe obraji!

61

Trăiască Spania! Trăiască Jerez!

Am ajuns pe pământul meu. Cobor din avion și îl văd pe tata cum mă așteaptă cu nepoata mea, Luz. Zâmbesc și alerg spre ei. Am nevoie să mă ia în brațe. Am nevoie de ei.

– A ajuns brunețica mea! exclamă tatăl meu care mă îmbrățișează fericit.

Îmbrățișarea lui plină de iubire mă face să mă simt în siguranță. Este exact lucrul de care am nevoie să îmi recapăt puterile.

– Vai, mătușico, dar ce ai slăbit!

Mă despart de tatăl meu și o îmbrățișez pe nebuna mea de nepoată, Luz, care a devenit deja femeie în toată firea. Încerc să zâmbesc și spun:

– N-oi fi crezând că doar tu vrei să fii frumoasă în viața asta.

Luz mă îmbrățișează și, când îi vede pe copii, îmi dă drumul și fuge către ei. Micuțul Eric se agață de gâtul ei. O adoră pe Luz. Hannah se uită la ea din brațele Pipei.

După câteva minute, când suntem toți în mașina tatălui meu, îmi scot telefonul mobil și scriu:

Am ajuns la Jerez.

Nici nu trec două secunde, că Eric îmi și răspunde:

Te iubesc și îmi este dor de tine.

Citesc mesajul și mă cuprind emoțiile. Tata vede că îmi șterg lacrimile și mă întreabă:

Scanned with CamScanner

– Ce se întâmplă, brunetico?

Mă abțin să nu plâng, zâmbesc, pun telefonul deoparte și, după ce îmi pun ochelarii de soare, îi răspund:

– Nimic tată. Sunt doar fericită că suntem împreună.

Tata dă din cap și eu încep să fredonez melodia pe care, la final, începem să o cântăm cu toții.

Ajungem la casa tatălui meu, unde ne așteaptă sora mea, minunatul ei soț și micuții lor. Cum mă vede, vine în fugă să mă îmbrățișeze, iar după ce îmi dă drumul, spune:

– Dar, bubulino..., ce slabă ești. Numai țâțele ce au rămas din tine.

Soră-mea și comentariile ei deplasate.

Ne uităm una la alta și ea îmi spune, zâmbind:

– Dar, dacă mă gândesc mai bine, costumul de flamenco o să-ți vină ca turnat, pentru că în ultimul timp erai cam grasă.

Zâmbesc. Raquel și replicile ei acide.

Cumnatul meu, marele mexican, mă privește și, deschizându-și larg brațele, spune:

– Ce drăguță ești, dragă cumnată!

Încântată, îl îmbrățișez și zâmbesc. Aveam nevoie de asta. Răsfăț și optimism, chiar dacă știu că pe chipul meu nu se mai vede ce se vedea înainte.

Ca de obicei, tatăl meu se străduiește să ne ofere tot ce este mai bun, vedem asta, atunci când este timpul să ne așezăm la masă, pentru care a făcut pregătiri ca pentru un alai de nuntă. Nu lipsește nimic. Totuși, când văd jambonul acela care îmi place atât de mult și pe care tata îl cumpără special pentru mine, stomacul mi se întoarce pe dos.

Asta-i culmea... E culmea ca din cauza sarcinii să mi se facă greață tocmai atunci când am în față ceea ce-mi place cel mai mult.

Mă uit la jambon hotărâtă. Nu o să îmi las stomacul să decidă, așa că mă apuc să mănânc din el. Tata trece în acel moment pe lângă mine și îmi spune:

– Știam eu că jambonul o să fie primul în care o să te înfigi.

Mi se pare că felia are un miros ciudat, iar soră-mea, care stă lângă mine și îmi vede reacția, mă întreabă:

– Ce ai?

– Nu ți se pare că jambonul ăsta are un miros ciudat?

Raquel izbucnește în râs și, în timp ce taie o felie și o bagă în gură, îmi răspunde:

– Asta-i bună, și a ce ai vrea să miroasă? A calamar?

Râd și eu de prostia pe care tocmai ce am zis-o. Sper doar că soră-mea nu o să înceapă să pună mai multe întrebări.

După ce terminăm de mâncat și bem cafeaua împreună cu Lucena și Bicharrón, copiii se duc la culcare, iar eu merg la Vila Bruneția, căsuța pe care Eric și cu mine o avem în Jerez.

Sora mea vine cu mine până în garaj, se apropie de una dintre motocicletele tatălui meu și îmi spune:

– Vin și eu cu tine.

Privesc motocicleta. Mi se întoarce stomacul pe dos din cauza jambonului și arăt înspre mașină:

– Mă gândeam să iau mașina lui tata.

Raquel ridică din sprâncene. Cred că este prima dată când spun că nu vreau să mă urc pe motocicletă și, după ce îmi dau seama ce am spus, afirm:

– Haide, haide să luăm motocicleta.

Când vreau să iau căștile de pe raft, tatăl meu intră în garaj.

– Nu lua motocicleta. Zilele trecute a luat-o nepotul lui Bicharrón și a lăsat-o nesupravegheată. Mai bine luați mașina.

Tata m-a salvat!

Îmi vine să îl umplu de pupici pentru asta, în timp ce Raquel ia cheile mașinii și îmi spune:

– Tu o să conduci.

Sunt de acord. Ne luăm la revedere de la tata și urcăm fericite în mașină. Pe drum vorbim despre o mulțime de lucruri, dar când ajungem în fața ușii, stomacul mi se întoarce din nou pe dos.

Scanned with CamScanner

Sunt în fața casei pe care Eric a cumpărat-o pentru mine. Citesc plăcuța pe care scrie Vila Bruneţica și zâmbesc. Eric și obsesia lui pentru detalii. Fără să îmi exprim gândurile, activez comanda de la distanță. Poarta din fier forjat începe să se deschidă și Raquel mă întreabă în felul ei băgăreț:

– Eric de ce nu a venit?

În timp ce intru cu mașina în curte, observ grădina frumos îngrijită și răspund:

– A rămas cu Flyn. Are examene.

Opresc mașina și cobor în același timp cu sora mea, care îmi spune:

– Sper că le va trece cu bine.

Dau din cap. Și eu sper, dar adevărul este că îi va fi destul de greu. A dat-o în bară cu întregul an din cauza problemelor sentimentale și, mai mult ca sigur, va trebui să repete anul. Cred că Eric și cu mine ne-am resemnat deja.

Merg direct spre ușa casei, să mă asigur că totul este în ordine. Scot cheile din buzunarul din față al pantalonilor, deschid ușa solidă și mă trezesc inundată de lumina care intră pe ferestre.

– Juan Alberto și cu mine am trecut aseară pe aici să ne asigurăm că totul este în regulă, iar în dimineața asta, tata a venit să aerisească. S-a gândit el că o să vrei să arunci un ochi și voia să o vezi plină de lumină, îmi explică Raquel.

Apoi, în timp ce se uită pe unul dintre geamuri, bombăne:

– Aoleu....

Acest „Aoleu" îmi atrage atenția și mă apropii și eu. Și ce să văd? Pe hamacul de la piscină stau două pahare pe jumătate goale. Mă apucă râsul. Mă uit la sora mea, zâmbesc și o întreb:

– Măi să fie, nu-mi spune că amorezul tău și cu tine mi-ați folosit casa pe post de bordel. Doar nu ai fi vreo târfă!

Raquel dă să spună ceva, își trece o șuviță de păr după ureche, se îndepărtează de mine și îmi spune:

– Cum să..., nu, bubulino..., fii serioasă.

Coborâm amândouă spre piscină și, după ce luăm paharele, le mirosim și spune:

– Aici este coniac și dincoace..., lichior de prune. Oare cine o bea lichior de prune?

Amuzată, ridic din umeri și o văd că dispare.

Nu am chef acum să mă gândesc la cine o bea lichior de prune, așa că mă întorc în casă și analizez ce văd în jur.

Locul acesta poartă amprenta lui Eric peste tot. Povestea noastră a început oarecum în casa aceasta frumoasă. Mă apropii de șemineu și iau o fotografie în care suntem noi doi fericiți în luna de miere și zâmbesc:

– Ce bine ne-am distrat aici.

Mă emoționez, las fotografia și mă uit la altele care sunt alături. Zâmbesc când văd pozele cu Hannah și Eric care se distrează cu tatăl lor pe plajă, alta cu Flyn și tatăl meu sau alta în care Eric și cu mine suntem bronzați și dansăm la o petrecere. Amintiri peste amintiri... toate astea sunt amintiri frumoase.

Mă îndepărtez de șemineu și merg în camera noastră. Când intru, îmi dau seama că prezența lui Eric umple și încăperea asta. Închid ochii și parcă îl văd cum vine după mine în fugă prin cameră sau cum râde când, la aniversarea primei noastre luni împreună, i-am luat o tartă care a ajuns sub fundul meu.

Ochii mi se umplu de lacrimi, dar cum o aud pe soră-mea că se apropie, mă șterg și ies în grădină. Ar fi mai bine să plec de aici.

Seara, după ce terminăm cina, Pipa ia copiii și Luz pleacă cu prietenii ei; cumnatul meu, care este pâinea lui Dumnezeu, ne privește și, ca de fiecare dată, ne spune cu bună dispoziție în voce:

– Am o surpriză pentru voi trei!

Tata, soră-mea și cu mine ne uităm la el, în timp ce scoate niște hârtiuțe din buzunar și îmi spune:

– Am cumpărat bilete să mergem la concertul lui Alejandro Fernández, pe 12, în Sevilla.

– Îmi vine să te mănânc cu totul! țipă soră-mea.

Scanned with CamScanner

Raquel e topită după cântărețul ăsta. Eu zâmbesc. Are niște melodii foarte frumoase. Tata, care nu știe despre cine este vorba, ridică din umeri și întreabă:

– Aveți un bilet și pentru mine?

Cumnatul meu, care stă lângă el, îl privește și îi spune pe un ton amuzat:

– Sigur că da. O să mergem toți patru. Am vorbit deja cu Pachuca și cu Luz. Ele două, împreună cu Pipa, rămân cu copiii. Haide, o să fie distractiv!

Râdem cu toții. Fără îndoială, mexicanul are totul sub control.

Pe data de 10 mai, începe sărbătoarea orașului meu, Jerez, iar eu mă bucur ca o fetiță.

Ajunsă la festival, mă întâlnesc cu unii dintre vechii mei prieteni, care acum au toți copii și ne distrăm împreună de minune. Micuțul Eric este ca un vârtej, iar Hannah arată minunat în costumașul ei de flamenco.

În timpul zilei, copiii sunt și ei cu noi, dar, când se lasă seara, tata și Pipa îi iau și eu rămân să mă distrez cu vechea gașcă. Nu mă pot opri din râs. La un moment dat, o vedem pe Pachuca la unul dintre standuri și soră-mea îmi face semn să îmi arate că ea bea lichior de prune.

În regulă. Recunosc.

Între tata și Pachuca se întâmplă ceva. Nu mi-a spus nimic. Dar cine sunt eu să mă bag între ei?

Prietenii mei mă prezintă altor prieteni și îmi dau seama că unul dintre ei, pe care îl cheamă Gonzalo, mă privește insistent. Adevărul e că arată foarte bine.

Port costumul meu de flamenco, roșu cu negru, dansez pe dansuri specifice din Sevilla, lucru pe care nu l-am mai făcut de multă vreme. La un moment dat, când ne săturăm de dans, mergem să bem ceva într-un bar din apropierea târgului și începem să sărim ca nebunii când îi cerem DJ-ului să ne pună Rolling Stones, *Satisfaction*.

Sunt epuizată, așa că mă întorc la bar și simt că cineva este în spatele meu. Mi se face pielea de găină. Să fie Eric? Dar când mă întorc, dau de ochii verzi ai lui Gonzalo, acel prieten al unui prieten, care îmi zâmbește și spune:

– De ce îți place așa de mult melodia asta veche?

Amuzată, îi spun că pe melodia aceasta a formației Rolling Stones ne-am petrecut toate verile. Îl simt că este interesat de mine și intru în alertă, dar nu plec de lângă el. Nu știu ce fac, știu doar că încă sunt supărată pe Eric și poate că o tâmpenie ar fi singura modalitate prin care să-mi treacă supărarea.

Prietenii mei încep să plece pe rând, până rămân doar Gonzalo, cumnatul meu, care s-a amețit după atâta alcool, sora mea și cu mine. Raquel mă vede că vorbesc de mult timp cu Gonzalo și, când el se ridică și merge la baie, ea se apropie de mine și îmi spune:

– Uite ce e, bubulino, știu că nu ai nicio intenție rea, dar în același timp știu că...

– Haide, Raquel, îmi ții și predici acum? protestez eu.

Soră-mea nu e neapărat o băgăcioasă și nici proastă nu e, așa că, deranjată de cuvintele mele, îmi spune:

– Bine, frumoaso. Tu știi mai bine ce faci. Îl iau pe bubu al meu acasă pentru că, după atâtea pahare, nu mai știe dacă merge sau levitează. Vii cu noi?

Îmi dau seama că aș putea pleca. Nu mă simt prea bine, dar nici nu am chef să îi ascult predicile pe care o să mi le țină pacostea de soră-mea în mașină despre cum flirtez cu tipul. Așa că îi răspund:

– Mergeți voi. Eu mai rămân.

– Judith, dacă află Eric...

– Ce să afle Eric? întreb supărată.

Răspunsul meu îi dă de înțeles că ceva nu merge bine. Sora mea știe că îl ador pe Eric și, în final, răspunde:

– Judith, ai grijă ce faci. Nu te purta ca o nebună.

Fără să mai spună altceva, îl ia pe cumnatul meu de mână și pleacă. Gonzalo, care se întoarce de la baie în același timp, mă

Scanned with CamScanner

privește și îi vede pe cei doi plecând. Prin gestul lui înțeleg ce vrea să îmi transmită și mă întreabă:

– Am rămas singuri?

Dau din cap și, după ce iau o gură de coca-cola, îi arăt zâmbetul meu de femeie fatală:

– Da. Singuri, tu și cu mine.

El zîmbește cu subînțeles. Zâmbesc și eu, din nou, și el șoptește:

– Ce ar fi dacă am pleca și noi?

– Unde vrei să mergem?

Gonzalo, care cred că este de-o vârstă cu soțul meu, se apropie un pic mai mult de mine și îmi spune:

– Ce ai spune dacă am merge la hotelul meu și am bea acolo un ultim pahar?

Sunt nehotărâtă. Nu știu prea sigur ce vreau să fac. Ce îmi propune el e ceva ce nu ar trebui să accept. Este inacceptabil. Îl iubesc pe Eric. Îl iubesc pe Eric, dar setea de răzbunare este atât de mare, încât răspund:

– Haide. Nu o să mergem la hotelul tău, dar știu eu un loc...

Urcăm în mașina lui. Are o frumoasă Mazda roșie. Eu îl ghidez și ajungem într-un loc pe care îl cunosc în afara orașului Jerez. Când ajungem la destinație, Gonzalo oprește mașina, se uită la mine și, când văd că începe să se apropie, deschid ușa și cobor. El iese pe cealaltă ușă și vine spre mine. Fără să scoată o vorbă, se apropie de locul în care sunt și, în câteva secunde, mă împinge în mașină și mă sărută. Își bagă limba în gura mea și eu îi permit să o facă, în timp ce simt cum își plimbă mâinile pe corpul meu, pe deasupra rochiei mele de flamenco.

Sărutul durează câteva secunde. Încremenesc, apoi simt cum, dintr-odată, Gonzalo vrea să îmi arate cât mă dorește și se lipește de mine pentru ca eu să-i simt erecția. Îmi dau seama ce se va întâmpla dacă nu îl opresc.

Dumnezeule..., ce fac?

Nu mai suntem copii. Nu ar trebui să ne jucăm și să glumim când vine vorba de sex și sunt conștientă că ceea ce fac este cu

bună știință. Mă gândesc la Eric. Mă gândesc la iubitul meu și la ziua în care mi-a spus că, în momentul în care s-a întâmplat ce s-a întâmplat cu Geneva, el nu era conștient de ceea ce făcea.

Acum văd clar că ceea ce s-a întâmplat nu a fost ceva plănuit. El nu a pregătit terenul așa cum fac eu acum. Și eu sunt pe deplin conștientă de acțiunile mele. Sunt o târfă! În acel moment, îl împing pe Gonzalo și, privindu-l, îi spun:

– Eu..., îmi pare rău, dar nu pot.

Mă privește. Eu mă pregătesc în caz că trebuie să îi trag câțiva pumni și mă întreabă, fără să se apropie de mine:

– Și atunci de ce m-ai adus aici?

Are dreptate. Sunt o târfă! Sunt un dezastru!

Tocmai am făcut cea mai mare greșeală din viața mea.

Dar de ce naiba sunt aici și sărut alt bărbat?

După felul în care mă privește, mă gândesc că mi se citește bulversarea pe față, așa că iau o gură de aer și îi spun:

– Gonzalo, îmi pare rău. Este vina mea. Soțul meu și cu mine nu trecem printr-un moment foarte bun și...

– Și ai vrut să te răzbuni pe el cu mine, nu?

Când îl aud ce spune, îmi dau seama cât de idioată sunt, încuviințez și spun:

– Chiar îmi pare rău.

Niciunul nu spune nimic timp de câteva secunde, până când el ocolește mașina și îmi spune:

– Urcă-te să te duc acasă.

O fac fără să mai stau pe gânduri. Mă simt îngrozitor. Ne întoarcem la Jerez în liniște și îi arăt unde stau. Niciunul nu spune nimic și, când ajungem în fața casei tatălui meu, îl privesc:

– Chiar îmi pare rău. Îmi pare rău că...

– Nu te îngrijora..., mă întrerupe el. Ai tu motivele tale să faci ce ai făcut, dar ai grijă. Data viitoare e posibil să dai peste un tip care să nu fie la fel de drăguț ca mine.

Încuviințez. Mare dreptate are. Apoi zâmbește și îmi spune:

Scanned with CamScanner

– Haide. Mergi să dormi și uită ce s-a întâmplat. O să ne vedem mâine la târg.

Nu mă apropii de el să îl pup pe obraz. Zâmbesc. Deschid ușa mașinii și cobor. După ce închid ușa, Gonzalo dispare în viteză.

Sunt dezamăgită din cauza comportamentului meu. Merg spre ușă și îl văd pe tata care mă așteaptă. Îmi dau seama că a văzut mașina care se îndepărtează și îmi spune:

– Mi-am făcut griji pentru tine. Când i-am văzut pe sora ta și pe mexican că s-au întors în patru labe și tu nu erai, am început să mă îngrijorez.

Intrăm în casă și mă așez lângă el la masa din sufragerie. Îl văd cât este de îngrijorat și răspund:

– Liniștește-te, tată, știu să am grijă de mine.

Tatăl meu dă din cap. Își scarpină chelia, mă privește și, în sfârșit, mă întreabă:

– Ce se întâmplă cu tine, brunetico?

Când îl aud, nu mă pot abține și ochii mi se umplu de lacrimi. Toate mi se întâmplă! Dar mă abțin, încerc să zâmbesc și mă ridic. Îl sărut pe obraz și răspund:

– Nimic, tată. Sunt doar obosită.

Fără să mă uit înapoi, ies din salon. Trec pe la copii și văd că dorm ca niște îngerași. Merg apoi spre camera mea, dar ocolesc prin a soră-mii și, prin întuneric, ajung lângă ea, o înghiontesc de câteva ori în umăr și șoptesc:

– Raquel… Raquel...

Sora mea deschide ochii imediat, își duce mâna la inimă și zice:

– Dumnezeule, bubulino, ce m-ai speriat!

Imediat încep să plâng. Am o cădere nervoasă.

Cum pot să fiu așa de nenorocită?

Cum am putut să îi fac asta lui Eric?

Sora mea se sperie și mă pune lângă ea pe pat și încearcă să mă consoleze, în timp ce cumnatul meu sforăie. În câteva secunde, îi spun lui Raquel că Eric și cu mine suntem într-o situație dificilă,

îi povestesc despre sarcină și despre prostia pe care tocmai ce am făcut-o în noaptea asta cu Gonzalo. Omit să îi spun motivul problemei mele cu Eric. Dacă Raquel află motivul, nu știu cum va reacționa. Știu că a bănuit ceva în Mexic, dar dacă i-as spune adevărul, asta ar descumpăni-o.

Ea mă ascultă, mă ia în brațe, îmi face vânt cu mâna când vede că mă înfierbânt de atâta plâns și îmi ia mâna de pe gât, să nu cumva să mă scarpin și să mă umplu de bube. În momentul în care vede că o să vomit, fuge cu mine la baie și îmi ține capul în timp ce din corpul meu iese tot, cu excepția tristeții.

– Ce se întâmplă?

Îl auzim pe tata și, când mă întorc, îl văd cum stă în ușa de la baie și ne privește. Simt că îl dezamăgesc și pe el, iar soră-mea se grăbește să răspundă:

– Stai liniștit, tată. Brunetica ta a băut cam mult.

Tatăl meu nu spune nimic. Mă privește, dă din cap și pleacă. Mă bucur că Raquel îmi păstrează secretele și că tatăl meu renunță și nu mai insistă.

După câteva secunde, tatăl meu apare în baie și îi dă un ceai de mușețel surorii mele, spunând:

– Ar trebui să îl bea. Asta îi va scădea temperatura corpului.

Gestul lui îmi face inima bucăți. Știu că bănuiește că ceva nu este în regulă între mine și Eric, dar nu pot să îi spun despre ce este vorba și încep din nou să plâng. Raquel lasă ceaiul de mușețel și ne așezăm pe jos, pe podeaua din casa asta pe care o ador. Mă îmbrățișează.

După ce mă liniștesc, mergem amândouă în camera mea și vorbim ore întregi printre suspine. Raquel își trage concluziile singură și crede că suntem aici pentru că Eric a pus munca pe primul loc.

Cu drag și răbdare, sora mea, marea dramatică a casei, știe cum să mă facă să mă relaxez și să zâmbesc. Să te abții cu Raquel și cu ce scoate pe gură este imposibil. Dar, în același timp, îmi șoptește:

– Judith, trebuie să îi spui lui Eric că ești însărcinată.

Scanned with CamScanner

Încuviințez. Are dreptate. Mă simt îngrozitor din cauza multor lucruri și afirm:

– O să îi spun, dar și despre tâmpenia pe care am făcut-o cu Gonzalo.

– Ești nebună? La ce te va ajuta dacă îi spui că te-ai sărutat cu el?

Știu că are dreptate. Dacă îi spun asta, voi complica și mai mult lucrurile, dar nu pot să îl mint pe Eric. Nu pe Eric.

– O să mă ajute să mă simt mai bine față de mine însămi, îi mărturisesc. Nu pot să îi ascund așa ceva.

Sora mea dă din cap și oftează.

– Ai dreptate, bubulino, sinceritatea este pe primul loc.

Oftez și eu. Dacă am făcut ceva rău, trebuie să fiu adultă și să îmi asum. O greșeală gravă pe care probabil că o voi plăti cu vârf și îndesat.

După ce terminăm de vorbit, adormim amândouă în patul meu, ținându-ne de mână.

Ziua următoare, când mă trezesc, soră-mea plecase cu toți copiii și cumnatul meu la plimbare. În casă este liniște. Tatăl meu a plecat și el.

Un duș este întotdeauna bine-venit.

După-amiază, încurajată de sora mea, iau alt costum de flamenco. De data asta, unul cu albastru și galben și mergem la târg. Cel mai bun lucru pe care îl pot face. Acolo dau de Gonzalo și de gașca mea de prieteni. Acum, Gonzalo stă deoparte. Vorbim, ne distrăm, dar nu se mai atinge de mine. Îi mulțumesc în adâncul sufletului.

Luni dimineața, Fernando își face apariția în casă. Ne vedem și ne îmbrățișăm. Eu și Fernando ne iubim mult, în ciuda celor petrecute între noi în trecut și a faptului că i-a fost greu să accepte relația mea cu Eric.

Încântat, mă prezintă soției lui și o felicit când văd ce burtă mare are, biata de ea. Este în șapte luni și, când îi văd burta așa de mare, oftez. O să fiu și eu la fel nu peste multă vreme.

Fernando se joacă cu cei mici și, când ei pleacă în fugă după tatăl meu, iar soția lui se îndepărtează, mă întreabă:

– Și Eric?

Cu zâmbetul larg pe buze, îi răspund cât pot de repede:

– A rămas în München. E afundat în muncă.

Fernando se uită la mine, iar eu ridic din sprâncene când îmi spune:

– Salută-l din partea mea. Soțul tău e un bărbat cumsecade.

Îi dau dreptate și continui să zâmbesc. Fără nicio îndoială, soțul meu chiar este cumsecade.

În după-masa aceasta, primesc mai multe mesaje pe WhatsApp de la Eurodisney și zâmbesc când îi văd pe Mel și Björn alături de Sami și Peter, înconjurați de prințesa Bella, Mickey Mouse și Pluto. Sunt fericită să îi văd așa.

Marți, după ce las toate numerele de telefon posibile, în caz că Pachuca, Pipa și Luz au nevoie să ne sune, tata, sora mea, cumnatul meu și cu mine urcăm în mașină și mergem la Sevilla la concertul lui Alejandro Fernández.

După ce parcăm mașina, ne îndreptăm cu toții spre stadionul olimpic La Cartuja. Tatăl meu, care nu este obișnuit cu astfel de evenimente, rămâne șocat. Nu a văzut niciodată atât de mulți oameni strânși laolaltă.

Când începe concertul, eu și sora mea cântăm tot timpul. Râdem, glumim, cântăm, sărim, aplaudăm și ne simțim bine. Foarte bine.

La jumătatea concertului, Alejandro Fernández începe să vorbească despre o melodie frumoasă la care a colaborat cu cineva și rămân fără cuvinte când, după câteva momente, îmi dau seama că acel cineva este Alejandro al meu.

– Vai, bubulino, țipă sora mea, dar este adoratul tău Alejandro Sanz.

Aplaud emoționată.

Asta chiar e o surpriză mare pentru mine și pentru toți cei care se află acolo. Aplaudăm ca nebunii. Când încep să cânte melodia *A que no me dejas*, îmi simt corpul de parcă ar fi învârtit în cuva unei mașini de spălat, dar cânt din răsputeri și mă afund în bula mea de sentimente.

Scanned with CamScanner

Cu toate astea însă, în timp ce cânt, ochii mi se umplu de lacrimi… lacrimi cât pumnul. Sunt precum cascada Niagara care dă pe dinafară, în timp ce versurile acestei melodii fantastice îmi pătrund în suflet și în inima mea frântă.

Așa cum spun și versurile, sunt conștientă că nu îl pot lăsa pe Eric. E dureros să îmi planific existența fără el și știu că și el crede același lucru. Suntem legați unul de celălalt iremediabil prin iubirea noastră nebună.

El, Eric Zimmerman, este iubirea vieții mele.

Vreau ca el să fie acela care mă mângâie în fiecare dimineață, să fie el cel care îmi numără genele, cel care să mă acopere când dorm și tot el cel care să mă sărute până în străfundul inimii și al sufletului. Îl ador, dar văd că și pentru a-mi reaminti asta, a trebuit să fac cea mai mare tâmpenie din lume. A trebuit să îl înșel tocmai cu Gonzalo.

Cum pot fi așa de idioată?

De ce a trebuit să fac asta ca să văd realitatea?

Când melodia ajunge la final, iar Alejandro părăsește scena în mii de aplauze, cu ochii plini de lacrimi mă uit la tatăl meu. Îmi vine să râd când îi văd fața uimită, fără să știu din ce motiv. Plâng și râd. Râd și plâng. Cine să mă mai înțeleagă? Tata mă ia în brațe și îmi șoptește la ureche:

– Când ești gata, îmi poți spune ce ți se întâmplă, brunețico.

Încuviințez. Fără îndoială, tatăl meu are nevoie de o explicație și eu trebuie să i-o dau. Comportamentul meu este de neînțeles.

Concertul continuă și mă simt bine, în ciuda faptului că suferința mea atinge cote maxime.

După ce cântă mai multe hituri de-ale sale, Alejandro Fernández își schimbă hainele și apare îmbrăcat ca un mariachi, alături de un grup. Cumnatul începe să fluiere și să strige ca un bun mexican ce este:

– Trăiască Mexicul!

Sora mea, tatăl meu și cu mine zâmbim. Fără îndoială, în funcție de unde te afli, muzica îți poate ajunge la inimă, iar faptul că el este în Spania și ascultă muzică din țara lui, îl emoționează profund.

Pentru câteva momente bune, cumnatul meu fredonează *ranchera*[a] și melodii mexicane, iar când Alejandro Fernández începe să cânte cu vocea lui minunată *Si Dios me quita la vida antes que a ti* („Dacă Dumnezeu îmi ia viața înaintea ta"), eu și sora mea ne aruncăm câte o privire. Oh…, oh…

Ne uităm la tatăl meu și îi vedem emoția în timp ce fredonează melodia pe care mama mea o adora și pe care el o cunoaște pe de rost. Și noi ne emoționăm la rândul nostru. Ne-am alăturat tatălui și am cântat toți trei, simțind-o parcă și pe mama lângă noi.

Sunt emoționată și încep să suspin când mă gândesc la ce simte tatăl meu care cântă cu ochii în lacrimi. Mă tot gândesc că, dacă Dumnezeu mi l-ar lua pe Eric, aș muri, aș muri să pot fi alături de el.

Cumnatul meu vede cât suntem de tulburați, zâmbește și strigă mai tare să putem să îl auzim:

– Ce grozav cântă ticălosul ăsta!

Cuvintele lui ne fac să râdem pe toți trei și ne scot din starea de tristețe.

– Bubule, nu mai fi așa bădăran.

Juan Alberto îi face cu ochiul tatălui meu, o ia în brațe pe sora mea și continuă să cânte melodia aceea frumoasă, în timp ce Raquel se topește de dragul lui.

Dumnezeule…, cum cântă Alejandro Fernández și ce minunată este melodia!

Văzându-i pe sora mea și pe cumnatul meu atât de… atât de îndrăgostiți, îmi vine să râd. Este incredibil cum ne pot atinge și controla versurile unei melodii și îmi este foarte clar că, dacă Eric ar apărea acum aici, m-aș arunca în brațele lui și l-aș copleși cu sărutări și nu ne mai despărțim niciodată.

După două ore și zece minute cât a durat concertul, ieșim toți patru fericiți și încântați. În noaptea asta, primul lucru pe care îl fac când ajung în Jerez este să merg să îi văd pe cei mici. Eric și Hannah dorm și merg să îi sărut. Îi sărut și pentru mine, dar și din partea tatălui lor.

---

a. Gen al muzicii tradiționale mexicane. *(n.red.)*

Scanned with CamScanner

62

Miercuri, la München, Eric stă pe scaunul din biroul lui și privește în gol.

Fără ca nimeni să știe, a fost într-o călătorie la Chicago și tocmai ce s-a întors.

Acolo a dat peste ceva la care nu se aștepta: a găsit-o pe Geneva în spital, efectele bolii începuseră în sfârșit să își facă simțită prezența. Eric nu simte niciun pic de milă față de Félix, care este terminat oricum. L-a luat deoparte și i-a spus tot ce avea de spus. Acesta nu a scos niciun cuvânt, doar a dat din cap. Când Eric a terminat de vorbit, fără să mai aștepte ca celălalt să deschidă gura și pentru a le arăta cât de mult îi urăște, s-a întors și a plecat.

Epuizat, neamțul încearcă să uite de probleme și să se concentreze pe ce are de făcut la serviciu. Dar este imposibil, pentru că se gândește numai la Judith. Este femeia pe care o adoră și care, din păcate, nu îl așteaptă acasă.

Îmbrăcat cu un costum gri elegant și cu cămașă albă, se întoarce cu scaunul către fereastra cu vedere la stradă, iar în mintea lui nu există decât o singură persoană: micuța lui Jud.

Înainte de călătoria lui la Chicago, de fiecare dată când ajungea acasă după-amiaza, după mai multe ore de muncă decât ar fi trebuit, și îl vedea pe Susto, un zâmbet îi lumina chipul. Animalul acesta este mândria micuței lui. Acum că ea nu mai era în casă, îl răsfăța cu drag de fiecare dată când avea ocazia. Îl băga până și în bucătărie și îi dădea jambon de York sau îl lua în salon să îi țină companie.

În absența lui Judith, după ce Flyn merge la culcare, iar Simona și Norbert își termină treaba, Eric începe să se plimbe prin casă și să caute ceva ce nu era acolo. Este incredibil ce goală e casa fără ea.

Merge în garaj și se așază pe scaun, cu o bere în mână, alături de Susto și Calamar, privește motocicleta lui Jud și începe să zâmbească fără să se poată abține pentru că și-o imaginează cu fața plină de grăsime sau cum sare ca o nebună.

Din momentul în care intră în casă, amintirile îl copleșesc. Judith a transformat complet toată locuința lor. Înainte era o casă cenușie și plictisitoare ca el, dar ea, numai ea, a umplut-o de râsete, lumină și culoare.

Jud l-a învățat cum să aibă încredere în oameni, să ofere o a doua șansă și să îi asculte pe ceilalți. Ea e totul pentru el. Ea e viața lui.

În seara aceea, în timp privește strada așezat în fotoliul lui din birou, Eric se uită la ceas. Era deja ora opt seara, dar nu avea niciun chef să se întoarcă acasă. Dar în acel moment telefonul lui sună și cum era Björn, răspunde zâmbind:

– Ce s-a întâmplat, omule?

De la Eurodisney, în timp ce Mel îi făcea duș lui Sami și Peter se juca pe GameBoy în camera de hotel, Björn îl întreabă:

– Cum te simți?

Eric oftează și răspunde:

– Bine..., bine...

– Terminat bine de tot, nu? insistă el.

Eric zâmbește. Este incredibil cum Björn își face griji pentru el și vrea să îl asigure că se simte bine, așa că îi spune în glumă:

– Stai liniștit. Chiar mă simt bine.

– Cum a fost la Chicago?

Cum simțea nevoia să vorbească cu cineva, Eric i se confesează prietenului său și, când termină, fără niciun chef să mai învârtă cuțitul în rană, Björn îl întreabă:

– Unde ești acum?

Eric se uită în jurul lui și, primul gând care îi vine în minte este să mintă, dar la ce bun? Și, cu ochii spre câteva hârtii de pe birou, îi răspunde:

Scanned with CamScanner

– La birou.

Björn se uită repede la ceas și zice:

– Ce naiba mai faci la birou la ora asta?

Eric oftează și Björn continuă:

– Uite care e treaba, nu mă enerva pentru că sunt în luna de miere și...

– Hei..., relaxează-te! Nu mă mai bate la cap!

Când îl aude, avocatul izbucnește în râs: Judith este cea care folosește fraza asta și îl aude pe prietenul lui care mai zice:

– Am ajuns să vorbesc ca ea.

Vocea lui disperată îl face să își dea seama cât de rău se simte și încearcă să îl facă să uite de probleme cel puțin pentru câteva minute; așa că Björn începe să îi povestească întâmplări amuzante de-ale lui Sami la Eurodisney.

Eric îl ascultă. Faptul că știe că toți sunt bine îl face să zâmbească, dar îi spune:

– Te las, Björn. Pupă-i pe Mel și pe copii din partea mea.

Și fără să mai spună ceva, închide, în timp ce prietenul lui rămâne pierdut la celălalt capăt al firului.

Odată ce Eric lăsă telefonul deoparte, își duce mâna la gât și telefonul începe să sune din nou. Eric vede că este tatăl lui Judith, așa că răspunde mirat:

– Salut, Manuel, s-a întâmplat ceva cu Judith sau cu copiii?

Manuel, care așteptase ca fetele să plece cu copiii la bâlci, răspunde stând așezat pe un scaun din salon:

– Stai liniștit, Eric. Judith și copiii sunt bine.

Răspunsul îi aduce neamțului inima la loc și, după ce se așază mai bine în fotoliul lui de piele, întreabă:

– V-ați distrat la festival?

– Da, băiete. Ne place foarte mult, dar cred că fetei mele i-ar plăcea și mai mult dacă ai fi aici.

Când îl aude, Eric se afundă în scaun și Manuel continuă:

– Nu știu ce se întâmplă între voi doi, dar știu că este ceva ce o chinuiește pe brunetica mea și nu îmi place să o văd așa.

Eric își trece mâna prin părul lui blond, închide ochii și spune:

– Manuel, ascultă-mă, eu...

– Eric, nu, îl întrerupe socrul lui. Nu te sun să îmi spui ce s-a întâmplat între voi. Sun doar să îți spun că, dacă o iubești, trebuie să îi arăți asta. Știu că brunetica mea poate ajunge să fie enervantă și te poate scoate din sărite foarte ușor, dar ea...

– Ea este tot ce am mai bun, Manuel. Tot ce am mai bun.

Lui Manuel îi place ce aude.

– Și cum se face că nu ești aici, băiete? întreabă el.

Eric oftează, scutură din cap și răspunde:

– Nu vrea să mă vadă și nu am ce să îi reproșez. Merit pentru că..., așa cum ar spune ea, sunt idiot.

Manuel zâmbește și pentru că ar da orice ca fata lui să fie fericită, conștient fiind că pune paie pe foc:

– În locul tău m-aș grăbi, să nu o facă altul să rădă înaintea ta.

Spusele lui Manuel sunt impulsul de care Eric avea nevoie și, după ce se așază mai bine pe scaun, întreabă:

– Ce încerci să spui, Manuel?

Cu un zâmbet plin de experiență și înțelepciune, acesta ia o gură de bere și îi răspunde:

– Eu nu vreau să spun nimic. Dar brunetica mea este o femeie foarte frumoasă și atrăgătoare și când se duce singură la festival..., știi și tu, un dans încolo, altul încoace...

– Mâine vin acolo, hotărăște Eric.

Manuel încuviințează și, înainte de a închide telefonul, spune:

– Băiete, știam că vei lua decizia bună și, apropo, convorbirea aceasta nu a avut niciodată loc.

Eric începe să zâmbească și îi răspunde complice:

– Ce convorbire, Manuel?

Când termină discuția, lui Eric i se accelerează respirația. Nu și-o poate imagina pe Judith cu un alt bărbat. Se uită la poza cu ea pe care o avea pe masă și șoptește:

– Nu se poate să mă fi uitat, iubito.

Scanned with CamScanner

În timp ce spune asta, începe să zâmbească fără motiv. Cuvintele astea nu putea să le știe decât de la iubirea vieții lui, de la micuța lui. Este dispus să o recâștige, așa că ia telefonul, formează un număr și spune:

– Frank, mâine, după prânz, zburăm la Jerez.

În noaptea aceea, când se întoarce acasă, intră în camera lui Flyn. Copilul își privește tatăl și zâmbește când îl aude:

– Mâine trebuie să anunți la școală că vineri o să lipsești. Mergem la Jerez.

– Super, tati! aplaudă băiatul.

În noaptea aceea, în Jerez, Judith iese să se distreze cu prietenii. Totuși, în jurul orei zece, se simte obosită și se întoarce cu Pipa și copiii acasă. După atâta dans și distracție, oricine s-ar fi simțit obosit, mai ales ea, care este însărcinată.

După ce îi culcă pe cei mici, care erau epuizați, Judith își dezbracă costumul de flamenco. Îl vede pe fereastră pe tatăl ei care stătea așezat în balansoarul din grădină, lângă frumoasele flori de hibiscus pe care mama ei le plantase cu mulți ani în urmă.

Se îmbracă mai comod, trece prin bucătărie, scoate o coca-cola din frigider și iese în grădină. Începe să zâmbească când îl vede pe tatăl ei care o privea.

În timp ce se apropie de el, începe să chicotească atunci când își dă seama că el ascultă muzică:

– Măi să fie, tată. Nu știam că o să folosești cadoul pe care ți l-am făcut la Crăciun.

Și când aude melodia, începe să râdă.

– Alejandro Fernández, măi, măi, măi..., văd că ți-a plăcut concertul de ieri.

Manuel începe să zâmbească, îi face loc în balansoar lângă el și o întreabă:

– Cum a fost la festival?

– Bine, ca de obicei. Foarte bine.

– Și sora ta?

După ce ia o gură din doza de coca-cola, Judith răspunde:

– A rămas cu Juan Alberto și copiii la bâlci.

– Și tu care ești cea mai petrecăreață dintre toți, ce faci acasă așa de devreme?

– Eric și Hannah erau obosiți și prefer să îmi păstrez energia pentru finalul săptămânii.

Manuel dă din cap, își privește fiica și adaugă:

– Nu o să-mi spui ce se întâmplă cu Eric?

Când îl aude, Judith își dă ochii peste cap și, când era gata-gata să îi spună că nu se întâmplă nimic, vede privirea tatălui ei și în final răspunde:

– Nu e nimic grav, tată. Este doar o discuție.

Bărbatul tace și, după ce ia o gură din coniac, se sprijină de balansoar și spune:

– Sunt sigură că lui Eric nu i-ar plăcea să știe că noaptea trecută te-a adus acasă un bărbat cu o mașină, în loc să te întorci cu sora ta.

– Tată, nu fi demodat. Nu s-a întâmplat nimic, spune ea cu un sentiment de vinovăție.

– Știi, brunetico? Eu și mama ta ne certam în fiecare zi. Erau unele momente în care mă scotea atât de rău din pepeni, că..., Doamne, ce încăpățânată era.

Zâmbește și apoi continuă:

– Și când nu era ea, eram eu. Ne contraziceam în mod constant. Imaginează-ți... o catalană și un andaluz.

Pe amândoi îi apucă râsul și el spune:

– Dar aș da orice ca ea să mai fie lângă mine cu tot cu încăpățânarea și răbufnirile ei.

– Tată...

– Uite ce e, draga mea, viața de cuplu este făcută din momente grele, dar și din momente frumoase. Dacă momentele grele sunt atât de grave încât să nu le poți duce, cel mai bine este să pui punct într-un mod sănătos, oricât de dificil ar fi; dar dacă niciunul

Scanned with CamScanner

dintre aceste lucruri nu este atât de îngrozitor, sfatul meu este să nu irosești momentele din viața ta, pentru că timpul nostru pe lume este atât de limitat, încât în ziua în care îți va lipsi persoana pe care o adori, o să îți blestemi acele zile în care ai stat supărată și îmbufnată.

Judith zâmbește. Fără îndoială, tatăl ei spunea întotdeauna ceea ce trebuie.

– Știu că ai dreptate, tată, dar chiar și când știi că nu poți trăi fără persoana aceea, supărarea te blochează și...

– Nu lăsa ca supărarea să te paralizeze și... Fii inteligentă și profită de fiecare moment din viața ta, pentru că fiecare moment pierdut este un moment pe care niciodată, dar niciodată, nu-l vei recăpăta. Vei avea parte de alte momente, dar cele pierdute nu se vor mai întoarce niciodată, draga mea. Uite, nu știu ce s-a întâmplat între tine și Eric și nici nu vreau să știu, dar știu că vă iubiți. Nu trebuie decât să vă văd unul lângă altul pentru a-mi da seama de cât de specială e legătura care există între voi. Sau poate că nu îl mai iubești?

Judith suspină, zâmbește și murmură:

– Tată, îl iubesc pe Eric la nebunie.

Manuel se liniștește când aude asta. Dacă el o adoră pe ea și ea pe el, există o soluție pentru problemă. Așa că zâmbește și șoptește:

– Uneori, noi, bărbații, suntem complicați, draga mea. Așa se spune despre femei, dar avem și noi, bărbații, tâmpeniile noastre. Și știi ce? Nimic nu ne place mai mult nouă, bărbaților, decât o femeie bătăioasă. Cu cât e mai bătăioasă, cu atât ne place mai mult și ne atrage. Deși, ai grijă, nu trebuie exagerat nici cu asta, pentru că s-ar putea să pierzi.

– Desigur, tată, spune Judith amuzată, nu te întrece nimeni atunci când vine vorba să îmi dai sfaturi legate de căsătorie.

Amândoi încep să râdă și tânăra, care profită de moment, îl întreabă:

– Ei bine, ce se întâmplă între tine și Pachuca?

Auzind asta, Manuel se face roșu ca racul. Fiica lui îl privește, zâmbește și murmură:

– Ascultă, tată, știu că ai iubit-o pe mama și că o vei iubi pentru tot restul vieții, dar a trecut prea mult timp de când a murit și înțeleg că vrei să îți refaci viața. Deci, orice s-ar întâmpla între tine și Pachuca, mi se pare în regulă și te asigur că și pentru Raquel este la fel. Dar poți face asta public, pentru că Raquel, cu nasul ei de inspectoare, o să se bage în pat peste voi.

Scanned with CamScanner

63

Încă nu am greţuri dimineaţa, deşi în timpul nopţii simt cum stomacul mi se întoarce pe dos. Dar e şi normal ca după nebunia de la festival să mi se întoarcă pe dos!

Din nefericire pentru mine, mirosul de jambon, oricât de bun ar fi el, îmi provoacă greaţă.

De ce trebuie să am atât de mult ghinion? De ce nu mi se face rău de la salată?

La şase după-masă, merg cu nepoata mea Luz şi cu cei mici să ne dăm în maşinuţe. Micuţii se distrează foarte tare. Îmi place să îi privesc. Zâmbetul lor e fericirea mea.

Eric nu mă sună, doar îmi trimite mesaje să vadă dacă totul este bine, iar eu îi răspund scurt dacă da sau nu.

Aş da orice să îi aud vocea şi ştiu că şi el ar da orice să o audă pe a mea, dar îmi este atât de ruşine pentru că va trebui să îi spun ce s-a întâmplat cu Gonzalo, încât nu fac niciun efort să îl sun. Nu vreau să îl mint, iar dacă îl sun şi voi omite să îi spun ce greşeală am făcut, o să mă simt îngrozitor. De aceea decid să amân discuţia pentru când voi fi ajunge la München. Fără nicio îndoială, de data aceasta eu voi fi cea care va trebui să fie iertată.

În timp ce ne dăm în maşinuţe, o observ pe nepoata mea Luz. Micuţa mea a devenit deja o domnişoară frumoasă şi rămân uimită cum o văd cum se mişcă printre tinerii de vârsta ei şi toţi o privesc cu admiraţie.

Dar unde o fi dispărut fetiţa care juca fotbal şi vorbea la fel de urât ca un băiat?

Zâmbesc şi îmi dau seama cât va avea de tras sora mea cu Luz, în timp ce ea se apropie de mine. Este îmbrăcată într-o rochie de

flamenco de un albastru ca cerul. Luz îi spune băiatului de lângă ea care o priveşte fermecat:

– Pepe, până şi o hamsie e mai elegantă decât tine.

Eu încep să râd, dar nu o întreb de ce îi spune asta băiatului. E mai bine dacă nu ştiu.

– Dar, bubulinooooooo, ce faci aici, draga mea?

Când aud strigătul, mă întorc şi îl văd pe prietenul meu Sebas. Tipul este îmbrăcat frumos şi coafat. Ne îmbrăţişăm. Când ne despărţim, se uită în jur şi mă întreabă:

– Unde este musculosul de Geyperman?

Mă bufneşte râsul.

– La München. Nu a putut să vină.

Sebas suspină, îmi face cu ochiul şi şopteşte:

– Ce păcat. Îmi place să îmi clătesc ochii cu el, dar se pare că iar am ratat ocazia să mă bucur de acest adonis blond şi seducător.

Apoi vorbim despre diverse lucruri, în timp ce Sebas ţipă de fiecare dată când trece câte un tip chipeş şi îmi face cu ochiul:

– Scumpule, vino aici să îţi arăt eu ţie.

Sunt amuzată şi observ cum îl privesc ceilalţi. Sebas este o adevărată figură.

Acum că este din nou burlac, îşi face de cap şi nu îi pasă de ceea ce cred alţii. Copilaşii mei sunt încă în maşinuţe, când pe lângă noi trece un bărbat andaluz la fel de bine îmbrăcat ca şi Sebas şi, în timp ce ne priveşte, prietenul meu îmi spune:

– Te las, surioară. Sunt chemat la datorie.

Înţeleg că îl cheamă datoria, dar îl iau de braţ şi şoptesc amuzată:

– Armăsarule de Peralta, ce bucată ţi-ai tras!

– Una care are clasă şi ştie ce e bun, fata mea, afirmă el în timp ce îmi face cu ochiul.

Amândoi începem să râdem şi, după câteva secunde, Sebas dispare. Fără îndoială că o să se distreze mai bine decât mine.

Scanned with CamScanner

Când terminăm cu mașinuțele și mergem către standul unde urmează să ne vedem cu sora mea și cu tata, o văd pe sora mea care vine spre mine și îmi spune:

– Este confirmat! Tata și Pachuca sunt împreună!

Mă uit spre locul indicat de privirea ei și zâmbesc când îl văd pe tata cu prietena lui bună, de atâția ani, cum dansează pe muzică tipică din Sevilla. Sunt mai siropoși ca niciodată.

Măi să fie, ce talent are tatăl meu!

Îmi place să văd că discuția noastră i-a fost de ajutor și apoi, uitându-mă la sora mea, întreb:

– Uite ce e, Raquel, tata este văduv de mulți ani și merită să aibă pe cineva alături care să-i înveselească zilele, așa cum și noi îi avem pe ai noștri. Care este problema, fato?

Sora mea cea exagerată clatină din cap. Știu că este greu să-l vedem pe tata cu o altă femeie care nu este mama noastră. OK..., înțeleg, dar gândindu-mă la tatăl meu și fără să-i dau plângăcioasei timp să răspundă, îi spun:

– Ascultă, Raquel, te-ai îndrăgostit de Jesús, te-ai căsătorit cu el și dragostea s-a sfârșit. Când te-ai despărțit și ai rămas singură, ai spus că viața ta era plictisitoare și jalnică până când, brusc, într-o zi a apărut frumușelul tău feroce. Chiar vrei să îmi spui că nu a meritat să îți mai acorzi o șansă cu Juan Alberto?

– Oh, bubu..., bineînțeles că a meritat.

– Atunci și tata merită o nouă șansă la dragoste, Raquel. Amândoi știm că o va iubi pe mama pentru restul vieții lui, că își va aminti de ea prin noi și alte o mie de lucruri, dar are nevoie de cineva alături de el, ca și noi și ca jumătate din oamenii de pe pământ. Iar dacă acea femeie este Pachuca, o doamnă care ne-a iubit dintotdeauna și despre care amândouă știm că este o persoană bună și că va avea grijă de tata, nu crezi că ar trebui să fim fericite?

Raquel se uită la ei. Fața îi tremură în continuare, până când, în sfârșit, dă din cap și spune:

– Ai dreptate. Ai dreptate..., desigur că ai! Și cine să fie mai bună decât Pachuca?

Zâmbesc. Îmi ador sora și, îmbrățișând-o, afirm:

– Exact, prostuțo, nu este nimeni mai bună pentru el decât Pachuca.

Ne îmbrățișăm, când tatăl meu, care s-a oprit din dans, ne abordează cu mult pomenita Pachuca. Raquel, când o vede, trece din brațele mele în ale ei și spune făcându-ne pe toți să râdem:

– Bine ai venit în familie, Pachuca.

Femeia, încântată, se uită la mine, iar eu îi fac cu ochiul. Atunci, în timp ce o îmbrățișează pe sora mea, spune:

– Oh, draga mea, mulțumesc.

Apoi tatăl meu mă îmbrățișează, mă sărută pe frunte, mă privește și îmi spune:

– Am încetat să mai pierd timpul, acum este rândul tău să te oprești.

Încuviințez. Are dreptate. Trebuie să mă întorc la München pentru a rezolva o problemă care, fără îndoială, îmi va da multe bătăi de cap.

În acea seară de joi, târgul este plin, iar eu dansez ca o nebună. Au sosit mai mulți prieteni pe care nu i-am mai văzut de mult timp, iar reuniunile sunt distractive. De unde stau, îl văd pe tatăl meu cu Pachuca, ei au grijă de Eric și Hannah. Sunt cu ei și niciunul nu este neastâmpărat, ceea ce mă bucură teribil.

O oră mai târziu, după ce am dansat mult cu prietenii mei, luăm ceva de mâncare și, repede, în fața noastră apar câteva roșii, brânză maturată, cartofi înăbușiți, gazpacho[27], sepie prăjită și jambon.

Totul mi se pare grozav, deși, când mă uit la șuncă, stomacul mi se întoarce pe dos și încep să înjur. Dar de ce trebuie să-mi fie rău tocmai de la jambon?

27. Supă rece preparată din legume crude zdrobite (roșii, ceapă, castraveți), amestecate cu oțet, usturoi, ulei și pesmet. Este tipică regiunilor spaniole. *(n.red.)*

Scanned with CamScanner

Soră-mea se apropie de mine și vede că am un pahar în mână, se uită la mine și șoptesc apoi fără să mă audă nimeni:

– Coca-cola simplă.

Raquel dă din cap, îmi ia paharul din mâini, ia o gură și, după ce verifică dacă am spus adevărul și eu sunt gata să protestez, ea îmi răspunde:

– Uite, ce e, bubu. Un fetus este înlăuntrul pântecului tău și, dacă aflu că bei alcool, îți jur că vei înghiți paharul.

– Șșșt, mărâi eu. Nu vrei să taci și să fii discretă? Și înainte să continui să te mai impacientezi, dacă am un pahar în mână este pentru că nu vreau să trezesc suspiciuni. Dacă nu beau, lumea va începe să pună întrebări și nu vreau să răspund la întrebări indiscrete.

Sora mea încuviințează și, după ce mă privește cu o expresie diabolică pe figură, repetă:

– Te-am avertizat!

Pleacă cu soțul ei și eu continui să mă distrez cu prietenii mei și, în timp ce sticlele de Canasta, Solera și Pedro Ximénez se golesc, începem să batem din palme entuziasmați și să cântăm.

Vai, ce bine am petrecut cu prietenii mei amuzanți. Este exact ce îmi trebuia pentru a-mi recăpăta puterile. Cântam cu toții, când brusc aud un țipăt:

– Bunicule!

Vocea asta...

Și, când mă întorc să privesc, îngheț. Îl văd pe Flyn, care aleargă la tatăl meu.

Clipesc..., clipesc și strâng paharul în mâini, clipesc din nou și confirm că ceea ce văd este realitate, și nu halucinație, apoi o aud pe nepoata mea Luz, care spune lângă mine:

– Doamne, Jackie Chan Zimmerman în persoană!

Și înainte ca eu să pot spune ceva, începe:

– O să îi spun deșteptului ăluia că, dacă el crede că se pune cu mine doar pentru că m-a blocat pe Facebook, se înșală amarnic pentru că... Unchiulețule Eric!

Când aud „Unchiulețule Eric" chiar mi se taie respirația. Acum chiar m-a apucat... și m-a apucat de-a binelea!

O fi adevărat că Eric este aici?

Privesc spre locul unde a fugit nepoata mea și văd dragostea vieții mele cu tata și cu Pachuca. Eric îi ține de mână pe micul Eric și pe Hannah, în timp ce Flyn îi sărută pe sora mea și pe cumnatul meu. Respirația mi se accelerează și nu mai aud nimic din ce se întâmplă în jurul meu. Nu-mi mai aud prietenii cântând și nici bătând din palme, nici chitare sau altceva. Aud doar sunetul nebun din inima mea.

Eric. Eric al meu, armăsarul meu din Peralta, este la Jerez.

Îmi place ideea, îmi place foarte mult, dar imediat mă sperii. Ce caută el aici? Nu m-am gândit cum îi voi spune ce am făcut și nu sunt pregătită.

În timp ce mă uit la cumnatul și sora mea cum îl întâmpină afectuos, hormonii mei o iau razna și mă ia cu călduri. Transpir deja cumplit, când îmi dau seama că el m-a văzut și nu-și ia ochii de la mine.

Vai, simt că nu mai pot!

Sora mea vine la mine și șoptește cu toată discreția de care este ea capabilă:

– Oh, bubulino..., a venit!

Tot dau din cap, gâtul mă mănâncă și încep să mă scarpin. În același timp, sora mea încearcă să mă oprească și îmi pregătește un pahar de vin La Ina și îmi spune:

– Bea. Pentru asta o să ne ierte și fătul.

Sunt de acord cu ea. Zâmbesc tâmp și, după ce iau paharul pe care mi-l dă sora mea, îl dau peste cap. Doamne, ce bun este!

– Să vedem, fata mea. Acum respiră. Eric, soțul tău, este aici și...

– Doamne, Raquel..., o întrerup. Eric a venit și eu nu sunt pregătită.

Observ cum îl privesc fetele și încep să murmur printre dinți:

– Nici măcar nu sunt pregătită să văd cum îl privesc altele și, dacă vor continua să se uite așa la el, le rup eu fețele alea.

– Bubulino..., relaxează-te, te cunosc și în cinci minute o să lași scântei.

Scanned with CamScanner

Are dreptate. Fără îndoială, sarcina îmi dă hormonii peste cap, iar prezența lui Eric mă dă pe mine peste cap.

Mă gândesc. Mă gândesc rapid și, când cred că am găsit o idee care să mă scoată din impas, îi spun:

– Nu vreau ca Eric să își dea seama că sunt însărcinată, nu-mi mai aduce șuncă și asigură-te că am un pahar de orice în mână.

– Dar Judith.., nu mai poți bea!

– Și nu am de gând să o fac, șoptesc văzând că Eric nu își ia ochii de la mine. Dar cel puțin nu va fi suspicios și nici nu se va întreba de ce nu beau când sunt la festival... O fi Eric neamț, dar este foarte deștept, Raquel.

– Bine..., bine..., voi fi furnizorul tău de băuturi.

– Trebuie..., trebuie să îl fac să creadă că sunt puțin amețită și așa nu va vrea să vorbim despre problemele noastre.

– Oh, mamă... Oh, mamă..., oftează sora mea când mă aude.

Privesc către grup, observ că și Flyn m-a văzut și face o mișcare bruscă pentru a se apropia, dar apoi îmi dau seama că tatăl meu îl oprește când vede că Eric se îndreaptă spre mine.

– Îmi pare rău, bubule, dar trebuie să lupți singură cu asta..., șoptește sora mea, după care se îndepărtează repede de mine, ca și cum ar fi urmărită de diavol.

Vreau să vorbesc, vreau să respir, dar sunt atât de blocată de prezența lui aici după o săptămână de absență, încât cred că arăt ca un pește pe uscat.

Eric, care este întruchiparea senzualității, îmbrăcat într-o cămașă albă și blugi, se apropie..., se apropie..., se apropie și, când este chiar în fața mea, nu pot decât să spun:

– Bună, tâmpitule.

La naiba, chiar am spus asta?

Vai... Vai..., oricum o să mă omoare!

Trebuie să par puțin beată, nu grosolană.

Hormoni nenorociți!

Dar de ce l-oi fi salutat așa?

Din fericire, reacția lui Eric nu se schimbă, cu siguranță e pregătit pentru asta și pentru mai multe și, când văd că își îndreaptă mâna spre talia mea, mârâi:

– Nici nu te gândi la asta.

Zâmbește și, fără să privească înapoi, ticălosul șoptește, în timp ce îmi scanează prietenii:

– Draga mea, ne privesc jumătate din cei care au venit la festival. Vrei să înceapă să bârfească și să îl afecteze pe tatăl tău?

Nu, nu vreau asta, așa că mă apropii de el și ne sărutăm.

Oh, ce moment!

Îmi lipesc buzele de ale lui și, dintr-odată, mă cuprinde o stare de fericire și știu că el este casa mea. Casa mea. Închid ochii și mă bucur de sărutul pasional pe care mi-l dă dragostea vieții mele în fața a sute de ochi care ne privesc curioși. Când se desprinde de mine, prietenii mei bat din palme și fluieră, iar eu, ca o proastă, nu mai pot spune decât:

– Bine..., bine...

În acel moment, Fernando, Rocío și prietenii care îl cunosc vin să-l întâmpine, în timp ce ochii mei și ai lui Gonzalo se întâlnesc, dar el nu are nicio reacție. Presupune că acel tip mare blond este soțul meu și nu vrea probleme. Îi mulțumesc.

Timp de câteva minute, Eric îmi salută prietenii și, când termină cu asta, se uită la mine, apoi la paharul pe care îl am în mână și întreabă:

– Ce bei?

– Chiar acum, un Solera.

Eric zâmbește și, când merge să comande un whisky, prietenii mei îl încurajează să bea un Tío Pepe.

Se pretează ocaziei!

Distracția continuă. Vreau să continui cu grupul meu plin de viață, dar nimic nu mai este la fel. Eric încearcă să se integreze undeva, unde știu că nu-i place.

Rămâne cu noi o jumătate de oră până văd pe chipul lui că nu mai suportă și se îndepărtează să stea cu tatăl meu și copiii. Săracul!

Scanned with CamScanner

Sora mea, care s-a alăturat distracției, la fiecare cincisprezece minute îmi aduce o băutură, așa cum am aranjat. O țin în mână conștientă că Eric mă privește și, de îndată ce se uită în altă parte, golesc paharul într-un ghiveci cu o plantă de plastic care e lângă mine.

Se face târziu, o mie de pahare trec prin mâinile mele și tăd de ceea ce spune unul dintre prietenii mei, în timp ce aud în ureche:

– Nu crezi că bei prea mult?

Apropierea lui și vocea lui mă înnebunesc repede și, privindu-l cu unul dintre zâmbetele mele spectaculoase, răspund în timp ce fac pe beata:

– Ușurel, am totul sub control, prietene.

Eric pare că mă crede, privirea lui însă îmi spune că nu-i place că beau atât de mult. Apoi se duce lângă tatăl meu.

Bun! Îl păcălesc!

Prietenii mei se întorc să comande încă o rundă de mâncare. Trebuie să mâncăm, dacă vrem să bem atât de mult. Dar, cu tot ghinionul din lume, ei lasă jambonul chiar în fața mea.

Mirosul pe care îl degajă acea delicatesă pe care o ador și pe care acum nu mai pot să o văd îmi inundă nările și stomacul o ia razna.

Ei bine..., ei bine..., ei bine, să vezi ce-am să dau afară!

Repede, îmi duc mâna la gură și, înainte ca cineva să observe, apuc o sticlă de apă și ies din stand în grabă. Apoi mă duc într-un loc mai ferit și mă pun pe vomitat.

Nu trec nici două secunde și îl am deja pe neamț în spatele meu, care mă ține și se îngrijorează pentru mine.

Când corpul meu se oprește în sfârșit, iau șervețelul pe care mi-l dă Eric, apoi deschid sticla de apă pe care o am în mână și iau o gură pentru a-mi clăti gura.

– Vai, ce păcat de jambon, spun.

Eric îmi dă părul la o parte de pe față, mă privește și îmi spune:

– Cred că ai băut destul pentru azi.

Zâmbesc neajutorată. Dacă ar ști că nu am băut altceva decât apă, coca-cola și un pahar de vin fin din cauza emoțiilor, s-ar spe-

ia, dar sunt dispusă să folosesc trucul în noaptea aceea cu el, să mă prefac că sunt beată.

– Ce spui tu acolo? Noaptea este abia la început!

Eric dă din cap. Cu siguranță nu gândește ca mine și, când e pe punctul de a spune ceva, sora mea Raquel vine la noi cu o privire circumspectă și Eric o roagă, în timp ce mă ia în brațe:

– Raquel, poți să stai tu cu Eric și Hannah?

Sora mea este de acord și el adaugă:

– Mulțumesc, cumnată, și spune-i acum tatălui tău că Judith vine cu mine la Vila Bruneția.

– Nu..., nu..., nu... în niciun caz! răspund eu.

Sora mea se uită la mine. Mă uit la ea. Nu pot rămâne singură cu Eric pentru că nu mă simt încă pregătită să-i spun adevărul. Speriată, încerc să scap din brațele lui, când Raquel se apropie de mine și îmi șoptește:

– Vaaai, bubulino..., dar ce ai băut?

– De toate, mârâie Eric.

Sora mea îl aude, zâmbește și spune:

– Cel mai bine este să o iei acasă, să o culci și să o lași să doarmă pe brunetă.

– Da, ar fi cel mai bun lucru, afirmă Eric.

Sora mea cea nebună îmi face cu ochiul. Ce vrăjitoare!

Când ajungem la o mașină pe care nu o cunosc, mă uit la frumosul BMW gri-deschis și încep să fac glume:

– Ce talent ai și tu Iceman, ia uite ce chestie discretă ai închiriat.

Eric nu răspunde. Apasă telecomanda mașinii, aceasta se deschide și el mă așază pe locul din dreapta. Când face asta, floarea pe care o port pe cap se desprinde de la locul ei și o simt pe frunte. Cu un gest rapid, îmi pune centura de siguranță și, după ce o fixează, închide portiera.

Îl privesc în tăcere cum ocolește vehiculul și se așază lângă mine. De îndată ce își pune centura, mă uit la el și îi spun:

– Mi-ai stricat tot cheful, prietene. Suntem la festival și nu vreau decât să mă simt bine.

Scanned with CamScanner

Eric nu răspunde. Pornește motorul, iar eu dau imediat drumul la radio. Am nevoie de muzică, dar am și grijă să îi sparg urechile cu țipetele mele.

Din fericire pentru el, Vila Bruneţica nu este departe de festival. Și când porțile frumoasei noastre vile se deschid cu o telecomandă pe care Eric o poartă în buzunar, fluier și întreb:

– Nu i-ai adus pe Susto și Calamar, nu-i așa?

– Nu, răspunde Eric cu jumătate de zâmbet.

Mârâi. Deja îmi permit prea multe.

El parchează, îmi desfac centura și, în momentul în care eu vreau să cobor din mașină, Eric mă oprește și, cu un gest supărat, spune:

– Nu te mișca. Te ajut eu.

Of, săracul. Chiar crede că sunt beată?

La naiba..., ei bine, sunt o actriță bună.

Fără să mă mișc, aștept să mă scoată din vehicul și, agățată de el, ne îndreptăm spre casă. Mirosul, apropierea de el, faptul că îi simt mâinile pe talie, toate mă excită și odată ce Eric deschide ușa și intrăm, dornică de atingerea lui, îl îmbrățișez, îl blochez lângă ușă și murmur:

– Bun. Sunt puțin amețită, după atâta vin, pahărel după pahărel.

– Doar puțin?

Când aud asta, izbucnesc în râs și, cu un zâmbet machiavelic îl întreb, în timp ce îmi simt vaginul umezindu-se pentru că el stă așa de aproape de mine:

– Vei profita de mine? O să îmi scoți hainele și o să îmi arunci chiloții și îmi vei face lucrurile pe care vrei să mi le faci cu atâta ardoare? Pentru că, dacă vei face asta, este foarte rău, foarte, foarte rău.

Mă privește atent. Cu siguranță asta este ceea ce își dorește cu ardoare:

– Nu, scumpo. O să te duc la culcare.

Zâmbesc. Nici măcar el nu crede asta și îmi apropii gura de a lui, îmi plimb buzele pe ale lui cu disperare și șoptesc pentru a-i face inima să bată așa cum îmi bate și mie:

– Nu vrei să mă fuți?...

– Jud...

– Nu vrei să-mi deschizi coapsele și să intri în mine, iar și iar, ca să mă faci să urlu de plăcere?

El nu răspunde, nu poate, și, vrăjită de ceea ce mă face să simt, eu adaug:

– Ai fi un băiat foarte rău dacă ai profita de mine, nu crezi?

Eric nu se mișcă. Nu mă dă la o parte și eu sunt fericită de apropierea dintre noi, apropiere de care aveam atât de mare nevoie. Cu toată nerușinarea din lume, îmi pun mâinile între picioarele lui, îl ating și șoptesc:

– Mă vrei..., te cunosc, idiotule..., mă vrei.

Respirația lui Eric este sacadată, închide ochii până când, brusc, mă apucă de mâna cu care îi atingeam penisul excitat, mă ia în brațe și îmi spune:

– Treci în pat. Nu vreau să mă simt și mai vinovat mâine-dimineață.

Încep să râd. Mă dau câțiva pași înapoi și Eric trebuie să își recapete echilibrul ca să nu cădem amândoi pe podea.

Fără să aprindem luminile, ajungem în camera noastră atât de frumoasă în care mereu ne-a plăcut atât de mult să facem dragoste. Apoi, în timp ce sunt în pat, îmi scoate cizmele și îmi spune:

– Culcă-te, iubito.

Corpul meu excitat refuză să îl asculte, îl privesc de sub floarea care îmi atârnă pe ochi și bâigui:

– Trebuie să-mi scot rochia.

Și în timp ce strâmb din nas, adaug:

– Miroase ciudat. Nu simți?

Eric se uită la voma de pe sânul meu drept, oftează și renunță.

Mă ia, mă întoarce și începe să-mi desfacă rochia. Ca și în alte ocazii, știu că ochii lui sunt fixați pe pielea spatelui meu și, când fermoarul ajunge jos, rochia alunecă de pe mine.

Scanned with CamScanner

Apoi mă întorc și mă uit la el, îmbrăcată doar în chiloți și sutien.

– Sărută-mă..., îi șoptesc.

Îl văd pe Eric cum se tot gândește la ce i-am cerut. Își dă seama că trebuie să rezolve imediat și, după ce își apropie buzele de ale mele, începe să mă sărute. Corpul meu pe jumătate gol se lipește de al lui.

Doamne..., Doamne..., ce plăcere!

Mă abandonez și eu, iar când limba lui devorează fiecare colț al gurii mele și mâinile lui îmi prind talia, sar, îmi încolăcesc picioarele în jurul lui și, de îndată ce simt că mă susține, îl mănânc. Îl devorez ca o tigroaică.

Căldura..., căldura îmi inundă corpul în câteva secunde și îl sărut posesiv, plină de dorință, în timp ce el mă ține cu mâinile lui mari și simt cum respirația i se accelerează cu fiecare secundă.

Mă dorește. Știu. Mă dorește la fel de mult cum îl doresc și eu.

După câteva minute, când gurile noastre se despart pentru a putea respira, șoptesc în timp ce îmi arunc nenorocita aia de floare din păr, care ne-ar putea orbi:

– Eric..., fă-o!

El se gândește la asta. Se gândește la propunerea mea. Nu știe ce să facă, dar, în final, îmi dă drumul și îmi spune:

– Nu, Jud. Mai bine te întinzi și te culci.

Încerc să-l îmbrățișez din nou, dar el mă oprește și repetă:

– Mâine, când o să stăm de vorbă, dacă ești de acord, voi face asta, dragostea mea, dar nu acum. Nu vreau ca mâine să îmi reproșezi că am profitat de tine beată. Nu vreau să complic și mai mult lucrurile, scumpo.

La auzul acestor cuvinte, ochii mi se umplu de lacrimi. Dacă este cineva care a stricat lucrurile între noi și continuă să facă asta, acea persoană sunt eu și, rușinată de tot ce se întâmplă, cad pe pat și nu mai scot niciun sunet.

Odată întinsă pe pat, Eric se așază pe fotoliul din fața patului. Îl privesc pentru mult timp în liniște printre gene. Eric mă privește, iar și iar, și știu că se gândește la ce mi-ar putea spune în ziua următoare. Rămânem așa până când cad inevitabil în brațele lui Morfeu.

Lumina care începe să se strecoare prin fereastră mă face să deschid brusc ochii și să-mi dau seama de locul în care mă aflu. Mă uit în toate părțile și nu-l văd pe Eric. Eu sunt încă în chiloți și sutien. Înjur, înjur, și iar înjur; ce Doamne iartă-mă am făcut?

În timp ce sunt roasă de îndoieli, văd ușa cum se deschide și în cadrul ei apare bărbatul care îmi face sângele să fiarbă, frumos ca întotdeauna, purtând pe brațe o tavă cu micul dejun.

– Bună dimineața, micuțo, spune el zâmbind.

Bucuria lui mă doare. Sunt o persoană rea. Cum pot să-l păcălesc așa? Mă acopăr cu cearșaful și întreb:

– Poți să-mi spui ce caut aici?

Eric așază rapid tava cu micul dejun pe o masă și, după ce îmi aruncă o privire, răspunde calm:

– Ascultă, dragă, ieri te-ai simțit rău la bâlci, ai vomitat și te-am adus acasă, dar jur pe ce vrei că nu am făcut nimic altceva.

Mă uit la el din nou și știu că nu mi-a făcut nimic, dar îmi joc rolul în continuare și îl întreb:

– Ești sigur?

– Sigur, răspunde el repede.

– Și de ce sunt pe jumătate goală? De ce mi-ai dat rochia jos?

Eric îmi ia imediat rochia de flamenco, care e distrusă, și îmi arată pata:

– Pentru că mirosea a vomă.

Atunci văd ce cămașă are pe el, cea pe care eu i-am cumpărat-o când ne-am întâlnit în El Rastro[28] din Madrid, aia pe care scrie:

28. Cel mai cunoscut târg de vechituri din Madrid. *(n. red.)*

Scanned with CamScanner

„Lo mejor de Madrid eres tu" („Cel mai bun din Madrid ești tu"). Îl întreb în timp ce încerc să nu mă entuziasmez:

– De cât timp nu ai mai purtat cămașa asta?

El zâmbește. Se așază pe pat, îmi dă părul la o parte de pe față și îmi spune:

– De prea mult timp…

Vocea lui și felul în care mă privește îmi arată că pot să fac ce vreau din el. Când vede că tac, îmi spune:

– Ascultă-mă, iubito, sunt aici pentru că nu pot trăi fără tine și te asigur că voi face tot posibilul pentru ca amintirile noastre să îți inunde mintea, astfel încât să uiți ceea ce nu ar fi trebuit să se întâmple vreodată.

Și, fără să-mi acorde timp să răspund, adaugă:

– Am vorbit cu tatăl și cu sora ta și vor avea grijă de copii până mâine, când o să ne întoarcem.

– Ce?! Cum adică să ne întoarcem mâine?

Dragostea mea zâmbește și arată spre geanta de pe fotoliu, ia tava cu micul dejun, o pune în fața mea și îmi spune:

– Servește micul dejun. Apoi îmbracă-te cu hainele pe care ți le-a adus Juan Alberto și, dacă chiar crezi că mă iubești și crezi că relația noastră mai merită efortul, mi-ar plăcea să mă însoțești undeva.

Respirația mea devine agitată. Sigur că îl iubesc și cred că relația noastră merită efortul, dar vina pe care o simt și faptul că trebuie să îi spun ce am făcut, îmi strică momentul acela atât de frumos.

– Eric…, trebuie să vorbim și...

El îmi duce un deget la gură și nu mă lasă să continui.

– Vom vorbi, mă asigură. Sigur că vom vorbi, dar azi lasă-mă să îți aduc aminte ce este important.

Zâmbesc. Cu asta m-a câștigat și decid să accept, în timp ce el pleacă din cameră.

Odată ce termin micul dejun pe care mi l-a lăsat, și care, apropo, mi se pare excelent, cobor din pat, îmi fac un duș rapid și mă

îmbrac. Sora mea mi-a trimis o pereche de blugi, o cămașă, pantofi sport și o geacă. Unde o să mă ducă oare?

Când ajung în sufragerie, Eric mă așteaptă deja acolo. Este și el îmbrăcat la fel de lejer. Mă ia de mână, îmi face cu ochiul și șoptește:

– Ești gata?

Sunt șocată de dorința lui de a îmi face pe plac. Zâmbesc și afirm:

– Da!

Ne ținem de mână și ieșim afară, urcăm în mașină și, în momentul în care pornește, se aude vocea iubitului meu Alejandro Sanz. Eric zâmbește și spune:

– Cândva, o tânără superbă mi-a spus că muzica îmblânzește fiarele.

Zâmbesc când aud asta. Fără îndoială, Eric știe să mă facă să râd. După douăzeci de minute, ieșim pe autostradă și vedem un afiș. Eu îl privesc mirată:

– Nu-mi spune că mergem la Zahara de los Atunes...

El încuviințează, zâmbește și murmură:

– Ai ghicit.

Sunt foarte încântată, mă foiesc pe scaunul mașinii și încep să râd la gândul că o să mergem din nou în locul acela minunat.

Peste o oră, ajungem și lăsăm mașina într-o parcare de lângă plajă. În același loc în care am lăsat mașina în noaptea în care am ieșit cu Frida acum câțiva ani și unde a trebuit să le dau o mamă de bătaie unor bețivi. Când ne aducem aminte, eu și Eric începem să râdem. Ne ținem de mână și ne îndreptăm spre un restaurant din zonă.

În timp ce mergem pe stradă, trecem pe lângă o florărie și mă opresc să privesc florile. Este hibiscus, o floare pe care tatăl meu o are în grădină și pe care o ador.

– La ce te uiți?

Când aud vocea lui Eric, îi arăt florile și îi spun:

– Flori din astea a plantat mama mea în grădină acum mulți ani și încă înfloresc, chiar și acum.

Scanned with CamScanner

– Sunt foarte frumoase, afirmă Eric.

Zâmbim amândoi. În momentul acela, blondul meu se apropie de vânzătorul care ne privește și îi cere:

– Aș vrea un minunat buchet de hibiscus pentru soția mea.

Vânzătorul, un bărbat în vârstă, mă privește cu un zâmbet și mă întreabă:

– O culoare anume?

Mă încântă gestul lui, zâmbesc și spun:

– Roșii.

Bărbatul se străduiește să îmi facă un buchet cu flori de hibiscus roșii. Sunt fericită, îl privesc pe Eric și șoptesc, cu inima bătând să-mi iasă din piept:

– Mulțumesc.

Iubitul meu mă privește, mă privește, și iar mă privește. Știu că își dorește să mă sărute, la fel cum îmi doresc și eu, dar nu îndrăznește. Așteaptă ca eu să fac primul pas, dar pentru moment mă abțin. Este mai bine să vorbim mai întâi.

După zece minute, mergem spre restaurant, eu având frumosul buchet de flori roșii de hibiscus în brațe. Acolo mâncăm un delicios lup-de-mare marinat și o delicioasă salată rusească, moment în care Eric propune să comande o porție din cel mai bun jambon. Numai la auzul cuvântului „jambon" simt cum mi se întoarce stomacul pe dos și fac tot ce pot să îl determin să renunțe la idee. El mă privește uimit, dar nu insistă. E clar că nu vrea să mă contrazică cu nimic.

Când terminăm de mâncat, ne scoatem pantofii și mergem pe plajă. Eric și-a propus să mă facă să rememorez toate amintirile noastre frumoase și începem să râdem în momentul în care începe să îmi vorbească despre El Moroccio și de când am spus că sunt soția lui și am mâncat ca sparta cu prietenul meu Nacho și l-am lăsat pe el să plătească nota. Ce momente!

Ne amintim de clipe care nu se vor mai repeta, ca de exemplu de aceea în care sora mea a intrat în casa mea din Madrid cu nepoa-

ta mea și ne-a surprins pe amândoi întinși pe hol, iar Luz i-a cântat „La mulți ani!" pentru cei patruzeci de ani pe care el îi împlinea, sau când l-am păcălit la circuitul din Jerez, făcându-l să creadă că nu știam să conduc o motocicletă.

Amintiri...

Amintiri minunate care ne învăluie și despre care nu putem să nu vorbim; atunci las buchetul de hibiscus pe nisip și ne așezăm pe plajă. Ne amintim din nou, printre râsete, sarcina complicată pe care am avut-o cu Eric, de momentul când le-am văzut prima dată fețele copiilor noștri, sau când Flyn s-a urcat pe motocicletă.

Ce amintiri frumoase!

Ne amintim și de Björn și de Mel cu fețele lor de James Bond și iubita lui Thor! Ce amuzanți erau!

Toate momentele care ne revin în memorie sunt amintiri unice și irepetabile, care ne fac fericiți. Buna mea dispoziție crește, și crește, și crește până când simt că nu mai pot și îmi apropii gura de a lui și îl sărut. Îl sărut cu dorință și iubire.

Am nevoie să îl simt aproape...

Am nevoie să îi simt gura...

Am nevoie de iubitul meu...

Față de noaptea trecută, Eric nu respinge nimic din ce îi cer sau îi ofer, și încântată mă bucur de moment, în timp ce simt că acele amintiri unice ne-au făcut să ne regăsim.

Sărutări..., sărutări..., ne dăm sute de sărutări și, când ne oprim, Eric mă privește cu ochii lui superbi, albaștri și șoptește:

– Nu te-aș înșela niciodată cu nimeni, iubirea mea. Te iubesc atât de mult, încât pentru mine este imposibil să fiu cu altă femeie în afară de tine și te asigur că ceea ce s-a petreccut cu Geneva este ultimul lucru care mi-aș fi dorit să se întâmple.

– Știu..., știu, iubitule, șoptesc, în timp ce îmi plimb mâinile prin părul lui blond și mă pierd în privirea lui.

Oh, Doamne, cât de mult mi-a lipsit acest lucru!

Scanned with CamScanner

– Am fost un idiot că nu mi-am dat seama de planul ei. Frida avea dreptate. Eu credeam că Geneva s-a schimbat, dar nu a fost așa. Încă joacă murdar. Foarte murdar. M-a folosit fără să îmi ceară voie, ți-a făcut rău ție și nu pot decât să îți cer iertare pentru tot restul vieții mele pentru ce ai văzut și ceea ce nu ar fi trebuit să se întâmple niciodată.

Eric mă ia de mână și continuă:

– Săptămâna asta am fost la Chicago să îi văd.

– Ai mers la Chicago?

Eric încuviințează și eu îl întreb:

– De ce?

Iubitul meu dă din cap și, după ce se gândește puțin, îmi spune:

– Pentru că voiam să le fac rău, așa cum și ei ne-au făcut nouă. De-aia m-am dus. Când am ajuns acolo, am găsit-o pe Geneva într-o stare foarte gravă, în spital, dar nu mi-a păsat. I-am spus lui Félix ce trebuia să îi spun, fără să îmi pese de sentimentele lui, cum nici lui nu i-a păsat de ale mele.

Când aud asta, mă revolt. Sunt de acord cu Eric: dacă eu i-aș fi văzut, aș fi procedat la fel.

Târfa aia scârboasă împreună cu bărbatul ei l-au folosit pe iubitul meu după bunul lor plac, fără permisiunea lui, într-un fel pentru care nu îi voi ierta niciodată. Nu mă interesează situația ei, așa cum nici pe ei nu i-a interesat situația mea. Este greu să spun asta, dar asta e ce simt.

Nu este ușor să fii în locul lui Eric.

Mie nu mi-ar plăcea ca un bărbat să mă drogheze pentru simplul fapt că el vrea să își satisfacă capriciile cu mine, fără a ține cont de sentimentele și dorințele mele. Îi urăsc pe Geneva și pe Félix și îi voi urî pentru tot restul vieții.

Dar acum îmi doresc să las deoparte ceea ce ne-a cauzat atât de multă suferință, mie și soțului meu, așa că zâmbesc și șoptesc:

– Ascultă, iubitule, nu am pentru ce să te iert. Așa cum mi-a spus o prietenă acum ceva timp, lucrurile care contează cel mai

mult în viață nu sunt niciodată simple. Haide să uităm de aceste persoane nefericite. Faptul că ne iubim și amintirile noastre împreună sunt mult mai importante și mai reale decât orice s-ar fi putut întâmpla.

– Te iubesc!

– Și eu te iubesc, Eric! Dar m-am lăsat orbită de ceea ce am văzut, fără să mă pun în locul tău nici măcar pentru un minut. Am luat-o razna când am văzut cum o sărutai…

– Îmi pare rău, iubito, îmi pare rău, murmură în timp ce își lipește fruntea de a mea pentru a nu mă mai lăsa să vorbesc.

Așezați pe nisip, ne îmbrățișăm.

Corpurile noastre unul lângă altul sunt capabile să se reconstruiască.

Sufletele noastre unul lângă altul sunt capabile să se iubească.

Iar inimile noastre împreună sunt capabile să facă imposibilul.

Avem nevoie doar să ne îmbrățișăm, să ne înțelegem și să vorbim.

Îl sărut plină de pasiune. Mă sărută și el. Ne devorăm însetați de afecțiune, de iubire, de încântare, dar eu știu că încă trebuie să mărturisească ceva; sunt dispusă să o fac și șoptesc în timp ce Eric are fața îngropată în părul meu:

– Eric, trebuie să...

Iubitul meu îmi pune mâna pe gură, mă privește și îmi spune:

– Mor de dorință să facem dragoste și, chiar dacă știi că nu îmi pasă că se uită cineva la noi, suntem totuși în miezul zilei și am putea să ajungem într-o celulă pentru deranjarea liniștii publice.

Eu zâmbesc și el adaugă:

– În spatele nostru este un hotel și…

– Da! accept imediat.

Ne ridicăm repede. Amândoi știm ce vrem și, după ce îmi ridic frumosul buchet de hibiscus, iubitul meu mă ia în brațe și mă face să râd. Fugim spre hotel. Fără îndoială că e la fel de dornic ca mine.

Scanned with CamScanner

La recepție, iubitul meu cere o cameră pentru o noapte. Recepționerul se uită în calculator și amândoi începem să râdem în timp ce ne înmânează niște hârtii pentru a le semna. După ce îi dăm buletinele noastre, ne dă o cartelă pe care scrie „326" și pornim spre lift. Odată ce intrăm, începem să ne sărutăm și nu ne oprim până când nu ajungem în cameră. Nerăbdarea este peste limite.

Odată închisă ușa, arunc buchetul de flori pe pat și începem să ne dezbrăcăm, în timp ce gurile noastre nesătule nu se mai despart.

Ne sărutăm, ne devorăm până când, dintr-odată, Eric se oprește și, în timp ce îmi arată ceva, îmi spune:

– Este al tău. Pune-l pe deget!

Când văd superbul meu inel, zâmbesc. Îl iau, fără nicio ezitare, și mi-l pun. În acel moment, Eric îmi rupe chiloții dintr-o mișcare și murmură:

– Acum da, micuțo. Acum chiar vom putea fi împreună.

Ne prăbușim pe pat printre râsete și simt cum mâinile iubitului meu îmi răscolesc corpul, se opresc pe sânii mei și între picioarele mele.

Ne privim, ne ispitim. Ne provocăm și când Eric ia o floare de hibiscus din buchet și începe să plimbe floarea pe corpul meu, eu gem, gem, și iar gem, și mă bucur de moment.

Fără să se oprească, plimbă floarea pe toată ființa mea, și, când simt cum codița hibiscusului se freacă de vaginul meu, deschid gura să iau aer. Privirile noastre se intersectează și iubitul meu murmură:

– Cere-mi ce vrei și o să-ți dau. Dar doar eu, iubita mea. Doar eu.

Cuvintele lui mă umplu de dorință, de căldură și de speranță.

Fără îndoială că neamțul meu blond a venit să mă recucerească, să mă facă să-mi amintesc de cât de mult mă iubește și să mă facă să uit ceea ce nu ar fi trebuit să se întâmple. Și a reușit.

Știu că îmi va da ceea ce îi voi cere. Mă iubește, mă iubește la fel de mult cât îl iubesc și eu pe el și, plină de dorință să îl simt în mine, îi cer:

– Fute-mă!

Eric zâmbește. Doamne, ce zâmbet de bărbat rău! O va face fără niciun dubiu, când îl trag de păr și șoptesc, cu vocea tremurândă de pasiune:

– Iubește-mă ca un sălbatic, pentru că așa îți cer eu.

Iubitul meu mă sărută. Cuvintele mele sunt cele pe care avea nevoie să le audă pentru a fi convins că totul este bine. El uită de hibiscus, îmi acaparează gura și corpul, în timp ce eu mă dăruiesc lui trup și suflet, cu dorința ca el să facă din mine tot ce își dorește.

Intimitatea noastră ciudată este ceva ce numai noi înțelegem. Ce numai pe noi ne bucură.

Îmi desfac picioarele cu nerușinare, în timp ce mă agăț cu brațele de capul patului și mă unduiesc pentru el. Fără să piardă timpul și plin de dorință pentru invitația pe care i-am făcut-o, iubitul meu își introduce penisul dur și plin de virilitate în vaginul meu umed dintr-o singură mișcare, făcându-ne pe amândoi să gemem.

Unu, doi, trei..., șapte... Eric intră și iese fără să piardă ritmul și eu țip de plăcere. Mi-a lipsit mult..., mult..., mult..., și mă bucur de cum mă apucă, de cum mi-o trage, de cum pune stăpânire pe mine. Închid ochii excitată, când îl aud că îmi spune:

– Privește-mă, micuțo..., privește-mă.

Fac ceea ce îmi cere. Îl privesc și, când își apropie buzele de ale mele, îl aud cum murmură:

– Gura ta este doar a mea și a mea este doar a ta și așa va fi mereu.

– Da..., da..., reușesc să răspund, iar corpul meu se bucură de ceea ce se întâmplă.

Tsunamiul meu, numit Eric, îmi ia gura cu lăcomie, dar brusc, mă cuprinde sentimentul de vinovăție pentru ceea ce am făcut cu Gonzalo.

Doamne..., Doamne..., nu i-am spus ce am făcut și ar fi trebuit să-i mărturisesc totul.

Oare de ce sunt o persoană așa de rea?

Scanned with CamScanner

Dar cum sunt dornică de iubire, uit de asta imediat. În cameră nu ne aflăm decât eu și Eric, soțul meu și cu mine și nimeni nu ne va strica momentul.

În timp ce mă țin de capul patului, simt nerăbdarea lui Eric. El se afundă în mine cu forța lui de animal și cu tip de plăcere. Forța lui mă prinde într-un lanț de orgasme care mă fac să pierd noțiunea timpului și a realității.

Mă bucur…

Mă bucur…

Mă bucur…

Ne bucurăm de tot ce se întâmplă, în timp ce o căldură intensă să ne afundă în plăcere. Eric continuă să pătrundă la nesfârșit în mine, iar eu simt cum testiculele lui îmi ating fundul.

Căldura…, căldura este intensă până când orgasmul nu mai poate fi amânat și îl trăim amândoi în același timp. Țipăm amândoi, fără să ne pese că ne vor auzi până și cei din China.

După acest prim asalt, vin și altele, în duș, pe masă, lângă perete. Din nou, așa cum se întâmpla mereu, redevenim Eric și Jud, cei nesătui, cei care au nevoie să facă dragoste mai mult decât au nevoie să respire și zâmbim amândoi. Zâmbim de fericire.

După o noapte în care ne purtăm ca niște animale sexuale, când suntem îmbrățișați în pat și respirăm după ultima repriză, Eric mă întreabă:

– Este totul în regulă, micuțo?

Întrebarea lui mă face să râd. Nu există dată să facem sex și el să nu mă întrebe asta.

– Nu poate fi mai bine de atât, răspund.

Stăm îmbrățișați, când stomacul meu începe să facă zgomot. Eric râde lângă mine, mă privește și îmi spune:

– Cred că trebuie să o hrănesc pe leoaica din tine sau o să mă devoreze data viitoare.

Zâmbesc. Ador să îl văd așa de fericit și încuviințez:

– Da. Adevărul este că îmi este foarte foame.

Băiatul meu se ridică dezbrăcat. Dumnezeule, ce fund bine lucrat are. Îl privesc cu nerușinare. Îl privesc cu lascivitate și zâmbesc. Eric Zimmerman este al meu. Doar al meu.

Fără să își dea seama de cele mai nerușinate și libidinoase gânduri ale mele, băiatul meu ia o hârtie din cele care sunt pe masă și, după ce se întoarce în pat, unde eu îl aștept dezbrăcată, își pune brațul în jurul taliei mele pentru a mă trage mai aproape și mă întreabă:

– De ce ai poftă?

Mmm…, îmi e foarte clar de ce îmi este mie poftă. Hormonii mei sunt de necontrolat. Eu încep să zâmbesc și decid să mă uit pe meniu, pentru ca soțul meu să își recapete energia sau va trebui să fac cu după împăcarea noastră incredibilă.

– Supă cremă de tomate și pâine, piept de pui de Villaroy cu cartofi prăjiți și la desert, o înghețată de vanilie cu frișcă bătută și sirop de ciocolată, răspund.

Eric dă din cap. Zâmbește. Fără îndoială își dă seama de apetitul meu, dar mirat, mă întreabă:

– Nu vrei și jambon din acela bun?

Vai, Doamne, jambon!

Și atunci, cu sucurile mele gastrice care vor să îmi facă rău doar când mă gândesc la acea delicatesă pe care sarcina mea o refuză acum și fără să vreau să mai întârzii momentul, mă așez pe pat, îl privesc și îi spun:

– Eric, trebuie să îți spun ceva.

Iubitul meu mă privește. Reacția mea îl sperie. Mă cunoaște foarte bine, așa că lasă meniul și întreabă:

– Ce s-a întâmplat, iubire?

Eu respir adânc, gâtul începe să mă mănânce și, cu o față circumspectă, spun:

– Jambonul îmi provoacă greață. Nici nu îți imaginezi în ce fel.

Eric clipește. Nu înțelege de unde vine asta, așa că îi spun:

– Sunt însărcinată.

Scanned with CamScanner

Eric rămâne paralizat. Nu mai clipește și simt cum i se taie respirația.

Ah, săracul!

Mă privește, mă privește, și iar mă privește și, când nu mai pot, spun asta ca pe o poezie:

– Iartă-mă..., iartă-mă..., iartă-mă..., nu știam când să îți spun. Știu că este ceva la care nu ne așteptam, ce nu am programat și că ar fi o nebunie să avem alt copil. Doamne, Eric, vor fi patru copii, patru!

Sunt disperată și încep să mă scarpin pe gât. El îmi ia mâna pentru a nu mai face asta și șoptesc în timp ce îl privesc:

– Am aflat că sunt însărcinată după toate cele întâmplate și eu...

Nu mai pot spune altceva, Iceman al meu mă ridică din pat, mă ia în brațe și, cu toată dragostea din lume, șoptește:

-Iubito..., iubito..., ești bine?

Eu încuviințez și iubitul meu, fără să îmi dea drumul, mă întreabă:

– Cum de nu mi-ai spus asta până acum?

– Nu am putut, Eric. Am fost așa de supărată și confuză cu toate câte s-au întâmplat, încât nu am putut fi rațională.

– Alt bebeluș?

Îi văd fericirea de pe chip și îmi dau seama cât de fericit îl face această veste. Zâmbesc și afirm:

– Da, iubitule, alt bebeluș, și îți spun de pe acum că...

– Mulți litri de injecții epidurale..., știu, completează el.

Ne apucă râsul pe amândoi și apoi, Eric fericit mă ține în brațe și șoptește:

– O să te acopăr cu sărutări, domnișoară Flores.

Nu spun nimic și el adaugă:

– Ți-am tras-o ca o brută, ca un animal. Cum de m-ai lăsat?

Acum, eu sunt cea care zâmbește și răspund:

– Bebelușul este foarte mic și eu am nevoie de tine. Și, în plus, chiar tu ai spus: „Cere-mi ce vrei și o să-ți dau". Și eu ți-am cerut ce voiam.

Eric mă sărută. Este agitat. Ce naiba, că doar nu e primul lui copil!

Brusc, îmi amintesc că trebuie să îi povestesc despre prostia mea imensă pe care am făcut-o cu Gonzalo, dar îl văd așa de fericit și sunt așa de bucuroasă, că nu pot face asta.

În timp ce se gândește că va fi tată din nou, Eric zâmbește tot timpul și îmi amintesc de ceea ce mi-a spus sora mea: poate cel mai bine ar fi să nu îi spui nimic. Până la urmă, nu a fost decât un sărut. Nimic mai mult.

Sâmbătă, după o noapte în care ne-am rezolvat toate problemele și Eric știe că va fi tată din nou, ne întoarcem la Jerez. Iubitul meu va rămâne cu mine până luni, ziua în care eu mă gândeam să mă întorc cu copiii la München. Mă bucur să știu asta. Ador faptul că știu că vrea să petreacă timp cu mine.

Sora și tatăl meu ne văd cum apărem radiind de fericire și îi simt cum răsuflă ușurați.

Bieții de ei, uneori chiar îi fac să sufere.

Fără îndoială că și-au făcut griji pentru noi și toți, mai puțin Raquel, rămân cu gura căscată când le dăm vestea că sunt însărcinată. Flyn, scumpul meu, comoara mea, mă ia în brațe și mă strânge lângă el, în timp ce nepoata mea mă privește și îmi spune:

– Mătușico, ești mai ceva ca o iepuroaică!

În aceeași noapte, după o zi petrecută cu copiii la bâlci și după ce i-am lăsat cu Pipa să doarmă în casa tatălui meu, Eric și cu mine mergem la Vila Brunețica. Acolo îmi pun costumul de flamenco alb cu roșu și, când ajung în sufragerie, unde mă așteaptă minunatul meu soț, mă apropii de el și șoptesc:

– Domnule Zimmerman, sunteți amabil să îmi închideți fermoarul?

Eric suspină, lasă un pahar cu apă pe masă, se uită la mine cu dorință și, când mă întorc, își pune mâna pe spatele meu și îmi spune:

-Domnișoară Flores, sunteți sigură că nu vreți mai bine să o dau jos?

Scanned with CamScanner

Zâmbim amândoi. Ne place jocul acesta în care ne strigăm pe nume, nume care ne aduc atâtea amintiri frumoase și, după ce simt că mă sărută pe umăr, îi răspund:

– Îți promit că, atunci când ne vom întoarce, asta se va întâmpla.

Simt că Eric zâmbește. Mă sărută din nou pe umăr și, după ce îmi ridică fermoarul, spune:

– Te cred pe cuvânt.

Sunt bucuroasă pentru cum a ieșit totul, iau o gură din paharul cu apă pe care l-a lăsat pe masă, când el îmi spune în timp ce îmi arată ceva:

– Iubito, cu acest costum de flamenco trebuie să îți pui și floarea în păr.

Văd în mâna lui o floare de hibiscus de un roșu ca focul. Doamne, îmi vine să îl mănânc. El mă vede mirată și îmi spune:

– L-am luat din grădina tatălui tău.

Zâmbesc, nu mă pot abține. Iau floarea, îi fac o agățătoare și scot din buzunar niște agrafe. Prind floarea într-o parte și întreb, cu un accent andaluz:

– Ce spui, sufletul meu?

– Vei fi cea mai frumoasă de la festival.

Sunt fericită. Îl sărut. Ahh..., ce îmi place să primesc complimente!

Fericiți și împliniți, pornim spre bâlci. Am stabilit cu sora mea și cumnatul meu să ne vedem la Templete. Când ajungem, Raquel și cumnatul meu sunt deja acolo, și mergem împreună spre standul la care știu că se adună și prietenii noștri.

Timp de câteva ore bune, bat din palme, dansez pe melodii populare și mă distrez alături de omul meu. Ca de obicei, el nu dansează, dar nu contează, atât timp cât este lângă mine știu că totul este în regulă.

La un moment dat, își face apariția și Sebas împreună cu armăsarul lui de Peralta și, după ce țipă de îl aude tot bâlciul, se aruncă asupra lui Geyperman și începe să îl sărute. Eric, ca de fiecare dată

când îl vede, este amabil și atent cu el, iar Sebas, tot ca de fiecare dată, îl laudă, îi face complimente și îl face să zâmbească.

Apoi bărbații se duc să aducă ceva de mâncare și eu profit să merg cu sora mea la una dintre băile standului, dar, când ajung acolo, baia fetelor este ocupată ca de obicei și se vede ditamai coada.

– Haide să mergem la cele de afară, îmi spune soră-mea și se întoarce. Poate este vreuna liberă.

O ascult, fără să mai stau pe gânduri. Raquel este o pișăcioasă și, când o trece, o trece.

Ajungem până la cabinele de toaletă montate pentru perioada târgului. Sunt mai multe și, din fericire, sunt câteva libere. Raquel intră într-una dintre ele, dar iese după două secunde și îmi cere:

– Bubulina, intră și ajută-mă să îmi desfac puțin corsetul.

Mă bufnește râsul, intrăm amândouă în cabină, îmbrăcate cu rochii flamenco și ne agităm cum nu se poate mai rău pentru ca eu să îi desfac puțin corsetul. După ce termin, mă trec toate căldurile și deschid ușa, iar ea, care continuă să râdă ca o bleagă, îmi spune:

– Ține de ușă pentru că nu se închide prea bine și nu am chef să îmi vadă cineva fundul.

– Bine, o asigur și încep să râd când o aud pe nebuna de soră-mea.

O aștept cu răbdare, în timp ce cânt o melodie tipică din Sevilla și bat din palme. Ce talent am când vreau!

Când iese soră-mea, cu corsetul bine fixat și cu rochia aranjată, intru și eu. După ce fac câteva manevre să nu cumva să ating vasul și pentru ca rochia mea să nu se păteze, în momentul în care ies, Raquel îmi spune:

– Măi să fie, văd că totul merge bine cu neamțul tău, așa-i?

Sunt fericită, așa că îi confirm cu gândul la el:

– Totul merge de minune.

Raquel zâmbește și, fără să se miște din locul în care stă, întreabă:

Scanned with CamScanner

– Văd că a primit bine faptul că ești însărcinată, dar cum a reacționat când i-ai spus că te-ai încurcat cu tipul acela noaptea trecută? Știu că a fost doar un sărut, dar la cât de gelos și posesiv este soțul tău, nu ți-a zis nimic?

Când aud asta, simt cum îmi fuge pământul de sub picioare. Mă simt îngrozitor pentru că nu i-am mărturisit asta lui Eric, dar și pentru că îmi doresc să uit. Răspund:

– Nu i-am spus. Eram amândoi așa de fericiți că ne-am împăcat și vom avea alt copil, încât nu am mai putut să îi spun.

– Vai, bubulino…

– Mă chinuiește acest gând, Raquel, oftez. Mă simt îngrozitor. M-am pierdut cu firea. Voiam să mă răzbun pe Eric din cauza tuturor celor întâmplate și..., în fine, s-a întâmplat treaba cu sărutul și cum arăt. Și apoi el…, el a venit să mă recucerească și m-am gândit că poate...

Ușa toaletei de lângă noi se deschide brusc și mi se taie respirația. Eric, Eric al meu, blondul meu furios mă privește cu fața lui de băiat rău și mârâie așteptând să spun ceva:

– Judith...

Inima mea bate și sunt îngrozită. Să fiu a naibii!

Îl privesc, mă privește și mă simt așa de nervoasă, încât tot ce pot spune este:

– A fost o prostie, iubitule, eu…

– Taci! țipă Eric.

Fără să îmi dea un răgaz, iese din toaletă și pornește spre parcarea unde am lăsat mașina. Speriată, o privesc pe sora mea. Biata de ea e albă ca ceara și murmură:

– Tata are dreptate când spune că sunt mai frumoasă atunci când tac.

La naiba, la naiba, repet eu și sunt gata să izbucnesc în plâns.

– Îmi pare rău, spune Raquel. Nu știam că era aici.

Respir adânc. Mă mănâncă gâtul și, fără să mai stau pe gânduri, îmi adun rochia de flamenco cu mâinile și alerg după iubitul meu. Trebuie să îi explic ce s-a întâmplat. Trebuie să mă asculte.

Îl prind din urmă când aproape ajunge în dreptul mașinii, îi tai calea și spun pe nerăsuflate:

– Ascultă, dragule, a fost..., a fost o prostie. Nu ți-am spus... pentru că...

– O prostie... O prostie! strigă furios. Te-ai supărat pe mine și aproape că ai vrut să divorțăm când s-a întâmplat ceva ce știi prea bine că nu am intenționat să fac, și care s-a petrecut fără să îmi dau seama. În schimb, tu, ca răzbunare, faci ceva dinadins și îmi ascunzi cele întâmplate. Ce fel de om ești?

Doamne, Dumnezeule..., am comis-o rău de tot!

Îi dau toată dreptatea din lume. E normal să se supere pe mine și să urle. Am făcut ceva rău și i-am mai și ascuns asta.

– Eric, iubitule.

– Plec. Mă întorc la München.

– Te rog..., te rog, ascultă-mă.

Dar nu, nu vrea să mă asculte și, împingându-mă la o parte, mă întrerupe:

– Lasă-mă în pace, Judith. Nu acum.

Se urcă imediat în mașină și pleacă, lăsându-mă în parcare fără să știu ce să fac.

Rămân țintuită pe loc câteva minute până îmi dau seama că trebuie să pornesc în căutarea lui. Eric nu poate pleca fără să vorbească cu mine. Văd un prieten îndreptându-se spre mașina lui și îl rog să mă lase la Vila Bruneția. Îl voi găsi acolo. Prietenul meu, fără să știe ce se întâmplă, mă ajută cu plăcere.

Odată ajunși la mine acasă, îmi iau la revedere și, când să intru, îmi dau seama că nu am cheia.

Înjur. Înjur de Dumnezeu și de toți sfinții!

Dar cum pe mine nu mă oprește nimeni nici când sunt însărcinată, îmi trag rochia în sus și decid să sar gardul. Nu e prima dată când o fac. Cu toate astea, când ajung sus, îmi dau seama că mașina lui nu se află acolo. Înjur iar și mă dau jos de pe gard.

Scanned with CamScanner

Eric s-o fi dus acasă la tatăl meu.

Pe stradă e întuneric, nu se vede nicio mașină, așa că o iau la fugă. Îmi ridic iar volanele rochiei și alerg cum pot, atentă să nu mă împiedic. Din fericire, port mereu cizme de cowboy când merg la festival, ca să pot dansa, și asta îmi permite să alerg cu mai multă ușurință.

Trebuie să mă opresc de câteva ori. Rămân fără suflare, moment în care îl sun pe Eric de pe mobil, dar îmi respinge instant apelul.

Fir-ar să fie!

Devin din ce în ce mai neliniștită cu fiecare secundă, dar continui să alerg. Trebuie să dau de el.

Cum trec de colțul străzii pe care locuiește tatăl meu, văd mașina parcată și respir ușurată. Mă opresc, mă sprijin cu mâinile de genunchi ca să îmi trag sufletul și continui de îndată ce îmi revin. Deschid repede ușa principală și, de cum intru, tata se uită la mine și mă întreabă tulburat:

– Ce l-a apucat pe Eric?

Dau să răspund, când soțul meu apare în sufragerie alături de Flyn și Luz. Nepoata mea se duce repede lângă tata fără să scoată un cuvânt, iar Eric, dându-i lui Flyn o sacoșă, îi zice:

– Du-te la mașină. Vin și eu imediat.

Băiatul se uită la mine. Caută o explicație și întreabă în timp ce Eric vorbește la telefon:

– Mamă, ce se întâmplă?

Îl privesc fără să știu ce să-i răspund, îl sărut pe cap și, fiind conștientă că lui Eric nimic nu-i stă în cale, îi spun:

– Fă ce-ți spune tatăl tău. Stai liniștit, nu se întâmplă nimic.

– Dar, mamă...

Nu-l las să-și termine ideea, îl prind de bărbie încercând să-l fac să înțeleagă din priviri, și insist:

– Dragule, nu-ți face griji. Ne vedem la München.

Tatăl meu, la fel de pierdut ca Flyn și Luz, vrea să spună ceva, dar i-o iau înainte:

– Tată, poți să-l conduci pe Flyn la mașină? Luz, du-te cu ei.

Tata stă pe gânduri, dar până la urmă, scuturând din cap, apucă mâna nepoatei mele, care stă gură-cască, și pleacă din sufragerie cu cei doi copii.

Eric se întoarce cu spatele cât timp vorbește la telefon. Vorbește e puțin spus, latră! Știe că sunt în spatele lui, dar nu vrea nici măcar să se uite la mine. Mă simt groaznic.

Brusc, termină convorbirea, închide apelul apăsând cu forță și, întorcându-se spre mine, mă privește acuzator. Când încerc să spun ceva, mă face să tac în stilul lui grosolan de Iceman, în timp ce îmi aruncă cheile de la Vila Brunetica pe masa din sufragerie:

– I-aș lua pe Eric și Hannah cu mine, dar nu vreau să îi trezesc acum și să-i sperii.

– Eric...

– Nu mi-aș fi imaginat niciodată că mă poți dezamăgi în halul ăsta.

Pieptul meu se ridică și coboară. Mă arde gâtul și sunt convinsă că e plin de iritații, dar îmi iau gândul de la el și-i vorbesc șoptit lui Eric, încercând să-l ating:

– Eric, nu pleca. Hai să discutăm. Am făcut o greșeală, dar...

– Greșeală! pufnește, trăgându-se deoparte. Marea ta greșeală e că ai fost pe deplin conștientă de ceea ce făceai, iar apoi nu mi-ai zis nimic.

Îl aprob. Știu că are dreptate și, încercând să apelez la sentimente, mă încăpățânez să-i stau în cale:

– Ce s-a întâmplat a fost o prostie, iubitule. Te rog doar să te mai gândești și să înțelegi că, dacă eu am reușit să trec peste ce s-a întâmplat, și tu trebuie să poți uita de asta.

Furia de pe chipul lui Eric îmi dă de înțeles că nu vrea să mă asculte în momentul de față. Îi înțeleg mânia. Până de curând și eu eram la fel de mânioasă.

Se simte trădat și, fără pic de milă, își apropie capul de al meu, mă țintuiește cu ochii lui mari și albaștri, mărăind:

Scanned with CamScanner

– Ai spus că ai suferit și, fără îndoială, acum sufăr și eu. Și da, Judith, sunt un car de nervi. Sunt atât de nervos, încât e mai bine să plec înainte să facem circ de față cu copiii și familia ta. Și acum, dacă te dai la o parte, am să plec, pentru că în momentul de față eu sunt cel care nu vrea să te vadă.

Nu mă mișc, nu pot. Până la urmă, iubirea vieții mele mă dă la o parte cu forța, iese din casa tatălui meu și simt cum îmi pierd răsuflarea. Eric e foarte…, foarte supărat, iar eu am făcut-o rău de oaie.

Câteva minute mai târziu, tata și Luz intră în casă, se uită la mine, iar nepoata mea șoptește:

– Tușico, cum se spune pe Facebook, ai dat-o în bară, puiule!

Comparația asta mă face să pufnesc. Cu siguranță am dat-o rău în bară. Tata, deloc amuzat de situație, o trimite pe Luz în camera ei și, de îndată ce rămânem singuri, se uită la mine și îmi spune:

– Nu știu ce s-a întâmplat, dar bănuiesc că de data asta tu ai fost de vină.

Ochii mei se umplu de lacrimi instantaneu și mă prăbușesc pe un scaun. Tata mă cuprinde în brațe și nu mă lasă să plâng.

64

În zori, când mă trezesc în patul meu, o găsesc pe Raquel întinsă lângă mine.

De cum vede că am deschis ochii, umerii încep să-i tremure.

– Îmi pare rău..., îmi pare rău. A fost numai vina mea, sunt o bârfitoare. Îmi pare rău.

Mă întind și o îmbrățișez.

– Dacă există un vinovat, eu sunt acela. Doar eu.

Eu l-am sărutat pe Gonzalo și tot eu i-am ascuns adevărul lui Eric. Sunt un om rău și va trebui să trăiesc cu greșeala asta stupidă tot restul vieții.

Stăm îmbrățișate până când simt că a adormit și mă ridic încet, moment în care îmi cade din păr floarea oferită de Eric cu câteva ore în urmă. O prind și o sărut cu dragoste, apoi o las pe noptieră.

Când merg în sufragerie, nu e nimeni. E ora șase și jumătate dimineața și presupun că Eric și Flyn au ajuns deja la München.

Mă uit la telefon. Niciun mesaj de la Eric, îmi vine să mor. Aproape că îl sun, dar nu știu ce să îi spun.

Încă îmbrăcată în rochia de flamenco, mă plimb prin bucătăria tatei ca o leoaică în cușcă, iar când văd pe masă cheile de la Vila Brunețica, le iau împreună cu cele de la mașina tatălui meu, ies din casă pe furiș ca să nu mă audă nimeni și mă îndrept într-acolo.

Parcând mașina în fața casei, oftez. Cu mai puțin de douăsprezece ore în urmă, mă aflam aici, mai fericită ca niciodată alături de bărbatul vieții mele. Cu tristețe, deschid ușa și intru în casă.

Liniștea dinăuntru mă copleșește, dar intru în salonul mare și încântător și primul lucru pe care îl văd este paharul cu apă

Scanned with CamScanner

pe care l-a lăsat Eric pe masă când i-am cerut să-mi închidă fermoarul la rochie.

Atrasă ca de un magnet, merg spre el, îl iau în mână și, fără a sta pe gânduri, îmi trec buzele pe marginea paharului și beau. Gândul că buzele și mâinile lui au atins acel pahar mă liniștește.

Odată ce termin apa, las paharul pe masă și pășesc spre patul nostru. Nu e făcut, cearșafurile au rămas răvășite, cum le-am lăsat noi, și mă așez.

Cum pot fi atât de rea, încât să îi fac lui Eric una ca asta? Cum? În clipa aceea, îi simt mirosul parfumului, mă aplec și îmi dau seama că vine de la cearșafuri. Mă trântesc peste ele, inspir parfumul lui, în timp ce închid ochii și îmi dau voie să plâng. Vreau să plâng fără să mă oprească nimeni, îmi mângâi pântecul și îi cer iertare bebelușului meu pentru momentele dificile la care îl supun.

Nu știu de cât timp stau acolo. Când deschid ochii, o văd pe sora mea stând pe fotoliul din fața patului. Ne privim câteva secunde până când îmi spune:

– Neața, soare!

– Bună, mormăi și mă ridic în capul oaselor.

Îmi amintesc tot ce s-a întâmplat, mă trântesc iar în pat și întreb:

– Cât e ceasul?

– E trei și douăzeci după-amiaza. Îmi pare rău..., îmi pare rău că am fost gură-spartă și...

– Știu, Raquel, o întrerup. Nu-ți mai cere scuze, deja te-am iertat. Cum ar fi spus mama, minciuna are picioare scurte și adevărul iese la iveală în cele din urmă.

– Dar nu s-ar fi întâmplat nimic dacă nu aș fi adus eu subiectul în discuție.

Suspin. Are dreptate, dar îi răspund:

– Nu s-ar fi întâmplat nimic nici dacă eu nu l-aș fi încurajat pe Gonzalo. Dar ce s-a întâmplat, s-a întâmplat, și a ieșit cum a ieșit, iar marea mea greșeală a fost să nu îi spun adevărul. Dacă i-aș fi

spus atunci, știu că s-ar fi supărat, dar m-ar fi iertat. Problema e că acum nu cred că mă va mai ierta.

Raquel se ridică, vine spre mine și, uitându-se în ochii mei, spune:

– Te va ierta. Eric te iubește.

Știu că mă iubește. Normal că știu, niciodată nu m-am îndoit de asta. Dar, cum nu vreau să mai discut pe tema asta, mormăi:

– Cred că o să stau în pat restul zilei.

– Nu prea cred, bubu. O să te ridici și o să mănânci ceva. În caz că ai uitat, în tine crește un copil și are nevoie de hrană.

În caz că am uitat... Cum să uit așa ceva? Nu am poftă de mâncare, mă uit la sora mea și o întreb:

– Ce să fac, Raquel? Sunt atât de derutată, încât nu știu ce să fac. Mi-e atât de teamă că n-o să mai vrea să mă vadă încât...

– Încetează cu prostiile. Cum să nu vrea să te vadă?

Oftez și îmi amintesc de privirea dură a lui Eric înainte să plece.

– Tu nu-l cunoști. Când se supără, devine foarte încăpățânat.

– Încăpățânat? Și tu nu ești încăpățânată?

Mă uit la sora mea și îi zâmbesc, iar ea continuă, bosumflată:

– Trebuie să te întorci la tine acasă și să vorbești cu el și, dacă nu vrea să te asculte, îți jur că vin eu și fac un scandal de zile mari. Nu știu ce s-a întâmplat de l-a făcut pe Eric să vină până aici ca să-ți ceară iertare, dar, dacă tu l-ai putut ierta, el de ce nu ar fi în stare să te ierte pe tine?

Nu zic nici pâs, sora mea n-ar înțelege situația. Atunci îmi sună telefonul și cum văd numele lui Mel pe ecran, răspund:

– Bună, Mel.

– Cum vine asta? Tu și Eric v-ați propus să ne scoateți din minți?

Mă face să zâmbesc. Nu știu de ce, dar o fac și, după ce o rog pe sora mea să-mi acorde un pic de intimitate, rămân singură în cameră.

– Mel, am făcut ceva îngrozitor, îi răspund.

Scanned with CamScanner

– Știu.

– Eram furioasă pe Eric și, într-o dimineață la Jerez, am sărutat alt bărbat. Dar a fost doar un sărut și îți jur pe copiii mei că, odată ce l-am sărutat, mi-am dat seama de greșeala pe care o făceam și m-am oprit.

O aud pe prietena mea oftând în telefon și, în cele din urmă, mă întreabă:

– Te întorci mâine?

– Da, mâine. Deși se poate să nu mai am o casă la care să mă întorc.

– Nu vorbi prostii, femeie. O fi Eric încăpățânat, dar e rațional.

Încuviințez, știu că are dreptate. Eric nu m-ar lăsa niciodată pe străzi, chiar dacă nu ar vrea să mă vadă.

– Cum a fost călătoria? întreb din politețe.

– A fost bine. O să-ți povestesc.

Mel nu vrea să vorbească despre ea, vrea doar să știe cum mă simt, și întreabă:

– Tu ești bine?

Răspunsul e nu. Mă simt groaznic, și răspund:

– Nu. L-ai văzut? o întreb în continuare.

– Nu, dragă. Eu nu l-am văzut, dar Björn, da. A sunat telefonul la șase dimineața. Era Flyn, speriat. Se pare că Eric s-a apucat să-și redecoreze biroul de cum au ajuns acasă.

Închid ochii la auzul acestor cuvinte. Bieții Eric și Flyn. Cât de speriat trebuie să fi fost copilul meu. Cu siguranță furia a pus stăpânire pe Eric și, îngrozită, dau să spun ceva, când Mel mi-o ia înainte:

– Dar nu-ți face griji, Björn s-a dus acolo și, după ce a vorbit cu el, Eric s-a calmat. A plecat acum câteva ore la Müller să muncească, iar Flyn stă cu mine și Peter acasă. Björn s-a întors mai devreme cu el și așa am aflat ce s-a întâmplat.

Devin din ce în ce mai neliniștită.

Cum am putut să fiu așa proastă și răzbunătoare?

După ce am mai vorbit câteva minute cu Mel, stabilim să ne vedem a doua zi. Vorbesc apoi cu pilotul avionului nostru privat, îi spun să mă ia în ziua următoare de la aeroportul din Jerez, la opt dimineața. Când închid telefonul și merg în salon, o văd pe sora mea Raquel și, așezându-mă pe un scaun, o anunț:

– Mă voi întoarce mâine la München la prima oră a dimineții și voi încerca să rezolv totul.

Dimineața următoare la șapte și douăzeci, sunt deja la aeroport împreună cu tata, sora mea, Pipa și copiii. Tata își ia la revedere de la micuțul Eric, în timp ce Hannah doarme în căruciorul ei.

Când, în sfârșit, ne lasă să intrăm în hangarul privat, tata îi pupă pe cei mici. Se vede pe chipul lui că îi e greu să se despartă de ei și, în clipa în care Pipa și Raquel urcă în avion, tata mă privește și îmi spune:

– Ascultă, draga mea. Sunt sigur că o veți scoate la capăt, dar, dacă cumva nu se poate rezolva, să știi că aici vei avea mereu un cămin, s-a înțeles?

– Da, tată.

Tata mă privește cu ochii lui blânzi și, deschizându-și brațele, șoptește:

– Te iubesc, brunetico!

Îl îmbrățișez fără să mai scot un cuvânt, altfel aș izbucni în lacrimi.

Sora mea coboară din avion, se apropie de noi și decid să nu mai prelungesc despărțirea. Nu mi-au plăcut niciodată despărțirile, așa că, după ce îi sărut pe amândoi, mă îndrept spre avionul pe care scrie cu litere mari „Zimmerman". Când urc scara, mă întorc, le zâmbesc acelor două persoane care mă iubesc atât de mult și pe care le iubesc și eu la rândul meu, apoi dispar în interiorul avionului. Trebuie să mă întorc la München.

Scanned with CamScanner

65

Sosirea mea la München mă bucură într-o oarecare măsură, în ciuda furtunii întâmpinate. Ploaia, tunetele și fulgerele pun stăpânire pe oraș, iar eu oftez la gândul că cerul este întruchiparea stării de spirit a lui Eric.

Când cobor din avionul privat în hangarul unde Eric obișnuiește să își țină mereu avionul, îi zâmbesc lui Mel, care stă sprijinită de mașină alături de Norbert. Începe să i se vadă burtica. Ea se duce spre copii să-i ia în brațe, în timp ce eu îl îmbrățișez pe Norbert, care, ca de obicei, la început rămâne blocat, dar apoi mă îmbrățișează cu drag, spunându-mi:

– Bine ai venit acasă, Judith.

De îndată ce mă despart de Norbert, el și Pipa pun copiii în mașină, iar Mel mă privește și-mi șoptește zâmbind:

– Hai, ia-mă în brațe, prostuțo.

Fără să mai zăbovesc, mă arunc în brațele celei mai bune prietene și, nedorind să vorbească de față cu Norbert și Pipa, Mel îmi spune:

– Haide, mergem la tine acasă.

Dau din cap. Nu mai pot nici să vorbesc.

Când ajungem în fața casei, zâmbesc văzând cum Susto și Calamar fug spre mașină și, după ce Norbert parchează în garaj și deschid portiera, accept încântată pupicii băloși ai lui Susto, în timp ce Calamar dă ture ca un nebun de fericire că ne vede pe toți.

Bucuroasă că m-am întors, îmi admir animăluțul și, odată ce privirile noastre se întâlnesc, șoptesc:

– Bună, Susto, mi-a fost tare dor de tine.

Cum era de așteptat, îmi trage o limbă pe față, iar eu îi zâmbesc fericită câinelui meu drag.

Tună când intrăm în casă, iar Simona se îndreaptă spre noi cu brațele deschise. Copiii mei aleargă spre ea să îi îmbrățișeze și să-i sărute. Odată ce termină cu ei, se uită la mine și mă îmbrățișează și pe mine. Fericită, îi accept afecțiunea și femeia șoptește, uitându-se la mine:

– Un alt copil. Ce minunat, să fie într-un ceas bun!

Surprinsă că știe noutatea, mă uit la ea și-mi spune în timp ce îmi face cu ochiul:

– Ne-a spus Flyn. Este foarte fericit că va avea un nou frățior.

Zâmbesc și-mi ating burta. Așa cum spunem întotdeauna, un bebeluș este un motiv de fericire, dar eu nu fac altceva decât să-l blestem pe acest copil din momentul în care a fost conceput. Sărmanul de el.

După ce a trecut prin bucătărie ca să bea ceva, când Pipa ia copiii, Simona se apropie de mine și îmi spune:

– O, draga mea, biroul lui Eric este ca după un cutremur, dar mi-a interzis să intru și să strâng. Când a sosit noaptea trecută, după ce a vorbit cu Flyn despre ce s-a întâmplat și băiatul s-a dus să se culce, a petrecut ore întregi așezat pe pragul ușii din față, cu animalele.

– Simona, nu mai bârfi, îi reproșează Norbert.

Auzind asta, mă uit la bărbatul pe care îl iubesc atât de mult și răspund:

– Nu este bârfitoare, Norbert. Pur și simplu, îmi spune care este situația.

Mărâie și el ceva și, când iese din bucătărie, Simona bombăne uitându-se la el:

– Bărbații, cine să îi înțeleagă?

Acest comentariu mă face să zâmbesc și, după câteva secunde, ea dispare, mă ridic și, luându-o pe Mel de mână, spun:

– Să mergem.

Împreună cu prietena mea intrăm în biroul lui Eric și, în timp ce deschid ușa și văd haosul, vreau să spun ceva, dar Mel fluieră și mi-o ia înainte:

Scanned with CamScanner

– Fără îndoială că și-a intrat bine în rolul de decorator de dezastre.

Biroul lui Eric este un adevărat dezastru: hârtii pe podea, un computer spart, pahare de cristal sparte și scaune răsturnate. Mi se frânge inima când mă gândesc la cât de furios a fost Eric de a putut să facă așa ceva; în timp ce mă aplec pentru a începe să curăț mizeria, spun:

– Ce mă fac, Mel? Nu știu ce să fac. Mi-e atât de teamă că nu vrea să mă ierte, încât nu pot să-l sun sau să-i trimit un mesaj simplu pe mobil.

Prietena mea, care, fără ezitare, mă ajută să curăț mizeria, murmură:

– Cred că trebuie să-i dai ceva timp și să vorbești cu el peste câteva zile.

– Și dacă nu vrea să vorbească?

– Va trebui să vrea.

Mă așez. Are dreptate. Eric trebuie să vrea să vorbească cu mine. În tăcere, câteva minute am strâns și curățat mizeria. Când în cele din urmă biroul a rămas cel puțin fără sticle sparte și hârtii pe podea, spun:

– Mel, pentru prima oară în viața mea îmi este frică.

Când aude asta, Mel se uită la mine și, punându-și mâinile pe șolduri, spune:

– Nu te cred, Judith. Și știi de ce nu te cred?

Clatin din cap și ea continuă:

– Pentru că, dacă ceva te caracterizează și te face specială, este faptul că ești o luptătoare puternică și curajoasă care nu se lasă înfrântă de nimic niciodată. Și dacă îl iubești pe acest bărbat așa cum știu că îl iubești, trebuie să lupți pentru el, așa cum a luptat și el pentru tine. Bine. Ai făcut o greșeală, ai sărutat un tip și nu i-ai spus lui Eric, dar odată ce a avut câteva zile să se gândească la asta, ar trebui să stați față în față și să vorbiți, ca să știi ce crede el, ce vrea și la ce te poți aștepta de la el. Sau intenționați să vă

întoarceți la viața de dinainte, fără să vă vorbiți, sau să vă uitați unul la altul?

– Nu. Desigur că nu vreau asta. Mi se rupe inima când mă gândesc că am putea trăi din nou așa. Nu ar fi bine, nici pentru copii, nici pentru noi. Aceasta nu este viață și mai puțin pentru doi oameni atât de temperamentali ca noi.

Timp de câteva secunde, stau să mă gândesc..., mă gândesc..., și iar mă gândesc. Rumeg durerile mele, le mănânc, le diger. Analizez argumentele pro și contra în legătură cu tot ce s-a întâmplat și iau o decizie. Trebuie să prinzi taurul de coarne pentru a ieși din mlaștină. Dacă Eric mă iubește așa cum știu că mă iubește, va vorbi cu mine și, dacă nu, măcar voi ști la ce să mă aștept.

Apoi, uitându-mă la prietena mea, mă așez și spun:

– Mă duc la Müller să vorbesc cu el.

– Acum?!

– Da, acum, spun decisă.

– Dar dacă plouă...

– Nu contează.

Mel se uită la mine și lasă garda jos:

– Nu crezi că ar fi mai bine să lași să treacă câteva zile pentru ca...?

– Nu. Nu cred.

Prietena mea înțelege, ridică din umeri și, îmbrățișându-mă, zice:

– Bine, să luăm ceva de mâncare și apoi să mergem la Müller.

O jumătate de oră mai târziu, traversăm orașul München. Este un trafic infernal. Furtuna încetinește totul, cu excepția anxietății mele de a ajunge acolo. Mă uit la ceas și văd că este două după-amiaza. Până acum Eric va fi mâncat deja și va fi la birou. Fără îndoială, îi voi provoca o indigestie.

Nervoasă, îmi răsucesc degetele și întorc inelul care înseamnă atât de mult pentru noi și pe care mi l-a adus la Jerez. În timp ce Mel conduce, mă gândesc la ce să spun pentru a nu o da în bară încă o dată.

Scanned with CamScanner

Când ajungem la Müller, lăsăm mașina într-o parcare publică. Dacă îmi las mașina în parcarea biroului, va afla imediat că sunt acolo pentru că îl vor anunța.

În timp ce mergem pe stradă, sub protecția umbrelei, Mel, care este la fel de nervoasă ca mine, vorbește și vorbește. Mă încurajează și îmi spune de o mie de ori că sunt însărcinată și trebuie să-mi stăpânesc emoțiile, astfel încât bebelușul să nu sufere.

Înțeleg. Nu uit că aștept un copil, dar în acest moment prioritatea mea este alta. Când ajungem în holul firmei Müller, Mel se oprește, mă privește și spune:

– Cred că este mai bine dacă nu urc și eu. Voi sta la recepție. Lui Eric nu-i va plăcea să vorbească despre problemele voastre în prezența mea.

Zâmbesc. Are dreptate.

– Urează-mi noroc.

Prietena mea mă îmbrățișează.

– Vei reuși. Eric te iubește la fel de mult pe cât îl iubești și tu.

Convinsă că ceea ce spune este adevărat, zâmbesc, mă întorc și Gunnar, paznicul, zâmbește când mă vede și spune, deschizând ușa:

– Poftiți, doamnă Zimmerman.

Trec repede pe unde îmi indică el și, privindu-l cu unul dintre cele mai fermecătoare zâmbete ale mele, șoptesc:

– Gunnar, nu o anunța pe secretara soțului meu. Vreau să-i fac o surpriză.

Paznicul dă din cap și, făcându-i cu ochiul, mă îndrept spre lifturi. Fiind o mare de nervi, intru în lift cu alte persoane. Apăs butonul pentru etajul prezidențial și ceilalți apasă pe butoanele lor. Pe măsură ce ascensorul urcă, aud muzica ambientală și zâmbesc când recunosc piesa *La chica de Ipanema* („Fata din Ipanema"), interpretată de Gloria Lasso și o fredonez în gând.

Când liftul ajunge, în sfârșit, la etajul la care trebuie să fie dragostea mea, respir adânc și, ridicându-mi bărbia, mă îndrept spre

biroul lui. Din fericire, secretara lui scrie ceva și, de îndată ce mă vede, fără să-i dau timp să reacționeze, trec pe lângă ea și spun:

– Nu trebuie să-l anunți, Greta. Intru eu.

Și, fără alte întrebări, apăs clanța biroului prezidențial și deschid ușa. Eric ridică atunci capul și văd cât este de încruntat. Rău... Rău... Vede că sunt eu și încruntarea lui se accentuează. Simt o sfârșeală cumplită, dar, ridicându-mi bărbia, închid ușa biroului și mă îndrept spre el.

– Ce faci aici?

Picioarele îmi tremură, tremur toată. Când Eric vrea să intimideze, te face să tremuri, dar accesând acea forță interioară pe care știu că o am, mă apropii de masa lui și, stând în fața lui, în timp ce privesc cum plouă prin ferestrele mari, spun:

– Știu. Nu spune nimic. Știu că nu ar fi trebuit să vin aici, dar...

– Păi dacă știi, mă întrerupe, de ce ai venit?

Ne privim timp de câteva secunde și îi văd suferința din ochi.

– Eric, trebuie să vorbim.

Iubirea vieții mele închide ochii și se ridică de pe scaun ca un leu înfuriat. Cu toate acestea, înainte de a deschide gura, îmi întăresc tonul și șuier, arătând spre el cu degetul arătător:

– Dacă vrei să mă dai afară din birou, jur că vei regreta. Ne e greu amândurora să fiu aici și știu că nu vrei să mă vezi, dar nu sunt dispusă să trec prin tortura de a locui în aceeași casă fără să ne privim sau să ne vorbim. Așa că mă vei scoate de aici doar cu forța și nu cred că este frumos pentru angajații tăi să te vadă cum îți dai afară soția din birou. Sau da?

Blondul mare și rău din fața mea își încordează maxilarul și, așezându-se din nou, se reazemă de spătarul impozantului său scaun din piele neagră. Starea lui de spirit este la fel de întunecată ca în ziua precedentă și, privindu-mă, spune:

– Foarte bine. Vorbește.

Timp de câteva secunde, rămân nemișcată în fața lui.

Scanned with CamScanner

Ce să spun? Ce pot să spun ca să înceteze să mă privească altfel? După ce mă gândesc, zic:

– Eric, ai toate motivele din lume să fii supărat pe mine pentru ceea ce am făcut și pentru ce ți-am ascuns. Dar crede-mă că ceea ce am făcut a fost rezultatul furiei și că, de îndată ce l-am sărutat pe Gonzalo, mi-am dat seama de marea mea greșeală și l-am îndepărtat de mine. Jur pe copiii noștri că nu a fost nimic mai mult. Am avut nevoie de un singur sărut afurisit pentru a-mi da seama de tot.

Eric nu răspunde. Se uită la mine..., mă privește, și mă privește cu fața lui de om rău și eu, cu nervii întinși la maxim, continui:

– Mi-ai spus „Cere-mi ce vrei și o să-ți dau". Ei bine, ceea ce vreau este să mă ierți. Ai venit la Jerez gata să lupți pentru mine și să mă faci să uit și pentru asta ai reușit să mă ajuți să-mi amintesc de toate lucrurile bune pe care le-am trăit și asta este ceea ce îmi doresc și acum. Am venit gata să mă ierți și să te fac să-ți amintești de momentele noastre frumoase, astfel încât să uiți ceva ce nu ar fi trebuit să se întâmple niciodată.

Dragostea mea încă nu spune nimic. Fără îndoială, el știe să mă tortureze, dar eu, ca o locomotivă, spun mai departe:

– Eric, te iubesc. Te iubesc așa cum nu voi iubi niciodată un alt bărbat din viața mea și, pentru că eu cred că ce avem noi merită să fie salvat, uite-mă sunt aici. Când am fost la Jerez într-o noapte, discutând cu tatăl meu, am vorbit despre cum viața este adesea nedreaptă și nu este nimic mai rău decât să pierzi pe cineva și apoi să regreți ceea ce ai fi putut face și ce nu ai făcut din cauza furiei și a mândriei. Știu că sunt încăpățânată, tenace, înverșunată, dură, proastă, persistentă, incorigibilă, dar știu și că sunt tolerantă, intransigentă, tandră și iubitoare.

Am gura uscată. Eric, în costumul lui întunecat imaculat, nu spune nimic și, uitându-mă la un pahar pe care îl are lângă el, întreb:

– Este apă?

El confirmă și eu cer:

– Pot să beau?

Eric se mișcă în sfârșit, ridică paharul și mi-l dă.

Îl iau, degetele noastre se ating și, exaltată de vremurile tulburi prin care trec, beau, beau, și beau și termin întregul pahar. Odată ce las paharul pe masă, fără să-mi iau privirea de pe omul care a decis să nu spună niciun cuvânt, simt că începe să crească ranchiuna în mine, și spun chiar când afară se aude un tunet:

– Știi? Cred că viața ne-a pus piedici, dar tot ne-am întâlnit. Te-ai născut în Germania, eu m-am născut în Spania, dar soarta a vrut să ne întâlnim în ciuda faptului că suntem doi oameni atât de diferiți. De când suntem împreună, ni s-a întâmplat totul, am învățat multe lucruri cot la cot și viața noastră de cuplu a fost întotdeauna plină de dragoste și pasiune, în ciuda faptului că, așa cum spune melodia noastră, când tu spui alb, eu răspund negru.

Din nou, respir adânc și, gata să-mi închei monologul, murmur:

– Eric, acum eu sunt cea care-ți spune „Cere-mi ce vrei și o să-ți dau". Gândește-te la toate acele momente frumoase pe care le-am trăit împreună, închide ochii și întreabă-te dacă va merita să mă ierți, să continui să aduni momente incredibile cu mine alături de Flyn, Eric, Hannah și bebelușul care crește în mine.

Tac. Sper să spună ceva, dar neamțul meu aspru nu vorbește.

La naiba, cum crește sentimentul de ranchiună când face asta.

Se uită doar la mine cu privirea lui de Iceman supărat și dintr-odată spun:

– Îți acord o oră.

– Cum adică îmi acorzi o oră? văd că întreabă în cele din urmă surprins.

Insist. Nu știu de ce am spus prostia cu ora. Ca întotdeauna, vorbesc fără să mă gândesc, dar, din moment ce nu vreau să mă întorc la nenorocita aia de oră pe care i-am dat-o, afirm cu cea mai mare încredere, privind la ceas:

Scanned with CamScanner

– Când voi părăsi biroul tău, voi merge la cafenea să aștept, iar tu vei hotărî dacă merit sau nu.

Fața lui este o poezie.

– Este ora două și jumătate după-amiaza. Dacă nu vii să mă cauți până la trei și jumătate, înseamnă că nu vrei ca problema noastră să se rezolve, iar eu voi coborî la recepție, unde Mel mă așteaptă, voi pleca din Müller și din viața ta pentru totdeauna.

Se încruntă.

Doamne..., Doamne..., cum pot să risc?

Dar, fără să cedez, continui și merg spre ușă:

– Ai o oră.

– Judith.

Îmi pronunță tot numele. Semn rău. Nu mă întorc. Dacă vrea, să se ridice și să vină după mine.

Închid ușa și, câteva secunde, aștept să se deschidă afurisita de ușă și să apară el, dar când văd că asta nu se întâmplă, cu inima plină de nebunia pe care tocmai am propus-o, îmi iau rămas-bun de la Greta cu un zâmbet și mă îndrept spre lift. Îl iau și cobor la cafenea.

Odată ajunsă acolo, salut cu căldură câțiva angajați pe care îi cunosc; sper să nu observe cât de rău mă simt. Mi-am pariat restul vieții mele pe o oră; ce naiba am făcut?

Cu puțina stăpânire de sine care mi-a mai rămas, mă duc la bar și comand o cola cu gheață. Îmi este foarte sete.

După ce mă servesc, mă așez la una dintre mese lângă fereastră, îmi scot telefonul mobil, îl pun pe masă și mă uit la el în timp ce mă gândesc dacă Eric va suna sau va veni. Tulburată, urmăresc trecerea minutelor și Eric nu apare. Mă uit afară. Cerul are o nuanță cenușie, la fel de cenușie ca și ziua mea nenorocită.

La ora trei după-amiaza îmi iese fum din urechi. Chiar nu va veni? La trei și un sfert, îmi simt gâtul ca de plumb! Încăpățânatul naibii! La trei și douăzeci și cinci, mă uit la ușă, trebuie să apară în orice moment, trebuie să apară!

Panica mea crește, crește, și crește, și mă simt prost, prost pentru ceea ce am făcut. În același timp, o dorință incontrolabilă de a plânge mă copleșește, dar mă abțin. Nu voi plânge. La trei și jumătate, fără să mai aștept o secundă, mă ridic și, cu demnitatea care mi-a rămas, mă îndrept spre ascensor și îl înjur pe Eric Zimmerman și întregul lui neam.

Când ajung, văd că unul dintre cele două lifturi este defect. La dracu'. Va trebui să aștept mai mult.

Aștept sosirea singurului lift din companie care funcționează și nu sunt în stare să gândesc limpede. Dragostea vieții mele tocmai m-a înjunghiat pe la spate. Mi-am deschis inima pentru el și tâmpitului nu-i pasă. Sosește liftul. Este plin de oameni și apăs butonul care mă va duce la parter și care este deja activat.

Îmi revine dorința de a plânge și îmi înghit din nou lacrimile, în timp ce capul îmi este plin de întrebări fără răspuns și îmi simt inima încetinită de durere din cauza acestei realități dure.

Brusc, liftul se oprește între două etaje, luminile se sting și se aprind și câteva femei din jurul meu se sperie.

La naiba... Acum asta?

Pentru câteva secunde, toți cei din lift așteptăm să funcționeze din nou, dar după aproximativ treizeci de secunde, una dintre femei începe să apese rapid pe toate butoanele.

Văzând că este pe punctul de a avea un atac de panică în orice moment, mă uit la ea și, atrăgându-i atenția, îi spun:

– Haide să vedem. Stai liniștită. Cum te numești?

– Lisa.

Fața ei nu îmi este cunoscută și o întreb:

– Lucrezi la Müller?

– Nu. Am venit..., am venit la un interviu.

Câțiva dintre cei de acolo încep să comenteze că au venit la acel interviu și, văzând că au început deja o conversație, spun:

– Ascultați! Liftul s-a oprit pentru că alimentarea cu curent se oprește în timpul furtunii, dar fără îndoială gardienii de la primul etaj au observat deja și vor rezolva situația în curând.

Scanned with CamScanner

Femeii îi tremură până și genele. Săraca. Cu toate acestea, se pare că încetul cu încetul se liniștește.

Minutele trec și, când îmi dau seama unde sunt, cum sunt și, mai presus de toate că sunt închisă aici, simt că voi exploda dintr-un moment în altul. Nu mi-a plăcut niciodată să fiu blocată într-un lift și încep să transpir. Din fericire, port aceeași geantă pe care am adus-o de la Jerez, iar înăuntru este evantaiul de flori pe care mi l-a dat Tiaré, o prietenă. Îl scot repede și încep să-mi fac vânt.

Doamne..., Doamne, ce căldură simt, și ce anxietate că mă aflu blocată aici.

La naiba..., la naiba..., doar nu amețesc?

– Ești bine?

Când aud asta, încetez să îmi fac vânt cu evantaiul, mă întorc și rămân fără cuvinte când îl văd pe bărbatul care nici nu mai știu dacă mi-a rupt inima, sufletul sau altceva.

Timp de câteva secunde, îl privesc cu figură întunecată. Vreau să vadă cât de dezamăgită sunt de el și, cum văd că nu spune nimic, mă întorc din nou și încep să îmi fac vânt cu eventaiul. Dar apoi încep să îmi scarpin gâtul și aud în ureche:

– Nu micuțo, așa va fi și mai rău.

Și simt cum îmi ia mâna și îmi suflă pe gât.

Îi simt răsuflarea și tot corpul mi se înfioară. Apoi îl aud spunând:

– Știi? Cu ani în urmă, soarta m-a ajutat să te cunosc într-un lift în Spania. Și acela s-a defectat. În cel mult cinci minute, m-am îndrăgostit nebunește de tine. Atunci mi-ai spus că dacă ești furioasă, faci spume la gură și ești ca, fata din *Exorcistul*.

Este vocea care îmi dă viață.

Eric, Eric al meu, ne aduce amintirile înapoi. Chiar și așa, nu spun nimic. Nu pot. Simt că neamțul meu se apropie puțin de mine și, după ce îmi suflă din nou pe gâtul înroșit, continuă:

– Mi-ai dăruit copii frumoși și îmi vei da un altul la fel de frumos, dar fără îndoială cel mai bun lucru din viața mea ești tu.

Micuța mea. Frumoasa mea brunetă căreia îi place să mă provoace în fiecare zi și pe care îmi place să o văd zâmbind.

Îl simt că trage aer în piept, după care continuă:

– Mi-ai spus că lucrurile care merită în viață nu sunt niciodată ușoare. Și ai dreptate. Nici tu, nici eu nu suntem perfecți, dar ne iubim și ne iubim atât de mult, încât nu mai putem fi unul fără celălalt.

Oh, ce-mi mai spune... Între căldura de aici și atacul de romantism care a intrat în el, cred că voi leșina, când simt că o mână de-a lui mă ia de braț, mă întoarce să mă uit la el și, arătându-mi un pachet de gumă de căpșuni, spune:

– Vrei una?

Ca o toantă și indiferent de modul în care ne privesc cei din lift, dau din cap. Cu un zâmbet fermecător, Eric scoate o gumă, desface hârtia de pe ea și mi-o bagă direct în gură.

Apoi eu iau alta și i-o bag lui în gură. Ce amintire frumoasă. Apoi zâmbim amândoi și el spune:

– Iată-l, acesta este zâmbetul la care mă gândesc în fiecare moment al zilei.

Bine, acum mă are. El mă are deja acolo unde m-a dorit din nou și apoi întreb:

– Ce faci aici?

Sprijinindu-și umărul de peretele liftului pentru a se apropia de fața mea, șoptește:

– Am vrut să te sperii după ce mi-ai spus ce mi-ai spus și sunt în lift de mai bine de o jumătate de oră. Mi-a fost teamă că vei pleca înainte și am dezactivat unul dintre lifturi ca să nu fugi.

Și apropiindu-se și mai mult de mine, îmi spune:

– Apropo, să știi că atunci când voi ieși de aici, Björn o să-mi taie gâtul.

– De ce? întreb curioasă.

Neamțul meu zâmbește și, apropiindu-se încă un pic, șoptește cu atenție ca să nu fie auzit:

Scanned with CamScanner

– De când mi-ai spus că Mel te așteaptă la recepție, am sunat-o și i-am cerut să-l aducă pe Peter să pirateze software-ul ascensorului pentru a putea rămâne încuiat aici cu tine.

Asta mă face să râd. Ce a putut să facă nebunul ăsta?! Și eu mă gândeam că a fost din cauza furtunii.

Cântecul nostru începe să se audă din difuzorul liftului. Malú, *Blanco y negro*, iar Eric mă privește cu un zâmbet otrăvitor, îmi face cu ochiul și murmură:

– Dacă am dat chix cu momentul în care m-ai văzut, cu siguranță că auzind melodia îmi vei mai da o șansă.

Zâmbesc din nou. Eric, iubirea mea, omul vieții mele și stăpânul inimii mele, face fix ce am eu nevoie. Face ceea ce orice femeie trebuie să vadă pentru a simți că bărbatul pe care îl iubește este la fel de îndrăgostit de ea ca și ea de el.

– Nu am avut nevoie de o oră întreagă să înțeleg că nu vreau să trăiesc fără tine, spune cu vocea răgușită, dar am avut nevoie de mai mult de o oră să pregătesc toate astea. Nu te voi lăsa să pleci de lângă mine pentru nimic în lumea aceasta, fiindcă te iubesc și pentru că amintirile pe care le avem împreună și pe care le vom acumula de-a lungul vieții sunt mult mai importante decât obstacolele pe care va trebui să le depășim pentru a ne continua povestea de iubire.

– Ia te uită..., șoptesc cu gura căscată, auzind ce spune, în timp ce Malú cântă povestea noastră incredibilă de dragoste.

Este clar că, atunci când Iceman al meu își propune, are un dar al cuvintelor și al improvizației incredibil.

– Apropo, continuă fără să îi bage în seamă pe cei care ne privesc și care comentează în șoaptă. Eu am făcut ceva înainte să merg la Jerez, așa că vreau să știi că am delegat multe dintre sarcinile mele, și în continuare, tu și cu mine ne vom bucura de viețile noastre pentru că, așa cum bine ai spus și tu nu de mult, pentru ce sunt buni banii dacă nu să ne bucurăm de ei? Și ultimul lucru, dar nu cel mai puțin important, vreau să îți spun că mai devreme,

în biroul meu, ai uitat să menționezi că, pe lângă lucrurile acelea pe care le-ai spus, ești iubita mea, ești devotată, pupăcioasă, ai instinct matern, ești gospodină, bădărană, ești nebună, interesantă, atrăgătoare, dură, amuzantă, sexy, luptătoare, pasională, și aș putea continua la nesfârșit cu milioanele de lucruri bune și pozitive care te caracterizează, dar acum simt nevoia să te sărut. Pot?

Îl privesc îndrăgostită. Nu încape îndoială că suntem făcuți unul pentru celălalt, și dând din cap că nu, murmur:

– Nu!

Gestul lui de om șocat mă amuză.

– De ce? mă întreabă.

Zâmbesc amuzată. Simt că inima mea va exploda de fericire, mă apropii mai mult de el și îi șoptesc, în timp ce gura mea e din ce în ce mai aproape de a lui:

– Idiotule, pentru că eu sunt cea care te va săruta.

Gurile noastre se unesc.

Trupurile noastre se regăsesc.

Inimile noastre încep să bată din nou la unison și când limbile noastre se ating și se devorează cu pasiune, mă înec brusc, mă îndepărtez de el și murmur:

– La naiba, iubitule, tocmai am înghițit guma de mestecat.

Pe Eric îl bufnește râsul și ne îmbrățișăm în fața tuturor celor care ne privesc. Apoi el spune cu un aer machiavelic:

– Cred că ar fi bine să îi spun lui Peter să repună liftul în funcțiune.

Surprinsă de prostia pe care a făcut-o iubitul meu la firmă, pentru mine, uit de gumă și îi spun:

– Da. Haide să îi scoatem pe oameni din lift.

Eric apasă pe un buton de pe telefonul lui și, după câteva secunde, liftul începe să se miște și persoanele din jurul nostru se privesc surprinse și încep să aplaude.

Când liftul ajunge la etajul inferior și iese toată lumea, Eric îmi dă mâna, eu i-o cuprind cu forță și siguranță și, entuziasmați

Scanned with CamScanner

și fericiți, ieșim din lift. Suntem conștienți că, din acest moment, suntem uniți și invincibili și că nimeni și nimic nu va avea vreo șansă în fața iubirii noastre autentice, nebune și pasionale.

Epilog

München, după un an

Cât de mult îmi plac petrecerile...

Dacă este un lucru care îmi place mai mult, acela este să văd casa plină de oameni care sărbătoresc te miri ce. Primăvara, Crăciunul sau că mi-a crescut o sămânță în ureche.

Orice petrecere e bine-venită!

Dar în cazul de față, sărbătorim botezul lui Paul, micuțul meu, și al Jasminei, micuța lui Björn și a lui Mel.

Dintr-un colț al salonului îi observ pe toți de acolo și știu că toți sunt atât de importanți pentru mine.

Flyn, Peter și Luz se distrează lângă șemineu. Ca toți tinerii, sunt nedespărțiți, conspiră, șoptesc, iar eu le-am dat deja un nume „Cele trei cranii".

Micuții Eric, Hannah, Sami, Glen, Lucia și Juanito aleargă prin salon după Susto, Calamar și Leya, care se bucură de toată atenția primită. Sunt copii, sunt neastâmpărați, inocenți și cred că fețele lor vesele sunt unul dintre lucrurile cele mai frumoase pe care le-am văzut în viața mea. În timpul acesta, gemenii lui Dexter dorm în cărucior.

Tatăl meu și Pachuca ciocnesc paharele cu soacra mea, tatăl și fratele lui Björn. Fericirea pe care o văd în ochii lor mă emoționează.

De pe canapea, sora mea și Juan Alberto râd alături de Dexter și Graciela. Cei doi mexicani sunt niște glumeți, în timp ce Björn și Mel vorbesc în șoaptă alături de Frida și Andrés, dar după râsetele lor îmi dau seama ce pun la cale.

Scanned with CamScanner

Simona și Norbert discută cu Drew și Marta, cumnații mei, în timp ce Drew o ține în brațe pe minunata mea nepoțică. Azi le-am interzis Simonei și lui Norbert să lucreze. Și ei sunt invitați la petrecere și, chiar dacă mie și lui Eric ne-a fost greu să îi convingem la început, până la urmă și-au dat seama că și ei fac parte din familia noastră ca toți ceilalți.

– La ce te gândești?

Vocea lui Eric mă trezește la realitate. Îl las să mă îmbrățișeze și îi răspund:

– Mă gândesc la minunata familie pe care o avem.

Eric, iubitul meu, marea mea iubire, se uită în jurul nostru. După întâmplarea aceea din liftul de la Müller, viața noastră a decurs mai bine. Amândoi știm ce vrem și că ceea ce ne dorim este să fim împreună, în pofida certurilor noastre. Ce s-ar alege de noi fără să ne tot certăm și împăcăm?

Sunt fericită să îl am lângă mine, când încăpățânatul meu blond mă sărută pe gât și declară:

– Și toate astea se întâmplă datorită ție, micuțo. Dacă nu ai fi apărut în viața mea, nimic din toate acestea nu ar fi fost posibile azi.

Îndrăgostită, mă întorc, îl privesc, îl sărut și, de îndată ce sărutul se termină, spun:

– Asta se întâmplă datorită amândurora. Datorită ție și mie.

Eric zâmbește. Vrea să spună ceva, dar Björn îl strigă și după ce îmi face cu ochiul se îndepărtează, cu promisiunea că se va întoarce.

Imediat după asta, nepoata mea Luz se apropie de mine și, în timp ce mă privește, îmi spune:

– Dumnezeule, mătușico, îmi place de Peter!

Raquel se apropie și o ceartă când o aude:

– Luz, pentru numele lui Dumnezeu, vorbește mai încet. Nu îți e rușine?

Soră-mea și nepoată-mea. Nepoată-mea și soră-mea. Fără îndoială, despre ele ar trebui să povestesc cu altă ocazie. Dau să spun ceva care să calmeze spiritele, dar nerușinata de Luz adaugă:

– Mamă, dar e identic Harry Styles, tipul de la formația One Direction.

După ce oftează teatral, spune:

– E o bunăciune!

Mă bufnește râsul. Nu mă pot abține. În timp ce ele două încep să aibă o discuție aprinsă, ca între mamă și fiică, eu mă retrag, altfel o să pic la mijloc.

Îmi este sete, așa că merg spre masa principală, unde am pregătit un festin, cu jambonul în rolul principal, și încep să mă îndop. Trăiască jambonul!

Iau un pahar, îl umplu cu gheață și îmi torn o cola. Sunt fericită. Iau o gură. Mmm ce bună este! Desigur, dacă mă întrebi despre cele două mari plăceri ale vieții mele, îmi e foarte clar că primul este Eric Zimmerman și al doilea coca-cola. Mă bucur de a doua plăcere când prima se întoarce din nou la mine, îmi cuprinde talia cu mâna și mă lipește de corpul lui. Fericită, dau să îl sărut, dar în acel moment Björn și Mel vin către noi și veselul meu prieten începe să facă glume:

– Copii, copii..., ce-ar fi să lăsați ceva și pentru diseară?

Eric și cu mine zâmbim, iar Mel îmi face cu ochiul și îmi șoptește:

– În seara asta terminăm petrecerea la Sensations. Ce spuneți?

Mă uit la Eric, se uită la mine și mă întreabă:

– Ai chef, bruneto?

Mă încântă ideea, încuviințez și spun:

– Sigur că da, blondule!

Ușa salonului se deschide și în același moment apar și Pipa cu micuțul Paul, și Bea cu Jasmina și într-o milisecundă, mândrii lor tați, Eric și Björn, îi iau în brațe și încep să le vorbească pe limba bebelușilor. În timpul acesta, copilașii se prăpădesc de râs.

Sigur se gândesc că le lipsește o doagă.

Când îi văd, toți invitații se adună în jurul celor două minunății, în timp ce eu și Mel zâmbim cu mândrie. Copiii noștri sunt superbi și sunt copii fidele ale taților lor chipeși. Paul

Scanned with CamScanner

este blond ca Eric, iar Jasmina este brunetă ca Björn și amândoi au ochii de un albastru superb, ca tații lor.

Raquel, care adoră copiii, se apropie de mine și de Mel și murmură:

– Ce tați minunați, ce tați minunați sunt cei doi nemți!

Noi două încuviințăm, habar n-are ea!

În același moment, cumnatul meu glumeț se apropie de noi cu un pahar de șampanie pe care i-l dă surorii mele și îi spune fără nicio reținere:

– Regina mea, în noaptea asta, după ce se termină petrecerea, vreau să mă aștepți caldă în pat, pregătită cu toate cele. Doar șampania să fie rece.

Când îl aude, Raquel rămâne cu gura căscată, clipește și spune:

– Juan Alberto, pentru numele lui Dumnezeu, ce te-a apucat?

Cumnatul meu, care știe deja că în noaptea aceasta noi doi vom merge la Sensations, o cuprinde pe soră-mea de talie și îi șoptește cum ar face orice macho mexican adevărat:

– Mor de dorință să te am, regina mea!

După ce spune asta, îi dă drumul și ne lasă fără cuvinte pe mine și pe Mel, dar când cred că soră-mea o să se îmbufnеze din cauza nerușinării lui, din contră, face pe diva și îmi aruncă o privire. Apoi ia o gură de șampanie și zice în timp ce se îndepărtează de noi:

– Măi să fie, câtă forță și ce talent pe grăsuțul meu feroce!

Mel și cu mine suntem moarte de râs când o auzim și soră-mea râde și ea. E dată naibii!

Continui să vorbesc cu Mel pentru o bună bucată de vreme. Îmi povestește că, după divorț, Louise a găsit un serviciu bun într-o companie de securitate și că Björn, cu un prieten de-ai lui Eric de la Curtea Supremă, s-au pornit să distrugă firma aia. Dar se oprește brusc și spune:

– Jud, Jud, uite-o pe prințesa asta mică în acțiune.

Încep să o caut cu privirea prin salon și o văd cum se uită la Björn care îi spune ceva Jasminei. Björn, alt tată-model.

Sami se desparte de grupul copiilor, care continuă să alerge, merge către Björn și îl strigă:

– Tati, tati!

Îl văd pe Björn cum își ia ochii de la bebelușul pe care-l ține în brațe și o întreabă:

– Ce s-a întâmplat, prințeso?

Fetița se bosumflă și cu ochii triști, în timp ce Björn se apleacă să ajungă la nivelul ei, îi spune și îi arată genunchiul:

– Mă doare aici, tati.

Pe Mel și pe mine ne bufnește râsul când o auzim. E greu pentru Sami să împartă același loc cu micuța Jasmina; tati era doar al ei și încă nu s-a obișnuit cu faptul că trebuie să îl împartă, dar suntem sigure că va accepta până la urmă.

Björn ne privește amuzat, pe Mel și pe mine, și i-o dă pe micuță lui Pachuca, care o ia în brațe imediat. Björn o ridică în brațe pe blonda care îl privește triumfătoare. Apoi o așază pe un scaun, scoate din buzunar un bandaj pentru prințese și, în timp ce i-l lipește pe genunchi, îi murmură:

– Sami, nu uita că Frumoasa Adormită te va vindeca în mod magic și că durerea va dispărea... puțin câte puțin și nu se va mai întoarce niciodată!

Privirea fetiței se schimbă imediat. Tot ce voia era atenția tatălui ei și a obținut-o. După ce îi dă o îmbrățișare, iar Björn se desparte de ea cu sărutări, se întoarce să se joace cu prietenii ei; este exact ce îi trebuie!

Mel și cu mine ne uităm una la alta. Zâmbim când vedem ce se întâmplă, iar în timpul acesta Björn se apropie de noi și spune în timp ce o îmbrățișează pe Mel:

– Ce să-i faci. Toate vor să fie cu mine.

– Hei, 007, nu fi înfumurat! îi răspunde Mel râzând.

Dintr-odată explodează în boxele din salon *September* al formației Earth, Wind & Fire, o melodie care transmite o stare de bine și plăcere.

Scanned with CamScanner

Doamne, ce mult îmi place!

O privesc pe soacra mea. Ea este cea care a pus melodia și a dat volumul mai tare. Știu cât de mult îi place cântecul. Îmi face cu ochiul și, când o văd că începe să danseze, nici nu mai stau pe gânduri și, așa cum am făcut și cu alte ocazii, încep să dansez cu ea fără nicio rușine.

Marta țipă de fericire când ne vede și se apropie de noi în pași de dans, iar la câteva secunde după aceea, ni se alătură Mel, Raquel, Graciela, Luz, Pachuca și până și Simona! Pipa și Bea, șocate, se retrag cu bebelușii.

Toate femeile, înconjurate de copii, dansăm pe melodia asta veselă, până când soacră-mea, care are forța unui cutremur, se uită la bărbați și începe să țipe:

– Asta-i o petrecere! Haide, toată lumea la dans!

Și de data asta reușește să mă lase mască, așa cum face de fiecare dată când își propune ceva și primul care se apropie de mine când îmi mișc coapsele este soțul meu. Frumosul, atrăgătorul și senzualul Eric Zimmerman îi face pe toți să aplaude și eu zâmbesc până nu mai pot.

Dumnezeule, cât de mult îl iubesc!

Toți bărbații încep să danseze și când toți, absolut toți, începem să dansăm în salon, inclusiv Dexter și Graciela, care stă așezată pe el, îmi îmbrățișez soțul și șoptesc încântată:

– Te iubesc, idiotule!

Faptul că îi spun că îl iubesc îl lasă mut de uimire, mut de-a binelea și cel mai bine este că și eu știu că el mă iubește.

Este clar că lucrurile care contează cel mai mult în viață nu sunt niciodată simple. Dar noi ne iubim și vrem să continuăm să strângem amintiri frumoase din această viață pe care o împărțim la doi, la care se adaugă, bineînțeles, amintirile cu familia, dar și momentul ăsta, în care iubitul meu mă privește cu zâmbetul lui incredibil și îmi spune:

– Micuțo, cere-mi ce vrei și-ți voi da!

Scanned with CamScanner